

294.553
P. 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਅਥ ਪਾਰਸਕੁ ਗਲਿਖਯਤੇ॥

॥ ਅਥ ਪਿਅਾਉ ਅਪਣੀ ਪਛਾਣਕਾ॥ ॥ ਉਸਤਤਿ ਅਰੁ ਬਰਾਈ ਅਬਰਕੇਤਰੇ ਅਰੁ ਮੇ
ਪਕੀਬੁਦਾ ਅਰੁ ਪਤ ਬਨਾਸਪਤੀਕੇ॥ ਅਰੁ ਰੇਤਕੇਕਿਣਕੇ॥ ਅਰੁ ਅਕਾਸ ਅਰੁ ਪ੍ਰਿਥਵੀਕੇ॥
ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਅਉਕੇਤੁ ਲਉ ਸੀਮਹਾਰਜਕੇਲੀਏਹੈ॥ ਏਕੇਹੈਤੀਏਨਾਸਤੀਨਿਸਕੇਹੈਤੀਏਹੈ॥
॥ ਅਰੁ ਸਤਿਚਿਤਿ ਆਨੰਦਨਿਸਕੇਗੁਣਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਸਕਾਈਸ੍ਰੁ॥ ਅਰੁ ਉਸਕੀ ਪੂਰਨਤਾਈ॥
॥ ਅਰੁ ਸਮਰਥਤਾਕੇਕੇਈਜੀਉ ਪਛਾਣਨਹੀਸਕਤਾ॥ ਬਹੁੜਉਸਕੇਸਿ ਪੂਰਨਪਛਾਣਣੇ
ਕੇਮਾਰਗਕਉਕੇਈਨਹੀਪਾਇਸਕਤਾ॥ ਅਰੁ ਉਸਮਹਾਰਜਕੀਵਿਸਥਿਤਿਖੇਕਿਸੀ
ਅਵਰਜੀਵਕੀਸਮਰਥਤਾਅਰੁ ਬਲੁਨਹੀਚਲਸਕਤਾ॥ ਤਾਤੇਜੇਮਹਾਪੁਰੁਖਸਚਿ
ਅਰੁ ਹੈਸੇਉਨਕੀਅਵਸਥਾਕਾਅੰਤੁਭੀਇਹੀਹੈ॥ ਜੇਵਹੁਭੀਉਸਕੇਸਿ ਪੂਰਨਪਛਾਣਣੇਵੇ
ਖੇਅਪਣੀਅਸਮਰਥਤਾਵਰਨਨਕਰਤੇਹੈ॥ ਬਹੁੜਦੇਵਤੇਅਰੁ ਬਰੇਈਸ੍ਰੁਭੀਮਹਾਰਜ
ਕੀਉਸਤਤਿਅਰੁ ਬਰਾਈਵੇਖੇਪੁਲੀਲਪੁਤਾਮਾਨਤੇਹੈ॥ ਅਰੁ ਮਹਾਬੁਧਿਵਾਨਹੁਕੀ
ਬੁਧਿਭੀਉਸਕੀਆਦਿਪ੍ਰਕਾਸਅਰੁ ਸਮਰਥਤਾਵੇਖੇਵਿਸਮਾਦਤਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ॥
॥ ਬਹੁੜਜਗਿਆਸੀਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨਭੀਉਸਕੇਦਰਬਾਰਕੀਨਿਕਟਿਤਾਕੀਏਫਵੇਖੇ
ਵਿਸਮਾਯਹੋਇਰਹੇਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਸਕੇਸਰੂਪਕਾਪਵਣਾਸਿਕਲਪਵੇਖੇਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੀਹੋਤਾ॥
॥ ਬਹੁੜਉਸਕਾਸਮਾਫੁਣਾਅਰੁ ਅਕਾਰੁਅਸਭੂਲਾਵਿਸਟਿਤਰੁਤੇਵਿਲਖਣਹੈ॥ ਏਸੀ
ਕਾਰਨਤੇਬੁਧੁਪੀਨੇਰੁਹੁਕੀਵਿਸਟਿਉਸਕੇਸਰੂਪਦੇਖਣੇਵੇਖੇਮੰਦੋਹਜਤੀਹੈ॥ ਤਾਤੇ
ਰਬਬੁਧੁਕਾਫਲੁਇਹੀਹੈ॥ ਉਸਕੀਜੇਮਹਾਰਜਕਾਗੀਗਗੀਕਉਦੇਖਕਰਿ॥ ਸਾਰਜ
ਕਉਪਛਾਣਹਿ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀਮਨੁਖਕਾਮੇਸਾਅਧਕਾਰਨਹੀਜੇਉਸਕੇਸਰੂਪਕੀਬਰੁ
ਕਾਬੀਰਾਹੁਕਰੈ॥ ਜੇਵਹੁਕੇਸਾਹੈ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀਅਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਹਭੀਕਿਸੀਕਉਪਰਵਾਨੁਨਹੀ
ਜੇਏਖਣਮਤੁਭੀਉਸਕੀਅਸਚਰਜਕਾਗੀਗਗੀਸੇਅਚੇਤਹੋਤਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਉਨਜਾਣੇ
ਗੀਗਗੀਕਾਕਰਤਾ॥ ਅਰੁ ਅਸਰਾਕਉਨਹੀ॥ ਤਾਤੇਚਹੀਮੇਜੇਕਾਗੀਗਗੀਚਰਿ

ਦੇਖਕਰਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣੈਜੇਇਹਸਰਬਜਗਤਭੀਉਸਮਹਾਰਜਕੇਈਸ੍ਵਰਜਕਪ੍ਰਤਿ
 ਬੈਠੇ। ਅਰੁਉਸਹੀਕੇਤੇਜਕਾਪ੍ਰਕਾਸ਼ਹੈ। ਬਹੁੜਸਰਬਅਸਰਰਸਕੀਜੇਰਚਨਾਹੈਸੇਉਸ
 ਹੀਕਾਅਨਭਵਹੈ। ਅਰੁਸਭਕਿਛੁਉਸਕੇਸਰੂਪਕਾਅਭਾਸਹੈ। ਤਾਤੇਸਰਬਪਦਾਰਥਉ
 ਸਹੀਤੇਉਤਪਤਿਹੁਏਹੈ। ਅਰੁਉਸਹੀਵਿਖੇਇਸਥਿਤਿਹੈ। ਤਾਮਹਜਾਇਹੁਜੇਸਭਕਿਛੁਉ
 ਹੀਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਕੋਈਪਦਾਰਥਭਗਵੰਤਕਾਸਕਤਿਬਿਨਾਪ੍ਰਕਰਇਸਥਿਤਿਨਹੀ।
 ਤਾਤੇਸਭਕਿਸੀਕਾਅਸਰਉਹੀਹੈ। ਬਹੁੜਉਸਕੇਪ੍ਰੀਤਮਜੇਸਿਤਜਨਹੈ। ਸੇਵਹੁਭੀਜਗਿ
 ਆਸੀਅਕਉਸਭਮਾਰਗਵਿਖਵਣੇਹਾਰੇਹੈ। ਅਰੁਭਗਵੰਤਕੇਗੁਹਜਭੇਦਵਿਖਵਣ
 ਹਾਰੇਹੈ। ਅਰੁਪਰਮਦਇਆਲ੍ਹਪ੍ਰਭੂਹੈ। ਤਾਤੇਉਨਕੋਭੀਮੇਰੀਨਮਸਕਾਰੇਹੈ। ਅਬਇਸਤੇ
 ਆਗੇਅੰਧੇਜਾਣੁਭੀਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕਉਭਗਵੰਤਨੇਵਿਅਰਥਖੇਲਣੇਅਰੁਹਸਣੇਕੇਨਾਮ
 ਤਉਤਪਤਿਨਹੀਕੀਆ। ਤਾਤੇਇਸਮਾਨੁਖਕਾਪਦੁਭੀਮਹਾਉਤਮਹੈ। ਅਰੁਭੈਭੀਅਧਿਕਾਰੇ
 ਇਸਕਉ। ਅਰੁਜਦਪਇਹਜੀਵਅਨਾਦਿਨਹੀ। ਅਰਥਇਹੁਜੇਉਤਪਤਿਕੀਆਹੁਆਹੈ
 ਪਰਤਉਭੀਅਬਿਨਸੀਰੂਪਹੈ। ਅਰੁਜਦਪਇਸਜੀਵਕਾਸਰੀਰਅਸਥੂਲਤਤੁਕਰਿਗਰਿ
 ਆਹੁਆਹੈ। ਪਰਇਸਕਾਨਿਰੋਧੈਰਤਨਰੂਪੈਸਮਹਾਉਤਮਅਰੁਅਮਰਹੈ। ਬਹੁੜਜਦਪ
 ਇਸਜੀਵਕਾਸੁਭਾਵਾਦਿਉਤਪਤਿਵਿਖੇਪਸੂਅਰੁਅਰੁਸਿੰਘਹੁ। ਅਰੁਭੂਤੁਕੇਸੁਭਾਵ
 ਸਾਥਮਿਲਿਆਹੁਆਹੈ। ਪਰੁਇਸਕਉਜਬਜਤਨਕੀਕੁਠਾਲੀਵਿਖੇਡਾਲੀਐ। ਤਬਨੀਚ
 ਸੁਭਾਵਹੁਕੀਮੇਲਤੇਸੁਪਸਰੂਪਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਭਗਵੰਤਕੇਦਰਸਨਅਰੁਦਰਬਾਰਕਾਅ
 ਧਿਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਪ੍ਰਸਿਧਿਹੁਅਜੇਅਧਿਗਤਿਮਹਾਰਸਤਲਹੈ। ਅਰੁਉਧ
 ਗਤਿਜੇਦੇਵਤੇਹੈ। ਸੇਵਿਹਸਭਹੀਇਸੀਮਾਨੁਖਕੀਗਤਿਹੈ। ਜੇਅਧਿਗਤਿਵਿਖੇਜਾਵਣ
 ਇਹੁਹੈ। ਜੇਪਸੂਅਰੁਸਿੰਘਹੁਕੇਸੁਭਾਵਾਵਿਖੇਗਿੜਨਾ। ਅਰਥਉਹੁਜੇਭਗਹੁਅਰੁਕੋਪਕੇ
 ਵਸੀਕਾਰੁਹੋਵਣਾ। ਬਹੁੜਉਰਧਗਤਿਜਾਵਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਦੇਵਤਿਅਹੁਕੇਸੁਭਾਵਵਿਖੇ
 ਇਸਥਿਤਿਹੋਵਣਾ। ਅਰੁਭਗਹੁਅਰੁਕੋਪਕਉਵਸੀਕਾਰੁਕਰਕੈਆਪਣੇਅਧੀਨਗਾਖਣਾ
 ਸੇਵਿਨਕੇਜਬਅਪਣੇਵਸਿਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਭਗਵੰਤਕੀਭਗਤਿਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਤਾਹੈ
 ਸੇਦੇਵਤਿਅਹੁਕਾਸੁਭਾਵਾਇਹੀਹੈ। ਅਰੁਮਨੁਖਕੀਉਤਮਅਵਸਥਾਭੀਇਹੀਹੈ। ਅ
 ਇਸਮਾਨੁਖਕਉਭਗਵੰਤਕੇਦਰਸਨਕਾਅਨਿਦਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਏਕਾਖਿਣਭੀ
 ਉਸਕੇਸਰੂਪਤੇਇਤਰਠਹਿਰਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਉਸੀਦਰਸਨਕਾਅਨਿਦਉਸਕਉਸੁ
 ਰਗਰੂਪਭਾਸਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਹਅਸਥੂਲਸ੍ਵਰਗਜੇਮਹਾਰਹੁਅਰੁਕਾਮਾਦਿਸ੍ਵਰਗ
 ਕਾਇਸਥਾਨਹੈ। ਸੇਤਿਸਕਉਤੁਛਰੂਪਜਾਨਤਾਹੈ। ਪਰੁਇਹੁਜੇਮਨੁਖਰੂਪ

ਸਿਧਾਂਤਿ ਉਤਪਤਿ ਵਿਖੇ ਨੀਚ ਅਰੁ ਮਲੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤਿ ਪੁਰੁਖਾਰਥ ਅਰੁ ਸਾਧਨਿ
ਨਾਕਿ ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁਰਨ ਪਦ ਕਉ ਨਹੀ ਪਹੁਚਤਾ। ਜੇ ਸੇਤਾਂ ਬੇ ਅਰੁ ਅਵਰੁ ਪਾਤੁ ਕਉ ਪਾਰਸਥਿ
ਨਾਹੁ ਰਨ ਕਰਨ ਕਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਦਿਆ ਕਉ ਭੀ ਸਭ ਕਉ ਨਹੀ ਪਛਾਣ ਸਕਤ
। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਮਨੁ ਪਰੁਪੀ ਜੇ ਪਾਤੁ ਹੈ। ਸਿਤਿ ਸਕਉ ਪਸੁ ਅਹੁ ਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਪੀ। ਮੇਲਤੇ ਸੁਖ ਕਰਣ
। ਅਰੁ ਪੁਰਨ ਭਾਗੁ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਣਾ ਸਿਧਿ ਹਭੀ ਵਿਦਿਆ ਮਹਾਰਾਗੁ ਹਜੇ ਹੈ। ਅ
ਰੁ ਏਨੀ ਨਹੀ ਜਾਣ ਸਕਤਾ। ਤਤਿ ਇਹੁ ਜੇ ਗਿਥ ਹੋ ਸੇ ਮਾਨੁ ਭਾਗੁ ਕਾ ਪਾਰਸੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਇ
ਸ ਵਿਖੇ ਜੇ ਉਵਰ ਵਚਨ ਹੈ। ਸੇਈ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਤਿ ਇਸ ਗਿਥ ਕਾ ਨਾਮ ਪਾਰਸ ਭਾਗੁ
ਖਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਾਰਸ ਉਤਮਤਾ ਏਨੀ ਕਾਨਾ ਮੁਹੈ। ਪਰੁ ਵਰੁ ਪਾਰਸ ਜੇਤਾਂ ਬੇ ਕਉ ਸੁਰਨ ਕ
ਰਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਅਸਥੂਲ ਅਰੁ ਨੀਚ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇਤਾਂ ਬੇ ਅਰੁ ਸੁਰਨ ਵਿਖੇ ਰੀਗੀ ਕਉ
ਦੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਸੁਰਨ ਕਰ ਕੇ ਮਾਇਆ ਹੀ ਕੇ ਭੋਗ ਪ੍ਰਾ। ਤਿਉ ਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਮਾਇਆ ਮਾਪ ਹੀ
ਨਾ ਸਵਿਤ ਹੈ। ਤਤਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਭੋਗ ਭੀ ਅਲਪ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਬਹੁਤ
ਇਹੁ ਜੇ ਨਿਰਵਰਤ ਵਚਨ ਰੂਪੀ ਪਾਰਸ ਹੈ ਸੇ ਮਹਾਵਸੇਖ ਤੇ ਵਸੇਖ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਨਹੁ
ਵਚਨ ਹੁਕਾਰਿ ਮਹਾਰਸਾਤ ਲਤੇ ਉਰਧ ਗਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਇਸੁ ਅਧੋ ਗਤਿ
ਅਰੁ ਉਰਧ ਗਤਿ ਵਿਖੇ ਬਝੁ ਭੇਦ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਹ ਮਨੁ ਖਨਿਰ ਮਲੰ ਸੁਭਾਵੁ ਪੀ ਉਰਧ
ਗਤਿ ਕਉ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਭਾਗੁ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਵਹੁ ਕੇ ਸਾਸੁ ਪੁਹੈ। ਜੇ
ਉਸ ਕਾ ਕਾਲ ਅਰੁ ਅੰਤ ਨਹੀ। ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਮੇਲੁ ਭੀ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਖੇ ਕਦਾਚਿਤ
ਸਪਰਸਨ ਹੀ ਕਰਤੀ। ਤਤਿ ਇਸ ਗਿਥ ਕਾ ਨਾਮ ਪਾਰਸ ਭਾਗੁ ਕਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਰਸ ਕੀ ਸੇਭਾ ਭੀ
ਵਿਸਟਿ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਕਹੀ ਹੈ। ਤਤਿ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇਤਾਂ ਬੇ ਅਰੁ ਅਵਰੁ ਪਾਤੁ ਤਬ ਹੀ ਸੁਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤ
ਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪਾਰਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਸੇ ਇਹ ਅਸਥੂਲ ਪਾਰਸ ਭੀ ਸਰਬ ਭੋਗੁ ਅਰੁ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕੇ
ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ। ਸੇ ਕਿਸੀ ਸਿਧ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਮਹਾਰਾਜੇ ਕੇ ਭੀ ਭਾਗੁ ਵਿਖੇ ਹੋਤਾ ਹੈ
। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਸੁਖ ਮਪਾਰਸ ਭੀ ਭਾਗੁ ਵੰਤ ਕੇ ਭੀ ਭਾਗੁ ਵਿਖੇ ਹੀ ਹੈ। ਸੇ ਭਾਗੁ ਵੰਤ ਕਾ ਭੀ ਭਾਗੁ ਸਿਤ
ਨਨ ਹੁਕਾਰਿ ਦਾ ਹੈ। ਤਤਿ ਜੇ ਕੇਈ ਪੁਰੁਖ ਇਸ ਪਾਰਸ ਕਉ ਸਿਤੁ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬਿਨ ਅੰਤ ਭੋਗੁ ਵਿ
ਖੇ ਚੁਛਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਭਟਕਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਛੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ।
ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਵਹੁ ਪੁਰੁਖ ਅੰਤ ਕਾਲ ਨਿਰਧਨਤਾ ਏਨੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਭੇ ਮਦ
ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਅੰਤ ਮਨੀ ਹੁਆ ਥਾ ਸੇ ਪੀਛੇ ਨਿਰਤੇ ਜਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤਿ ਭਾਗੁ ਵੰਤ ਨੇ ਅਪ
ਣੀ ਦਇਆ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਭੀ ਬਰਾਉ ਪਕਾਰ ਕੀ ਆ ਹੈ। ਸੇ ਸਿਤ ਜਨਨ ਹੁਕਉ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਕ
ਲਿਆਣ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਭੇ ਜਾਏ। ਜੇ ਵਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਵਚਨ ਰੂਪੀ ਪਾਰਸ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਰਹਿ

॥ ਅਰੁ ਜੀਵਨੁ ਕਉ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਹਿ ਜੇਇ ਸਹਿ ਦੇਹੁ ਪੀਧਾਤ ਕਉ ਸਾਧਨਾਰੂ ਪੀਕੁ ਠਾਲੀ
ਵਿਖੇ ਕਉ ਕਾਰਿਗਾਖੀਐ ॥ ਅਰੁ ਮਲੀਨ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਕਉ ਕਉ ਕਰਿ ਵਰੁ ਕਰੀਐ ॥ ਅਰੁ
ਉਤਮ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਕਉ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀਐ ॥ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨਮੁ ਕਉ ਪਦੇਸੁ ਕਰਿ ਕੋ
ਇਹ ਮਾਨੁਖਾਨੀ ਚ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੇ ॥ ਅਰੁ ਨਿਰਮਲ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ॥
ਸੇਇਹ ਵਰਨੁ ਰੂਪੀ ਪਾਰਸ ਕਾਤੁ ਤਪ ਰਜਇ ਹੋ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਮਾਇਆ ਕੋ ਪਦਾਰਥ ਹੁਤੇ
ਵਿਰਕਤ ਚਿਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸਰਣਿ ਆਵੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਮੰਗਾ ਪੁਰਖੁ ਭੀ ਕਹਾਏ ਜੇ
ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਆਪ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸਰਣਿ ਬਿਖੇਲਿ ॥ ਸੇ ਵਰੁ
ਸਿਸਰ ਬਿਦਿਆ ਕਾਤੁ ਤਪ ਰਜਇ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜਦ ਪਇਸ ਕਾ ਵਖਾਣ ਭੀ ਬਹੁਤਾ ਵਿਸ
ਤਾਰ ਕਰ ਸਮਝਾਇ ਆਜਾਤਾ ॥ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਇਸ ਕਾ ਪਛਾਣ ਨ ਚਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਹੋਤਾ
॥ ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਇਹੋ ਜੇ ਆਪੁ ਏ ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ॥ ਬਹੁਤ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ॥
ਅਰੁ ਤੀਜਰਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਹੁ ॥ ਜੇ ਮਾਇਆ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ॥ ਬਹੁਤ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਪਛਾਣੈ
॥ ਅਬ ਪਹਿਲਾ ਧਿਆਇ ਆਪ ਏ ਪਛਾਣੈ ਕਾ ॥ ੧ ॥ ਤਤੇ ਮੇਸੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇ ਆਪੁ
ਏ ਆਪੁ ਕਾ ਪਛਾਣਨਾਇ ਹੀ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਪਛਾਣੈ ਕੀ ਕ੍ਰਿਤੀ ॥ ਸੇਇ ਸੀ ਪਰਮਾ ਪੁਰਖੁ
ਭੀ ਕਹਾਏ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪੁ ਏ ਮਨ ਕਉ ਪਛਾਣਿ ਆਹੈ ॥ ਸੇ ਤਿਸ ਨੇ ਨਿਰਸ ਦੇਹ ਆਪੁ ਏ ਸਾਹਿ
ਬ ਕੋ ਪਛਾਣਿ ਆਹੈ ॥ ਬਹੁਤ ਸਾਂਈ ਭੀ ਕਹਾਏ ॥ ਜੇ ਮੇਨੇ ਆਪੁ ਏ ਲਛਣ ਜੀਵਨ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਪ੍ਰ
ਗਟ ਕੀਏ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਣ ਕਰਿ ਮੁਖ ਕਉ ਭੀ ਪਛਾਣਹਿ ॥ ਤਤੇ ਹੋਰ
ਈਤੇ ਰੇਸ ਮਾਨੁ ਤੁਸੁ ਕਉ ਅਵਰੁ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਸਿ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਜਬ ਤੁ ਆਪ ਕਉ ਭੀ
ਨ ਪਛਾਣਹਿ ॥ ਤਬ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕਉ ਕਉ ਕਰਿ ਪਛਾਣਹਿ ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਤੁ ਇਸ ਪ੍ਰ
ਕਾਰ ਕੋ ਜੇ ਮੇਤਉ ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਣਤਾ ॥ ਸੇ ਤੇਰਾ ਇਹੁ ਕਹਣਾ ਵੂਹੈ ॥ ਕਤੇ ਤੇ ਜੇ ਸਾ
ਤੁ ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਣਤਾ ॥ ਸੇ ਮੇਸਾ ਪਛਾਣਨ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਪਛਾਣੈ ਕੀ ਕ੍ਰਿਤੀ ਨਹੀ ॥ ਇਸ
ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਸਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪ ਕਉ ਸਹੀਰਾ ਅਰੁ ਸਿਰਹਾ ਥਪਾਵਾ ਅਰੁ ਤੁਰਾ ਮਾਸ ਅਸਬੁ ਲਜੇ
ਤੁ ਪਛਾਣਤਾ ॥ ਅਬ ਵਾ ਆਪ ਏ ਅੰਤਰ ਵਿਖੇ ਜਬ ਤੁ ਭੂਖਾ ਹੋਤਾ ॥ ਤਬ ਅਰੁ ਰਕਉ ਚਾਹੁ
ਤਾ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਕੋ ਪਵਨ ਹੋਤਾ ॥ ਤਬ ਲਗਾਈ ਕਰਤਾ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਕਾ ਮਾਇ ਕੋ ਰੋਗ ਕਉ
ਚਾਹਤਾ ॥ ਤਬ ਉਸ ਹੀ ਸਿਕਲ ਮਾਇਖੇ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ॥ ਸੇਇ ਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋ ਪਛਾਣੈ ਬਿ
ਖੇ ਸਰਬ ਪਸੁ ਭੀ ਤੇ ਰੇਸ ਮਾਨੇ ॥ ਤਤੇ ਤੁਸੁ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਚ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾ ਪਛਾਣਨਾ
ਚਹੀਤਾ ॥ ਜੇ ਮੇਵ ਸਤੁ ਕਿ ਆਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕਹਾਤੇ ਆਇ ਆਹੈ ॥ ਬਹੁਤ ਕਿਸ ਅਸਬਾਨ ਵਿ
ਖੇ ਜਾਵਉਗਾ ॥ ਅਰੁ ਕਿਸ ਸਿਸਾਰ ਵਿਖੇ ਜਾਵਉਗਾ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਵਿਖੇ ਕਿਸ ਕਾਰ

ਜਨਮਿਤਾਇਆਹੋ। ਅਰੁਕਿਸਕਰਜਕੇਨਮਿਤਗੁਰਵੰਤਨੇਮੁਕੁਉਉਤਪਤਿਕੀਆਹੋ।
 ਅਰੁਮੇਰੀਗੁਲਾਈਕੀਆਹੋ। ਅਰੁਕਿਸਵਿਖੇਰੋ। ਅਰੁਗੁਰਗਿਣਤਾਕੀਆਹੋ। ਬਹੁੜਤੇ
 ਰੇਵਿਖੇਜੇਪਸੁਅਹੁਅਰੁਦੇਵਤਿਅਹੁਕੇਸੁਗੁਵੇਕਠੇਉਤਪਤਿਕੀਏਹੋ। ਸਿਏਨਹੁਵਿਖੇਤੇਰਾ
 ਪਬਲਸੁਗੁਵਕਵਨਹੋ। ਬਹੁੜਇਸਪ੍ਰਕਾਰਭੀਪਛਾਣਹਿ। ਜੇਤੇਰਾਆਪੁਣਾਸੁਗੁਉਕੀਆ
 ਹੋ। ਅਰੁਪਰਮਸੁਗੁਵਕਉਨਹੋ। ਸਿਏਹੁਜਬਤੇਨੇਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪਛਾਣਿਆ। ਤਬਆਗੇਅ
 ਪਣੀਗੁਲਾਈਕੀਸਰਪਾਭੀਕਰਸਕਹਿਗਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਭਕਿਸੀਕੀਗੁਲਾਈਅਰੁਪੁਰਨ
 ਤਾਈਅਰੁਅਹਾਰੁਭਿਨਿਭਿਨਹਹਿ। ਜੇਜੇਪਸੁਅਹੁਕੀਗੁਲਾਈਅਰੁਪੁਰਨਤਾਸਿਵਣੇਖਾਵ
 ਏਅਰੁਜੁਪਕਰਣੇਤੇਇਤਰਕੁਛਨਹੀ। ਤਤੇਜਬਤੂੰਆਪਕਉਪਸੁਜਾਨਤਾਹੈਤਬਦਿਨਰਾਤ
 ਵਿਖੇਇਹੀਪੁਰਖਾਰਥਕਰੁਜੇਪੇਟਅਰੁਇਫੀਅਹੁਕੀਪਾਲਨਾਹੈਵੇ। ਬਹੁੜਸਿਘਹੁਕੀਪੁਰ
 ਨਤਾਈਇਹੁਹੈ। ਜੇਠਾਕੁਨਾਅਰੁਕੇਪਵਨਹੈਵਣਾ। ਅਰੁਭੂਤਪ੍ਰੇਤਹੁਕਾਸੁਗੁਵਜੁਹੈਸੇਛਲੁ
 ਅਰੁਪ੍ਰੀਚੈਹੈ। ਸੇਜਬਤੂੰਸਿਘਅਥਵਾਭੂਤਹੈ। ਤਉਇਸੀਸੁਣਵਦਿਖੇਇਸਥਿਤਹੈ।
 ਤਬਆਪਣੀਪੁਰਨਤਾਈਕਉਪਤਿਹੋਵਹਿ। ਅਰੁਦੇਵਤਿਅਹੁਕੀਪੁਰਨਤਾਈਅਰੁ
 ਭਲਾਈਅਰੁਅਹਾਰੁਗੁਗਵਿਤਕਾਦਰਸਨਹੈ। ਭੋਗਵਾਸਨਾਅਰੁਕੇਪੁਜੇਪਸੁਅਹੁਅਰੁਸਿ
 ਘਹੁਕਾਸੁਗੁਵੇਹੈ। ਸਿਏਨਕਉਸਪਰਸਨਹੀਕਰਸਕਤਾ। ਸਿਏਅਦਿਉਤਪਤਿਵਿਖੇਜਬਤੇ
 ਰਾਵੇਵਸੁਗੁਵੇਹੈ। ਤਬਇਹੀਪੁਰਖਾਰਥਕਰਿਜੇਗੁਗਵਿਤਕੇਦਰਬਾਰਕਉਪਛਾਣਹਿ। ਬ
 ਹੁੜਭੋਗਵਾਸਨਾਕੇਪਕੀਪ੍ਰਬਲਤਾਤੇਆਪੁਕਉਮੁਕਤਿਕਰਹਿ। ਅਰੁਇਸਭੇਦਕਉਭੀਸਮ
 ਝਹਿ। ਜੇਤੇਰੇਵਿਖੇਗੁਗਵਿਤਨੇਪਸੁਅਹੁਅਰੁਸਿਘਹੁਕੇਸੁਗੁਵਾਇਸਨਮਿਤਉਤਤਿਕੀਏਹੈ
 ਤਬਤੂੰਉਨਕੇਸੁਗੁਵਹੁਕਉਅੰਗੀਕਰੁਕਰਹਿ। ਅਰੁਜਿਸਮਾਰਗਵਿਖੇਮੇਨੇਜਾਵਣਾਹੈ। ਸਿਏ
 ਸਮਾਰਗਵਿਖੇਸੁਗੁਵਹੁਕਉਅਪੁਣੇਅਧੀਨਕਰਲੇਜਾਵਹਿ। ਅਰੁਤੂੰਇਨਕੇਅਧੀਨਨਹੋਵ
 ਹਿ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਤੁਸੁਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਸੁਗੁਵਕਉਘੋੜਾਕਰਹਿ। ਅਰੁਵਸਰੇ
 ਸੁਗੁਵਕਉਸਸੜਕਰਹਿ। ਅਰੁਜਗਤਵਿਖੇਜੇਕੁਛਕਕਾਲਤੇਰਾਜੀਵਣਾਹੈ। ਸਿਏਸ
 ਆਰਬਲਾਵੇਖੇਅਪੁਣੇਕਾਰਜਸਿਧਕਰਹਿ। ਤਉਉਸਘੋੜੇਅਰੁਸਸੜਕਰਿਕੈਅਪੁਣੀ
 ਗੁਲਾਈਕਾਰਕਰਹਿ। ਅਰੁਜਬਵਹੁਗੁਲਾਈਤੁਸੁਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਈ। ਅਰੁਉਨਹੁਸੁਗੁਵਹੁ
 ਕਉਤੇਨੇਵਸੀਕਾਰੁਕੀਆ। ਅਰੁਜਬਭਗਵੰਤਕੇਪਛਾਣੇਕੀਓਰਤੇਰਾਮੁਖਹੁਆ। ਤਬ
 ਤੂੰਮੁਕਤਿਹੋਵਹਿਗਾ। ਸਿਏਗੁਗਵਿਤਕਾਪਛਾਣਣਾਕੈਸਾਹੈ। ਜੇਸਿਤਜਨਹੁਕੇਇਸਥਿਤਹੋਵਣੇ
 ਕਾਇਸਥਨਹੈ। ਅਰੁਸੁਖਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਾਹੈ। ਜੇਸਿਏਤਰਜੀਵਸੁਵਰਗਕਉਸੁਖਰੂਪਜਾਨਤੇਹੈ।
 ਤੇਸੇਹੀਸਿਤਜਨਹੁਕਉਸੁਖਮਹਾਰਾਜਕੀਸਰਨਿਵਿਖੇਹੈਤਹੈ। ਜੇਜਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਤੇਨੇਸ

ਮਸਿਯਾ ਤਬ ਕਛੁ ਕਾਪੁ ਏ ਆਪੁ ਕਾਪੁ ਛਾਨਣਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸੁ ਬੇਦਖੁ
 ਨਹੀ ਪਛਾਣਤਾ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸਰਮ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਚਲਨਾ ਕਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅਤਮ ਸ
 ਰਮ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕੋ ਆਵਰਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਹੁ ਜਨ ਬਹੁ ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਣਿ ਆਚਾਰੁ ਤਾਹੀ ਤ
 ਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਸਚੈ ਜਾਣੁ ਜੇਤੁ ਕਉ ਵਰੁ ਪਦਾਰਥੁ ਕਰਿ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਸਿਏ ਕ
 ਸਗੋ ਰਜੈ ਏ ਅਸਥੂ ਲਨੇਤੁ ਕਰਿ ਦੇਖਿ ਆਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਚੈਤਨ ਹੈ ਸੋ ਸੁਖ ਮਰੂ
 ਪੈ ਹੈ ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਨੀਵ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਮਨੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਚਿਤ ਭੀ ਉਸੀ ਕਾ ਮੁਹੈ
 ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਬੁਧੁ ਪੀਨੇਤੁ ਕਰਿ ਦੇਖ ਸਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸਥੂ ਲਨੇਤੁ ਕੀ ਵਿਸਥਿਤਿ ਪੈ ਹੈ
 ਤਤੇ ਤੇਰਾ ਜੇਨਿ ਜਸਰੂ ਪੈ ਹੈ ਸੋ ਵਹੀ ਚੈਤਨ ਤਤੁ ਹੈ ਅਉਰ ਜੇਤੋ ਗੁਣੈ ਸੋ ਚੈਤਨ ਤਾ ਕੇ
 ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਰੁ ਉਸੀ ਕੋਟਹ ਲੂਏ ਹੈ ਅਥਵਾ ਸੋ ਨਾ ਕੀਨਿਆਈ ਹੈ ਅਰੁ ਮੈਨੇ ਉਸੀ ਚੈਤ
 ਨ ਕਾ ਪੁਰਿ ਦਾਰੀ ਪਿਆ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਵਰਤਨਿ ਰਸਿ ਦੇਹੈ ਜੇ ਆਤਮਾ ਅਰੁ ਮਨੁ ਅਰੁ
 ਦਾ ਉਸੀ ਚੈਤਨ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈ ਤਤੇ ਮੈਨੇ ਰਿਵੇਕ ਵਰਨਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਸਗੋ ਰਕੇ
 ਰਿਵੇ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਹੀ ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਇਸ ਅਸਥੂ ਲਰਿਵੇ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਸਰੂਪ ਮਾਸ ਅਰੁ ਤੁ
 ਚਾ ਕਰਿ ਰਚਿ ਆਹੁ ਆ ਹੈ ਅਰੁ ਪੰਚ ਰੂਪੁ ਤੁਕਾ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ ਤਤੇ ਜਨੁ ਰੂਪੁ ਹੈ ਅਰੁ ਮਾ
 ਨੁਖ ਕੋ ਜੇ ਚੈਤਨ ਰੂਪ ਰਿਵਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸਥੂ ਲਸਿ ਸਥਿਤਿ ਵਿਲਖਣ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਸਗੋ ਰ
 ਵਿਖੇ ਪਰਵੇਸੀ ਕੀਨਿਆਈ ਕਰਨ ਨਿਮਿਤ ਆਇ ਆ ਹੈ ਬਹੁ ਜਿਹੁ ਜੇ ਅਸਥੂ ਲਰਿਵੇ ਕ
 ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅਥਵਾ ਸਜਤ ਹੈ ਅਰੁ ਸਰਬ ਵਿਝੀ ਆਭੀ ਜੀਵ ਕੀ
 ਸੇਨਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਗੋ ਰਕਾਰਾ ਜਾ ਜੀਵ ਹੈ ਤਤੇ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਵੇਖ
 ਣਾ ਭੀ ਜੀਵ ਕਾ ਅਧਕਾਰੁ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇਰੇਤੁ ਅਰੁ ਉਪਦੇਸੁ ਅਰੁ ਪੁਨਪਾਪ ਕਾ ਅਧਿ
 ਕਾਰੀ ਵਹੀ ਜੀਵ ਹੈ ਤਤੇ ਭਗਵੰਤੁ ਅਰੁ ਭਗਵੰਤ ਉਸੀ ਜੀਵ ਕਉ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸ
 ਰਵ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਸਗੋ ਰ ਉਸ ਕੋ ਅਧੀਨ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਉਸ ਚੈਤਨ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਪਛਾ
 ਨਣਾ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਕਾ ਸਮਝਣਾ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਪਛਾਨਣੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਜੀ ਹੈ ਤਤੇ ਤੁ
 ਏਹੀ ਪੁਰੁਖਾਰਥ ਕਰਾ ਜੇ ਚੈਤਨ ਰੂਪ ਕਉ ਪਛਾਣਹਿ ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਇਹ ਚੈਤਨ ਰੂਪੀ ਕਤ
 ਨ ਲੂਏ ਹੈ ਅਰੁ ਦੇਵਤਿ ਅਰੁ ਕੀਨਿਆਈ ਨਿਰਮਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਰਤਨ ਕੀ ਪ
 ਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਇਹ ਜੀਵ ਉਸ ਹੀ ਓਰ ਤੇ ਆਇ ਆ ਹੈ ਬਹੁ ਜਿਹੁ ਸੀ ਓਰ
 ਜਾਵੈ ਗਾ ਅਰੁ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਵਿਖੇ ਪਰਵੇਸੀ ਹੈ ਸੋ ਆਪੁ ਏ ਕਾਰਜ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਏਹੀ ਹਾ ਆਇ
 ਆ ਹੈ ਤਤੇ ਤੁ ਕਉ ਵਰੁ ਕਾਰਜ ਭੀ ਅਵਸਥੇ ਪਛਾਣਿ ਆਚਾਰੀ ਤਾਹੀ ਪਰੁ ਭਗਵੰ
 ਤ ਕੀ ਦਇਆ ਕਰਿ ਜਾਣਿ ਆਜਾਤਾ ਹੈ ॥੩॥ ਅਬਤੀਸਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਆਤਮ ਸਤਾ

ਕਾਅਭਿਆਸੁਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ। ਤਤੇਜਾਵੁਭੂਜਬਲਗਚੈਤਿਨਰੂਪਕਉਨਪਛਾਣੀਐ। ਤ
ਬਲਗਚਿਵੈਕੋਜਬਾਰਬਰੂਪਕਉਪਛਾਣੁਨਹੀਸਕਤਾ। ਸੇਇਸੀਕਾਰਟਤੇਤਰਾਵੰਤਕ
ਪਛਾਣਨਾਭੀਨਹੀਹੋਸਕਤਾ। ਅਰਉਤਮਰੂਗਹੁਕਉਭੀਨਹੀਪਾਵਤਾ। ਪਰੁਜਬੈਕਉਵ
ਕਰਦੇਖੀਐ। ਤਬਚੈਤਿਨਰੂਪਅਤਿਪ੍ਰਗਟਿਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜਚੈਤਿਨਰੂਪਕਾਹੇਵਣਾਸਗੀਰਕੋਆ
ਸੈਨਹੀ। ਜੈਸੇਮ੍ਰਿਤਕਕਾਸਗੀਰਅਰੁਇੰਦ੍ਰੀਆਪ੍ਰਗਟਹੋਤੀਆਹੈ। ਪਰੁਚੈਤਿਨਸਤਾਬਿਨਾਉ
ਸਕੀਮ੍ਰਿਤਕਕਹੀਤਹੈ। ਬਹੁਜਇਉਭੀਹੈ। ਜੇਜਬਕੋਈਪੁਰੁਖੁਨੇਕਾਵਿਕਇੰਦ੍ਰੀਅਹਿਕਉ
ਚੋਕੇ। ਅਰੁਚੈਤਿਨਤਾਕੇਅਭਿਆਸਵਿਖੇਸਰਬਸਗੀਰਅਰੁਅਸਭੁਲਜਗਤਕਉਵਿਸ
ਮਰਣਕਰੇ। ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਆਪਣੇਆਪਕਉਪਛਾਣਲੇਵੈ। ਅਰੁਜਬਾਰੂਪਅਤਮਾਕ
ਉਜਾਣੇ। ਬਹੁਜਬਉਸੀਵਿਖੇਅਧਿਕਅਭਿਆਸਕਰੇ। ਅਰੁਵਿਚਾਰਕਰੇਤਬਸੁਗਮਹੀ
ਪਰਲੋਕਭੀਦੇਖਲੇਵੈ। ਅਰੁਇਸਵਾਰਤਾਕੋਭੀਪ੍ਰਤਖਜਾਣੇ। ਜੇਜਬਇਸਮਾਨੁਖਕਾਸ
ਗੀਰਛੂਟਤਾਹੈਤਬਚੈਤਿਨਰੂਪਜੀਵਕਾਨਾਸੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਅਪੁਣੇਆਪਵਿਖੇਇਸਥਿਤ
ਰਹਤਾਹੈ॥੩॥ ਅਥਚਉਭੇਸਰਗਵਿਖੇਸਾਧਨਾਕਾਲਕਾਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ। ਬਹੁ
ਜਇਸਜੀਵਕਾਜੇਸੁਖਸਰੂਪਹੈ। ਅਰੁਜੇਇਸਕਾਜੇਪਰਮਸੁਭਾਵਹੈ। ਸੇਤਿਸਕਾਖੇਲ
ਣਾਧਰਮਸਾਸਤ੍ਰਵਿਖੇਪ੍ਰਵਾਨਨਹੀਕੀਆ। ਇਸੀਪਰਦੇਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਲੋਕਉਨੇਅ
ਇਕਰਮਹਾਤਮਾਸੇਪੁਛਾ। ਜੇਜੀਵਕਾਸਰੂਪਕੀਆਹੈ। ਤਬਮਹਾਤਮਾਨੇਭੀਜੀਵਕਾਪਰ
ਮਸਰੂਪਵਰਨਨਕੀਆ। ਅਰੁਭਗਵੰਤਕੀਆਗਿਆਪਾਇਕਰਿਦਿਤਨਹੀਉਤਰੁਦੀ
ਆ। ਜੇਇਹਮਹਾਰਾਜਕੀਸਤਾਮਾਤ੍ਰਹੈ। ਸੇਤਿਸਤੋਅਧਿਕਵੀਖਆਫੰਕਰਣਾਪਰਵਾਨੁ
ਨਦੇਖਿਆ। ਤਾਤੇਇਤਨਹੀਉਤਰਦੀਆ। ਜੇਇਹੁਸਰਬਸਿਸਟਿਦੇਪ੍ਰਕਾਰਕੀਰਚਨਾਹੈ
। ਸੇਏਕਸਿਸਟਿਅਸਭੁਲਹੈ। ਅਰੁਵੁਸਗੀਸਤਾਰੂਪਸੁਖਮਹੈ। ਸੇਜਿਸਪਦਾਰਥਕੀ
ਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਰੁਅਕਾਰਅਣਵਧਣਾਪਟਣਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਉਅਸਭੁਲਕਹੀਤਾਹੈ।
ਅਰੁਚੈਤਿਨਸਤਾਜੇਸੁਖਮਸਰੂਪਹੈ। ਸੇਤਿਸਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਰੁਅਕਾਰੁਕਛੂਨਹੀ। ਅਰੁ
ਅਖੀਰੁਹੈਕਾਹੇਤੇਜਬਇਸਮਾਨੁਖਕਾਰਿਦਖੀਰੂਪਹੋਤਾ। ਤਬਇਸਕੋਸਗੀਰਵਿਖੇਏ
ਕਓਰਵਿਦਿਅਹੋਤੀ। ਅਰੁਏਕਓਰਮੂਰਖਤਾਹੋਤੀ। ਸੇਚੈਤਿਨਸਰੂਪਵਿਖੇਇਸਪ੍ਰਕਾ
ਰਵਿਦਿਅਅਰੁਮੂਰਖਤਾਨਹੀ। ਤਾਤੇਇਸਕਉਅਖੀਰਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੇਰ
ਹਿਤਹੈ। ਪਰਇਸਕਾਨਾਮਜੀਵਇਸਨੀਮਤਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਹਭੁਗਵੰਤਕਾਉਤਪਤਿਕੀ
ਆਹੂਆਹੈ। ਇਸੀਕਰਕੋਜੀਵਕਉਸੁਖਸਗੀਰਕਹੀਤਾਹੈ। ਪਰੁਤਉਭੀਇਸਕਾਸਰੂ
ਪਅਸਭੁਲਨਹੀ। ਤਾਤੇਸੁਖਮਹੈ। ਬਹੁਜਨਿਨਰੂਪੁਰੁਖੁਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਨਿਸਚਾਕੀ

ਅਹੈ ਜੇਇਹ ਜੀਵ ਅਨਾਦਿਹੈ ਸੇਵਹੁ ਭੀ ਭੁਲੇਹੈ ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ ਨੇਇ ਸਜੀ ਵਕਉ ਪ੍ਰਤਿ
ਬਿਬਯਾਣਿਅਹੈ ਸੇਵਹੁ ਭੀ ਭੁਲੇਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇਜਉ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿਬਯਾਪਕਰਵਸਤ ਕਿਛੁ ਨਹੀ
ਅਰੁ ਜੇ ਅਨਾਦਿਹੈ ਸੇਉਤ ਪਤਿ ਕੀਆਹੁ ਆਨਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਇਹ ਜੇ ਜੀਵਹੈ ਸੇਉਤ ਪਤਿ
ਕੀਆਹੁ ਆਹੈ ਅਰੁ ਸਗੀਰ ਕਾ ਆਸਹੈ ਤਾਤੇ ਇਸਕਉ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿਬਯੀ ਕਹਣਾ ਪਰਵਾਣੁ
ਨਹੀ ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ ਨੇਇ ਸਸਗੀਰ ਕਉ ਆਤਮ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੀਆਹੈ ਸੇਵਹੁ ਭੀ ਭੁਲੇਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ
ਜੇਇਹ ਸਗੀਰ ਖੰਡ ਖੰਡਹੋ ਜਾਤਹੈ ਅਰੁ ਆਤਮਾ ਅਖੰਡਹੈ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਭੀਹੈ
ਸੇਇਹ ਸਗੀਰ ਭੀਨਹੀ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿਬਯੀ ਨਹੀ ਅਰਥ ਇਹ ਜੇਵਸਤ ਰੂਪਹੈ ਅਰੁ ਰੇਤ
ਨਹੈ ਅਰੁ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁਕੀ ਨਿਆਈ ਪ੍ਰਕਾਸਵਾਨਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਜੇਕਰ ਟਸਰੂਪਹੈ
ਸੇਤਿਸਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਛੁਲਿਭਹੈ ਅਰੁ ਵਰਨਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ ਅਰੁ ਕਹਿ ਆਭੀਨਹੀ ਜਾਤਾ
ਅਰੁ ਸਾਪਨ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਸਨਿਰਨੇ ਕੀਅਪੇਛਾ ਭੀਨਹੀ ਹੋਤੀ ਕਾਹੇ
ਤੇਜੇ ਪਰਮਕੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਜਤਨ ਅਰੁ ਉਦਮ ਚਾਹੀਤਹੈ ਬਹੁਤ
ਜਬਵਿਧ ਸਿਰਗਤਿ ਪੁਰਖਾਰਥ ਫਿਜੋਹਤਹੈ ਤਬ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਆਪਕਰਹੀ ਸਰੂ
ਪਕਾਗਿਆਨ ਭਾਸਾਵਤਹੈ ਅਰੁ ਉਸਕਉ ਕਿਸੀਤੇ ਕਛੁ ਸੁਨਣੇ ਕੀਅਪੇਛਾ ਨਹੀ ਰਹਿ
ਤੀ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਸਰੂਪਕਾਗਿਆਨ ਆਪਤੇ ਪੁਰਖਾਰਥ ਅਰੁ ਭਗਵਿਤ ਕੀਦਇ ਆਕਰਿ
ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਹੈ ਇੰਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀਕਹੈ ਜੇਪੁਰੁਖ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਜਤਨ ਅਰੁ
ਅਭਿਆਸ ਕਰਤੇਹੈ ਤਬ ਮੇਉਨਕਉ ਅਪੁਣੇ ਸਰੂਪਕਾਗਿਆਨ ਲਖਾਵਤਹੈ ਅਰੁ ਜਿ
ਸਪੁਰਖ ਨੇ ਜਤਨ ਅਰੁ ਪੁਰਖਾਰਥ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਕੀਆਹੈ ਤਬ ਉਸਕਉ ਆਤਮਾ
ਰੂਪਕੀ ਵਰਤਾਪ੍ਰਸਿਧ ਕਰਣੀ ਜੇਗਨਤੀ ਅਰੁ ਜਬਉਸਕਉ ਕਹੀ ਅੰਤ ਬਝਿਝ ਭੀਨ
ਹੀਹੋਤੀ ਤਾਤੇ ਜਤਨ ਕੇ ਆਗੇਹੀ ਜੀਵ ਕੀ ਸੇਨਾ ਕਉਨਾ ਪਛਾਣੀਐ ਤਬ ਲਗਾ ਅਸੁਖ
ਸੇਨਾ ਸਿਉ ਵਿਰੁਧ ਭੀਨਹੀ ਕਰਸਕੀਤਾ॥੪॥ ਅਥਪੰਜਵੈ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਕੀ
ਸੇਨਾ ਕਾ ਵਰਨਨਹੈਵੈਗਾ॥ ਤਾਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਜੀਵਰੂਪੀ ਰਾਜਾਹੈ ਅਰੁ ਇਹ ਸਗੀ
ਰਉਸਕਾਰਾ ਜਮੰਡ ਲਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਸੇਨਾ ਭੀਨ ਭੀਨ ਕਹੀਤੀਹੈ ਪਰੁ ਇਸ ਜੀਵ
ਕਉ ਜੇ ਭਗਵਿਤ ਨੇਉਤ ਪਤਿ ਕੀਆਹੈ ਸੇਪਰਲੋਕ ਕੇ ਕਾਰਜਨਾ ਮਿਤਉਤ ਪਤਿ ਕੀਆ
ਹੈ ਸੇਕਾਰਜ ਇਸਕਾ ਕੀਆਹੈ ਜੇਅਪਣੀ ਭੁਲਾਈ ਕਉ ਚੂਢਣਾ ਅਰੁ ਭੁਲਾਈਇ
ਸਜੀਵ ਕੀਇਹੈ ਜੇ ਭਗਵਿਤ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ਅਰੁ ਭਗਵਿਤ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਉਸਕੀ
ਅਸਚਰਜ ਕਾਰੀਗਰੀ ਕਰਹੋਤਹੈ ਸੇਸਰਬਜਗਤ ਭਗਵਿਤਹੀ ਕੀਕਾਰੀਗਰੀਹੈ
ਅਰੁ ਕਾਰੀਗਰੀ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਇੰਝੀ ਅਹੁਕਰਹੋਤਹੈ ਸੇਇਨਹੁ ਪਾਂਚਹੁਇੰਝੀਅ

ਕਾਅਸਰਾਸਰੀਰਹੈ। ਤਤੇਇਹਇੰਦੀਆਂਠਾਸੀਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰੁਸਿਕਾਰੁਇਨਕਾਕ
 ਰੀਗਰੀਹੈ। ਅਰੁਇਹਸਰੀਰਜੈਹੈਪਾਂਚਤਤੁਕਰਿਗਚਿਆਹੁਆਹੈ। ਅਰੁਵਾਇਪਿਤ
 ਕਠਇਸਵਿਖੇਪ੍ਰਬਲਵਿਕਾਰਹੈ। ਤਤੇਸਰਬਦਾਇਸਕਉਨਾਸਹੇਏਕਾਭੈਰਹਿਤਹੈ।
 ਜੇਇਹਸਰੀਰਰੂਪਅਰੁਤ੍ਰਿਖਕਰਭੀਨਾਸਹੇਜਤਹੈ। ਜਲੁਅਰੁਅੰਗਨਅਰੁਸਤ੍ਰਅਰੁ
 ਸਿੰਘਾਵਿਕਭੀਇਸਕਉਨਾਸਕਰਣਹੈ। ਤਤੇਰੂਪਅਰੁਤ੍ਰਿਖਾਵੁਰਕਰਣਕਉਜ
 ਲੁਅਰੁਅਨਾਜੁਭਗਵੰਤਨੇਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਕੋਰੀਖਾਅਕੇਨੀਮਿਤ੍ਰਦੇਖ
 ਕਾਰਕੀਸੈਨਾਰਭੀਹੈ। ਸੇਏਕਾਅਸਥੂਲਹੈ। ਜੇਸੇਹਾਥਅਰੁਪਾਵੁਅਰੁਨਾਨਾਪ੍ਰਕਰਕੇਸ
 ਸਤ੍ਰਾ। ਬਹੁਤ੍ਰਦੁਸਰੀਸੈਨਾਸੂਖਮਹੈ। ਸੇਚਾਹਅਰੁਕੋਧੁਹੈ। ਪਰੁਸਰਬਕਾਰਜਹੁਕੇਪਛਾ
 ਨਣੇਹਾਗੀਬੁਧਿਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਥਮੇਬੁਧਕਰਕੇਸਤ੍ਰਕਉਪਛਾਣਤਹੈ। ਤਬਕੋਧਕਰਕੇਉਸ
 ਕਉਨਾਸਕੀਆਚਾਹਤਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਚਾਹਕਰਕੇਜਲਅਰੁਅਨਾਜਕਉਖੇਚਤਹੈ। ਅ
 ਰੁਸਰੀਰਕੀਰੀਖਾਅਕਰਤਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਸੁਵਣਅਰੁਤ੍ਰਚਾਨੇਤ੍ਰਅਰੁਰਸਨਾਨਾਸਕਾਜੇ
 ਪੰਚਇੰਦ੍ਰੀਆਹੈ। ਸੇਇਹਭੀਬੁਧਿਹੀਕੇਆਸੈਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਕੇਪੈਰਕਚਤ੍ਰਸੁਅੰਤਹਿ
 ਕਰਣਹੈ। ਸੇਇਹਸਭਹੀਸੈਨਾਭਗਵੰਤਕੇਕਾਰਜਨੀਮਿਤਬਨਾਈਹੈ। ਅਰੁਜਬਇ
 ਸਸੈਨਾਵਿਖੇਕਿਸੀਕਉਕਛੁਵਿਘਨਹੋਜਾਵੇ। ਤਬਇਸਮਾਨੁਖਕੇਅਰਥਪ੍ਰਮਾਰਥਕਾ
 ਕਾਰਜਸਿਧਿਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਇਹਸੂਖਮਅਸਥੂਲਜੇਸੈਨਾਹੈ। ਸੇਸਭਹੀਜੀਵਹੀਕੇਅ
 ਧੀਨਹੈ। ਪਰੁਰਾਜਾਇਨਕਾਜੀਵੇਹੈ। ਜੇਸਬਰਸਨਾਕਉਆਗਿਆਕਰਤਹੈ। ਤਬਹ
 ਸਣੇਲਾਗਤੀਹੈ। ਅਰੁਹਾਥਗ੍ਰਹਣਕਰਤੇਹੈ। ਜਬਚਿਤਕਉਆਗਿਆਕਰਤਹੈ। ਤ
 ਬਚਿਤਵਿਖੇਚਿਤਵਨੀਕੀਸਕਤਿਆਇਫੁਰਤੀਹੈ। ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਸਰਬਅੰਗਹੁਅ
 ਰੁਸਰਬਸੁਭਾਵੁਵਿਖੇਜੀਵਹੀਕੀਆਗਿਆਵਰਤੀਹੈ। ਪਰਜਬਇਹਜੀਵਪ੍ਰਲੋਕਕੇ
 ਮਾਰਗਕੋਤੇਸੇਕਉਬਨਾਵੇ। ਅਰੁਭਗਵੰਤਕੀਪਛਾਣਰੂਪੀਸਿਕਾਰੁਠਸਾਵੇ। ਅਰੁਆ
 ਪਣੀਭੁਲਾਈਕੇਬੀਜਕਉਬਠਾਵੇ। ਅਰੁਪ੍ਰਮਾਰਥਕੇਕਾਰਜਵਿਖੇਫਿੜ੍ਹੇਹੋਵੇ। ਤਬਨਿ
 ਹਸਿਵੇਹਪਰਮਪਦਕਉਪਹੁਰਤਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਕੀਰੀਖਾਅਕਰਟੀਭੀਏਸਨੀਮਿ
 ਤਪ੍ਰਵਾਣਕਹੀਹੈ। ਜੇਇਹਜੀਵਸਰੀਰਕਰਕੇਅਪਣੇਕਾਰਜਸਿਧਿਕਰੇ। ਬਹੁਤ੍ਰਜਿ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰਦੇਵਤੇਭਗਵੰਤਕੀਆਗਿਆਕੇਅਧੀਨਹੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਸਿਨਤਾਸਹਿਤਉਸਕੀਆ
 ਗਿਆਅਨਤੇਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਇਹਸਰੀਰੁਇੰਦ੍ਰੀਆਅਰੁਅੰਤਹਿਕਰਣਇਸਜੀਵਕੇਅ
 ਧੀਨਹੈ। ਅਰੁਇਸਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਹੀਵਰਤਤੇਹੈ। ਸੇਇਹਸਭੀਹੀਜੀਵਕੀਸੈਨਾ
 ਹੈ। ਜਦਪਉਸਸੈਨਾਕਾਵੁਖਿਆਵੁਕਰਣਾਬਹੁਤਵਿਸਤਾਰੁਹੈ। ਪਰੁਤਉਭੀਸਮਸ੍ਰਾਵੁ

ਦੇ ਕੇ ਨੀਮਤ ਮੇਕਿ ਛੁਵਰਨ ਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਬ ਮੇਸੇਜਾ ਛੁਤੁ ਜੇ ਇਹ ਸਰੀਰ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਹੀ
 ਰੁਏ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਇਸ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਵਸਣੇ ਹਾਰੇ ਲੋਕ ਹੋ। ਅਰੁ ਭੋਗੇ ਕੀ ਅਰੁ
 ਲਾਖਾਰੂ ਪੀਰਾ ਜਾ ਕਾ ਪਰਧਾਨ ਹੋ। ਅਰੁ ਕੇ ਪਰੂਪੀ ਕੁਟਵਾਂ ਲੋਹੇ। ਅਰੁ ਜੀਵ ਇਸ ਦੇਸ
 ਕਾਰਜਾ ਹੋ। ਬੁਧਿ ਇਸ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋ। ਪਰੁ ਜੀਵੁ ਪੀਰਾ ਜਾ ਕਉ ਇਸ ਸਰਬ ਸੇਨਾ ਕੀ ਲੋ
 ਕੁ ਹੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਰਾਜ ਇਨ ਤੀ ਕਰ ਸਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਪਰ ਅਭਿਲਾਖਾਰੂ ਪੀਰਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ
 ਸਿਮਹਾ ਛੁਠਾ ਅਰੁ ਪਾਖੰਡੀ ਹੋ। ਸਿਬੁ ਪੁਰੂਪੀ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕਹਣੇ ਤੇ ਵਿਪਰ ਜੇ ਵਰਤਤਾ ਹੋ।
 ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾਇਉ ਹੀ ਚਾਹਿਤਾ ਹੋ। ਸੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਸਰਬ ਸਮਿਰਾ ਮੇਹੀ ਪਰਚ ਲੇਵ
 ਉ। ਬਹੁਤ ਕੇ ਪਰੂਪੀ ਜੇ ਕੁਟਵਾਂ ਲੋਹੇ। ਸਿਮਹਾ ਤੀ ਖਣ ਅਰੁ ਕੋਰੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਰਬ
 ਦਾ ਜੀਵੁ ਕਾ ਘਾਤੁ ਹੀ ਚਾਹਤਾ ਹੋ। ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਜੀਵੁ ਪੀਰਾ ਜਾ ਕਾ ਦੇਸੁ ਮਹਾ
 ਦੁਖੀ ਰਹਿਤਾ ਹੋ। ਪਰੁ ਇਹ ਜੀਵ ਜੇ ਰਾਜਾ ਹੋ ਜੇਜ ਬਬੁ ਪੁਰੂਪੀ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸਾਥ ਮਸਲਤ
 ਕਰੇ। ਅਰੁ ਅਰੁ ਲਾਖਾਰੂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਉ ਨਿਬਲ ਕਰੇ। ਅਪੁਣੇ ਵਸੀ ਕਾਰੁ ਕਰੇ। ਅ
 ਰੁਬੁ ਸਤੇ ਵਿਪਰ ਜੇ ਜੇ ਕੁਛ ਕਹੇ ਸੇ ਮਾਨੇ। ਅਰੁ ਕੋਤਵਾਂ ਲਕਉ ਉਸ ਕਉ ਪਰਪ੍ਰਬਲ
 ਕਰੇ। ਤਬ ਉਸ ਕੋ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਵਿਖੇ ਰਾਖੇ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰੂਪੀ ਕੋਤਵਾਂ ਲਕਉ ਭੀ
 ਪ੍ਰਬਲ ਨ ਹੋਣ ਵੇਵੈ। ਅਰੁ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਤੇ ਉਲਿਪ ਕਾ ਬਿਨਾ ਵਰਤੈ। ਸਿਜ ਬਇਹ ਜੀਵ
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਸਲਤ ਕਰੇ। ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਦੇਸੁ ਖੀ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਸਦੀਵ ਬੁਧ ਪ੍ਰੂਪੀ
 ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕਹੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਵਰਤੈ। ਜੇ ਅਭਿਲਾਖਾ ਅਰੁ ਕੇ ਪਕਉ ਮੇਸਾ ਨਿਰਬਲ ਕਰੇ।
 ਜੇ ਵਹੁ ਗ੍ਰੀਬੁ ਪ੍ਰਕੀਅਾਰਿ ਆਵੇ ਖੇਚ ਲਹਿ। ਅਰੁ ਬੁਧ ਕਉ ਉਨ ਕੇ ਅਧੀਨ ਨਾ ਕਰੇ।
 ਰਬ ਇਸ ਕਾਰਾ ਜੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਸੁਖੇ ਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਭਗਵਿਤ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਕ
 ਉਪਹੁਚਣੇ ਵਿਖੇ ਵਿਘਨ ਨ ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ ਬੁਧਿ ਕਉ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਅਰੁ
 ਕੇ ਪਕੇ ਅਧੀਨ ਕਰਵੇਵੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਾਰਾ ਜਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਰਾਜਾ ਭੀ ਮੰਦੁ
 ਗੀ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂਆ ਜੇ ਭੋਗ ਭੀ ਅਰੁ ਕੇ ਪ੍ਰਭੀ ਸਰੀਰ ਕੀ ਰਖਿ
 ਅਕੇ ਨੀਮਤ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਏਹੈ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਜਲ ਅਰੁ ਅਨਾਜ ਭੀ ਸਰੀਰ ਕਾ ਅਹਾਰੁ ਬਨਾ
 ਇਆ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕਉ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕੇ ਠਹਰਾਵੁ ਏਕੇ ਨੀਮਤ ਰਚਿਆ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਸ
 ਰੀਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕਾ ਟਹਿਲੂ ਆਹੈ। ਬਹੁਤ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਜੇਹੈ ਬੁਧ ਕਉ ਖਬਰ ਦੇਣੇ ਨੀਮਤ
 ਬਨਾਈ ਆਹੈ। ਜੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਅਹੁ ਕਰ ਭਗਵਿਤ ਕੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਕਉ ਦੇਖੇ। ਅਰੁ ਜਾਣੈ।
 ਤਾ ਤੇ ਏਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਬੁਧ ਕੀ ਟਹਿਲ ਕਰਣੇ ਹਾਰੀ ਆਹੈ। ਅਰੁ ਤੇ ਸੇਹੀ ਬੁਧਿ ਕਉ ਜੀਵ
 ਕੇ ਨੀਮਤ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਬੁਧਿ ਜੀਵ ਕਾ ਵੀਪ ਕਰੇ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਕ

ਰਕਮਹਾਰਾਜਕਉਦੇਖਦਾਹੈ। ਸੋਮਹਾਰਾਜਕਾਦਰਸਨਇਸਜੀਵਕਾਪਰਮਾਤਮਾਹੈ।
 ਤਾਤੇਬੁਧਜੀਵਕਾਟਹਲੂਆਹੈ। ਤੇਜੇਹੀਜੀਵਕਉਮਹਾਰਾਜਕੇਦਰਸਨਨਮਿਤਬਨਾਇ
 ਆਹੈ। ਸੋਜਬਇਹਜੀਵਉਸਕੇਦਰਸਨਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਬਆਪਣੇਉਤਮਕਾਰ
 ਜਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਹਾਰਾਜਕੀਸੇਵਾਕੇਬਿਖੇਲੀਨਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਸਾਈਭੀ
 ਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੈਨੇਸਰਬਮਨੁਖਹੁਕਉਅਪੁਣੇਭੁਜਨਕੇਨਾਮਿਤਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਜੇਇ
 ਸਕਾਅਰਥਇਹੀਹੈ। ਜੇਇਸਜੀਵਕਉਮਹਾਰਾਜਨੇਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਅਰੁਇਤ੍ਰੀ
 ਆਇਕਸੈਨਾਦਈਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਰੂਪੀਘੋੜਾਦੀਆਹੈ। ਤਬਇਸਕਰਕੈਅਸਭੁਲ
 ਦੇਸੁਤੇਗਵਨਕਰੈ। ਅਰੁਸੁਖਮਦੇਸਤੇਪਤਰੈ। ਬਹੁਤਜਬਇਹਜੀਵੁਗਵਿਤਕਉਪ
 ਕਾਰਕੀਬਡਾਈਕੀਆਚਾਹੈ। ਅਰੁਗੁਗਵਿਤਕਾਦਰਸਨਹੁਆਚਾਹੈ। ਤਬਪ੍ਰਥਮੇਇ
 ਸਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਰਨਜੇਗੁਹੈ। ਜੇਇਸਸਰੀਰਰੂਪੀਦੇਸਵਿਖੇਬੇਠਕਰਰਾਜ
 ਕਰੈ। ਅਰੁਅਪੁਣਾਮੁਖਭੁਗਵਿਤਕੀਓਰਲਿਆਵੈ। ਅਰੁਇਸਸਿਸਾਰਤੇਗਵਨਕ
 ਰਣੇਕੀਇਛਾਹੈ। ਅਰੁਸਰਬਇਤ੍ਰੀਆਕਉਅਪੁਣੀਟਹਲਬਿਖੇਲਗਾਵੈ। ਅ
 ਰਬਇਹਜੇਅਪਣੇਅਪਣੇਕਾਰਜਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਕਰੈ। ਤਬਇਤ੍ਰੀਆਕਰਕੈਜੇ
 ਕੁਛੁਕੀਆਕਰੈਸੋਤਿਸਕਉਚਿਤਵਿਖੇਵਿਚਰੈ। ਬਹੁਤਸਮੇਪਾਇਕਰਿਬੁਧਵਿਖੇ
 ਉਸਕਾਅਭਿਆਸੁਕਰੈ। ਅਰੁਬੁਧਰੂਪੀਮੰਤ੍ਰੀਉਸਖਬਰਕਉਪਾਇਕਰਿਰਾਜਾਕ
 ਉਸਮਣਾਵੈ। ਸੋਇਸਕਾਵਿਸਟਾਂਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਦੇਸਕੀਖਬਰਪ੍ਰਥਮੇਦੂਤਲੈਆਵ
 ਤਾਹੈ। ਅਰੁਉਸਤੇਪਤੀਲੈਕਰਿਪਵਕੀਆਮੰਤ੍ਰੀਕਉਖਬਰਪਹੁਚਾਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਦੂ
 ਮੰਤ੍ਰੀਰਾਜਾਕਉਸਮਣਾਇਦੇਤਾਹੈ। ਤੇਜੇਇਤ੍ਰੀਆਰੂਪੀਦੂਤਹੈ। ਅਰੁਚਿਤੁਇਸਕਾ
 ਪਵਗੀਆਹੈ। ਅਰੁਬੁਧਰੂਪੀਮੰਤ੍ਰੀਹੈ। ਸੋਬੁਧਰੂਪੀਮੰਤ੍ਰੀਜਬਦੇਖਤਾਹੈ। ਜੇਇਸ
 ਜੀਵਕੀਸੈਨਾਵਿਖੇਕਾਂਮਅਰੁਕੋਧੁਅਥਵਾਕੋਈਅਉਰਸੁਭਾਵਪ੍ਰਬਲਹੁਆਹੈ।
 ਅਰੁਰਾਜਾਕੀਆਗਿਅਤੇਵਿਪਰਜੇਹੋਇਕਰਿਵਿਚਰਣੇਲਾਗਾਹੈ। ਅਰੁਰਾਜਾਕ
 ਉਬਦਨਾਮੁਕੀਆਚਾਹਤਾਹੈ। ਤਬਬੁਧਰੂਪੀਮੰਤ੍ਰੀਉਸਕੇਅਪੁਣੇਅਧੀਨਕਰੈ। ਅਰੁ
 ਕੋਮਲਕਰਕੈਰਾਖੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਉਨਹੁਬਿਨਾਸਰੀਰਕਾਬਿਵਹਾਰਭੀਸਿਧਨਹੀਹੋਤਾ
 । ਅਰੁਉਨਕਾਪ੍ਰਬਲਹੋਣਾਭੀਵਖੁਦਾਇਕਹੈ। ਤਤੇਜਬਇਸਕੀਆਗਿਅਵਿਖੇ
 ਹੋਤੇਹੈ। ਤਬਦੂਸਰਬਸੁਭਾਵਭੀਜਬਾਰਥਕੇਮਾਰਗਕੀਸਹਾਇਤਾਕਰਤੇਹੈ।
 ਅਰੁਦੂਜੀਵਰੂਪੀਰਾਜਾਅਪੁਣੇਸ੍ਵਾਮੀਕਉਪਹੁਚਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਨਮੁਖਹੋਤਾਹੈ।
 ਬਹੁਤਮਹਾਰਾਜਕੀਬਖਸੀਸਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਪਰਜਬਇਹਜੀਵਰੂਪੀਰਾਜਾਇ

ਸਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪੁਣੇ ਦੇ ਸਕਨਿਆਇ ਨਕਰੇ। ਅਰੁ ਦੁਸਟਾਂ ਸਾਥਿ ਮਿਲ ਜਾਵੈ। ਅਰਥ
ਇਹ ਜੇ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਕਾ ਕ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅ
ਰੁ ਮੰਦਰਾਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ॥੫॥ ॥ ਅਬ ਛੁਠਵੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਜੀਵ
ਕੇ ਸੁਭਾਵੈ ਕਾ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਾ ਤੇ ਅੰਸੇ ਜਾਣਤੂ। ਜਿ ਜੇ ਤੇ ਸੁਭਾਵੈ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਸਰੀ
ਰ ਵਿਖੇ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਸੁਭਾਵੈ ਕੇ ਸਾਥਿ ਨਿਕਾਸਨ ਬਧੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਇਤਨਾ ਭੇਦ
ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਸੁਭਾਵੈ ਸੁਭਾਵੈ ਤੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਸੁਭਾਵੈ ਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਅਸੁਭਾਵੈ ਦੁਖ ਹਿਰਿ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ
ਨਾ ਸੁਹੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਭਾਵੈ ਦੁਖ ਹਿਰਿ ਉਤਮ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਵਹੁ ਸੁ
ਭਾਵੈ ਅਣਗਣਤ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਭਾਵੈ ਹੈ। ਸੋ ਏਕ ਸੁਭਾਵੈ ਪਸੁ ਅਪੁਕੇ ਹੈ। ਅਰੁ
ਦੂਸਰੇ ਸੁਭਾਵੈ ਸਿੰਘ ਪੁਕੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰੇ ਸੁਭਾਵੈ ਪ੍ਰੇਤ ਪੁਕੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਚਉਥੇ ਸੁਭਾਵੈ ਦੇਵਤਿ
ਅਪੁਕੇ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਵਿਖੇ ਭੋਗ ਪੁਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਅਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ
ਕਾਰਿ ਕੋ ਪਸੁਆਇ ਕਾਵਿ ਵਹਾਰਿ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰਥ ਇਹ ਜੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਅਰੁ ਕਾਮਾਇ ਕੇ
ਗਹਾਵੈ ਖੇਲਾ ਗਤਾ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਦੂਸਰੇ ਜੇ ਕੋ ਪਕਾ ਸੁਭਾਵੈ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਸਿੰਘ ਅਪੁਕਾ
ਵਿਵਹਾਰਿ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਮਨ ਬਚਨ ਕ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਏਕ ਰਖਾ ਅਰੁ ਦੁਰਬਚਨ ਅਰੁ ਜੀਵੈ ਕੇ
ਪਾਤਕ ਕਰਣਾ ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਭੂਤ ਪੁਕਾ ਸੁਭਾਵੈ ਮਾਨੁਖ ਵਿਖੇ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਛਲ ਪ੍ਰਚਰਿਤ
ਕਪਟ ਕਰਣਾ ਅਰੁ ਉਪਾਧਿ ਉਠਾਵੈ ਏਕ। ਬਹੁੜ ਚਉਥਾ ਸੁਭਾਵੈ ਜੇ ਪੈਦੇਵਤਿ ਅਪੁਕਾ ਹੈ।
ਸੋ ਇਸ ਵਿਖੇ ਬੁਧਿ ਹੈ। ਸੋ ਬੁਧ ਕਰਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਜਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਹ ਜੇ ਵਿਦਿਆ
ਅਰੁ ਭੁਲਾਈ ਅਰੁ ਵੈਰਾਗ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਦਕ ਰਮਹੁ ਤੇ ਅਪਕਉ
ਬਰਾਇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਜੀਵ ਪੁਕੇ ਸੁਖ ਕੋ ਦਾਹਤਾ ਹੈ। ਬੁਧ ਸੁਭਾਵੈ ਕਰਤੁ ਤਾ ਵਿਖੇ
ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਉ ਪਾਵਤੀ ਹੈ। ਜੜਤਾ ਅਰੁ ਮੂਰਖਤਾ ਕੋ ਵਿਪਨ ਪੁਕਉ ਸਮਝਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ
ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਏਹ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਭਾਵੈ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਪਸੁ ਅਰੁ ਭੂਤ ਅਰੁ
ਕੁਕਰਾ ਅਰੁ ਦੇਵ ਸੁਭਾਵੈ ਅਗੇ ਵਰਨਨ ਕੀਏ ਹੈ। ਪਰ ਕੁਕਰ ਕੇ ਜੇ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ
ਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵੈ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੁਛੁ ਇਸ ਕੀ
ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ। ਪਰ ਕੁਕਰ ਕੇ ਜੇ ਜੀਵ ਪੁਕਉ ਛੁੜੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ। ਤੇ ਸੋ
ਸੁਕਰ ਭੀ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਪਦਾਰਥ ਪੁਕੀ ਜੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਤਾ
ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੋ ਹੀ ਭੂਤ ਅਰੁ ਦੇਵਤਾ ਜੇ ਵਰਨਨ ਕੀਏ ਹੈ। ਸੋ
ਇਹ ਭੀ ਸੁਭਾਵੈ ਕਾ ਅਰਥ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਪੁਕਉ ਸਿਤ ਜਨਮ ਅਰੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੋਇ ਹੈ।
ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਬੁਧ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਰਕੇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤੁ ਕੇ ਛਲ ਪੁਕਉ ਪ

ਛਾਏ। ਅਰੁ ਉਨਕੀ ਬੁਰਾਈ ਜਾਣਕਾਰਿ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤਿ ਸੋ ਤਿਆਗੇ। ਤਬ ਉਨਕੇ ਦੁਖਨ
 ਅਰੁ ਛਲਤੇ ਉਸਕੀ ਗੰਧ ਅਹੋਵੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਿਤ ਜਨਾ ਭੀ ਕਹਾਰੇ। ਜਿਸਰ ਬਮਾਨੁ ਖਹੁ
 ਬਿਖੇ ਸੇਤਾਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋ। ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਭੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਮਹਾਰਾਜਨੇ ਉਸਕੇ ਉਪਰ
 ਸੁਕਉ ਪ੍ਰਬਲ ਕੀਆਹੇ। ਅਰੁ ਉਸਕਾ ਦੁਖਨ ਮੁਸਕਉ ਸਪਰਸਨ ਹੀ ਕਰਤਾ। ਤੇਸੇ
 ਹੀ ਇਸ ਮਨੁ ਖਕਉ ਭੀ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਗਿਆਨ ਕਰੀਏ। ਜਿਉ ਸਨਾਤੂ ਪੀਸੂ
 ਕਰਾ। ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਕੁਕਰ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਅਪੀਨ ਕਰੇ। ਜਿਉ ਬੁਧ ਕੀ ਅਗਿਆਨ ਸਾਰ ਵ
 ਰਤੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਸਭ ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਭੁਲੇ ਹੋ ਜਾਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਇਹ ਸੁਭਾਵ ਹੀ
 ਤੇਰੇ ਪੁੰਨ ਦੁਕੇ ਬੀਜ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਜਬ ਭੂਇਸ ਤੇ ਵਿਪਰਜੇ ਹੋਇ ਕਰਿ ਵਰਤੈ। ਅਰੁ ਬ
 ਇਹੁ ਜੇ ਉਨਹੀ ਕੇ ਅਪੀਨ ਹੋਇ ਚਲਹਿਗਾ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਸਭ ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਅਸੁਭ ਹੋ ਜਾਵ
 ਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਅਸੁਭ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਤੇਰੇ ਭਾਗ ਹੁਕੀ ਹੀ ਟਰਾ ਕੀ ਬੀਜ ਹੋ ਜਾਵਹਿਗਾ। ਪ
 ਰੁਜ ਬਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਜਾਗਤ ਅਵਸਥਾ ਅਥਵਾ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਅਪੁਣੀ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰ
 ਤਖਹੋਵੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਜਾਣੈ। ਜੇ ਮੇਰੂ ਤਹੁ ਅਰੁ ਕੁਕਰ ਹੁਕਾ ਅਪੀਨ ਹੋ। ਅਰੁ ਉਨਕੀ
 ਅਗਿਆਨ ਵਿਖੇ ਵਰਤਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਫਿਸਟ ਤਹਿ ਹੋ। ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪਰਮਾਤਮਾ
 ਪੁਰਖ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੀ ਪੁਰਖ ਕੇ ਬੀਦੀ ਖਨੇ ਬਾਂਧ ਗਈ। ਤਬ
 ਵਹੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਖ ਮਹਾਂਦੁਖੀ ਅਰੁ ਕਸਟ ਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਬਹੁ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਕਿ
 ਸੀ ਕੁਕਰ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਦੇ ਤਕੀ ਬੀਦ ਵਿਖੇ ਅਇਠ ਸੇ। ਤਬ ਉਸਕੀ ਭੀਨੀ ਚ ਅਵਸਥਾ
 ਹੋਤੀ ਹੋ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਜਬ ਇਹ ਮਨੁ ਖਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਚ ਬਨਿਤ ਕੀ ਫਿਸਟਿ ਕਰਿ
 ਦੇਖੇ। ਤਬ ਜਾਣੈ ਜੇ ਦਿਨ ਅਰੁ ਰਾਤ ਵਿਖੇ ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਅਪੀਨ ਹੋ। ਅਰੁ
 ਜਦ ਪਦੇਖਣੇ ਵਿਖੇ ਮਨੁ ਖਕਾ ਸਗੀਰ ਫਿਸਟਿ ਅਵਤਾਰੈ। ਪਰਤ ਉਭੀ ਸੁਭਾਵ ਕਰਕੇ। ਕੁ
 ਕਰ ਸੂਕਰ ਅਰੁ ਭੂਤ ਹੁਕਾ ਸਰੂਪ ਹੋ। ਸੋ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਵੈਗੀ। ਜੇ
 ਜੇ ਸਾਇਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੋ ਸੇ ਤੇ ਸਾਹਿ ਸਗੀਰ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੋ। ਤਤੇ ਜਿਸ ਮਨੁ ਖਵਿਖੇ ਫਿਸ
 ਨਾ ਅਰੁ ਅਭਿਲਾਖਾ ਅਪਿਕਰੈ। ਸੋ ਸੂਕਰ ਕੇ ਸਗੀਰ ਕਉ ਪਾਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਹੋ ਜੇ
 ਜਬ ਕੋਈ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਅਪਕਉ ਕੁਕਰ ਅਰੁ ਸਿਧ ਦੇਖੇ। ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੋ
 ਜੇ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸੁਪਨਾ ਭੀ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਲਖਾਵ
 ਏਹਾ ਹੋ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਭੀ ਇਹ ਮਨੁ ਖਵਿਖੇ ਫਿਸਟਿ ਅਦਿਕ ਦੇਸ ਤੇ ਉਲਿਖ
 ਤੇਹਤਾ ਹੋ। ਤਤੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਕਉ ਅਪੁਨਾ ਸਰੂਪ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਸਤਾ ਹੋ
 । ਅਰੁ ਜੇ ਸਾਇਸ ਕਾ ਰਿਦਾ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤੇਸਹੀ ਅਕਾਰ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਸ ਵ

ਚਨਕੇਨਿਰਣੇ ਕਾਵੀਖਆਣਕਰਣਾਭੀਬਹੁਤਵਿਸਤਾਰਕਰਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੋਇਸ
 ਗੀਥਾਵਿਖੇਕਹਿਅਨਹੀਜਾਤਾ। ਬਹੁਤਤੋਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣਿਆਜੇਇਹਚਾਰੇ
 ਸੁਭਾਵਤੇਰੇਅੰਤਹਕਰਣਵਿਖੇਪ੍ਰਗਟਹੈ। ਤਬਤੂੰਅਪੁਣੇਕਰਤੁਤੁਕਉਵਿਚਾਰਕ
 ਰਿੰਕੇਦੇਖਾਜੇਇਨੇਚਾਰੇਸੁਭਾਵਹੁਵਿਖੇਮੇਕਿਸਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਚਲਤਾਹੈ। ਅਰੁ
 ਇਹਵਾਰਤਾਭੀਨਿਸਚੈਜਾਣਾ। ਜੇਜੇਸੀਕ੍ਰਿਆਤੁਕਰਤਾਹੈ। ਤੇਸਾਹੀਸੁਭਾਵਤੇਰੇਦਿ
 ਦੇਵਿਖੇਫਿੜਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਉਹੀਸੁਭਾਵਪਰਲੋਕਵਿਖੇਭੀਤੇਰਾਸਿਗੀਹੋਤਾਹੈ।
 ਸੇਸਰਬਸੁਭਾਵਹੁਕਾਮੁਲਾਇਹਚਾਰੇਪ੍ਰਕਿਰਤਿਹੈ। ਪਰੁਜਬਤੂਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀਸੁਰ
 ਜਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਚਲਤਾਹੈ। ਤਬਤੇਰੇਰਿੰਦੇਮੇਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾਅਰੁਨਿਰਲੋਜਤਾ
 ਅਰੁਲਿਪਟਤਾ। ਅਰੁਈਰਖਆਦਿਕਅਲੰਛਣਪ੍ਰਗਟਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਜਬਤੂਤ੍ਰਿਸ
 ਨਾਰੂਪੀਸੁਕਰਅਪੁਣੇਅਧੀਨਕਰੇ। ਤਬਸਿਨਮਅਰੁਸੀਲਤਾਅਰੁਹੀਭੀਰਤਾਅਰੁ
 ਨਿੰਲੋਭਤਾਅਰੁਨਿਰਾਸਤਾ। ਅਦਿਕਸੁਰਗੁਣਉਪਜਤੇਹੈ। ਬਹੁਤਜਬਤੂਕੋਧਕੁ
 ਕਰਕਾਅਧੀਨਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਕੁਟਲਤਾਅਰੁਨਿਹਸਿਕਤਾ। ਅਰੁਬਫਾਵਣਾਅਰੁ
 ਅਪਣੀਉਸਤਤਿਕਰਣੀ। ਅਰੁਦੁਰਬਚਨਬੋਲਣਾ। ਅਰੁਮਾਨਤਾਰਾਹਣੀ।
 ਅਰੁਅਉਰਜੀਵਹੁਕਉਨੀਚੁਜਾਨਣਾ। ਅਰੁਉਨਕਉਦਖਾਵਣਾ। ਸੇਇਤਿਆ
 ਵਿਕਅਵਗੁਣਅਵਰਉਤਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਜਬਤੂਇਸਕੋਧਕੂਪੀਕੁਕਰਕਉ
 ਅਪੁਣੇਵਸੀਕਾਰੁਕਰਹਿ। ਤਬਧੀਰਜਅਰੁਸਹਣਾਸੀਲਤਾਅਰੁਖਿਆਅਰੁ
 ਇਸਥਿਤਅਰੁਪ੍ਰਾਕ੍ਰਮਅਰੁਦਇਆਆਦਿਕਸੁਰਗੁਣਪ੍ਰਗਟਹੋਤੇਹੈ। ਬਹੁਤਜ
 ਬਤੂਸੈਤਾਨਅਰੁਭੂਤਹੁਕੀਆਗਿਆਮੇਵਰਤਤਾਹੈ। ਤਬਤੇਰੇਵਿਖੇਮਲੀਨਤਾਅ
 ਰੁਰੇਗਾਅਰੁਕਪਟਤਾਅਰੁਦੁਬਿਧਾਅਰੁਛਲੁਪਾਖੰਡਆਦਿਕਬੁਰੇਸੁਭਾਵਆਨਉ
 ਤਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਜਬਤੂਇਸਕਉਅਪੁਣੇਵਸੀਕਾਰੁਕਰਹਿ। ਅਰੁਸੈਤਾਨੀਸੁਭਾ
 ਵਕੇਅਧੀਨਨਹੋਵਹਿ। ਤਬਤੇਰੀਬੁਧਕੀਜੀਤਹੋਤੀਹੈ। ਤਤੋਵਿਵੇਕਅਰੁਪਛਾਣਾ।
 ਅਰੁਵਿਦਿਆਅਰੁਅਨਰੁਵਾਅਰੁਸਰਬਜੀਵਹੁਕਾਮੁਲਾਚਾਰਣਾ। ਅਰੁਭਾਵ
 ਆਦਿਕਗੁਣਵਰਪਤੇਹੈ। ਸੇਇਹਭਲੇਸੁਭਾਵਜਬਤੇਰੇਰਿੰਦੇਵਿਖੇਪ੍ਰਗਟਹੋਤੇਹੈ
 । ਤਬਸਰਬਦਾਤੇਰੇਸਿਗੀਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਅਬਿਨਾਸੀਹੈ। ਅਰੁਤੇਰੇਪਰਮਭਾਗਹੁਕਾਬੀਜ
 ਹੈ। ਬਹੁਤਜੇਅਸੁਭਕਰਮਹੈ। ਸੇਤਿਨਹੁਕਰਿਕੈਰਿੰਦੇਕਾਸੁਭਾਵਭੀਬੁਰਾਹੋਜਤਾਹੈ।
 ਤਤੇਪਾਪਭੀਇਸੀਕਾਨਾਮੁਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਕਰਿਕੈਰਿੰਦੇਕਾਸੁਭਾਵਭਲਾਹੋਵੇ
 । ਤਿਸਕਉਭੁਜਨਕਹੀਤਾਹੈ। ਸੇਸਰਬਕਰਤੁਤਵਿਸਮਾਨੁਪਕੇਸੁਭਾਅਸੁਭਕ੍ਰਿਆਕੇਕ

ਦਾਚਿਤੁਭਿਨਨਹੀਐਤੇ ਪਰਮਨੁਖਕੋਇਹਰਿਦਾਹੈਸੇਦਰਪਣਨਿਰਮਲਹੈਅਰੁ
 ਜੇਤੇਬੁਰੇਸੁਭਾਵਹੈਸੇਪੁਏਅਰੁਜੀਗਾਲਕੀਨਿਆਈਹੈਤਤੇਇਨਹੁਕਾਰਿਕੈਰਿਦਾ
 ਰੂਪੀਦਰਪਣਐਸਾਮਲੀਨਹੋਜਾਤਾਹੈਜੇਭੁਗਵਿਤਕੇਦਰਬਾਰਕਉਨਹੀਦੇਖਸਕਤਾ
 ਅਰੁਆਵਰਣਕਰਕੈਅਧੋਜਾਤਾਹੈਬਹੁਕੁਇਹੁਜੇਭੁਲੇਸੁਭਾਵਹੈਸੇਪ੍ਰਕਾਸਰੂਪੀ
 ਤਤੇਇਨਹੁਕਾਰਿਕੈਰਿਦੈਰੂਪੀਦਰਪਣਤੇਅਵਿਦਯਾਰੂਪੀਮੇਲਉਤਰਜਾਤੀਹੈ
 ਇਸੀਪਰਸਿਤਜਨੇਗ੍ਰੀਕਹਾਹੈਜੇਜਬਕਈਨਿਦਕਰਮਤੁਏਤੇਹੋਇਜਾਵੈਤਬਉਸ
 ਤੇਪੀਛੇਹੀਸੀਘ੍ਰੁਲਾਕਰਮਕਰਾਤਬਵਹੁਬੁਰਿਆਈਨਸਟਹੋਇਜਾਤੀਹੈਸੇਪਰ
 ਕੇਕਾਵੇਖੈਜੇਸਾਕਿਸੀਕਾਰਿਦਾਹੈਸੇਪ੍ਰਗਟਹੋਤਾਹੈਜਿਸਕਾਰਿਦਾਨਿਰਮਲਹੈਸੇਵਹੁ
 ਭੀਪ੍ਰਤਖਹੋਤਾਹੈਇਸੀਪਰਸਾਈਗ੍ਰੀਕਹਾਹੈਜੇਜਿਸਕਾਰਿਦਾਸੁਪ੍ਰਹੈਸੇਭੁਗਵਿਤਕੀ
 ਓਰਉਸਹੀਕਉਮਾਰਗਖੁਲਤਾਹੈਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕਾਰਿਦਾਅਵਿਉਤਪਤਿ
 ਵਿਖੇਲੇਹੋਕੀਨਿਆਈਹੋਤਾਹੈਸੇਤਿਸਕਉਵਿਸਮਿਨੁਗਤਿਜਬਮਰਵਨਕਰੀਐ
 ਤਬਦਰਪਣਵਤਨਿਰਮਲਹੋਤਾਹੈਅਰੁਸਰਬਪਦਾਰਥਕਉਲਖਾਵਤਾਹੈਅਰੁ
 ਜਬਉਸਕਉਮਰਵਨਨਕਰੀਐਤਬਐਸਾਮਲੀਨਹੋਜਾਤਾਹੈਜੇਉਸਵਿਖੇਕਛੁਨਿ
 ਰਮਲਤਾਈਨਹੀਭਾਸਤੀਅਰੁਕਿਸੀਪਦਾਰਥਕਉਗ੍ਰੀਨਹੀਲਖਾਵਤਾਇਸੀਪਰ
 ਸਾਈਗ੍ਰੀਕਹਾਹੈਜੇਨਿਰਸੰਦੇਹਮੇਤੁਮਾਰੇਰਿਦੇਕੀਓਰਦੇਖਤਾਹੈਅਰੁਜੇਸੇਤੁਮਕ
 ਰਤਤਕਰਤੇਹੋਸੇਤਿਨਕੀਓਰਭੀਦੇਖਤਾਹੈ॥੬॥ ਅਥਸਤਵੇਸਰਗਵਿਖੇਪੁਰ
 ਬਪੰਛਕਾਉਤਰਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਤੇਜਬਭੂਇਸਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਸਨਕਹਿਜੇਇਸ
 ਮਾਨੁਖਵਿਖੇਪਸੁਅਹੁਅਹੁਸਿਘ੍ਰੁਅਰੁਭੂਤਹੁਕੇਅਰੁਦੇਵਤਿਅਹੁਕੇਸੁਭਾਵਪ੍ਰਗਟ
 ਹੋਸੇਤਉਇਹਵਾਰਤਾਮੇਨੇਸਮਝੀਹੈਪਰਇਸਪ੍ਰਕਾਰਤੁਮਕਿਉਕਰਿਕਹਤੇਹੋ
 ਜੇਇਹਮਾਨੁਖਵਿਵਰਤਨਹੈਪਰਕਾਰਣਇਸਕਾਨਿਰਮਲਹੈਅਰੁਇਸਕਾਅ
 ਪਣਸੁਭਾਵਭੀਸੁਪ੍ਰਹੈਅਰੁਅਉਰਸਭਹੀਪਰਸੁਭਾਵਹੈਸੇਇਸਵਾਰਤਾਕਉਕਿ
 ਉਕਰਸਮਝਿਆਜਾਵੈਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕਉਭੁਗਵਿਤਨੇਨਿਰਮਲਸੁਭਾਵਕੇਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੋਵੇਨੀਮਤਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈਕਾਹੇਤੇਜੇਇਹਤੇਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕੇਸੁਭਾਵਹੀਇਸਮਾ
 ਨੁਖਵਿਖੇਏਕਠੇਹੂਏਉਪਜੇਹੈਤਤੇਪਰਸੁਭਾਵਕਉਨਹੂਏਅਰੁਨਿਰਮਲਸੁਭਾਵ
 ਇਸਕਾਕਿਉਕਰਿਅਪੁਨਾਹੁਆਸੇਤਿਸਕਉਤਰਹਿਹੈਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕਉਭੁ
 ਗਵਿਤਨੇਪਸੁਅਹੁਸਿਘ੍ਰੁਤੇਵਸੇਖਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈਅਰੁਸਰਬਪਦਾਰਥਕਉਕੀ
 ਬਰਾਈਅਰੁਪੁਰਨਤਾਈਗ੍ਰੀਭੀਨਹੀਨਹੈਅਰੁਸਿਸੁਪਦਾਰਥਕੀਜੇਬਜਾਈਹੋਤੀਹੈ

ਸਿਓਹੀਤਿ ਸਕਾ ਕਾਰਨੁ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਗਰਧਪਤੈ ਘੋੜਾ ਵਿਸੇਖ ਹੈ। ਕਹੀਤੇ
ਜੇ ਗਰਧਬਕਉ ਬੋਲਉ ਠਾਵਟੇ ਕੇਨੀ ਮਤਉਤ ਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਘੋੜੇ ਕਉ ਇਸਨ
ਮਤਉਤ ਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਉਸਕਾ ਦਉੜਨ ਅਰੁ ਚਲਣਾ ਅਸਵਾਰੁ ਕੀਆ ਗਿਆ
ਅਨੁਸਾਰੁ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਲੜਾਈ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨੁ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਘੋੜੇ ਵਿਖੇ ਗਰਧਬਕੀ
ਨਿਆਈ ਬੋਲਉ ਠਾਵਟੇ ਕਾ ਬਲੁ ਭੀ ਰਾਖਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਘੋੜੇ ਕਉ ਦਉੜਨੇ ਕੀ ਬਰਾਈ ਅ
ਧਿਕ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ। ਜੇ ਗਰਧਪਤਿ ਖੇਨਹੀ ਪਾਈ ਜਾਤੀ। ਪਰੁ ਜਬ ਵਹੁ ਘੋੜਾ ਅਪ
ਨੀ ਬਰਾਈ ਅਰੁ ਪੁਰਨਤਾ ਈਤੇ ਹੀਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਬੋਲਉ ਠਾਵਟੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾ
ਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਗਰਧਬਕੇ ਪਦ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸਕੀ ਬਰਾਈ ਅਪੁਣੀ ਨਸਟ ਹੋ
ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜਿਨ ਪੁਰਖ ਹੁਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਖਾਵਟੇ
ਅਰੁ ਸੇਵਟੇ ਅਰੁ ਕਾਮਾਦਿ ਕਭੇ ਗਾ ਅਰੁ ਧਨੁ ਸਿਚਟੇ ਕੇਨੀ ਮਤਉਤ ਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਮੂਰਖੇ
। ਅਰੁ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਬ ਆਰਜਾ ਇਨਹੀ ਕਾਰਜ ਹੁ ਵਿਖੇ ਬੀਤ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਜਿ
ਨਹੁਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਜੀਤਣੇ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਣੇ ਕੇਨੀ ਮ
ਤਉਤ ਪਤਿ ਆ ਹੈ। ਸੇਵਤੁ ਭੀ ਮਹਾਤਮਾ ਸੀ ਪੁਰਖੁ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਸਟ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਇਹ ਦੋਨੇ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਾਨੁਖ ਭੂਲੇ ਹੈ। ਕਹੀਤੇ ਜੇ ਅਧਿਕ ਅਹਾਰੁ ਅਰੁ ਕਾਮਾਦਿ ਕਭੇ ਗਤੇ ਪਸੁ ਅ
ਹੁ ਵਿਖੇ ਭੀ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸਿੰਘ ਅਰੁ ਬੇਲਕਾ ਅਹਾਰੁ ਤਉ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਭੀ ਅਧਿਕ ਹੋ
ਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਚਿਤ੍ਰਿ ਅਹੁ ਵਿਖੇ ਕਾਮ ਚੇ ਸਟਾ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨਾ ਅ
ਰੁ ਠਾਰਨਾ ਸਿੰਘ ਅਹੁ ਚਿਤ੍ਰਿ ਅਹੁ ਵਿਖੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜੇ ਕਛੁ ਪਸੁ ਅਹੁ ਕੇ ਸੁਭਾਵੈ ਸੇ
ਇਹ ਭੀ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਦੀਏ ਹੈ। ਪਰੁ ਏਕ ਬਰਾਈ ਪਸੁ ਅਹੁ ਤੇ ਅਧਿਕ ਭੀ ਇਸ ਕਉ ਦੀ
ਨੀ ਹੈ। ਸੇ ਬੁਧੁ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਬੁਧ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਗੁਰਗਵਤ ਕਉ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ
ਕਾਰੀ ਗਰੀ ਕਉ ਬੁਧਿ ਹੀ ਕਰ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਹੀ ਬੁਧਿ ਕਰਿ ਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਭੇਗਤੇ
ਅਪਕਉ ਬਚਾਇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਦਿਵੁ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸੀ ਸੁਭਾਵ ਕ
ਰਿ ਕੇ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਪਸੁ ਅਹੁ ਅਹੁ ਸਿੰਘ ਹੁਤੇ ਵਿਸੇਖ ਕਹਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸੀ ਕਾਰਨੁ ਕਰ
ਸਰ ਬੁਧਿ ਸਟਿ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਧਰਤੀ ਅਰੁ ਆ
ਕਾਸ ਵਿਖੇ ਜੇਤੀ ਕਛੁ ਸਿਸਟਿ ਹੈ। ਸੇ ਮੇਨੇ ਤੁਮਾਰੀ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ ਕਰਦੀ ਨੀ ਹੈ। ਤਤੇ ਮਾ
ਨੁਖ ਕਾ ਜੇ ਅਰੁ ਹੈ। ਸੇ ਇਹੀ ਬੁਧਿ ਹੈ। ਕਹੀਤੇ ਜੇ ਇਸ ਕੀ ਬਰਾਈ ਅਰੁ ਵਸੇਖਤਾ
ਬੁਧਿ ਕਰ ਪਗਟੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਵਰ ਜੇਤੇ ਸੁਭਾਵ ਮਾਨੁਖ ਵਿਖੇ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਵਾਸ
ਤਵਤੇ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਨਹੀ। ਪਰੁ ਉਸ ਜੀਵ ਕੀ ਟਹਿਲ ਅਰੁ ਕਾਰਜ ਕੇਨੀ ਮਤਉਤ

ਪਤਿ ਕੀਏ ਹੋ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਇਹੁ ਜੀਵੀ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਭੋਗ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਸਮਿ ਰਹੀ ਸਭ
 ਹੀਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਪਰੁ ਜ ਬਇਹੁ ਜੀਵ ਕੀ ਬੁਧਿ ਸੁੱਧ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕੀ ਨਿ
 ਆਈ ਇਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਰੁਗਵਿਤ ਕੀ ਪਛਾਣਾ ਅ
 ਰੁ ਉਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਚੈਤਨ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜ
 ਜਿਸ ਕੀ ਬੁਧਿ ਮਲੀਨ ਅਰੁ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਉਹ ਭੋਗ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਮਲਨ ਤਾਕ
 ਰਿਕੋ ਅਵਰਿਅਾ ਹੁਆਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਦ ਪਉਸ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਭੀ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਮੁ
 ਖੁ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਓਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਇਹੁ ਜੀਵ ਉਸ ਕਾ ਰਿਦਾਇ ਵੀ ਆਇ ਕਾ ਸੁਖ ਹੁਇ ਖੇ
 ਬੀਧ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਉਸ ਕਉ ਵਿਖਿਅ ਅਹੁ ਕੀ ਖੇਚਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤਉ ਸਕਉ
 ਅਪੋਗਤਿ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪੋਗਤਿ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਰੂਪੀ ਉਤਮ ਦੇਸ
 ਵਿਖੇ ਭੀ ਉਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਰਿਦਾਨੀ ਚਤਾ ਕੀ ਓਰ ਖੇਚਿ ਆਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ
 ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਪਾਪੀ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕਾ ਸੀਸ ਨੀ ਓਰ ਲਟਕਿ ਆਰਹੈ ਗਾ। ਤਾ
 ਤੇ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਅੰਸੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਸੋ ਸੋਤਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜ ਅੰਸੇ ਜਾਣੁ
 ਤੂੰ ਜੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਦੇਸ ਕੀ ਅਸਚਰਜ ਬਹੁ ਈ ਇਸ ਕੀ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਰਿਦਾ ਸਰ
 ਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਤੇ ਅਧਿਕ ਅਸਚਰਜ ਹੁਪੈ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਮਾਨੁਖ ਅਚੇਤ ਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਇਸ ਅ
 ਸਚਰਜ ਤਾ ਕਉ ਨਹੀ ਪਛਾਣਤੇ। ਅਰੁ ਦੁਸੇਖ ਤਾ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕਹੀ ਹੈ।
 ਸੋਇ ਕਵਿਦਿ ਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਏਕ ਬਲ ਹੈ। ਬਹੁ ਜ ਕਵਿਦਿ ਆ ਕਰ ਜੇ ਦੇਹ ਮਾਨੁਖ ਦੁਸੇਖ
 ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਸਭ ਕੋਈ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਕਵਿਦਿ ਆ ਸੂਮ ਅ
 ਰੁ ਗੁਹ ਜੋ ਹੈ। ਸੋ ਮਹਾ ਕੁਲਿਭ ਹੈ। ਬਹੁ ਜ ਅਸਭੁਲ ਕਵਿਦਿ ਆਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਹੁ
 ਮਾਨੁਖ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੀ ਕਵਿਦਿ ਆ ਕਾਵੇਤਾ ਹੋਸਕਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਕੀ ਕਾਗੀਗੀ ਕਉ ਪਛਾਣੁ ਸਕਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤ ਕੇ ਗ੍ਰੰਥ ਹੁਕੀ ਬਿਦਿ
 ਆ ਕਉ ਪੜ੍ਹ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੋਵੈ ਦਕ ਅਰੁ ਜੇਤ ਕ ਅਰੁ ਵਿਆਕਰਣ ਅਰੁ ਪਰਮਾਸ
 ਤਾ ਅਰੁ ਅਵਰ ਅਨੇਕ ਕਵਿਦਿ ਆ ਕੇ ਭੇਦ ਹੁਕਉ ਸਮਝਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਏ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਕੀ ਕਵਿਦਿ ਆ ਕਉ ਪੜ੍ਹਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਰਿਦਾ ਅੰਸਾ ਅਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ।
 ਜੇ ਪੰਡਤ ਕਉ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾ ਗਿਆਨੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਸ
 ਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਸਰ ਬਸਿਸਾਰ ਹੀ ਇਸ ਕੀ ਚੈਤਨਤਾ ਵਿਖੇ ਅੰਸੇ ਸਮਾਇ ਰਹਾ
 ਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਸੁੱਧ ਵਿਖੇ ਬੁੱਧ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਚੈਤਨ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਅੰਸੀ ਸੁਖ
 ਮਗਤਿ ਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਕਿਚਤ ਸਿਕਲ ਪਕਰਿ ਕੈ ਪਤਾ ਲਾ ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਕਾ ਰਟਨ ਕਰ

ਲੇਤਾਹੈ ਅਰੁਉਦੇ ਅਸਤਲੇਦੇਖਾਵਤਾਹੈ ਸੋਜਦਇਸਚੇਤਨਕਾਸਨਬਿਧਾ
ਸਬੁਲਸਗੀਰਕੇਸਾਬਅੇਸਾਫਿਜ਼ਹੈ ਜੇਸਰਬਦਾਆਪਕਉ ਸਗੀਰਹੀਜਨਤਾਹੈ
।ਤਉਭੀਇਸਵਿਖੈਅੇਸੀਸਕਤਹੈਜੇਵਿਦਿਆਕੇਬਲਕਰਅਕਾਸਕੇਨਿਖੜ
ਹੁਕਾਪੁਮਾਣੁਭੀਪਛਾਣਤਾਹੈ ਅਰੁਇਉਭੀਜਾਣਤਾਹੈਜੇਅਮਕਾਗਿਹੁਅਮਕੇ
ਅਸਥਾਨਵਿਖੈਆਇਆਹੈ ਅਰੁਅਮਕਾਗਹਿਇਸਤੇਏਤਾਵੁਹੈ ਬਹੁੜ
ਵਿਦਿਆਹੀਕੇਬਲਕਰਿਸੰਛੁਲੀਕਉਸਮੁੰਦਕੀਰੂਪਾਈਤੇਬਾਹਜਨਿਕਾਸਤਾਹੈ
ਅਰੁਅਕਾਸਵਿਖੈਉਰੁਣੇਹਾਰੇਪੰਛੀਅਰੁਕਉਪ੍ਰਬਵੀਪਰਅਨਰੂਰਤਾਹੈਅ
ਰੁਜੇਕੁਛੁਇਸਜਗਰਵਿਖੈਅਸਚਰਜਤਾਅਰੁਵਿਦਿਆਹੈ ਸੋਤਿਸਕਉਪਾਂਚਇ
ਝੀਅਰੁਕਰਕੇਗੁਪਣਕਰਲੇਤਾਹੈ ਜੇਇਹਇਝੀਆਵਿਕਵਿਦਿਆਸਭੁਹੀਅ
ਸਬੁਲਕਹੀਤੀਹੈ ਤਤੇਇਸਕਉਸਭੁਕੇਈਪਛਾਣਤਾਹੈ ਬਹੁੜਦੂਸਰੀਸੁਖਮਵਿ
ਦਿਆਜੇਮਹਾਅਸਚਰਜਰੂਪਹੈ ਜੇਇਹੁਹੈਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕੇਚਿਤਵਿਖੈਏਕਬਾ
ਗੀਹੈ ਜੇਏਵੇਲੇਕਕੀਰਿਹੁਲੀਰੂਈਹੈਜੇਜੇਇਹਪਾਂਚੇਇਝੀਆਪਭੂਤਕ
ਜਗਤਕੀਰਿਹੁਲੀਅੰਰੂਈਹੈ ਪਰਸੁਖਮਦੇਸਕਾਨਮੁਦੇਵੇਲੇਕਹੈ ਅਰੁਚੇਤਨ
ਦੇਸਭੀਉਸੀਕਉਕਹੀਤਾਹੈ ਜੇਬਹੁਤੇਪੁਰੁਖੁਤੇਇਸਇਝੀਆਵਿਕਦੇਸਹੀਕ
ਉਸਮਸੁਤੇਹੈ ਪਰਚੇਤਨਦੇਸਕੀਅਪੇਖਿਆਕਰਿਕੇਵੇਖੀਅੇਤਉਇਹਸਭੁਜ
ਗਤਤੁਛਮਾੜਹੈ ਬਹੁੜਚਿਤਵਿਖੈਜੇਬਾਗੀਕਹੀਹੈ ਸੋਤਿਸਕਾਪੁਲਣਭੀਵੇ
ਪ੍ਰਕਾਰਹੋਤਾਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇਜਬਨਿਝਾਕਰਿਕੇਸਰਬਇਝੀਅਰੁਕਾਮਾਰਗੁਰੋਕਿਆ
ਜਾਤਾਹੈ ਤਬਸੁਪਨੇਵਿਖੈਸੁਖਮਦੇਸਕੀਰਿਹੁਬਾਗੀਖੁਲਤੀਹੈ ਸੋਤਿਸਵਿ
ਖੈਅਪੁਰਬਾਸਿਸਵਿਕਉਭੀਪਛਾਣਤਾਹੈ ਪਰਪ੍ਰਤਖਨਹੀਦੇਖਣਾਵਿਸੁੰਤ
ਮਾੜਕਛੁਕਦੇਖਤਾਹੈ ਜੇਜੇਮਵਿਝਿਸਟੀਕਉਪਦਾਰਬਹੁਕਾਸਰੂਪਮੰਦਹੀਝਿ
ਸਟਿਆਵਤਾਹੈ ਤੇਜੇਹੀਸੁਪਨੇਵਿਖੈਭੁਵਿਖਤਕਾਲਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਪਛਾਣ
ਤਾਹੈ ਜੇਜਬਉਸਸੁਪਨੇਕਾਵੀਖਆਵੁਕਰੀਅੇਤਬਹੁਗਤਿਕਰਿਸਮਸੁਇਆ
ਜਾਤਾਹੈ ਅਨਥਾਨਹੀਸਮਸੁਇਆਜਾਤਾ ਜੇਇਹਵਾਰਤਾਪ੍ਰਸਿਦੀਹੈ ਅਰੁਸ
ਭੋਕੇਈਜਾਣਤਾਹੈ ਜੇਜਾਗਤਵਿਖੈਕਿਸਿਕਉਭੁਵਿਖਤਕਾਲਕੀਪ੍ਰਗਟਤਾਨ
ਹੀਹੋਤੀਸੁਪਨੇਵਿਖੈਅਪਿਕਅਬਵਾਅਲਪਭੁਵਿਖਤਸਭੁਕੇਵੇਖਤਾਹੈ ਜੇ
ਵਹੁਦੇਖਣਾਇਝੀਅਰੁਕੇਮਾਰਗਕਰਨਹੀਹੋਤਾਅਰੁਇਸਸੁਪਨੇਕਾਅਰਬੁਖ
ਲਣਭੀਬਹੁਤਵਿਸਥਾਰਹੋਤਾਹੈ ਤਤੇਇਤਨਕੁਛਤਤਪਰਜਸਮਵਿਅਰਾਹੀ

ਤਾਏ ਸੋਇ ਸਮਾਨੁ ਖਕਾਰਿ ਦਾ ਵਰਪ ਲਵਤਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਅਰੁ ਵਰੁ ਈਸਰ ਜੋ ਸਰ ਬ
ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਅਤਿ ਵਾਹਕ ਰੂਪ ਉਗੀ ਹੈ ਸੋ ਜੋ ਸੋ ਦੇ ਵਰਪ ਲਾਪਸ ਵਿਖੇ ਸਨੁ ਖਰੋਤੇ
ਹੈ ਤਬ ਪਰਸਪਰ ਉਨ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿਬਏ ਕਦੂਸਰੇ ਵਿਖੇ ਭਾਸ ਦੇ ਲਾਗਤ ਹੈ ਤੇ ਸੋ ਹੀ
ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਵਰਪ ਲ ਜਬ ਇਝੀ ਆਇ ਕਾ ਬਿਤਿ ਸਿਉ ਭਿੰਨ ਹੋਤ ਹੈ ਤਬ ਹਿਰਣਗਰ
ਭੁਜੇ ਅਸਥੂਲ ਜਗਤ ਕਾ ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿਬਏ ਖੇਭਾਸ ਆਵਤਾ
ਹੈ ਅਰੁ ਜਬ ਇਹ ਚਿਤੁ ਇਝੀ ਅਹੁਕੀ ਬਿਤਿ ਕਉ ਤਿਆਗ ਜਾਤ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਰਤ
ਵਿਖਤ ਕਾਲ ਕਉ ਦੇਖਤ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਇਤਨਾ ਭੇਦ ਹੈ ਜੇ ਜਦ ਪਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ
ਇਝੀ ਅਹੁਕੀ ਬਿਤਿ ਰੋਕੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਸਿਕਲ ਪਕਾਨ ਹਰਣਾਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਚਿ
ਤ ਕਾ ਫੁਰਣਾ ਭੁਟਕਤਾ ਹੋਤ ਹੈ ਤਤੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਭਵਿਖਤ ਕਾਲ ਕਉ ਮੰਦਾ ਝੀ
ਕੀਨਿਆਈ ਦੇਖਤ ਹੈ ਅਰੁ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਉ ਪ੍ਰਤਖਨ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਅਰੁ ਜਬ ਇਹ ਜੀ
ਵਸਗੀਰ ਕਉ ਛੇੜ ਜਾਤ ਹੈ ਤਬ ਇਝੀ ਆ ਅਰੁ ਸਿਕਲ ਪਕੀ ਬਿਤਿ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਤਤੇ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰਲੋਕ ਪ੍ਰਤਖ ਭਾਸ ਆਵਤ ਹੈ ਅਰੁ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖ
ਤ ਹੈ ਤਬ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਅੰਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਦੇ ਲਾਗਤ ਹੈ ਜੋ ਹੋਰੁ ਗਵਤੁ ਮੇਰੀ ਸ
ਹਾਇਤਾ ਕਰਾ ਬਹੁੜਿ ਦੇ ਕਰੁ ਗਾਤਿ ਇਹੈ ਜੇ ਅਕਸਮਾ ਤੁਜ ਬਕਿ ਸੀ ਕਉ ਅਚਾਨ
ਕ ਸਿਕਲ ਪਛਰ ਆਵਤ ਹੈ ਤਬ ਵਹੀ ਸਿਕਲ ਪਸਤਿ ਰੂਪ ਹੋਇ ਭਾਸਤ ਹੈ ਅਰੁ ਇਉ
ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ਜੇ ਇਹ ਸਿਕਲ ਪਕਾਤੇ ਆਇ ਆਵਾ ਅਰੁ ਇਸ ਕਰਿ ਇਤਨਾ
ਪਛਾਣ ਸਕੀਤ ਹੈ ਜੇ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਮਾਰਗ ਰੇਵ ਲਾਇ ਝੀ ਅੰਗਿਨ ਹੀ ਤਤੇ ਵਿਦਿ
ਆ ਕਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਸੁਖ ਮਦੇ ਸਤੋਤ ਹੈ ਅਰੁ ਇਝੀ ਆਇ ਸਮਸਥੂਲ ਜਗਤ ਕੇ
ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਦੇ ਕੇਨੀ ਤਉ ਤਪਤਿ ਕੀ ਆ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਇਝੀ ਆਕਰ ਕੇ ਸੁ
ਖ ਮਦੇ ਸਕੀ ਪਛਾਣ ਵਿਖੇ ਪਟ ਲਹੇਤ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਲਗਇ ਝੀ ਆਕੀ ਵਛੇ ਪਤਾ
ਦੂਰ ਨਹੈ ਤਬ ਲਗਾਤੁ ਖਮ ਦੇ ਸਕਉ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ ਬਹੁੜ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਜੇ ਬਾਗੀਕ
ਹੀ ਬੀ ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਖੁਲ ਦੇ ਕਾਦੂਸਰਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹੈ ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖ ਇਸ ਜਾਗ
ਤ ਵਿਖੇ ਪੁਰੁਖਾਰਥ ਅਰੁ ਅਭਿਆਸ ਕਰਿ ਇਝੀ ਅਹੁਕਉ ਰੋਕੇ ਅਰੁ ਚਿਤ ਕਉ ਕੋ
ਧ ਅਰੁ ਭੋਗ ਅਵਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵਾ ਅਰੁ ਸਰਬ ਅਰੁ ਲਾਖ ਤੇ ਸੁਪੁਕਰੇ ਬਹੁੜ
ਇਕਾਂਤ ਕੋੜ ਵਿਖੇ ਬੈਠ ਕਰਮਨ ਕਉ ਇਕੜ ਕਰੇ ਅਰੁ ਚਿਤ ਕੀ ਬਿਤਿ ਰੋਤਿਨ ਦੇ ਸਕੀ
ਰਿਲਗਾਵੈ ਅਰੁ ਭੁਜਨਾ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੈ ਤਬ ਉਸਹੀ ਅਭਿਆਸ ਵਿਖੇ
ਐਸਾ ਲੀਨ ਹੋਤ ਹੈ ਜਿਉ ਸਕਉ ਆਪੁਣਾ ਸਰੀਰੁ ਅਰੁ ਸਰਬ ਜਗਤੁ ਵਿਸਮਰਣ ਹੋਜ

ਤੀਐ ਅਰੁ ਉਸਨੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਜਾਣਨ ਹੀ ਛੁਰੁਤੀ। ਸਿਜ ਬੰਦਿ ਸਪੁ
 ਰੁਖ ਕੀ ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇ ਹਜਾਰ ਤਹੀ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਉ ਸੁਖ ਮ
 ਦੇ ਸਕੀ ਬਾਰੀ ਖੁਲਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਉਰ ਪੁਰਖ ਕਉ ਜੋ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਉਦਿਖਤ ਕਾਲ ਕੀ ਖ
 ਕਰੁਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਜਾਗਤ ਹੀ ਵਿਖੇ ਛੁਰੁ ਅਵਤੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਦੇ ਵਤਿ ਅਹੁ ਅਰੁ
 ਅਉਤਾਰਹੁ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਉਨ ਸਿਉ ਸਹਾਇਤਾ ਅਰੁ ਲਾਭ ਪਾਵ
 ਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਜਿਸ ਕਉ ਦੇ ਵਿਖੇ ਐਸਾ ਮਾਰਗ ਖੁਲਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਉ ਅਵਰਗੀ ਅਨੇਕ
 ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੀ ਜਾਣੁ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ ਕਾ ਵੀਖਿਆਣੁ ਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕੀ ਤਾ। ਇਸੀ ਪਰ
 ਮਹਾਤਮਾ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਨੇ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਿ ਕੈ ਪਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਕਉ
 ਲਪੇਟ ਲੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਦੇ ਅਸਤ ਲੇ ਮੇਨੇ ਪਰਤਖ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਜੋ
 ਸਰਬ ਵਿਦਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕਰਿ ਬੋਲੀ ਐ। ਅਰੁ ਉਨ
 ਕਾ ਜਾਨਣਾ ਇਝੀ ਅਹੁ ਕੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਨ ਹੀ ਹੂਆ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਬ ਮੇ ਉਨ ਹੁਨੇ ਭੀ ਜਤਨ ਅਰੁ
 ਅਭਿ ਆਸ ਕੀਆ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਬ ਮੇ ਤੁਮ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ
 ਹੁਤੇ ਵਿਰਕਤ ਅਰੁ ਸੁਪੁ ਹੋਵਹੁ। ਬਹੁਤ ਅਪੁਣਾ ਆਪੁ ਸੁਕਉ ਸਮਰਪਣ ਕਰਹੁ।
 ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਕਾਰਜ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤ ਨ ਹੋਵਹੁ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਕਾਰਜ ਤੁਮ
 ਰੇ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਿਧਿ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਉਦੇ ਅਰੁ ਅਸਤ ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਨਿ
 ਆਈ ਅਵਰਸਮ ਰਬ ਕਉ ਨ ਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਆਸ ਰਾ ਕਰਹੁ। ਅਰੁ ਅਵਰ
 ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕੀ ਚਿਰ ਦਿਨ ਦੇਵਹੁ। ਸਿਜ ਬੰਤੋ ਮੇਰਾ ਆਸ ਗਲੀਆ। ਤਬ ਤੂੰ ਅ
 ਪੁਣੇ ਚਿਤ ਕਉ ਨਿਹਸਿ ਕਲਪ ਕਰਾ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਜਗਤ ਤੇ ਭਿੰਨ ਹੋਹੁ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਜੇ
 ਸਰਹੀ ਉਪਦੇਸ ਅਰੁ ਜਤਨ ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਸਿਜ ਗਤ ਕੇ ਸਿਜਾਲ ਇਝੀ ਆਆ
 ਦਿਕ ਭੋਗ ਹੁਤੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਸੁਪੁਤ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਗੀਆ ਸੀ ਅਹੁ ਅਰੁ ਸਿਤ ਹੁ
 ਕਾ ਅਦਿ ਮਾਰਗ ਇਹੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਕਉ ਪੜਨਾ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ
 ਭੇਦ ਹੁਕਾ ਸਮਝਣਾ ਭੀ ਪ੍ਰਤਤ ਹੁਕਾ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਸੋ ਜਦ ਪਇਹ ਮਾਰਗ ਭੀ ਉਤਮ ਅ
 ਰੁ ਵਿਸੇਖ ਹੈ। ਪਰਤ ਉਭੀ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਵਿਦਿਆ ਐਸੀ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਰੁ
 ਕਿਸੀ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਅਧੀਨ ਨ ਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਭਗਵਤ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ
 ਕਰ ਕੇ ਸਰਬ ਦਾ ਅਨੁਵਕਾ ਮੇਘ ਬਰਸਤ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਬਹੁਤੇ ਪੁਰਖ
 ਹੁਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਐਸੀ ਹੀ ਝੋਲੁ ਝੋਲੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਾ
 ਸਤ੍ਰ ਕੇ ਬਚਨ ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਬੁਧਿ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਪ੍ਰਤਖ ਸਮਝ ਸਕੀ ਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇ

ਭਨੋਤੋਤੁਸ੍ਰੋਕ ਅਵਸਮੇਵ ਸਮਸ੍ਰਿਤਾ ਰਾਹੀਤਾ ਹੈ ਜੇਇਸ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕੀ
ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਤੇ ਰਹਿ ਦੇਵੇ ਖੇਤ੍ਰਿ ਕ੍ਰੋਧੇ ਹੈ ਤਬ ਭੂਮਨ ਮੁਖੁ ਨ ਹੋਵੇ ਹਿ। ਬਹੁਤ ਸਿਤਨ ਨਹੁ ਕੀ ਅਵ
ਸਥਾ ਅਰੁ ਵਿਦਿ ਆਵਨ ਹੁਕਾਮ ਰਹਾ ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਸਿਉ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨ ਹੋ
ਵਹਿ। ਪਰ ਏਹ ਜੇ ਅਵਸਥਾ ਵਰਨਨ ਦੇਖੇ ਆਈ ਹੈ ਜੇਇ ਸਮਾਨੁ ਖਕੇ ਰਿਵੇ ਕੀ ਅਸਚਰ
ਜਤਾਇ ਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਹੀ ਕਰਕੇ ਮਾਨੁ ਖਕੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਕਹੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉ
ਨ ਮਾਨਭੀ ਨਹੀ ਕੀ ਆਰਾਹੀਤਾ ਜੇਇ ਹ ਅਵਸਥਾ ਆਗੇ ਹੀ ਸਿਤਨ ਨਹੁ ਅਰੁ ਅਵਤਾਰੁ
ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਜੇਇ ਹ ਅਜੇ
ਗਾਏ। ਕਰਿ ਤੇਜੇ ਆਵਿ ਉਤਪਤਿ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਮਾਨੁ ਖਹੁ ਕਾਰਿ ਦਾਇਸ ਪਦ ਕਾ ਅਧਿਕਾ
ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਸਰਬ ਲੋਹਾ ਵਰਪਨ ਕਾ ਅਧਿਕਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਜੀਗਾ ਲ
ਕਰਮਾਮ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਨਿਰਮਲਤਾ ਈਨ ਸਰਭੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਹੀ
ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਕਾਰਿ ਦਾਮਾਇ ਅਕੀ ਬਿਸਨਾ ਅਰੁ ਰੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਭਲਾ ਕਾਰਿ। ਅਰੁ ਪਾ
ਪਕਰਮ ਹੁਕਰਮ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਪਰਾਇ ਹ ਬੁਰੇ ਸੁਭਾ ਵਪੁ ਬਲ ਹੋ ਜਾ
ਵਹਿ। ਤਬ ਨਿਰਸੀ ਦੇਹ ਉਸ ਕੀ ਮਨੁ ਖਾਈਨ ਸਵੈ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾ
ਵ ਵੇਕਾ ਅਧਕ ਗੀਨ ਹੀ। ਰਹਿਤਾ ਇਸੀ ਪਰਮੁ ਨੀਸਰਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਆਵਿ ਉਤਪਤਿ
ਵਿਖੇ ਸਰੁ ਹੀ ਬਾਲ ਕਹੁ ਕਾ ਏਕੁ ਧਰਮ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਪੀਛੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰ
ਕਉ ਨ ਕਾਨਿਸਰਾ ਭਿਨ ਭਿਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਾ ਈਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇਤੁ ਮਾਰਾ ਮੇਈ
ਸੁਰਹੋ। ਅਰੁ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਏਹੁ ਵੇਹੋ। ਤਬ ਸਰਬ ਜੀਵ ਹੁਨੇ ਇਸ ਵਚਨ ਕਉ
ਜਤਿ ਕਰਕੇ ਮਾਨਿ ਆਹੈ। ਜੇਇ ਸਵਚਨ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂ ਅਜੇਇ ਸ ਅਵਸਥਾ ਕੇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕਾ ਸਰੁ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਰੇ ਵਨ ਹੀ। ਜੇਸੇ ਬੁਧੁ ਵ
ਨ ਪੁਰੁਖ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਏਕ ਸਿਉ ਦੇ ਅਧਿਕ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੇਨ ਦਪ
ਉਸਨੇ ਕਿਸੀ ਤੇ ਸੁਣਿ ਆਭੀਨ ਹੀ। ਤਉ ਭੀ ਇਸ ਵਚਨ ਕਉ ਨਿਰਸੀ ਦੇਹ ਸਮਝਤਾ ਹੈ
। ਤੇਸੇ ਹੀ ਸਰਬ ਜੀਵ ਹੁਕੀ ਆਵਿ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਭੀ ਈਸੁਰ ਹੈ। ਪਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾ
ਸਕਉ ਭੀ ਉਸੀ ਨੇ ਇਸ ਬਿਤਕੀ ਆਹੈ। ਤਾਤੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਅਪੁਣੀ ਅਨੁਭਵ ਅਰੁ ਅ
ਪੁਣੀ ਬੁਧਿ ਕੀ ਜਗਤਿ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਪਰਤਖ ਸਮਝੀ ਹੈ। ਜੇਇ ਸ ਪਰਮ ਪਦ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ
ਏਕੇ ਵਲ ਉਨ ਹੀ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੁ ਨ ਹੀ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਤਮ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇਮੇ ਭੀ ਤੁਮ ਹੀ
ਨਿ ਆਈ ਮਨੁ ਖਹੈ। ਪਰੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮੁਖ ਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੋਤੀ ਹੈ
। ਤਉ ਇਸ ਵਚਨ ਕਾ ਤਾਤਪਰਜ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਮੇਸੀ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਸਰਬਜੀ ਵਹੁ ਕਉ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ਕੇ ਕਲਿਆਣ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਾਵੇ। ਤ
ਬਉ ਸਕਉ ਅਵਤਾਰੁ ਕਹੀਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਵਚਨ ਹੀ ਧਰਮ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹੀਤਾ ਹੋ। ਅ
ਰੁ ਜਿਸ ਕਉ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰ ਦੇ ਕਾ ਬ
ਲੁ ਭੀ ਹੋਵੇ। ਪਰੁ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਅਚਾਰਜ ਕਾ ਆਗੇ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਉਪਦੇਸੁ ਵਰਤਮਾ
ਨ ਹੋਵੇ। ਤਬ ਇਸ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਨ ਕਰੇ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਛੁ
ਖੰਡਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਅਰੁ ਬੁਝੁ ਕਉ ਭੀ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਚਾਹੀਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦਪਣਿ
ਸ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਾ ਮੂਲ ਜਤਨ ਅਰੁ ਅਭਿਆਸ ਹੋ। ਤਉ ਭੀ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸਹਾ
ਇਤਾ ਕਰ ਪਹੁਚ ਸਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਬਲ ਕਰਿ ਪਹੁਚਣਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਹਿਤੇ ਜੇ ਮਾ
ਰਗ ਵਿਖੇ ਵਿਘਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਤ੍ਰ ਭੀ ਬਹੁਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਲੁਭੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੇ
ਤਿਸ ਕਾ ਪਾਵਣਾ ਭੀ ਲੁਭੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਵਸਤੁ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਨਾ ਮਿਤ ਜੁਗਤਾ
ਭੀ ਬਹੁਤ ਚਾਹੀਤੀ ਆਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਗੀ ਖੇੜੀ ਬੀਜਣ ਹਾਰੇ ਅਨ
ਜ ਕਉ ਨਹੀ ਪਾਵਤੇ। ਅਰੁ ਸਰਗੀ ਦੂਢਣ ਹਾਰੇ ਅਪਣੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਸਤੁ ਕਉ ਨਹੀ ਪਾ
ਇਸ ਕਤੇ। ਸੇ ਜਦਪ ਅਨਾਜ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਖੇੜੀ ਹੀ ਕਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਾਵਣਾ ਦੂਢਕ
ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਅਕਸਮਾ ਝਾਵਿਘਨ ਭੀ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿ ਇਹ ਜੇ ਸਰਗੀ ਵਖਿਆ
ਣ ਕੀ ਆਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਬੁਝੁ ਅਰੁ ਉੱਤਮ ਅਵਸਥਾ ਵਰਨਨ ਕਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ
ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਜਤਨ ਅਰੁ ਪੁਰਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਬਿਨਾ ਪਾਇ ਨਹੀ
ਸਕੀਤਾ। ਅਰੁ ਜਬ ਜਗਿ ਆਸੀ ਕਾ ਜਤਨ ਅਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਸਿਰਾਤਿ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਵੇ। ਤਉ ਭੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਚਾਹੀਤੀ ਹੈ। ਕਹਿਤੇ ਜੇ ਉਸ ਕੀ
ਸਹਾਇਤਾ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਮਿਧਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਇਸੀ ਪਰਸਿਤ ਜਨ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ
ਪੁਰਖਾਰ ਭੁ ਅਰੁ ਬਰਾਣੀ ਭੀ ਉਸ ਹੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਤਾ
ਹੈ। ਅਰੁ ਧਰਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਭੀ ਚਾਹੀਦੇ ਖਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਉ ਸਾਂਈ ਆਪੁ ਦਿਖਾਵਤਾ ਹੈ।
॥੭॥ ॥ ਅਥ ਅਠਵੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਮਨੁਖ ਕਾ ਬਲੁ ਵਰਨਨ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇਜਾ
ਵੁਝੁ ਜੇ ਮਨੁਖ ਕੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਅਰੁ ਵਿਦਿਆ ਤੇ ਨੇਰੁ ਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਾਇ ਆਹੈ। ਤਬ
ਚਾਹੀ ਅਜੇ ਬਲੁ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨੁਖ ਕੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਕਉ ਭੀ ਪਛਾਣ
ਹਾਇ ਸਕਰਕੇ ਜੇ ਵੇਦ ਭੀ ਦੇਵ ਸਕਤਿ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਉਰ ਪਸੁ ਅਰੁ ਵਿਖੇ ਪਾਈਨ
ਹੀ ਜਾਤੀ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਇਹ ਸਰਗੀ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਜੀਵ ਦੇਵਤਿ
ਅਰੁ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਸੇ ਵਹੁ ਦੇਵਤੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਆਗੇ ਆਪਾਇ ਕਰਿ ਜੀਵਹੁ ਕੇ ਸੁਖਨ

ਮਿਤਮੇ ਪਾਥਰਸਾ ਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਜਿਸ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਪਵਨ ਚਹਿਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਵਨ ਕਉ ਚਲਾ
 ਵਤੇ ਹੈ ਬਹੁ ਜਗਰ ਭਵਿਖੇ ਜੀ ਵਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਪਰਤੀ ਵਿਖੇ ਬਨਾ ਸਪ
 ਤੀ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰੁ ਹੀ ਦੇ ਵਤੇ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਅਪੁਣੇ
 ਕਾਰਜ ਹੁ ਵਿਖੇ ਵਿਛਰੀਏ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਜੋ ਰਿਦਾ ਹੈ ਸੇ ਇਹ ਭੀ ਦੇ ਵਰਤਨ
 ਹੈ ਅਰੁ ਇਸਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਦੇ ਵਤਿ ਅਹੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਬਲੁ ਦੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕੋਤੇ
 ਸਰੀਰ ਹੁ ਪਰ ਇਸ ਕੀ ਭੀ ਆਗਿਆ ਚਲਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ ਜੋ ਅਪੁਣਾ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਸੇ ਭੀ
 ਇਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਰੁ ਸਰਬ ਅੰਗ ਹੁ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕੀ ਆਗਿਆ ਵਰਤਤੀ ਹੈ
 ਜੋ ਸੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ਜੇ ਹਾਥ ਕੀ ਅੰਗੁਰੀ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀ ਕ
 ਹਿਸ ਕੀਤਾ ਪਰ ਚਿਤ ਕੇ ਫੁਰਦੇ ਕਰ ਪ੍ਰਤਖ ਅੰਗੁਰੀ ਹਲਤੀ ਹੈ ਅੇ ਸੇ ਹੀ ਜਬ ਚਿਤ ਵਿ
 ਖੇ ਕੋ ਪਕਾ ਬਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸਰਬ ਅੰਗ ਹੁ ਪਰ ਪੀਘਾ ਹੋਇਆ ਵਰਤਾ ਹੈ
 ਸੇ ਇਹ ਬਰਖਾ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ ਬਹੁ ਜਨ ਬਚਿਤ ਵਿਖੇ ਕਾਮ ਕਾ ਸਿਕਲ ਪਾਨ ਫੁਰਤਾ
 ਹੈ ਤਬ ਇਹੀ ਆ ਕਉ ਚਪਲਤਾ ਆਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜਬ ਭੋਜਨ ਕਰਨੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ
 ਤਬ ਰਸਨਾ ਭੀ ਜਲ ਕਉ ਭਾਰਨੇ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਸੇ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਸਭ ਕੋਈ ਪਛ
 ਟਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਸਰਬ ਕ੍ਰਿਆ ਚਿਤ ਕੇ ਫੁਰਨੇ ਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਬਹੁ ਫਿਰਿ ਉਭੀ ਹੈ
 ਜੇ ਕੋਤੇ ਪੁਰਖ ਵਸੇਖਤਾ ਅਰੁ ਪੁਰਖਾਰ ਬਸਿ ਜੁਗਤਿ ਮੇ ਸੇ ਵਿਛੋਰੇਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਉ
 ਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਅਵਰ ਸਰੀਰ ਹੁ ਪਰ ਚਲਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਉਨ ਕੋਤੇ ਜਕਾਰਿ ਕੈ ਸਿਘ
 ਭੀ ਕਾਂਪਣੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈ ਪਰ ਜਬ ਵਹੁ ਚਾਏ ਤਬ ਰੋਗੀ ਕਰ ਲੇਵਹਿ ਅਰੁ ਜਬ ਕੋ
 ਪਕਰ ਦੇਖਹਿ ਤਬ ਅਰੋਗੀ ਮਾਨੁਖ ਭੀ ਰੋਗੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖ ਉਨ ਤੇ ਵ
 ਰੇਵੇ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸਿਕਲ ਪਕੀ ਪੇਚ ਕਾਰਿ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਲੇਆ ਵਹਿ ਅਰੁ ਉਸ ਕੋ
 ਚਿਤ ਕਉ ਖੇਚ ਲੇਤੇ ਹੈ ਬਹੁ ਜਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਹੇ ਜੇ ਮੇਘ ਬਰਸੇ ਤਬ ਬਰਖਾ
 ਹੋਵਣੇ ਲਾਗੇ ਸੇ ਇਹ ਸਰੁ ਹੀ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ਅਰੁ ਨਿਹਚੈ ਹੋਤੀਆ ਹੈ
 ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਕਾਰਿ ਕੈ ਭੀ ਪਛਾਣਿ ਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕਾ ਬਲੁ
 ਇਸ ਰੇ ਭੀ ਅਧਿਕ ਹੈ ਬਹੁ ਜਨ ਇਸਾ ਟਿਦੇਖ ਅਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ ਆਦਿ ਕੋ ਜੇ ਫੁਰਨੇ ਹੈ
 ਸੇ ਇਹ ਭੀ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਰਿਦੇ ਕਾ ਬਲੁ ਹੈ ਸੇ ਵਹੁ ਬਲੁ ਹੀ ਅਵਰ ਸਰੀਰ ਹੁ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰ
 ਵਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿਸ ਕਾਰਿ ਵਾਮ ਲੀਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਬਲੁ ਭੀ ਮੇਜਰ
 ਤਾ ਹੈ ਜੇ ਜਬ ਆਖੀ ਉਦਰ ਪਸੂ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਟੀਰਖਾ ਅਰੁ ਇ
 ਸਾ ਵਿਖੇ ਪਕਰ ਕੋਤਾ ਰੁਖਾ ਲਪੀਤ ਹੁ ਪਸੂ ਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੇ ਇਹ ਭੀ ਮਾਨੁਖ ਕੋ

ਰਿਵੇਕਾ ਬਲੁ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਇਤਨਾ ਭੈ ਵਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕੋ ਬਲੁ ਕਰਿ ਕੈ ਜੀਵ
 ਹੁਕਾਰਿ ਦਾਸੁ ਭਾਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਫਿਰੇ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸੁਪੁਸਾਂਤ ਕੀ ਬਲੁ ਕਹੀ
 ਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਬਲੁ ਕਰ ਕੈ ਜੀਵ ਹੁਕਉ ਸਰੀਰ ਅਥਵਾ ਪਨਕਾਸੁ ਖੁਹੈ ਵੈ ਪਾਪ
 ਤਿ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸਿਧਤਾ ਅਰੁ ਈਸ਼ੁਰ ਜਕਹ ਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕੋ ਬਲੁ ਕਰਿ ਕੈ ਉ
 ਪਾਧ ਅਰੁ ਖੇਦ ਪਾਪ ਤਿਹੈ ਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਤਾਮਸੀ ਬਲੁ ਕਹੀ ਤਾਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ
 ਸੁਪੁਸਾਂਤ ਕੀ ਬਲੁ ਅਰੁ ਈਸ਼ੁਰ ਜ ਅਰੁ ਜੀਤ ਮੰਤ੍ਰ ਆਦਿ ਕੋ ਜੋ ਤਾਮਸੀ ਬਲੁ ਹੈ। ਸੋ ਇ
 ਹ ਸਭੁ ਹੀ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਰਿਵੇਕਾ ਬਲੁ ਅਰੁ ਪੁਰਖਾਰ ਭੁਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਅਸਥੂਲ
 ਫਿਸਟਿ ਕਰਿ ਦੇਖੀ। ਐਤ ਬਇਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਬਡਾ ਭੈ ਵਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਵਖਿਆਣ ਭੀ
 ਸਿਪੁਰਣ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਖੇ ਕਹਿ ਆਨ ਹੀ ਜਾਤਾ। ਪਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਵਚਨ ਕੋ ਭੇਦ
 ਕਉ ਨਹੀ ਸਮਝਤਾ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕੀ ਪਛਾਣ ਭੀ ਕਛੁ ਨਹੀ
 ਹੋਤੀ। ਅਰੁ ਸਵਣ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਪੁਰਖੁ ਉਨ ਕਉ ਸਿਤ ਜਨ ਤਾਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਅਵਤਾ
 ਰਹਾ। ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕੀ ਜੋ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਸਭੁ ਹੀ ਇਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਪੁਰ
 ਖਾਰਥ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਭੀ ਤੀਨ ਲਛਣ ਹੈ। ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਸਿ
 ਸਾਰੀ ਜੀਵ ਜਿਸ ਭੇਦ ਕਉ ਸੁਪਨੇ ਕਰ ਕੈ ਪਛਾਣ ਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕਉ ਜਾਗਤ
 ਵਿਖੇ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਜਾ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਇਤ ਰਜੀਵ ਹੁਕਾ ਸਿਕਲਪ
 ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕਾ ਸਿਕਲਪ ਸਰਬ ਸਰੀਰ
 ਹੁ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਉਸ ਸਿਕਲਪ ਕੋ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਕੈ ਜੀਵ ਹੁਕਾਰਿ ਦਾਸੁ
 ਪੁਮਾਰਗ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਫੁਤੀ ਸਰਾਇ ਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਅਵਰ ਜੀਵ ਜਿਸ ਵਿਦਿਆ
 ਕਉ ਪੜ੍ਹੇ ਕੈ ਪਾਪ ਤਿਹੈ ਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਵਿਦਿਆ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕਉ ਪੜ੍ਹੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਅਪਣੇ
 ਅੰਤ ਹੁ ਕਰਣ ਵਿਖੇ ਛੁਰਾਵਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਬੁਧਿ
 ਵਾਨ ਅਰੁ ਸੁਖ ਚਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਕੇਤੀ ਆਵੁ ਦਿਆ ਅਪਣੇ ਰਿਦੇ ਮੋਹੀ
 ਭਾਸ ਆਵਤੀ ਆਹਿ। ਅਰੁ ਅਨਭਵ ਭੀ ਇਸੀ ਕਉ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਾਂ ਈ ਭੀ
 ਕਹਾ ਹੈ। ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਹੁ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਅਪੁਣੇ ਹੀ ਅਨਭਵ ਕਰਿ ਕੈ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਜਿਸ ਪੁਰਖੁ ਵਿਖੇ ਇਸ ਤੀਨ ਲਛਣ ਸਿਪੁਰਨ ਹੋਵਹਿ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ
 ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਅਰੁ ਅਵਤਾਰ ਹੁ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਉਸ ਪੁਰਖੁ ਕੀ ਆਗਿਆ
 ਅਰੁ ਉਪਦੇਸੁ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਵਰਤ ਮਾਨ ਹੋਵੈ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਆਚਾਰ ਜਕਹੀ ਤਾਹੈ
 ਅਰੁ ਜਬ ਵੈਰ ਕਾ ਕਰ ਕੈ ਸੁਕਰ ਰਹੈ। ਅਰੁ ਬਾਇਹੁ ਜੋ ਉਪਦੇਸੁ ਨ ਕਰੈ। ਤਬ

ਉਸਕੀਸਨਕਾਂਦਿਕਅਵਸਥਾਕਹੀਤੀਹੈ। ਪਰਸਿਤਜਨਹੁਕੀਅਵਸਥਾਵਿਖੇਭੀ
 ਬਠਾਭੇਦੁਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਕਿਸੀਕੀਅਵਸਥਾਉਤਮਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਕੀਮਧਮਾ
 ਵਸਥਾਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਕੀਕਨਿਸਟਹੋਤੀਹੈ। ਪਰਸਿਪੂਰਨਸਿਤਉਸਹੀਕਉਕ
 ਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਜਿਸਾਵਿਖੇਇਹਤੀਨੇਲੱਛਣਸਿਪੂਰਨਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਤੀਨਲੱਛਣਭੀ
 ਇਸਨੀਮਤਕਹੋਹੈ। ਜੇਇਨਕੀਕਛੁਕਅੰਸਜੀਵਹੁਵਿਖੇਭੀਪਾਈਜਾਤੀਹੈ। ਜੇ
 ਸੇਸੁਪਨਾਅਰੁਸਿਕਲਪਕਾਸਤਿਹੋਵੁਣਾਅਰੁਅਨਭੁਵਜੇਆਗੇਕਹੀਹੈ। ਸੇਮਨੁਖ
 ਇਨਤੀਨਹੁਕਾਰਿਕੈਓਤੀਨਲੱਛਣਭੀਸਮਸੁਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਮਨੁਖਕਾਇ
 ਹੀਸੁਭਾਵਹੈ। ਜੇਜਿਸਅਵਸਥਾਕਾਅੰਸਵਿਖੇਹੋਤੇਹੈ। ਤਬਉਸਵਿਖੇਪ੍ਰਤੀਤਭੀਕ
 ਰਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਨਕਾਰਿਕਹਾਹੈ। ਜੇਭਗਵੰਤਕੀਪੂਰਨਤਾਈਕਉਭਗਵੰਤਹੀਪ
 ਛਾਣਤਾਹੈ। ਅਵਰਕੈਈਨਹੀਪਛਾਣਸਕਤਾ। ਜੇਇਸਕਾਤਾਤਪਰਜਇਹੋਹੈ। ਜੇਅ
 ਵਤਾਰਹੁਅਰੁਸਿਤਜਨਹੁਵਿਖੇਇਨਤੀਨਲੱਛਣਹੁਤੇਅਵਰਭੀਅਨੇਕਲੱਛਣਹੈ।
 ਪਰੁਹਮਕਉਉਨਕੀਪਛਾਣਕਛੁਨਹੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਉਨਕੀਅੰਸੁਕਛੁਹਮਾਰੇਵਿ
 ਖੇਪਾਈਨਹੀਜਾਤੀ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਜੇਸੇਭਗਵੰਤਕਉਆਪੁਰੁਗਵੰਤ
 ਹੀਪਛਾਣਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਸਿਤਜਨਹੁਕੀਅਵਸਥਾਤਕਉਸਿਤਜਨਹੀਪਛਾਣਤੇਹੈ।
 ਇਤਰਜੀਵਨਹੀਜਾਨਸਕਤੇ। ਸੇਇਸਕਾਤ੍ਰਿਸਟਾਤਇਹੋਹੈ। ਜੇਜਬਹਮਾਰੇਦੇਸ
 ਵਿਖੇਨਿਝਾਕੀਪ੍ਰਬਲਤਾਨਹੋਤੀ। ਅਰੁਕੈਈਪੁਰੁਖਹਮਕਉਇਹਵਾਰਤਾਸੁਨਾਵਤਾ।
 ਜੇਅਮਕੇਦੇਸਵਿਖੇਮਨੁਖਧਰਤੀਪਰਮਜ਼ੇਹੁਏਝਿਸਟਿਆਵਤਾਹੈ। ਪਰਉਨਵਿ
 ਖੇਬੋਲਣਾਵੇਖਣਾਸੁਨਨਾਕਛੁਨਹੀਰਹਿਤਾ। ਅਰੁਉਨਕੀਚਿਤਵਨੀਭੀਉਨ
 ਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਸਮੇਪਾਇਕਾਰਿਬਹੁਝਿਸੁਚੇਤਹੋਇਉਠਤੇਹੈ। ਸੇਜਬਹਮਕਉ
 ਨਿਝਾਨਹੋਤੀ। ਤਬਹਮਕਦਾਰਿਤਹਮਇਸਵਾਰਤਾਕਉਨਸਮਸੁਤੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇ
 ਇਹਮਨੁਖਜੇਕਛੁਦੇਖਤਾਹੈਸੇਉਸੀਪਰਪ੍ਰਤੀਤਕਰਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਸਾਂਈਭੀ
 ਕਹਾਹੈ। ਸੇਜਦਪਾਮੇਨੇਤੁਸੁਕਉਵਿਦਿਆਸਮਸੁਣੇਕਾਅਧਿਕਾਰੁਦੀਆਹੈ। ਪਰ
 ਤਬਭੀਜਬਲਗਤੁਮਕਉਮਾਰਗਮੇਨਾਵਿਖਾਵਉ। ਤਬਲਗਤੁਮਕਉਉਸਵਿ
 ਦਿਆਕੇਭੇਦਕੀਨੁਗਾਤਿਨਹੀਖੁਲਤੀ। ਤਾਤੇਭੂਇਸਵਾਰਤਾਕਉਅਸਰਰਜਨ
 ਜਾਣਾ। ਜੇਸਿਤਜਨਹੁਵਿਖੇਕੋਤੇਲੱਛਣਅੰਸੇਭੀਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਉਨਕਉਅਉਰਕੈਈ
 ਪਛਾਣਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਵਹੁਸਿਤਜਨਉਨਲੱਛਣਹੁਕਾਰਿਪਰਮਾਨਿਦਕੀਅਵ
 ਸਥਾਕਉਪਾਵਤੇਹੈ। ਜੇਸੇਇਹਵਾਰਤਾਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ। ਜੇਜਿਸਪੁਰੁਖਕਉਗਾਗਾਅਰੁ

ਗੀਤ ਕੀ ਪਛਾਣੁ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਰਾਗੁ ਅਰੁ ਗੀਤ ਕੇ ਸੁਵਣ ਕਰਿ ਕੋ
 ਅਨਿਵ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਭਾਸਤਾ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਕੋ ਈਉ ਸਕਉ ਰਾਗੁ ਅਰੁ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥੁ
 ਸਮਝਾਵੈ ॥ ਤਬ ਭੀ ਨ ਹੀ ਸਮਝਤਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਉਸ ਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੀ ਨ ਹੀ ॥ ਬਹੁ
 ਜੇ ਸੇ ਜਨ ਮਕੇ ਅੰਧ ਕਉ ਰੂਪ ਅਰੁ ਸੁੰਦਰਤਾ ਈ ਕੀ ਜਾਣੁ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਤੇ ਸੋ ਹੀ ਭਗਵੰਤ ਕੀ
 ਸਮਝਾਈ ਵਿਖੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਅਸਚਰਜ ਨ ਹੀ ॥ ਜਿਅ ਵਤਾਰਹੁ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨੁ ਕਉ ਕੋਤੀ
 ਅਵਸਥਾ ਮੇਰੀ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ॥ ਜੇ ਉਨ ਕਉ ਅਵਰਜੀ ਵਨ ਹੀ ਜਾਣਤੇ ॥ ੯॥ ॥
 ॥ ਅਬ ਨਵ ਮੇਸਰਗ ਵਿਖੇ ਪੂਰਬ ਪਛੁ ਕਉ ਤਰਵਰਨ ਨ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੁ
 ਜੇ ਇਸਤੇ ਅਗੇ ਜੇ ਕਛੁ ਵਰਨ ਕੀਆ ॥ ਸੋ ਇਸ ਕਰਿ ਕੋ ਤੇ ਮਨੁ ਖਕੀ ਵਸੇਖਤਾ ਕ
 ਉਸਮਝੁ ਇਆ ॥ ਅਰੁ ਜਗਿਆਸੀ ਅਹੁ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਤੇ ਨੇ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਪਰੁ ਜ
 ਬਤੁ ਮਨੇ ਜੇ ਗੀਤ ਨਹੁ ਤੇ ਇਹ ਵਚਨੁ ਆਹਿ ਵੈ ॥ ਜਿਅ ਤਰੁ ਮੁਖ ਅਭਿਆਸ ਕੋ
 ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਇਹ ਵਿਦਿਆ ਭੀ ਪਟਲ ਰਾਰਤੀ ॥ ਅਰੁ ਤੇ ਨੇ ਇਸ ਵਚਨ ਕਾ ਨਤ
 ਕਾਰੁ ਕੀਆ ॥ ਤਬ ਤੁਛ ਕਉ ਇਸ ਵਚਨ ਕਾ ਨਤ ਕਾਰੁ ਕਰਨਾ ਪਰਵਾਨੁ ਨ ਹੀ ॥
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਵਚਨ ਨਿਰਦੇਹ ਸਤਿ ॥ ਜੇ ਇਹ ਇਤੀਆ ਅਰੁ ਇਤੀਆ ਵਿਕਵਿ
 ਵਿਆਜੇ ਅਸਚੁ ਲਾਹੈ ॥ ਸੋ ਰਿਵੇ ਕੀ ਏਕਤਾ ਵਿਖੇ ਇਹ ਭੀ ਪਟਲ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕਰਿ
 ਕੋ ਚਿਤ ਵਿਛੋਪਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ॥ ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਫਿਸਟੁ ਤੇ ਇਹੁ ॥ ਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁ
 ਖਕਾਰਿ ਦਾਤ ਲਾਉ ਕੀ ਨਿਆਈ ॥ ਪਰੁ ਇਹੁ ਪਾਂਚੇ ਇਤੀਆ ਤਲਾਉ ਵਿਖੇ ਜਲ
 ਪਵੇ ਸਕਰਨੇ ਕੇ ਮਾਰਗ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਕੋ ਈਉ ਸਚੁ ਲਾਉ ਕੋ ਭੀਤ ਰਤੇ ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ
 ਨਿਕਸਿਆ ਚਾਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਪਾਇ ਇਹੁ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਉਸਤਲਾਉ ਵਿਖੇ ਬਾਹ
 ਜਕਾ ਜਲਾਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਨਿਕਾਸੇ ਬਹੁ ਕਉ ਸਮਲਨ ਕੀ ਚਕਉ ਦੂਰਿ ਕਰੇ ॥ ਬਹੁ
 ਉਸਤਲਾਉ ਕਉ ਖੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਜਲ ਕੇ ਪਵੇ ਸੁਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮਾਰਗ ਕਉ ਰੋਕੈ ॥ ਤਬ ਉਸਤ
 ਲਾਉ ਵਿਖੇ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਉਤਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਪਰੁ ਦੁਹੁ ਜਲ ਗਬਾਹ ਜਕਾ ਜਲੁ ਅਰੁ
 ਮਲਨ ਕੀ ਚਦੁ ਰਨ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਲਗਨਿ ਰਮਲ ਜਲ ਕਾ ਚਿਤ ਨ ਹੀ ਨਿਕਸਤਾ ॥ ਤੇ ਸੋ
 ਹੀ ਜਕਾ ਲਗਾ ਚਿਤ ਇਤੀਆ ਵਿਕਾ ਵਿਦਿਆ ਤੇ ਰਹਤੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਲਗਾਵਤੁ ਸੁਖਮ
 ਵਿਦਿਆ ਕਦ ਚਿਤ ਨ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟਤੀ ॥ ਤੇ ਤੇ ਜਬ ਇਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਸਚੁ ਲਜਗਤ ਕੀ ਜਣ
 ਕਉ ਵਿਸਮਰਣ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਰਿਵੇ ਕੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿਖੇ ਝੋੜੇ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਨਿਸਿ ਦੇਹਾ
 ਨੁਭਵ ਵਿਦਿਆ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ॥ ਅਰੁ ਅਸਚੁ ਲਾਵਿਦਿਆ ਕਉ ਜੇ ਪਟਲ ਵਰਨਨ
 ਕੀਆ ਥਾ ਸੋ ਇਸ ਨਿਮਿਤ ਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਇਹੁ ਮਨੁ ਖਕਿ ਸੀਮਤ ਅਰੁ ਪੰਥ ਕਉ ਗ੍ਰਹਣ

ਕਰਤਾਹੈ॥ ਤਬਉ ਸਕੀਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਜਗਤਾ ਕਉ ਪਕਿਕਰਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰ ਲੇਤਾਹੈ॥ ਸ
 ਧੁੜਏ ਕਦੁ ਸਰੋਕੇ ਮਤ ਕਉ ਪੰਡਤ ਕੀਆ ਚਾਹਤਾਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਸਕੇ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ ਵਿਖੇ ਫਿ
 ਰੇਤਾਹੈ॥ ਤਬ ਅੰਸੇ ਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਜੇਇ ਸਾਵਿਦਿਆ ਤੇ ਇਤਰ ਅਵਰ ਵਿਦਿਆ ਕਾਈ
 ਨਹੀ॥ ਬਹੁ ਬਿਤਿ ਸਤੇ ਪੀਛੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਜਬਾਰ ਬਵ ਚਨ ਕਉ ਸ੍ਵਣ ਨ ਕਰਿ ਕੋਸ ਮਸ੍ਰੁਤਾ
 ਭੀਹੈ॥ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਅਪੁਣੇ ਰਿਵੇ ਵਿਖੇ ਮੇਸਾਉ ਨ ਮਾਨੁ ਕਰੀਤਾਹੈ॥ ਜੇਜੇ ਸੀਵਿਦਿਆ ਮੇ
 ਆਗੇ ਪੜੀਹੈ॥ ਸੋਇ ਹਵ ਚਨ ਉਸਤੇ ਵਿਪਰਜੇਹੈ॥ ਤਤੇ ਉਨ ਵਚਨ ਹੁਕਉ ਜਬਾਰ ਬ
 ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਜਬਾਰ ਬਵਿਦਿਆ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਅਰੁ ਸੀ
 ਸਾਰੀ ਜੀਵ ਜਿਸ ਮਤ ਕਾ ਨਿਹਾਰ ਕਰਤੇਹੈ॥ ਸੋਵਿਦਿਆ ਜਬਾਰ ਬਕਾਗਿ ਆਨ ਉਸਕ
 ਉਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਜੇਉ ਸਗੁ ਹਜਰੇ ਵਕਉ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝੈ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਸੇਠ ਲੁਕੀਤ ਚਾਹੁਰ
 ਹੋਤੀਹੈ॥ ਤਬਉ ਸਕਾ ਸਰਬ ਰਹਸੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾਹੈ॥ ਤੇ ਸੇ ਜਬ ਪੰਥ ਹੁ ਅਰੁ ਮਤ ਹੁ ਕਾ ਨਿ
 ਸਚਾ ਵਰੋਹਤਾਹੈ॥ ਤਬ ਜਬਾਰ ਬਵ ਸਤੁ ਕਾਗਿ ਆਨੁ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਤੇ ਜਾਣਤੁ ਜੇ
 ਪਰੁ ਖਵਾਦ ਕੀਵਿਦਿਆ ਕਉ ਪੜਤਾਹੈ॥ ਤਬਉ ਸਕਉ ਜਬਾਰ ਬਕਾਗਿ ਆਨ ਕੀਵਿ
 ਦਿਆ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਜਾਨਤਾਹੈ ਜੇਵਿਦਿਆ ਮੇਨੇ ਪੜੀਹੈ॥ ਸੇ ਜਬਾਰ ਬ
 ਰੂਪ ਇਹੁ ਹੀਹੈ॥ ਤਤੇ ਏਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੀਉ ਸਕਉ ਦਾਰੁਣ ਪਟ ਲੋਹਤਾਹੈ॥ ਇਸ ਕਾਰਿ
 ਕੋਜੇ ਅੰਸੀਵਿਦਿਆ ਪੜਨੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਅਵਸੇਵ ਅਭਿਮਾਨ ਉਪਜਤਾਹੈ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਵਹੁ
 ਪਰੁ ਖੁ ਅਰੁ ਮਾਨਿ ਨਹੈਵੈ॥ ਤਬਉ ਸਕਉ ਸੁਭਵਿਦਿਆ ਪਵਲੁ ਨਹੀ ਕਰਤੀ॥ ਅਰੁ ਸ
 ਰੁ ਵਸਤੁ ਕੇਗਿ ਆਨ ਕਉ ਪਾਵਤਾਹੈ॥ ਬਹੁ ਉਸਕੀ ਅਵਸਥਾ ਭੀ ਉਤਮ ਹੋਤੀਹੈ॥
 ਅਰੁ ਜਬਾਰ ਬਕੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਚਲਤਾਹੈ॥ ਪਰੁ ਬਹੁਤਾਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਤਉ ਅੰਸੇ ਹੋਤੇ
 ਹੈ॥ ਜੇ ਅਪੁਣਾ ਜਨਮੁ ਮਿਥਿਆ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਵਿਖੇ ਖੋਵਤੇਹੈ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਅਸਥੂਲ ਪ੍ਰ
 ਤੀਤ ਹੀਉ ਨ ਕਉ ਪਟ ਲਕ ਰਚਤੀਹੈ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੰਡਿਤ ਬੁਧਿਵਾਨ ਹੋਤਾਹੈ॥ ਸੋ ਸੂਫੀ
 ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀ ਕਰਤਾ॥ ਅਰੁ ਸੀਸਿ ਅਹੁਤੇ ਨਿਰਭੈ ਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਤੇ ਇਸ ਵਚਨ
 ਵਿਖੇ ਜੇਵਿਦਿਆ ਕਉ ਪਟ ਲੁਕਾਹੈ॥ ਸੋ ਤਿਸਕਾ ਅਰ ਬਤੁ ਸੁਕਉ ਸਮਸ੍ਰਣ ਜੇ
 ਹੀਹੈ॥ ਅਰੁ ਨਤਕਾਂ ਰੁਕਰਨਾ ਪਰਵਾਨੁ ਨਹੀ॥ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਇਹ ਵਚਨ ਉਸਕਉ ਕਹ
 ਏ ਜੇਗਾਹੈ॥ ਜਿਸ ਕਉ ਅਨਭਉ ਕੀਵਿਦਿਆ ਪੁਲੀਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਮਨ ਮਤੀ
 ਵੂਠ ਲੋਗਾਹੈ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਅਨਭਉ ਵਕੀ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ॥ ਕੇਤੇ ਕਸੂਖਮ
 ਵਚਨ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕਉ ਨਹੀ ਪੜ ਲੀਏਹੈ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਕਰਤ ਤਉ ਨ ਕਾਇ ਹੀਹੈ॥
 ਜੇ ਸਦੀਵ ਸਗੀ ਬਕਉ ਧੋਵਤੇ ਰਹਤੇਹੈ॥ ਅਥਵਾ ਸੇਲੀ ਅਰੁ ਗੋਦੜੀ ਅਰੁ ਆਸ

ਟੁਕੁਓ ਬਨਾਵਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਮਝੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਹੁਅਰੁ ਵਿਦਿ
 ਆਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਅਤਿ ਰੂਰੇ ਟਾਪੁ ਮਾਣੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਜਗ
 ਤ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਖੋਵਣੇ ਹਾਰੇ। ਰੁਗਵਤ ਅਰੁ ਸਿਤਹੁ ਤੇ ਵੇਖੁ ਖੋ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਭ
 ਗਵਤ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨਹੁ ਨੇ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਹੁਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਜਗਤ
 ਕਉ ਵਿਦਿਆ ਪੜਨੇ ਕਾਉ ਪਦੇ ਸੁਕੀ ਆਇ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਪਾਪੀ ਰੁਗ ਹੀ ਟੈ। ਸੋ ਉ
 ਸ ਅਨਰੁਦ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਭੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ। ਅਰੁ ਵਿਦਿਆ ਤੇ ਭੀ ਹੀ ਟੈ।
 ਤਤੇ ਇਨ ਕਉ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਹੁਕੀ ਨਿਦਿ ਆਕਰ ਟੀਕੇ ਸੇ ਪਰਵਾਣੇ। ਸੋ ਮੇਸੇ ਪੁ
 ਰਖਹੁ ਕਾਝਿ ਸਟਾਂ ਤਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਸੁਣਿ ਆਹੇ ਵੇ ਸੂਰਣ ਤੇ ਰਸਾਇਣ ਉਤਮ ਹੈ
 । ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਰਸਾਇਣ ਕਰ ਕੇ ਅਮਿਤ ਸੂਰਣ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਕਈ ਉ
 ਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਸੂਰਣ ਕਾ ਭੀ ਜਦੇ ਵੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਸੂਰਣ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰਨ ਕਰੇ। ਅ
 ਰੁ ਕਹੈ ਜੇ ਸੂਰਣ ਕਿਸ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ ਮੇਲੁ ਟੂਹੈ। ਤਤੇ ਹਮ ਕਉ ਰਸਾ
 ਇਣੁ ਰਹਿਤੀ। ਜੇ ਰਸਾਇਣ ਕਾ ਮੂਲ ਸੂਰਣ ਹੈ। ਪਰ ਜਬ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਸੂਰਣ ਭੀ ਨ
 ਲੇਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਰਸਾਇਣ ਭੀ ਨਹੇ ਵੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਨਿਰਪਨ ਅਰਵਹੁ ਰੁਗ
 ਹੀ ਟੈ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੂਰਖ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਰਸਾਇਣ ਕੀ ਵਸੇਖਤਾ ਸੁਣਿ ਕਰ
 ਪ੍ਰਸਿਤ ਪੜ੍ਹਾਇਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਸਿਤ ਜਨਹੁ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਰਸਾਇਣ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ।
 ਸੋ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਹੈ। ਜੇ ਰੁਪੇ ਅਰੁ ਸੂਰਣ ਤੇ ਰਸਾਇਣ ਕਾ ਪਾਵਣ ਵਸੇ
 ਖੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਸਿਤ ਜਨਹੁ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਤੇ ਵਸੇ ਖੈ। ਬਹੁ ਜਾਇਸ
 ਵਿਖੇ ਏਕ ਅਵਰ ਭੀ ਭੇਦਿ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਇਤਨਾ ਹੀ ਰਸਾਇਣ ਹੈ
 ਵੇ ਜੇ ਸਉ ਮੁਹਰ ਜਿਤਨਾ ਸੂਰਣ ਉਸ ਤੇ ਹੋਸਕੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਕੇ
 ਪਾਸ ਸਹੀ ਸੁਮੁਹਰ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਸਹੀ ਸੁਮੁਹਰ ਵਾਲੇ ਪੁਰਖ ਤੇ ਸਉ ਮੁਹਰ
 ਵਾਲਾ ਰਸਾਇਣੀ ਪੁਰਖੁ ਸੇਖਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਰਸਾਇਣ ਕੀ ਵਿਦਿ
 ਆ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਛੂਫ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪੁਰਖ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਪਰੁ ਰਸਾ
 ਇਣ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਕਰਨ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਚੇਰੀ ਕਾਲ ਪ੍ਰਸਿਤ ਕਿਸੀ ਵਿ
 ਰਲੇ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅਭਿ ਆਸ ਕਾ ਜੇ ਮਾਰਗੁ ਹੈ ਸੇ ਜ
 ਦ ਪਮਹਾਂ ਉਤਮ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਸ ਕੀ ਪੂਰਨਤਾ ਏਕ ਉਪਹਰਣ ਮਹਾਵਰੁ ਲੀਭੁ
 ਹੈ। ਤਤੇ ਇਉਂ ਗ੍ਰੀਪ ਛਾਣਿ ਆਰਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਪੁਨਧਿਆਨ
 ਅਥਵਾ ਕਛੁ ਮੰਤ੍ਰ ਜੇਤ ਕਪਰ ਚਾਹੈ ਵੈ ਤਉ ਭੀ ਉਪੁਰਖੁ ਸਰਬ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਹੁ

ਤੇਵਸੇਖਰੀਯੋਤਾ ਕਾਹੇਤੇਜੇਬਕਿਸੀਕਉਸਾਧਨਕਾਰਿਕੈਕਛਕਾਇਕਤਤਭੀਹੋ
 ਤੀਹੈ। ਤਉਗ੍ਰੀਬਹੁਤੇਪਰਖੁਪੀਛੇਪਸਰਿਜਾਤੇਹੈ। ਅਥਵਾਕਿਸਿਸਿਕਲਪਕਾਰਿ
 ਕੈਬਵਰੋਹੇਜਾਤੇਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਜਾਣਤੇਹੈ। ਜੇਹਮਬਡੀਅਵਸਥਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੁਏਹੈ। ਤਤੇਮੇਸਕਈਵਿਰਲਾਹੇਤਾਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਰਿਦੇਕੀਸੁਧਤਾਕਰਿਕੈਪ੍ਰ
 ਰਨਪਦਕਉਪਹੁਚੈ। ਅਰੁਬਹੁਤੇਤਉਵਛੇਪਤਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਜਾਤੇਹੈ। ਜੇਸੇ
 ਸਾਰਾਸੁਪਨਾਭੀਕੋਈਵਿਰਲਾਹੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਅਧਿਕਤਉਚਿਤਕਾਰੁਮੁਹੀ
 ਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੇਵਿਦਿਆਵਾਨਹੁਤੇਵਹੁਪਰਖਵਸੇਖਕਹੀਤਾਹੈ। ਜਿਸਕੀਅ
 ਵਸਥਾਮੇਸੀਹੋਵੈ। ਜੇਜਿਸਕਉਅਰੁਜਿਸਾਵਿਦਿਆਕਉਅਵਰਜੀਵਪੜ
 ਕਰਸਮਸ਼ੁਹਿ। ਸੋਤਿਸਕਉ। ਜੇਬਿਨਾਹੀਭਾਸਾਵੈ। ਸੋਇਹਅਵਸਥਾਮਹ
 ਦਰਲੀਭੁਹੈ। ਤਤੇਤੁਣਾਉਚਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਸਿਤਜਨਹੁਕੀਅਵਸਥਾਅਰੁਉ
 ਨਕੀਵਸੇਖਤਾਪਰਨੀਤੇਗੀਪ੍ਰਤੀਤਹੋਵੈ। ਅਰੁਪਾਖੰਡੀਮਾਨਖਹੁਕੋਵਚਨ
 ਕਰਿਕੈਵਿਦਿਆਵਾਨਹੁਕਾਨਿਰਾਦਰੁਭੀਨਹੀਕਰਹਿ। ਤਬਤੇਰਾਧਰਮ
 ਨਸਟਹੋਵੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਤ੍ਰਿਸਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਸਨਕਰਹਿ। ਜੇਇਸਮਾਨਖਕੀਭੁ
 ਲਾਈ। ਅਰੁਉਤਮਭਾਗਜੇਭਗਵੰਤਕੀਪਛਾਣਕਰਿਕੈਕਹੋਹੈ। ਸੋਇਸਭੇ
 ਦਕਉਕਿਉਕਰਿਪਛਾਣੀਐ। ਤਬਇਸਕਉਤਰਇਹੋਹੈ। ਜੇਜਿਸਪਦ
 ਰਥਕਰਿਕੈਕਿਸੀਕਉਪ੍ਰਸਿਨਤਾਅਰੁਅਨੰਦਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਵਹੀਪ
 ਦਾਰਥਉਸਪੁਰਖਕੀਭੁਲਾਈਕਹੀਤੀਹੈ। ਬਹੁਪ੍ਰਸਿਨਤਾਅਰੁਅਨੰਦ
 ਉਸਪਦਾਰਥਵਿਖੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਪਦਾਰਥਇਸਕੇਸੁਤਹਸੁਭਾਵ
 ਅਨੁਸਾਰਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਸੁਤਹਸੁਭਾਵਅਨੁਸਾਰਪਦਾਰਥਉਹੀਕਹੀਤਾਹੈ
 ਜੇਜਿਸਪਦਾਰਥਕੇਨਾਮਿਤਇਸਜੀਵਕਉਭਗਵੰਤਨੇਉਤਪਤਿਕੀਆ
 ਹੈ। ਜੇਸੇਕਾਮਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਇਹੋਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੀਇਸਟਵਸਤਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਵਾ। ਅਰੁਕ੍ਰਿਧਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਇਹੋਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਸਤ੍ਰਕਉਜੀਤੇ। ਬਹੁਕ੍ਰ
 ਸ਼ਵਣਹੁਕਉਸੁਖਉਦਰਸਬਦਅਨੁਗਾਹਵਿਖੇਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਬੁ
 ਧਿਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਅਰੁਭੁਲਾਈਇਹੋਹੈ। ਜੇਕਾਰਜਹੁਕੇਭੇਦਕਉਪਛਾਣੇ
 ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਕਾਅਪੁਣਾਸੁਭਾਵਭੀਇਹੀਹੈ। ਅਰੁਭਗਵੰਤਨੇਭੀ
 ਇਸਬਾਧਿਕਉਇਸੀਨਾਮਿਤਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਬਹੁਕਾਮਅਰੁ
 ਕ੍ਰਿਧਅਰੁਪੰਚਇਝੀਅਉਕੇਭੇਗਕਉਪ੍ਰਸਾਅਹੁਬਿਖੇਭੀਪਾਏਜਾਤੇਹੈ।

॥ ਅਰੁ ਇਹ ਸੁਭਾਵ ਮਾਨੁਖ ਵਿਖੇ ਪਸੁ ਅਹੁਤੇ ਅਧਿਕ ਹੋ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰ
ਥ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ॥ ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਉਸ ਕੀ ਦਿਓ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ
ਜਾਣਿਆ ਚਾਹਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਜਬ ਇਸ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮਝਤ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹੇ
ਕਰਿ ਉਸ ਪਰਿ ਬਹੁ ਈ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਦ ਪਦਾਰਥ ਨਿਰਹੋਵੈ ॥ ਤਉ
ਭੀ ਉਸ ਕੀ ਜਾਣ ਵਿਖੇ ਮੇਸਾ ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹੇ ਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਉਸ ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹੇ ਤ ਕਉ ਰੋਕਨ ਹੀ
ਸਕਤਾ ॥ ਜੇ ਸੇਸਤਰੀ ਜਖੇ ਲਵੇ ਹਾਰ ਪੁਰਖੁ ਸਤਰੀ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਬਤਾਵ
ਵੇ ਤੇ ਪੀਰ ਜਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ ॥ ਅਰੁ ਇਉ ਸਮਝਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮੇਰੁ ਈ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਖੇਲਤ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹੇ ਤ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਚਾਹਤ ਹੈ ॥ ਸੇਜ ਬਤੇਨੇ
ਇਸ ਵਚਨ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮਝਿਆ ॥ ਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਅਪਣਾ ਸੁਭਾਵ ਪ
ਛਾਣੇ ॥ ਤਬ ਮੇਸੇ ਹੀ ਜਾਣੇ ਜੇਤਾ ਹੀ ਜਾਨ ਵੇ ਜੇਗ ਪਦਾਰਥ ਉਤਮ ਅਰੁ
ਵਸੇਖ ਹੋਤ ਹੈ ॥ ਤੇਤਾ ਹੀ ਉਸ ਕੀ ਪਛਾਣਿ ਵਿਖੇ ਅਨਿਵਰੀ ਅਧਿਕ ਹੋਤ ਹੈ
॥ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਵੀਰ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਕੇ
ਭੇਦ ਕਉ ਜਾਣੇ ਤਬ ਉਸ ਤੇ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹੇ ਤ ਕਉ ਪਾਵਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਸਤਰੀ
ਜ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਜਾਨ ਵੇ ਹਾਰੇ ਪੁਰਖੁ ਤੇ ਜੇਤ ਕਾ ਅਰੁ ਵੇਦ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਵੇ
ਤਾ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹੇ ਤ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਜਾਨ ਵੇ
ਜੇਗ ਪਦਾਰਥ ਉਤਮ ਹੋਵੈ ॥ ਸੇ ਤਿਸ ਕੀ ਪਛਾਣਿ ਵਿਖੇ ਅਨਿਵਰੀ ਅਧਿਕ ਹੋਤ
ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਭੁੰਗ ਵੇਤ ਸਮਾਨਿ ਉਤਮ ਨਹੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਰਬ
ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੀ ਵਸੇਖਤ ਉਸ ਕੀ ਸਕਤਿ ਕਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਸਰਬ
ਸਿਸਟਿ ਕਾਈ ਸੁਰ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਤੇ ਕਛੁ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ॥ ਸੇ ਸਭ
ਉਸ ਹੀ ਕੀ ਕਾਰੀ ਗਾਰੀ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਭੁੰਗ ਵੇਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਕੇ ਸਮਾਨ
ਅਵਰ ਪਛਾਣ ਕਾਈ ਨਹੀ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਵਰਸਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਅਵਰ ਦ
ਸਨ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀ ॥ ਸੇ ਵਹੁ ਪਛਾਣ ਅਰੁ ਵਰਸਨ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਅਪਣਾ
ਸੁਭਾਵ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਭੁੰਗ ਵੇਤ ਨੇ ਅਪਣੀ ਪਛਾਣ ਕੇ ਨਮਿਤ
ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਭੁਲਾਈ ਅਰੁ ਪੁਰਨਤਾ ਈ ਭੁ
ਗ ਵੇਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਵਿਖੇ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਭੁੰਗ ਵੇਤ ਕੇ ਪ
ਛਾਣੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਤਿ ਨਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਜਾਣੀ ਮੇਜੇ ਉਸ ਕਾਰਿ ਦਾਰੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਕੀ
ਸੀ ਪੁਰਖੁ ਕਉ ਅਜਾਨ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਨਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਮਦੀ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਰੁ ਗਤਿ ਪਾ

ਏ। ਤਬ ਵਹੁਰੇਗੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਉਸਕਾ ਉਪਚਾਰੁ ਨ ਕਰੀ। ਤਬ ਵ
ਹੁਮਿਤ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਭਾਗੀ ਫੁਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ
ਜਿਸ ਮਨੁਖ ਕਉ ਵਿਖਿਅਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਰੁਗਵਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀ
ਤ ਤੇ ਸੁਨਹੋਵੈ ਤਬ ਉਸਕਾ ਰਿਦਾਰੇਗੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਵਹੁਰੀ ਮਨੁਖ ਮਨ
ਸੀਰੇਗਾ ਕਉ ਪਚਾਰੁ ਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮਿਦੁਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ
ਕੀ ਬੁਧਿ ਨ ਸਟਹੇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਤੀ ਆਦਿਕ
ਭੁਗਹੁ ਕਾਸਨ ਬਿਧਿ ਸਜਰੀਰ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ। ਸੇ ਮਿਤ ਕੇ ਸਮੇ ਇਸਕਾ ਸਰੀਰੁ
ਰਹੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਭੁਗਾਭੀ ਨ ਸਟਤਾ ਕਉ ਪਾਵਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁਰੀ ਵ
ਹੁਗਹੁ ਕੀ ਖਿਚਵਿਖੇ ਬਡੇ ਕਸਟ ਕਉ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤਿ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ
ਭਾਗੀ ਫੁਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਰੁਗਵਿਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਕਾ ਜੇ ਸੁਖ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸਕਾ
ਸਨ ਬਿਧਿ ਦੇ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਵਹੁਰੁ ਸੁਖ ਮਿਤ ਕੇ ਸਮੇ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ
ਤੇ ਜੇ ਵਿਛੇ ਪਤਾ ਦੇਵੇ ਹਰੇ ਪਦਾਰਥ ਸਭ ਹੀ ਵਹੁਰੇ ਜਾਤੈ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਜਿਤ ਨੀ
ਕਛੁ ਇਹ ਮਨੁਖ ਕੋ ਰਿਦੇ ਕੀ ਵਸੇਖਤਾ ਕਹੀ ਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਰਿਬ ਵਿਖੇ ਇ
ਤਨੀ ਹੀ ਬਹੁਤੈ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਅਰੁ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜੇ ਅੰਗ ਹੈ। ਸੇ
ਸਭ ਹੀ ਅਪੁਵੇ ਕਾਰਜ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਬਣਾਏ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੀ ਰਖਿ ਆਇਨ ਹੀ
ਕਰਿ ਕੋ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਇਹੁ ਜੇ ਜੀਵ ਕਾ ਪਿਰੁ ਹੈ। ਸੇ ਜਦ ਪਇਸਕਾ ਅਲਪ
ਜੇ ਸਾਅ ਕਾਰੁ ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਉਭੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਖੇ ਬਨਾਏ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਕੇ
ਅੰਸ ਪਿਰੁ ਵਿਖੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਅਸਤ ਪਰਬਤ ਹੁਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੈ। ਅ
ਰੁ ਮਾਵਲੀ ਬਨਾਸ ਪਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਪੰਧਾਰਾ ਮੇਘ ਹੁਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ
ਸੀਸਾ ਅਕਾਸ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਤੀ ਆਰੂਪਤਾ ਰਾਮੰਡਲ ਹੈ। ਸੇ ਇਨ
ਕਾਵਿਖ ਆਣੁ ਕਰਣਾ ਭੀ ਬਹੁਤ ਵਿਸਤਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰਤਾਤ ਪਰਜ ਇਹੁ ਹੈ
ਜੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਖੇ ਰੇਤੇ ਪਦਾਰਥੁ ਅਰੁ ਜੀਵ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਕੀ ਅੰਸ ਪਿਰੁ ਵਿਖੇ ਸਭ
ਪਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸੂਕ੍ਰਕ੍ਰਕ੍ਰਪਸੂਪ੍ਰੇਤ ਦੇਵ ਅਰੁ ਪਰੀ ਆ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਕੇ
ਸੁਭਾਵ ਭੀ ਇਸੀ ਮਨੁਖ ਕੇ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਜੇਤੇ ਵਿਵਹਾਰੁ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਕੀ ਅੰਸੁ ਭੀ
ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਜਰਾਰ ਅਗਨ ਜੇ ਅਹਾਰ ਕਉ ਪਚਾਵਤੀ ਹੈ। ਸੇ
ਮਾਨੇ ਰਸੇਈ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਅੰਗੁ ਕਰਕੇ ਅਹਾਰੁ ਕਾਰਜ ਨਿਕਸਤ
ਹੈ। ਅਰੁ ਮੇਲ ਕਉ ਭਿਨ ਭਿਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਅਤਾਰ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ

ਸੁਅੰਗਕਰਕੈਰੁਪਰਕਾਵੁਧਅਰੁਬੀਰਜਬਨਤਹੈਸੇਧੋਬੇਕੀਨਿਆਈਹੈ॥
 ਅਰੁਜੇਅੰਗਜਲਕੀਅੰਸਕਉਲਪੀਅਸਥਾਨਵਿਖੇਰਾਰਤਹੈਸੇਪਾਨੀਹਾ
 ਰਾਹੈਅਰੁਜਿਸੁਕਰਕੈਅਹਾਰੁਕੀਮੇਲੁਬਾਹਜਨਿਕਸਤੀਹੈਸੇਸੁਕਰਨੇ
 ਹਾਰੇਕੀਨਿਆਈਹੈਅਰੁਜਿਸਅੰਗਕਰਿਕੈਵਾਇਪਿਤਕਯਸਰੀਰਵਿਖੇ
 ਕੇਪਤੇਹੈਅਰੁਦੋਹਕਰਵਖੁਹੋਤਹੈਅਰੁਜੇਬਟਪਾਰੇਚੇਰੁਕੀਨਿਆਈਹੈ॥
 ਬਹੁਜਿਸਕਰਕੈਵਾਇਪਿਤਕਯਨਿਵਰਤਹੋਤੀਹੈਸੇਧਰਮਾਤਮੇਰਜੇਕੀ
 ਨਿਆਈਹੈਪਰੁਇਸਕਾਵੁਖਿਅਣੁਕਰਣਾਭੀਬਹੁਤਵਿਸਤਾਰੁਹੋਤਹੈ॥
 ਅਰੁਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਹੈਜੇਤੁਕਉਐਸੀਪਛਾਣੁਰਾਹੀਤੀਹੈਜੇਤੇਰੇਸਰੀਰ
 ਵਿਖੇਭਿੰਨਭਿੰਨਸੁਭਾਵਅਰੁਅੰਗਉਤਪਤਿਕੀਏਹੈਅਰੁਸਰੁਹੀਤੇਰੀਟਹਿਲ
 ਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੈਬਹੁਜਬਤੁਅਚਿਤਹੋਇਕਰਿਸੇਇਰਹਤਹੈਤਉਭੀਵ
 ਹੁਚੇਰੀਸੇਵਾਕਾਤਿਅਗੁਨਹੀਕਰਤੇਅਰੁਉਭਿਨਕਉਜਾਨਤਾਹੀਨਹੀਅ
 ਰੁਜਿਸਮਹਾਰਾਜਨੇਇਹਤੇਰੇਟਹਲੂਏਬਨਾਏਹੈਸੇਤਿਸਕਾਉਪਕਾਰੁਭੀਨ
 ਹੀਜਾਨਤਾਪਰੁਜਬਕੋਈਮਨੁਖਏਕੁਵਾਰੁਅਪਣੇਟਹਲੂਏਕਉਤੇਰੀਸੇਵਾ
 ਕੋਨਮਿਤਭੇਜੇਤਬਜਾਗੀਆਰਬਲਾਪ੍ਰਜੇਤਉਸਕਾਉਪਕਾਰੁਜਾਨਤਹੈਅਰੁ
 ਜਿਸਰੁਗਵਿਤਨੇਕੋਤੇਸਹਸ੍ਰਟਹਲੂਏਤੇਰੇਸਰੀਰਕੀਟਹਲਵਿਖੇਲਗਾਏਹੈ
 ਅਰੁਵਹੁਐਸੇਸਾਵਧਾਨਹੈਸੇਏਕਪਲਭੀਤੇਰੀਸੇਵਾਤੇਅਲਸੁਨਹੀਕਰਤੇ
 ਸੇਤਿਸਰੁਗਵਿਤਕਾਉਕਵਾਚਿਤਸਿਮਰਨੁਭੀਨਹੀਕਰਤਾਬਹੁਜਇਸਸ
 ਰੀਰਕੀਜੇਉਤਪਤਿਹੈਅਰੁਇਸਕੇਅੰਗਹੁਵਿਖੇਜੇਗੁਣਰਚੇਹੈਸੇਤਿਸਕੀ
 ਵਿਦਿਆਭੀਅਪਾਰਹੈਅਰੁਸਰੁਹੀਲੋਕਇਸਵਿਦਿਆਤੇਅਚੇਤਹੈਬਹੁਜ
 ਜਬਕੋਈਇਸਸਰੀਰਕੀਵਿਦਿਆਕਉਪੜਤਾਭੀਤਉਭੀਵੇਦਹਣੇਕੋਨ
 ਮਿਤਪੜਤਾਹੈਸੇਇਸਵੇਦਕਕਾਜਾਨਣਾਹੀਤੁਛਮਾਝੇਹੈਤਤੇਸਰੀਰਕੀਵਿ
 ਦਿਆਕਉਭੀਇਸਨਮਿਤਪੜਨਾਪਰਵਾਣਹੈਸੇਇਸਵਿਦਿਆਕਉਪੜਕ
 ਰਰੁਗਵਿਤਕੀਕਾਰੀਗਰੀਪਛਾਣੇਤਬਉਸਪੁਰਖਕਉਨਿਰਸਿਦੇਹਰੁਗਵਿਤ
 ਕੀਪਛਾਣਿਪਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈਸੇਰੁਗਵਿਤਕਾਪਛਾਣਣਾਇਹੁਹੈਜੇਪ੍ਰਥਮੇਸਰੀ
 ਰੁਅਰੁਜੀਵਕਉਤਪਤਿਕਰਣੇਹਾਰੇਮਹਾਰਾਜਕਉਐਸੇਸਮਰਥਜਾਏਜੇ
 ਉਸਕੀਸਮਰਥਤਾਵਿਖੇਦੀਨਤਾਅਰੁਪਰਾਪੀਨਤਾਕਾਅੰਤਨਹੀਪਾਇਆ
 ਜਾਤਾਤਤੇਜੇਕਛੁਕੀਆਚਾਹਤਾਹੈਸੇਤਿਸਕਉਕਰਸਕਤਾਹੈਜੇਸੇਬੀ

ਰਜਕੀ ਬੁੰਦ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਰੀਰ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੋ ਜਿਸ ਭੁਗਵੰਤ ਵਿਖੇ
 ਮੇਸੀਸ ਮੁਖਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਸਮਰਥਤਾ ਵਿਖੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਬਹੁਤ
 ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨਾ ਕਛੁ ਕਰਨ ਨਹੀ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਪਰ ਲੋਕ ਕਾ ਵਖਰ ਅਰੁ ਸੁਖ
 ਭੀ ਪਛਾਣ ਸਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮੇਸੇ ਜਾਣੇ ਵਹੁ ਭੁਗਵੰਤ ਮੇਸਾ ਗਿਆਨ ਸਰੂ
 ਪ ਹੈ। ਸੋ ਉਸ ਕਾ ਗਿਆਨ ਸਰਬ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਭੁਗਪੁਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅ
 ਸਰ ਰਜ ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਗੁ ਵਹਿਤ ਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈ। ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਉਸ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਕ
 ਰ ਕੇ ਸਿਧ ਹੁੰਦੇ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਤੀਸਰਾ ਗੁਣ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਇਹੁ ਭੀ ਪਛਾਣਿਆ ਚਾਹੀਤ
 ਹੈ। ਸੋ ਵਹੁ ਪਰਮ ਦਇਆਲ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਜੀਵ ਹੁਪਰ ਉਸ ਕੀ ਕਰਣਾ ਅੰਮ
 ਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਜਿਸ ਜੀਵ ਕਉ ਜੇ ਕਛੁ ਚਾਹੀਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਦੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਕਛੁ ਦੁਗਾਇਨ ਹੀ ਰੀਖਿਆ। ਜੇ ਸੇਸੀ ਸੁ ਅਰੁ ਰਿਵੈ ਅਸਥਾ
 ਨੁ ਤੇ ਆਇ ਲੋਕ ਰਿਜੇ ਕਛੁ ਅਸਮੇਵ ਚਾਹੀਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਇਹੁ ਭੀ ਦੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਨਹ
 ਅੰਗ ਹੁਕਰਿ ਕੈ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਅਰੁ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਹਾ ਬਾ ਅਰੁ
 ਪਾਵ ਅਰੁ ਰਸਨਾ ਆਇ ਕਸੇ ਇਹੁ ਭੀ ਸਭੀ ਅੰਗ ਦੀਏ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਇ
 ਸ ਜੀਵ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਭੀ ਨਥਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਹੋਣਾ ਅਵਸਰ ਮੇਵ ਚਾਹੀਤਾ ਨ
 ਥਾ। ਪਰ ਉਸ ਕਰ ਕੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਈ ਅਰੁ ਸੀ ਗਾਰੁ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਵਹੁ ਅੰ
 ਗ ਭੀ ਦੀਏ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਨੇਤ੍ਰ ਹੀ ਸਾਮਤਾ ਅਧਰੁ ਹੀ ਲਾਲੀ ਅਰੁ ਪਿਪਲੀ ਅਰੁ
 ਕੀਸਮਾਨਤਾ ਅਰੁ ਇਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਕੇ ਤੇ ਅੰਗ ਅਵਰੁ ਭੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਈ ਕੇ ਨ
 ਮਿਤ ਦੀਏ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਭੁਗਵੰਤ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇਵਲ ਮੇਸੀ ਮਾਨੁਖ ਹੀ ਪਰਨ ਹੀ ਕਰੀ
 । ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਜੀਵ ਹੁਪਰ ਉਸ ਕੀ ਦਇਆ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੰਛਰ
 ਅਰੁ ਮਾਖੀ ਪ੍ਰਜੀਤ ਜੀਵ ਹੁਕਉ ਜੇ ਕਛੁ ਚਾਹੀਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਦੀਆ ਹੈ। ਉ
 ਨ ਕਾ ਬਦਨ ਅਰੁ ਅਕਾਰ। ਅਰੁ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਚਿਹਨੇ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁੰਦਰ ਬਨਾਏ
 ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕਰਿ ਕਛੁ ਪਛਾਣਨਾ ਭੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਪਛਾਣਨੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਜੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕੀ ਵਿਸੇਖਤਾ ਇਹੀ ਹੈ
 । ਜੇ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਬਰਾਈ ਕਛੁ ਪਛਾਣੇ। ਜੇ ਸੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸੀ ਕਵੀਸ
 ਰ ਕੀ ਕਵਿਤਾ। ਅਰੁ ਕਾਰੀ ਗਾਰੀ ਕਉ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿਧੇ
 ਹਉ ਸਕਵੀ ਸਰਾ। ਅਰੁ ਕਾਰੀ ਗਾਰੀ ਕੀ ਬਰਾਈ ਕਉ ਪਛਾਣ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਹੀ
 ਇਹ ਜੇਤੀ ਕਛੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਕਾਰੀ ਗਾਰੀ ਹੈ। ਸੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਪਛਾਣਨੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਜੀ

17 11 . 11 11 11 11 11 11 11 11

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰੁਮਾਵਿਦਿਅਤੇਹਿਤਗਿਆਨਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਸੋਭਗਵਤਕਾਨਿਰਮਲਸਰੂਪ
 ਪਇਹੀਹੈ। ਅਰੁਇਹਜੀਵਗੀਸੁਖਮਦੇਸਮੇਇਸੀਸਰੂਪਵਿਖੇਲੀਨਹੇਤਾਹੈ।
 ਬਹੁੜਇਸਅਸਥੂਲਦੇਸਵਿਖੇਜੇਜੀਵਕੀਵਸੇਖਤਾਕਹੀਹੈ। ਸੋਇਸਨਮਿਤਕਹੀ
 ਹੈ। ਸੋਉਪਸਮਪਦਪਾਵਟੇਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੈ। ਅਰੁਜਬਲਗਮੇਸੇਪਰਮਪਦ
 ਪਾਵਟੇਕਉਪਾਪਤਿਨਹੀਹੁਆਤਬਲਗਇਹਜੀਵਮਹਾਨੀਰੁਅਰੁਮੇਸਾਪਗਾਧੀ
 ਨਹੈ। ਜੋਇਸਕੀਨੀਰਤਾਕਾਵਰਨਨਾਵਿਖੇਭੀਨਹੀਆਵਤੀ। ਭੂਖਪਿਆਸਉਸ
 ਨਸੀਤੋਰੇਗਸੇਗਦਖੁਮੇਹਕੇਧਾਅਰੁਤ੍ਰਿਸਨਾਅਵਿਕਸਰਬਜੁਭਾਵਹੁਕਾਅਪੀ
 ਨਹੈ। ਬਹੁੜਇਸਜੀਵਕੇਸਰੀਰਕੋਜੇਸੁਖਹੈਸੋਭੀਕੜ੍ਹਦੇਅਉਖਧਹੁਵਿਖੇਰਾਖਿ
 ਆਹੈ। ਅਰੁਜੇਭੋਗਇਸਕਉਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤੇਹੈ। ਸੋਤਿਨਹੁਕਉਕਰਿਕਰਿਕੈਰੋ
 ਗਹੁਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੇਤਾਹੈ। ਬਹੁੜਇਸਮਾਨੁਖਕੀਵਸੇਖਤਾਕਹੀਤੀਹੈ। ਸੋਵਿਦਿ
 ਆਅਰੁਬਲੁਅਥਵਾਪੀਰਜਾਅਰੁਸਰਧਾਅਰੁਸੁੰਦਰਤਈਕਰਿਹੇਤੀ
 ਹੈ। ਸੋਜਬਤ੍ਰਿਇਸਮਾਨੁਖਕੀਵਿਦਿਅਕੀਓਰਦੇਖਹਿ। ਤਬਜਾਣਹਿਜੇਮੇ
 ਸਾਮੂਰਖਅਵਰਕਵਣਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਏਕਨਾਜੀਇਸਕੇਸੀਸਵਿਖੇ
 ਵਿਪ੍ਰੀਤਿਹੇਜਾਵੈਤਬਬਾਵਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਨਾਸਤਾਕੇਭੈਕਉਪਾਵਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਜਦਪਉਸਕਾਅਉਖਧਇਸਕੇਨਿਕਟਿਹੀਪੜ੍ਹਾਹੈਵੈ। ਤਉਭੀਜਾਣੁ
 ਨਹੀਸਕਤਾ। ਜੇਮੇਰਾਅਉਖਧਇਹੀਹੈ। ਅਰੁਮੁਝਕਉਰੋਗੁਕਿਆਹੈ। ਬਹੁ
 ਜਬਤ੍ਰਿਇਸਕੇਬਲਕੀਓਰਦੇਖਹਿਤਬਇਸਕੇਸਮਾਨਬਲਹੀਨਅਰੁਪਰਾ
 ਧੀਨਭੀਕੋਈਨਹੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਹਮਾਨੁਖਏਕਮਖੀਤੇਭੀਆਪਕਉਬਚਾਇ
 ਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਜਬਮੰਛਰਹੀਇਸਕੇਉਪਰਪ੍ਰਬਲਹੋਵੈਤਉਭੀਉਸਕੇ
 ਤ੍ਰਿਸਣੇਕਰਿਮਹਾਦੁਖੀਹੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਤ੍ਰਿਇਸਕੇਪੁਰੁਖਾਰਥਅਰੁਪੀਰ
 ਜਕੀਓਰਦੇਖਹਿ। ਤਬਮੇਸਾਅਪੀਰਹੈ। ਜੇਏਕਪੇਸੇਕੇਗਿੜ੍ਹਨੇਕਰਿਕੈਸੇ
 ਕਾਅਰੁਦੁਖਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਭੂਖਕੇਸਮੇਅਹਾਰਕਾਏਕਗ੍ਰਾਸਭੀ।
 ਇਸਕਉਪਟਮਿਲੇਤਬਮੂਰਛਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੇਤਾਹੈ। ਤਤੇਇਸਮਾਨੁ
 ਖਜੇਸਾਅਵਰਨੀਚਕਵਨਹੈ। ਬਹੁੜਜਬਇਸਮਾਨੁਖਕੀਉਦਰਤਈਕਾਵੀ
 ਚਾਰੁਕਗੀਐ। ਤਬਇਸਕਾਸਰੀਰਮੇਸਾਮਲੀਨਹੈ। ਜੇਮੇਨੇਮਲਮੂੜਕੇਭਵਨ
 ਪਰਤੁਚਾਲਪੇਟੀਹੁਈਹੈ। ਅਰੁਜਬਏਕਦਿਨਵਿਖੇਦੋਵਾਰਸਰੀਰਕਉਧੇਵੈ
 ਨਹੀ। ਤਬਮੇਸੀਦਰਗੀਧਤਾਉਤਪਤਿਹੇਤਾਹੈ। ਜੇਅਪਣੇਆਪਹੀਤੇਗਿਲਾ

ਨਕਰਨੇਲਾਗਤਾਹੈ॥ ਅਰੁ ਅਉਰ ਪੁਰਖ ਭੀ ਗਿਲਾਨ ਕਰਨੇ ਲਾਗਤਾਹੈ॥ ਸੋ ਜਿ
ਸਸਗੀਰ ਕਰਿ ਕੇਉ ਦਰਤਾਈ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਤਾਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕੇ ਸਗੀਰ ਕਰੇ
ਅਧਾਰੇ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਮੇਲ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਹਾਥ ਹੁਕਰਿ ਕੈ ਆਪੁ ਹੀ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਧੋਵ
ਤਾਹੈ॥ ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇ ਏਕ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਚਲਾ ਜਾਤਾ
ਥਾ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਕਚੰਡਾ ਲਾਵਿ ਸਟਾਕ ਉਮੇਲ ਤੇ ਬੈ॥ ਤਬ ਮਹਾ
ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾਥ ਸੇਖੀ ਤਵਾਨ ਬੇਸੇਵਰ ਗਿਧਤ ਤੇ ਨਾਕ ਮੁੰਦਣੇ ਅਰੁ ਸੁਕਰਣੇ ਲਾਗੇ
॥ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਹਾ ਜੋ ਹੋਰਾਈ ਤੁਮ ਕਉ ਭੀ ਕਛੁ ਸੁਨੀਤਾਹੈ॥ ਜੇ ਇਹਾ ਵਿਸੁ
ਮੁਝ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੀਹੈ॥ ਜੇ ਕਲ ਕੇ ਦਿਨ ਮੇ ਬਜਾਰ ਵਿਖੇ ਪੜ੍ਹੀ ਹੁਈ ਥੀ
॥ ਅਰੁ ਸਭ ਲੋਕ ਹੁਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਦਾਮ ਦੇ ਕਰਿ ਮੇਲ ਲੀਆ ਥਾ॥ ਬਹੁੜ ਏਕ ਰਾਤ ਪ੍ਰਜੇ
ਤਮੇਨੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੀਰਾ ਤਿਕਰੀਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸੀ ਮਲੀਨ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈਹੈ॥
ਸੋ ਜਬ ਵੀਚਰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖੀ॥ ਮੇਤਬ ਮੁਝ ਕਉ ਤੁਮ ਤੇ ਭਾਗਣਾ ਚਾਹੀਤਾਹੈ॥ ਕੇ
ਤੁਮ ਕਉ ਮੁਝ ਤੇ ਭਾਗਣਾ ਪਰਵਨੁ ਹੋ॥ ਸੋ ਇਸ ਕਾਤਾਤ ਪਰ ਜਾਇਹੈ॥ ਜੇ ਇਹ
ਜੀਵ ਇਸ ਸਗੀਰ ਕੇ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਮਹਾਦੀਨ ਅਰੁ ਪਰਾਧੀਨ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕੀ ਅਵਸ
ਥਾ ਭੀ ਮਹਾਨੀ ਚਹੈ॥ ਭਾਤੇ ਪਰ ਲੋਕਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਕੀ ਹੀ ਟਤਾ ਅਰੁ ਵਸੇਖਤਾ ਪ੍ਰਗਟ
ਹੋਵੈਗੀ॥ ਜੋ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰਖ ਭੁਲੇ ਸੁਭਾਵੁ ਕੇ ਪਾਰਸ ਸਾਥ ਅਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਕਉ ਨਿਰ
ਮਲ ਕਰੇ॥ ਤਬ ਪਸੂ ਅਹੁ ਅਰੁ ਸਿਪਹੁ ਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਕਰ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕੇ
ਪਦ ਕਉ ਪਾਵੈਗਾ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਪਸੂ ਅਹੁ ਕਉ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਮ ਹੁਕਾ ਦੇਖਨ ਹੀ ਲਾ
ਗਤਾ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁਕਰਿ ਕੈ ਨਰਕ ਹੁਕਉ ਭੁਚਤਾਹੈ॥ ਤਾਂ
ਤੇ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਚਾਹੀਤਾਹੈ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪੁਣੀ ਵਸੇਖਤਾ ਕਉ ਪਛਾਣ
ਤਾਹੈ॥ ਤੇ ਸੇਹੀ ਅਪੁਣੀ ਨਿਚਤਾ ਅਰੁ ਪਰਾਧੀਨਤਾ ਭੀ ਪਛਾਣਣੀ ਭੁਗਵੀਤ ਕੇ ਪਛ
ਨਣੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਜੀਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅਪੁਣੇ ਆਪੁ ਕੇ ਪਛਾਣਣੇ ਕਾ ਬਰਨਨ ਕਰਨਾ ਇਤਨਾ ਹੀ
ਬਹੁਤਾਹੈ॥ ੧੦॥ ॥ ਇਤਿ ਆਪਣੇ ਪਛਾਣਣੇ ਕਾ ਧਿਆਉ ਸਿਪੂਰਨ ਹੋਇਆ॥ ॥

੧੧

੧੯ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਅੰਬ ਦੂਸਰਾ ਧਿਆਉ ਭੁਗਵੀਤ ਕੇ ਪਛਾ
ਨਣੇ ਵਿਖੇ ਚਲੇਗਾ॥ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਵਚਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਇਹ ਵਚਨ
ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਹੁਨੇ ਇਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆਹੈ॥ ਜੇ ਹੋਰਾਈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜਬ ਤੁਮ

ਪਕਉ ਪਛਾਣਹਿ ਤ ਬਨਿ ਰਸਿ ਦੇ ਹਰੁ ਗਵੰਤੁ ਕਉ ਪਛਾਣਹਿ ਰਾਮ। ਇਸੀ ਪਰਸਾ
 ਏਨੇ ਭੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਜਿਸਨੇ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਜਿਸਨੇ ਕੁਛ ਗਵੰਤੁ ਤ ਕ
 ਉ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਦਰੁ ਮਣਕੀ
 ਨਿਆਈ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਬੁਧਿ ਕੀ। ਇਸ ਵਿਕਾਰਿ ਦੇ ਖਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉ
 ਸ ਕਉ ਕੁਛ ਗਵੰਤੁ ਕਾ ਦਰੁ ਸਨ ਪਰਤ ਖਰਾਸਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜੁਗਤਿ ਲੋਕ ਜੇ ਅਪਕਉ ਦੇ
 ਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੁਛ ਗਵੰਤੁ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਖ ਸਕਤੇ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਕਾਰਨ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਕਉ ਦੇਖਣ ਸਿਤ ਜਨੇ ਕਹਾਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਵਿਖਿ ਸਿਨੁ ਗਤਿ ਅਪਕਉ
 ਨਹੀ ਦੇਖਤੇ। ਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਵਿਖਿ ਕਾਰਿ ਕੈ ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ ਦਰੁ ਪਣ ਵਿਖੇ ਕੁਛ ਗਵੰਤੁ ਕ
 ਉ ਦੇਖ ਸਕੀ ਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਖੋਲਣਾ ਅਵਸਰ ਮੇਵ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ। ਪਰੁ ਬਹੁ ਤੇ
 ਨੇ ਕਹੁ ਕੀ ਬੁਧਿ ਇਸ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮਝਨ ਹੀ ਸਕਤੀ। ਤਤਿ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭਨ ਹੁਕ
 ਉ ਸਮਝਣਾ ਸੁਗਮ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਵ ਕਲਾ ਕਰ ਗਏ। ਜੇ ਖੁਬ ਮੇਵਿ ਹੁਮਾਨੁ
 ਖ ਅਪੁਣੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਕੈਰੁ ਗਵੰਤੁ ਕੋ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪਛਾਣੈ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਗੁ
 ਣ ਕਉ ਰਿਕੈ ਕੁਛ ਗਵੰਤੁ ਕੋ ਕੁਛ ਣਹੁ ਕਉ ਪਛਾਣੈ। ਬਹੁ ਜੁਗਤਿ ਅਪੁਣੇ ਸਰੀਰੁ ਅਰੁ ਇਝੀਆ
 ਵਿਖੇ ਜਿਉ ਕਰਾਇ ਸਜੀਵ ਕੀ ਆਗਿਆ ਵਰਤਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਸਰ ਬਜਗਤ ਵਿਖੇ ਕੁਛ
 ਗਵੰਤੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕਉ ਪਛਾਣੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਵੀਖਿਆ ਣਹਿ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਮਨੁ ਖ ਅ
 ਪੁਣੇ ਹੋਣੇ ਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰਾ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਤੇ ਕੁ ਕਾਲ ਤੇ ਆ
 ਗੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕਛੁ ਨ ਥਾ। ਬਹੁ ਜੁਗਤਿ ਹੁਮਾਨੁ ਖ ਅਪੁਣੀ ਆਇ ਕਉ ਸਮਝੈ।
 ਤਬ ਆਇਉ ਤਪਤਿ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਬੀਰ ਜਾਹੈ। ਸੋ ਮਲੀਨ ਜਲ ਕੀ ਬੂੰਦ ਵਿਖੇ ਬੁਧਾਸੁ
 ਣੇ ਤੇ ਸੀ ਜਹਾਬ ਪਾਵਰ ਸਨਾ ਅਸਤ ਨਾ ਜੀ ਮਾਸਤੁ ਚਾ ਕਛੁ ਨ ਥੀ। ਅਰੁ ਦੁਹੁ
 ਕੇ ਵਲ ਸੁਣੇ ਤ ਜਲ ਹੀ ਥਾ। ਤਾ ਤੇ ਇਹੀ ਵੀਚਾਰੁ ਕੈ। ਜੇ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
 ਅਸਚ ਰਜ ਉਤਪਤਿ ਹੋਏ। ਸੋ ਇਸਨੇ ਆਪੀ ਬਨਾਏ ਹੈ। ਕਿ ਜੀਨੇ ਇਸ ਕਉ ਉਤਪ
 ਤਿ ਕੀ ਆਹੈ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਨਾਨਕਾ ਜੇਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਤੇ ਦਿ ਹਮਾਨੁ ਖ ਬੁਧਾ ਅਰੁ ਇਝੀ
 ਆ ਸਿਨੁ ਗਤਿ ਪੂਰਨਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਏਕ ਵਾਰੁ ਕਉ ਬਨਾਇ ਨਹੀ ਸਕਤਾ। ਪਰੁ ਜਬ ਇਸ
 ਕਾ ਅਕਾਰੁ ਬੀਰ ਜਰੂਪ ਬਤ ਬਤੇ ਮਹਾਨੀਰ ਅਰੁ ਜਬ ਬਾ। ਤਬ ਆਪਕਉ ਕਿਉਂ ਕ
 ਰ ਬਨਾਇ ਸਕਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹੁ ਮਾਨੁ ਖ ਅਪੁਣੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰ
 ਏਹਾ ਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਉ ਸੁਗਮ ਹੀ ਪਛਾਣਿ ਲੇਵੈ। ਬਹੁ ਜੁਗਤਿ ਅਪੁਣੇ ਅਸਚਰ
 ਜਰੂਪ ਅੰਗ ਕਉ ਦੇਖੈ। ਤਬ ਭਗਵੰਤੁ ਕੀ ਸਮਝਤਾ ਏਨੀ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਸਮਝੁ ਲੈ

ਵੇ। ਅਰੁਇਹੁ ਭੀਜਾਣੈ ਜੇਵਹੁ ਈਸਰ ਅੰਸਾਹੈ ਅਰੁ ਸਮਰਥੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿ
 ਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਚਾਹੈ। ਸੇ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਇਸਤੇ ਵਸੇਖ
 ਕੀਆ ਵਰਨਨ ਕਰੀਐ। ਇਸ ਕਾ ਬਲਜੇ। ਐ ਸੇ ਮਲੀਨਤਾ ਜਲ ਕੀ ਬੂਦ ਤੇਇ ਹਉਇਰ
 ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਸਰੀਰਾ। ਅਰੁ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਇਤ੍ਰੀਆ ਸਾਥ ਸਰੀਰ ਕੇ ਬਨਾਇਆ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਜਬ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਅਪੁਣੇ ਸਰ ਬਸੁਰਾ ਵਹੁ ਕੀ ਚਿਹਦੇ ਥੋ। ਅਰੁਇਹੁ ਭੀਆ ਕੇ
 ਕਾਰਜ ਕਉ ਪਦਾਣੈ। ਤਬ ਇਸ ਵਰਤਾ ਕਉ ਜਾਣ ਲੇਵੈ। ਜੇ ਏਕ ਏਕ ਅੰਗ ਸੁਰ
 ਵਕਉ ਕੋ ਸੇਗੁ ਵਹੁ ਕੇਨੀ ਮਤ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਹਾ ਬਪਾਵ ਜਿਹ ਵਾਨੇ ਤੁਹੰਤਾ ਅ
 ਰੁਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤ ਰਜੇ ਅੰਗ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਰਿਦਾ ਅਰੁ ਨਾਭ ਅਰੁ ਪ੍ਰਾਣਾ ਅਰੁ ਅਵ
 ਰਜੇ ਇਤਿ ਆਦਿ ਕਾ ਅੰਗ ਜੇ ਅਸਿਖ ਹੈ। ਸੇ ਇਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕੇਗੁ ਵਹੁ ਕਰਿ ਕੇ
 ਅਪੁਣੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰਵੇ ਹੋਈ ਸਰਕੀ ਵਿਦਿ ਆਕਉ ਸਮਝੈ। ਸੇ ਉਸ ਕੀ
 ਵਿਦਿਆ ਅਪਾਰੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਇ ਖੇਭੁਰ ਪੂਰ ਹੈ। ਅਰੁਇਹੁ ਭੀ
 ਜਾਣੈ ਜੇ ਐਸੀ ਉਸ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਤੇ ਕੋਈ ਗੁਹ ਜਨ ਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਤਤੇ ਜਬ ਸਭ
 ਬੁਧਵਾਨ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋ ਕਰ ਦੀਰਘ ਕਾਲ ਪ੍ਰਜੀਤ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਹਿ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਏ
 ਕ ਅੰਗ ਕਉ ਅਵਰਭਾਂਤ ਕਰ ਕੇ ਬਨਾਇਆ ਚਾਹੈ। ਤਬ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਗੇ ਭੁਗ
 ਵਤ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਭੁਲਾ ਜਾਣਹਿ। ਅਰੁ ਉਸਤੇ ਅੰਨਥਾ ਕਿਸੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਨ ਕਰ ਸਕਹਿ। ਜੇ ਸੇ ਇਹ ਦੰਤੁ ਹੈ। ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਦਾਤ ਹੁਕੇ ਸੀਸ ਤੀਖਣ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਵਹੁ ਤੀਖਣਤਾ ਕਰ ਕੇ ਅਹਾਰ ਕਉ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਦੂਸਰੇ ਸੇ ਦਾ
 ਤ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਕੇ ਸੀਸ ਚਉੜੈ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਨ ਹੁਕਰਿ ਅਹਾਰ ਪੀਸਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੇ
 ਸੇ ਅਨਾਜ ਕਉ ਜੇਦੁ ਪੀਸਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਜੇਦੁ ਵਿਖੇਨ ਲੀ ਕਰ ਕੇ ਅਨਾਜ ਏ
 ਕ ਠਾਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਰਸਨਾ ਭੀ ਗ੍ਰਾਸ ਕਉ ਏਕ ਠਾ ਕਰ ਕੇ ਵਤ ਹੁਤ ਲੈ
 ਵੇਤੀ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਰਸਨਾ ਕੇਨੀ ਚੇਏ ਕਾ ਸੇ ਵਰਗਾ ਖਿਆ ਹੈ। ਸੇ ਉਸ ਕਰ ਕੇ ਰਸਨਾ
 ਗ੍ਰਾਸ ਕਉ ਭਿਗੋਇ ਲੇਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਅਹਾਰ ਕਉ ਭਿਗੋਵੇ ਕਰ ਕੇ ਕੋਮਲਤਾਈ
 ਉਪਜਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਭਿਗੋਵਣ ਭੀ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ
 ਵਹੁ ਗ੍ਰਾਸ ਖੇਨ ਹੀ ਕੀਰਾ ਵਿਖੇ ਉਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਸਭ ਬੁਧਵਾਨ ਏਕ ਠਾਹੋ
 ਵਹਿ। ਅਰੁ ਭੁਗਵੇਤ ਕੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਕਾਰੀ ਗਰੀਤੇ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਪ੍ਰਕਾਰਿ
 ਤਵਨਾ ਕਰਹਿ। ਤਬ ਇਸਤੇ ਵਸੇਖ ਬਨਾਇਨ ਸਕਹਿ। ਤਤੇ ਜੇ ਕਛੁ ਭੁਗਵੇਤ
 ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੇ ਉਸ ਹੀ ਵਿਖੇ ਸੀ ਪੂਰਨ ਭੁਲਾਣੀ ਅਰੁ ਉਦਰਤਾਈ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਹਾ ਬ

ਕੀਪਾਂਚਅੰਗੁਲੀਅਤੁਕਾਸੁਭਾਵਏਕਹੈ॥ਅਰੁਪਾਂਚਵਜੇਅੰਗੁਠਾਹੈਸੇਤਿਨਕਾਸੁ
 ਭਾਵਹਿਨਹੈ॥ਅਰੁਇਸਕੀਉਚਤਾਈਬੋਝੀਹੈ॥ਬਹੁਜੇਕੇਸਾਹੈਜੇਸਰਬਅੰਗੁਲੀਅ
 ਹੁਕੇਉਪਰਠਿਰਤਾਹੈ॥ਅਰੁਸਰੁਨਹੁਸਾਥਕਾਰਜਕਰਤਾਹੈ॥ਅਰੁਅੰਗੁਲੀਅ
 ਹੁਕੇਤੀਨਤੀਨਬੰਦਹੈ॥ਅਰੁਅੰਗੁਠੇਕੇਦੋਇਬੰਦਹੈ॥ਤਾਂਤੇਅੰਗੁਠੇਕਉਅੰਸਾਫਿਜ਼
 ਬਨਾਇਆਹੈ॥ਜੇਜਬਚਾਹਿਤਾਹੈਤਬਅੰਗੁਲੀਅਤੁਕਉਸਮੰਟਕਾਰਿਮੂਠਕਰਲੇ
 ਤਾਹੈ॥ਬਹੁਜੇਉਸਮੂਠਕਉਉਘਾੜਭੀਵੇਤਾਹੈ॥ਅਰੁਕਬੀਹਾਥਕਉਭੂਘਾਕਰ
 ਲੇਤਾਹੈ॥ਅਰੁਕਬਉਚਉੜਾਕਰਲੇਤਾਹੈ॥ਅਰੁਨਾਪਕਾਰਕੇਜੇਸਸਤ੍ਰਹੈਸੇ
 ਅੰਗੁਠੇਹੀਕਰਕੇਸਿਧਹੋਤੇਹੈ॥ਅਰੁਕਬਉਹਾਥਕਉਬਾਸਨਕੀਨਿਆਈਬਨਾ
 ਇਲੇਤਾਹੈ॥ਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਹਾਥਹੁਕੀਕਿਆਸਭਅੰਗੁਠੇਕਰਸਿਧਿਹੋਤੀ
 ਹੈ॥ਅਰੁਜਬਸਭੀਸਿਆਣੇਮਿਲਕਰਿਕਿਸੀਅਵਰਪਰਕਾਰਵੀਚਾਰੁਕਰ
 ਹਿਜੇਪਾਂਚਹੁਅੰਗੁਲੀਆਂਸਮਾਨਹੋਵਹਿ॥ਅਥਵਾਤੀਨਏਕਓਰਹੋਵਹਿ॥
 ਅਰੁਦੋਇਤਿਨਹੋਵਹਿ॥ਅਥਵਾਖਸਟਅੰਗੁਲੀਆਂਹੋਵਹਿ॥ਅਥਵਾਚਾ
 ਰਹੋਵਹਿ॥ਅਥਵਾਇਨਤੀਨਹੁਬੰਦਹੁਤੇਚਾਰੁਕੀਆਚਾਹੈ॥ਸੋਇਹਜੇਤਾਕਛੁ
 ਵੀਚਾਰੁਕਰਹਿ॥ਸੇਸਭਨੀਚਅੰਗੁਕਰੂਪਹੋਵੈਗਾ॥ਤਾਂਤੇਜੇਕਛੁਭਗਵੀਤਨੇਬ
 ਨਾਇਆਹੈਸੋਈਪੁਰਨਹੈ॥ਅਰੁਇਸਕਰਕੇਪ੍ਰਸਿਧਿਹੂਆਜੇਉਤਸਵਕੇਸ
 ਰੀਰਅਰੁਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਵਿਖੇਭਰਪੁਰਹੈ॥ਅਰੁਸਰਬਜਗਤਕੇਜਾਨ
 ਏਹਾਰਹੈ॥ਬਹੁਜੇਤੇਕਛੁਸਰੀਰਕੇਅੰਗਹੈ॥ਸੇਸਭਨਹੁਵਿਖੇਅੰਸੇਹੀਗੁਣ
 ਅਰੁਭੇਵਹੈ॥ਪਰੁਜੇਕੇਈਇਨਭੇਦਹੁਕਉਅਧਿਕਸਮਝਤਾਹੈ॥ਸੇਭਗਵੀਤਕੀ
 ਵਿਦਿਆਕਉਦੇਖਕਰਿਅਧਿਕਅਸਚਰਜਵਾਨਹੋਤਾਹੈ॥ਤਾਂਤੇਏਹਪੁਰਖੁਅਪੁ
 ਏਅੰਗਹੁਕੀਓਰੁਦੇਖੇ॥ਬਹੁਜੇਅਹਾਰੁਅਰੁਬਸਤ੍ਰਅਰੁਪ੍ਰਿਥਵੀਆਦਿਕਜੇ
 ਅਸਥਾਨਹੈ॥ਸੇਤਿਨਕਾਵੀਚਾਰੁਕਰੇ॥ਬਹੁਕੀਅਹਾਰੁਕੀਉਤਪਤਿਕਾਸਨਬੰ
 ਧਜੇਮੇਘਅੰਗੁਪਵਨਅਰੁਸੀਤਉਸਨਆਦਿਕਰੁੱਤੀਕੇਸਾਥਹੈ॥ਸੇਤਿਸਕਉਪ
 ਛਾਣੇ॥ਅਰੁਅਸਚਰਜਰੂਪਜੇਖਾਣੀਹੈਤਿਨਹੁਵਿਖੇਲੇਹਾਅਰੁਤਾਂਬਾਅਰੁਇ
 ਤਿਆਦਿਕਅਵਰਪਾਂਤਉਪਜਤੀਆਹੈ॥ਬਹੁਜੇਲੇਹੇਅਰੁਕਾਸਟਕਰਕੇਅਨੇ
 ਕਭਾਂਤਿਕੇਸਸਤ੍ਰਬਨਤੇਹੈ॥ਸੋਇਨਹੁਸਸਤ੍ਰਹੁਕੀਵਿਦਿਆਅਰੁਕਾਰੀਗਰੀ
 ਜੇਹੈਸੋਇਹਭੀਅਪਾਰੁਹੈ॥ਅਰੁਜਬਕਈਪੁਰਖੁਵਿਚਾਰੁਕਰਕੇਦੇਖੇ॥ਤਬ
 ਇਹਸਭਹੀਪਦਾਰਥਜਗਤਵਿਖੇਚਾਹੀਤੇਏਸੇਭਗਵੀਤਨੇਆਗੇਹੀਅਪੁਣੀ

ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ। ਅਰੁ ਸਿਪੁਰਣ ਵਿਖੇ ਜਗਤਿ ਬਨਾਇ ਰਾਖੇ
 ਹੈਂ। ਅਰੁ ਏਕੈ ਕਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਕੇਤੇ ਗੁਣ ਰਚੇ ਹੈਂ। ਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਜਬ ਭਗਵੰਤ
 ਇਨ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਨ ਕਰਤਾ। ਤਬ ਏਉ ਤੀ ਕੋਈ ਨ ਜਾਨਤਾ ਜੇ ਅਮਕਾ ਪਦਾਰਥ
 ਮੁਏ ਕਉ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈਂ। ਅਰੁ ਮਾਂਗ ਲੇਵਉ। ਤਤੇ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਅਪੁਣੀ ਦਇਆ ਕਰ
 ਕੇ ਪਛਾਨਣੇ ਅਰੁ ਮਾਂਗਣੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਸਭੀ ਪਦਾਰਥ ਦੀਏ ਹੈਂ। ਅਰੁ ਜੀਵਹੁ ਕਉ ਸਰ
 ਬ ਕਾਰਜ ਹੁਕੀ ਵਿਦਿਆ ਦੀਨੀ ਹੈਂ। ਸੋ ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪਰਮ ਦਇ
 ਆਪਣਾ ਟੀਜਾ ਤੀ ਹੈਂ। ਸੋ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜ ਸਰਬ ਸਿਸਟਿ ਪਰਮ ਹਾਂਕਿ ਪਾਲੁ ਹੈਂ।
 ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਐਸੀ ਦਇਆ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਸਰਬ ਸਿਤ ਅਸਚਰਜ ਦੁਨੀ ਹੋਰੇ
 ਹੈਂ। ਇਸੀ ਪਰਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ ਗ੍ਰੀਕਹਾ ਹੈਂ। ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਬਾਲ ਕਕੋ ਉਪਰਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੀ
 ਦਇਆ ਹੋਤੀ ਹੈਂ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਸਰਬ ਜੀਵਹੁ ਪਰ ਭਗਵੰਤ ਇਸ ਤੇ ਭੀ ਅਸਿ ਕਦ
 ਇਆ ਲੁ ਹੈਂ। ਤਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸਤਤਾ ਪਛਾ
 ਟੀ ਜਾਤੀ ਹੈਂ। ਅਰੁ ਨਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅੰਗ ਹੁਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰਿ ਕੇ ਉਸ ਕੀ ਪੂਰਨ ਸਿ
 ਮਾਈ ਪਛਾਣੇ ਜੇ ਅਨੇ ਕਉ ਤਕੇ ਗੁਣ ਅਰੁ ਕਾਰਜ ਰਚੇ ਹੈਂ। ਸੋ ਇਸ ਕਰਕੇ ਭਗ
 ਵੰਤ ਕੀ ਪਰਮ ਦਇਆ ਭਾਸ ਆਵਤੀ ਹੈਂ। ਅਰੁ ਜੇ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਅਵਸਮੇਵ ਕਾਰ
 ਜਮਾਤ ਅਰੁ ਉਦਰਤਾ ਏ ਕੇਨੀ ਮਤਿ ਚਾਹੀ ਤੇ ਬੋ। ਸੋ ਸਭੀ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਦੀਏ
 ਹੈਂ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕਛੁ ਚੁਰਾਇ ਨ ਹੀ ਰਾਖਿਆ। ਸੋ ਐਸੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਕੇ ਭਗਵੰਤ
 ਤਕੀ ਪਰਮ ਦਇਆ ਪਛਾਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਪੁਣਾ ਪਛਾਨਣੇ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ
 ਪਛਾਨਣੇ ਕੀ ਕੁਜੀ ਹੈਂ। ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੈਂ॥ ੧॥ ॥ ਅਥ ਦੂਜ
 ਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਅਰੁ ਪਰਮ ਸੁਖਤਾ ਕੀ ਪਛਾਣਿ ਵਰ
 ਨਨ ਹੋਵੇ ਗੀ। ਤਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਜਬ ਤੇਨੇ ਅਪੁਣੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਤਤਾ ਕਰਕੇ ਭਗਵੰਤ
 ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪਛਾਣਿਆ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਗੁਣ ਹੁਕਰ ਕੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਗੁਣ ਹੁਕਉ
 ਪਛਾਣਿਆ। ਤਬ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸੁਖਤਾ ਅਰੁ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਕਾ ਅਰਥ ਭੀ ਪਛਾਣਿ
 ਆ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈਂ। ਸੋ ਸੁਖਤਾ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੈਂ। ਜੇ ਜੇ ਤੀ ਕਛੁ ਅਸਥੂ ਲਤਾ ਅਨ ਕੇ
 ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਆਵਤੀ ਹੈਂ। ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈਂ। ਅਰਥ ਇਹੀ
 ਉਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਬਹੁੜ ਦੇ ਸਕਾਲ ਤੇ ਭੀ ਨਿ
 ਰਲੇਪ ਹੈਂ। ਸੋ ਜਦ ਪਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਉਸ ਕੀ ਸਤਤਾ ਤੇ ਭਿਨਨ ਹੀ। ਪਰੁਤ
 ਉਭੀ ਉਸ ਕਉ ਐਸੇ ਨਹੀ ਕਹਿ ਸਕਤਾ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਅਮਕੇ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ

ਰਹਿਤੈ। ਜੇ ਇਸ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਕਾਲਛੁਣਤੀ ਅਪੁਣੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਪਛਾਣਿਸਕੀਤ
 ਹੈ। ਜੇ ਸੇਮੇਨੇ ਆਗੇ ਹੀ ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਚੇਤਨ ਸਰੂਪ ਹੈ।
 ਸੇ ਮਨ ਕੇ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਉਸ ਕਾਰੀ ਗਰੂਪ ਕਛੁਨ ਹੀ ਭਾਸਤਾ। ਬਹੁਤ ਮਿਯਾ ਦਾਤੇ
 ਰਹਿਤੈ। ਅਰੁ ਅਖੀਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜੇ ਵਸਤੂ ਅਰੂਪ ਅਰੁ ਮਿਯਾ ਦਾ
 ਤੇ ਰਹਿਤੈ ਤੀਹੈ ਉਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਕਦਾਚਿਤਨ ਹੀ ਆਵਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ
 ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਨੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਕਰ ਦੇਖਿ ਆਹੈ ਵੈ। ਅਬ ਵਾਉ ਸਕੀ ਨਿ ਆਈ ਅਵਰੁ
 ਵਸਤੂ ਦੇਖੀ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਆਕਾਰੁ ਸਿਕਲ ਪਕਰ ਜਾਣਿ ਆ ਜਾਤੈ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ
 ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਅਮ ਕੀ ਵਸਤੂ ਕੇ ਸੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਰੂਪ ਅਰੁ ਰਿਗੁ ਕੀਆ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਮਿਯਾ ਦਾ ਕੇਤੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਲਘੁ ਅਬ ਵਾਈ ਰਾਪ ਹੈ। ਸੇ ਉਸ ਚੇ
 ਤਨ ਰੂਪ ਵਿਖੇ ਅੇ ਸੇ ਸਿਕਲ ਪਹੁਕਾ ਮਾਰ ਗਹੀਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਇਹ ਪ੍ਰਸਨੁ
 ਕਰੈ ਜੇ ਵਹੁ ਕੇ ਸਾਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸਨ ਹੀ ਬਿਥਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਤੂੰ ਇਸ ਸਿਸੇ ਕਉ ਦੂ
 ਰ ਕੀਆ ਚਾਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕਾਰੀ ਗਰੂਪ ਕਛੁਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਪਦਾਰਥ
 ਕਉ ਕਿਉ ਕਰਿਸਤਿ ਜਾਣੀ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤਰ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕ
 ਉਤੀ ਅਪੁਣੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਦੇਖੁ ਜੇ ਤੇਰਾ ਚੇਤਨ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਸੇ ਮਿਯਾ ਦਾ ਅਰੂਪ
 ਟਾਮ ਤੇਰ ਹਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਵਰਨਨ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਪਰੁ ਜ
 ਬ ਤੇਨੇ ਆਪ ਕਉ ਭੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਰਲੇਪ ਜਾਣਿਆ। ਤਬ ਅੇ ਸੇ ਜਾਣੁ ਜੇ ਭਗਵੰਤ
 ਕੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਤੇ ਅਧਿਕ ਵਿਸੇਖ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਲੋਕ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਸੁਣੁ ਕਰ
 ਅਸਚ ਰਜਮਾਨ ਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕਾਰੀ ਗਰੂਪ ਕਛੁਨ ਹੋਵੈ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸਤਿਸਰੂਪ
 ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਣੀ। ਬਹੁਤ ਜਬ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਕੈ ਦੇਖੇ ਤਬ ਵਹੁ ਆਪ ਭੀ ਰੂਪ ਰਿਗੁ
 ਤੇਰ ਹਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਤਿਸਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਣਿਨ ਹੀ ਸਕਤੇ। ਬਹੁਤ ਜ
 ਬ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸਗੀਰ ਵਿਖੇ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰ ਦੇਖੇ।
 ਤਬ ਸਹਿਸ੍ਰ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਰੂਪ ਰਿਗ ਤੇਰ ਹਤ ਪਛਾਣੇ। ਜੇ ਸੇ ਕੋਧ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਮ ਅ
 ਰੁਪੀਤਾ ਅਰੁ ਸੁਖੁ ਜੇ ਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਸਗੀ ਪਦਾਰਥ ਅਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਇਹ ਪ੍ਰਸ
 ਨ ਕਰੇ। ਜੇ ਅਰੂਪ ਵਸਤੂ ਕਿਉ ਕਰਿਸਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸਨ ਹੀ ਵਿਅਰਥ
 ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਰਾਗ ਅਰੁ ਸੁਗੰਧ ਅਰੁ ਸੁਆਦ ਕੇ ਰੂਪ ਅਰੁ
 ਚਿਹਨ ਕਉ ਦੇਖਿ ਆਚਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਨ ਕੇ ਆਕਾਰ ਦੇਖਣੇ ਵਿਖੇ ਭੀ ਅਸਮਰ
 ਥ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਜੇ ਰੂਪ ਰਿਗ ਕੀ ਦੂਰ ਭੀ ਮਨ ਕੇ ਸਿਕ

ਲਪਕਾਰਿਹੋਤੀਹੈ। ਪਰਪ੍ਰਿਥਮੇਜਿਸਪਦਾਰਥਕਉਨੇਤ੍ਰਹੇਖਤੇਹੈ। ਤਬਉਸਕੀ
 ਮੂਰਤਿਸਿਕਲਪਵਿਖੇਫਿਜ੍ਹੋਜਤੀਹੈ। ਬਹੁੜਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਕੇਰਿਗਰੂਪ
 ਹੋਗਕਉਦੇਖਿਆਚਾਹਤਾਹੈ। ਪਰਸ੍ਵਣਹੁਕੇਵਿਖੇਜੇਸਬਦਹੋਸੇਤਿਸਵਿਖੇ
 ਨੇਤ੍ਰਕਾਦੇਖਣਾਪਹੁਚਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਸਬਦਕਰੂਪਚਿਹਨਭੀਪਾਇਕਛਨ
 ਹੀਸਕਤਾ। ਤਤੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਸਬਦਨੇਤ੍ਰਹੁਕੀਫਿਸਟਤੇਵਿਲਖਣਹੈ। ਤੇਸੇਹੀ
 ਰੂਪਰਿਗਕਾਦੇਖਣਾਸ੍ਵਣਹੁਤੇਵਿਲਖਣਹੈ। ਬਹੁੜਸਰਬਇਤ੍ਰੀਅਹੁ
 ਵਿਖੇਹਿਨਹਿਨਹੈ। ਪਰਜਿਸਪਦਾਰਥਕੀਜਾਣਬੁਧਕਰਕੈਪਾਇਸਕੀਤੀ
 ਹੈ। ਸੇਤਿਸਕਉਇਤ੍ਰੀਅਗੇਰਰਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਰੂਪਰਿਗਕੀਜੇਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੈ। ਸੇਇਤ੍ਰੀਅਹੁਕੇਦੇਸਵਿਖੇਪਾਈਜਾਤੀਹੈ। ਪਰਜਿਸੁਭੇਦਕਉਪੁਰੁਖਾ
 ਰਥੁਅਰੁਜੁਗਤਿਕਰਿਕੈਸਮਸ੍ਵਿਸਕੀਤਾਹੈ। ਸੇਤਾਤਪਰਜਇਹੁਹੈ। ਜੇਇ
 ਹੁਮਨੁਖਅਪੁਟੀਨਿਰੂਪਤਾਅਰੁਨਿਰਾਕਾਰਤਾਅਰੁਅਰੂਪਤਾਕਉਪਛਾ
 ਏ। ਅਰੁਇਉਭੀਜਾਣੇਜੇਜੇਸੇਇਹਜੀਵਕਾਸਰੂਪਹੈ। ਸੇਰੂਪਰਿਗਤੇਰ
 ਹਿਤਹੈ। ਅਰੁਇਹੁਜੇਸਹੀਰੂਪਰਿਗਸਹਤਹੈ। ਸੇਜੀਵਕਾਦੇਸਹੈ। ਅਰੁ
 ਇਸਦੇਸਕਾਰਜਾਜੀਵਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਸਰਬਸ੍ਵਿਸਟਿਕਾਜੇਟੀਸ੍ਵਰਭੁਗਵੇ
 ਤੇਹੈ। ਸੇਅਰੂਪਅਰੁਨਿਰਾਕਾਰਹੈ। ਅਰੁਜੇਤਾਕਛੁਨਗਤਅਸਥੁਲਅਕ
 ਰਵੇਤਹੈ। ਸੇਮਹਾਰਜਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਵਰਤਤਾਹੈ। ਬਹੁੜਰੁਗਵਿਤ
 ਕਉਜੇਅਸਥਾਨਤੇਨਿਰਲੇਪਕਹਾਹੈ। ਸੇਤੇਸੇਹੀਇਸਜੀਵਕਉਹਾਥਅਰ
 ਪਾਵਅਰੁਸੀਸਕਿਸੀਅਵਰਅੰਗਵਿਖੇਪਾਇਨਹੀਸਕੀਤਾ। ਕਹੇਤੇਜੇ
 ਇਹਇਤ੍ਰੀਅਅਰੁਸਰਬਅੰਗਖੰਡਕਾਰਹੈ। ਅਰੁਚੇਤਿਨਰੂਪਜੇਜੀ
 ਵਹੈਸੇਅਖੰਡਹੈ। ਸੇਖੰਡਕਾਰਪਦਾਰਥਵਿਖੇਅਖੰਡਵਸਤੁਕਾਇਸ
 ਥਿਤਹੋਣਾਅਸਿਭੁਵਹੈ। ਇਸਕਰਕੈਜੇਜਬਖੰਡਕਾਰਪਦਾਰਥਵਿਖੇਅ
 ਖੰਡਵਸਤੁਇਸਥਿਤਹੋਵੈ। ਤਬਵਹੁਗੀਖੰਡਖੰਡਹੋਜਾਵੈ। ਤਾਤੇਇਹਿ
 ਬਰਾਅਸਚਰਜਹੈ। ਜੇਜਦਪਜੀਵਕੀਸਤਾਤੇਕੋਈਅੰਗਹਿਨਨਹੀ। ਪ
 ਰੁਤਉਭੀਉਸਕਉਕਿਸੀਫੇਕਇਸਥਾਨਵਿਖੇਕਹਿਨਹੀਸਕੀਤਾ। ਅਰੁ
 ਸਰੀਰਕੇਸਰਬਅੰਗਜੀਵਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਅਖੰਡਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਮ
 ਹਾਰਜਸਰਬਸ੍ਵਿਸਟਿਕਾਈਸ੍ਵਰਹੈ। ਅਰੁਨਿਰਲੇਪੁਹੈ। ਸੇਰੁਗਵਿਤਕ
 ਉਪਰਤੀਅਰੁਆਕਾਸਅਰੁਪਾਤਾਲਵਿਖੇਕਹਿਆਨਹੀਜਾਤਾ। ਬਹੁੜ

ਰਗਵੰਤਕੀਜੇਨਿਰਲੇਪਤਾਅਰੁਸੁਪਤਾਹੈ॥ਸੇਤਿਸਕਾਸਿਪੁਰਨਭੇਦਤਬ
 ਹੀਸਮਸ੍ਰਸਕੀਤਾਹੈ॥ਜਬਜੀਵਕੇਜਥਾਰਥਰੁਪਕਾਵਰਨਨਕਰੀਐ॥ਅ
 ਰੁਪਰੁਮਸਾਸਤੁਵਿਖੇਇਸਵਚਨਕਉਪ੍ਰਸਿਧਕਰਣੇਤੇਵਰਜਿਆਹੈ॥ਸੇ
 ਤਤਪਰਜਇਹੁਹੈ॥ਜੇਜੇਸੇਸਾਈਭੀਕਹਾਹੈ॥ਜੇਇਸਮਨੁਖਕਉਮੈਨੇਅਪੁ
 ਨੇਸਰੂਪਅਨੁਸਾਰਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ॥੩॥ ॥ ॥ ਅਥਤੀਸਰੇਸਰਗਵਿ
 ਖੇਭਗਵੰਤਕੀਪਾਤਿਸਾਹੀਕਾਵਰਨਨਹੈਵੈਗਾ॥ਤਾਤੇਜਾਣੁਤੈਜੇਭਗਵਿ
 ਤਕਾਸਰੂਪਅਰੁਉਸਕੇਗੁਣਅਰੁਅਰੂਪਤਾਤੈਨੇਸਮਸ੍ਰੀ॥ਅਰੁਦੇਸਕਾ
 ਲਤੇਭੀਨਿਰਲੇਪਨਿਰਕਾਰਤੈਨੇਜਾਣਿਆ॥ਸੇਇਹਸਰੁਭੇਦਹੁਕਾਪਛਾਨ
 ਣਾ॥ਅਪੁਣੇਪਛਾਨਣੇਕਰਿਕੈਪ੍ਰਸਿਧਿਹੁਆ॥ਤਬਭਗਵੰਤਕੀਪਾਤਿਸਾ
 ਹੀਕੇਪਛਾਨਣੇਕਾਪ੍ਰਸਿਗਭੀਤੁਸੁਕਉਸੁਵਣਕੀਆਚਾਹੀਐ॥ਸੇਵਹੁਤਾ
 ਮਹਾਰਾਜਅਪੁਣੀਪਾਤਿਸਾਹੀਵਿਖੇਕਉਕਰਵਰਤਤਾਹੈ॥ਅਰੁਸਰਬ
 ਦੇਵਤਿਅਹੁਕਉਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਆਗਿਆਵਿਖੇਚਲਾਵਤਾਹੈ॥ਅਰੁਦੇਵ
 ਤੇਉਸਕੀਆਗਿਆਕਉਕਰਮਾਨਤੇਅਰੁਚਲਤੇਹੈ॥ਬਹੁਜਨਗਤਕੇਕਾ
 ਰਜਹੁਕਉਕਉਕਰਸਿਧਿਕਰਾਵਤਾਹੈ॥ਅਰੁਆਕਾਸਲੋਕਤੇਉਸਕੀਆ
 ਗਿਆਰੂਮਲੋਕਵਿਖੇਕਉਕਰਆਵਤੀਹੈ॥ਅਰੁਤਾਰਾਮੰਡਲਕਉਕਿ
 ਉਕਰੀਠਰਾਵਤਾਹੈ॥ਅਰੁਰੂਮਲੋਕਕੇਜੀਵਹੁਕੇਕਾਰਜਦੇਵਤਿਅਹੁਕੇ
 ਅਧੀਨਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਰਾਖੇਯੋ॥ਅਰੁਸਰਬਜੀਵਹੁਕੀਪ੍ਰਤਿਪਾਲਅਕਾਸ
 ਦੁਆਰਾਕਉਕਰਿਹੋਤੀਹੈ॥ਸੇਇਸਵਿਦਿਆਕਉਭਗਵੰਤਕੇਕਰਤਤ
 ਹੁਕਾਪਛਾਨਣਾਕਹੀਤਾਹੈ॥ਅਰੁਇਸਕਾਵ੍ਰਿਖਆਣੁਕਰਣਾਭੀਬਹੁਤੁ
 ਵਿਸਥਾਰਕਰਹੋਤਾਹੈ॥ਪਰੁਇਸਾਵਿਦਿਆਕੇਪਛਾਨਣੇਕੀਕੀਜੀਅਪੁ
 ਣੇਮਨਕੇਪਛਾਨਣੇਕਰਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ॥ਤਾਤੇਜਬਲਗਤੁਇਸਭੇਦਕ
 ਉਭੀਨਪਛਾਣਸਕਹਿਜੇਮੈਅਪੁਣੇਸਰੀਰਵਿਖੇਕਉਕਰਿਪਾਤਿਸਾਹੀਕਰ
 ਤਾਹੈ॥ਤਬਲਗਸਰਬਜਗਤਕਾਰਾਜਾਜੇਭਗਵੰਤਹੈਸੇਤਿਸਕੀਪਾਤਿਸਾਹੀ
 ਕੇਭੇਦਕਉਕਉਕਰਪਛਾਣਹਿਗਾ॥ਇਸੀਕਾਰਣਤੇਪ੍ਰਥਮੇਤੈਅਪੁਣੇ
 ਏਕਕਰਮਕਉਪਛਾਣਜੇਜੇਸੇਤੇਹੋਚਿਤੁਵਿਖੇਸਾਈਕਾਨਾਮੁਲਿਖਣੇਕੀ
 ਇਛਾਹੋਵੈ॥ਤਬਪ੍ਰਥਮੇਵਹੁਸਿਕਲਪਾਰਿਦੇਅਸਥਾਨਵਿਖੇਆਇ
 ਯੁਰਤਾਹੈ॥ਬਹੁਜਉਸਕਾਪ੍ਰਵੇਸੁਸੀਸਾਵਿਖੇਜਾਇਪਹੁਚਤਾਹੈ॥ਪਰੁਜਿਸ

ਕਉ ਚਿਦਾ ਅਸਥਾਨ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੁ ਕੀ ਇਸ ਬਿਤੋ ਟੇ ਕੀ ਹਉ ਕ੍ਰੋਧੇ
 ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਯੁਕਾਵਿ ਵਹਾਰ ਇਸ ਹੀ ਕਰ ਸਿਧਿ ਹੋਰਾ ਹੈ। ਤਤੈ ਵੈ
 ਵਕਵਿਦਿ ਅਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਣੁ ਕੇ ਇਸਥਾਨ ਕਉ ਚੈਤਨ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਮ
 ਤਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਣੁ ਕੀ ਠੋੜ ਜੇ ਰਿਦਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ। ਸੋ ਜੜਾ ਅਰੁ ਅਸਥੁਲ ਅਰੁ
 ਨਾਸਵਿਤ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਵਹੁਰਿਦਾ ਜੇ ਚੈਤਨ ਸਰੂਪਾ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਕਾ ਅਸਥ
 ਨ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੁ ਵਾਂ ਇਤੇ ਭਿਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਵਹੁ
 ਸਿਕਲ ਪਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਸੀ ਸਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੁ ਬਉ ਸਨਾ
 ਮ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਫਿੜ੍ਹੇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ ਪੀਛੇ ਉਸ ਕੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ
 ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਕਾਂਧਿਅ ਹੁ ਅਰੁ ਸਰਬ ਨੜੀ ਵਿਖੇ ਆਨ ਪਸਰਤੀ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਅੰ
 ਗੁਲੀ ਆਂ ਵਿਖੇ ਆਨ ਫੁਰਤੀ ਹੈ। ਤਤੈ ਅੰਗੁਲੀ ਆ ਅਰੁ ਲਿਖਣ ਵਾ ਅਰਾ ਕ
 ਗਵਉ ਪਰਿ ਅੰਛੁ ਰਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਸੀ ਮੂਰਤਿ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਫੁਰੀ
 ਥੀ। ਸੋ ਨੜਾ ਦਿਕਾਇੰਦ੍ਰੀਅ ਕੇ ਸਨ ਬਿਪਕਰ ਕੇ ਕਾ ਗਵਉ ਪਰਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ
 ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਸੇਤੁ ਟੁਕ ਉਗੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਾਂਈ ਕੇ ਨਾਮ ਲਿਖਣੇ ਕੀ ਇਛਾ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁ
 ਈ ਥੀ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕਾ ਕਾਰਣੁ ਗਵਤ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਉਸ ਇਛਾ ਕੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੇ ਰੇਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਫੁਰੀ ਥੀ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰ
 ਥਮੇ ਭੁਗਵਤ ਕੀ ਇਛਾ ਭੀ ਈ ਸਰਵਿਖੇ ਆਨ ਫੁਰਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਤੇਰੀ ਇ
 ਛਾ ਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਸੇ ਸੀ ਸਵਿਖੇ ਪ੍ਰਚਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਭੁਗਵਤ ਕੀ ਇਛਾ
 ਈ ਸਰਤੇ ਅਵਰਦੇ ਵਤਿ ਅਹੁ ਕਉ ਪ੍ਰਚਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਕੀ
 ਮੂਰਤਿ ਪ੍ਰਥਮ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਫਿੜ੍ਹੇ ਹੁਈ ਥੀ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਅੰਛੁ
 ਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਏ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜੇ ਕਛੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਥ
 ਮੇ ਤਿਸ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਮਹਤਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਸੀ ਸਕੇ ਬਲੁ ਕ
 ਰਿਕੈ ਕਾਂਧੇ ਅਰੁ ਭੁਜਾ ਅਰੁ ਅੰਗੁਲੀ ਆਂ ਹਲਤੀ ਆਏ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ
 ਕੀ ਸਤਾ ਨਿਛੜਾ ਅਰੁ ਤਾਰਾ ਮੰਡਲ ਕਉ ਹਲਾਵਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਭੁਜਾ
 ਅਰੁ ਅੰਗੁਲੀ ਆ ਕੇ ਬਲੁ ਕਰਿਕੈ ਕਲਮ ਕਾ ਹਲਾਵਤ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ
 ਨਿਛੜਾ ਪਾਂਚ ਭੂਤ ਹੁਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਭਿਨ ਭਿਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਕ
 ਲਮ ਕਰਿਕੈ ਸਿਆਹੀ ਕਾ ਪਸਰਨਾ ਅਰੁ ਅੰਛੁ ਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਵ
 ਇ ਪਿਤ ਕਠਾ ਆਦਿ ਕੇ ਜੇ ਭੂਤ ਹੁਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਹੁਕਾਰਿਕੈ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾ

ਰਕੇਸਰੀਰਉਤਪਤਿਹੋਤੇਏ। ਅਰੁਜੇਸੇਕਲਮਕਾਕਾਰਹੁਇਗੀਥਾ। ਜੇਉ
 ਸਕਰਿਕੈਆਵਿਸਿਕਲਪਅਨੁਸਾਰਨਾਮੁਕੀਮੁਰਤਿਕਾਗਦਪ੍ਰਗਟਹੁਈ। ਤੇ
 ਸੇਹੀਪਾਂਚਤਤਤੁਕਾਕਰਤਤਇਹੀਏ। ਜੇਦੇਵਤਿਅਹੁਕੀਸਹਾਇਤਾਪਾਇਕ
 ਰਿਇਨਹੁਵਿਖੇਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਸਰੀਰਅਰੁਬਨਾਸਪਤੀਆਉਤਪਤਿਹੋਤੀਆ
 ਏ। ਜੇਜੇਸੇਆਵਿਨੇਤਹੁਈਹੋਤੇਸੇਹੀਸਰਬਜਗਤਪੜਾਉਤਪਤਿਸਤਿਹੋਤਾਏ।
 ਅਰੁਜੇਸੇਤੇਰੇਸਰਬਕਾਰਜਹੁਕੀਇਛਾਰਿਦੇਅਸਥਾਨਵਿਖੇਛੁਰਤੀਏ।
 ਅਰੁਪੀਛੇਉਸਕਾਪ੍ਰਵੇਸੁਸਰਬਅੰਗਹੁਵਿਖੇਹੋਤਾਏ। ਤੇਸੇਹੀਸਰਬਜਗਤਿ
 ਕਾਆਵਿਕਾਰਣਈਸਰਹੇ। ਅਰੁਪੀਛੇਈਸਰਕਾਬਲੁਦੇਵਤਿਅਹੁਕਉਪ
 ਹੁਚਤਾਏ। ਅਰੁਜੇਸੇਤੇਹੀਚੈਤਨਤਾਅਸਥਾਨਰਿਦਕਹੀਤਾਏ। ਅਰੁਉਸ
 ਕਰਿਕੈਸਰਬਕ੍ਰਿਆਸਿਧਿਹੋਤੀਏ। ਤੇਸੇਹੀਭਗਵੰਤਕੀਇਛਾਕਾਅਸਥਾ
 ਨਈਸਰਹੇ। ਅਰੁਈਸਰਕੀਸਤਾਕਰਿਕੈਸਰਬਜਗਤਕਾਵਿਵਹਾਰਸਿਧਿ
 ਹੋਤਾਏ। ਸੇਇਸਦਾਰਤਾਵਿਖੇਕਛੁਭੇਦਨਹੀ। ਪਰੁਜਿਨਹੁਕੇਬੁਧਿਰੂਪੀਨੇਤ੍ਰ
 ਖੁਲੇਹੈਤਿਨਕਉਪ੍ਰਗਟਗ੍ਰਾਸਤੀਏ। ਅਰੁਜਿਸਦਚਨਕੇਅਰਥਕਉਭੀਵਹੀ
 ਸਮਝਤਾਏ। ਜੇਸੇਸਾਂਈਕਹਾਏ। ਜੇਮੇਨੇਇਸਮਾਨੁਖਕਉਅਪੁਣੀਸੁਰਤਿ
 ਅਨੁਸਾਰਉਤਪਤਿਕੀਆਏ। ਤਾਤੇਨਿਰਸਿਦੇਹਜਾਣਤੁਪਾਤਿਸਹਿਕੋਭੇਦਕ
 ਉਕੇਈਪਾਤਿਸਾਹਿਹੀਜਾਣਤਾਏ। ਅਰੁਅੰਨਬਾਕੇਈਨਹੀਜਾਣੁਸਕਤਾ
 ਏ। ਸੀਕਾਰਨਤੇਭਗਵੰਤਨੇਤ੍ਰਕਉਭੀਕਛੁਕਪਾਤਿਸਾਹੀਦਈਏ। ਜੇਅ
 ਪੁਣੇਸਰੀਰਰੂਪੀਦੇਸਕੀਪਾਤਿਸਾਹੀਕਰਕੈਤ੍ਰਿਭਗਵੰਤਕੀਪਾਤਿਸਾਹੀਕਉ
 ਪਛਾਣੈਤਾਤ੍ਰਿਮਹਾਰਾਜਕਾਸੁਕਰਕਉਜਿਤੁਸੁਕਉਪ੍ਰਥਮਉਤਪਤਿਕੀਆ
 ਏ। ਬਹੁੜਾਪੁਣੀਪਾਤਿਸਾਹੀਕੀਨਿਆਈਤੁਸੁਕਉਭੀਕਛੁਕਪਾਤਿਸਾ
 ਹੀਦਈਏ। ਅਰੁਰਿਦੇਅਸਥਾਨਕਉਤੇਰਾਬੈਕ੍ਰਿਰਬਨਾਇਆਏ। ਅਰੁਸੀਸ
 ਕਉਦੇਵਲੋਕਬਨਾਇਆਏ। ਅਰੁਤੇਰੇਚਿਤਿਕਉਮਹਤਤੁਬਨਾਇਆਏ।
 ਬਹੁੜਨੇਤ੍ਰਅਰੁਸੁਵਣਆਵਿਕੋਜੇਸਰਬਇੰਦ੍ਰੀਆਏਸੇਤਿਨਕਉਦੇਵ
 ਤਾਰੂਪਇਸਥਿਤਕੀਆਏ। ਅਰੁਤੇਰੇਸੀਸਕਉਅਕਾਸਕੀਨਿਆਈਇੰਦ੍ਰੀ
 ਆਕਾਅਸਥਾਨਬਨਾਇਆਏ। ਬਹੁੜਤੁਸੁਕਉਰੂਪਰਿਗਤੇਰਹਿਤਉਤ
 ਪਤਿਕੀਆਏ। ਅਰੁਜੇਤਾਕਛੁਰੂਪਰਿਗਸਹਤਸਰੀਰਹੈ। ਸੇਤਿਸਪਰਤੁਸੁ
 ਕਉਰਾਜਾਬਨਾਇਆਏ। ਬਹੁੜਇਸਪ੍ਰਕਾਰਆਗਿਆਕਰੀਏ। ਜੇਤ੍ਰਾਅ

ਪੁਣੀਪਤਿਸਾਹੀਤੇਏਕਪਲਾਭੀਅਚੇਤਨਹੋਹਾਕਾਰੋਤੇਜੇਤੂਅਪੁਣੇਅਪਤੇ
 ਅਚੇਤਹੋਵਹਿਗਾਤਬਮੁਸ਼ਕਉਭੀਨਪਛਾਣਸਕਹਿਗਾਤਤੇਤੂਪ੍ਰਥਮੇ
 ਅਪਕਉਪਛਾਣੁਅਰੁਇਹੁਜੇਕੁਛਵਰਤਾਵਰਨਨਵਿਖੇਅਈਹੋਸੇਜੀ
 ਵਅਰੁਭਗਵੰਤਕੀਪਤਿਸਾਹੀਕਉਸੂਰਨਾਮਤਕਰਕੇਕਹਾਹੈਬਹੁਜਨਬਜੀਵ
 ਕੇਸਰਬਅੰਗਹੁਅਰੁਸਰਬਸੁਭਾਵੁਕਵਰਨਨਕਰੀਐਤਉਭੀਬਹੁਤਵਿ
 ਸਤਾਰੋਤਹੈਤੇਸੇਹੀਇਸਬ੍ਰਹਮੰਰੁਅਰੁਵੇਵਤਿਅਹੁਕੋਜੇਪਰਸਪਰਿ
 ਸਨਬੰਧਹੈਅਰੁਉਨਕੋਜੇਅਸਥਾਨਅਰੁਜੇਪੁਰੀਆਹੈਸੋਇਹਵਿਦਿ
 ਅਭੀਅਪਾਰੁਹੈਅਰੁਤਾਤਪਰਜਇਹੁਹੈਜੇਕੋਈਬੁਧਵੰਤਪੁਰਖੁਹੋਵੈ
 ਸੋਇਸਭੇਦਕਉਸਮਸ਼ਕਰਿਪ੍ਰਤੀਤਿਕਰੈਜੇਸਰਬਸਿਸਟਿਕਾਈਸੂਰ
 ਭਗਵੰਤਹੈਪਰੁਜਿਸਕਰਿਦਾਮਲੀਨੁਹੋਤਹੈਸੋਇਹੁਨਭੀਨਹੀਸਮਸ਼ੁਸ
 ਕਤਾਅਰੁਐਸਾਅਚੇਤਹੋਤਹੈਜੇਭੁਗਵੰਤਕੇਸਰੁਪਕੀਸਿਵਰਤਾਈਅ
 ਰੁਸਮਰਥਾਈਪਰਪ੍ਰਤੀਤੁਨਹੀਕਰਤਾਤਤੇਇਨਹੁਸਿਸਾਹੀਜੀਵਹੁਕੀ
 ਬੁਧਿਤੇਮੇਸੀਮਲਨਹੈਜੇਜੇਤਾਕਛੁਵਰਨਨਮੇਕੀਆਹੈਸੋਤਿਸਕਉਭੀ
 ਨਹੀਸਮਸ਼ੁਤੇਤਤੇਭੁਗਵੰਤਕੇਸਰੁਪਕਉਕਦਪਛਾਣਹਿ॥੩॥ ਅਥ
 ਚਉਥੇਸਰਗਵਿਖੇਵੈਦਕਅਰੁਜੇਤਕਕੇਮਤਕਾਖੰਰੁਨਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ॥॥
 ਤਤੇਜਾਣਤੂਜੇਇਹੁਵੈਦਅਰੁਜੇਤਕੀਐਸੇਮਤਹੀਣਹੈਜੇਸਰਬਜਗਤਕੇਕ
 ਰਜਹੁਕਉਵਾਇਪਿਤਕਠਅਰੁਨਿਛਤੁਕੇਅਧੀਨਕਹਤੇਹੈਸੋਇਨਕਾਵਿਸ
 ਟੰਤੁਇਹੁਹੈਜੇਜੇਸੇਕਿਸੀਲਿਖਾਰੀਕਉਮਕੋਰਦੇਖੋਤਬਜਾਣੇਜੇਇਹਕ
 ਗਵਕਉਕਗਸਿਅਹੁਤਜਾਤਹੈਬਹੁਜਨਬਕਲਮਕਉਦੇਖੰਤਬਅਪੁ
 ਏਚਿਤਿਵਿਖੇਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈਜੇਮੇਨੇਇਸਭੇਦਕਉਭੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਸਮਝਿਆਹੈ
 ਜੇਇਨਹੁਅਛਰਹੁਕਉਕਲਮਹੀਪੜੀਲਿਖਤੀਹੈਸੋਇਹੁਵਿਸਟੰਤਵੈਦ
 ਕਕੇਮਤਪਰਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈਜੇਉਨਹੁਨੇਸਰੁਨਹੁਤੇਨਿਰੁਪਦਵੀਕਉਅੰਗੀਕਰੁਕੀ
 ਆਹੈਕਾਰੋਤੇਜੇਸਰਬਕਾਰਜਹੁਕਉਵਾਇਪਿਤਕਠਕੇਅਧੀਨਸਮਸ਼ੁਤੇਹੈ
 ਬਹੁਜਦੁਸਰਾਮਕੋਰਹੋਵੈਅਰੁਉਸਪੁਰਬਮਕੋਰੇਤੇਇਸਕੀਵਿਸਟਿਅਧਿ
 ਕਵਿਲਾਜਹੋਵੈਤਬਇਹਮਕੋਰਉਸਕਉਕਹਤਾਹੈਜੇਤੂਭੁਲਾਹੈਕਾਰੋਤੇ
 ਜੇਇਸਕਲਮਕਉਲਾਵਣੇਹਾਕੀਆਅੰਗਲੀਆਹੈਬਹੁਜਇਹਦੁਸਰਾਇ
 ਸਕਰਕੇਅਧਿਕਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈਅਰੁਕਹੋਜੇਮੇਨੇਇਸਵਾਰਤਾਕਉਭੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰ

ਜਾਣਿਆਰੇ ਸੋ ਇਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਿ ਕੋ ਜੋਤ ਕੀ ਅਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਧਿਕ ਹੋ ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਜੋ ਦੁਤਤੁ ਕੇ ਬੁਧਾਵੁ ਕਉ ਨਿਛੁਤੁ ਕੇ ਅਧਿਨ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਉਨ ਹੀ ਜਾ
 ਨਤੇ ਜੋ ਨਿਛੁਤੁ ਹੀ ਅਵਰ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕੇ ਅਧਿਨ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜੋ ਇਸਤੇ ਪਰੇ ਪਦਵੀ
 ਥੀ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਇਹੁ ਭੀਨ ਹੀ ਜਾਨਤੁ ਹੈ। ਬਹੁ ਜੋ ਜੋਤ ਕੀ ਅਰੁ ਵੇਦੁ ਕੀ ਬੂਝ
 ਵਿਖੇ ਭੁਵੇ ਹੈ। ਪਰ ਪਰਸ ਪਰਉਨ ਕਾ ਵਿਵੇਚਨੁ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਆਤਮਾ ਅਰੁ ਅਨ
 ਤਮਾ ਕੇ ਸਮਝੇ ਹਰੇ ਵਿਖੇ ਭੀ ਬੁਝੁ ਭੁਵੇ ਹਤ ਹੈ। ਸੇ ਬਹੁ ਤੇ ਪੁਰਖੁ ਤੇ ਅਸੇ ਹੈ। ਜੇ
 ਹੁਸਰੀਰ ਅਰੁ ਪ੍ਰਾਣ ਅਦਿਕੁ ਕਉ ਚੇਤਿ ਨ ਮਾਨਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਹੁ ਤਉ ਮਹਾਨੀ ਰਪ
 ਦਵੀ ਵਿਖੇ ਗਿਝੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਚੀ ਪਦਵੀ ਜੇ ਚੇਤਿ ਨ ਤਾ ਕਾ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਸਿਤਿ ਸਤੇ ਉਨ
 ਕਉ ਅਵਰਣੁ ਹੁਆ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਸਰੀਰ ਹੀ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਫਿੜ੍ਹਾਈ ਹੈ।
 ਬਹੁ ਏਕ ਅਸੇ ਪੁਰਖੁ ਹੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਵਰ ਭੀ ਕੇਤੇ ਪਦਵੀ ਜੇ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ
 ਲੇਜਾ ਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾਰ ਦੁਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਚੇਤਮਾ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਕੇਤੇ
 ਸੂਰਜ ਕੀ ਨਿਅਾਈ ਹੈ ਪ੍ਰਕਾਸਵਾਨ। ਸੇ ਇਨਹੁ ਪਦੁ ਕਉ ਵਹੀ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ
 ਹੈ। ਜਿਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਚੇਤਾ ਕਾ ਸਵਿਖੇ ਕਾ ਮਨ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਾਨੀ ਸਰੋਨੇ ਭੀ ਕ
 ਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਪਰਤੀ ਅਰੁ ਅਕਾਸ ਕਉ ਉਤ ਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੇ ਅਪੁਣ
 ਪੁਖੁ ਓਸ ਕੀ ਓਹੁ ਲਿਅਾਇ ਆਹੋ। ਅਰੁ ਜਿਤ ਜੋ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਰੁਗਵੀਤ ਅਰੁ ਜੀ
 ਵ ਵਿਖੇ ਸਤਹਿ ਪਰੇ ਤਉ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ। ਪਰੁ ਦੁਤੁ ਰੁਗਵੀਤ ਜਿਸ ਕੇ ਪਰੇ ਦੁਰ
 ਕਰਤ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਧਿਕ ਤੇ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ
 ਇਸ ਵਚਨ ਕਾ ਤਾਤਪਰਜ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਵੇਦ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਵਾਲੇ ਨੇ ਭੀ ਸਾਚੁ ਕਹ
 ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਜਬਦਾਇ ਪਿਤ ਕੁ ਛਵਿਖੇ ਰੁਗਵੀਤ ਕੀ ਸਤਾ ਕਛੁ ਨ ਹੋਤੀ। ਤਬ ਵੇਦ
 ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਵਿਅਰਥ ਹੋ ਜਾਤੀ। ਅਰੁ ਭੂਲਣਾ ਉਨ ਕੋ ਜੋ ਸੋਇ ਸਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ।
 ਸੇ ਮਹਾਨੀ ਰਪ ਦਕਉ ਉਤਮ ਪਦ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਾਮੰਦ ਹੈ। ਅ
 ਰਬਾਇਹੁ ਜੋ ਜੋ ਸੋ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਹੋਣੁ ਏ ਕਉ ਗਾਜਾ ਜਾਣੇ। ਅਰੁ ਇਉਨ ਜਾਣੇ ਜੋ
 ਇਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟੁ ਆਤਉ ਚਰਨ ਦਾਸੀ ਪਕੜੇ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਏਕ ਤਾ ਕਰਵੇ ਦੇਖੀਏ
 ਤਉ ਜੋਤ ਕੀ ਨੇ ਜੋ ਜਗਤ ਕਉ ਨਿਛੁਤੁ ਕੇ ਅਧਿਨ ਕਹਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਹੁ ਭੀ ਸਾਚੁ ਕਹਾ ਹੈ
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਜਬ ਨਿਛੁਤੁ ਵਿਖੇ ਸਤਾ ਕਛੁ ਨ ਹੋਤੀ। ਤਬ ਰਾਤ ਅਰੁ ਦਿਨ ਏਕ ਸਮਾਨ
 ਹੋਤੇ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸੂਰਜ ਭੀ ਏ ਕਦੀ ਰਪਤਾ ਕਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਰੁ
 ਉਸਨਤਾ ਸੂਰਜ ਹੀ ਕਰਹੇ ਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਇਉਨ ਹੋਤਾ ਤਬ ਕੀ ਖਮ ਅਰੁ ਸਰਦਰੁਤ

ਸਮਾਨਹੋਤੀ। ਕਹੋਤੇਜੇਜਬਸੁਰਜਅਕਾਸਵਿਖੇਧਰਤੀਕੇਨਿਕਦਿਆਵਤਾਹੈ। ਤਬ
 ਗੀਖਮਰੁਤਹੋਤੀਹੈ। ਜਬਧਰਤੀਤੇਦੁਰਜਾਤਾਹੈ। ਤਬਸਰਦਰਿਤੁਹੋਤੀਹੈ। ਤਾਂਤੇ
 ਜਿਸਭਗਵਿਤਸੁਰਜਕਉਪ੍ਰਕਾਸਵਾਨਅਰੁਉਸਨਤਾਸਹਿਤਬਨਾਇਆਹੈ। ਉ
 ਸੀਨੇਸੁਕ੍ਰਕਉਭੀਸੀਤਲਅਰੁਸੇਖਤਾਕਰੇਨੇਹਾਰਾਬਨਾਇਆਹੈ। ਸੋਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਸਮਸ੍ਟਦੇਕਰਕੇਧਰਮਵਿਖੇਖੰਡਤਾਕਛੁਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਜੇਤਕੀਇਸਕਾਰਨਕਰ
 ਭੂਲੇਕਹੈਹੈ। ਜਿਉਨਹੁਨੇਜਗਤਕਉਨਿਛੁੜਹੁਕੇਅਧੀਨਹੀਜਾਇਆਹੈ। ਅਰੁਨਿ
 ਛੁੜਹੁਕੀਪਰਾਧੀਨਤਾਨਹੀਜਾਣਤੇ। ਜੇਸੁਰਜਅਰੁਚੇਦ੍ਰਮਾਅਰੁਤਰੇਸਭਹੀਭੁਗ
 ਵੇਤਕੀਆਗਿਆਕੇਅਧੀਨਹੈ। ਤਤੇਇਨਕਉਚਲਾਵਣੇਹਾਰੀਭੁਗਵੇਤਕੀਸ
 ਕਤਿਹੈ। ਅਰੁਆਪਕਰਕੇਸਮੁਥਨਹੀ। ਜੇਸੇਹਾਥਅਰੁਭੁਜਾਵਿਖੇਕਾਂਧਿਅਹੁ
 ਕੀਸਕਤਿਛੁਰਤੀਹੈ। ਪਰੁਕਾਧਹੁਵਿਖੇਭੀਸੀਸੁਕਾਬਲੁਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਜਦਪ
 ਤਾਰਾਮੰਡਲਅਰੁਨਿਛੁੜਹੀਚਰਨਦਾਸੀਪਕੜਨੇਹਾਰੇਟਹਲੂਏਕੀਨਿਆਈਨ
 ਹੀ। ਪਰੁਤਉਭੀਨੀਚਕਿਕਰਹੈ। ਪਰੁਤਤਉਕੇਸੁਭਾਵੇਨੇਵਾਇਪਿਤਕਛਹੈਸੇ
 ਮਹਾਅਧਮਤੇਅਧਮਹੈ। ਅਰੁਮਹਾਰਾਜਕੇਹਾਥਵਿਖੇਕਮਲਕੀਨਿਆਈਹੈ।
 ਅਰੁਅਧੀਨਹੈ। ਪਰੁਬਹੁਤੇਲੋਕਹੁਵਿਖੇਇਸਕਰਕੇਵਿਵਦਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਏਕ
 ਭਾਵਕਾਰਿਕੇਵੇਦਕਅਰੁਜੇਤਕਭੀਸਾਚੁਕਹਤੇਹੈ। ਪਰੁਭੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਜਥਾਰਥ
 ਭੇਦਕਉਨਹੀਸਮਸ੍ਟਤੇ। ਅਰੁਜਾਣਤੇਹੈਜੇਹਮਹੁਨੇਜਿਉਕਾਤਿਉਭੇਦਪਾਇਆਹੈ
 । ਸੋਇਨਕਾਫਿਸਟਾਂਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਸੇਅੰਧਲਿਅਹੁਨੇਸੁਣਿਆਥਜੇਹਮਾਰੇਨ
 ਗਰਵਿਖੇਹਾਥੀਆਇਆਹੈ। ਤਬਹਾਥੀਕਉਦੇਖਣੇਨੀਮਤਏਕਠੇਹੋਇਕ
 ਰਗਏ। ਪਰੁਉਨਹੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਇਆਜੇਹਾਥੀਕਉਨੇਤ੍ਰਹੁਕਰਿਦੇਖਸ
 ਕੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਹਾਥਹੁਕਰਨਹੀਪਛਾਣਿਆਜਾਤਾ। ਬਹੁਜੁਭੀਜਾਇਕਰਿਹਾ
 ਥੀਪਰਹਾਥਠੇਰਨੇਲਾਗੇ। ਤਬਕਿਸੀਕਾਹਾਥਪਾਵਹੁਪਰਲਾਗਾ। ਅਰੁਕਿਸੀ
 ਕਾਹਾਥਦਾਂਤਹੁਪਰਲਾਗਾ। ਅਰੁਕਾਂਨਹੁਪਰਪਹੁਚਿਆ। ਕਿਸੀਕਾਨਾਕਪਰਪ
 ਹੁਚਿਆ। ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਹਾਥੀਕਉਦੇਖਕਰਪਰਸਪਰਪੁਛਣੇਲਾਗੇ। ਜੇਤੇਭਾ
 ਈਵਹਿਹਾਥੀਕੋਸਾਥਾ। ਤਬਜਿਸਨੇਪਾਵਹੁਕਉਪਕੜਿਆਥਾ। ਸਿਕਹਣੇਲਾ
 ਗੇਜੇਹਾਥੀਬਡੇਬੰਭੁਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਨੇਕਾਨਹੁਕਉਪਕੜਿਆਥਾ। ਸਿ
 ਥੀਕਉਪਖੇਕੀਨਿਆਈਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਅਰੁਜਿਸਕਾਹਾਥਦਾਂਤਹੁਪਰਪਹੁ
 ਚਿਆਥਾ। ਤਬਵਹੁਮੁਸਲਕੀਨਿਆਈਵਰਨਨਕਰਨੇਲਾਗਾ। ਅਰੁਜਿਸਨੇ

ਉਰੁਕਉ ਪਕੜਿ ਆਬਾਸਿ ਦਗਲਾ ਕੀ ਬਾਹੁ ਲੀਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਅਸੇ ਹੀ ਕਹਿ
ਕਰਿ ਆਪਸਿ ਸੁਗਝਾ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ ਪਰੁਵੀਚਾਰੁ ਕਰਕੇ ਦੇਖੀ ਅਤ ਬਏ ਕਭੁ
ਵਕਰਿ ਕੈਉ ਨ ਕਾ ਕਹਿਣਾ ਸਾਚਾ ਹੈ ਅਰੁ ਏਕਭਾਵੁ ਕਰਮਿ ਮਿਥਿ ਆਪੇ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ
ਉਨਹੁ ਨੇ ਏਕ ਏਕ ਅੰਗ ਕਉ ਪਛਾਣਿ ਆਬਾਸਿ ਅਰੁ ਹਾਥੀ ਕਉ ਸਿਪੁਰਨ ਦੇਖਤਨ
ਹੀਰੁ ਏਥੇ ਤੇ ਸੇਹੀ ਵੈਦ ਅਰੁ ਜੇਤ ਕੀ ਵਿਸਟਿ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਏਕ ਏਕ ਟਹਲੂ ਏਪ
ਰਪੜੀ ਥੀ ਅਰੁ ਉਸਟਹਲੂ ਏਕੇ ਏੀ ਸੂਰਕਉ ਦੇਖਕਰ ਅਸਚਰਜ ਮਾਨਹੂ ਏ
ਤਾਤੇ ਉਸੀ ਕਉ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਜਾਨਤੁ ਏ ਪਰਜਿ ਸਕਉ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਸੀਧਾ ਮਾਰਗ
ਵਿਖਾਇ ਆਪੇ ਸੇਸਭੁਨਹੁ ਕੀ ਨੀਚਤਾ ਅਰੁ ਪਰਾਪੀਨਤਾ ਕਉ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ਅ
ਰੁ ਇਉ ਭੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੇਕੋ ਪਰਾਪੀਨਹੁ ਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਨਹੀ ਕਹੀਤਾ ਤਾਤੇ
ਇਨਕੇਉ ਪਰਈਸ ਚ ਅਉਰ ਹੈ ॥੪॥ ਅਰੁ ਪਾਂਚਵੇਸਰ ਗਾਵਿ ਖੇਤਤਹੁ ਅ
ਰੁ ਨਿਛੜਹੁ ਕਾ ਵਰਨਨਹੁ ਵੇਗਾ ਵਿਸੁਤੁ ਸਹਿਤਾ ਤਾਤੇ ਜਾਵੁ ਤੇਜੇ ਇਹ ਬਹਿ
ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਕੇ ਮੰਦਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ ਸੇਤਿਸ ਵਿਖੇ ਬੈਕ੍ਰਿਠ ਪੁਰੀ ਇਕੁ ਪ
ਰੁ ਹੈ ਜੇਤ੍ਰਿਹ ਵਜੀਰ ਕੇ ਬੈਰਏ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਅਰੁ ਬੁਢਿਹੁ ਜੇ ਬਿਸਨ ਕਾ ਭਵ
ਨਹੈ ਬਹੁੜਉ ਸਭੁ ਵਨ ਕੇ ਚਉ ਫੇਰ ਏਕ ਬਾਰਹਿ ਦਰੀ ਹੈ ਸੇਤਿਸ ਕਉ ਬਾਰ
ਹਿਰਾ ਸੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਏਕ ਬਾਰੀ ਵਿਖੇ ਉਸਵਜੀਰ ਕਾ ਨਾਇਕੁ ਬੈਰਤਾ
ਹੈ ਜੇਦੁਆਦਸ ਰਾਸੀ ਵਿਖੇ ਦੁਆਦਸ ਦੇਵਤੇ ਹੈ ਬਹੁੜਉ ਸਬਾਰਹਿ ਦਰੀ ਕੇ
ਬਾਹਰਿ ਨਉਨ ਕੀ ਬਠਿਰਤੇ ਹੈ ਸੇਨਉ ਗ੍ਰਿਹੁ ਹੈ ਅਰੁ ਵਜੀਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਅਜੇ
ਨਾਇਕ ਕਉ ਪਹੁਚਤੀ ਹੈ ਸੇਤਿਸ ਕਉ ਇਹਨ ਕੀ ਬਸੁਣਤੇ ਹੈ ਬਹੁੜਨ ਕੀ
ਬਹੁਕੇਨੀ ਚੇਪਾਂਚੀ ਪਿਆਦੇ ਪੜ੍ਹੇਹੁ ਹੈ ਸੇਪਾਂਚਤਤੁ ਹੈ ਸੇਇਨ ਕੀ ਵਿਸਟਿਸ
ਰਬਦਨ ਕੀ ਬਕੀ ਓਰਹਿ ਤੀ ਹੈ ਜੇਦੇਖੀ ਅਉਸਵਰ ਬਾਰਤੇ ਕੋ ਸੀ ਆਗਿਆ
ਆਵੈ ਗੀ ਬਹੁੜਉ ਨਤੁ ਪਿਆਦਿ ਅਹੁਕੇ ਹਾਥ ਵਿਖੇ ਪਾਂਚਜੇ ਵੜ੍ਹੇ ਹੈ ਸੇਵਾਇ ਪਿ
ਤਕਠਾ ਆਦਿ ਕਸੁਭਾਵ ਹੈ ਤਬਉ ਸਕਰ ਕੈਕੇਤੇ ਮਾਨੁ ਪਹੁਕਉ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਆ
ਗਿਆ ਕਰਿਉ ਰਧਗਤਿ ਕਉ ਖੇਚਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਕੇਤਿ ਅਹੁਕਉ ਨੀਚੇ ਗਿਝਾਇ
ਦੇਤੇ ਹੈ ਬਹੁੜਕਿਨਹੁ ਕਉ ਸੁਖਰੂਪੀ ਸਿਰੋਪਾਇ ਪਹੁਚਾਵਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਕਿਨਹੁ ਕਉ
ਰੰਗਦੇਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਬੈਕ੍ਰਿਠ ਰੂਪੀ ਭਵਨ ਵਿਖੇ ਜੇਵਜੀਰ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇਕਿਸਨ ਦੇਵ ਹੈ
ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮਰੂਪੀ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਕਾ ਨਿਕਟਿ ਵਰਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਅਉਰਸਭੀ ਉਸਕੇ ਅ
ਧੀਨ ਹੈ ਪਰੁ ਇਸਜਗਤ ਵਿਖੇ ਜੇਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਉਲਟਜਤੀ

ੴ ਤਬ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਰੁਚਉ ਸਤੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਰਸੋ ਕਾ ਅਰੁ ਭੈ ਅੰ
 ਸਾ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਕਰ ਕੋ ਸਿਸਾਰ ਕੋ ਭੋਗ ਹੁਕਉ ਵਿਰਸ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ
 ਰਲੇ ਕੋ ਕੋ ਭੋਗ ਰਿਕੈ ਚਿਤਾ ਤਰ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਸੇਜ ਬਉਸ ਕਉ ਕੋਈ ਵੈਦ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤ
 ਬ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਕਉ ਵਾਇਕਾਰੇ ਗੁਹੈ। ਅਰੁ ਇਸੇ ਗਕਾਰਣੁ ਸੀਤ ਰੁਤ ਕੀ
 ਸੇਖਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਬ ਲਗ ਬਸਿਤ ਰੁਤ ਨਾ ਵੈਤ ਬਲਗਾਇਸ ਕਉ ਪਚਾਰੁ ਨਹੀ
 ਹੋਤਾ। ਅਰਜ ਬਉਸੇ ਗੀ ਕਉ ਕੋਈ ਜੋਤ ਕੀ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤਾ
 ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਵਾਇਕਾਰੇ ਗਬ ਹਸਪਤਿ ਅਰੁ ਮੰਗਲ ਕਾ ਵਿਰੁਧ ਹੁਆ ਹੈ
 । ਸੇਜ ਬਲਗਾਇਨ ਕਾ ਵਿਰੁਧ ਦੂਰ ਨਹੈ ਵੈ। ਤਬ ਲਗਾਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕਾਰੇ ਗੁਨ ਸਟ
 ਨਹੈ ਵੈਗਾ। ਸੇਏ ਕੁਭਾ ਵਕਰ ਦੇਖੀ ਅੰਤਉ ਇਨ ਹੂਨੇ ਭੀ ਸਾਚੁ ਕਹਾ ਹੈ। ਪਰਤਾਤ ਪ
 ਰਜਾਇਹੈ। ਜੇ ਭੁਗਵੰਤ ਜਿਸ ਜੀਵ ਕਉ ਭੁਲਾਈ ਪਾਪਤਿ ਕੀਆ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਅਰੁ ਮੰਗਲ ਜੇ ਦੇਨ ਕੀ ਬੋਲੈ। ਸੇਸੀ ਪ੍ਰਹਿਤਿ ਸਕੀ ਓਰੁ ਭੋਜਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਉਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕਰਿ ਕੈ ਪਵਨ ਰੂਪੀ ਪਿਆ ਦਾਸੇ ਖਤ ਰੂਪੀ ਜੇ ਵੜੀ ਉਸ ਕਉ ਰਾ
 ਲਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਉਸ ਕਾ ਚਿਤੁ ਮਾਇਆ ਕੋ ਭੋਗ ਹੁਤੇ ਵਿਰਸੇ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੇਕਰੁ
 ਪੀਚਾ ਬਕਲਗਾਇਕਾਰਿ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਵਾਗਉ ਸਕੀ ਖੇਚਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕੋ
 ਦਰਬਾਰ ਕੀ ਓਰੁ ਉਸ ਕਾ ਮੁਖ ਲਿਆਵਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਸ ਭੇਦ ਕੀ ਬੂਝ ਵੈਦ ਕ
 ਅਰੁ ਜੋਤ ਕਸਾਸਤੁ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਪਾਈ ਜਾਤੀ। ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਵਿਦਿਆ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਅ
 ਨ ਭਵ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦ ਵਿਖੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੇਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਵਿਦਿਆ ਸਰਬ ਵਿਸਾ। ਅਰੁ
 ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹੁਵੈ ਖੇਰੁ ਪੁਰ ਹਹਿ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇਵਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਗ੍ਰਿਹ ਅਰੁ
 ਨਿਛਤ ਹੁਕੇ ਫਿਰੇ ਕਉ ਭੀ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਕਉ ਉਪਰ ਖੇਚਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਉ ਤਲੇ ਗਿਝਾ
 ਇਦੇਤੇ ਹੈ। ਸੇਜ ਦਪਵੈਦ ਅਰੁ ਜੋਤ ਕੀ ਕਾਕ ਹਣਾ ਭੀ ਸਾਚੁ ਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹ ਅਰੁ ਉਸ ਕੋ ਸੇਸਟ ਪਰਧਾਨ। ਅਰੁ ਸੇਨਾ ਪਤੀ ਅਹੁ ਕਉਨ ਹੀ ਜਾਨਤੇ। ਕਾਹੇਤੇ
 ਜੇ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜ ਦੁਖ ਅਰੁ ਰੋਗੁ ਅਰੁ ਅਪਦਾ। ਅਰੁ ਰੂੜ ਕਰ ਕੈ ਜੀਵਹੁ ਕਉ ਅ
 ਪੁਣੀ ਓਰੁ ਖੇਚਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਾਈ ਇਉ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕਉ। ਜ
 ਬਕਛੁ ਰੋਗੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮੇਉਨ ਕਉ ਪੀੜਾ ਨਹੀ ਦੇਤਾ। ਪਰੁ ਉਸ ਦੁਖ ਕਰਿ ਕੈ ਮੇ
 ਅਪੁਣੇ ਪੀਤ ਮਹੁ ਕਉ ਅਪੁਣੀ ਓਰੁ ਖੇਚਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਦੁਖ ਭੀ ਮੇਰੀ ਜੇ ਵੜੀ
 ਹੈ। ਪਰੁ ਜੋਤ ਕਾ ਫੁਆਗੇ ਵੀਖਾ ਟੁਕੀ ਆਥਾ। ਸੇਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਪਛਾਨ

ਟਾਂਕੁ ਹੀਤ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਭੁਗਵਿਤ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪਛਾਣ ਭੀ ਨ ਹੀ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਧ
 ਕਰ ਕੇ ਕਹੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਅਬ ਇਹ ਜੇ ਵਰਨਨ ਕੀ ਆਹੈ॥ ਸੋ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਅਰੁ ਉ
 ਸ ਕੇ ਕਰਤ ਤੁਕੀ ਪਛਾਣਿ ਕਹੀਤੀ ਹੈ॥ ਸੋ ਇਹ ਪਛਾਣ ਭੀ ਸਰੀਰ ਕੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ॥ ਅ
 ਰੁ ਅਪੁਣੈ ਕਰਤ ਤੁਕੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੇਅਪੁਣਾ
 ਪਛਾਣ ਪਹਿਲੇ ਪਿਆਉ ਵਿਖੇ ਵਰਨਨ ਕੀ ਆਹੈ॥ ੫॥ ॥ ਅਬ ਛਠਵੇ ਸਰਗ
 ਵਿਖੇ ਚਾਰ ਵਚਨ ਜੇ ਹੈ ਜੇ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਇਨ ਹੁਚ ਹੁਕਾਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਹੀ ਹੈ॥ ਸੋ
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਹ ਹੈ॥ ਜੇ ਭੁਗਵਿਤ ਸਰਬ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸਰੂਪ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ
 ਦੂਸਰਾ ਵਚਨ ਇਹ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਕਾਰ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਸੁਕਰੂ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਦੂਹ ਸਰਬ ਜ
 ਗਤ ਕਾ ਈਸ਼੍ਵਰ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਵਚਨ ਇਹ ਹੈ॥ ਜੇ ਵਹੁ ਭੁਗਵਿਤ ਏਕ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਉ
 ਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਦੂਸਰੇ ਈਨ ਹੀ॥ ਬਹੁੜ ਚਉਥਾ ਵਚਨ ਇਹ ਹੈ॥ ਜੇ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜ
 ਸਰੂ ਤੇ ਬਰੂ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ॥ ਸੋ ਜਦ ਪਇਹ ਚਾਰ ਵਚਨ ਕਹਣੇ ਵਿਖੇ ਸਿ
 ਖੇ ਪਕਰ ਕਹੈ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਸੀ ਘਰਤਾਈ ਸਿਪੁਰਨਤਾ ਈ ਕਉ ਆਲ
 ਯਾ ਵਣੇ ਹਰੇ ਹੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਜ ਬਤੈ ਨੇ ਅਪੁਣੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਕਹਿ ਕੈ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਨਿਰ
 ਲੇਪਤਾ ਕਉ ਸਮਝਿ ਆ॥ ਤੁਬ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਕੇ ਅਰਥ ਕ ਪਛਾਣੁ ਤੁਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁ
 ਈ॥ ਬਹੁੜ ਜ ਬ ਅਪੁਣੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕਰ ਕੇ ਤੈਨੇ ਪਛਾਣਿ ਆ॥ ਜੇ ਤੈਨੇ ਕਛੁ ਦੇਵਤੇ॥
 ਅਰੁ ਕਾਨਿਕਰ ਮਕੇ ਸੁਰੂ ਵਸਹਤ ਜਨ ਬਿਧ ਹੈ॥ ਸੋ ਈਸਰ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ॥ ਤ ਬ ਅੰਸਾ
 ਣੇ ਨੇ ਕਹਿ ਕੈ ਸੁਕਰ ਕਾ ਅਰਥ ਤੈਨੇ ਸਮਝਿ ਆ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਜ ਬ ਕੇ ਈ ਅਵਰੁ ਸੁਖ
 ਦੇਵਣੇ ਹਾਰਾਜ ਹੀ॥ ਅਰੁ ਆਪੁ ਕਰ ਕੇ ਸਮਝ ਭੀ ਨ ਹੀ ਕੋ ਈ॥ ਤਾ ਤੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਕਰ ਕੇ ਸਰਬ ਜੋ ਸੁਖ ਹੈ॥ ਸੋ ਕੇ ਵਲ ਭੁਗਵਿਤ ਹੀ ਕਾ॥ ਉਪਕਾਰ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸਤੁ ਹੀ
 ਕੋ ਉਸਹੀ ਕਾ ਸੁਕਰ ਕੀ ਆਚਾ ਹੀਤ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਜ ਬਤੈ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣਿ ਆ॥
 ਜੇ ਭੁਗਵਿਤ ਬਿਨ ਅਵਰੁ ਕੋ ਈ ਸਮਝ ਨ ਹੀ॥ ਅਰੁ ਸਤੁ ਹੀ ਉਸ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਤੀ
 ਸਰਾ ਵਚਨ ਜੇ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਏਕਤਾ ਵਿਖੇ ਕਹਾ ਬਾ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ॥ ਬਹੁ
 ਝਚਉ ਥਾ ਵਚਨ ਇਹ ਹੈ॥ ਜੇ ਭੁਗਵਿਤ ਸਰਬ ਤੇ ਬਰੂ ਹੈ॥ ਸੋ ਅਬ ਤਿਸ ਕਾ ਅਰਥ
 ਭੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਛਾਣਿ ਆ॥ ਚਾਹਤਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਤੂੰ ਇਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਮੇਨੇ ਭੁਗ
 ਵਿਤ ਕਉ ਪਛਾਣਿ ਆ ਹੈ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਤੈਨੇ ਪਛਾਣਿ ਆ ਹੀ ਕਛੁ ਨ ਹੀ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਜੇ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਬਰੂ ਈ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ॥ ਜੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸਰਬ ਉਨ ਮਾਨ ਕਹਿ ਕੈ
 ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕਉ ਪਛਾਣਨ ਹੀ ਸਕਤੇ॥ ਤਾ ਤੇ ਬਰੂ ਈ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨ ਹੀ ਜੇ ਭੁ

ਗਵੀਤਾਮਕੋਪਦਾਰਥਤੇਬਰਾਹੋ॥ ਕਾਹੇਤੇਉਸਕੋਨਿਕਟਿਤਉਅਉਰਪਦਾਰ
 ਥਹੀਕੋਈਨਹੀ॥ ਜੇਨਿਸਪਦਾਰਥਤੇਭਗਵੀਤਕਉਬਰਾਕਹੀ॥ ਇਸਕਰ
 ਕੈਜੇਜੇਤੀਕਛੁਸਿਸਟਿਰਾਸਤੀਹੈਸੇਭਗਵੀਤਕੋਪ੍ਰਕਾਸਕਾਪ੍ਰਤਿਬਿਬਹੈ॥ ਅਰਉ
 ਸਕੀਸਤਾਕਰਿਕੈਇਸਥਿਤਿਹੈ॥ ਤਾਤੇਸੁਰਜਕੀਜੇਪੁਪਹੈਸੇਸੁਰਜਤੇਭਿਨਕਛੁਹੈ
 ਵੈਤਬਉਸਪੁਪਤੇਸੁਰਜਕਉਬਰਾਕਹੀ॥ ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਭਗਵੀਤਕੀਬਰਾ
 ਈਕਾਅਰਥਇਹੀਹੈ॥ ਜੇਇਹੁਮਾਨੁਖਅਪੁਣੀਬੁਧਿਅਰਉਨਮਾਨਕਰਿਕੈਮ
 ਹਾਰਾਜਕਉਨਹੀਜਾਣੁਸਕਤਾ॥ ਅਰਉਸਕੀਜੇਨਿਰਲੇਪਤਾਅਰੁਸੁਧੁਤਾਹੈ॥ ਜੇ
 ਤਿਸਕਉਮਾਨੁਖਕੀਨਿਰਲੇਪਤਾਕੀਨਿਆਈਜਾਨਣਾਮਹਾਅਜੇਗਾਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇ
 ਜੇਜੇਤੀਕਛੁਸਿਸਟਿਇਹਭਾਸਤੀਹੈ॥ ਸੇਸਰਬਤੇਭਗਵੀਤਕਾਭੂਪਵਿਲਖਣਹੈ
 ॥ ਅਰਉਸਕਉਕਿਸੀਕੀਨਿਆਈਨਹੀਕਹਿਆਜਾਤਾ॥ ਤਬਇਹੁਮਾਨੁਖਕਿਆ
 ਹੈ॥ ਸੇਇਸਕਾਫਿਸਟਾਂਤਭਗਵੀਤਕਉਪਰਸਿਭਵਹੈ॥ ਬਹੁਜਇਸਤੇਭਗਵੀਤ
 ਰੀਖਆਕਰੇ॥ ਜੇਉਸਮਹਾਰਾਜਕੀਪਾਤਿਸਾਹੀਇਸਮਾਨੁਖਕੀਪਾਤਿਸਾਹੀ
 ਵਤਿਜਾਣੀਐ॥ ਅਬਵਾਵਿਦਿਆਅਰੁਸਰਧਾਅਦਿਕਜੇਉਸਕੇਸੁਭਾਵਹੈ
 ਜੇਤਿਸਕਉਮਾਨੁਖਕੀਵਿਦਿਆਅਰੁਸਰਧਾਕੀਨਿਆਈਜਾਨਣਾਅਜੇਗਾਹੈ॥
 ਜੇਜਦਪਇਸਪ੍ਰਕਾਰਆਗੇਦਰਨਨਭੀਕੀਆਹੈ॥ ਪਰਤਉਗੀਮਹਾਰਾਜਕੇਸਰੂਪ
 ਕਉਲਖਾਵਣਕੇਨਮਿਤਫਿਸ਼ਾਂਤਮਾਤ੍ਰਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਉਸਕਰਕੈਇਸਮਾਨੁਖਕ
 ਉਭੀਕਛੁਬੂਧਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ॥ ਜੇਸੇਕੋਈਬਾਲਕਕਿਸੀਬੁਧਵਾਨਪਰਖਤੇਪੁ
 ਛੈਜੇਪਾਤਿਸਾਹੀਅਰੁਬਰਾਈ॥ ਅਰੁਦੇਸਹੁਕੀਰੀਖਆਕਰਣੈਕਾਕੇਸਾਸੁਖੁ
 ਹੈ॥ ਤਬਉਸਬਾਲਕਕਉਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਜੇਜੇਸੇਤੁਸੁਕਉਖੇਨੁਅਰੁਚਉਗਾਨਖੇ
 ਲਣੇਕਾਸੁਆਦਆਵਤਾਹੈ॥ ਤੈਸੇਹੀਰਾਜਿਅਹੁਕਉਰਾਜਕਾਸੁਆਦਆਵਤਾਹੈ
 ॥ ਸੇਉਸਬਾਲਕਕਉਇਸਨਮਿਤਮੇਸੇਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਜੇਵਹੁਖੇਨੁਅਰੁਚਉਗਾਨਤੇ
 ਇਤਰਸੁਖਕਉਨਹੀਜਾਣਤਾ॥ ਅਰੁਜਿਸੁਖਕਉਉਸਨੇਵੀਖਿਆਹੀਨਹੈਵੈ
 ॥ ਤਉਉਨਮਾਨਕਰਕੈਉਸਸੁਖਕਉਕਿਉਕਰਿਪਛਾਣੈ॥ ਤਾਤੇਉਸਕਉਖੇਨੁ
 ਅਰੁਚਉਗਾਨਅਰੁਫਿਸ਼ਾਂਤਕਰਕੈਸਮਸ੍ਰਾਇਆਜਾਤਾਹੈ॥ ਪਰੁਇਹਵਾਰਤਤ
 ਉਅਤਿਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ॥ ਜਉਖੇਨੁਅਰੁਚਉਗਾਨਅਰੁਪਾਤਿਸਾਹੀਕਾਸੁਖੁਤੇਆਪਸ
 ਵਿਖੇਕਛੁਸਨਬੰਧਨਹੀਰਾਖਤਾ॥ ਪਰਸੁਖਕਾਜੇਸਬਦਹੈਸੇਵੇਨੇਪਰਸਮਾਨਾ
 ਵਤਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਨਾਮਸਿਰਿਆਏਕਤਾਕਰਿਕੈਬਾਲਕਪ੍ਰਕਾਸਮਸ੍ਰਾਵਣਾਸੁਗਮ

ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਾਨੁ ਖਕੀ ਸੁਧਤਾ ਅਰੁ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਕੋ ਜੋ ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਇ
 ਸ ਜੀਵ ਕੀ ਮੁਰਖ ਬੁਧਿ ਕੋ ਸਮਝਾਵ ਦੇ ਨੀ ਮਤ ਕਹਾ ਹੈ। ਤੁਝੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਨਿਰਸੰਦੇ
 ਹ ਹੈ ਜੋ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪੁਰਨਤਾ ਈ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਬਿਨਾ ਅਵਰ ਕੋ ਈ ਨਹੀ ਜਾਣ ਸਕ
 ਤਾ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਕਾ ਵਿਸਤਾਰ ਅਮਿਤ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਕੀ
 ਬਵਿਖੇ ਕਹਿ ਆਨਹੀ ਜਾਤਾ। ਤੁਝੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਭੈ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਉਪਜਾਵ ਦੇ ਕੇ ਨ
 ਮਿਤ ਇਤਨਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਹ ਮਾਨੁ ਖਕੀ ਇਤਨਾ ਹੀ ਸਮਝਣੇ ਕਾ ਅਧਿਕ
 ਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਭੁਲਾਈ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਅਰੁ ਉਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਅਰੁ
 ਜਨਾਵਿ ਖੋਹੇਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਜਬ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕਾ ਸਹੀ ਰੁਮਿਤ ਹੋਵੈ। ਤਾ
 ਹੀ ਮੇਂ ਜੇ ਇਸ ਕਾ ਪਿਆਨੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਚਿਹਰੇ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਇਸ ਬਿ
 ਤੋਹੇ ਦੇ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਵਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਨੇ ਅਵਸਥੇ ਵਧੂ ਹੀ ਪਹੁਚਣਾ ਹੈ। ਤਾ
 ਤੇ ਜਬ ਆਗੇ ਹੀ ਓਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਹੋਵੈ ਤਬ ਜੀਵ ਕੀ ਭੁਲਾਈ ਜਾਣੀ ਆ।
 ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਜੇਤੀ ਕਛੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀ ਸੀ ਕੀ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੇ ਦਰਸਨ
 ਵੇਖੇ ਉਸ ਕਉ ਅਨਿਦੁਸ਼ੀ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਲਗਾਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕਉ ਭਗ
 ਵੰਤ ਕੀ ਪਛਾਣਿ ਅਰੁ ਭੁਜਨ ਕੀ ਅਧਿਕ ਤਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਲਗਾਇਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿ
 ਖੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦ੍ਰਿੜਨ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਜੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰ
 ਖ ਕੇ ਸਾਥਿ ਕੀ ਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਾ ਅਧਿਕ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋ ਜਾਤੀ
 ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਿਤ ਰਦਾ ਉਦਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ ਥੀ। ਜੇ ਹੋਵਾ ਉਦਤੇ ਰੇ
 ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹੁਕਾ ਸਿਧ ਕਰ ਦੇਹਾ ਮੇਂ ਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੇਰਾ ਪਰੋਜਨ ਭੀ ਮੇਰੇ ਹੀ ਸਾਥਿ
 ਹੈ। ਤੁਝੇ ਵੇਕਾ ਖਿਲਭੀ ਮੇਰੇ ਭੁਜਨ ਤੇ ਅਚੇਤਨ ਹੋਹਾ। ਪਰੁ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿ
 ਖੇ ਜਤਨ ਤਬ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਤਿਕਰ ਮਹੁ ਵਿਖੇ ਵਚਤੁਤਾ ਹੈ। ਆ
 ਰੁਸਤ ਕਰ ਮਹੁ ਕਾ ਅਵਕਾਸ ਤਬ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਸਰਬ ਭੁਗਵਾਨਾ ਕਾ ਤਿਆ
 ਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਝੇ ਪਾਪ ਕਰ ਮਹੁ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਾ ਰਿਦੇ ਕੀ ਮੁਕਤਾ ਈ ਕਾ ਕਾਰਣ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਸਤਿਕਰ ਮਹੁ ਕਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਣਾ ਭੁਜਨ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ।
 ਜੇ ਇਹ ਦੋਨੋ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਉ ਪਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਉਤਮ ਭੁਗਵਾਨਾ ਕੀ
 ਜ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਕੇ ਸਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਦ ਪਾਇ ਹਜੀਵ ਸਹੀ ਰਧਾ ਹੀ ਜੇ
 ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਭੁਗਵੰਤ ਰਹਿਤ ਨਹੀ ਹੋਸਕਤਾ। ਜੇ ਸੇਖਾਨ ਪਾਨ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਆ

ਵਿਕਸਰੀਰਕੇਕਾਰਜਨਮਿਤਪਰਵਾਣਭੀਕਹੈ॥ ਤਾਤੇਚੰਗੀਐਜੇਵੀਚਾਰਕੀ
 ਮਿਰਜਾਦਾਵਿਖੇਇਸਥਿਤਹੋਵੈ॥ ਤਬਕਰਜੀਵਕਰਮਹੁਕਉਅਰੁਭੇਗਵਾਸ
 ਨਾਕਉਭਿਨਕਰੇ॥ ਪਰਵੀਚਾਰਕੀਮਿਜਾਦਾਭੀਦੇਪ੍ਰਕਾਰਕਰਹੋਤੀਹੈ॥ ਸੋਏਕਏ
 ਹੋ॥ ਜੇਇਹਮਾਨੁਖਅਪੁਣੀਬੁਧਅਰੁਅਨਭਵਕੀਵਿਸਟਿਸਾਥਵੀਚਾਰਕੀ
 ਮਿਜਾਦਾਕਉਦੇਖੇ॥ ਅਰੁਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰੇ॥ ਅਥਵਾਕਿਸੀਮਹਾਪੁਰੁਖਕੀਸਿਗਤ
 ਕਰਕੈਬੀਚਾਰਕੀਮਿਜਾਦਾਵਿਖੇਵਰਤੇ॥ ਪਰੁਅਪੁਣੀਬੁਧਿਅਰੁਪੁਰੁਖਾਰਥਕੇ
 ਆਸੇਮਿਜਾਦਾਵਿਖੇਰਹਣਾਕਰਨਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਜੀਵਕਉਪਰਿਭੇਗ
 ਵਾਸਨਾਐਸੀਪ੍ਰਬਲੇਹੈ॥ ਜੇਇਸਕੀਬੁਧਿਕਉਅੰਧਕਰਕੈਸਰਬਦਾਜਥਾ
 ਰਥਕੇਮਾਰਗਕਉਦੁਰਾਇਰਾਖਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਅਪੁਣੇਮਨੋਰਥਕੇਅਨੁਸਾਰੁਭੇਗ
 ਹੁਕਉਪੁੰਨਕਾਰੁਪਕਰਿਵਿਖਾਵਤੀਹੈ॥ ਤਾਤੇਜਾਣੀਐਜੇਇਹਮਾਨੁਖਸੁਆਧੀਨ
 ਹੋਕਰਿਨਵਰਤੇ॥ ਅਰੁਅਪੁਣਾਆਪਕਿਸੀਮਹਾਪੁਰੁਖਕਉਸਮਰਪਨਕਰੇ॥
 ਅਰੁਸਰੁਹੀਮਨੁਖਐਸੇਭੀਨਹੀਹੋਤੇਜੇਉਨਕਉਆਪੁਣਾਆਪੁਅਰਪਦੀਜੀਐ
 ॥ ਤਾਤੇਜੇਗਿਆਨਵਾਨਸਿਤਜਨਹੋਵੈ॥ ਤਬਉਸਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਵਰਤੇ॥ ਅਰੁਆ
 ਗਿਆਕੀਮਿਜਾਦਾਤੇਉਲਿਖਤਹੋਵੈ॥ ਤਬਸੁਰੁਵਕਹੀਭੁਲਾਣੀਕਉਪ੍ਰਾਪ
 ਤੁਹੋਤੀਹੈ॥ ਸੋਸੇਵਕਹੋਣੇਕਾਅਰਥਇਹੀਹੈ॥ ਅਰੁਜੇਮਾਨੁਖਅਪੁਣੀਵਾਸਨਾਕਰ
 ਕੈਸਿਤਜਨਹੁਕੀਮਿਜਾਦਾਤੇਉਲਿਖਤਹੋਤੀਹੈ॥ ਤਬਉਸਕੀਬੁਧਤਤਕਾਲਨਸਟਹੋ
 ਜਾਤੀਹੈ॥ ਇਸਿਪਰਸਾਈਭੀਕਹੈ॥ ਜੇਜਿਸਪੁਰੁਖਨੇਵੀਚਾਰਕੀਮਿਜਾਦਾਕਾਤਿ
 ਆਗਕੀਆਹੈ॥ ਸੋਤਿਸਨੇਅਪਣੇਆਪੁਪਰਅਨਿਆਉਕੀਆਹੈ॥ ੬॥ ॥ ਅਥਸਾ
 ਤਵੇਸਰਗਵਿਖੇਮੂਰਖਮਾਨੁਖਜੇਸਿਤਜਨਹੁਕੀਮਿਜਾਦਾਤੇਉਲਿਖਤਹੋਵੈ॥ ਸੋਤਿਨ
 ਕਾਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ॥ ॥ ਤਾਤੇਜਾਣੁਤੇਜੇਜਿਨਹੁਪੁਰੁਖਹੁਨੇਅਪੁਣੀਵਾਸਨਾਕੇਅਨੁਸ
 ਰਾਸਿਤਜਨਹੁਕੀਆਗਿਆਅਰੁਮਿਜਾਦਾਕਾਤਿਆਗਕੀਆਹੈ॥ ਸੋਤਿਨਕੀ
 ਅਵਗਿਆਅਰੁਮੂਰਖਤਾਸਾਤਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੈ॥ ਸੋਪ੍ਰਥਮੇਐਸੇਮੂਰਖਮਾਨੁਖਹੈ
 ॥ ਜੇਉਨਕੀਪ੍ਰਤੀਤਭੁਗਵਿਤਪਰਭੀਨਹੀਹੋਤੀ॥ ਅਰੁਇਉਕਹਤੇਹੈ॥ ਜੇਭੁਗ
 ਵੇਤਭੀਕਲਪਨਾਮਾਰੇਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਕੇਈਇਸਜਗਤਕਾਈਸਰਹੋਤੀਹੈ॥
 ਤਬਉਸਕੀਭੀਕਛੁਰੂਪਰਿਗਹੋਤਾ॥ ਤਾਤੇਜਿਸਕਾਰੂਪਰਿਗਅਰੁਅਸਥਾਨਦਿ
 ਸਾਪਾਈਨਜਾਵੈ॥ ਤਬਇਸਕਰਕੈਜਾਣਿਆਜਾਤਾਹੈ॥ ਜੇਭੁਗਵੇਤਕਲਪਿਆ
 ਹੁਆਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਜਗਤਕੇਕਾਰਕਤਤਹੁਕਉਸੁਭਾਵਅਰੁਨਿਛੁੜਹੁਕਉਆਸਰੇਪੜੇ

ਰੇਤੋਂ ਸੇਵੁ ਮੁਰਖ ਮੇਸੇ ਹੀ ਜਾਣਤੋਂ ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁ ਖਅਰੁ ਅਵਰ ਜੀਵ ਅਰੁ
 ਨਾਪੁੰਕਾਰ ਕੀ ਰਚਨਾ ਅਨੇ ਕਰੁਣਹੁ ਸਿਰਗ ਤਿਵੇ ਖੀ ਤੋਹੈ ਸੇਵੀ ਸਗ ਬਿਨ ਆਪ ਹੀ
 ਉਤਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈ ਅਰੁ ਇਉਂ ਹੀ ਇਸ ਬਿਰਤ ਹੋਗੇ ਅਥਵਾ ਇਨ ਕਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਵਣ
 ਤਤਹੁ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਸੇਵਿ ਹੁਇਨ ਕਾ ਕਹਿਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇਵੁ ਮੁਰਖ
 ਅਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਭੀ ਅਚੇਤ ਹੈ ਤਬ ਅਉਰ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਜਾਣ
 ਹਿ ਸੇਵਿ ਸਕਾਵਿ ਸਟਾਂਤ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖੁ ਸੁੰਦਰ ਅਛਰਹੁ ਕਉ ਲਿਖਾ
 ਰੀ ਬਿਨ ਆਪ ਕਰ ਲਿਖੇ ਹੂਏ ਹੈ ਅਥਵਾ ਅਛਰਹੁ ਕੀ ਮੂਰਤ ਅਨਾ ਵਕੀਲੀ ਕ
 ਰਲੀ ਆਵਤੀ ਹੈ ਸੇ ਜਿਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਕੇਨੇ ਤੁਮੇ ਸੇ ਅੰਧ ਹੋਵਹਿ ਤਬ ਉਨ ਕਾ ਇਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖਣਾ ਭਾਗੁ ਕੀ ਹੀਣਤਾ ਕਾ ਮਾਰਗ ਹੈ ਬਹੁੜ ਵੈਦ ਅਰੁ ਜੇਤ ਕੀ ਕਾਕੂਲ
 ਟਾਤੇ ਆਗੇ ਹੀ ਵਰਨਨ ਵਿਖੇ ਆਇ ਆਹੈ ਅਰੁ ਦੂਸਰੇ ਮਾਨੁ ਖਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
 ਮੁਰਖ ਹੈ ਜੇਵੁ ਪਰਲੇ ਕਕਉ ਨਹੀ ਮਾਨਤੇ ਅਰੁ ਇਉਂ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁ
 ਖਭੀ ਘਾਸ ਅਰੁ ਖੇਤੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ ਤਤੇ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵੀ ਮ੍ਰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਮੁ
 ਲਹੀਤੇ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਅਰੁ ਸੁਖ ਦੁਖ ਭਰੀ ਰਤਾੜਨਾ
 ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਸੇਵਿ ਹੁਮੇ ਸੇ ਮੁਰਖ ਹੈ ਜੇ ਆਪ ਕਉ ਭੀ ਘਾਸ ਅਰੁ
 ਬੈਲਹੁ ਅਰੁ ਗਰਥ ਬਕੀ ਨਿਆਈ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਵਹੁ ਆਤਮਾ ਜੇਹੈ ਸੇ ਚੇਤ
 ਨਰੁ ਪਾਇਨਾ ਸੀ ਹੈ ਜੇਤਿ ਸਕਉ ਨਹੀ ਪਛਾਨਤੇ ਅਰੁ ਮ੍ਰਿਤਿ ਹੋਣੇ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕੀ
 ਨਾਸਤਾ ਕਾਨਾ ਮੁਹੈ ਸੇਤਿ ਸਤੇ ਅਚੇਤ ਹੈ ਪਰੁ ਇਹੁ ਨਿਰਣਾ ਪਰਲੇ ਕਕੇ ਧਿਆਇ
 ਵਿਖੇ ਕਹੀ ਮੇਰਾ ਬਹੁੜਤੀ ਸਰੇ ਮੁਰਖ ਮੇਸੇ ਹੈ ਜੇਵੁ ਭੁਗਵਿਤ ਅਰੁ ਪਰਲੇ
 ਕਕਉ ਮਾਨਤੇ ਹੈ ਪਰੁ ਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਿਬਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਭੇਦ ਕ
 ਉਨ ਹੀ ਪਛਾਨਤੇ ਅਰੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੇ ਭੁਗਵਿਤ ਕਉ ਹਮਾਰੇ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਅਪੇ
 ਛਾਕੀ ਆਹੈ ਅਰੁ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਕਰਨੇ ਕਰਉ ਸਕਉ ਦੁਖੁ ਕਿਆ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ
 ਵਹੁ ਮੇਸਾ ਮਹਾਰਾਜ ਪਤਿ ਸਾਹੁ ਹੈ ਜੇਉ ਸਕਉ ਜਗਤ ਕੇ ਭਜਨੇ ਕੀ ਪਰਵਾਹੁ ਕ
 ਛੁਨਹੀ ਤਤੇ ਉਸ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਪਾਪ ਅਰੁ ਭਜਨ ਸਮਾਨੇ ਪਰੁ ਇਹੁ ਮੁਰਖ ਭੁਗ
 ਵਿਤ ਕੇ ਭਜਨ ਅਰੁ ਵਚਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਪਰਤਖ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਸੇ ਸਾਂਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਜ
 ਗਿਆ ਸੀ ਜਨ ਪੁਰੁਖਾ ਰਥ ਅਰੁ ਸੁਭ ਕਰਮੁ ਆਪੁਣੇ ਮਨ ਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੇ ਨੀਮਤਿ
 ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੇਵਿ ਹੁ ਮੁਰਖ ਮੰਦਰਾਗੀ ਇਸ ਵਚਨ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਨਹੀ ਸਮਝਤੇ ਅ
 ਰੁ ਇਉਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ਜੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਭੁਗਵਿਤ ਕੇ ਨੀਮਤ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਕ

ਲਿਆਣਨੀਮਤਨਹੀਕਰਤਾਸੋਇਸਕਾਵਿਸਟਾਂਤਾਇਹੁਹੈਜਿਥੇਸੋਕੋਈਪੁ
 ਰਖੋਰੋਗੀਹੋਵੇਅਰੁਪਥਕਾਤਿਆਗੁਨਕਰੇਅਰੁਕਹੈਜੇਮੇਰੇਪਥਅਰੁਪਥ
 ਕਰਕੇਵੇਦਕੀਕਿਆਹਾਣਹੋਤੀਹੈਸੋਇਹੁਵਚਨਤੋਸਾਚੁਹੈਜੇਵੇਦਕੀਹਾਨਤੋਕ
 ਛੁਨਹੀਹੋਤੀਪਰੁਇਸਕੁਪਥਕਰਕੇਰੋਗੀਹੀਕਾਨਾਜੁਹੋਤਾਹੈਸੋਰੋਗੀਕਾਨਾਜੁਹੋ
 ਵੇਣਾਵੇਦਕੀਅਪੁਸਿਨਤਾਕਰਿਨਤੀਪਰੁਵੁਕੁਪਥਹੀਰੋਗੀਕੀਨਾਸਤਾਕਾਮਾ
 ਰਗੀਹੈਅਰੁਵੇਦਤਉਉਸਕਉਸੁਰੁਮਾਰਗਵਿਖਾਵਣੇਹਾਰਾਹੈਤਾਤੇਵੇਦਕੀ
 ਹਾਣਕਉਕਰਹੋਵੇਸੋਜੇਸੋਸਰੀਰਕਾਰੇਗੁਸਰੀਰਕੀਨਾਸਤਾਕਾਕਾਰਣੇਹੈਅ
 ਰੋਗਕਾਉਪਚਾਰੁਕਰਣਾਸੁਖਪੁਕਾਕਾਰਣੇਹੈਤੇਸੋਹੀਮਲੀਨਸੁਰੁਵੁਕੁਪਥਕੀ
 ਨਾਸਤਾਕਾਕਾਰਣੇਹੈਅਰੁਭਗਵਿਤਕਾਭਜਨੁਅਰੁਪਛਾਣਿਬੁਧਿਕੀਅਰੋਗਤਾ
 ਕਾਕਾਰਣੇਹੈਬਹੁਜਚਉਥੇਮੁਰਖਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤੇਹੈਜੇਸਿਤਜਨਪੁਕੋਰੋਗ
 ਅਰੁਕੁਪਥਉਥੇਕਉਸੁਪੁਕਰਣਾਜੇਕਹਾਹੈਸੋਇਹਅਸਿਭਵੇਹੈਕਾਹੇਤੋਜੇ
 ਇਹਸੁਰੁਵੁਤਉਮਾਨੁਖਕੀਆਇਉਤਪਤਿਵਿਖੇਮਿਲੇਹੁਏਉਪਜਤੇਹੈਤਾਤੇ
 ਏਹੁਜਤਨਕਰਣਾਮੇਜੋਹੈਜੇਸੋਕੋਈਕਾਲੇਕਿਬਲਕਉਸੁਪੇਦਕੀਆਰਾਹੈਤੁ
 ਬਵੁਕਦਾਇਤਸੁਪੇਦਨਹੀਹੋਤਾਅਰੁਜਤਨਕਰਣਾਵਿਅਰਬਹੋਤਾਹੈਸੋਇ
 ਹੁਮੁਰਖਇਉਨਹੀਜਾਨਤੇਜੇਸਿਤਜਨਪੁਨੇਰੋਗਪੁਕਉਅਰੁਇਸੁਕੁਪਕਉਵਸੀ
 ਕਾਰੁਕਰਣਾਕਹਾਹੈਜੇਸਿਤਜਨਕੀਆਗਿਆਅਰੁਬੁਧਕੀਮਿਜਾਦਾਤੇਉਲਿਖ
 ਤਾਅਰੁਪ੍ਰਬਲਨਹੋਵਹੀਬਹੁਜਤਾਮਸੀਰਜਸੀਕਰਸਪੁਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਾ
 ਜੇਕਹਾਹੈਸੋਇਹਵਾਰਤਾਹੋਵਣੇਜੇਗੁਹੈਅਰੁਬਹੁਤੇਪੁਰੁਖਇਸਅਵਸਥਾਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਏਹੈਇਸੀਪਰਿਖੀਓਭੀਕਹਾਹੈਜੇਮੇਭੀਅਵਰਮਾਨੁਖਪੁਕੀਨਿਆ
 ਈਕੋਪਕਰਤਾਹੈਪਰਮੇਰਾਰਿਦਾਤਪਾਇਮਾਨਨਹੀਹੋਤਾਅਰੁਸਾਂਝੀਭੀਉਨਹੁਪੁਰੁ
 ਖਪੁਕੀਉਸਤਤਿਕਰੀਹੈਜਿਨਪੁਨੇਕੋਪਕਉਜੀਤਣਾਕਉਕਰਪਰਵਾਨਕਹੀਮੇ
 ਬਹੁਪ੍ਰਚਵੇਮੁਰਖਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤੇਹੈਜੇਵੁਭਗਵਿਤਪਰਮਵਿਆਲੁ
 ਅਰੁਕ੍ਰਿਪਾਲਸਰੂਪਹੈਤਾਤੇਹਮਾਰੇਅਵਗੁਣਕੀਓਰੁਨਵੇਖੇਗਾਅਰੁਇਉ
 ਨਹੀਜਾਨਤੇਜੇਜਦਪਵਹੁਮਹਾਰਜਪਰਮਵਿਆਲੁਹੈਪਰਤਉਭੀਪਾਪੀਮਾ
 ਨੁਖਪੁਕਉਰੂਰੇਵੇਹਾਗਭੀਵਹੀਹੈਅਰੁਇਸਜਗਤਵਿਖੇਜੇਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇ
 ਰੋਗੁਅਰੁਕਸਟਅਰੁਨਿਰਧਨਤਾਈਅਦਿਕਦੁਖਜੀਵੁਪੁਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈ
 ਸੋਤਿਸਕਉਨਹੀਵੇਖਤੇਅਰੁਭਗਵਿਤਕੀਵਇਆਅਰੁਕ੍ਰਿਪਾਵਿਖੇਤੇਸਿਦੇਹਕ

ਛੁਨਹੀ। ਅਰੁਜ ਬਵਹੁਗਵਿਤਕਉਦਇਆਲਜਾਨਤੇਹੈ। ਤਬਅਪਣੀਜੀਵਕਾਅ
 ਰੁਵਿਵਹਾਰਕੇਨੀਮਤਜਤਨਕਿਉਕਰਤੇਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਵਹੁਮਹਾਰਜਉਦਮਾਬਿਨਾਹੀ
 ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਣਕਰਵੇਹਾਰਹੈ। ਅਰੁਸਾਣੀਨੇਇਉਭੀਪ੍ਰਸਿਧਿਕਹਾਹੈ। ਜੇਧਰਤੀਅ
 ਰੁਆਕਸਵਿਖੇਸਰਬਜੀਵਹੁਕਾਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕਮੈਹੈ। ਤਤੇਮਹਾਰਜਨੇਪਰਲੋਕਮਾਰ
 ਗਕੇਜਤਨਤੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਤਉਨਹੀਵਰਜਿਆ। ਜੇਤੁਮਰੁਜਨਅਰੁਪਰੁਖਾਰਥੁਨਾ
 ਕੋਗ। ਅਰੁਵਿਵਹਾਰਤੇਭਗਵਿਤਨੇਪ੍ਰਸਿਧਿਵਰਜਿਆਹੈ। ਪਰੁਜਬਵਹੁਮੂਰਖਰੁ
 ਗਵਿਤਕਉਕ੍ਰਿਪਾਲਸਰੂਪਜਾਨਤੇਹੈ। ਅਰੁਮਾਇਆਕੀਭਿਸਨਕਤਿਆਗੁਨਹੀ
 ਕਰਸਕਤੇ। ਤਉਪਰਲੋਕਕੀਵਾਰਤਾਮੁਖਤੇਵਿਅਰਥਹੀਕਹਤੇਹੈ। ਜੇਹਮਕਉਭੁ
 ਗਵਿਤਬਖਸਲੇਵੈਗਾ। ਸੋਆਪਣੇਮਨਕੇਸਿਖਾਏਹੁਏਹੈ। ਅਰੁਵਾਸਨਕੇਦਾਸਹੈ
 । ਅਰੁਭਗਵਿਤਕੀਕ੍ਰਿਪਾਪਰਉਨਕਉਪ੍ਰਤਿਤਹੀਕਛੁਨਹੀ। ਬਹੁਜੁਛਰਵੈਮੂਰਖਅ
 ਪੁਣੇਆਪੁਪਰਅਭਿਮਾਨੀਹੈ। ਸੋਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤੇਹੈ। ਜੇਹਮਮੇਸੀਅਵਸਥਾਕ
 ਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਏਹੈ। ਜੇਹਮਕਉਪਾਪਹੁਕਾਸਪਰਸਨਹੀਹਿਤਾ। ਅਰੁਹਮਾਰਾਧਰਮੁਮੇ
 ਸਾਫਿਕਹੁਆਹੈਜੇਉਸਕਉਕਦਾਚਿਤਮੇਲੁਨਹੀਲਾਗਤਾ। ਸੋਮੇਸੇਮੂਰਖਹੁਕੀ
 ਅਧਿਕਤਉਮੇਸੀਅਵਸਥਾਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਜਬਕੋਈਉਨਕਾਏਕਦੁਚਨਖਰੁਤਕ
 ਰਕੇਨਿਰਾਵਰਕਰੈ। ਤਬਜਰਬਆਰਜਾਅਪੁਣੀਉਸਕੇਵਿਰੁੱਧਵਿਖੇਖੋਵਤੇਹੈ।
 ਅਬਵਾਜਬਏਕਗਾਸਭੇਜਨਕਾਕਿਸੀਚੇਚਾਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਨਦੇਵੈ। ਤਬਕ੍ਰੋਧਕਰਕੈ
 ਉਨਕੈਰਿਵੇਵਿਖੇਮਹਾਮੰਧਕਾਰਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਸੋਇਹਮੂੜਪਰਮਪੁਰੁਖਾਰਥਵਿਖੇ
 ਮੇਸੇਤਉਫਿਜ਼ਨਹੀਹੁਏ। ਜੇਇਨਕਉਪਾਪਹੁਕਾਪ੍ਰਵੇਸੁਨਹੈਵੈ। ਤਤੇਮੇਸੇਅ
 ਭਿਮਾਨਕਰਣਾਕਿਉਕਰਪਵਨਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਕੋਈਪੁਰੁਖਮੇਸੇਪਦਕਉਪਹੁਚਿ
 ਆਗ੍ਰੀਹੋਵੈ। ਜੇਵੈਰਭਾਵਅਰੁਰੇਗਹੁਕੀਅਭਿਲਾਖਾਦੇਗੁਅਰੁਕ੍ਰੋਧਕਉਉਸਨੇਦੁਰ
 ਕੀਆਹੋਵੈ। ਪਰੁਜਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣੈ। ਜੇਮੇਪਰਮਪਦਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆਹੈ।
 ਤਉਭੀਅਭਿਮਾਨੀਕਹਿਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਿਤਜਨਹੁਕੀਅਵਸਥਾਤੇਮੇਸੀਹੁਏਹੈ
 । ਜੇਜਬਉਨਸਿਉਕਛੁਆਵਗਿਆਹੋਤੀਥੀ। ਤਬਭੇਕਰਕੇਰੁਵਨਕਰਤੇਥੇ।
 ਅਰੁਮਹਾਰਾਜਕੇਆਗੇਅਰਦਾਸਕਰਿਕੈਬਖਸਾਵਤੇਥੇ। ਅਰੁਜੇਉਤਮਪੁਰੁਖੁ
 ਸਚਿਆਰਹੁਏਹੈ। ਸੋਕਿਚਤਮਾਤ੍ਰਪਾਪਤੇਭੀਰਰਤੇਥੇ। ਅਰੁਮਕਿਨਧਾਨਕੇਸਿਸੇ
 ਕਰਕੇਸੁਪੁਧਾਨਕਉਭੀਭਿਆਗਵੇਤੇਥੇ। ਤਤੇਇਸਮੂਰਖਨੇਕਿਉਕਰਜਾਇਆ
 ਹੈ। ਜੇਮੇਵਾਸਨਾਭਗਹੁਕੀਅਰੁਮਾਨੁਕੀਠਾਸੀਤੇਮੁਕਤਿਹੁਆਹੈ। ਸੋਇਸਬੁਧਿ

ਹੀਣਕੀ ਅਵਸਥਾ ਤਉ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਤੇ ਉਤਮ ਨਹੀ ਹੁਣੀ ॥ ਬਹੁ ਜਨ ਬਾਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ
 ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਭੀ ਨਿਰਲੇ ਪਹੁੰਚੇ ॥ ਪਰ ਉਨ ਹੁਜੇ ਸੀ ਵਹੁ ਕੇ ਕਲਿਆਣ ਨੀ ਮਤਮ
 ਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁਕਾਤਿ ਅਗੁ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤਰਇ ਹੁੰਗੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਵਹੁ ਸਿਤ ਜਨ
 ਨੀ ਵਹੁ ਕੇ ਕਲਿਆਣ ਨੀ ਮਤ ਪਾਪ ਹੁਕਾਤਿ ਅਗੁ ਕਰਤੇ ਬੇ ॥ ਤਬ ਇਹ ਮੂਰਖ ਜੀ ਵਹੁ
 ਕੇ ਕਲਿਆਣ ਨੀ ਮਤ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ॥ ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਅਉ
 ਰ ਭੀ ਹਮਾਰੇ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁਕਾਤਿ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਧਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਗਿਰ ਪੜ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਬੁਧ ਨਾ ਸੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜਨ ਬਾਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ॥ ਜੇ ਲੋਕ ਹੁ
 ਕੀ ਬੁਧਿ ਨਾ ਸੋ ਦੇ ਕਰਿ ਹਮਾਰੀ ਕਿਆ ਹਾਣਹੇ ਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਹ ਮੂਰਖ ਇਉ ਨਹੀ ਜ
 ਟਤੇ ਜਬ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਨਾ ਸਤਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕੀ ਹਾਣ ਕਛੁ ਨਹੇ ਤੀ ॥ ਤਬ ਆਹੈ ਜੇ ਸਿਤ ਜ
 ਨ ਹੁੰਦੇ ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਹੁਨੇ ਆਪੁ ਦੇ ਸਰੀਰ ਪਰਤ ਪਾ ਅਰੁ ਵੇਰਾ ਗੁਰਾਖਿ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਲੋਕ
 ਹੁਕੇ ਅਕਾਜ ਵਿਖੇ ਉਨ ਕੀ ਹਾਣ ਕਿਉ ਕਰਹੇ ਤੀ ਥੀ ॥ ਜੇ ਸੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕ ਉਸ ਹਕਾਮ
 ਤਾ ਕਾ ਵੇਕਛੁ ਹਾਰਾ ਆਇ ਆਥਾ ॥ ਤਬ ਉਨ ਹੁਨੇ ਮੁਖ ਤੇ ਰੂਰ ਦੀ ਆ ॥ ਜੇ ਜਬ ਉਸ ਛੁਹ
 ਰੇ ਕੇ ਖਾਵੁਣੇ ਵੇਖੇ ਦੇਖ ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਤਬ ਉਸ ਮੂਰਖ ਕਉ ਮਾਸ ਮਦ ਕੇ ਖਾਵੁਣੇ ਕਹਿੰਦੇ
 ਉਕਰੇ ਦੇਖ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਦੁਰਤਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰ ਦੇਖਹਿ ॥ ਜੇ ਜਿਨ ਹੁਕੇ
 ਵੇਕਛੁ ਹਾਰੇ ਕਾਤਿ ਅਗਨੁ ਕੀ ਆਥਾ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਤਉ ਉਤਮ ਨਹੀ ॥ ਅਰੁ ਇਕ
 ਛੁਹਾਰੇ ਕੇ ਪਾਪ ਗੀਲਾ ਗਤੇ ਬੇ ॥ ਅਰੁ ਇਨ ਕਉ ਮਦ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਦੇਖ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਤਾਤੇ
 ਨਿਰਸੀ ਦੇਹ ਪਛਾਣਿ ਆਨਾ ਤਾਹੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਕੀ ਧ੍ਰੁਆ ਦੇਖ ਕੇ ਸੈਤਾਨ ਪੜਾ ਖੇਲਤਾ ਹੈ
 ॥ ਅਰੁ ਇਨ ਹੁ ਮੂਰਖ ਹੁਕ ਉਉ ਜੇ ਨਹੀ ਕੀਠਉ ਰੂ ਬਨਾਇ ਆਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਬੁਧ
 ਨ ਪੁਰਖੁ ਇਨ ਕੇ ਕਰਮ ਹੁਕ ਉਦੇਖਤੇ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਨ ਕੇ ਦੁਰਕਾਰਿ ਕੇ ਅਸਚਰਜ ਮਨੋ
 ਤੇ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਧਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਖੁ ਵਹੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਨ ਹੁਨੇ ਮਨ ਕਉ ਛਲ ਰੂਪ ਜਾਣਿ ਆਹੈ
 ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮਨ ਅਰੁ ਵਾਸਨਾ ਕਉ ਜਿਸਨੇ ਵਸਿਨ ਹੀ ਕੀ ਆ ॥ ਸਿਮਾਨੁ ਖਮਹਾ
 ਨੀ ਚਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਪਸੁਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਅਪਣੇ ਮਨ ਕੇ ਛਲ ਹੁਕੀ ਜਾਣਹੀ
 ਨਹੀ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਣਾ ਵਿਅਥਿ ਥੀ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਵਹੁ ਮੂਰਖ ਬੁਧ
 ਕੀ ਹੀ ਟਤਾ ਕਰਕੇ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮੇਨੇ ਮਨ ਕਉ ਵਸੀ ਕਾਰੁ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਨ ਕੇ ਵਸੀ
 ਕਾਰ ਕਰਨੇ ਕਾ ਕੇਈ ਲਛਣ ਹੀ ਇਸ ਵਿਖੇ ਪਾਇ ਆਨਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ਸੇ ਮਨ ਕੇ ਜੀਤ
 ਟੇ ਕਾ ਲੱਛਣ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਵਾਕਰਤਤਾ ਅਪਣੀ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਅਨੁਸ
 ਰਨ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਆਵਿਖੇ ਵਰਤੇ ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਅਪੁਣਾ ਅਪੁਉ

ਨਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਅਰਪੇਤਬਜਾਣੀਅੰਜੋਸਚਿਆਰੁਹੈ। ਅਰੁਜਬਅਪਣੀਸਿਖ
 ਟਪਅਰੁਚਤੁਰਾਈਕਰਿਕੈਨਿਰਦੇਖਹੂਆਚਾਹੈਤਬਜਾਣੀਅੰਜੋਮਨਕਾਰਲਾ
 ਮਹੈ। ਅਰੁਬੁਠਾਅਭਿਮਾਨੁਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਅਪੁਣੇਮਨਕੀਪਰੀਖਿਆਕਾਤਿਅ
 ਗੁਕਰਣਾਚਿਤਪਰਵਾਣਨਹੀ। ਅਰੁਜਬਨਿਰੁਹੈਤਾਹੈ। ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਛਲਿ
 ਆਜਾਤਾਹੈ। ਅਪੁਣੇਨਾਸੁਹੈਏਕਉਭੀਨਹੀਜਾਣਤਾ। ਬਹੁੜਸਿਤਜਨਾਕੇਵਚਨਾ
 ਨਸਾਰੁਕਰਤਤਕਰਣਾਭੀਜਗਿਆਸੀਕੀਆਇਅਵਸਥਾਹੈ। ਤਾਤੇਪਰਮਪਦਕਾ
 ਪਾਵਣਾਤਉਮਹਾਕਠਨਹੈ। ਅਰੁਪਰੇਤੇਪਰੇਹੈ। ਸੋਤਿਸਪਦਕਾਅਭਿਮਾਨੀਹੋਵ
 ਣਾਬਿਥਾਹੈ। ਅਰੁਸਾਤਵੇਮੂਰਖਅਪੁਣੀਵਾਸਨਾਕੀਪ੍ਰਬਲਤਾਕਰਕੈਮੂੜਹੁ
 ਏਅਜਾਣਨਹੀ। ਇਸਕਰਕੈਜੋਆਪਕਉਨਿਰਲੇਪਨਹੀਜਾਣਤੇ। ਪਰੁਜਬਮਨਮਤੀ
 ਏਲੋਕਹੁਕੀਓਰੁਦੇਖਤੇਹੈ। ਜੋਕੁਮਾਰਗਵਿਖੇਚਲੇਜਾਤੇਹੈ। ਅਰੁਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਭੋਗ
 ਭੋਗਤੇਹੈ। ਬਹੁੜਸੁਖਮਵਚਨਹੁਕਾਉਚਰੁਕਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਆਪਕਉਸਿਤਕਰਵਿਖਾ
 ਵਤੇਹੈ। ਅਰੁਭੇਖਭੀਸਿਤਜਨਹੁਕਾਕਰਤੇਹੈ। ਸੋਇਨਕੀਕ੍ਰਿਆਕਉਦੇਖਕਰਿਵਹੁ
 ਦੇਖਦੇਹਾਰੇਭੀਲਿਪਵਹੋਜਾਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਵਹੁਭੋਗਹੁਕਉਬੁਰਾਨਹੀਕਹਤੇ। ਅਰੁਇ
 ਓਭੀਨਹੀਜਾਨਤੇਜੋਭੋਗਹੁਕਾਰਿਦੁਖਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਕਹਤੇਹੈਜੋਭੋਗਤਉਨਿਦ
 ਨਹੀ। ਅਰੁਭੋਗਹੁਵਿਖੇਦੁਖਕਹਾਹੈ। ਸੋਯਹਕਹਣੇਮਾਰਾਹੈ। ਅਰੁਇਹੁਅੰਸੇਮੂਰਖਪੈ
 ਜੋਕੈਣਮਾਰਕਾਅਰਥਭੀਨਹੀਜਾਨਤੇ। ਤਾਤੇਪਾਖੰਡੀਅਹੁਕੀਸਿਗਤਿਅਰੁਮਨਕੀਵਾ
 ਸਨਾਕਰਕੈਮਹਾਅਚੇਤਅਰੁਅੰਧੇਹੂਏਹੈ। ਅਰੁਇਨਕਉਸਿਤਨਨੇਨੀਤਲੀਆਹੈ।
 ਸੋਇਹੁਵਚਨਚਰਿਚਾਕਰਿਕੈਸੀਧੋਨਹੀਹੋਤੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੋਅਜਾਣਤਾਕਰਿਕੈਨਹੀਰੂਲੇ
 । ਅਰੁਜਾਣਬੂਝਕੈਬਾਵਹੋਹੂਏਹੈ। ਤਾਤੇਉਨਕਾਉਪਾਇਗਾਜਰੂਹੈ। ਅਰੁਵਚਨਕ
 ਰਕੈਉਨਕਾਉਪਾਉਨਹੀਹੋਤਾ। ਬਹੁੜਅੰਸੇਮੂਰਖਪੈ। ਸੋਤਿਨਕੀਅਵਸਥਾਕਾਵ
 ਖਿਆਵੁਕਰਣਾਇਤਨਾਹੀਬਹੁਤਹੈ। ਅਰੁਇਸਥਿਆਇਵਿਖੇਇਸਕਾਰਨਕਰ
 ਕੈ। ਇਨਕੀਅਵਸਥਾਕਾਵਚਨਨਕੀਆਹੈ। ਸੋਅੰਸੇਮਾਨੁਖਹੁਕੀਮੂਰਖਤਾਆਪਣੇ
 ਮਨਕਰਕੈਹੋਤੀਹੈ। ਅਬਵਾਭਗਵਿਤਕੀਓਰੁਪਹੁਰਣੇਕਾਜੋਮਾਰਗਾਹੈਸੋਤਿਸ
 ਸਿਤਜਨਹੁਕੇਮਾਰਗਤੇਅਚੇਤਹੋਤੇਹੈ। ਪਰਮੂਰਖਕੇਰਿਵੇਵਿਖੇਮੂਰਖਤਾਹੀਕਾਸੁਭ
 ਵਅੰਸਾਵਿਝੋਜਾਤਾਹੈ। ਸੋਇਸਕਾਵੁਰਕਰਣਾਕਠਨਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਨ
 ਤੇਏਕਾਅੰਸੇਮੂਰਖਹੋਤੇਹੈ। ਜੋਅਜਾਣਤਾਅਰੁਸਿਮੈਵਿਖੇਹੀਮਨਮਤਕੇਮਾਰਗਮੇਰ
 ਲੇਜਾਤੇਹੈ। ਅਰੁਉਸਪਰਬਡਾਈਕਰਤੇਹੈ। ਬਹੁੜਜਬਉਸਸਿਉਕੈਈਪ੍ਰਸਨਉਤਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਉਤਪਤਿਵਿਖੇਇਸਮਾਨੁਖਕੀਅਵਸਥਾਸਮਾਨਅਰੁਨੀਓਹੋਤੀਹੈ॥ਪਰਤਉਭੀਪੁਰਣ
 ਪਦਕੋਪਾਵਣੇਕਾਅਧਿਕਾਰੀਬਨਾਇਆਹੈ॥ਜੇਦੇਵਤਿਅਹੁਕੋਨਿਰਮਲਸੁਭਾਵਕ
 ਉਜਬਆਪਣੇਰਿਦੇਵਿਖੇਇਸਥਿਤਿਕਰੇ॥ਤਬਭਗਵਤਕੇਦਰਬਾਰਕਾਅਧਿਕਾਰੀ
 ਹੋਵੇ॥ਸੇਜਬਇਸਮਾਨੁਖਕਉਉਸਮਾਰਗਕੀਬੂਝਪਾਪਤਿਹੋਵੇ॥ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਮ
 ਹਾਰਾਜਕਾਦਰਸਨਦੇਖੇਗਾ॥ਅਰੁਇਸਜੀਵਕੀਪਰਮਭੁਲਾਈਇਹੀਹੈ॥ਅਰੁਇਸ
 ਕਾਬੈਕੁਰਭੀਇਹੀਹੈ॥ਅਰੁਇਸਜੀਵਕਉਭਗਵਤਨੇਇਸਹੀਕਾਰਜਕੇਨੀਮਤ
 ਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ॥ਪਰਜਬਲਗਮਹਾਰਾਜਕਾਦਰਸਨਨਹੀਦੇਖਤਾ॥ਅਰੁਉਸਸੁ
 ਖਮਸਰੂਪਕਉਸਮਸ਼ੁਭੀਨਹੀਜਕਤਾ॥ਅਰੁਤਾਤੇਭਗਵਤਕੇਪਛਾਨਣੇਕੀਕੁੰ
 ਜੀਇਹੀਹੈ॥ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਉਸਕੀਅਸਚਰਜਕਾਰੀਗਰੀਕਉਪਛਾਣੇ॥ਬਹੁਮਹਾਰਾ
 ਜਕੀਕਾਰੀਗਰੀਕਉਪਛਾਨਣੇਕੀਕੁੰਜੀਇਫੀਆਹੈ॥ਸੇਇਫੀਆਕੋਇਸਥਿਤਹੋ
 ਏਕਾਅਸਥਾਨਸਰੀਰਹੈ॥ਅਰੁਇਹੁਸਰੀਰਪੰਚਤਤਹੁਕੇਸੰਬੰਧਕਰਰਚਿਆ
 ਹੁਆਹੈ॥ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਇਹਜੀਵਅਸਥੁਲਤਤਹੁਕੇਦੇਸਵਿਖੇਆਇਆਹੈ॥ਸੇ
 ਇਸਜਗਤਵਿਖੇਅਪਣਾਤਸਾਬਨਾਇਲੇਵੇ॥ਅਰੁਅਪਣੇਮਨਕੇਪਛਾਨਣੇਕੀ
 ਕੁੰਜੀਕਰਕੇਭਗਵਤਕਉਪਛਾਣੇ॥ਅਰੁਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਕਾਪਛਾਨਣਾਇ
 ਫੀਅਹੁਕਰਹੋਤਾਹੈ॥ਤਾਤੇਜਬਲਗਾਇਸਮਾਨੁਖਕਉਇਫੀਆਜਗਤਕੀਖਬ
 ਰਦੇਤੀਆਹੈ॥ਤਬਲਗਾਇਹਪੁਰਖੁਸਿਸਾਰਵਿਖੇਜੀਵਤਾਰਹਤਾਹੈ॥ਅਰੁਜ
 ਬਇਫੀਆਇਸਤੇਦੂਰਹੋਜਾਤੀਆਹੈ॥ਅਰੁਇਹਜੀਵਅਪਣੇਸੁਭਾਵਵਿਖੇ
 ਇਸਥਿਤਹੋਤਾਹੈ॥ਤਬਇਸੀਕਉਪਰਲੋਕਕਹੀਤਾਹੈ॥ਸੇਇਸਜਗਤਵਿਖੇਮਾ
 ਨੁਖਕਾਅਵਣਾਇਸੀਨਮਿਤਹੈ॥ਜੇਅਪੁਣੇਕਾਰਜਕਉਸਿਧਕਰੇ॥੧॥ ॥
 ਅਰੁਦੂਸਰੇਸਰਗਵਿਖੇਸਰੀਰਅਰੁਰਿਦੇਕੀਰਖਿਆਵਰਨਨਹੋਵੇਗੀ॥ਤਾਤੇ
 ਜਾਣੁਤੀਜੇਸਿਸਾਰਵਿਖੇਇਸਜੀਵਕਉਦਇਕਾਰਜਅਵਸਮੇਵਕਰਣੇਹੈ॥ਜੇ
 ਪ੍ਰਥਮਾਇਹੁਹੈ॥ਆਪਣੇਰਿਦੇਕਉਅਸੁਭਸੁਭਾਵਹੁਤੇਬਚਾਵੇ॥ਕਾਹੇਤੇਜੇਬੁਰੇ
 ਸੁਭਾਵਹੁਕਰਿਬੁਧਨਾਸਹੋਤੀਹੈ॥ਬਹੁਰਿਦੇਕਜੇਸੁਖਮਅਹਾਰਹੈ॥ਸੇਤਿਸਕ
 ਉਪਾਪਤਿਕਰੇ॥ਅਰੁਦੂਸਰਾਕਾਰਜਾਇਹੁਹੈ॥ਜੇਸਰੀਰਕਉਭੀਨਾਸਹੋਣੇਤੇਬਚਾਵੇ
 ॥ਅਰੁਸਰੀਰਕਉਅਹਾਰੁਭੀਦੇਵੈ॥ਬਹੁਰਿਦੇਕਜੇਅਹਾਰਹੈ॥ਸੇਭਗਵਤਕੀਪ
 ਛਾਣਿਅਰੁਪ੍ਰੀਤਿਹੈ॥ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਰੁਕਿਸਿਕਾਅਹਾਰੁਅਪੁਣੇਸੁਭਾਵਅਨੁਸਾਰ
 ਹੋਤਾਹੈ॥ਸੇਉਸਕਉਪ੍ਰੀਤਮਭੀਉਹੀਲਾਗਤਾਹੈ॥ਅਰੁਇਹੁਕੁਛਕਾਅਗੇਭੀਵ

ਰਨਨਕੀਆਹੈ॥ ਜੇਜੀਵਕਾਸੁਤਹਸੁਭਾਵਭਗਵਿਤਕੀਪਛਾਣਹੈ॥ ਪਰੁਜਬਇਹਜੀ
 ਵਭਗਵਿਤਤੇਇਤਹਕਿਸੀਪਦਾਰਥਸਾਥਪ੍ਰੀਤਕਰਤਾਹੈ॥ ਤਬਇਸੀਕਰਕੇਇ
 ਸਜੀਵਕੀਬੁਧਨਾਸਹੇਜਾਤੀਹੈ॥ ਬਹੁਜਸਰੀਰਕੀਰਖਿਆਅਰੁਸੁਖੁਜੇਹੈ॥ ਸੇ
 ਇਹਭੀਰਿਦੇਕੀਰਖਿਆਕੇਨਮਿਤਚਾਹੀਤਾਹੈ॥ ਕਹੇਤੇਜੇਚੈਤਨਰੂਪਰਿਦਾਅਥਿ
 ਨਾਸੀਹੈ॥ ਅਰੁਇਹੁਸਰੀਰਨਾਸਵਿਤਹੈ॥ ਤਾਤੇਜੀਵਅਰੁਸਰੀਰਕਾਸਨਬੰਧਮੇ
 ਜੇਹੈ॥ ਜੇਸੇਸਵਰੀਨਮਿਤਊਠਅਰੁਜਾਤੀਕਾਸਨਬੰਧਹੇਤਾਹੈ॥ ਅਰਥਇਹੁਜੇ
 ਤੀਰਥਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਜਾਤੀਕੇਨਮਿਤਊਠਚਾਹੀਤਾਹੈ॥ ਪਰਊਠਕੇਨਮਿਤਤਊ
 ਜਾਤੀਨਹੀਚਾਹੀਤਾ॥ ਅਰੁਜਵਪਵਹੁਜਾਤੀਭੀਘਾਸਅਰੁਪਾਣੀਕਰਕੇਊਠਕੀ
 ਰਖਿਆਕਰਤਾਹੈ॥ ਪਰੁਤਊਭੀਉਸਕਾਪਰੇਜਨਤੀਰਥਜਾਤਾਹੈ॥ ਬਹੁਜਸਬ
 ਤੀਰਥਜਾਤਾਸਿਧਹੇਤੀਹੈ॥ ਤਬਜਾਤੀਕਉਊਠਕੀਅਪੋਛਿਆਨਹੀਚਹੀਤੀ॥
 ਤਾਤੇਚਾਹੀਐਜੇਊਠਕੀਖਬਰਕਰਜਮਾਤੀਲੇਵੈਮਾਰਗਵਿਖੇ॥ ਪਰੁਜਬਸਚ
 ਦਿਨਊਠਕੀਟਹਲਅਰੁਸਿਭਾਲਵਿਖੇਬੀਤਜਾਵੈ॥ ਤਬਵਹੁਜਾਤੀਸਿਰੀਆ
 ਤੇਵਹੁਪੜਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਤੀਰਥਕਉਨਹੀਪਹੁਚਤਾ॥ ਤੇਸੇਹੀਜਬਇਹਮਨੁਖਸਰ
 ਬਅਰਜਾਅਹਾਰਕੀਉਤਪਤਿਵਿਖੇਲਗਾਵੈ॥ ਅਰੁਵਿਘਨਤੇਸਰੀਰਕੀਰ
 ਖਿਆਕਰਤਾਰਹੈ॥ ਤਬਇਹਪੁਰੁਖੁਭੀਅਪਣੀਭੁਲਾਈਕਉਨਹੀਪਹੁਚਤਾ
 ॥ ਤਾਤੇਇਸਸਿਸਾਰਵਿਖੇਸਰੀਰਕੀਰਖਿਆਕੇਨਮਿਤਤੀਨਪਦਾਰਥਅਵਸਮੇ
 ਵਚਾਹੀਤੇਹੈ॥ ਸੇਏਕਾਅਹਾਰੁਹੈ॥ ਅਰੁਦੂਸਰਾਵਸਤੁਹੈ॥ ਤੀਸਰਾਸੀਤਉਸਨਕੀ
 ਰਖਿਆਕੇਨਮਿਤਅਸਥਾਨਭੀਚਾਹੀਤਾਹੈ॥ ਸੇਪ੍ਰਾਣਹੁਕੀਰਖਿਆਕੇਨਮਿਤਿ
 ਇਸਜੀਵਕਉ ਇਨਹੁਤੀਨਹੁਪਦਾਰਥਹੁਤੇਅਧਿਕਕਫੂਨਹੀਚਾਹੀਤਾ॥ ਤਾਤੇ
 ਮਾਇਆਕੇਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਕਾਮੁਲਇਹੀਹੈ॥ ਬਹੁਜਰਿਦੇਕਾਅਹਾਰਜੇਭੁ
 ਗਵਿਤਕੀਪਛਾਣਿਹੈ॥ ਜੇਜੇਤੀਹੀਅਧਿਕਹੋਵੈਤੇਤੀਸੁਖਦਾਇਕਹੈ॥ ਅਰੁਸ
 ਰੀਰਕਾਅਹਾਰਜੇਅਨਾਜਹੈ॥ ਸੇਜਬੀਮੁਜਾਦਾਤੇਅਧਿਕਮੰਗੀਕਾਰੁਕਰਤਾਹੈ॥
 ਤਬਇਸਕਰਕੇਸਰੀਰਕਾਨਸੁਹੇਜਾਤਾਹੈ॥ ਪਰੁਇਸਜੀਵਵਿਖੇਜੇਭਗਵਿਤਨੇ
 ਭੋਗਹੁਕੀਅਭਿਲਾਖਾਰਚੀਹੈ॥ ਜੇਤਿਸਕਾਪ੍ਰੇਜਨਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਵਹੁਅਭੁਲਾਖਾ
 ਅਹਾਰੁਬਸਤੁਅਰੁਇਸਥਾਨਕੀਚਾਹਕਰਨੇਹਾਰੀਹੋਵੈ॥ ਅਰੁਇਸਕਰਕੇਸ
 ਰੀਰਰੂਪੀਘੋਰੇਕੀਰਖਿਆਕਰੇ॥ ਪਰਇਹਅਭਿਲਾਖਾਮੇਸੀਪ੍ਰਬਲਰਚੀਹੈ॥
 ਜੇਅਪੁਣੀਮੁਜਾਦਾਵਿਖੇਨਹੀਠਹਰਤੀ॥ ਅਰੁਸਦੀਵਅਧਿਕਤਾਕਉਚਾਹਤੀ

ਹੈ। ਤਤੇ ਰੁਗਾਵੇਤ ਬੁਧਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆਹੈ। ਜੇਉ ਸਅਭਿਲਾਖਾ ਕਉ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਵਿਖੇਰ
 ਖੇ। ਅਰੁ ਸਿਤਨ ਨਹੁ ਕੀਰਸਨਾ ਵਿਖੇ ਪਰਮਾਸਾਸਤ੍ਰਕੇ ਬਚਨ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏਹੈ। ਤਬ ਵਰ
 ਨਹੁ ਕਰਕੈ ਵੀਚਾਰ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਭੋਗਹੁ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਬਲਕਅ
 ਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ਇਸਕਉ ਪਰਪ੍ਰਬਲ ਕਰੀਹੈ। ਕਹੇਤੇ ਜੇ ਸਹੀਰ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਖੰਨ
 ਪੰਨ ਆਵਿਕੈ ਭੋਗਹੁ ਕਰਿਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁ ਬੁਧਿਕਾ ਪ੍ਰਵੇਸ ਪੀਛੁ ਹੁਆਹੈ। ਤਤੇ ਭੋਗਹੁ
 ਨੇ ਆਗੇ ਹੀ ਰਿਵੇ ਅਸਥਾਨ ਕਉ ਘੇਰਿ ਲੀਆਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਬੁਧਿਕੀ ਆਗਿ
 ਆਕਉ ਨਹੀ ਮਾਨਤੇ। ਅਰੁ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਤਉ ਪੀਛੇ ਪਰਗਟ ਹੁਈਹੈ। ਜੇ
 ਤਿਸ ਤੇਉ ਲੀਘਤ ਵਰਤਤੇਹੈ। ਤਤੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਅਹਾਰ ਅਰੁ
 ਸਤ੍ਰ ਅਰੁ ਇਸਾਨ ਆਵਿਕੈ ਭੋਗਹੁ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤ ਹੁਆਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਜੀਵਨੇ ਭੋ
 ਗਹੁ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਕਰਕੈ ਆਪ ਕਉ ਵਿਸਮਰਨ ਕੀਆਹੈ। ਬਹੁ ਫੁਟਿਹੁ ਤੀਨ ਹੀ
 ਜਾਨਤਾ ਜੇ ਅਹਾਰ ਅਰੁ ਸਤ੍ਰ ਅਰੁ ਇਸਥਾਨ ਆਵਿਕੈ ਪ੍ਰੇਸਨ ਕੀਆਹੈ। ਅਰੁ ਇ
 ਸਜਗਤ ਵਿਖੇ ਮੇਕਿ ਸਨਮਿਤ ਆਇਆਹੈ। ਇਸੀ ਅਜਾਣਤਾ ਕਰਿਕੈ ਰਿਵੇ ਕੇ ਅ
 ਹਾਰ ਤੇ ਅਚੇਤ ਹੁਆਹੈ। ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਕੋਤਿ ਜਾਇਸਕਉ ਭੂਲਗਇਆਹੈ।
 ਪਰਜ ਬਇਸਵਚਨ ਕੇਵੀਖ ਆਨ ਕਰਕੈ ਮਾਇਆ ਕਾਰੂਪ ਅਰੁ ਉਸਕੇ ਵਿਘਨ ਪ੍ਰੇ
 ਜਨ ਕਉ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿਆ। ਤਬ ਇਸਤੇ ਆਗੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਵਿਸਤਾਰ ਅਰੁ ਇ
 ਸਕੀਆ ਜੇ ਸਾਖਾਹੈ ਜੇ ਤਿਸਕਉ ਗ੍ਰੀਪ ਛੂਟਿ ਆਚਾਹਿ ਤੀਹੈ॥੩॥ ਅਬ ਤੀਸਰੇ
 ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਵਿਸਤਾਰ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਜਬ ਵੀ
 ਚਾਰ ਕਰਕੈ ਦੇਖੀਐ ਤਬ ਤੀਨ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾਨ ਮੁਸਿ ਸਾਰੁਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਦੇਖਣੇ
 ਕਰਿ ਬਨਾਸ ਪਤੀਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਪਰਬਤ ਹੁਇ ਖੇਖਾਣੀਹੈ। ਤੀਸਰਾ ਅਨੇਕ ਭਾਂ
 ਤ ਕੇ ਜੀਵਹੈ। ਪਰੁ ਪਰਤੀਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕੋ ਜੇ ਪ੍ਰੇਸਨਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੇ ਇਸਥਿ
 ਤਹੇਣੇ ਅਰੁ ਬਨਾਸ ਪਤੀ ਕੋ ਨਮਿਤ ਬਨਾਈਹੈ। ਬਹੁ ਫੁਟਿ ਤਾਂ ਬੇਅਰੁ ਲੋਹੇ ਆਵਿਕੈ ਖਾ
 ਣੀਹੈ ਜੇ ਬਾਸਨ ਅਰੁ ਬਸਤ੍ਰ ਹੁਕੇ ਨਮਿਤ ਰਚੀਆਹੈ। ਅਰੁ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੇ ਜੀਵਹੈ॥
 ਜੇ ਅਪਣੇ ਅਪੁਣੇ ਨਮਿਤ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏਹੈ। ਜੇ ਸੇਕਿਨ ਹੀ ਵਿਖੇ ਦੂਪਕੇ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ
 ਤੇਹੈ। ਪਰੁ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਰਿਵੇ ਅਰੁ ਸਹੀਰ ਕਉ ਇਨਹੁ ਜੇ ਜਾਲਤਾ ਵਿਖੇ ਬੀਧ ਮ
 ਨੁ ਕੀਆਹੈ। ਅਰੁ ਰਿਵੇ ਕਾ ਬੀਧਨ ਅਸਭੂਲ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਕਾਰਜਹੈ। ਪਰੁ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀ
 ਤਿ ਕਰਿਕੈ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਆਜੇ ਬੁਝੇ ਸੁਭਾਵ ਉਪਜਤੇਹੈ। ਜੇ ਵਹੁ ਸਭ ਹੀ ਬੁਧ ਕੀ ਨਾਸਤਾ ਕਾ
 ਕਾਰਣ ਹੋਤੇਹੈ। ਜੇ ਸੇਕਿਨ ਸਨਾ ਅਰੁ ਫਿਪਣਤਾ ਅਰੁ ਈਰਖਾ ਅਰੁ ਵੇਰਭਾਵ ਆਵਿਕੈ

ਬੁਰੇ ਸੁਭਾਵੇਂ। ਸੋ ਨਿਰਸਿੰਧੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਨਾ ਸਕਦੇ ਤਾਰੇ। ਬਹੁਤ ਸਰੀਰ ਕਾ ਬੰਧਨ ਜੇ
 ਮਾਇਆ ਕੇ ਕਾਰਜੇ। ਸੋ ਤਿਨ ਹੁਇ ਖੇਰਿ ਦਾ ਭੀ। ਮੇਸਾ ਅਸ ਕਤ ਹਜਾਤ ਹੈ। ਜੇ ਆਪਕ
 ਉ ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਵਿਸਾਰੇ ਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾ ਜੇ ਮੁਲ ਅ
 ਰੁਪ੍ਰੇ ਜਨੇ। ਸੋ ਅਹਾਰੁ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਅਰੁ ਇਸਥਾਨੁ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਤੀਨੋ ਵਿਵਹਾਰੁ ਇਸਮਾਨੁ
 ਪਕਉ ਅਵਸਮੇਵੇ। ਜੇ ਸੋ ਖੇਤੀ ਅਰੁ ਬਸਤੁ ਕਾ ਬਣਾਵਣਾ ਅਰੁ ਇਸਥਾਨ ਹੁਕਾ ਬਨ
 ਵਣਾ ਬਹੁਤ ਅਉਰ ਜੇ ਤੇ ਵਿਵਹਾਰੁ ਹੈ। ਸੋ ਇਸਹੀ ਕੀ ਆਸਾ ਪਾਏ। ਜੇ ਸੋ ਪਿਜਰਾ ਅਰੁ ਸੁਤ
 ਕੇ ਬੁਲਣੇ ਹਾਰਾ ਕੋਰੀ ਅਰੁ ਖੇਤੀ ਅਰੁ ਦਰਜੀ ਸੋ ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਵਸਤੁ ਹੁਕਾ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਕਰ
 ਤੇ। ਪਰੁ ਇਨ ਹੁਕਮ ਹੁਕਉ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਅਪੁਣੇ ਸਸਤੁ ਰਹਿ ਤੇ। ਤਾ ਤੇ ਕਾਸਟ ਅਰੁ ਏ
 ਰੇ ਆਦਿ ਕੇ ਸਸਤੁ ਬਨਾਵੇ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਵਿਵਹਾਰੁ ਪਸਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਬ ਏ ਤੇ ਵਿ
 ਵਹਾਰੀ ਆਪਸ ਵਿਖੇ ਏ ਕਰੇ ਹੁਇ ਤਬ ਇਹਿ ਸਭ ਹੀ ਏ ਕਦੂ ਸਰੇ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ
 । ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਭ ਕੇ ਈ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਅਪੁਣੇ ਆਪੁਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ। ਜੇ ਸੇ ਦਰਜੀ ਕੋਰੀ
 ਅਰੁ ਲੁਹਾਰੁ ਕਾ ਕਾਰਜ ਹੁਕਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਲੁਹਾਰੁ ਭੀ। ਇਨ ਹੁਕਮ ਹੁਕੈ ਕਾਰਜ ਹੁਇ ਖੇਸਾ
 ਵਪਾਰੁ ਤੇ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭੀ ਏ ਕਦੂ ਸਰੇ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਰਸਪਰ
 ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਸਭ ਹੁਕਾ ਪਰਸਪਰ ਵਿਵਹਾਰੁ ਚਲਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਲੇਣੇ
 ਦੇਣੇ ਵਿਖੇ ਵਿਰੁਧ ਜਗਾ ਵਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਭ ਕੇ ਈ ਨੀਤਾ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਵਰਤਤਾ।
 । ਅਰੁ ਤਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਏ ਕਦੂ ਸਰੇ ਕੇ ਹਿਰਿਆ ਚਾਹਤੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਅਵਰਭੀ
 ਤਿਨ ਹੁਪਦਾਰਥ ਹੁਕੀ ਅਪੇਛਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੇ ਧਰਮਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਵੇਤਾ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਧਰਮ ਕੀ ਮੁਜਾਦਾ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ। ਬਹੁਤ ਮੇਸਾ ਕੇ ਈ ਸੇ ਸਟਮਾਨੁ ਖਵੀ ਚਾਰੁ ਵਾ
 ਨੁ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਸੁਗਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਸਮਝਾਵੈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਕੇ ਈ ਬਲਵੇਤ ਰਾਜ
 ਭੀ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਸੁਰੇ ਮਾਨੁ ਖਕਉ ਰੂਰੇ ਵੈ। ਸੋ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਵਿਵਹਾਰ
 ਮੇਸੇ ਹੈ। ਜੇ ਸਭ ਹੁਕਾ ਪਰਸਪਰ ਸਨ ਬੰਧੇ। ਅਧਿਕ ਤੇ ਅਧਿਕ ਪਸਰਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਿਸਾਰ ਸਿਸਰਨੇ ਹੀ ਕਾਨਾ ਮੁਹੈ। ਪਰਲੋਕ ਹੁਨੇ ਇਨ ਹੀ ਕਾਰਜ ਹੁਇ ਖੇ ਅਪੁਣਾ
 ਆਪੁ ਭੁਲਾਇ ਦੀ ਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਹਾਰੁ ਵਸਤੁ ਇਸਥਾਨ ਜੇ ਪੁਣ ਹੁਕੀ ਰਖਿ ਆਕਾ
 ਕਾਰਣ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾ ਮੁਲ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨੁ ਪ੍ਰੇ ਜਨ ਕਉ
 ਨਜਾਨਤ ਰੁਏ। ਤਾ ਤੇ ਸਰਬ ਵਿਵਹਾਰੁ ਹੁਕਾ ਪ੍ਰੇ ਜਨ ਅਹਾਰ ਆਦਿ ਕਤੀਨ ਪਦਾਰਥ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਅਹਾਰੁ ਵਸਤੁ ਇਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਰਖਿ ਆਕਾ ਪ੍ਰੇ ਜਨੇ ਹੈ। ਬਹੁਤ
 ਸਰੀਰ ਕੀ ਰਖਿ ਆਜੀ ਵਕੇਨ ਮਿਤੈ। ਜੇ ਇਹ ਸਰੀਰ ਜੀ ਵਕਾ ਪੈਵਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇ

ਤਿਜੀਵਜੋਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਸੋਤਿਸਕਾਪ੍ਰੇਜਨਭਗਵੰਤਕੀਪਛਾਣਹੈ। ਪਰੁਇਨਤੁ
 ਮਾਨੁਖਹੁਨੇਮਾਇਆਕੇਕਾਰਜਹੁਇਖੇਆਪੁਕਉਅਰੁਭਗਵੰਤਕਉਵਿਸਮਰਣ
 ਕੀਆਹੈ। ਜੈਸੇਜਾਤੀਤੀਰਥਕਾਮਾਰਗੁਅਰੁਸਿਰੀਅਹੁਕਉਭੁਲਾਇਦੇਵੈ। ਅਰੁਅਪ
 ਏਸਮੇਕਉਭੁਰਕੀਸਿਭੁਲਾਇਖੇਬੀਤਾਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਜਾਤਾਨਸਟਹੇਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਜੇਮਾ
 ਨੁਖਪਰਲੋਕਕੇਮਾਰਗਪਰਅਪੁਣੀਵਿਸਟਿਨਹੀਰਾਖਤਾ। ਅਰੁਆਪਕਉਪਰਦੇਸੀ
 ਨਹੀਜਾਣਤਾ। ਅਰੁਮਾਇਆਕੇਜੇਜਲਹੁਇਖੇਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੇਅਧਿਕਅਸਕਤਹੋਤਾਹੈ
 । ਤੁਬਨਿਰਸਿਦੇਹਜਾਣਿਆਜਾਤਾਹੈ। ਜੇਉਸਨੇਮਾਇਆਕੇਭੇਦਕਉਨਹੀਪਛਾਣਿਆ
 । ਅਰੁਮਾਇਆਕਉਜੇਨਹੀਪਛਾਣਸਕਤਾ। ਸੋਤਿਸਕਾਕਾਰਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਇਹੁਮਾ
 ਇਆਮਹਾਛੁਲਰੂਪਹੈ। ਇਸੀਪਰਸਿਤਜਨੇਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਹੁਮਾਇਆਜੀਵਹੁ
 ਕਉਮ੍ਰਿਜੇਤ੍ਰਕਰਮਹਟੇਹਾਗੀਹੈ। ਤਤੇਇਸਕੇਛੁਲਹੁਤੇਭੁੰਕਰਨਾਪਰਵਾਨੁਹੈ। ਸੋਜ
 ਬਾਇਹੁਮਾਇਆਮੇਸੀਛੁਲਰੂਪਹੁਈਤਬਾਇਸਕੇਛੁਲਹੁਕਾਪਛਾਣਣਾਅਸਮੇਦ
 ਚਹੀਤਾਹੈ। ਤਤੇਮੇਇਸਮਾਇਆਕੇਛੁਲਹੁਕਉਵਿਸਟਾਂਤਸਹਤਵਰਨਕਰਉਗਾ
 ॥੩॥ ॥ਅਬਚਉਬੇਸਰਗਵਿਖੇਮਾਇਆਕੇਛੁਲਹੁਕਾਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ॥ ॥
 ਤਤੇਜਾਵੁਤ੍ਰੇਜੇਇਸਤੇਆਗੇਮਾਇਆਕੇਛੁਲਹੁਪਰਵਿਸਟਾਂਤਸਵਣਕਰਾਸੋਪ੍ਰ
 ਬਮੇਵਿਸਟਾਂਤਮਾਇਆਕੇਛੁਲਕਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਇਹੁਮਾਇਆਸਰਬਦਾਤ੍ਰਸੁਕ
 ਉਇਸਥਿਰੁਵਿਖਾਵੁਤੀਹੈ। ਅਰੁਤੂਇਸਕਉਮੇਸੇਕਰਜਾਣਤਾਹੈ। ਜੇਸਦੀਵਮੇ
 ਰੇਪਾਸਰਹੇਗੀ। ਪਰੁਇਹੁਮਾਇਆਮੇਸੀਹੈ। ਜੇਸਰਬਦਾਤ੍ਰਸੁਤੇਦੂਰਚਲੀਜਾਤੀ
 ਹੈ। ਅਰੁਖਿਵੁਖਿਵੁਵਿਖੇਇਸਕਾਜਾਵੁਣਾਮੇਸਾਸੁਖਮਹੈ। ਜੇਜਾਣਿਆਨਹੀਜਾ
 ਤਾ। ਜੈਸੇਬ੍ਰਿਛਕੀਛਾਇਆਕਉਜਬਕੇਈਦੇਖੇਤਬਮੇਵੁਹਇਸਥਿਰਹੀਪਜੀਭਾ
 ਸਤੀਹੈ। ਪਰੁਜਬਭੁਲੀਪੁਕਾਰਦੇਖੀਮੇਤੁਬਏਕਖਿਣਭੀਨਹੀਰਹਰਤੀ। ਤੇਸੇਹੀ
 ਇਹਤੇਹੀਆਰਬਲਾਹੈ। ਸੋਪਲਪਲਾਵਿਖੇਘਟਤੀਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਤੂਇਸਕਉਇ
 ਸਥਿਰੁਹੀਜਾਣਤਾਹੈ। ਸੋਨਿਰਸਿਦੇਹਇਹਸਰੀਰਅਰੁਆਰਬਲਾਭੀਮਾਇਆਹੈ।
 ਪਰੁਮੇਸੀਛੁਲਰੂਪਹੈ। ਜੇਤੂਇਸਕੇਵੁਰਹੇਣੇਤੇਅਚੇਤੁਹੈ। ਅਰੁਇਹੁਸਰਬਦਾਤ੍ਰ
 ਸੁਤੇਬਿਛੁੜਤੀਜਾਤੀਹੈ। ਬਹੁਜਮਾਇਆਕੇਛੁਲਕਾਵੁਸਗਾਵਿਸਟਾਂਤਾਇਹੁਹੈ
 । ਜੇਇਹੁਮਾਇਆਤੇਰੇਸਾਬਅਪੁਣੀਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਵਿਖਾਵੁਤੀਹੈ। ਤਤੇਆਪਣੇਉ
 ਪਰਿਤ੍ਰਸਕਉਭੁਰਸੁਇਲੇਤੀਹੈ। ਅਰੁਤੇਰੇਰਿਵੇਵਿਖੇਉਸਕੀਪ੍ਰੀਤਅਰੁਪ੍ਰਤੀਤਾ।
 ਮੇਸੀਵਿਖੋਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਜੇਇਹੁਮਾਗੀਪਰਅਪ੍ਰਤੀਤੀਹੈ। ਅਰੁਪਰਮਪ੍ਰੀਤਮਹੈ। ਅਰੁ

ਕਦਾਚਿਤਕਿਸੀਅਵਰਕੋਪਾਸਨਜਾਵੇਗੀ। ਪਰਵਹੁਮਾਇਆਮਚਾਨਕਹੀਤੁਕਉ
 ਫੇਰਕੈਤੇਰੇਸਤੁਪਾਸਜਾਤੀਰਹਤੀਹੈ। ਜੈਸੇਵਿਰਚਾਰਣੀਇਸਤੀਪਰਪੁਰਖਹੁਕਉ
 ਆਪਣੇਉਪਰਉਰਣਾਵੈ। ਅਰੁਉਨਕਉਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਦਿਖਾਇਕਰਿਆਪੁਣੇਗੀ
 ਹਵਿਖੇਲਿਆਵੈ। ਬਹੁਜਨਿਰਦਾਇਆਕਰਿਕੈਉਨਕਾਪਾਤੁਕਰੇ। ਇਸੀਪਰਇਕ
 ਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਮਿਹਤਰਈਸੇਨੇਸੁਪਨੇਵੇਖੇਮਾਇਆਕਉਇਸਤੀਕੇਸਰੂਪਵਤਵੇ
 ਖਿਆਬਾ। ਤਬਉਸਤੇਪ੍ਰਛਣੇਲਾਗਾ। ਜੇਤੇਨੇਕੇਤੇਭਰਤੇਕੀਵੇਹੈ। ਅਰੁਬਹੁਜਮਾ
 ਇਆਨੇਕਹਜੇਮੇਰੇਅਣਗਣਤਭਰਤੇਹੈ। ਤਬਮਿਹਤਰਈਸੇਪੁਛਿਆਜੇਵਹੁ
 ਸਰਹੀਮ੍ਰਿਤਹੁਏ। ਅਥਵਾਉਨਹੁਨੇਤੇਰਾਤਿਆਗਕੀਆਹੈ। ਬਹੁਜਮਾਇਆਨੇਕ
 ਹਜੇਮੇਨੇਹੀਸਰਨਹੁਕਉਮਾਰਹੈ। ਤਬਮਿਹਤਰਈਸਾਕਹਣੇਲਾਗਾਜੇਲੇਕਉਕੀਸੁ
 ਰਖਤਾਕਾਮੁਕਉਅਸਚਰਜਆਵਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਿਨਕੀਪ੍ਰੀਤਤੇਰੇਸਾਥਵਿਜ
 ਹੁਈਹੈ। ਸੇਤਿਨਕੀਨਾਸਤਾਅਰੁਵਖੀਹੋਣਾਭੀਦੇਖਤੇਹੈ। ਅਰੁਬਹੁਜਤੇਰੇਉਪਰਿਉ
 ਰਾਇਕਰਿਆਸਕਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਭੈਨਹੀਕਰਤੇ। ਬਹੁਜਤੀਸਰਾਫ਼ਿਸਟਤਇਹੁਪੈ
 ਜੇਇਹੁਮਾਇਆਆਪਕਉਕਪਟੀਮਾਨੁਖਕੀਨਿਆਈਬਾਹਜਤੇਜੁਫ਼ਬਨਾਇਦਿ
 ਖਾਵਤੀਹੈ। ਅਰੁਇਸਕੇਅੰਤਰੇਜੇਦੁਖਾਅਰੁਵਿਘਨਹੈ। ਸੇਤਿਸਕਉਦੁਰਾਇਗਾ
 ਖਤੀਹੈ। ਤਤੇਜਬਾਇਸਕਉਮੁਰਖਮਾਨੁਖਦੇਖਤੇਹੈ। ਤਬਅਚਾਨਕਹੀਲਪਟਿਜਾ
 ਤੇਹੈ। ਬਹੁਜਬਾਇਸਕਾਭੇਦੁਪਾਵਤੇਹੈ। ਤਬਮਹਾਦੁਖੀਹੋਤੇਹੈ। ਜੈਸੇਮਹਾਬ੍ਰਿਧਿ
 ਕਰੂਪਇਸਤੀਹੋਵੈ। ਸੇਵਹੁਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਅੰਭਰਣਉਦਰਬਸਤੁਪਹਿਰੈ। ਅਰੁਅਪੁ
 ਟੇਮੁਖਕਉਪ੍ਰਿਘਟਵੇਖੇਦੁਰਾਇਲੇਵੈ। ਸਿਜਬਕੋਈਇਸਕਉਦੁਰਤੇਦੇਖਤਾਹੈ
 ਤਬਅਵਸਮੇਵਮੋਹਿਆਜਾਤਾਹੈ। ਪਰੁਜਬਪ੍ਰਿਘਟਉਤਰਕੈਉਸਕੀਕਰੂਪਤਾ
 ਕਉਦੇਖਤਾਹੈ। ਤਬਪਸਰਾਤਪਕਰਣੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕ
 ਹਾਹੈ। ਜੇਪਰਕੋਕਵਿਖੇਮਾਇਆਕੀਮੁਰਤਿਕਰੂਪਬ੍ਰਿਧਿਇਸਤੀਵਤਦੇਖਾਵਹਿਗੇ।
 ਜੇਉਸਕੋਨੇਭੈਆਨਕਅਰੁਦੰਤਮੁਖਤੇਬਾਸ਼ਨਿਕਸੇਹੁਏਹੋਵਹਿਗੇ। ਪਰੁਜਬਇਹੁ
 ਮਾਨੁਖਉਸਕਉਦੇਖਹਿਗੇ। ਤਬਅਰਦਾਸਕਹਹਿਗੇ। ਜੇਹੇਮਹਾਰਾਜਇਸਤੇਹਮਰੀ
 ਰਖਿਆਕਰਿ। ਅਰੁਕਹੇਗੇਜੇਇਹਮਹਾਰਾਖਸੀਕਉਨਹੈ। ਤਬਅਕਾਸਬਾਣੀਹੋ
 ਵੇਗੀ। ਜੇਜਿਸਮਾਇਆਕੇਨਮਿਤਰੁਮਈਰਖਾਅਰੁਆਪਸਮੇਵਿਹੁਪਕਰਤੇਥੇ।
 ਅਰੁਜੀਵਹੁਕਾਪਾਤੁਕਰਤੇਥੇ। ਬਹੁਜਭਾਵਅਰੁਦਇਆਤੇਰਹਿਤਹੋਤੇਥੇ। ਅਰੁ
 ਤੁਮਜਿਸਕਉਪਰਿਅਭਿਮਾਨਕਰਤੇਥੇਸੇਇਹੁਵਹੀਮਾਇਆਹੈ। ਬਹੁਜਿਅਗੇ

ਅਹੋਵੈਗੀਜੋਇਸਮਾਇਆਕਉਮਹਾਨਰਕਵਿਖੇਰੁਰਹੁ। ਤੁਥਮਾਇਆਕਉਗੀਜੋ
 ਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮਕਹਾਹੈ। ਬਹੁਤਾਅਭਿਆਹੋਵੈਗੀਜੋਇਸਕੇਪ੍ਰੀਤਮਦੁਕਉਭੀਨਰਕਵਿਖੇਰੁ
 ਰਵੇਵਹੁ। ਬਹੁਤਚਉਥਾਇਸਵੰਤੁਇਹੁਹੈ। ਜੇਅਬਕਈਮਾਇਆਕਾਅਦਿਭੀਨਥੀ
 ਅਰੁਅੰਤਭੀਨਰਹੇਗੀ। ਤੁਥੇਮਧਰਾਵਵਿਖੇਕਛੁਕਾਦਿਨਾਇਸਥਿਤੁਹੈ। ਜੇਸੇਕੋਈ
 ਪੁਰਖਪਰਦੇਸੀਹੋਵੈ। ਜੇਤਿਸਕਉਮਾਰਗਵਿਖੇਰੁਰਣਾਮਲਪਮਾਤ੍ਰਤੀ
 ਰੇਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਸਿਸਾਰਕੀਆਇਪਿਪੂਰਾਹੈ। ਪਰੁਅੰਤਮਸਾਣਹੈ। ਅਰੁਇ
 ਹਮਾਰਗਵਿਖੇਕੋਤੀਕੁਮਜਲਾਹੈ। ਜੇਬਰਸਮਜਲਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰੁਮਾ
 ਸਏਕਜੇਜਨਹੈ। ਅਰੁਦਿਨਕੇਸਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰੁਸਾਸੁਪਗਟੁਰਤਾਹੈ।
 ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਰਬਜੀਵਸਰਬਦਾਮ੍ਰਤਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਚਲੇਜਾਤੇਹੈ। ਜੇਕਿ
 ਸੀਕਉਜੇਜਨਪ੍ਰੀਤਮਾਰਗੁਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਕਉਕਛੁਮਪਿਕਰਹਿਤਾਹੈ
 ਪਰੁਇਹੁਮਾਨੁਖਆਪੁਕਉਮੇਸਾਇਸਥਿਰੁਜਾਨਤਾਹੈ। ਜੇਮੇਸਦੀਵਇਸੀਸੀ
 ਸਾਰਵਿਖੇਇਸਥਿਤਰਹੇਗਾ। ਅਰੁਕੇਤੇਬਰਸਹੁਕੀਆਸਾਧਾਰਕੈਕਾਰਜਹੁ
 ਕੀਚਿਤਵਨੀਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਉਨਹੀਜਾਨਤਾਜੇਮੇਗੀਅਰਬਲਾਦੇਇ
 ਦਿਨਕੇਚਾਰਦਿਨਹੈ। ਅਬਵਾਕਛੁਨਹੀਰਹਿਤੀ। ਬਹੁਤਪਾਂਚਵਾਤ੍ਰਿਸ੍ਰਾਂਤ
 ਇਹੁਹੈ। ਜੇਵਿਖਈਜੀਵਮਾਇਆਕੋਰੋਗਹੁਵਿਖੇਪ੍ਰਸੰਨਹੋਤੇਹੈ। ਪਰੁਪਰੁ
 ਲੋਕਵਿਖੇਮੇਸੇਦੁਖਅਰੁਨਿਰਲਜਤਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਹਿਗੇ। ਜੇਉਸਕਸ
 ਟਕਾਵਰਨਨਕੀਆਨਹੀਜਾਤਾ। ਜੇਸੇਕੋਈਮੀਰਾਅਰੁਚਿਕਨਾਅਹਾਰੁਮੇਸਾ
 ਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਕਰਖਾਵੈ। ਜੇਉਸਕਉਦਰਪੀੜਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਅਤਿਦੁਰੁਗੀ
 ਧਤਾਪੁਕਰਨੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਅਰੁਨਿਰਲਜਤਾਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸੁਖਕ
 ਸਮਾਬਿਤੀਤਹੁਆਅਰੁਕਸਟਉਸਕਾਸੇਖਰਹਾਸੇਜਤਨਕਰਕੈਭੀਦੁਰਨਹੀ
 ਹੋਤਾ। ਅਰੁਜਿਤਨਹੀਰੋਜਨਸੁਆਵੀਕਹੇਤਾਹੈ। ਜੇਤਿਤਨਹੀਉਸਕੋਪ੍ਰਣਾਮ
 ਵਿਖੇਦੁਰੁਗੀਧਾਅਪਿਕਹੇਤੀਹੈ। ਤੈਸੇਹੀਇਸਸਿਸਾਰਵਿਖੇਜੇਤੇਮਾਇਆਕੋ
 ਰੋਗਾਅਪਿਕਹੈਸੋਰੋਗਤਾਹੈ। ਅਰੁਤੇਤਹੀਪਰਲੋਕਵਿਖੇਅਪਿਕਦੁਖੀਅਰੁਲ
 ਜਾਮਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਇਸਪਦਕਉਸਰੀਰਨਾਸਹੇਵੇਕੇਸਮੇਪ੍ਰਗਟਦੇਖਤਾਹੈ।
 ਕਾਹੇਤੇਜੇਜੇਸਮਾਨੁਖਪਾਸਰੋਗਬਗੀਚੇਅਰੁਟਹਲੂਏਅਰੁਦਾਸੀਆਸੇਨਾ
 ਅਰੁਰੂਪਾਅਪਿਕਹੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਕੇਪਾਸਮਾਇਆਕੀਸਮਿਰੀਥੋੜੀਹੋਤੀ
 ਹੈ। ਤਿਸਕਉਦੁਖੁਭੀਥੋੜਾਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੇਰੋਗਹੁਕੇਵਿਜੇਗਕੋਜੇਦੁਖੁਹੈ। ਜੇ

ਸਰੀਰ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਦੁਰਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਥਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮਾ
 ਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਨੁ ਖਕੋ ਰਿਦੇ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੇ ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਮਾਨੁ ਖਕਾ ਰਿ
 ਦਾ ਮੁਖੁ ਏਆ ਪਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਰ ਹਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਰੋਗ ਹੁਕੀ
 ਖੋਰ ਕਰਿ ਕੇ ਅਧਿਕ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਦਾਇਸਟਾਇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਜਿਸੁ ਮਾ
 ਇਆ ਕੇ ਕਾਰਜ ਹੁਕਉ ਇਹੁ ਮਾਨੁ ਖਕਰਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਵਹੁ ਕਾਰਜ
 ਅਲਪ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਅਰੁ ਇਹੁ ਮਾਨੁ ਖਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਕਾਰਜ ਕਉ ਮੇਸੀ
 ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ ਲੇਵਉਗਾ। ਅਰੁ ਅਸਕਤਿ ਨਹੋਵਉਗਾ। ਬਹੁਤ ਇਸ ਕਾਰਜ ਕੀਆ
 ਸਾ ਅਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਦਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਏਕ ਹੀ ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਅਵਰਹ ਮਨੋਰਥ ਉਪ
 ਜਿਆਵੁਤੈ ਹੈ। ਜੇ ਕਦਾਚਿਤ ਸਿਪੁਰਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਇਸੀ ਪਰਮਿਹਤ ਰਈ ਸੇਨੇ
 ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਾਇਆ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰੇ ਕੇ ਮਾਨੁ ਖਮਾ ਅਧਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ
 ਕੋਈ ਵਿਖਾਵੇ ਤਪੁਰ ਖਕਾ ਲਗੁ ਕੇ ਜਲ ਕਉ ਪੀਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਧਿਕ ਬ
 ਦਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਹੀ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਕਰਨਾ ਸਤਾ ਕਉ ਪਾਵੁਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ
 ਮੁਨੀ ਸੋਰਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਮਾਨੁ ਖਜਲ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਕਰੇ ਤਬ ਵਹੁ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰ
 ਕਾਰ ਸੁਕਾਨ ਹੀ ਹੋਸਕਤਾ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਖੇ ਭੀ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹ
 ਣਾ ਅਤਿ ਕਠਨ ਹੈ। ਤੁਝੇ ਅੰਤ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਾਇਆ ਕੇ
 ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤ ਨਹੋਵੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਤ ਦੁਇਸਟਾਇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ
 ਕੇ ਛੁਲਕਾ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੋਰਹਿ ਵਿਖੇ ਪਰਵੇਸੀ ਪੁਰੁਖੁ ਆਵਹਿ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਪ੍ਰ
 ਰਵਾਣਾ ਪੁਰੁਖੁ ਪਰਵੇਸੀ ਅਹੁਕੀਟ ਹਲ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ। ਉਸ ਕੇ ਨਮਿਤ ਅਸਥਾਨ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਗਏ। ਅਰੁ ਉਨ ਹੁਕਉ ਰੂਪੇ ਕੇ ਬਾਸਨ ਹੁਵਿਖੇ ਭੋਜਨ ਅਰੁ ਸੁਰੀਧਾ ਅਦਿ
 ਕ ਸਮਿਗੀ ਦੇਵੈ। ਜੇ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਵਿਰਪਰਵੇਸੀ ਆਵੁਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਚਲੇ ਜਤੇ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖੁ ਬੁਧਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਰੋਵ ਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਜੇ
 ਭੋਜਨ ਅਰੁ ਸੁਰੀਧਾ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਸਹਿਤ ਉਸ ਕਉ ਬ
 ਸਨ ਪਹੁਚਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਪਕਾਰੁ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਮੂਰਖ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਸੁਰੀਧਾ ਅਰੁ ਭੋਜਨ ਕੇ ਬਾਸਨ ਹੁਕਉ ਅਪੁਣੇ ਸਾਥ ਉਠਾਵਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਉ
 ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਰੁ ਹੀ ਮੁਣੁ ਕਉ ਦੀਏ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਬ ਵਹੁ ਠੇਰ ਲੇਤੈ ਹੈ।
 ਤਬ ਸੇ ਕਵਨ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਇਹ ਸਿਸਾਰ ਭੀ ਪਰਵੇ
 ਸੀ ਅਹੁਕਾ ਵਿਸਥਾਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸਨ ਮਿਤ੍ਰ ਭੁਗਵਿਤਨੇ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ

ਵਿਖੇ ਪਰਦੇ ਸੀਜੀ ਵੇਖ ਪਾਏ ਤੇ ਸਾਬਨਾਇ ਲੇਵਹਿ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਲੋਕ
 ਰਿਬੀਯਮਾਨ ਨਹੋ ਵਹਿ। ਤੇ ਤੇਜੇ ਬੁਧਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇ ਅਪੁਣੇ ਕਾਰਜ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਵਹਾਰ ਸਿਧ
 ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਮੂਰਖ ਹੈ ਸੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੇ ਲੋਕ ਅਰੁ ਮੇਹੁ ਵਿਖੇ ਬੀਯਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਵਿਜੇਗ ਕੇ ਸਮੇ ਵਖੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਆਠ ਵਾਝਿ ਸਟਾਂਤ ਸਿਸਾਰੀ ਜੀ ਵਹੁ
 ਪਰ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਸਿਸਾਰੀ ਜੀ ਵਮਾਇ ਆਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਖੇ ਮੇਸੇ ਅਸਕਤਿ ਹੋ
 ਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ ਕਉ ਪਰ ਲੋਕ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਹੀ ਭੂਲ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸੀ ਪਰਦੇ ਕਵਾਰਤਾ
 ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਜਹਾਜ ਵਿਖੇ ਕੋਤੇ ਕੁਪੁਰੁ ਖਰ ਲੇਜਾ ਤੇ ਥੇ। ਬਹੁਤ ਜਬਦੁ ਜਹਾਜ ਬਰੇਤੀ
 ਪਰ ਆਇਆ। ਤਬ ਸਗੀਰ ਕੀ ਫ਼ਿਆਕੇ ਨਾਮਿ ਤਸਬੁਹੀ ਉਤਰੇ। ਤਬ ਖੇਵਟ ਨੇ ਪੁਕਾਰ
 ਕੇ ਕਹਾ। ਜੇਹੇ ਭੁਈ ਅਪੁਣੀ ਫ਼ਿਆਕਰ ਕੈ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਆਵਣਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ
 ਜਹਾਜ ਬੇਗ ਹੀ ਆਗੇ ਚਲੇ ਗਾ। ਬਹੁਤ ਵਹੁ ਲੋਕ ਬਰੇਤੀ ਪਰ ਅਪਣੀ ਅਪਣੀ ਫ਼ਿ
 ਆਕਰ ਕੈ ਜਹਾਜ ਵਿਖੇ ਆਏ। ਅਰੁ ਮੁਕਤੇ ਇਸ ਬਾਨੁ ਵਿਖੇ ਆਇ ਇਸ ਬਿਤੁ
 ਏ। ਬਹੁਤ ਇਸ ਬਰੇਤੀ ਵਿਖੇ ਜੇ ਨਾਨਾ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਫੁਲ ਅਰੁ ਪੀਖੀ ਸਬਦ ਕਰਤੇ ਥੇ।
 । ਅਰੁ ਰੀਠੀ ਨਪਥਰ ਹੁਕੇ ਕੋ ਕਰਭੀ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹੇ ਏਥੇ। ਸੇ ਕੋਤੇ ਲੋਕ ਇਸੀ ਅਸਚਰ
 ਜਤਾ ਕਉ ਦੇਖਣੇ ਲਾਗੇ। ਪਰੁ ਕਛੁ ਕਢੀ ਲੋਕ ਕੈ ਵਹੁ ਭੀ ਜਹਾਜ ਵਿਖੇ ਆਏ।
 ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਮੁਕਤਾ ਇਸ ਬਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਾ ਭੁਇਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਕਾਚਿ ਕਰ ਬੈਠੇ। ਬਹੁ
 ਜਕੋਤੇ ਲੋਕ ਉਸ ਅਸਚਰ ਜਤਾ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਭੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੁ ਏ। ਅਰੁ ਰੀਠੀ ਲੇਪ
 ਥਰ ਹੁਕੀ ਆਪੇਟਾ ਬਾਂਧ ਕਰ ਲੇ ਆਏ। ਅਰੁ ਉਸ ਜਹਾਜ ਵਿਖੇ ਕੋ ਕਰਹੁ ਕੇ ਰਾਖਣੇ
 ਕੀਠ ਉਨ ਉਨ ਹਨੇ ਨਪਾਈ ਤਾਂ ਤੇ ਵਹੁ ਪੇਟਾ ਸੀਸ ਪਰ ਰਾਖ ਬੈਠੇ। ਬਹੁਤ ਜਬੈ ਏਕ ਦੇ
 ਇਦਿਨ ਬਿਤੀਤ ਭੁਏ। ਤਬ ਕੋ ਕਰਹੁ ਕਾਰੇਗ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਾਇਆ। ਅਰੁ ਉਨ ਹੁਪ
 ਥਰ ਹੁਤੇ ਦੁਰਗੀਧ ਆਵਣੇ ਲਾਗੇ। ਅਰੁ ਉਨ ਕਉ ਰੂਰੇ ਕਾਮਾਰਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਨਹੋ ਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਬਰੇਤੀ ਖਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁਏ। ਅਰੁ ਪਸਚਾਤਾ ਪਕਰਣੇ ਲਾਗੇ। ਬ
 ਹੁਤ ਕੋਤੇ ਲੋਕ ਉਸ ਬਰੇਤੀ ਕੀ ਅਸਚਰ ਜਤਾ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਵਿਸਮੈ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁ
 ਏ। ਅਰੁ ਪਸਚਾਤਾ ਪਕਰਣੇ ਲਾਗੇ। ਅਰੁ ਉਦਰ ਰਚਨਾ ਕਉ ਦੇਖ ਤੇ ਜਹਾਜ ਤੇ ਵ
 ਰਗਾਏ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਜਹਾਜ ਭੀ ਆਗੇ ਚਲਤਾ ਰਹਾ। ਅਰੁ ਉਨ ਹੁ ਮੂਰਖ ਹੁਨੇ ਖੇਵਟ
 ਕੀ ਪੁਕਾਰ ਭੀ ਨਾ ਸੁਣੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਤੇ ਉਸ ਬਰੇਤੀ ਵਿਖੇ ਭੂਪਾ ਅਸਕਰ ਕੈ ਮ੍ਰਿਤਿ ਹੁਏ
 । ਅਰੁ ਕਿਨ ਹੁ ਕਉ ਸਿਧਾਇ ਕਾਨੇ ਮਾਰ ਰਾਗਾ। ਪਰੁ ਵਹੁ ਮਾਨੁ ਖਜੇ ਪ੍ਰਥਮ ਹੀ ਸੀ ਪ੍ਰ
 ਆਏ ਥੇ ਜਹਾਜ ਵਿਖੇ। ਸੇ ਵੈਰਾਗੀ ਪੁਰਖ ਹੁਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਬ

ਰੇਤੇ ਹੀ ਵਿਖੇ ਰਹੇ ਬੇ ਸੋਤ ਮਸੀ ਮਾਨੁ ਖਹੈ ॥ ਜੇ ਉਨ ਹੁਨੇ ਆਪ ਕਉ ਅਰੁ ਭਗਵੰਤ ਕਉ
 ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਉਨ ਹੁਨੇ ਮਾਇਆ ਵਿਖੇ ਬੰਧ
 ਮਾਨ ਕੀਆਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜੋ ਕੁਛ ਕੀਲ ਕਰ ਕੈ ਜਹਾ ਜ ਵਿਖੇ ਆਏ ਬੇ ॥ ਅਰੁ ਜਿਨ
 ਹੁਨੇ ਰੀਰੀ ਲੋਕ ਕਉ ਠਾਇ ਲੀਏ ਬੇ ॥ ਸਿਉ ਹੁਨੇ ਵਿਖਈ ਰਾਜ ਸੀਹੈ ॥ ਸੋ ਜਦ
 ਪਰੁ ਗਵੰਤ ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਮਾਨ ਤੇਹੈ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਭਿਆਨੁ ਹੀ
 ਕਰਤੇ ॥ ਅਰੁ ਜਗਤ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੇ ਸਿਰਣੇ ਕਵਿਭੁ ਰਉ ਠਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ॥ ਅਥ
 ਪਾਂਚਵੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਮਾਇਕਾ ਅਰੁ ਨਿਰਮਾਇਕ ਪਦਾਰਥ ਤੁਕਾਵਰਨ ਨਹੈ ਵੇਕਾ ॥
 ॥ ਤਤੋ ਜਾਣੁ ਤੈ ਜੇ ਤੀਕ ਫੁਮਾਇ ਕੀਨਿਆਈ ਨਿਖੇਧ ਕਹੀਹੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ
 ਇਉਂ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ॥ ਜੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸਭੁ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਨਿਵੇਹੈ ॥ ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਜੇ ਕੋਤੇ ਪਦਾਰਥ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਵਿਖੇ ਮੇਸੇ ਹੀ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈ
 ॥ ਜੇ ਸੇਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਸੁਭ ਕਰਤ ਤੇ ਜੇ ॥ ਸੇ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਹੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਪ
 ਰੁਮਾਇ ਅਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਭੀ ਜੀਵ ਕੇ ਸਿਰੀ ਅਰੁ ਸਹਾਇ ਤਾ ਕਰ
 ਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਦ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਇਸ ਵਿਦਿਆ ਕੇ ਜਗੁਣੁ ਹੈ ਸੇ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥਰ
 ਹਤ ਹੈ ॥ ਸੇਵਿਦਿਆ ਗੁਣ ਭੀ ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਕੀ ਪ
 ਵਿਭਤਾ ਅਰੁ ਸੁਸੁਤਾ ਪਾਪ ਹੁਕੇ ਭਿਆਨੁ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜੁਸਰਾਗੁ
 ਦੁਰਹਸ ਅਨਿਦੁ ਹੈ ॥ ਸਿਭੁ ਗਵੰਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਅਰੁ ਚਿਤ ਕੀ ਇਕਾ ਗਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟਤ
 ਕਰ ਪ੍ਰਗਟਤ ਹੈ ॥ ਸੇ ਇਹ ਸੁਭੁ ਗੁਣੁ ਸਤਿਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਅਰਦਾਸ
 ਅਰੁ ਭੁਜਨ ਕਾ ਜੋ ਰਹਸੁ ਹੈ ॥ ਸੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹੁਤੇ ਵੇਸੇ ਖਹੈ ॥ ਪਰੁ ਇਹੁ ਰਹਸੁ ਭੀ
 ਇਸੀ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰ
 ਸਿਧਿ ਹੂਆ ਜੇ ਸਭੁ ਹੀ ਨਿਵਨ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਰਸੁ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥
 ਜੇ ਨਿਵੇਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖੀ ਮੇਤਉ ਪ੍ਰਣਾਮ ਪਾਵੇ ਹਾਰੇ ਸੁਆਦ ਭੀ
 ਸਭੁ ਹੀ ਨਿਵਨ ਹੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਪਾਵੇ ਹਾਰੇ ਸੁਆਦ ਭੀ ਵੇਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੈ ॥
 ਜੇ ਜਿਸੁ ਸੁਆਦ ਕਰਿ ਕੈ ਸਰੀਰ ਅਰੁ ਵਿਭੀ ਆਕੀ ਪ੍ਰਸਟਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਸੇ ਨਿਵੇਹੈ ॥
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮੇਸੇ ਸੁਆਦ ਹੁਕੇ ਰਿਕੈ ਅਚੇਤਤਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮਾਦ ਅਰੁ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਸਤਿਤਾ
 ਬਢਤੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜੁਸਰਾਗੁ ਸੁਖ ਜੇ ਮਹਾਰੁ ਅਰੁ ਦਸਕੁ ਅਰੁ ਇਸ ਬਾਨ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰ
 ਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਦ ਪਇਹ ਭੀ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਨਿਵਨ ਹੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ
 ਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਸੁਭ ਕਰਤ ਤਭੀ ਇਸੀ ਕਰ ਕੈ ਸਿਧ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਇਸ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰ

ਲੋਕਕਾਸੀਗੀਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਪਾਣਹੁਕੀਰੀਖਾਕੇਨਮਿਤਕਰੈ॥ ਅਰੁਸਿਜਮਵਿਖੇ
 ਵਰਤੇ॥ ਤਤੇਜੇਕੋਈਪੁਰਖੁਇਸਸਰੀਰਕੇਸੁਖਕਉਸਿਤੇਖਸਹਿਤਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰੈ॥
 ॥ ਅਰੁਉਸਕੀਮਨਸਾਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਮੇਅਚਿਤਹੋਕਾਰਿਗਵੰਤਕਾਰੁਜਨਕਰਉ॥
 ਤਬਉਸਕਉਮਾਇਆਤੇਰਹਤਿਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਸਿਤਜਨਹੁਗੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਮਾਇ
 ਆਕੇਸਰਬਪਦਾਰਥਨਿਦੇਹੈ॥ ਅਰੁਗੁਰਵੰਤਕਾਰੁਜਨਅਰੁਜਿਸੁਪਦਾਰਥਕਰਕੇ
 ਗੁਰਵੰਤਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਸੇਪਦਾਰਥਨਿਦੇਹੈ॥ ਅਰੁਗੁਰੁਕਰਣੇਜੇਗਾਹੈ॥ ਤਤੇ
 ਮਾਇਆਕੇਛਲਅਰੁਇਸਕਾਵਿਸਤਰੁਜੇਵਰਨਨਕੀਆਹੈ॥ ਸੇਇਸਕੀਥਵਿ
 ਖੇਇਤਨਹੀਬਹੁਤੁਹੈ॥ ॥ ॥ ॥ ਇਤਿਮਾਇਆਕੀਪਛਾਣਕਾਧਿਆਉਸਿਪੂਰ
 ਨਹੂਆ॥ ॥

੧੯ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਅਥਚਉਥੇਧਿਆਇਵਿਖੇ

ਪਰਲੋਕਕੀਪਛਾਣਵਰਨਨਹੈਵੇਗੀ॥ ਤਤੇਜਾਣੂਜੇਪ੍ਰਥਮੇਜਬਲਗਮਿਤਿ
 ਹੋਏਕਉਨਪਛਾਣੀਐ॥ ਤਬਲਗਪਰਲੋਕਗੀਨਹੀਪਛਾਣਿਅਯਾਤਾ॥ ਅਰੁ
 ਸਿਸਾਰਕੀਜੇਜੀਵਨਚੇਤਨਹੂਪਜੀਵੈਹੈ॥ ਜੇਜਬਲਗਉਸਜੀਵਕਉਨਪਛਾਣੀਐ
 ਤਬਲਗਜੀਵਣੇਗੀਭੀਪਛਾਣਨਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀ॥ ਜੇਜੀਵਕਪਛਾਣਨਹੈਹੈ॥
 ਜੇਅਪੁਣੇਆਪਕਉਪਛਾਣੀਐ॥ ਪਰੁਕਛੁਕਇਸਦੁਚਨਕਾਵੁਖਿਆਣੁਮੇਨੇਆ
 ਗੋਭੀਵਰਨਨਕੀਆਹੈ॥ ਅਰੁਸਿਤਜਨਾਕੇਵਚਨਾਵਿਖੇਭੀਆਇਆਹੈ॥ ਜੇਇਹ
 ਮਾਨੁਖਦੁਹੁਪਦਾਰਥਹੁਕੇਸਨਬਿਧਤੇਉਤਪਤਿਹੂਆਹੈ॥ ਜੇਏਕਜੀਵੈਹੈ॥ ਅਰੁਦੂ
 ਸਰਾਸਰੀਰਹੈ॥ ਬਹੁੜਸਰੀਰਹੂਪੀਘੋੜਾਹੈ॥ ਅਰੁਜੀਵਹੂਪੀਉਪਰਿਸਵਾਰਹੈ॥
 ॥ ਪਰੁਲੋਕਵਿਖੇਸੁਖਅਰੁਦੁਖੁਇਸਜੀਵਕਉਸਰੀਰਕੇਸਨਬਿਧਕਰਿਕੈਭੀਹੋਤਾ
 ਹੈ॥ ਅਰੁਇਹੁਜੀਵਸਰੀਰੁਬਿਨਾਹੀਅਪੁਣੇਆਪੁਕਰਿਕੈਭੀਵਖੀਸੁਖੀਹੋਤਾਹੈ॥
 ॥ ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਿਹੂਆਜੇਪਰਲੋਕਵਿਖੇਜੀਵਕੀਅਵਸਥਾਕੇਵਲਜੀਵਕੀਭੀਹੋਤੀ
 ਹੈ॥ ਪਰੁਸਰੀਰਕੇਸਾਥਜੇਜੀਵਕੀਅਵਸਥਾਹੈ॥ ਸੇਤਿਸਕਉਅਸਬੁਲਸੁਰਗ
 ਅਰੁਨਰਕਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਅਥਵਦੁਰਗਤਿਅਰੁਸੁਰਗਤਿਭੀਕਹੀਤੀਹੈ॥ ਬਹੁੜ
 ਸਰੀਰਬਿਨਾਭੀਜੀਵਕਉਸੁਖਅਰੁਆਨੰਦਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਸੇਤਿਸਕਉਆ
 ਤਮਸੁਰਗਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਸਰੀਰਤੇਰਹਤੇਜੀਵਕਉਦੁਸਟਅਰੁਕਸਟਹੋਤਾਹੈ॥
 ॥ ਸੇਤਿਸਕਨਾਮੁਮਾਨਸੀਨਰਕਹੈ॥ ਪਰੁਜੇਅਸਬੁਲਨਰਕਅਰੁਸੁਰਗਹੈ॥ ਸੇਸਕਉ

ਏਪ੍ਰਗਟਹੀਸਮਝਤਾਹੈ। ਜੈਸੇਸੂਰਗਵਿਖੇਕਲਪਬਿਛਿਅਰੁਉਤਮਫਲੁਅਰੁਮ
 ਪਸਰਾਉਦਰਮਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਕੇਖਾਨਅਰੁਪਾਨਆਦਿਕਰੁਗਪਾਏਜਤੇਹੈ। ਬਹੁੜਨ
 ਰਕਵਿਖੇਸਰਪਅਰੁਬਿਛੁਅਰੁਅਗਨਕੇਕੁੰਡਅਰੁਇਤਿਆਦਿਕਅਵਰੁਕੇਤੇਵੁ
 ਖੁਪਾਏਨਤੇਹੈ। ਸੋਇਸਾਵਿਖੇਅਸਥੂਲਨਰਕਅਰੁਸੂਰਗਕੀਵਰਤਧਰਮਸਾਸਤ੍ਰ
 ਸਿਪ੍ਰਸਿਧਹੈ। ਤਤੇਸਭੁਕੇਈਪਛਾਣਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਰਕੈਮੇਨੇਇਸਗ੍ਰਿਥਵਿਖੇਸਿਖੇਪ
 ਕਰਕੈਕਹਾਹੈ। ਅਬਇਸਤੇਆਗੈਮ੍ਰਿਤਹੋਵੇਕਾਅਰਥਪ੍ਰਗਟਕਰਕੈਕਹਤਾਹੈ। ਬਹੁ
 ਝਮਨਸੀਨਰਕਅਰੁਸੂਰਗਕਾਵਚਨਨਕਰਉਗਾ। ਕਹੇਤੇਜੇਇਹਸੁਖਮਨਰਕਅਰੁਸੂ
 ਰਗਕਉਸਭੁਕੇਈਨਹੀਪਛਾਣਤਾ। ਪਗਇਸਭੇਦਕੇਪਛਾਣਦੇਕਉਤਮਮਾਰਗਇਹੁ
 ਹੈ। ਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕੋਚਿਤਵਿਖੇਏਕੁਬਾਰੀਹੈ। ਸੇਵੇਵਲੋਕਕੀਚਰਪੁਲੀਤਸਤੀਹੈ।
 ਪਰੁਜੇਕੇਈਇਸਅਨਭਵਰੂਪੀਸੁਖਮਬਾਗੀਹੈਤਿਸਵਿਖੇਦੇਖਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਉਪਰ
 ਲੋਕਕੀ। ਦੁਰਗਤੀਅਰੁਸੂਰਗਤਿਭੀਪ੍ਰਗਟਿਰਾਸਆਵਤੀਹੈ। ਅਰੁਸਿਸੇਤੇਰਹਤਹੈ।
 ਤਾਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੇਪੁਰੁਖਕਾਵੇਖਣਾਨੁਗਤਿਅਰੁਵਚਨਕਰਕੈਦੇਖਤਾਹੈਪ੍ਰਤਖ
 ਜੈਸੇਵੇਦਕਉਸਗੀਰਕਾਰੇਗੁਅਰੁਅਰੇਗਤਾਂਰਾਸਆਵਤੀਹੈ। ਬਹੁੜਇਉਗੀ
 ਜਾਣਤਾਹੈ। ਜੇਜਬਇਹਰੇਗੀਅਪਥਕਾਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰੇਗਾ। ਤਬਨਾਸਤਾਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁਜਬਅਪੁਨੇਰੇਗਕਉਪਾਵਕਰੇਗਾ। ਅਰੁਜਬਸਿਜਮ
 ਵਿਖੇਵਰਤੇਗਾ। ਤਬਰੇਗਕੈਦੁਖਤੇਮੁਕਤਿਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਸੇਹੀਸਿਤਜਨਹੁਕਉਜੀਵ
 ਕੀਸੁਰਗਤਿਅਰੁਦੁਰਗਤਿਪਰਗਟਰਾਸਤੀਹੈ। ਅਰੁਇਸਵਰਤਾਕਉਭੀਹਸਤਮ
 ਲਾਦੇਖਤਾਹੈ। ਜੇਭੁਗਵਿਤਕਭੁਜਨਅਰੁਉਸਕੀਪਛਾਣਨੀਵਕੀਉਤਮਗਤਿਕਾਕਾ
 ਰਣਹੈ। ਬਹੁੜਮੁਰਖਤਾਅਰੁਪਾਪਹੁਕਰਿਕੈਇਹਜੀਵਨੀਚਗਤਿਕਉਪਾਵਤਾਹੈ।
 ਸੋਇਹਵਿਦਿਆਅੰਸੀਦਲਿਰੁਹੈ। ਜੇਬਹੁਤੇਪ੍ਰਿਤਭੀਇਸਭੇਦਕਉਨਹੀਸਮਝਤੇ।
 ਅਬਵਾਇਸਪਰਪ੍ਰਤੀਤਨਹੀਕਰਤੇ। ਅਰੁਅਸਥੂਲਨਰਕਅਰੁਸੂਰਗਾਇਨਾਅਵਰ
 ਕਛੁਨਹੀਜਾਣਤੇ। ਅਰੁਪਰਲੋਕਕਉਭੀਸਵਣਮਾਤ੍ਰਹੀਮਾਨਤੇਹੈ। ਤਤੇਮੇਸਾਸਤ੍ਰਹੁ
 ਕੀਜੁਗਤਿਕਰਿਕੈਕਛੁਕਪਰਲੋਕਕਾਅਰਥਵਚਨਨਕਰਉਗਾ। ਪਰੁਜਿਸਮਾਨੁ
 ਖਕੀਬੁਧਉਜਲਹੋਵੈ। ਅਰੁਜਿਸਕਾਰਿਦਾਖਿਬਹੁਕੇਵਿਵਾਦਤੇਰਹਤਹੋਵੈ। ਅਰੁ
 ਦੇਖਾਦੇਖੀਕੇਵਿਰੁਹਤੇਸੁਖਅਰੁਨਿਹਕਾਮੁਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕਉਇਸਮਾਰਗਕੀ
 ਬੁਝਰਾਸਆਵੈਗੀ। ਅਰੁਉਸਕੋਚਿਤਵਿਖੇਪਰਲੋਕਕਾਅਰਥਵਿਭੁਹੋਵੈਗਾ।
 ਕਹੇਤੇਜੇਬਹੁਤੇਲੋਕਹੁਕੀਪ੍ਰਤੀਤਪ੍ਰਲੋਕਕੇਜਨਣੇਵਿਖੇਨਿਬਲੁਅਰੁਸਿਸੇਸਿਨੁ

ਗਾਉਹੋਤੀਹੈ॥੧॥ ॥ ਅਬ ਦੁਸਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਤ ਕਾ ਵਰਨ ਨ ਹੋਵੈਗਾ॥ ॥ ਤੁ
 ਤੇਜਾ ਦੁਤੀਜੇ ਸਰਗ ਦੁਖ ਦਿਖਾਇ ਪਰੈ ਕਾ ਸਮਾ ਅਰਥ ਜਨ ਦੇ ਕੀ ਦਿਹਾਇ॥ ਤੁਸੀ ਵਿਸ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਸੁਵਣ ਕਰਾ ਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਵਿਖੇ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਚੇਤਨਾ ਹੈ॥ ਸੇਵੇ ਕਾ ਪਾਣ ਚੇਤਨ ਕ
 ਯੋਤੀ ਹੈ॥ ਜਿਸ ਕਰਿ ਕੈ ਰਿਦੈ ਅਸਥਾਨ ਅਰੁ ਪਾਣ ਵਾਇ ਕੇ ਜੇ ਗੁਸਾ ਥਾ ਸਗਰ ਅ
 ਰੁਇ ਫੀਆ ਸੁਰ ਜੀਤ ਹੋਤੀਆ ਹੈ॥ ਸੇ ਪਾਣ ਚੇਤਨਾ ਪਸੁ ਅਹੁ ਅਰੁ ਮਾਨੁਖ ਹੁਇ ਖੇਏ
 ਕਾ ਸਮਾਨ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਦੁਸਰੀ ਚੈਤਨ ਤਾ ਬੁਧ ਕਰਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਸੇ ਕੇਵਲ ਮਨੁਖ ਹੀ ਕਾ
 ਅਧਕਾਰ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਵਹੁ ਪਾਣ ਚੇਤਨਾ ਜੇ ਸਗਰ ਕਉ ਸੁਚੇਤ ਕਰਤੀ ਹੈ॥ ਸੇ ਪਾਣ ਹੁ
 ਕਾ ਫੁਰਣਾ ਰਿਦੈ ਅਸਥਾਨ ਸਿਉ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਜੇ ਰਿਦਾ ਅਸਥਾਨ ਤਤੁ ਕੇ ਸੁਖ ਮਾ
 ਅੰਸ ਹੁਕਾਰਿ ਰਚਿ ਆਹੂਆ ਹੈ॥ ਸੇ ਤਤੁ ਕੀ ਅੰਸ ਵਾਇ ਪਿਤ ਕਠਾ ਆਇ ਕਾ ਹੈ॥ ਪ
 ਰੁਜ ਬਲਗਾਇ ਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਸਮਾਨ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਤ ਬਵਹੁ ਰਿਦੈ ਅਸਥਾਨ ਸੁਖੇ ਨਰਹ
 ਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਸੀ ਰਿਦੈ ਅਸਥਾਨ ਕੀ ਨਾਨੀ ਸੀਸ ਅਰੁ ਸਰਬ ਅੰਗ ਹੁਇ ਖੇਪਰਤੀ
 ਆ ਹੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਪਾਣ ਵਾਇ ਕੇ ਸਨ ਬੁਧ ਕਰ ਕੇ ਸਭ ਇਫੀਆ ਸੁਰ ਜੀਤ ਹੋਤੀਆ ਹੈ॥
 ਅਰੁ ਸਗਰ ਕੀ ਸਰਬ ਕ੍ਰਿਆ ਸੁਪੁਰੋਤੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਵਹੁ ਤਤੁ ਕੀ ਸਮਾਨ ਬ੍ਰਿਤਿ
 ਸੀਸ ਵਿਖੇ ਪਹੁਚਤੀ ਹੈ॥ ਤ ਬਨੇੜ ਅਰੁ ਸੁਵਣ ਆਇ ਕਾਇ ਫੀਆ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਅ
 ਪੁਣੇ ਵਿਖੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣੇ ਕਾ ਬਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਇਸ ਕਾ ਵਿਸਠਾਂਤੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ
 ਸੇਵੀ ਪਕ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਿ ਕੇ ਮੀਦਰ ਵਿਖੇ ਚਮਤ ਕਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾ
 ਚ ਬਭਾਸਣੇ ਲਾਗਤ ਹੈ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸਤਾ ਪਾਇ ਕਰਿ ਤਤੁ ਕੀ ਸਮਾਨ
 ਅੰਸ ਅਰੁ ਪਾਣ ਵਾਇ ਕੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਕਛੁ ਪਟਲੋ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਤ ਬਵਹੁ ਅੰਗਾ ਕ੍ਰਿ
 ਅਤੇ ਰਹਿਤ ਸੁਨੋਤਾ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਵੈਦ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰੋਜਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਉਸ ਕਾ ਉ
 ਪਚਾਰੁ ਕਰ ਕੇ ਪਟਲ ਕਉ ਝੁਰਕਰ ਤੇ ਹੈ॥ ਤ ਬਉਸ ਅੰਗਾ ਵਿਖੇ ਚੈਤਨ ਤਾ ਫੁਰਤੀ
 ਹੈ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਵਹੁ ਰਿਦੈ ਅਸਥਾਨ ਸਗਰ
 ਰਵਿਖੇ ਦੀਪਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਪਾਣ ਵਾਇ ਉਸ ਕੀ ਬਾਤੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਅਹਾ
 ਰੁਪੀ ਤੇ ਲੁ ਹੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ॥ ਜੇ ਤੇ ਲਾਬਿਨਾ ਦੀਪਕ ਬੁਝਤਾ ਹੈ
 ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਅਹਾਰ ਬਿਨਾ ਪਾਣ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਬੁਝ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਸੇ ਅਧਿਕ ਤੇ ਲਪਾ
 ਵਣੇ ਕਰਿ ਕੇ ਬਾਤੀ ਤੇ ਲਕਉ ਨਹੀਂ ਖੋਚਤੀ॥ ਤ ਬਭੀ ਦੀਪਕ ਸੁਨੋਤਾ ਹੈ॥ ਤੇ
 ਸੇਵਿ ਹੁਰਿਦਾ ਅਸਥਾਨ ਕੀ ਅਧਿਕ ਕਾਲ ਬਿਤੀਤ ਹੁਏ ਬ੍ਰਿਧਿ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ
 ਅਹਾਰ ਕਉ ਨਹੀਂ ਖੋਚ ਸਕਤਾ॥ ਤਾ ਤੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਜੇ ਸੇ ਤੇ ਲਾਅਰੁ ਬ

ਤੀਹੇਤੇਭੀਅਕਸਮਾਤਵਿਘਨਕਰਕੈਦੀਪਕਬੁਝਨਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਹੀਸਸਤਾਦਿਕ
 ਵਿਘਨਹੁਕਰਕੈਭੀਸਰੀਰਕਾਨਾਸੁਹੇਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਾਣਵਾਇਕੀਜੇਸਮਾਨਤਾ
 ਹੈ। ਸੋਤਿਸਕੋਸਰੀਰਅਰੁਇਝੀਅਕੀਕ੍ਰਿਆਸਿਧਿਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਜਬਦਾਇਪਿ
 ਤਕਯਕੋਕੋਪਕਰਿਕੈਵਹੁਸਮਾਨਬ੍ਰਿਤਿਨਸਟਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਤਬਅਵਸਮੇਵਇਝੀ
 ਅਕੀਕ੍ਰਿਆਉਨਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਜੇਸੇਦਰਪਣਵਿਖੇਜਬਉਜਲਤਾਹੋਤੀਹੈ। ਤ
 ਬਉਸਵਿਖੇਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਕੀਮੁਰਤਿਪੜੀਗੁਸਤੀਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਦਰ
 ਪਣਜੀਗਾਲਕਰਿਕੈਮਲੀਨਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਤਬਕਿਸੀਪਦਾਰਥਕਾਪ੍ਰਤਿਬਿ
 ਬਨਹੀਗੁਸਤਾ। ਸੋਜੇਸੇਨਿਰਮਲਤਾਈਕੇਨਾਸਹੇਣੇਕਰਿਕੈਕਿਸੀਪਦਾ
 ਰਥਕਾਭਾਨੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਤੈਸੇਪ੍ਰਾਣਹੁਕੀਜੇਸਮਾਨਬ੍ਰਿਤਿਹੈ। ਸੋਤਿਸਕਾਗ੍ਰੀਇ
 ਹਸੁਗੁਵਾਹੈ। ਜੇਜਬਵਹੁਸਮਾਨਬ੍ਰਿਤਿਵਿਪਰਜੈਹੋਤੀਹੈ। ਤਬਰਿਦਾਅਸ
 ਥਾਨਉਨਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਝੀਅਵਕਵਿਵਹਾਰਸਿਧਿਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਸ
 ਰੀਰਕਾਅੰਗੁਜਬਤਿਸਪ੍ਰਾਣਵਾਇਕੇਪ੍ਰਕਾਸਤੇਰਹਿਤਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਉਨਹੋਜਾਤਾ
 ਹੈ। ਅਰਉਨਹੁਏਅੰਗਕਉਮ੍ਰਿਤਿਕਹੀਤਾਹੈ। ਤੰਤੇਮਰਨੇਕਾਅਰਥਇਹੀ
 ਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਾਣਵਾਇਕੀਸਮਾਨਬ੍ਰਿਤਿਕਾਨਾਸੁਹੇਵਣਾ। ਅਰੁਸਮਾਨਤਾਕਾਨਾਸੁਕਰ
 ਏਹਾਰਾਜਮਹੈ। ਸੇਵਹੁਗ੍ਰੀਭੁਗਵਿਤਕਉਤਪਤਿਕੀਆਹੂਆਹੈ। ਪਰੁਇਹ
 ਲੋਕਉਸਜਮਕਉਭੀਨਾਮਮਾਤ੍ਰਮਾਨਤੇਹੈ। ਅਰੁਇਸਵਚਨਕਾਖੇਲਣਬ
 ਹੁਤਵਿਸਥਾਰਕਰਹੋਤਾਹੈ। ਪਰੁਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਹੈਜੇਪ੍ਰਾਣਵਾਇਉਨਹੋਵ
 ਏਕਾਨਾਮ੍ਰਿਤਿਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਪ੍ਰਾਣਵਾਇਭੀਸੁਖਮਸਰੀਰਹੈ। ਅਰਬ
 ਇਹੁਜੇਸੁਖਮਅੰਸਕਰਿਕੈਤਤਹੁਕੀਰਚਿਆਹੂਆਹੈ। ਪਰੁਇਸਮਾਨੁਖਵਿ
 ਖੇਜੇਚੈਤਨਰੂਪੀਜੀਵਹੈਸੇਪ੍ਰਾਣਚੈਤਨਤਾਤੇਭੁਨਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਕੀਨਿਆ
 ਈਨਹੀ। ਅਰੁਅਖੰਡਹੈ। ਅਰੁਭੁਗਵਿਤਕੀਪਛਾਣਕਾਅਸਥਾਨਹੈ। ਸੋਜੇ
 ਸੇਵਹੁਭੁਗਵਿਤਅਖੰਡਰੂਪਹੈ। ਅਰੁਏਕੁਹੈ। ਤੈਸੇਹੀਉਸਕਾਪਛਾਣਣਾਭੀ
 ਅਖੰਡਹੈ। ਜੇਉਸਗਿਆਨਸਰੂਪਕਾਸਮਾਵਣਾਖੰਡਕਾਰੁਸਰੀਰਵਿਖੇਨਹੀਹੋ
 ਸਕਤਾ। ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਅਖੰਡਸਰੂਪਜੀਵਹੀਵਿਖੇਭੁਗਵਿਤਕੀਪਛਾਣਿਹੋ
 ਤੀਹੈ। ਬਹੁਦੀਪਕਕੇਝਿਸਟਾਂਤਕੀਰਕੈਤੂ। ਇਸਭੇਦਕਉਪਛਾਣਾਜੇਅਸਥੂ
 ਲਸਰੀਰਦੀਪਕਹੈ। ਅਰੁਰਿਦਾਇਸਥਾਨਇਸਕੀਬਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਾਣਰੂਪੀ
 ਅਗਨਿਹੈ। ਅਰੁਚੈਤਨਤਾਰੂਪੀਪ੍ਰਕਾਸਹੈ। ਸੇਇਸਕਾਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਸੇ

ਦੀ ਪਕਤੇ ਦੀ ਪਕਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੁਖ ਮਹੇਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਪ੍ਰਾਣ ਸਕਤੀ ਤੇ ਚੈਤਨ ਤਾਰੂ ਪੀ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੁਖ ਮਹੇਤਾ। ਅਰੁ ਅੰਸਾ ਅਰੂਪ ਹੋ ਜੇ ਉਸ ਕਉ ਕਿਸੀ ਵਚਨ ਕੀ ਸਿਗਿਆ ਕਾਰਿ
 ਕਹਿ ਆਨ ਹੀ ਜਾਤਾ। ਸਿਜ ਬਤ੍ਰਿ ਸੁਖ ਮਤ ਕੀ ਚਿਰ ਦੇਖ ਹਿਤ ਬਇਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਪਰਵ
 ਛੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਖੀਐ ਜੇ ਦੀ ਪਕਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪਕਕੇ ਨਾਸ
 ਹੋਣੇ ਕਰਿ ਕੋ ਉਸ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭੀ ਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਾਣ ਵਾਇਕੇ ਸੁਨ ਹੁਏ
 ਤਉ ਚੈਤਨ ਤਾ ਕਾ ਨਾਸੁ ਨ ਹੋਤਾ। ਤਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ ਸਮਝਿ ਆ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ
 । ਜੇ ਸੇ ਦੀ ਪਕਕੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਚੈਤਨ ਤਾ ਕਰਿ ਕੋ ਸਰੀ
 ਰ ਕੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਦੀ ਪਕਕੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਾ ਪ੍ਰੋਜਨ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਦੀ ਪਕਕਾ ਹੋ
 ਵਣਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਦੀ ਪਕਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭੀ ਦੀ ਪਕਕੇ ਆ
 ਸੇ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕਾ ਆਸਰ ਭੀ ਚੈਤਨੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀ ਨਿਆਈ ਮਹਾਸੂ
 ਖ ਮਹੇ। ਤਬ ਇਸ ਭਾਵ ਕਰਿ ਕੋ ਦੀ ਪਕਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸਿਭ ਵਤਾ ਹੈ। ਅਬ ਇਸ
 ਕਰਿ ਕੋ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁ ਆ ਜੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪੀ ਘੋੜਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਚੈਤਨ ਰੂਪੀ ਸਵਾਰ ਹੈ। ਅਬ
 ਵਾ ਚੈਤਨ ਰੂਪੀ ਜੀਵ ਕੇ ਹਾਥ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕੀ ਸਮਝਿ ਤਿਨ ਸਟ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ
 ਅਸਭੁ ਲਾਸਰੀ ਰਮਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਚੈਤਨ ਸਤਾ ਅਪੁਣੇ ਆਪ ਵਿਖੇ ਇਸ ਥਿ
 ਤਰਹ ਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਸਵਾਰੁ ਘੋੜੇ ਤੇ ਰਹਿਤੀ ਪਿਆਵਾ ਕਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਵਹੁ
 ਭੀ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘੋੜੇ ਬਿਨਾ ਪਿਆਵਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਸੇ ਘੋੜੇ ਕੇ ਨਾਸ ਹੁਏ ਸਵਾਰ
 ਨਾਸੁ ਨ ਹੋਤਾ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਾਸ ਹੁਏ ਜੀਵ ਕਾ ਨਾਸੁ ਨ ਹੋਤਾ। ਤਤੇ ਇਹ
 ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘੋੜਾ ਅਬ ਵਾਸ ਸਤ੍ਰੇ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਜੀਵ ਕਉ ਦੀਆ ਹੈ। ਸੇ ਭਗਵੰ
 ਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਰੂਪੀ ਸਿਕਾਰ ਕਰਨੇ ਕਉ ਦੀਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਿਸੁ ਮਾਨੁ ਖਨੇ ਪਛਾਣ
 ਰੂਪੀ ਸਿਕਾਰ ਖਾਇ ਆ ਹੈ। ਤਬ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਯਾ ਸੀ ਕਾਨਾ ਸੁਹੇਣਾ ਉਸ ਕਉ ਸੁਖੁ ਦ
 ਏ ਕਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰਬ ਇਹੁ ਜੇ ਉਸ ਕੋ ਬੇਝੁ ਠਾਵਣੇ ਤੇ ਛੁਟਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਉਤ
 ਮ ਸੁਖ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਾਰਿਖੀ ਸਰੋਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜ
 ਬ ਸਾਈ ਲੋਕ ਹੁਕਾ ਸਰੀਰ ਜਬ ਛੁਟਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਉਤਮ ਸੁਖ ਕੇ ਅਸ
 ਥਾਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਿਸੁ ਮਾਨੁ ਖ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪਛਾਣਿ ਨ ਹੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਸਰੀਰ ਛੁਟਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਹਾਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸਿ
 ਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਯਾ ਸਵਹੋ ਜਾਵੇ। ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਕਦਾਚਿ
 ਤ ਸਿਧ ਨ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਪਾਸ ਚਾਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਇਸ

ਜੀਵਕਉਸਤੀਰਕੇਨਾਸਹੂਏਤੇਦੁਖੁਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਪ੍ਰਥਮੇਹੀਜਮਮਾਰਗਵਿਖੇਪ
 ਸਚਾਤਪਕਰਨੇਲਾਗਤਾਹੈ॥੩॥ ॥ ਅਥਤੀਸਰੇਸਰਗਵਿਖੇਜੀਵਕੀਅ
 ਖੰਡਤਾਵਰਨਨਹੋਵੇਗੀ॥ ॥ ਤਾਤੇਜਾਣੂਤ੍ਰਿਜੇਜਬਕਿਸੀਪੁਰਖਕੇਹਾਬਰੁਜਾਅ
 ਰੁਪਾਵਸੁਕਜਾਤੇਹੈ॥ ਅਥਵਾਅਰਧਿਗਹਿਜਾਤਾਹੈ॥ ਤਬਉਸਪੁਰਖਕੀਚੈਤੰਨ
 ਤਾਤਉਦੁਰਨਹੀਹੋਤੀ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਚੈਤੰਨਰੂਪੀਜੀਵਹਾਬਹੁਅਰੁਪਾਵਤੇਰਹਿਤਹੈ॥
 ਅਰੁਜਬਇਹਹਾਥਪਵਭੀਉਸੀਕੇਸਸਤ੍ਰਹੈ॥ ਪਰਤਉਭੀਇਨਕਾਪ੍ਰੇਰਕਜੀਵਹੈ
 ॥ ਸੋਸੇਸੇਤੇਰਾਅਪਣਾਅਪਹਾਥਅਰੁਪਾਵਹੀਨਹੀ॥ ਤੇਸੇਹੀਪੇਟਪੀਠਸੀਸਆਦਿਕ
 ਜੇਸਰਬਸਰੀਰਹੈ॥ ਸੋਇਸਤੇਰੀਤੇਰਾਸਰੀਰਭਿੰਨਹੈ॥ ਤਾਤੇਪ੍ਰਮਾਣਹੂਅਜੇਜਬ
 ਇਹਸਰੀਰਤੇਰਾਸਰੁਹੀਸੁੰਨਹੋਜਾਵੈ॥ ਤਉਭੀਤੇਰੀਚੈਤੰਨਤਾਅਪੁਣੇਆਪਵਿਖੇਇ
 ਸਥਿਤਰਹਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਸੇਸੇਇਹਹਾਥਰੀਅਪਣੀਕ੍ਰਿਅਤੇਸੁੰਨਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਬਉ
 ਸਕਉਮ੍ਰਿਤਕਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਹਾਥਕੀਕ੍ਰਿਆਬਲਕਰਹੋਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਵਹੁਬ
 ਲਭੀਪ੍ਰਾਣਚੈਤੰਨਕੇਪ੍ਰਕਾਸਕਰਿਕੈਤੋਤਾਹੈ॥ ਸੋਨਕ੍ਰਿਕੇਮਾਰਗਸੇਸਰਬਅੰਗਹੁਕੈ
 ਪਹੁਚਤਾਹੈ॥ ਪਰੁਜਬਨਕ੍ਰਿਕਾਮਾਰਗੁਰੋਕ੍ਰਿਅਜਾਤਾਹੈ॥ ਤਬਉਸਅੰਗਕਉ
 ਪ੍ਰਾਣਹੁਕਾਪ੍ਰਕਾਸੁਨਹੀਪਹੁਚਤਾ॥ ਅਰੁਬਲਕੀਹੀਣਤਾਕਰਿਕੈਕ੍ਰਿਅਤੇਰਹਿ
 ਤੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਹੀਇਹੁਸਰੀਰਭੀਪ੍ਰਾਣਹੁਕੇਸਨਬਿਧਕਰਿਕੈਤੇਰੀਆਗਿਆ
 ਵਿਖੇਵਰਤਤਾਹੈ॥ ਪਰੁਜਬਪ੍ਰਾਣਹੁਕੀਸਮਾਨਬ੍ਰਿਤਿਦੂਰਹੋਜਾਤੀਹੈ॥ ਤਬਸਰੀ
 ਰਕੇਸਰਬਅੰਗਸੁੰਨਹੋਜਾਤੇਹੈ॥ ਅਰੁਤੇਰੀਆਗਿਆਮਾਨਣਤੇਰਹਿਤੋਹੋਤੇਹੈ॥
 ਸੋਇਸੀਕਉਮ੍ਰਿਤਿਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਪਰੁਤਉਭੀਤੇਰਾਚੈਤੰਨਸਰੂਪਅਪੁਣੇਆਪਵਿਖੇ
 ਇਸਥਿਤਰਹਤਾਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਕੇਟੀਟਹਲੂਆਤੇਰੀਟਹਲਤੇਹੀਣਹੂਆਤਬ
 ਇਸਕਰਿਕੈਤੇਰਾਤੇਸਾਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਅਰਬਇਹੁਜੇਸਰੀਰਤੇਰਾਟਹਲੂਆਹੈ॥ ਅਰੁ
 ਤੇਰਾਜੇਅਪੁਣਾਅਪੁਹੈਸੋਇਸਤੇਵਿਲਖਣਹੈ॥ ਪਰੁਜਬਤੂੰਵੀਚਾਰਕਰਕੈਦੇਖ
 ਹਿਜੇਇਹਤੇਰੇਅੰਗਜੇਸੇਬਾਲਕਅਵਸਥਾਵਿਖੇਬੋ॥ ਸੋਅਬਤੇਵਹੀਅੰਗਨਹੀ
 ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਵਹੁਅੰਗਸਰੁਹੀਪ੍ਰਾਣਮਕਰਿਕੈਵਿਪਰਜੇਹੂਏਹੈ॥ ਅਰੁਅਹਾਰਹੁ
 ਕਰਿਕੈਬਿਰਧਹੋਗਾਵੈਹੈ॥ ਤਾਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੂਅਜੇਤੇਰਾਸਰੀਰਵਹੁਨਹੀ॥ ਅਰੁਤੂੰਅ
 ਬਭੀਵਹੀਹੈ॥ ਇਸਕਰਿਕੈਸੇਤੇਰਾਸਰੂਪਸਰੀਰਹੀਨਹੀ॥ ਤਾਤੇਤੂੰਸਰੀਰਕੇਨਾਸ
 ਹੋਣੇਕੀਚਿਤਨਾਕਰਾ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਤੇਰਾਸਰੀਰਦੂਰਹੋਜਾਵੈਗਾ॥ ਤਉਭੀਤੇਰਾਸਰੂ
 ਪਅਥਿਨਾਸੀਹੈ॥ ਅਰੁਤੇਰੇਸਰੂਵਹੋਪ੍ਰਕਾਰਕੈਹੋਤੇਹੈ॥ ਸੋਏਕਸਰੂਵਸਰੀਰਕੈ

ਸਨ ਬੀਧਸਾਥਮਿਲੇ ਪੂਏ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਰੂਪ ਅਰੁ ਭੀਖਾ ਅਰੁ ਨਿਦਾਜੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਸਰੀਰ ਕੇ
ਸਨ ਬੀਧ ਬਿਨਾ ਜਿਧਿ ਨਹੀ ਹੋਤੈ। ਤਾ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤਿ ਪੂਏ ਇਹ ਸੁਭਾਵ ਸਭ ਹੀ ਦੂਰ
ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੇ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਹੈ ਅਸੇ ਹੈ। ਜੋ ਤਿਨ ਹੁਵਿਖੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਸਨ ਬੀਧ ਕਛੁ
ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੈਸੇ ਰੁਗਾਵਿਤ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਈਸ਼ੁਰ ਜ ਕਾ ਦੇਖਣਾ ਅਰੁ ਉਸ
ਬੁਝਕੀ ਜੇ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੇਵਲ ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਇਹ
ਪਦਾਰਥ ਸਦਾ ਹੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਣਾ ਚਿਤ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋਤੈ। ਅਰੁ ਭੁਲੇ ਗੁਣ
ਹੁਕਮਿ ਜੋ ਅੰਬਿਨਾ ਸੀ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ। ਜੋ ਭੁਲੇ ਸੁਭਾਵ ਨੀਵ ਕੇ ਸਰ
ਬਦਾਸਿ ਗਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਅਸੀ ਮੂਰਖਤਾ ਅਰੁ ਅਵਿਦਿਅਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ ਹੀ
ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਹ ਪੂਰਖਤਾ ਭੀ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਕ
ਰ ਕੇ ਜੋ ਇਹ ਅਜਾਣਤਾ ਤੇਰੀ ਬੁਧ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰ ਹੁਕੀ ਹੀ ਟਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੰਦ ਭਾਗ ਹੁਕਾਈ
ਜੋ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਅੰ
ਧ ਹੈ। ਸੋ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮਹਾਦੁਖੀ ਅਰੁ ਅੰਧ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜ ਬਲਗੁ ਤੂ ਭੁਲੀ ਭਾਂਤ
ਹੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਚੈਤਨਤਾ ਕਉਨ ਪਛਾਣਹਿ। ਤ ਬਲਗ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਅਰਥ
ਕਉਨ ਪਛਾਣ ਸਕਹਿਗਾ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣ ਸਕਤਿ ਅਰੁ ਚੈਤਨਤਾ ਵਿਖੇ ਜੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅ
ਰੁ ਇਨ ਕੋ ਜੋ ਆਪਸ ਵਿਖੇ ਸਨ ਬੀਧ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਪਛਾਣਣੇ ਕਾਰਿ ਕੋ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਅਰੁ ਬੁ
ਧੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ੩॥ ਅਥ ਚ ਉਥੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਪਾਣ ਚੈਤਨ ਅਰੁ ਚੈਤਨ ਕ
ਲਾ ਕਾ ਤੇ ਦੁਵਰਨ ਨਹੀ ਵੇਗਾ। ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੁ ਇਹ ਤੂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣ ਚੈਤਨਤਾ ਤੁਹ ਕਾ ਵਿਕਾ
ਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਾਇਪਿਤਾ ਅਵਿਕ ਜੋ ਤਤ ਹੁਕੀ ਸੁਖ ਮ ਅੰਸ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਹੁਕਾਰਿ ਕੇ ਰਚੀ ਪੂ
ਈ ਹੈ। ਬਦੁਜ ਜ ਬਕਛੁ ਵਾਇਪਿਤ ਕਛੁ ਕੋ ਪਾਪ ਸਮੋ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤ ਬ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕੀ
ਬ੍ਰਿਤਿ ਭੀ ਵਿਪਰਜੈ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜ ਬ ਇਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤ ਬ ਪ੍ਰਾਣ ਚੈਤਨ
ਹੀ ਸਮਾਨਤਾ ਸੁਭਾਵ ਵਿਖੇ ਰਹ ਰਜਾਤੀ ਹੈ। ਤ ਤੇ ਵੈਦਕ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਤਾਤਪਰਜ ਇਹੀ ਹੈ
। ਜੇ ਵਾਇਪਿਤ ਕਛੁ ਰੁਪ ਰੁਕੇ ਕੋ ਪਕਉ ਉਪਚਾਰੁ ਕਰ ਕੇ ਸਮਾਨ ਰਾਖਤੇ ਹੈ। ਤ ਬਾਇਸਕ
ਰਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਣ ਚੈਤਨਾ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਚੈਤਨ ਕਲਾਕੀ ਅਗਿਆਨ ਕਉ ਮਾਨਤਾ
ਹੈ। ਬਦੁਜ ਦੁਹ ਜੋ ਚੈਤਨ ਕਲਾ ਕਹੀ ਹੈ। ਸੋ ਤਤ ਹੁਕੇ ਦੇਸ ਤੇ ਨਹੀ ਉਪਜੀ। ਅਰੁ ਸੁਖ ਮ ਦੇਸ
ਤੇ ਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁਕੀ ਨਿਅੰਤੀ ਨਿਰਮਲ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਤਤ ਹੁਕੇ ਦੇਸ ਵਿਖੇ
ਉਸ ਕਾ ਆਵਣਾ ਪਰ ਦੇਸੀ ਕੀ ਨਿਅੰਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਅਧਿਕੁਤ ਕਨਹੀ। ਪਰੁ
ਇਸ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕੇ ਆਵਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰੋਜਨਾ ਇਹ ਹੈ। ਜੋ ਪਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਕਾ ਤੇ ਸਾਥ

ਨਾਇ ਲੇਵੇ ॥ ਏਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾਹੈ ॥ ਜਿਸੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਪਕਰ ਕੇ ਸਰਬਜੀਵੁ
 ਕਉ ਮਾਰਗਾਇ ਆਇਆਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਕੀ ਬੁਝ ਪਾਇ ਕਰਿ ਉਸ ਪੰਥ ਵਿਖੇ ਚ
 ਲਤੇਹੈ ॥ ਸੋਭੈ ਅਰੁ ਸੇਕਤੇ ਰਹਤਹੂ ਏਹੈ ॥ ਜਿਸੇ ਨੇ ਪ੍ਰਥਵੀ ਆਦਿ ਕਤਤਹੁ ਤੇ ਰਚਿਆਹੈ
 ॥ ਬਹੁ ਮੇਰੀ ਅੰਸ ਜੇ ਚੈਤਿ ਨ ਕਲਾਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕੀਆਹੈ ॥ ਸੋਇ
 ਸਕਤਾਤ ਪਰਜਾਇ ਹੁੰਗੈ ॥ ਜਿ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪ੍ਰਾਣ ਚੇਤਨਾ ਕਉ ਦਿਸ ਬਿਤ ਕੀਆਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਪ੍ਰਾਣ ਚੇਤਨਾ ਕਉ ਚੈਤਿ ਨ ਕਲਾ ਕੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਣੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਨਾਇਆਹੈ ॥ ਬ
 ਹੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਚੈਤਿ ਨ ਕਲਾ ਪਾਈਹੈ ॥ ਸੋਇ ਸਕਾਇ ਸੁਤਾਇ ਹੁੰਗੈ ॥ ਜਿਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੁੰਦੀ
 ਕਾ ਸਿਖਤਾ ਕਰੀਤਾਹੈ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਅਗਨ ਕਉ ਖੇਚਨ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ਬਹੁ
 ਉਸ ਵਿਖੇ ਅਗਨਿ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਤੀਹੈ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਨ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕੀ
 ਸਮਾਨ ਬ੍ਰਿਤਿ ਸੋਖਤੇ ਕੀਨਿਆਈਹੈ ॥ ਅਰੁ ਚੈਤਿ ਨ ਕਲਾ ਅਗਨਿ ਕੀਨਿਆਈਹੈ ॥
 ਪਰੁ ਜੇ ਸੇਵੇ ਦਕਾਇਦਿ ਆਕੇ ਵੇਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕੀ ਸਮਾਨ ਬ੍ਰਿਤਿ ਕਉ ਪਛਾਣਤੇਹੈ ॥ ਤਬ
 ਉਸ ਕਾਰਿ ਕੋਰੋਗਾ ਅਰੁ ਕਸਟੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਗਥਿਆ ਕਰਤੇਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਚੈਤਿ ਨ ਰੂਪ ਜੇਜੀ
 ਵਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਗ੍ਰੀਸਮਾਨਤਾਹੈ ॥ ਪਰ ਤਿਸ ਕਉ ਸਿਤ ਜਨ ਪਛਾਣਤੇਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਵੇਰਾਗਾ ਅਰੁ ਪੁਰੁਖਾ ਰਬ ਕਰ ਕੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਖਿਜਾਵਾਇ
 ਖੇਸਮਾਨ ਹੋਤੇਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸਮਾਨੁ ਖਕਾ ਚਿਤ ਅਰੋਗ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂ ਅਜੇ ਸੇ
 ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ॥ ਬਿਨਾ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਛਾਣਿ ਨ ਹੀ ਸਕੀਤਾ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਬਾਰਬ
 ਰੂਪ ਚੈਤਿ ਨ ਕੀ ਪਛਾਣ ਬਿਨਾ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਭੀ ਕੁਲੀਭੁ ਲੀਪ੍ਰਕਾਰੁ ਨ ਹੀ ਪਛਾਣੁ ਸਕੀਤਾ
 ॥ ਤਤੇ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕਾ ਸਫਾਨਣਾ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਪਛਾਣਣੇ ਕੀ ਕੁੰਜੀਹੈ ॥ ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ
 ਕੇ ਪਛਾਣਣੇ ਕੀ ਭੀ ਕੁੰਜੀਹੈ ॥ ਪਰੁ ਪਰਮ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਤ ਕਾ ਮੂਲ ਭੀ ਅਪੁਣਾ ਪਛਾਣਣਾਹੈ ॥
 ਏਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੈਨੇ ਅਪੁਣੇ ਆਪੁ ਕਾ ਪਛਾਣਣਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਵਰਨਨ ਕੀਆਹੈ ॥ ਪਰੁ
 ਤਉ ਭੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਜੇ ਜਬਾਰਬ ਰੂਪਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧ ਨ ਹੀ ਕਹਾ ॥ ਅਰੁ ਸਿਤ
 ਜਨ ਹੁਨੇ ਭੀ ਉਸ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਹਣਾ ਵਰਜਿਆਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜੀਵੁ ਹੁਕੀ ਬ੍ਰਹਿ
 ਉਸ ਗ੍ਰਾਂਥ ਜੇ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮਝਨ ਹੀ ਸਕਤੀ ॥ ਅਰੁ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਗ੍ਰੀ ਪੂਰਨ ਸਮਾਨ ਪਛਾ
 ਣਾ ਅਰੁ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਪਰਲੋਕ ਦੇਖਣਾ ਉਸ ਹੀ ਜਬਾਰਬ ਰੂਪ ਕੋ ਗਿਆਨ ਕਰਹੋਤਾਹੈ
 ॥ ਤਤੇ ਤੂੰ ਇਹੀ ਪੁਰੁਖਾ ਰਬ ਕਰੁ ਜੇ ਅਭਿਆਸ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਜਬਾਰਬ ਰੂਪ
 ਹੋਰੁ ਆਪੁਣੇ ਅੰਦਰਿ ਦੇਖਹੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਰੂਪ ਕਾ ਦੇਖਣਾ ਅਪਣੇ ਹੀ ਵਿਖੇ ਹੋ
 ਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਉਸ ਸਰੂਪ ਕੀ ਵਰਤਾ ਸੁਣਿ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਪਰੁਨ ਚਾਹੈ ॥ ਤਬ ਤੇ ਹੀ

ਤੇਏ ਅਰੁ ਉਤਰੇ ਸਾਉ ਨ ਕਾਨਿ ਬਲ ਹੋਤਾਏ ਜੇ ਸੇ ਕਉ ਦੂਰ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ
 ਪ੍ਰਸਨ ਕਰੇ ਜੇ ਏ ਕਮਾਨੁ ਖਕਉ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਮਾਨੁ ਖਰਜਨ ਕਰਾਵੇ ਤਬ ਦੁਹਤ ਉਦੇਨ
 ਹੁਸਰੀ ਰਹੁ ਕੇ ਅੰਗਾਇ ਕਠੇ ਹੀ ਹੋਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਬਹੁੜ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਦੇਇ ਜੀਵੁ ਕਉ ਏਕ
 ਹੀ ਸਰੀਰ ਕਿਉ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਜਬ ਕੋਈ ਅੰਗ ਹੀ ਟਪੁਰੁ ਖੁਹੈਵੇ ਅਰੁ ਦੁਹਤ ਜ
 ਨ ਕਰੇ ਤਬ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਉਸਤੁ ਜਨ ਕੇ ਫਲ ਕਉ ਅੰਗ ਹੀ ਟਕਰੇ ਗਤਾ ਹੈ ਕੋ ਅੰ
 ਗ ਹੁਸਿ ਜੁਗਤਿ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਬ ਕਹੀ ਐ ਜੇ ਦੁਹਤ ਪੁਰਖ ਪੁੰਨ ਕੇ ਫਲ ਕਉ ਅੰਗ ਹੀ ਟ
 ਹੇਇ ਕਰੇ ਗਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸੁਰਗ ਵਿਖੇ ਤਉ ਅੰਗ ਹੀ ਟਹੀਨ ਹੀ ਕੋਈ ਹੋਤਾ ਬਹੁੜ ਜਬ ਕ
 ਹੋ ਜੇ ਅੰਗ ਹੁਸਿ ਜੁਗਤਿ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਕਹੀ ਐ ਜੇ ਰੁਜਨ ਅਰੁ ਸੁਤ ਕਰਤ ਤਵਿ
 ਖੇਤ ਉਹਿ ਅੰਗ ਉਸ ਮਾਨੁ ਖਕੇ ਸਾਥਨ ਬੋ ਤਉ ਫਲ ਕੇ ਭੋਗਣ ਵਿਖੇ ਕਿਉ ਕਰ ਸੀ
 ਹੁਆ ਜੇ ਐ ਸੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰੇ ਕੋ ਉਨ ਕਉ ਨ ਕਉ ਤਰੁ ਮੰਦ ਅਰੁ ਨਿਬਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ
 ਸੇ ਸੇ ਕਉ ਦੂਰ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁੰ ਅੰਯ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਅਵਸਥੇ ਵਿਸ
 ਜੀਵ ਕਉ ਪੁਰਬ ਹੀ ਸਰੀਰ ਕੀ ਅਪੇਛਾ ਨਹੀ ਰਹਿਤੀ ਅਰੁ ਜਿਨ ਹੁਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿ
 ਆਏ ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਕਉ ਉਹੀ ਸਰੀਰ ਫਿਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਕਾਰਣ ਇ
 ਹੋਏ ਜੇ ਉਨ ਹੁਨੇ ਅਪੁਣਾ ਅਪੁਸਰੀ ਰੁਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਤੇ ਦੁਹਤ ਐ ਸੇ ਹੀ ਸਮਝਤੇ ਹੈ ਜੇ
 ਸਰੀਰ ਕੇ ਅਵਰ ਹੋਣੇ ਕਰ ਕੇ ਜੀਵੁ ਭੀ ਅਵਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਦੁਚਨ ਕਾ ਮੂਲ ਹੀ
 ਮਿਥਿ ਆਏ ਪ੍ਰਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਰੀਰ ਭਿਨੇ ਹੈ ਅਰੁ ਜੀਵੁ ਭਿਨੇ ਹੈ ॥੪॥ ਅਥ ਪਾਚਵੇ ਸ
 ਰਗ ਵਿਖੇ ਪੁਰਬ ਪਛਕਾਨਿ ਰਵਰਤ ਕਰਨਾ ਬਰਨਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ਬਹੁੜ ਜਬ ਤਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕ
 ਰ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਹਿ ਜੇ ਕੋਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੁਕੇ ਮਤ ਵਿਖੇ ਏਹੀ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੇ ਜਬ ਇ
 ਸ ਜੀਵ ਕਾ ਸਰੀਰ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਜੀ
 ਵ ਕਉ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ ਕੇ ਸਰੀਰ ਪਹਿਰਾਵੇ ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਦੁਚਨ ਕੇ ਸਾਥ ਇਸ ਕਾ ਵਿਰੁਧ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਤੇ ਦੇਨ ਹੁ ਦੁਚਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਕਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੀ ਐ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤਰਾਇ ਹੋਏ
 ਜਿਕੋ ਏਹੀ ਮਾਨੁ ਖਕਿ ਸੀ ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਕੇ ਕਹੇ ਪਰ ਭੁਟ ਕਤਾ ਹੈ ਸੇ ਅੰਧ ਕਹੀ ਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਿ
 ਨ ਹੁਨੇ ਏਹੀ ਨਿਸਚਾ ਕੀ ਆਏ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣੇ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੀਵੁ ਭੀ ਨਾਸਤਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ
 ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਅਪਣੇ ਬੂਝ ਕਰਿ ਕੈ ਭੀਨ ਹੀ ਅਰੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਬਿਦਿਅ ਕਰ ਕੇ ਭੀ
 ਨ ਹੀ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਉਨ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਬੂਝ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖ
 ਤੇ ਹੈ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਮਰਣੇ ਕਰ ਕੇ ਜੀਵ ਕਾ ਨਾਸੁ ਨ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਜਬ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੁ ਕੀ ਵਿਦਿ
 ਅ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਤੇ ਤਉ ਭੀ ਭੁਗਵਿਤ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕੇ ਵਚਨ ਹੁ ਕਉ ਪੜਕਾਰਿ ਸਮ

ਸੁਲੇਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਜੀਵ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਗੀਰ ਕੇ ਨਾਸ ਹੁਏ ਤੇ ਜੀਵ ਅਪੁਣੇ
 ਆਪ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਰਹਤ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਵਰਨ ਹੁਵੇ ਖੇ ਪ੍ਰਸਿ
 ਧਿ ਹੈ। ਜੇ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਭੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਏਕ ਭਾਗੀ ਠਹੇ। ਅਰੁ ਏਕ ਭ
 ਗਵਾਨ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਭਾਗਵਾਨ ਜੀਵ ਹੈ। ਸਿਬ ਭਾਈ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰੂਪ
 ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਨ ਹੁਨੇ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਅਪੁਣੇ ਸਗੀ ਕਾ ਤਿ
 ਆਗੁ ਕੀ ਆ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਮ੍ਰਿਤ ਹੂਆ ਨ ਜਾਣਹਾ। ਅਰੁ ਵਹੁਏ ਤਮ ਪੁਰਖ ਮੇਰੀ ਬ
 ਖਸੀਸ ਪਾਇ ਕਰਿ ਸਰਬ ਦਾ ਅਨੰਦ ਵਿਖੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਜੇ ਮਨ ਮੁਖ ਜੀਵ ਭਾਗ
 ਹੀ ਠਹੇ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਭੀ ਨਾ ਸੁਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਇਸੀ ਪਰ ਏਕ ਵਾਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਲੜਾਈ
 ਵਿਖੇ ਏਕ ਵਾਰ ਬਹੁਤੇ ਮਨ ਮੁਖ ਮ੍ਰਿਤ ਹੂਏ। ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਜੀਤ ਰਈ। ਤਬ ਮ੍ਰਿਤ
 ਹੂਏ ਪੁਰਖ ਹੁਕਉ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ। ਜੇ ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਸ਼ਕ ਉਭਰਾਵੇ ਤ
 ਕੀ ਆਗਿ ਆਹੁਈ ਥੀ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਜੀਤ ਹੋਵੈ ਭੀ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਤਉ ਮੇਰੇ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪ੍ਰਤ
 ਖ ਦੇਖਿ ਆਹੈ। ਪਰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤਾਮਸੀ
 ਮਨੁਖ ਹੁਕਉ ਤੇਰਾ ਅਰੁ ਕਸਟ ਵੇਵਉਗਾ। ਸੋ ਉਸਦੁ ਖੁਕਉ ਤੁਮ ਹੁਨੇ ਭੀ ਪਾਇ ਅਹੈ
 ਕਿਨਹੀ ਪਾਇ ਆ। ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਸਾਥ ਜੇ ਲੋਕ ਬੋਲੇ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ। ਜੇ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤ
 ਕਾ ਮਾਟੀ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੈ। ਤੁਮ ਇਨ ਕੇ ਸਾਥ ਵਰਨ ਕਿਉ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕ
 ਹਾ। ਜੇ ਜਿਸ ਜਾਂ ਏਕੀ ਸਮੁਥਤਾ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਧੀਨ ਹੋ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ਕਰਕਹਿ
 ਤਾਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤ ਹੂਏ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਵਰਨ ਹੁਕਉ ਤੁਮ ਸਿਉ ਵਸੇ ਖਸੁਨ ਤੇ ਹੈ। ਪਰ
 ਇਨ ਕਉ ਉਤਰ ਦੇਵਣੇ ਕੀ ਆਗਿ ਆਨਹੀ। ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੂਆ ਜੇ ਜੀਵ ਕਾ ਮਰਣਾ
 ਤਉ ਧਰਮ ਸਾਸਤਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਨਹੀ ਕਹਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਸਾਧ ਅਰੁ ਦਾਨ
 ਆਦ ਕੇ ਜੇ ਕਰਣੀ ਵਕਹੈ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਰਿ ਕੈਸਾ ਠਿ ਆਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜੀਵ ਕਾ ਨਾਸੁਨ
 ਹੋਤਾ। ਪਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਰਮ ਸਾਸਤਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣੇ ਕਰਕੈ ਜੀਵ
 ਕਾ ਸਗੀਰੁ ਅਰੁ ਅਸਥਾਨ ਪੁਣਾ ਮਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰਥ ਇਹ ਜੇ ਸਗੀਰ ਭੀ ਅਉਰ
 ਪਹਿਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਬਿਤਰੀ ਅਵਰ ਇਸ ਥਾਨ ਵਿਖੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਪੁਨਿ ਵਰਨ
 ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਸੁਰਗ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪਾਪੀ ਮਨੁਖ ਹੈ। ਸੋ ਨਰਕ ਹੁਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਉ
 ਰਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਤੂੰ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਜਾਣਾ। ਜੇ ਸਗੀਰ ਕੀ ਨਾਸਤ ਕਰਕੈ
 ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਅਰੁ ਸੁਰਗ ਵਰਨਾ ਸੁਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰ ਇਹੀ ਆ ਅਰੁ ਸਗੀਰ ਕਾ ਵਿਵਹਾਰ
 ਰੁਸ਼ ਬਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਏਕ ਲਾਹੀ ਰਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ

ਘੋੜੇ ਕੋ ਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਸਵਾਰੁ ਨਹੀ ਮਰਤਾ ਪਰਤਉ ਭੀ ਪਿਆ ਦਾਹ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਉ
 ਸਕੈ ਅਪਣਾ ਸੁਰਾਵੁ ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਆ ਜੋ ਨਿਉ ਕੀਤਿ ਉ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੋਹੀ ਸਰੀਰ ਰੂ
 ਪੀ ਘੋੜਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤੁ ਇਸ ਪਰਸਵਾਰ ਹੈ ॥ ਰਾਤੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਨਸਤਾ ਕਰਕੇ ਤੇ ਰਾਜਾ ਸੁ
 ਨਹੀ ਰੋਤਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਤੇ ਰਾਸਰੀਰ ਸਰੂਪ ਤੇ ਭੁੰਨੇ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਿਨ ਹੁਪੁਰਖ
 ਹੁਨੇ ਸਰੀਰ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕਉ ਵਿਸਮਰਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਆਪ ਚੇਤਿ ਨ ਸਰੂਪ ਵਿ
 ਖੇ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੁੰਦੇ ॥ ਅਰੁ ਤੁ ਜਨ ਕੀ ਇਕਤਤਾ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਭੁੰਦੇ ॥ ਸੋ ਤਿ
 ਨ ਕਉ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਪਰਤਖ ਭਾਸਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ ਕਾਰਣ ਇਹੁ ਹੈ
 ॥ ਜੇ ਜਦ ਪਉਨ ਕੇ ਪਾਣ ਹੁਕੀ ਸਮਾਨ ਬ੍ਰਿਤਿ ਵਿਪਰਜੈ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ॥ ਪਰਚਿਤ ਕੇ ਇਸ ਬਿ
 ਤੋ ਦੇ ਕਰਕੇ ਪਾਣ ਚੇਤਨ ਭੀ ਰਹ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਵਰਸਨ ਕਉ ਵਹੁ ਪੁਤਖ ਦੇ
 ਖਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਇਸੀ ਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤ ਨਹੀ ਰੋਤੀ ॥ ਇ
 ਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਉਨ ਕਉ ਜੀਵਤ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਉਹ ਜੋ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਹੁੰਦੇ ਪੁਰ
 ਖ ਕਉ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਪੁਤਖ ਭਾਸਤੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਜਾਗਤ ਹੀ ਵਿਖੇ ਉਸ ਅ
 ਵਸਥਾ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਬ ਇਕਤਤਾ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਮਰੂਪ ਸੁਰਗ ਕਉ ਦੇਖਤੈ
 ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਅਰੁ ਆਨੰਦ ਉਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਅਕਸਮਾ ਤਕ
 ਰਿਕੋ ਨਰਕ ਕਉ ਦੇਖਤੈ ॥ ਤਬ ਜਾਗਤ ਵਿਖੇ ਉਨ ਕਉ ਭ੍ਰੰ ਅਰੁ ਸੁਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥
 ਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਉਨ ਕਉ ਸਿਮਰਨ ਵਿਖੇ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਾਗਤ ਵਿ
 ਖੇ ਉਸ ਕਾ ਵਰਨਨ ਕਰਕੇ ਬਤਾਇ ਦੇਤੈ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਇਕਤਤਾ ਵਿਖੇ ਜੋ ਸਾ ਸਿਕਲ
 ਪਉਨ ਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਫੁਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤਿਸ੍ਰਾਂਤ ਮਾਤ੍ਰ ਉਸ ਕਾ
 ਵਰਨਨ ਭੀ ਕਰਤੈ ॥ ਜੋ ਏਕ ਸਮੇ ਮੁਨੀ ਸਰਭੀ ਕੁਜਨ ਕੀ ਸਮਾਧ ਵਿਖੇ ਬੈਠੇ ॥ ਤਬ
 ਉਨ ਹੁਨੇ ਅਪੁਣੇ ਹਾਥ ਕਉ ਉਚਾ ਕਰਕੇ ਖੋਲੀਆ ॥ ਬਹੁ ਕੁਲੇ ਕੁਨੇ ਪੂਛਿਆ ਜੇ
 ਜੀਤੁ ਮਹੁਨੇ ਹਾਥ ਕਿਸਨ ਮਿਤ ਪਸਾਰਿਆ ॥ ਤਬ ਮੁਨੀ ਸੁਰੇਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਸੁਰਗ ਕੇ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕਉ ਮੇਨੇ ਦੇਖਿਆ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਮੇਨੇ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਲਿਆਵਣੇ ਕੀ ਮ
 ਨ ਸਾ ਕਰੀ ॥ ਪਰਸੀ ਪ੍ਰਹੀ ਵਹੁ ਫਲੁ ਫੁਪਨ ਹੋਗਾ ॥ ਇਆ ਤੇ ਤੇ ਭ੍ਰੰ ਐਸਾ ਉਨ ਮਾ
 ਨ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਨਾ ਕਰੁ ਜੇ ਵਹੁ ਫਲੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਸਮਰਥਨ ਹੁਆ ॥ ਸੋ ਮੇ ਸੋ ਜਨ
 ਣ ਅਜੇਗਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਸੁਖ ਮਦੇ ਸਕਾ ਫਲੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਵ
 ਤਾ ਨਹੀ ॥ ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੋ ਜੋ ਅਧਿਕੁਤ ਕਨਗਤ ਅੰਸੁ ਭੂਲ ਅਰੁ ਇਹ ਜਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥
 ਅਰੁ ਇਸ ਵਚਨ ਕੇ ਭੇਦ ਕਾ ਖੋਲਣਾ ਭੀ ਬਹੁਤ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤੇ ਰਾਖੋ

ਜਨਭੀ ਇਸਾਵਿਖੇ ਕਛੁਨਹੀ ਪਰੁ ਕੇਤੇ ਵਿਦਿਆਵਾਨਭੀ ਇਸੀ ਸਿਸੇ ਵਿਖੇ ਭੂਬਗਏ
 ਹੈ॥ ਅਰੁ ਕਹਤੇ ਹੈ॥ ਜੇਵੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਲੁ ਕੇਸਾਥਾ ਅਰੁ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਿਉ ਕਰਈ ਖਆਥਾ
 ॥ ਸੇਐ ਸੇਹੀ ਪ੍ਰਸਨਹੁ ਅਰੁ ਉਤਰਹੁ ਕਰਕੇ ਇਸਾਵਿਖੇ ਪੜ੍ਹੇ ਵਿਦਾ ਵਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਅ
 ਪੁਣੇ ਕਲਿਆਣ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁਨਹੀ ਕਰਤੇ॥ ਬਹੁ ਕੁ ਅਪੁਣੀ ਵਿਦਿਆ
 ਪਰਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਤੇ ਮਹਾ ਪੂਰ੍ਵ ਹੈ॥ ਸੇ ਇਸਕਾਤਾਤ ਪਰਜਾਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਿਤਜਨ ਪ
 ਰਲੋ ਕਕਉ ਅਪੁਣੇ ਰਿਵੇਕੀ ਵਿਸਾਵਿ ਕਰਿ ਦੇਖਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਨਕਾ ਦੇਖਣਾ ਕਿਸੀ ਕੇ
 ਵਚਨ ਅਰੁ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿਨਹੀ ਹੋਤਾ॥ ਤਾਤੇ ਵਹੁ ਇਸਜਗਤੁ ਕੀ ਬਿਤਿ ਕਉ ਤਿਆਗ
 ਕਰਿ ਦੇਤੇ ਨਦੇਸਾਵਿਖੇ ਜਾਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਪਰਲੋ ਕਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤੇ ਹੈ॥ ਜੇ ਪਰਲੋ ਕਕਾ
 ਦੇਖਣਾ ਭੀ ਸਿਤਜਨਹੁ ਕੇ ਬਲੁ ਕਾਏ ਕੁ ਅੰਗ ਹੈ॥ ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂਆ ਜੇ ਪਰਲੋ ਕਕੀ
 ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਦੇਖ ਸਕੀ ਤੀ ਹੈ॥ ਸੇਏ ਕਏਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਾਣਨ ਬਚੇ ਤਨਾ ਕੇਨ
 ਸਹੇਣੇ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਅੰਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਤਉ ਭੀ ਇਹ ਭੀ ਇਹ ਜੀਵ ਪਰਲੋ ਕਉ ਪ੍ਰਤ
 ਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਵਿਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਜਬ ਭੁਜਨ ਕੀ ਇਕਤਤ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਾਣਹੁ ਕੀ
 ਬਿਤਿ ਠਹਿਰ ਜਾਤੀ ਹੈ॥ ਤਬ ਸਮਾਧ ਕੇ ਬਲ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਲੋ ਕਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ॥
 ॥ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਵਿਕਲੋ ਕਵਿਖੇ ਪ੍ਰਲੋ ਕਕਾ ਦੇਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ॥ ਜੇ ਸੇਚਉ ਦ
 ਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਏਕਗਾਈ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਸਮਾਵਤੇ॥ ਤੈਸੇਹੀ ਆਤਮਾ ਸੁਰਗ ਕੀ ਏਕ
 ਗਾਈ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਸਮਾਇ ਸਕਤੀ॥ ਅਰੁ ਜੇਸੇ ਸੁਵਣਾਇੰਦ੍ਰੀ ਕਿ
 ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਰੂਪ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਖ ਸਕਤੀ॥ ਤੈਸੇਹੀ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਚੇਤੀ
 ਨਦੇਸਕੀ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਖ ਸਕਤੀ॥ ਤਾਤੇ ਸੁਖਮ ਦੇਸ ਕਉ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਆ
 ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਭੀ ਸੁਖਮ ਹੈ॥ ੫॥ ॥ ਅਥ ਛਠਵੇ ਸਰਗਾ ਵਿਖੇ ਜਮਾ ਮਾਰਗ ਕਾ ਕਸ
 ਟਵਰਨ ਨੋਹੈ ਗਾ॥ ॥ ਤਾਂਤੇ ਜਾਣਤੈ ਜੇ ਜਮਾ ਮਾਰਗ ਕਾ ਕਸਟ ਭੀ ਦੇਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ
 ਹੈ॥ ਤੁਸੁ ਕਉ ਪਛਾਣਿਆ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਵਹੁ ਕਸਟ ਕੈ ਸੇਏਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ॥
 ॥ ਸੇਏ ਕਦੁ ਖੁਜੀ ਵਕਉ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸਾਥ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਦੁਖ ਕੇ ਵਲਜੀ
 ਵਹੀ ਕਉ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਬਹੁ ਕੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਜੇ ਦੁਖ ਹੈ ਸੇ ਸਭ ਕੇਈ ਜਾਨਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜੀ
 ਵ ਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪਛਾਣਤਾ॥ ਪਰੁ ਜਿਸਨੇ ਅਪੁਣੇ ਆਪ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਹੂਆ
 ਹੈ॥ ਸੇ ਜੀਵ ਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਵਹੀ ਪ੍ਰਤਖ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਅਪੁਣੇ ਹੋਣ
 ਸਰੀਰ ਕੇ ਆਖੈ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ॥ ਅਰੁ ਅਸੇ ਭੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਾਸ ਹੂਏ ਮੇ
 ਰਾਨਾ ਸੁਨਹੀ ਹੋਤਾ॥ ਅਰੁ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਭੀ ਸਰੀਰ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੋ ਜਾ

ਵੈਗਾ ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਹੀ ਧਨੁ ਅਰੁ ਪੁਤ੍ਰਾ ਵਿਕਸਨ ਬੀਧੀ ਅਰੁ ਸਰਬ ਸਮਿ ਹੀ ਅਰੁ ਸੁ
 ਦਰ ਹੁਲਾਸੁ ਅਰੁ ਪਸੁ ਅਰੁ ਇਸਟ ਮਿਤ੍ਰ ਅਰੁ ਧਰਤੀ ਅਕਾਸ ਆਦਿ ਕੋ ਜੇ ਪਦਾਰ
 ਥ ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਹੁਕਰ ਗ੍ਰਹ ਟਕਰ ਸਕੀਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਸਰੁ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਵਹਿ ਹੀ। ਅਰੁ
 ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਥਾ ਅਪੁਣਾ ਆਪੁ ਅਸਥੂ ਲਤਾਵੇ ਖੇਬੀਧ ਮਾਨ ਕੀ ਆਹੈ। ਸੋ ਇਨ
 ਕੋ ਵਿਜੇਗ ਕਰਿ ਕੈ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕਾਰਿ ਦਾਸਰ
 ਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਗਵਿਤ ਬਿਨਾ ਉਸਕੀ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਨ
 ਹੀ। ਤਬ ਮ੍ਰਿਤਿ ਕੇ ਸਮੇ ਉਸਕ ਉਦੁਖ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਅਨਿਦਕ
 ਉਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤ੍ਰਿਕੁ ਹੁਈ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਜਿਸ ਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਭੁਜਨ ਕਾਰਿ ਸੁਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਥਾ ਅ
 ਪੁਣਾ ਆਪੁ ਜਿਸਨੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਕੀ ਓਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰ
 ਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕ ਉਦਿਰ ਸਜਾਟ ਕਰਿ ਅਸਕਤਿ ਨ ਹੀ ਹੁਆ। ਤਬ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮੇ ਵ
 ਹੁ ਪੁਰਖ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕ ਉਪਹੁਚਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਨ ਹੁਪਦਾਰਥ ਹੁ
 ਕਾਰਿ ਕੈ ਚਿਤ ਕਉ ਵਿਖੇ ਪਤਾ ਹੋਤੀ ਬੀਸੇ ਸਰੁ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਪਰਮ ਸੁਖ
 ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਅਬਤ੍ਰਿ ਇਸ ਦਾਰਤ ਕਉ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਿ ਕੈ ਦੇਖਾ ਜੇ ਇਸ
 ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕਉ ਨਾਸ ਹੁਏ ਤੇ ਭੀ ਆਪ ਕਉ ਅਬਿਨਾਸੀ ਜਾਣਿਆ। ਅਰੁ ਇ
 ਉਭੀ ਜਾਣੈ ਜੇ ਸਰਬ ਥਾ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਹੈ।
 ਤਬ ਉਸਕ ਉਮਾਇਆ ਕੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕਾ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸਾ ਵਿ
 ਖੇ ਸਿਸਾਨ ਹੀ ਗਹਿਤਾ ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਸਰੁ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵਹਿ ਹੀ।
 ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਹੁਕ ਉਦਿਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕਰ ਕੈ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਇ
 ਸੀ ਪਰਮੁ ਨੀਸਰੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਕਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ।
 ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕਰਿ ਕੈ ਅਵਸਮੇ ਵਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਸ ਪੁਰੁ
 ਰਜਾਣੈ ਜੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਵਲ ਭੁਗਵਿਤ ਸਾਥ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰਬ ਪ
 ਦਾਰਥ ਹੁਕ ਉਪੁਣਾ ਸਤ੍ਰੁ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕੀ ਰਾਖਿਆ ਕਰਖਾਨ
 ਪਾਨ ਆਦਿ ਕਵਿ ਵਹਾਰ ਸੀਜ ਮਸਾਥ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਜਾ
 ਣਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਨਾਸ ਹੁਆ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰ
 ਥ ਦੂਰ ਭੁਏ। ਤਬ ਮੇਰਾ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕ ਉਪਾਇ ਕਰਿ ਸੁਖੀ ਹੋਵਉਗਾ। ਤਾ
 ਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਇਸ ਦਰਨ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਜਮ ਮਾਰਗ ਕੇ

ਕਸਟ ਕਉ ਨਿਰਸੇਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਜੇਵੇਂ ਗਾਗੀ ਪੁਰਖ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕਰ
 ਕੈ ਸੁਖ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਵਿਖਣੀ ਜੀਵਾ ਵਿਖਾ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕਰਿ ਕੈ
 ਅੰਧਿਕੁ ਦੁਖੀ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਤਬ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਦੁਖ ਨ ਕਾ ਅਰਥ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂ ਅਜੇ
 ਇਹ ਮਾਇਆ ਮਨ ਮੁਖ ਕਉ ਸੁਰਗ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਾਗਿਆ ਜੀ ਜਨ ਮਾਇਆ ਕ
 ਉਕੁੰਭੀ ਨਰ ਕ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਤਤੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਵਿਜੇਗ ਮਨ ਮੁਖ ਕਉ ਨਰ ਕ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਵੇਰਾਗੀ ਪੁਰਖ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ॥ ੬॥ ॥ ਅਥ ਸਾਤਵੇ ਸਰਗਾ ਵਿਖੇ ਮਾਇ
 ਆ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕੇ ਦੁਖ ਕਾ ਭੇਦ ਵਰਨਨ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਤੇ ਜਾਣਤੇ ਜੇ ਜਬ ਤੇਨੇ ਮਾਰਗ
 ਕੇ ਕਸਟ ਕਉ ਪਛਾਣਿਆ ਜੇ ਇਸ ਦੁਖ ਕਾ ਕਾਰਣ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ। ਤਬ
 ਐਸੇ ਗੁੰਜਾਣ ਜੇ ਇਹ ਦੁਖ ਸਰਬ ਜੀਵ ਹੁਕਉ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਕਿਸੀ ਕਉ
 ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਉ ਅਲਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇਤੀ ਕਛੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਸ ਮਾਨੁਖ
 ਕੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਭੋਗ ਹੁਸਾਥਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੇਤਾ ਹੀ ਦੁਖ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਜਿਸ
 ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾਥ ਏਕ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਕੇ ਪਾਸਿ ਬਹੁਤ ਸ
 ਮਿਗੀ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਪਸੁ ਅਰੁ ਮਾਨੁਖ ਆਦਿ ਕ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੋਵਹਿ। ਤਬ
 ਐਸੇ ਸੀ ਪਦਾਰਥ ਏਕ ਹੋਰੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਦੁਖ ਅਲਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਕਿਸੀ
 ਪੁਰਖ ਕਾ ਏਕ ਘੋੜਾ ਹਿਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਕੇ ਦਸ ਘੋੜੇ ਤਸ
 ਕਰ ਲੇ ਜਾਵਹਿ। ਤਬ ਜਿਸ ਕਾ ਏਕ ਘੋੜਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੇਤਿ ਸਕਉ ਦਸ ਘੋੜੇ ਜਾਵ
 ਏ ਹਾਰੇ ਤੇ ਦੁਖ ਅਲਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਆਪਾਨੁ ਰੰਗ ਕਰ ਕੇ
 ਰਾਜਾ ਹਿਰ ਲੇਵੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸਾਰਾ ਪਨੁ ਹਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਸੇ ਅਧਿਕ ਦੁਖ ਕਉ
 ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਾ ਸਰਬ ਪਨੁ ਭੀ ਹਿਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਰੁ ਇਸ ਤੀ ਪੁਤ੍ਰਾ ਦਿ ਕ
 ਸਰਬ ਸਨ ਬੀਧੀ ਮਾਰੇ ਜਾਵਹਿ। ਬਹੁਤ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਆਪੁ ਏਵੇ ਸਤੇ ਭੀ ਨਿਕਾ
 ਸ ਦੀ ਜੀਐ। ਤਬ ਵਹੁ ਸਰਬ ਪਨ ਜਾਵ ਏ ਹਾਰੇ ਤੇ ਭੀ ਅਧਿਕ ਕਸਟ ਵਨੇ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤੇਸੇ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਸਰੀਰ ਛੂਟਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇ
 ਸ ਤੀ ਪੁਤ੍ਰਾ ਦਿ ਕ ਸਨ ਬੀਧੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਹ
 ਜੀਵ ਏਕ ਲਾਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖ ਮਾਇਆ ਕੀ ਸਮਗੀ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਅਸ
 ਕਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਦੁਖੀ ਭੀ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਨ ਹੁਪਦਾਰਥ ਹੁ ਵਿਖੇ ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ
 ਅਲਪ ਹੈ। ਸੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕਰਿ ਭੀ ਅਲਪ ਹੀ ਦੁਖ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ।
 ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਸਰਬ ਸੁਖ ਅਰੁ ਸਿਪਦਾ ਪ੍ਰਾਪ

ਤਿਹੁਈਹੈ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਰਾਮਾਇਆ ਕੀ ਸਾਮਿ ਗੀਵੇਖੇ ਅਸ ਕਤਿ ਹੁਆ ਹੈ
 ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਜਮ ਮਾਰਗਾਵੇਖੇ ਅਧਿਕ ਤੇ ਅਧਿਕ ਵਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਇਸੀ
 ਪਰ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਕਹਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਮਨ ਮੁਖ ਪੁਰਖ ਕਉ ਜਮ ਮਾਰਗਾਵੇਖੇ ਅਸ ਕ ਸਟ
 ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਉਸ ਕਉ ਸਉ ਅਜਗ ਰੂੜੀ ਸਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ॥ ਬਹੁ ਉਸ ਪਾਣੀ ਕਉ
 ਅਜਗ ਰੂੜੀ ਸਤੇ ਹੈ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਸਉ ਸਉ ਸੀ ਸੁਹੇਤਾ ਹੈ॥ ਅੰਧੇ ਸੇ ਮਹਾ ਅਜਗ ਰਾਵੇਖਈ
 ਜੀਵ ਕਉ ਸਰਬ ਦਾਰੀ ਸਤੇ ਹਹਿਤੇ ਹੈ॥ ਪਰ ਜਿਸ ਕੇ ਬੁਧ ਪ੍ਰੀਨੇ ਝੁਲੇ ਹੈ॥ ਸੇ ਅੰਧੇ ਸੇ ਮ
 ਹਾ ਅਜਗ ਰੂੜੀ ਪੁਤ ਖਵੇਖਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਬੁਧ ਹੀਣ ਪੁਰਖ ਹੈ॥ ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ
 ਰਿਤੇ ਹੈ॥ ਜੇ ਹਮ ਨੇਤ ਉ ਬਹੁਤ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਪੁਰਖ ਵੇਖੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਹਮਾਰੇ ਨੇਤ ਹੁਕੀ ਫਿਸਟ
 ਹੀਤੀ ਖਵੇ ਹੈ॥ ਪਰ ਹਮ ਕੋ ਤੋ ਕੋਈ ਸਰਪਾਫਿ ਸਟਿਨ ਹੀ ਆਵਤਾ॥ ਜੇ ਪਾਣੀ ਕਉ
 ਰੂੜੀ ਸਭਾ ਸਤਾ ਹੈ॥ ਤਤੇ ਅੰਧੇ ਮੁਰਖ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣਿਆ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਇ
 ਹਮ ਹਾ ਅਜਗ ਰਜੀਵ ਕੇ ਅੰਤ ਹ ਕਰਣਾਵੇਖੇ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਸੀ ਜੀਵ ਕਉ ਰੂੜੀ ਸਤੇ ਹੈ॥
 ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਸਗੀਰ ਕਉ ਰੂੜੀ ਸਤੇ ਹੋਵਹਿ ਤਬ ਕੋਈ ਆਵਰ ਭੀ ਦੇਖੇ ਪਰ ਵਹੁ ਅੰਧੇ ਸੇ
 ਰਪ ਹੈ॥ ਜੇ ਉਸ ਮਨ ਮੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵੇਖੇ ਇਸ ਹੀ ਸਿਸਾਗ ਵੇਖੇ ਰੂੜੀ ਸਤੇ ਬੋ॥ ਪਰ ਵਹੁ
 ਮੁਰਖ ਅਚੇਤ ਤਾਂ ਕਰਿ ਕੈ ਜਾਨਤਾ ਬਾ॥ ਤਤੇ ਇਸ ਕਾ ਤਤ ਪਰ ਜਾਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਇਹ ਸ
 ਰਪ ਮਨ ਕੇ ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਵੇਕ ਵੇਕ ਸੁਭਾਵਤੇ ਜੇ ਅਵਗੁਣ ਕੀ ਆਸਾ ਖਾ
 ਉਪਜਤੀ ਆ ਹੈ॥ ਸੋ ਸਰਪ ਹੁਕੇ ਸੀ ਸਵਰਨ ਨ ਕੀਏ ਹੈ॥ ਪਰ ਇਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕਾ
 ਕਾਰਨੁ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ॥ ਜੇ ਸੇ ਈਰਖਾ ਅਰੁ ਕਠਉ ਰਤਾ ਕੁਟਲਤਾ ਕਪਟ ਅ
 ਰੁਮਾਨੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਤਿ ਆਦਿ ਕੇ ਜੇ ਬੁਰੇ ਸੁਭਾਵੇ ਹੈ॥ ਸੋ ਸਰਪ ਇਹੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਨ ਕੇ
 ਸੀ ਸਹੁ ਕਾ ਜੇ ਇਸ ਤਾਰੁ ਹੈ॥ ਸੋ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਦਇਆ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਿ ਕੈ ਦੇਖ ਸ
 ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜੇਤੀ ਆ ਬੁਰੀ ਆਪ੍ਰਕਿਰਤਾ ਕੀ ਆਸਾ ਖਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਸਰਪ ਹੁਕੇ
 ਸੀ ਸਹੈ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਦਇਆ ਅਰੁ ਅਨਭਵ ਕਰ ਕੈ ਪਛਾਣਿਆ
 ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਮੁਝ ਕਉ ਸਰਬ ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵਹੁ ਕੀ ਜਾਣਨੀ ਨਹੀ॥ ਪਰ ਇਹ
 ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵ ਮਨ ਮੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵੇਖੇ ਆਗੇ ਭੀ ਇਸ ਬਿਤ ਬੋ॥ ਇਸੀ ਕਰ ਕੇ
 ਜੇ ਮਨ ਮੁਖ ਪੁਰਖ ਭੁਗਵੰਤ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਸੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦ
 ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੇ ਅਸ ਕਤਰ ਹਤਾ ਹੈ॥ ਬਹੁ ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵਹੁ ਪ੍ਰੀਸਰ
 ਪਉਸ ਕਉ ਜਮ ਮਾਰਗਾਵੇਖੇ ਰੂੜੀ ਸਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਨ ਹੁਸਰ ਪਹੁਕਾ ਰੂੜੀ ਸਣਾ ਮਹਾਦ
 ਖਰੂਪ ਹੈ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਅਸ ਬੁਲਾ ਸਰਬ ਰੂੜੀ ਸਤੇ ਤਬ ਇਸੀ ਸਮੇ ਉਸ ਕ

ਬਿਸਮੁਹੀ ਦੇ ਤੇ ਪਰਹਿ ਹੁਮਨ ਕੇ ਸੁਭਾ ਵਰੂਪੀ ਜੋ ਸਰਪਉ ਸਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਰੂਸ ਤੇ ਹੈ।
 ਸੇਵਿਨ ਤੇ ਕਵਾਚਿਤ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਜੋ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਾਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੋਵੇ।
 ਅਰੁ ਵਹੁ ਉਸ ਪ੍ਰੀਤ ਕਉ ਆਗੇ ਨ ਜਾਣਤਾ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਾਰਣਿ ਕਰਿ ਕੈ ਉਸ ਕਾ
 ਵਾਸੀ ਕਾ ਵਿਜੇਗ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪੀ ਸਰਪਉ ਸਤੇ ਹੈ ਅਨਦਪਉ
 ਸਤੇ ਆਗੇ ਅਚੇਤ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਵਿਜੇਗ ਕੇ ਸਮੇ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਚੋਟ ਅਪ
 ਦੁਖ ਦੇਤੀ ਹੈ। ਸੇਵਹੁ ਅਨਭਰ ਭੀ ਉਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਆਗੇ ਹੀ ਇਸ ਬਿਤਥਾ ਅਰੁ ਤੁ
 ਸਤੇ ਥੇ ਪਰੁ ਮੁਰਖਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਵਹੁ ਪਛਾਣਤਾ ਨ ਥਾ। ਬਹੁੜ ਵਿਜੇਗਾ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਾ
 ਰੂਸ ਛਾਪੁਤ ਖਦੇ ਖਣਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਬੁਝਿ ਹੁਜੇ ਜੋ ਸੇਵਹੁ ਉਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਉਸ ਕੀ ਪ੍ਰ
 ਪਤਿ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਥਾ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਵਿਜੇਗ ਕਰਿ ਕੈ ਉਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਸ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਤੀ
 ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਜਬ ਉਸ ਵਾਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਵਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀਤੀ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਵਿਜੇਗ
 ਕਰਿ ਕੈ ਦੁਖੀ ਭੀ ਨਹੀਤਾ। ਇਸੀ ਪੁਕਾਰ ਮਨ ਮੁਖ ਕੀ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਾਥ ਹੋਤੀ ਹੈ
 ਸੋ ਤਿਸ ਕਰ ਕੈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਭੋਗ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਨੰਦ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਉਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਕਰਿ ਕੈ ਵਿਜੇਗਾ ਵਿਖੇ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਮਨੁ ਈਸੁ ਰਜ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਰੂ
 ਸ ਛਾਅ ਜਗ ਰਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਰਪ ਕੀ ਨਿਆਈ ਰੂਸ ਤੀ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਮੰਦਰ ਆਦਿ ਕਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਛੁਅਹੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਰੂਸ ਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ
 ਜਿਸ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਝਿੜ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ
 ਕਰਿ ਕੈ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਦੁਖ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਸੇਵਹੁ ਪੁਰਖ ਵਾਸੀ ਕੇ ਵਿਜੇਗਾ ਵਿਖੇ
 ਐਸਾ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਆਪ ਕਉ ਅੰਗਨ ਅਰੁ ਜਲਾ ਵਿਖੇ ਰੂਰਿ ਆਚਾ ਹਤਾ ਹੈ। ਇ
 ਸੀ ਕਰ ਕੇ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪੀ ਸਰਪ ਕੇ ਰੂਸ ਤੇ ਤੇ ਕਿਸੀ ਪੁਕਾਰ ਛੁਟ ਉ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜਿਸ ਜੀਵ
 ਕਉ ਜਮ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਭੋਗ ਹੁ ਕਉ ਵਿਜੇਗ ਕਾ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਚਾਹਤਾ ਹੈ
 ਜੋ ਜਬ ਮੁਕਤਿ ਅਸ ਬੁਲ ਸਰਪ ਅਰੁ ਬਿਛੁੜੁ ਸਤੇ ਤਉ ਭੀ ਰੁਲਾ ਥਾ। ਕਹੇ
 ਤੇ ਜੋ ਉਨ ਕੇ ਰੂਸ ਦੇ ਕਰਿ ਕੈ ਸਗੀਰ ਕਉ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਦੁਖ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕਉ
 ਰੂਸ ਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੋਈ ਇਸ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਭੀ ਨਹੀ। ਜੋ ਮੇਰਾ ਉਪਚਾਰੁ ਕਰੈ। ਤਤੇ
 ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੁ ਆਜੇ ਇਹ ਜੀਵ ਅਪੁਣੇ ਦੁਖ ਕੇ ਬੀਜ ਕਉ ਇਸੀ ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਆਪੁਣੇ
 ਸਾਥ ਹੀ ਲੇਜਾ ਤੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਤ ਮਾਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਤੁਮਾਰੇ ਅਸੁ ਭੁਕ
 ਰਮ ਹੀ ਤੁਮ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੋਈ ਅਵਰ ਤੁਮ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਣੇ ਹਾਰਾ ਨਹੀ।
 ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਜਬ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰੁ ਨਿਸਚਾ ਝਿੜੁ ਹੁ ਆ

ਪਤ ਬੁਝਮਨ ਰਕ ਕਉ ਇਸੀ ਸਿਸਾ ਗਵਿਖੇ ਦੇਖੇ ਗੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮਨ ਮੁਖ ਹੁਕਾਰਿ ਦਈਹ
 ਭੀਨ ਰਕ ਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਪੁਰਨ ਹੋ। ਸੋ ਸਾਈ ਨੇ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਉ ਨ ਹੀ ਕਹਾ। ਜੇ ਮਨ ਮੁ
 ਖ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਨ ਰਕ ਕਉ ਦੇਖਹਿ ਗੇ। ਉਸੀ ਠਉ ਤੋ ਸੋ ਉਨ ਕਾਰਿ ਦਨ ਰਕ ਰੂਪ ਕ
 ਹੋ। ॥ ੧ ॥ ਅਥ ਅਰਵੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਪੁਨ ਉਤਰ ਕਾ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈਗਾ। ਬਹੁ ਜ
 ਬ ਤੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿ ਜੋ ਸਰਮ ਸਾਡ ਵਿਖੇ ਤਉ ਅਸਥੁਲ ਸਰਪ ਹੁਕਾਰਿ ਸਣਨ ਹੀ
 ਕਹਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਸਰ ਬਸਰ ਪਤੁ ਮਹੁ ਨੇ ਵਰਨਨ ਕੀਏ। ਸੋ ਇਹ ਤਉ ਅਸਥੁਲ
 ਨੇ ਤੁ ਕਾਰਿ ਨ ਹੀ ਦੇਖੁ ਸਕੀਤੇ। ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਕਾ ਉਤਰ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਇਨ ਹੁ ਸੁਖ ਮਹੁ ਸਰ
 ਪ ਹੁਕਾਰੇ ਖਣਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਜਿਸ ਪਾਣੀ ਕਉ ਇਹੁ ਸਰਪ ਭੀ ਸਤੇ ਹੋ। ਸੋ
 ਤਿਨ ਕਉ ਵਹੀ ਪਾਣੀ ਦੇਖਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਸ ਸਿਸਾ ਰਕੇ ਲੋਕ ਉਨ ਕਉ ਨ ਹੀ ਦੇਖ ਸ
 ਕਤੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸੁਖ ਮਦੇ ਸਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਅਸਥੁਲ ਨੇ ਤੁ ਕਾਰਿ ਦੇਖਿ ਆਨ ਹੀ
 ਜਾਤਾ। ਤਾ ਤੇ ਵਹੁ ਸਰਪ ਪਾਣੀ ਕਉ ਅਸਥੁਲ ਸਰਪ ਹੁਕਾਰਿ ਨ ਆਈ ਨ ਹੀ ਤੁ ਸਤੇ
 ਜੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟ ਦੇਖੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਨੀ ਵਕ ਉਨਿ ਰਸਿ ਦੇਹ ਪੜ੍ਹੇ ਰੁ ਸਤੇ ਹੋ। ਜੇ ਸੋ ਕੋ
 ਈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਜਾਣੇ ਜੇ ਮੁਝ ਕਉ ਸਰਪ ਭੀ ਸਣੇ ਲਾਗਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁ
 ਰਖ ਅਵਰ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੋਵੇ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਕੋਈ ਸਰਪ ਵਿਸ
 ਟਿਨ ਹੀ ਆਵਤਾ। ਪਰੁ ਜਿਸ ਨੇ ਸੁਪਨਾ ਪਾਇ ਆਹੈ ਸੋ ਸਰਪ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇ
 ਖਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਰਪ ਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰਤਖ ਪਾਵਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਜਾਗਤ ਪੁਰਖ
 ਕਉ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਭਾਸਤਾ। ਸੋ ਜਦ ਪੰਜਾਗਤ ਪੁਰਖ ਉਸ ਸਰਪ ਕਉ ਨ ਹੀ ਦੇਖ
 ਤਾ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਦੁਖ ਕਛੁ ਖੰਡਤ ਤਉ ਨ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸੁਪਨਾ ਪਾ
 ਵਟੇ ਹਾਰੇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਸਰਪ ਕੇ ਰੁ ਸਣੇ ਕਾ ਦੁਖ ਮੇ ਸੇ ਪਰਤਖ ਹੋ। ਜੇ ਸੋ ਕਿ
 ਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਸਤ੍ਰਜੀਤ ਲੇਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਕਸਟ ਪਹੁਚਾਵੈ। ਸੋ ਇਹੁ
 ਮਾਨਸੀ ਦੁਖ ਕਹੀਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਹੋ ਜੇ ਜ ਬਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ
 ਦੇਖੇ ਜੇ ਮੁਝ ਕਉ ਸਰਪ ਨੇ ਰੁ ਸਿਆ ਹੋ। ਤੁ ਬ ਇਸ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਜਾ
 ਗਤਾ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਉ ਸਤ੍ਰਜੀਤ ਲੇਵੈਗਾ। ਸੋ ਇਸ ਕਸਟ ਕਉ ਮਾਨਸੀ ਦੁਖ ਕ
 ਹੀਤਾ ਹੋ। ਇਸ ਕਾਰਣ ਕਹਿ। ਜੇ ਸੁਪਨੇ ਪਾਵਟੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾ
 ਹਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਜ ਬ ਮੁਝ ਕਉ ਜਾਗਤ ਵਿਖੇ ਸਰਪ ਭੀ ਸਤ ਤਉ ਕੁਲਾਥਾ। ਪਰੁ
 ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤ੍ਰਤੇ ਮੇਰੀ ਰਖਿ ਆਹੈ ਵੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਰਪ ਕੇ ਰੁ ਸਣੇ ਤੇ ਸਤ੍ਰਕਾ
 ਦੁਖਾਵਣਾ ਅਧਿਕ ਦੁਖੁ ਦਾਇਕ ਹੋ। ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੋ ਜੇ ਸਤ੍ਰਕਾ ਦੁਖ ਚਿਦੇਕ

ਉਪਹੁਰਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਪਸਰੀਰ ਕਉ ਰਿਸਤਾਹੈ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਤੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਰਪੁਸਨ ਕਰਹਿ ਜੋ ਪਾਣੀ ਕਉ ਭੁਸਵੇਹੈ ਸਰਪਭੀ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੁਏ।
ਤਬ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੁਆ ਜੇ ਵਹੁ ਸਰਪਭੀ ਸਿਕਲ ਪਮਾਤ੍ਰ ਹੋ। ਅਰਥਾ ਇਹੁ ਜੇ ਰਿਸਪੁ
ਰੁਖ ਕਉ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਕੋਈ ਸਰਪਨ ਹੀ ਰਿਸਤਾ। ਪਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸਿਕਲ ਪਕਰਿ ਕੋ
ਦੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਤਰਹਿ ਹੁਏ। ਜੇ ਅੰਸਾ ਜਾਨਣਾ ਭੀ ਬਡੀ ਮੁ
ਰਖਤਾਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀ ਵਿਸਟਿ ਕਾਰਿ ਦੇਖੀ ਐਤ ਬਵਹੁ ਸਰਪ
ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋ। ਇਸ ਕਰਿ ਕੋ ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਸੁਖ ਅਰੁ ਦੁਖ ਪਗ
ਨਿਪਾਤਿ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਸਿਕਲ ਪਮਾਤ੍ਰ ਕਾ ਦੁਖ
ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪ੍ਰਤਖ ਨ ਭਾਸੇ। ਤਾ ਤੇ ਜਬ ਤੁਮ ਕਉ ਸੁ
ਪਨੇ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਵਿਸਟਿ ਆਵੈ। ਅਰੁ ਤੇਨੇ ਉਸ ਕਾ ਸੁਖ ਅਥਵਾ ਦੁਖ
ਪਾਇਆ। ਤਬ ਵਹੁ ਪਦਾਰਥ ਤੁਸ ਕਉ ਤਉ ਪ੍ਰਤਖ ਹੁਆ। ਸੋ ਜਦ ਪਾਵਹੁ
ਕੋਈ ਉਸ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ। ਤਉ ਭੀ ਤੁਸ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ
ਕਉ ਸਰੁ ਹੀ ਲੋਕ ਪੜੇ ਦੇਖਾਂਹਿ। ਪਰੁ ਤੁਸ ਕਉ ਵਹੁ ਪਦਾਰਥ ਨ ਭਾਸੇ। ਤਬ ਤੇਰੀ ਜਾ
ਣਾ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਪਦਾਰਥ ਮਿਥਿ ਆਹੁ ਤਾਹੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਪਨਾ ਪਾਵਣ ਹਰੇ ਪੁਰ
ਖੀ ਮ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਮਨੁਖ ਕਉ ਜੇ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਅਤਿ ਪ੍ਰ
ਤਖ ਹੋ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਉਸ ਕਉ ਅਵਰੁ ਕੋਈ ਦੇਖਤਾ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਤਉ
ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰ ਇਸ ਵਿਖੇ ਇਤਨ ਭੇਦ ਹੋ। ਸੋ ਸੁਪਨੇ ਪਾਵਣੇ ਹਰਾ ਪੁਰਖੁ ਸੀ ਪ੍ਰਹੀ
ਸੁਚੇਤ ਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜਾਗਤ ਵਿਖੇ ਉਸ ਦੁਖ ਕਾ ਭਾਨੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਕਉ ਸਿਕ
ਲ ਪਮਾਤ੍ਰ ਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਮ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਮਨੁਖ ਕਉ ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਜੇ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਤਾਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਦੁਖ ਕੀ ਸਿਰੀ ਆਵਰਨ ਨ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਆਵਤੀ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰ
ਕਾਰ ਉਸ ਕਾ ਸਟ ਤੇ ਛੂਟ ਨਹੀ ਸਕਤਾ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੈ ਤਬ
ਪਾਣੀ ਕਉ ਉਸ ਦੁਖ ਤੇ ਮੁਕਤ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਪਰਮਾਸਾ ਸਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਭੀ ਤਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਰਨ ਹੀ ਕਹਾ। ਜੋ ਪਾਣੀ ਕਉ ਅਸਥੁਲ ਸਰਪ ਰਿਸਤੇਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਵਹੁ ਸਰਪ
ਅਸਥੁਲ ਨੇੜ ਹੁਕਾਰਿ ਦੇਖੇ ਜਾਵਹਿ। ਤਬ ਪਰਲੋਕ ਭੀ ਇਸੀ ਲੋਕ ਕੀ ਨਿਆਈ
ਅਧਿਭੂਤ ਕਸਿਧ ਹੋਤਾਹੈ। ਸੋ ਐਸੇ ਨਹੀ। ਤਾ ਤੇ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਅਸਥੁਲ ਜਗਤ
ਕਉ ਵਿਸਮਰਣ ਕਰੇ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਰਲੋਕ ਭੀ ਪ੍ਰਤਖ ਭਾਸਾਵਤਾਹੈ। ਅ
ਰੁ ਤਾਮਸੀ ਜੀਵ ਕਉ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰਪ ਅਰੁ ਬਿਛੂ ਰਿਸਤੇਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕੋ ਭੀ ਪ੍ਰਾ

ਤਖਰੇਖਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਣਤੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਤਰਜੀਵਜਿਸਅਸਚਰਜਕਉਸੁਪ
 ਨੇਵਿਖੇਖਤੇਹੈ। ਸੇਸਿਤਜਨਨੁਕਉਜਾਗਤਵਿਖੇਹੀਗੁਸਆਵਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਰਕੇ
 ਜੇਸਿਤਜਨਨੁਕਉਇਤੀਆਵਿਖੇਪਤਾਨਹੀਕਰਸਕਤੀਆ। ਪਰਤਾਤਪਰਜਇਹੁਹੈ
 ਜੇਜੇਤੇਮੁਰਖਅਸਥੁਲਾਵਿਸਦਿਵੇਖਕਰਿਕਹਤੇਹੈ। ਜੇਇਸਜੀਵਕਉਮ੍ਰਿਤਹੁਏਤੇ
 ਪੀਛੇਦੁਖਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਸੇਇਸਕਾਕਾਰਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਉਨਕਉਮਾਨਸੀਦੁਖਕੀਜਾ
 ਟੁਕਛੁਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਅਸਥੁਲਸਗਿਰਕੇਦੁਖਹੀਕਉਦੁਖਜਾਣਤੇਹੈ। ਬਹੁਜਨਬ
 ਤੀਇਸਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਸਨਕਰੈ। ਜਉਤੁਮੁਨੇਤਉਜਮਮਾਰਗਕੇਦੁਖਕਾਕਾਰਣਮਾਇ
 ਆਕੇਭੋਗਪਦਾਰਥਕਹੇਹੈ। ਸੇਇਸਕਰਕੇਜਾਣਿਆਜਾਤਾਹੈ। ਜੇਜਮਮਾਰਗਕੇਕ
 ਸਟਤੇਕੋਈਪੁਰੁਖਮੁਕਤਿਨਹੈਵੈਗਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਭਕੋਈਇਸਤ੍ਰੀਪੁਤ੍ਰਆਦਿਕਸਨ
 ਬੀਧੀਰਾਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਾਇਆਕੀਸਮਗੀਭੀਅਧਿਕਅਥਵਾਅਲਪਸਭਕੋਈ
 ਰਾਖਤਾਹੈ। ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਆਜੇਜਮਮਾਰਗਕੇਕਸਟਤੇਕੋਈਜੀਵਨਛੁਟੇਗਾ। ਤ
 ਬਇਸਕਉਤਰਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਅਬਤੇਨੇਸਮਾਇਆਹੈ। ਸੇਐਸੇਨਹੀਕਾਹੇ
 ਤੇਜੋਕੋਈਪੁਰੁਖਇਸਜਗਤਵਿਖੇਐਸੇਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਉਨਕਾਚਿਤਮਾਇਆਕੇਭੋਗਹੁ
 ਤੇਵਿਰਕਤਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਪਦਾਰਥਕੇਸਾਥਉਨਕੀਪ੍ਰੀਤਨਹੀਹੋਤੀ। ਸੇਐਸੇ
 ਜਗਿਆਸੀਵੈਗਾਗਸਿਨੁਗਤਿਭੀਬਹੁਤੇਹੈ। ਬਹੁਜਨਪੁਰੁਖਧਨਵਨਹੈ। ਸੇਵਹੁਭੀ
 ਤਿਨਪ੍ਰਕਾਰਕੋਹੋਤੇਹੈ। ਸੇਏਕਤਉਐਸੇਹੈ। ਜੇਉਨਕੀਪ੍ਰੀਤਮਾਇਆਕੇਸਾਥਭੀਹੋ
 ਤੀਹੈ। ਅਰੁਭਗਵੰਤਕਉਭੀਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਤੇਹੈ। ਪਰਜਿਨਕੀਪ੍ਰੀਤਿਭਗਵੰਤਕੇਸਾ
 ਥਅਧਿਕਹੈ। ਸੇਤਿਨਕਉਭੀਜਮਮਾਰਗਵਿਖੇਕਸਟਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਤਿਸਕਾਵਿਸ
 ਟਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਜੇਸੇਕੋਈਪੁਰੁਖਅਪੁਣੇਗ੍ਰਿਹਕੀਸਰਬਸੀਮਗੀਕਉਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖ
 ਤਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਕਉਕੋਈਮਹਾਰਾਜਾਕਿਸੀਅਵਰਦੇਸਕਾਰਜਦੇਵੈ। ਤਬਉਸ
 ਕਉਅਪੁਣੇਗ੍ਰਿਹਕੀਸੀਮਗੀਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਾਸੁਗਮਹੋਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਉਸ
 ਦੇਸਕੇਰਾਜਾਅਰੁਅਧਿਕਸੁਖਹੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਗ੍ਰਿਹਕੀਸੀਮਗੀ। ਅਰੁਅਪੁਣੇਨਗ
 ਰਕੀਪ੍ਰੀਤਿਤੁਛਮਾੜਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਪ੍ਰੀਤਵਾਨਮਾਨੁਖਹੁਕੀਪ੍ਰੀਤਜਦਪਮਾਇਆ
 ਕੇਭੋਗਹੁਅਰੁਸਨਬੀਧੀਅਹੁਸਾਥਭੀਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਤਉਭੀਭੁਗਵੰਤਕੀਪ੍ਰੀਤਅਰੁ
 ਉਸਕਾਮਿਲਾਪੁਕਾਜੇਰਹਸੁਹੈ। ਸੇਤਿਸੁਆਨੀਦਵਿਖੇਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਕੀਪ੍ਰੀ
 ਤਉਨਕਉਵਿਸਿਮਰਨਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਜਬਮ੍ਰਿਤਹੁਏਤੇਪੀਛੇਮਾਇਆਕੇਪ
 ਦਾਰਥਹੁਕਾਵਿਜੋਹੁਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਉਹੁਆਨੀਦਸਰੂਪਕੀਪ੍ਰੀਤਵਿਖੇਲੀਨਹੋਤੇਹੈ

॥ ਬਹੁਜਨ ਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਾਥ ਅਧਿਕ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਗੁਣ ਵੇਤ ਕੇ ਸਾਥ ਅਲਪ ਪ੍ਰੀ
 ਤ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ॥ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਜਮਾਰਗ ਕੇ ਕਸਟ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੇ ॥ ਅਰੁ ਚਿਰ ਕਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇ
 ਖੰਡ ਉਭੋ ਗਤੇ ਹੈ ॥ ਬਹੁਜਨ ਬਾਅਧਿਕ ਸਮਾਬਿਤੀ ਤੇ ਤਾਹੈ ॥ ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਭੀ ਮਾਇਆ
 ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਵਿਸਿ ਮਰਣ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕੁਛ ਕੁਛ ਗੁਣ ਵੇਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾ ਬੀਜ ਜੇ ਉਨ
 ਕੇ ਰਿਟੇ ਵਿਖੇ ਬਾਸਿ ਸਨੇ ਸਨੇ ਤਿਸ ਕਾ ਹਸੁ ਉਪਜਵੇ ਲਾਗਤਾਹੈ ॥ ਤਬ ਚਿਰ ਕਾਲ
 ਕੇ ਪੀਛੇ ਵਹੁ ਭੀ ਸੁਖ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਕਾ ਫਿਸਟਾ ਤਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁ
 ਰਖ ਕੇ ਦੋਗਿ ਹੋਵਾਹੀ ॥ ਪਰੁ ਇਕ ਗਿਹ ਕੇ ਸਾਥਿ ਉਸ ਕੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵਾ ॥ ਅਰੁ
 ਦੂਸਰੇ ਗਿਹ ਸਾਥ ਕੁਛ ਅਲਪ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਸੋ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ ਕਿ
 ਹਤੇ ਨਿਕਾਰਿ ਦੀਜੀਏ ॥ ਅਰੁ ਅਲਪ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ ਗਿਹ ਵਿਖੇ ਜਾਇਰਹੇ ॥ ਤਬ ਕੁਛ ਕੁ
 ਕਾਲਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਗਿਹ ਕੇ ਵੇਜੇ ਗਕਰਿ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ
 ਅਧਿਕ ਸਮਾਬਿਤ ਤਾਹੈ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਗਿਹ ਉਸ ਕਉ ਸਹਜੇ ਰੂਲ ਜਾਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਿ
 ਸੁ ਗਿਹ ਸਾਥਿ ਕੁਛ ਅਲਪ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਖਤਾ ਬਾਸਿ ਤਿਸ ਗਿਹ ਸਾਥ ਉਸ ਕਾ ਸੁ
 ਭਾਵ ਮਿਲ ਜਾਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਿਨ ਪੁਰਖ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਕੁਛ ਨਹੀ ॥
 ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁਵੇਖੇ ਅਸਕਤਿ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸਵੀਵ ਕਾਲ ਪਰ
 ਲੋਕਾ ਵਿਖੇ ਬਹੁ ਦੁਖ ਹੁਕਉ ਭੁੰਚਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕਦਾ ਚਿਤ ਨਹੀ ਛੁਟੇ ॥ ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਮਾਇ
 ਆ ਕੇ ਸਾਥ ਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬੀ ॥ ਜੇ ਜਬ ਉਸ ਕਾ ਵੇਜੇ ਗਹੂ ॥ ਤਬ ਮੇਰੇ ਮਹਾਦੁ
 ਖਤੇ ਉਨ ਕੀ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਕਰਿਹੋਵੈ ॥ ਤੇ ਮਨ ਮੁਖ ਜੇ ਸਵੀਵ ਦੁਖ ਵਿਖੇ ਰਹਤੇ ਹੈ
 ਸੋ ਉਸ ਦੁਖ ਕਾ ਕਾਰਣ ਮਾਇਆ ਹੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਭ ਹੀ ਲੋਕ ਅਭਿਮਾਨੀ
 ਹੀ ਕਰਕੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁਤੇ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭੁ
 ਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥਿ ਅਧਿਕ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਦ ਪਸਰੁ ਕੋਈ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੇਰੇ ਹੀ ॥ ਪਰੁ ਤਉ
 ਭੀ ਇਸ ਦਾਰਤਾ ਕੀ ਪਰੀਖਾ ਨਾ ਮਿਤ ਕ ਸਉਟੀ ਚਹੀਤੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਵਹੁ ਕ ਸਉਟੀ ਇ
 ਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਭੋਗ ਕਉ ਜੀਵਉ ਕਾ ਅਨ ਚਾਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਵਚਨ ਹੁਵੇਖੇ
 ਹੁਭੋ ਗਨਿ ਦੋਵੈ ॥ ਪਰੁ ਜਉ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਖੇ ਹੁਮਨੁ ਖਾਪੁ ਣੀਰੁ ਚ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ
 ਵਚਨ ਹੁਵੇਖੇ ਅਧਿਕ ਵੇਖੇ ॥ ਅਰੁ ਮਨਿ ਕਾ ਵਾਸਨਾ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੈ ॥ ਤਬ ਜਾ
 ਣੀ ਮੇਰੇ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਅਧਿਕ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਫਿਸਟਾ
 ਤਾਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਦੇ ਪੁਰਖ ਹੁਕੇ ਸਾਥ ਕਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਅਕਸਮਾਤ ਜਬ
 ਉਨ ਹੁਕੇ ਨਹੁ ਪੁਰਖ ਹੁਕਾ ਅਪਸ ਵਿਖੇ ਵਿਰਧੋ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾ

ਥਵੁਮਾਨੁਖਾਪਣੀਰੁਪਰਬਲਵੇਬੇਤਬਜਾਣੀਅੰਜੋਉਸਕੀਪ੍ਰੀਤਉਸਹੀਪੁ
 ਰਖਕੇਸਾਥਅਧਿਕਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਜਬਲਗਇਸਜੀਵਕੀਅਵਸਥਾਸਿਤਜਨਾਕੀਆ
 ਗਿਆਅਨੁਸਾਰਨਹੋਵੈ। ਤਬਲਗਮੁਖਕੇਕਹਣੇਕਰਿਕੈਲਾਭੁਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾ।
 ਅਰੁਐਸਾਵਚਨਹੀਕਹਣਾਵਿਅਰਥਹੈ। ਇਸੀਪਰਮੁਨੀਸਰੋਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪੁਰੁ
 ਖਸਰਬਦਾਮੁਖਤੇਐਸੇਹੀਕਹਤੇਹੈ। ਜੇਏਕਭੁਗਵਿਤਹੀਸਤਿਸਤਿਸਰੂਪਹੈ। ਅ
 ਰੁਅਉਰਸਰੂਹੀਨਾਸਵਿਤਹੈ। ਪਰਮਾਇਆਕੋਪਦਾਰਥਹੁਵਿਖੇਉਨਕੀਪ੍ਰੀਤਪਰ
 ਮਤੇਅਧਿਕਹੈ। ਪਰਇਸਵਚਨਕੇਕਹਣੇਪਰਹੀਆਪਕਉਮੁਕਤਕੀਆਚਾਹਤੇਹੈ
 ਤਬਭੁਗਵਿਤਉਨਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤਾਹੈ। ਜੇਤੁਮਸ਼ੁਠੇਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਤੁਮਾਰੀਤ
 ਉਮਾਇਆਹੀਕੇਸਾਥਪ੍ਰੀਤਿਅਧਿਕਹੈ। ਪਰਮੁਖਤੇਭੁਗਵਿਤਹੀਕਉਸਤਿਸ
 ਰੂਪਕਹਤੇਹੈ। ਤਤੇਤੁਮਆਪਣੇਹੀਵਚਨਾਵਿਖੇਸ਼ੁਠੇਹੈ। ਇਸਕਾਰਿਕੈਪ੍ਰਸਿਧਿਹੂ
 ਅੰਜੋਜਿਨਕੇਬੁਧਰੂਪੀਨੇਤੁਖੁਲੇਹੈ। ਸੋਸੁਖਮਾਏਸਵਿਸਭੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਤ
 ਖਦੇਖਤੇਹੈ। ਜੇਜਮਮਾਰਗਕੇਕਸਵਤੇਕੋਈਵਿਰਲਾਪੁਰਖਮੁਕਤਿਹੋਵੈਗਾ।
 ਅਰੁਬਹੁਤੇਮਨੁਖਤਉਉਸਦੁਖਤੇਨਹੁਹੀਹੋਗੇ। ਅਰੁਅਧਿਕਅਰੁਅਲਪ
 ਦੁਖਕਭੇਦਹੋਵੈਗਾ। ਜੇਸੇਮਾਇਆਕੋਪਦਾਰਥਹੁਕੀਅਸਕਤਤਾਵਿਖੇਜੀ
 ਵਹੁਕੀਅਵਸਥਾਕਭੇਦਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਜਮਮਾਰਗਵਿਖੇਭੀਦੁਖਕਭੇਦਹੋਵੈਗਾ।
 ਅਰਬੁਇਹੁਜੇਕੋਈਪੁਰੁਖਅਲਪਕਾਲਦੁਖਕਉਭੀਚਕਰਿਮੁਕਤਿਹੋਵਹੀਗੇ।
 ੮॥ !ਅਥਨਉਮੇਸਰਗਵਿਖੇਅਭਿਮਾਨੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਨਿਚਤਾਵਚਨਨਹੋਵੈ
 ਗੀ। ਬਹੁਕੁਜਬਤੂੰਇਸਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਸਨਕਰਹਿ। ਜੇਕੇਤੇਪੁਰੁਖਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਭੀਕਹਤੇਹੈ। ਜੇਜਮਮਾਰਗਕੇਦੁਖਕਾਕਾਰਣਮਾਇਆਹੀਕੀਪ੍ਰੀਤਿਹੈ। ਤਬਰਮ
 ਕਉਤਉਇਸਦੁਖਕਾਕਛੁਭੈਨਹੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਹਮਰਾਚਿਤੁਮਾਇਆਕੋਪਦਾਰ
 ਥਹੁਵਿਖੇਅਸਕਤਿਨਹੀ। ਪਦਾਰਥਹੁਕਾਹੋਵਣਾਅਥਵਾਨਹੋਵਣਾਹਮਕਉਏਕ
 ਸਮਝਨਹੈ। ਜੇਐਸਾਅਰੁਮਾਨਕਰਣਾਕਰਨਹੈ। ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਣੇਹਾਰੇਭੀਮਹਾ
 ਮੂਰ੍ਹਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਲਗਮਪੁਣੇਮਨਕੀਪਰੀਖਿਆਨਕਰੀਐ। ਤਬਲਗਐਸੀ
 ਅਵਸਥਾਕਾਅਭਿਮਾਨੁਕਰਣਾਵਿਅਰਥਹੈ। ਜੇਪਰੀਖਿਆਇਹੁਐਜੇਜਬਉਸਪੁ
 ਰਖਕਾਪਨੁਤਸਕਰਹਿਰਲੇਜਾਵਹਿ। ਅਥਵਾਉਸਕਾਈਸੂਰਜਨਸਫਹੋਵੈ। ਅਰੁਉ
 ਸਕੇਮਿਲਾਪੀਵੇਮੁਖਹੋਇਕੋਨੀਦਿਆਕਰਨੇਲਾਗਹਿ। ਪਰਜਿਸਪੁਰੁਖਕੇਚਿਤਕੀ
 ਬਿਤਿਕਉਇਹੁਖੇਦੁਨਪਹੁਚੇ। ਅਰੁਐਸੇਜਾਣੈਸੋਕਿਸੀਅਵਰਕਾਧਨਹਿਰਿਆਹੈ

ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕੀ ਮਾਨਤਾ ਰਹੇਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਗਇਆ। ਤਬ
 ਜਾਣੀਐ ਜੇ ਉਸ ਕਾ ਕਹਣਾ ਸਾਚ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਤਮ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੁਮਾਰੇ। ਪ
 ਰੁਜ ਬਲਗਉ ਸਕਾਧਨੁ ਅਰੁ ਮਾਨਤਾ ਰਹੀਵੈ। ਤਬ ਚਾਹੀਐ ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਪਰੀਖਿਆ
 ਕੇ ਨਿਮਿਤ੍ਰ ਆਪਹੀ। ਪਰ ਕਾਤਿ ਆਗੂ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਨਗਰ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕੀ ਮਾਨਤਾ ਰਹੈ
 ਸੋ ਤਿਸ ਨਗਰ ਕਉ ਛੋਰੂ ਜਾਵੈ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਮੇਸੀ ਪਰੀਖਿਆ ਕਰ ਕੈ ਆਪ ਕਉ
 ਨਿਰਮਲ ਅਰੁ ਨਿਰਲੇਪ ਦੇਖੇ। ਤਬ ਜਾਣੇ ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਪਰਮ ਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਾਇ ਸਪਰੀਖਿਆ ਵਿਖੇ ਆਪ ਕਉ ਪਰਪਕਨ ਦੇਖੇ। ਤਬ ਲ
 ਗਉ ਤੁਮ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਅਰੁ ਮਾਨਤਾ ਕਰਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਸ
 ਨ ਬੀਧੀ ਅਰੁ ਕੇਸਿ ਜੇਗਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ
 ਤੀ ਪੁਤ੍ਰ ਆਇ ਕਹੁ ਸਾ ਬਿਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਪਰੁ ਜਬ ਉਨ ਕਾ ਵਿਜੇ ਗਏ ਤਾਹੀ ਪ
 ਰੁਜ ਉਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪੀ ਅਗਨ ਛਪੀ ਹੁਈ ਥੀ। ਸੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਆਵਤੀ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਤੁਪਤੰ ਕਰਿ ਬਾਵਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਆਪ ਕਉ ਜਮ
 ਮਾਰ ਗਕੇ ਕਸਟ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਆਚਾਰੇ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਕਿਆ ਅਸਥੂਲ ਪਦ ਰਖਾ ਵਿ
 ਖੇ ਅਸਕਤ ਹੋਵਣਾ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕਾ ਵਿਵਹਾਰੁ ਅਵਸਮੇਵ ਕਾ
 ਰਜਮਾਤ ਕਰਣਾ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਸੋ ਜੇ ਸੋਇ ਸਮਾਨੁ ਖਕਉ ਮਲਤਿ ਆਗਟੇ ਕੀ ਅਪੇਛਾ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਵਸਮੇਵ ਮਲਮੁੜ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਨਾਇ ਬੈਠਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੋ
 ਹੀ ਜੀਵ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤਾਹੀ। ਜੇ ਅਗਰ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਭੀ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਰਜ
 ਮਾਤ੍ਰ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣੇ ਜੇ ਜੇ ਸੋ ਮਲਤਿ ਆਗਟੇ ਦੇ ਬਿਨਾ ਸਗੀਰ ਕਉ ਦੁ
 ਖੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੋ ਹੀ ਅਗਰ ਬਿਨਾ ਭੀ ਸਗੀਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਸਿਧ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਮੇਸੇ ਹੀ ਸਰ
 ਬ ਕਾਰਜ ਹਾਇ ਖੇਭੈ ਸਾ ਬਿਵਰਤੇ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਮਾਇਆ ਕੇ ਭੋਗ ਹੁਤੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ
 ਅਪਣਾ ਚਿਤੁ ਵਿਰਕਤ ਨਕਰ ਸਕੈ। ਤਬ ਚਾਹੀਐ ਜੇ ਪੁਰਖਾਰ ਬਾਹੁ ਨੇ ਮਕਰਿ ਕੈ
 ਭਜਨਾ ਵਿਖੇ ਸਾਟ ਪਾਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਭੁਜਨ ਕੇ ਰਹਸ ਕਉ ਮਾਇਆ ਕੇ ਰਸ ਤੇ ਪ੍ਰ
 ਬਲ ਕਰੈ। ਬਹੁੜ ਸਰਬ ਦਾ ਆਪਣੇ ਚਿਤੁ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰਾ
 ਚਿਤੁ ਅਪਣੀ ਵਾਸਨਾ ਕੀ ਓਰ ਅਧਿਕ ਪੈਂਚਤਾ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਭਗਵੰਤ ਅਰੁ ਸਿਤ
 ਜਨ ਹੁਕੀ ਆਗਿਆ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖੇ ਜੇ
 ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਕਾਤਿ ਆਗੂ ਕਰ ਕੈ ਸੁਗਮ ਹੀ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਆਗਿਆ
 ਅਨੁਸਾਰੁ ਵਰਤਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਜਾਣੇ ਜੇ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗ ਕੇ ਕਸਟ ਤੇ ਮੁਕਤ

ਤਿਹੋਵਉਗਾਅਰੁਜਬਅਪੁਣੇਮਨਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਨਦੇਖੈਤਬਨਾਣੇਜੇਉਸ
 ਪਰਮਦੁਖਤੇਮੁਕਤਿਹੋਣਾਕਰਨਹੈ। ਅਥਵਾਭਗਵਤਕੀਜੇਦਇਆਹੈ। ਸੋਇ
 ਨਹੁਸਰਬਕਰਤਤੁਤੇਨਿਆਗੀਹੈ। ਸੋਜਬਵਹੁਮਹਾਰਸਅਪੁਣੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਹੈ
 ਤਬਦੁਖਾਂਤੇਮੁਕਤਿਹੋਣਾਕੀਆਅਸਚਰਜਹੈ॥ ੬॥ :०: :०: :०: :०: ॥ ਅਥ
 ਦਸਵੇਸਰਗਾਵਿਖੇਮਾਨਸੀਨਰਕਹੁਕਾਵਰਨਨਹੈਵੈਗਾ॥ ਤਾਂਤੇਜਾਣੁਤਿਜੇ
 ਮਾਨਸੀਨਰਕਕਾਅਰਥਇਹੁਹੈ। ਸੋਵਹੁਦੁਖਕੇਵਲਜੀਵਕਉਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਉ
 ਸਦੁਖਾਵਿਖੇਸਰੀਰਕਾਸਨਬਿਧਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਤਾਂਤੇਜਿਸਅਰਨਿਕਰਿਕੈਸਰੀ
 ਰਕਉਜਲਾਨਹੋਤੀਹੈ। ਸੋਤਿਸਕਉਅਸਭੁਲਨਰਕਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਅਗ
 ਨਕੇਵਲਮਨਹੀਕਉਜਲਾਵਤੀਹੈ। ਤਿਸਕਉਮਾਨਸੀਨਰਕਕਹੀਤਾਹੈ। ਬਹੁਕੁ
 ਮਾਨਸੀਨਰਕਕੀਜੇਅਗਨਿਹੈਸੋਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੋਤੀਹੈ। ਸੋਪ੍ਰਿਥਮਤਉਅਸਭੁ
 ਲਭੇਗਹੁਤੇਵਿਜੇਗਕੀਅਗਨਿਜੀਵਕਉਜਲਾਵਣੇਹਾਹੀਹੈ। ਅਰੁਦੂਸਰੀਅਗ
 ਨਿਅਪਮਾਨਅਰੁਨਿਰਾਦਰੁਅਰੁਲੰਜਾਮਾਨੀਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀਸਰੀਅਗਨਿਇਹੁਹੈ
 ਜੋਭਗਵਤਕੇਦਰਸਨਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਿਰਹਿਣੇਕਾਪਸਚਾਤਾਪੁਇਸਜੀਵਕਉ
 ਜਲਾਵਤਾਹੈ। ਸੋਇਹਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕੀਅਗਨਿਕੇਵਲਰਿਵੈਹੀਕਉਤਪਾਇਮਾਨ
 ਕਰਤੀਹੈ। ਅਰੁਇਸਦੁਖਕਾਪ੍ਰਵੇਸੁਸਰੀਰਪਰੁਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਤਾਂਤੇਇਸਕਾ
 ਵੀਖਆਣੁਕਰਣਾਪਰਵਾਣੁਹੈ। ਪਰੁਇਨਹੁਤੀਨਹੁਅਗਨਹੁਕਾਖੀਜੁਇਹੁਜੀ
 ਵੁਇਸੀਸਿਸਾਣਤੇਆਪਣੇਸਾਥਲੇਜਾਤੇਹੈ। ਜੇਮੇਅਸਭੁਲਫਿਸ੍ਹਾਂਤਹੁਕਰਿ
 ਕੇਵਰਨਨਕਰਉਗਾ। ਪਰਪ੍ਰਿਥਮਅਗਨਿਤਉਅਸਭੁਲਭੇਗਹੁਕੀਵਿਜੇਗ
 ਕੀਕਹੀਹੈ। ਸੋਇਸਕਾਵੀਖਆਣੁਕਛੁਕਾਅਗੇਭੀਕੀਆਹੈ। ਸੋਇਸਦੁਖਕਾ
 ਕਾਰਣਮਾਇਆਕੀਪ੍ਰੀਤਿਹੈ। ਅਰਥਾਇਹਜੇਉਸਹੀਪ੍ਰੀਤਕਰਕੈਸੁਖੀਹੋਤਾ
 ਹੈ। ਅਰੁਵਿਜੇਗਾਵਿਖੇਉਸੀਪ੍ਰੀਤਕਰਦੁਖੀਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਂਤੇਇਸਪੁਰੁਖਕੀਪ੍ਰੀਤ
 ਮਾਇਆਕੇਸਾਥਹੈਸੋਭੇਗਹੁਕਉਇਸਸਿਸਾਰਵਿਖੇਸੁਰਗਕੀਨਿਆਈਭੰਚਤਾ
 ਹੈ। ਬਹੁਕੁਪਰਲੋਕਾਵਿਖੇਨਰਕਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਹਮਾਇਆ
 ਹੀਇਸਕੀਪ੍ਰੀਤਥੀ। ਸੋਜਬਉਸਕਾਵਿਜੇਗਹੁਅਤਬਮਹਾਦੁਖੀਹੋਤਾਹੈ। ਇ
 ਸਕਰਿਕੈਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅਜੇਏਕਹੀਪਦਾਰਥਸੁਖਕਾਕਾਰਣਹੀਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਕੁਦੁ
 ਖਕਾਕਾਰਣਹੀਵਹੀਹੈ। ਪਰਉਸਪਦਾਰਥਕਾਸੁਖੁਅਰੁਦੁਖਜਿਜੇਗਾਅਰੁਵਿਜੇ
 ਗਕਰਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਇਸਅਗਨਿਕਾਫਿਸਟਾਂਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਜੇਜੇਕੇਈਮਹਾਰਾਜ

ਤੇਵੇ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਪਰ ਉਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਵਰਤਤੀ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਸਰਬ
 ਦਾ ਸਿਵਰਸ ਰੂਪ ਹੁਕਮ ਦੇਖਣਾ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦਾਸ ਅਰੁ ਦਾ
 ਸਿਆ ਅਰੁ ਸਿਵਰ ਇਸ ਤੀ ਆਗਤ ਲ ਅਰੁ ਬਗੀਚੇ ਬਰੇਰ ਮਣਿ ਕ ਅਸਥਾਨ ਅਰੁ
 ਇਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਵਰ ਗੁੰਬਰੇ ਸੁਖ ਹੁਕਮ ਉਭਰਤਾ ਹੋਵੇ। ਬਹੁਤ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਕੋ
 ਏਨੇ ਔਰ ਗਜਾ ਉਸ ਕਾ ਵਿਰੋਧੀ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਜੀਤ ਕਰਿ ਅ
 ਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੇਵੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਪਰਧਾਨ ਹੁਕਮ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜੇ ਕਉ
 ਕੁੰਕਰ ਹੁਕੀਟ ਹ ਲਾਵਿ ਖੇਲ ਗਾਵੇ। ਬਹੁਤ ਉਸ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਉਸ ਕੀ ਇਸ ਤੀ ਆਕ
 ਉਦਾਸੀ ਆਕਰਿ ਰਾਖੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਦਾਸ ਦਾਸੀ ਆਸਿ ਉ ਅਪੁਣੀਟ ਹ ਲ ਲਗਾਵੇ
 । ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਭੰਡਾਰ ਵਿਖੇ ਜੋ ਰਤਨ ਅਰੁ ਮਾਣਕ ਹੋਵਹਿ। ਸੋ ਸਰਹੀ ਉਸ ਕੇ ਸਤ੍ਰ ਅ
 ਹ ਕਉ ਦੇਵੇ। ਸੋ ਜਬ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖੀ ਮੇਤ ਬਉ ਸਰਾਜੇ ਕੇ ਸਗੀਰ ਪਰਿਵਰ ਕਛ
 ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ। ਪਰੁ ਰਾਜ ਅਰੁ ਇਸ ਤੀ ਆਪੁਤਾ ਵਿਕ ਦਾਸੀ ਆ ਭੰਡਾਰ ਅਰੁ
 ਅਵਰ ਜੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੁਕਮ ਦੇਖੇਗੀ ਅਗਨਿ ਹੋ। ਸੋ ਉਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਪਤੀ ਜਲਾ
 ਵਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜਾ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਆਪ ਕਉ ਮੇਸਾ ਪਰਮ ਦੁਖੀ ਮ
 ਨਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਮੇਰਿ ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮ੍ਰਤ ਹੋ ਜਾਵਉ। ਤਉ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਦੁਖ ਤੇ ਛੁਟੇ।
 ਸੋ ਇਹੁ ਦਿਸਟਾਂਤ ਇਸ ਬੂਲੇ ਰੋਗ ਹੁਕੀ ਅਗਨਿ ਪਰ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੁ
 ਆ। ਜੋ ਜੇਤੇ ਮਾਇ ਆ ਕੇ ਸੁਖ ਅਧਿਕ ਹੋਵਹਿ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਨਿਹ ਕੀਟ ਕਰਾਜ ਭੰ
 ਚਤਾ ਹੋਵੇ। ਸੋ ਤੇਤਾ ਹੀ ਉਨ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕੀ ਅਗਨਿ ਕੀ ਉਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਅਧਿਕ ਜਲਾ
 ਵਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਸ ਮਾਇ ਆ ਕੀ ਅਧਿਕ ਸਮਿ ਰਹਿ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਇਤੀ ਆਦਿ
 ਕਰੇਗਾ ਉਸ ਕੇ ਨਿਰਜਤਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿ। ਤਬ ਉਨ ਕਾ ਵਿਜੇਗ ਭੀ ਉਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕ
 ਉ ਅਤਿ ਸੈਤ ਪਾਇ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਉਂ ਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਜਿਸਾ ਵਿਜੇਗ ਕੀ ਅਗ
 ਨਿਕਾਰਿ ਕੈ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾਰਿ ਦਾਜ ਲਵੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਸਮਾਨ ਅਸ ਬੂ
 ਲਾ ਅਗਨਿ ਕਾ ਫਿਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀ ਸਿਭੁ ਵਤਾ। ਕਹਿਤੇ ਜੋ ਜਬ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਸਗੀਰ ਕ
 ਉ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਦੁਖ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਰਿਦੇ ਕਉ ਸੀ ਪੁਰਨ ਨਹੀ ਪ
 ਹੁਚਤਾ। ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੋ ਜੋ ਨੇੜ ਅਰੁ ਸੁਣ ਆਦਿ ਕਾ ਇਤੀ ਅਹੁਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿ
 ਖੇ ਚਿਤਿ ਕੀ ਬਿਤ ਪਸਰ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਤੀ ਅਹੁਕਾ ਵਿਵਹਾਰ ਭੀ ਰਿਦੇ ਕਉ
 ਮੇਸਾ ਪਰ ਲੁਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਦੁਖ ਕਾ ਸੀ ਪੁਰਨ ਪਵੇ ਸੁਚਿਤ ਵਿਖੇ ਹੋਵੇ ਨ
 ਹੀ ਦੇਤਾ। ਜੋ ਜੇ ਜਬ ਦੁਖੀ ਪੁਰਖੁ ਨਿਵਾਤੇ ਅਚਾਨਕ ਜਾਗਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਦੁ

ਖਕੀਪੀਸ਼ਾਅਧਿਕਰੁਸਣੇਲਾਗਤੀਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੋਉਸਸਮੇਵਿਖੇਉਸਪੁਰਖਕਾਹਿ
 ਤੁਪਸਰਿਆਤੁਆਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਜੋਸੇਜਬੋਕਈਪੁਰਖੁਨੀਦਤੇਅਚਾਨਕਜਾਗੇ।
 ਅਰੁਇੰਦੀਅਵਿਖੇਚਿਤਕੀਬ੍ਰਿਤਿਪਸਰਣੇਤੇਆਗੀਗੀ। ਸੁੰਦਰਸਬਦਉਸਕੇਸੁੰਦ
 ਟਹੁਵਿਖੇਪੇਪੇ। ਤਉਗ੍ਰੀਵਹੁਸਬਦਰਿਤਿਕੀਬ੍ਰਿਤਿਇਕਤ੍ਰਹੋਤੀ। ਪਰੁਜਬਲਗ
 ਇਹੁਪੁਰਖੁਇਸਸਿਸਾਹਵਿਖੇਜੀਵਤਹੈ। ਤਬਲਗਾਝੰਡੀਆਕੇਵਿਵਹਾਰੁਕੀਮੇ
 ਲੇਤੇਕਦਾਰਿਤਾਨਿਗਲਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਜਬਇਸਜੀਵਕਾਸਰੀਰੁਛੁਟਤਹੈ
 ਤਬਪਰਲੋਕਵਿਖੇਏਕਲਾਹੀਕੇਵਲਗਹਿਜਾਤਹੈ। ਅਰੁਇੰਦੀਆਕੇਵਿਖੇਪ
 ਤਾਸਰੁਹੀਏਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਪਰਲੋਕਵਿਖੇਸੁਖੁਅਰੁਦੁਖੁਕਾਪਵੇਸਜੀਵ
 ਕਉਅਧਿਕਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੇਤ੍ਰਿਮੇਸਾਉਨਮਾਨਚਿਤਵਿਖੇਨਾਕਰਾਜੇਵਹੁਸੁਖਮਅਗ
 ਨਜੀਵਕਉਜਲਾਵਣੇਹਾਰੀਗ੍ਰੀਅਸਥੂਲਅਗਨਕੀਨਿਆਈਹੋਵੈਗੀ। ਕਾਹੇਤੇ
 ਜੇਇਹਅਸਥੂਲਅਗਨਸਤਰਗਾਗਉਸਅਗਨਤੇਸੀਤਲਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਦੁਸਰੀਅ
 ਗਨਿਜੇਅਪਮਾਨਕੀਕਹੀਬੀ। ਸੇਤਿਸਕਾਝਿਸਟਾਂਤਉਹੋਹੈ। ਜੇਸੇਕੋਈਮਹਾਰਾ
 ਜਾਨੀਚਮਾਨਖਕਉਦਇਆਕਰਕੇਅਪੁਣਾਨਿਕਵਿਵਰਤੀਕਰੇ। ਅਰੁਸਰਬ
 ਕਾਰਜਾਗਿਹਕਉਸਕਉਸਉਪਦੇਵੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਉਸਕਉਅੰਤਹਪੁਰਜਾਣਨੇਕੀ
 ਅਟਕਗੀਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਧਨਕੇਭੰਡਾਰਗ੍ਰੀਉਸਕੇਅਧੀਨਹੋਵਹਿ। ਸੇਜਬਉਸ
 ਨੀਚਪੁਰਖਉਮੇਸੇਮੁਖਹੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਤਉਗ੍ਰੀਵਿਮੁਖਾਈਕਰਿਕੇਉਸਕਾ
 ਰਿਦਾਮਲੀਨਹੋਜਾਵੈ। ਤਤੇਭੰਡਾਰਹੁਵਿਖੇਧਨਕੀਭੋਗੀਕਰਨੇਲਾਗੇ। ਅਰੁਅੰਤ
 ਹਪੁਰਵਿਖੇਵਿਭੁਚਾਰਆਦਿਕਅਪਕਰਮਕਰੇ। ਅਰੁਬਾਹਜਾਪਕਉਸਹਿਰ
 ਵਭਾਵਅਰੁਭੁਲਾਈਸਿਜਗਤਿਦਿਖਾਵੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਅਚਾਨਕਹੀਕਿਸੀਸਮੇਅੰਤ
 ਹਪੁਰਵਿਖੇਅਪਕਰਮਕਰਤੇਹੁਏਮਹਾਰਾਜੇਕਉਦੇਖੇ। ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣੈ
 ਜੇਮਹਾਰਾਜਾਸੁਰਖੇਵਿਖੇਮੁਸ਼ਕਉਸਨਮੁਖਪੜਾਦੇਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਮੇਸੇਹੀਸ
 ਏਵਕਾਲਆਗੇਭੀਦੇਖਤਾਹਾਹੈ। ਪਰੁਮਹਾਰਾਜਾਨੇਮੁਸ਼ਕਉਇਸਨਮਿਤ
 ਰੰਗਨਹੀਦੀਆ। ਜੇਜਬਇਸਕਾਪਾਪਸਿਪੁਰਨਅਰੁਬਿਧਿਹੋਵੈਗਾ। ਤਬਮੇ
 ਇਨਕਉਏਕਹਾਹੀਰੰਗਅਰੁਦੁਖਦੇਵਾਗਾ। ਸੇਅਬਤ੍ਰਿਵੀਚਾਰੁਕਰਕੇਦੇਖਾਜੇ
 ਉਸਸਮੇਵਿਖੇਉਸਨੀਚਮਾਨਖਕਉ। ਲਜਾਮਾਨੀਕੀਅਗਨਿਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਜ
 ਲਾਵਤੀਹੈ। ਜੇਜਦਪਉਸਕਾਸਰੀਰਦੁਖਅਰੁਕਸਟਤੇਰਹਤਹੈ। ਇਸਕਰਕੇ
 ਜੇਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਲਜਾਮਾਨੀਕੇਕਸਟਤੇਮੇਛੂਟਉਤਉਰੁਲਾਹੈ। ਹੇਭਾਈਤੇਸੇਹੀ

ਤੂੰ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਸਾਥ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਕਾਰਜ
 ਬਾਹਜ ਤੇ ਰੁਲੇ ਸਿਟਿਆ ਵੇਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕ੍ਰਿਆ ਕਾਤਾਤ ਪਰਜ ਮਲੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ
 । ਸਿਜ ਬਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਾਤਾਤ ਪਰਜ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਤੁਝ ਕਉ
 ਅਤਿ ਨਿਰਲਜ ਤਾਪ ਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਲਜਾਮਾਨੀ ਕੀ ਅਗਨਿ ਵਿਖੇ ਦ
 ਗਧੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਸੇਤੀ ਅਬ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰਹਿ ਤਬ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ
 । ਅੰਧੇ ਸੀਲ ਜਾਮਾਨੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿਗਾ। ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਇਸ ਸੀਸਾ ਰਾਵਿ
 ਖੇ ਅਪੁਣੇ ਅਪੁਣੇ ਬਾਧ ਵਕਾਮਾ ਸਭੇ ਜਨ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਉਹ ਵਹੁ ਜਾਣੇ ਜੇ ਮੇ ਪੰਛੀ ਕਾ
 ਮਾਸ ਭਛਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਰਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੇਖਤ ਬਜਾਣੇ ਜੇ ਇਹ ਤਉ ਮੇਰੇ
 ਬਾਧ ਵਕਾਮਾ ਸੁਰੈ। ਤਾ ਤੇ ਤੂੰ ਰੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖੁ ਜੇ ਉਸ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕ
 ਰਿਦਾ ਕੋ ਸਾਲ ਜਾਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੋ ਸਾਤ ਪਾਇ ਮਾਨੀ ਕਰਤ ਪਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ
 । ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਲਜਾਮਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਨਿ
 ਦਾ ਕਰਣੇ ਕਾਤਾਤ ਪਰਜ ਜੇ ਅੰਧੇ ਮਲੀਨ ਹੈ। ਸੇ ਅਬ ਤੁਝ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ ਭਾਸ
 ਤਾ। ਅਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਹਿਗਾ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ
 । ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਆਪ ਕਉ ਮ੍ਰਿਤ ਕਕਾ ਅਹਾਰੁ ਕਰਤਾ ਦੇਖੇ
 । ਤਬ ਇਸ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਵਹੁ ਮਾਨੁਖ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰਤਾ
 ਹੋਵੇ। ਬਹੁ ਜੇ ਸੇਤੀ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਭੀਤ ਕੇ ਅੰਤ ਰਪਾਥ ਰਡਾਰਨੇ ਲਾਗਾ ਹੀ। ਅਰੁ ਕੋ
 ਈ ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਤੁਝ ਕਉ ਇਹ ਸਿਦੇ ਸਾਦੇਵੈ। ਜੇ ਤੂੰ ਪਾਥਰ ਮਾਰਨੇ ਕਾਤਿ ਅਗੁ ਕ
 ਰਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਪਾਥਰ ਮਾਰਨੇ ਕਰਿਤੇ ਹੋਹੀ ਗਿਹਾ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪੜਤੇ ਹੈ। ਪਰ
 ਇਨਹੁ ਪਾਥਰ ਹੁਕਾਰਿਤੇ ਹੋ ਪੜਹੁ ਕੇਨੇ ਤੁਅੰ ਧੋਹੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਤੀ ਅਪੁਣੇ ਗ
 ਹਿ ਵਿਖੇ ਜਾਵਹਿ ਤਬ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਹਿ। ਜੇ ਪਾਥਰ ਹੁਕਰ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪੜਹੁ ਕੇਨੇ ਤੁਅੰ ਧ
 ਹੁਏ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਤੇਰੇ ਚਿਤ ਕਉ ਕੋਸੀ ਅਗਨਿ ਲਾਗਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਲਜਾਮਾਨੀ ਵਿਖੇ ਜਲਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ
 ਕੀ ਈਰਖਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਆਪ ਕਉ ਮੇ ਸਾਹੀ ਲਜਾਮਾਨ ਦੇਖੇ
 ਗਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਈਰਖਾ ਕਾ ਅਰਥ ਭੀ ਇਹੋ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਈਰਖਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਪੁਰ
 ਖੁ ਅਪੁਣੇ ਸਤ੍ਰ ਕੀ ਹਾਣ ਚਿਤ ਵਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਈਰਖਾ ਕਰਿ ਕੋ ਆਪਣੀ ਗਿਹਾਇ
 ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਹੀ ਕਾਧਰ ਮਨ ਸਟੋਹੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸੁਭਾਵ ਕਰਤਾ
 ਤਕਾਨਾ ਸੁਕੀ ਆਚਾਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਤ ਪਰ ਜੇ ਇਹੁ ਜੇ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਕਰਤਾ

ਹੁਕਾਸਰੁ ਪਾਅਰ ਬੁਕੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਸੇਗਾ ਅਰੁ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੇ ਅਨੁ
 ਸਾਰ ਬੁਕੇ ਉਪਤਖ ਦੇਖਤ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਅਪਮਾਨ ਅਰੁ ਲਜਾ ਮਾਨੀ ਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਬਹੁਤੁ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਭੀ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕੀ ਨਿ
 ਆਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਜੈਸਾ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕਾਰਿ ਦਾਹੇਤ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਸੁਪਨੇ
 ਵਿਖੇ ਆਕਾਰ ਵੇਤ ਦੇਖਤ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਰਤ ਹੈ ॥ ਜੇਕੋ ਈ ਪਰਵਿਰ
 ਤੀ ਪ੍ਰਤਿਤ ਸਿਤ ਜਨ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ ਮੈ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਮਨੁਖ
 ਹੁਕੇ ਮੁਖ ਪਰਾਪ ਕਉ ਮੁਹਰ ਕਰਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਕਿ ਆ ਹੈ
 ॥ ਤੁਬ ਉਸ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਜਾ ਗੁਤ ਵਿਖੇ ਰੂ ਕਰ ਕੈ ਲੋਕ ਹੁਕਉ ਵਰਤ ਰਖਾ
 ਵਤ ਹੋਵਹਿ ॥ ਬਹੁਤੁ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਮੇਰਾ ਐਸਾ ਹੀ ਸੁਭਾਵੈ ॥ ਤਾਤੇ
 ਤੁਢੀ ਚਾਰੁ ਕਰ ਕੈ ਦੇਖੁ ਜੇ ਇਸ ਕਰਤ ਤਕਾ ਆਕਾਰ ਕੈ ਸਾਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਰਥ ਕੈ ਸਾਹੈ
 ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅਸ ਬੁਲਾਵਿ ਵਹਾਰ ਵਿਖੇ ਤਉ ਵਰਤ ਰਖਾ ਵਣੁ ਭੁਲਾ ਕਰ ਮਝਿ ਸ
 ਏ ਆਵਤ ਹੈ ॥ ਪਰ ਉਸ ਕਾ ਅਰਥੁ ਅਸੁਰੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ॥ ਜੇ ਮਾਨੁ ਹੁਕਉ ਕਉ
 ਅਹਾਰੁ ਤੇ ਰੋਕ ਰਾਖਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਮੁਹਰ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਹੁ ਭੀ
 ਬਰਾ ਅਸਚ ਰਜ ਹੈ ॥ ਜੇ ਭੁਗਵੇ ਤਨੇ ਤੁਝ ਕਉ ਇਹੁ ਸੁਪਨਾ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਅਵਸ
 ਥਾ ਲਖਾਵਣੇ ਹਾਰਾ ਬਨਾਇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥ ਪਰ ਤੁਝਿ ਸਤੇ ਭੀ ਅਚੇਤ ਹੈ ॥
 ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਸਿਤ ਜਨੁ ਕੇ ਵਚਨਾ ਵਿਖੇ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਆ
 ਏ ਆਕਾ ਆਕਾਰ ਬਿਧਿ ਅਰੁ ਕਰੁ ਪਇਸਤੀ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਅਰੁ ਸ
 ਭਹੀ ਜੀਵਉ ਸਕਉ ਦੇਖ ਕੈ ਰੂ ਮਾਨ ਹੋਵਹਿਗੇ ॥ ਅਰੁ ਅਰਦਾਸ ਕਰਹਿਗੇ ॥ ਜੇ
 ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਇਸ ਮਹਾਰਾਖ ਸੀਤੇ ਤੁਹੀ ਹਮਾਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰਾ ॥ ਤਬ ਆਗਿਆ
 ਹੋਵੈਗੀ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੇਨ ਮਿਤਤੁ ਮਾਪੁਣੇ ਪਰਮ ਕਉ ਨਾ
 ਸੁਕਰਤੇਥੇ ॥ ਸੋ ਇਹੁ ਵਹੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਜੀਵੇ ਐਸੀ ਅਪਮਾਨ ਤਾਅ
 ਰੁ ਲਜਾ ਮਾਨੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿਗੇ ॥ ਜੇ ਆਪ ਕਉ ਅਗਨਿ ਵਿਖੇ ਜਲਾਇ
 ਆਚਾਹੇਗੇ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੈ ਜੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮ ਇਸ ਲਜਾ ਮਾਨੀ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋ
 ਵਹਿ ॥ ਸੋ ਇਸ ਲਜਾ ਮਾਨੀ ਕਾ ਝਿਸਟਾਂਤੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਏਕ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ
 ਮਹਾਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪੁਣੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਵੀ ਵਾਹੁ ਕੀਆ ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਰਾਤ ਵਿਖੇ ਰਾਜੇ
 ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਅਤਯੰਤ ਕਮਦ ਪੀਆ ਥਾ ॥ ਬਹੁਤੁ ਵਹੁ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਵਰਹੋਇਕ
 ਰਿਅਪੁਣੇ ਗ੍ਰਿਹ ਕਉ ਗਮਨ ਕਰਤੁ ਰੁਇਆ ॥ ਅਰੁ ਅਪਣੇ ਗ੍ਰਿਹ ਤੇ ਭੁਲਗ
 ਏ ਆਕਿਸੀ ਅਵਰੁ ਇਸ ਥਾਨ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਨਿਕਲਿਆ ॥ ਸੋ ਉਹ ਜਾਇ ਕੈ

ਏਕਮੰਦਰਫਿਸਟਿਆਇਆਅਰੁਦੀਪਕਜਲਤਾਦੇਖਿਆਤੁਬਉਨਜਾਇਆਜੇ
 ਮਿਅਪੁਣੈਗਿਹਵਿਖੇਅਇਪ੍ਰਾਪਤਿਭਾਇਆਹੋਬਹੁਜਬਉਸਅਸਥਾਨਕੇਅੰਤਰਿ
 ਗਇਆਤੁਬਉਸਕਉਬਹੁਤੇਪੁਰਖੁਸੇਏਪੜ੍ਹੇਫਿਸਟਿਆਏਅਰੁਉਨਕਉ
 ਪੁਕਾਰਕਰਕੈਬਲਾਵਣੇਲਾਗਾਅਰੁਆਗੇਤੇਕਿਸੀਨੇਉਤਰੁਨਦੀਆਤੁਬ
 ਉਸਨੇਜਾਇਆਜੇਸਭੁਹੀਨਿਝਾਵਿਖੇਹੋਬਹੁਜੇਕਾਕਿਸੀਪੁਰਖਕਉਉਸਨੇ
 ਉਜਲਵਸਤ੍ਰਪਹਿਰੇਹੁਏਸੁਤਾਪੜ੍ਹਾਦੇਖਿਆਸੋਤਿਸਕਉਅਪੁਣੀਇਸਤ੍ਰੀਜਾਣ
 ਕਰਿਉਹਾਹੀਸੇਨਕਰਰਹਾਅਰੁਉਸਇਸਤ੍ਰੀਕੇਸਹੀਰਤੇਉਸਕਉਸੁਗੀਧਆਵਣੇ
 ਲਾਗਾਤੁਬਹੁਗਾਜਪੜ੍ਹਉਸਕੋਸਾਬਕੀਜਾਵਿਖੇਮਗਨਹੁਆਬਹੁਜਬਸੁਰ
 ਜਉਦੈਭੁਇਆਅਰੁਜਬਭੁਲੀਪੁਕਾਰਉਸਨੇਦੇਖਿਆਤੁਬਜਾਨਤਾਭੁਇਆ
 ਜੇਜਿਨਕਉਮੇਸੋਇਆਹੁਆਜਾਨਤਾਥਾਸੇਵਹੁਤੇਸਭੁਹੀਮ੍ਰਿਤਕਹੋਅਰੁਜਿਸਕ
 ਉਮੇਅਪੁਣੀਇਸਤ੍ਰੀਜਾਨਤਾਥਾਸੋਮਹਾਬਿਧਅਰੁਕਰੁਪਇਸਤ੍ਰੀਥੀਅਰੁਮੁਖ
 ਕਉਸੁਗੀਧਭਾਸਤੀਥੀਸੋਉਸਕੈਸਹੀਰਕੀਵਰਗਧਅਰੁਮਲੀਨਤਾਥੀਬਹੁ
 ਜਬਅਪੁਣੈਅੰਗਹੁਕਉਦੇਖਿਆਤੁਬਸਭੁਹੀਵਿਸਟਾਸਾਬਲਪੇਟੇਹੁਏਫਿਸ
 ਟਿਆਏਇਸੀਪੁਕਾਰਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕਰਕੈਮਲੀਨਚਿਤਹੋਤੁਭੁਇਆਅਰੁਮੇਸ
 ਲਜਮਾਨਹੁਆਜੇਅਪੁਣੀਮ੍ਰਿਤਕਉਚਿਤਵਣੇਲਾਗਾਇਸਨਮਿਤਜੇਮਤਮਹਾ
 ਰਾਜਉਸਕੀਸੇਨਾਅਇਕਰਦੇਖੇਮੁਖਕਉਸੇਵਹੁਮੇਸੇਹੀਚਿਤਵਨਾਕਰਤਾਥ
 ਸੇਵਹੁਮਹਾਰਾਜਾਪਰਧਾਨਹੁਸਿਜੁਗਤਿਅਪੁਣੇਪੁੜ੍ਹਕਉਦੁਢਤਾਹੁਆਉਹਾਹੀਆ
 ਏਆਤੁਬਪੁੜ੍ਹਕਉਮਹਾਮਲੀਨਅਸਥਾਨਵਿਖੇਦੇਖਤਾਭੁਇਆਅਰੁਵਹੁ
 ਰਾਜਪੁੜ੍ਹਲਜਾਮਾਨੀਕਰਕੈਮੇਸੇਚਿਤਵਣੇਲਾਗਾਜੇਜਬਕਿਸੀਪੁਕਾਰਮੇਧਰ
 ਤਾਵਿਖੇਲੀਨਹੋਜਾਵਉਤਉਰੁਲਾਹੋਪਰੁਕਿਸੀਭਾਂਤਿਵਿਸਲਜਾਮਾਨੀਤੇਛੁਰਉ
 ਮਤੇਸੇਹੀਵਿਖਈਜੀਵਪਰਲੋਕਵਿਖੇਮਾਇਆਕੇਸੁਖਭੋਗਾਅਰੁਇਤ੍ਰੀਅੰਹੁਕੇ
 ਰਸਹੁਕਉਮੇਸਹੀਮਲੀਨਦੇਖਹਿਗੋਪਰੁਉਨਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਜੇਅਸਥੁਲਭੋਗਹੁ
 ਕੀਪ੍ਰੀਤਸੇਖਹੋਗੀਸੋਤਿਸਕਰਿਕੈਮਹਾਦੁਖੀਹੋਇਕੈਦੁਰਗਪਤਾਕਉਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੋਵੇਗੋਬਹੁਜਬਵੀਚਾਰਕਰਿਕੈਦੇਖੀਅੰਤਬੋਭਗੀਮਾਨੁਖਇਸੀਸਿਸਾਹੁਵਿ
 ਖੇਅਤਿਨਿਰਲਜਤਾਅਰੁਦੁਖਕਉਪਾਵਤੇਹੋਪਰੁਤਉਗੀਪਰਲੋਕਵਿਖੇਇਸ
 ਪੁਕਾਰਇਹਜੀਵਦੁਖਅਰੁਲਜਾਮਾਨੀਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੇਹੋਸੋਤਿਸਕੈਨਿਕਟਿਇ
 ਸਸਿਸਾਰਕੇਦੁਖਅਰੁਲਜਾਮਾਨੀਅਲਪਮਾਤ੍ਰਹੋਜੇਮੇਕਛੁਕਇਸਕਾਵਰਨਨ
 ਕੀਆਹੋਜੇਜਗਿਆਸੀਕਉਲਖਾਵਣੇਕੇਨਮਿਤਸਿਖੇਪਕਰਕਹਾਹੋਅਰੁਇ

ਸਕਾਤਤਪਰਜਇਹੁਏ। ਸੋਇਹਲਜਾਮਾਨੀਰੂਪੀਅਗਨਭੀਮੇਸੀਤੀਖਣਹੈ। ਜੇ
ਕੇਵਲਰਿਦੇਕਉਤਪਾਇਮਨਕਰਤੀਹੈ। ਅਰੁਇਸਦੁਖਕਾਪ੍ਰਵੇਸਸਰੀਰਕਉਕਛੁਨ
ਹੋਤਾ। ਬਹੁਤੀਸਦੀਅਗਨਿਇਹੁਏ। ਜੇਭੁਗਵਿਤਕੇਦਰਸਨਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਿਰਹਣਾ
ਅਰੁਉਤਮਭਾਗਹੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਤੇਨਿਰਾਸੁਹੇਵਣਾ। ਸੋਇਹਪਸਚਾਤਾਪਰੂਪੀਅਗਨ
ਭੀਤੀਖਣਹੈ। ਅਰੁਦੁਖਕਾਕਾਰਣਬੁਧਕੀਗੀਣਤਾਹੈ। ਸੋਇਹਪੂਰਖਤਾਭੀਇਸੀ
ਸਿਸਾਰਤੇਜੀਵਕੇਸਾਥਜਾਤੀਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਲੋਕਵਿਖੇਜਿਸਮਾਨੁਖਨੇਸਿਤਜਨ
ਹੁਕੇਉਪਵੇਸੁਅਰੁਪੁਰੁਖਪ੍ਰਜਤਨਕਰਓਸੁਪਕਰਕੇਭੁਗਵਿਤਕੇਦਰਸਨਕਾਦਰਪਣ
ਨਹੀਕੀਆ। ਅਰੁਜਿਸਕੇਰਿਦੇਰੂਪੀਦਰਪਣਵਿਖੇਭੋਗਅਰੁਪਾਪਹੁਕਾਜਿਗਾਰੁ
ਇਸਥਿਤੁਹੁਆਹੈ। ਸੋਇਸੀਕਾਰਨਤੇਉਸਕਾਰਿਦਾਅੰਧਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਤਪਰਲੋਕ
ਵਿਖੇਅੰਧਹੀਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਸਰਬਪਸਚਾਤਾਪਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਸੋਇਸਅਗਨਿ
ਕਾਦਿਸਦਾਂਤਇਹੁਏ। ਜੇਜੇਸੇਤੂੰਅੰਧੇਗੀਰਾਤਵਿਖੇਬਹੁਤੇਲੋਕਹੁਸਾਥਿਕਿਸੀਬਨਮ
ਹੋਜਾਇਨਿਕਸਾਹਿ। ਅਰੁਉਸਅਸਥਾਨਵਿਖੇਪਾਥਰਹੁਕੇਕੀਕਰਬਹੁਤੇਪੜੇਹੋਵਿਹਿ
ਪਰੁਅੰਧਕਾਰਵਿਖੇਉਨਕਾਸਬੂਪਾਕਛੁਨਰੂਸੋ। ਅਰੁਸਿਰੀਤੇਹੋਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕ
ਹੈ। ਜੇਜਥਾਸਕਤਿਉਨਕਉਉਠਾਇਲੇਵਹੁ। ਤਉਉਭੁਲਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਹਮਨੇਇਨ
ਕੀਵਸੇਖਤਾਬਹੁਤਸੁਨੀਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਸਭਹੀਜਥਾਸਕਤਿਕੀਕਰਉਠਾਇਲੇਵਹਿ।
ਅਰੁਉਕਛੁਕਉਠਾਵਹਿ। ਬਹੁਤਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹੋਇਹਤਉਬਡੀਪੂਰਖਤਾਹੈ। ਜੇ
ਅਪੁਣੇਸਰੀਰਕਉਪ੍ਰਿਥਮਹੀਦੁਖਦੀਜੀਐ। ਅਰੁਪਾਥਰਹੁਕੀਪੋਟਸਿਰਪਰਉਠਾਇ
ਲੀਜੀਐ। ਅਰੁਇਹਦੁਰਭਾਭੀਪ੍ਰਸਿਧਹਮਨਗੀਜਾਣਤੇ। ਜੇਇਹਕੀਕਰਹਮਰੇਕਿਸੀ
ਕਾਮਆਵਹਿਗੇ। ਅਥਵਨਆਵਹਿਗੇ। ਪਰਤੇਰੇਵਹੁਸਭਹੀਸਿਰੀਕੀਕਰਹੁਕਉਉ
ਠਾਈਜਾਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਉਉਨਕੇਸਾਥਪੋਟਬਿਨਹੀਉਨਚਾਲਿਆਜਾਵਹਿ। ਅਰੁਉਉ
ਨਕਉਪੂਰਖਜਾਣਕੇਹਾਸੀਕਰਨੇਲਾਗਹਿ। ਅਰੁਐਸੇਕਹੈ। ਜੇਪੂਰਖਬੁਧਵਾਨਹੋਤਾਹੈ
ਸੋਮੇਰੀਨਿਆਈਸੁਖੇਨਹੀਚਾਲਿਆਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਪੂਰਖਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਗਰਧਪਕੀ
ਨਿਆਈਬੋਝਉਠਾਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸੁਪਦਾਰਥਕੀਹਾਨਲਾਭਕਛੁਪ੍ਰਸਿਧਨਭਾਸੇ।
ਸੋਤਿਸਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਵਿਖੇਜਤਨਕਰਤਾਹੈ। ਬਹੁਤਜਥਾਅਚਾਨਕਹੀਸੁਰਜਉਦੋਹੋਵੈ
ਤਬਵਹੁਸਭਹੀਕੀਕਰਰਤਨਅਰੁਲਾਲਪ੍ਰਤਖਵਿਸਦਿਆਵਹਿ। ਅਰੁਵਹੁਰਤਨ
ਐਸੇਹੋਵਹਿਜੇਉਨਕਾਮੇਲੁਵਰਨਨਵਿਖੇਨਆਵੈ। ਤਬਵਹੁਸਿਰੀਤੇਹੋਇਸਨਮਿਤ
ਪਸਚਾਤਾਪਕਰਹਿਜੇਹਮਾਇਸਤੇਭੀਅਧਿਕਰਤਨਉਠਾਇਲੇਤੇਤਉਭੁਲਾਥਾ। ਅਰੁਤੁ

ਸੁਕਉਤਉਅਪਾਪਤਿਰਹਣੇਕਾਅਤਿਤਕਹੀਪਸਚਤਾਪਹੋਵੈਗਾਅਰੁਪਸਚਤਾਪ
 ਕੀਅਗਨਿਵਿਖੇਜਲਹਿਗਾ। ਬਹੁਜਤੋਰੇਸਿਗੀਰਤਨਹੁਕਉਪਾਇਕਰਿਧਨੀਹੋਵਹਿ। ਅ
 ਰੁਪਨਕਰਕੈਰਜੁਅਰੁਈਦੁਰਜਆਵਿਕਉਤਮਸੁਖਹੁਕਉਭੋਗਹਿ। ਅਰੁਤੁਨਿਰਧਨਈ
 ਕਰਿਕੈਰੁਪਾਅਰੁਨਗਨਰਹਹਿ। ਅਰੁਵਹੁਤੁਸੁਕਉਨਿਚਟਹਲਾਵਿਖੇਲਗਾਵਹਿ। ਅ
 ਰੁਤੁਉਨਸਿਉਕਛੁਕਮੰਗਣੇਲਾਗਹਿਪਰੁਤਉਕੀਤੁਸੁਕਉਨਦੇਵਹਿ। ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਤੁਸੁਕਉਉਸਹਸਣੇਕਾਯਲੁਇਹੀਪਾਪਤਿਹੁਆਹੈ। ਜੇਦੁਖਅਰੁਪਸਚਤਾਪਵਿ
 ਖੇਪ੍ਰਜਲਤਾਹੈ। ਅਰੁਹਮਕਉਪਰਮਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆਹੈ। ਤੈਸੇਜੇਪੁਰਖੁਰੁਗ
 ਵੇਤਕੇਦਰਸਨਤੇਅਪਾਪਤਿਰਹੇਹੈ। ਸੇਪਰਲੋਕਾਵਿਖੇਤਿਨਕੀਮੇਸੀਤੀਅਵਸਥਾ
 ਹੋਵੈਗੀ। ਇਸਕਰਕੈਜੇਇਹੁਸਿਸਾਰੁਅੰਧੇਰੀਗਾਤਿਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰੁਜਪਤਪਰੁ
 ਜਨਆਵਿਕਸਾਧਨਰੁਪੀਰਤਨਹੈ। ਸੋਇਸਸਿਸਾਰਾਵਿਖੇਇਨਰਤਨਹੁਕਾਸਰੁਪਅ
 ਰੁਮੇਲਪ੍ਰਤਖਨਹੀਭੁਸਤਾ। ਤੇਸਿਸਾਰੀਨੀਵਸੁਕੁਕਰਮਹੁਕਉਅੰਗੀਕਾਰਨਤੀਕਰ
 ਤੇ। ਅਰੁਕਹਤੇਹੈਜੇਹਮਮਾਵਿਅਕੇਪ੍ਰਤਖਸੁਖਹੁਕਉਫਾਰੁਕਰਪਰਲੋਕਕੇਸੁਖਕਾ
 ਕਾਹੇਕਉਜਤਨਕਰਹਿ। ਸੋਨਿਰਸਿਦੇਹਪਰਲੋਕਾਵਿਖੇਦੁਖੀਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਕ
 ਤੇਗੇ। ਜੇਜਿਨਹੁਸਾਧਨਰੁਪੀਰਤਨਉਠਾਏਹੈ। ਅਰੁਇਸਸਿਸਾਰਾਵਿਖੇਰੁਗਵੇਤਕੀ
 ਪ੍ਰਾਤਿਅਰੁਪਛਾਣਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਸੋਤਿਨਕਉਪਰਲੋਕਾਵਿਖੇਰੁਗਵੇਤ
 ਅੰਸਉਤਮਸੁਖਦੇਵੈਗਾ। ਜੇਮਾਵਿਅਕੇਸਰਬਭੋਗਉਸਸੁਖਕੇਖਿਣਸਮਾਨਤੀ
 ਨਲਾਗਹਿਗੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਵਹੁਅਤਮਸੁਖਅੰਸਾਅਪਾਰੁਹੈ। ਜੇਉਸਕੇਸਾਥਕੋਈ
 ਸੁਖੁਅਰੁਾਵਿਸਟਾਂਤਨਹੀਸਿਭੁਵਤਾ। ਇਸਕਰਕੈਜੇਵਹੁਅਤਮਸੁਖਸਰਬਸੁ
 ਖਹੁਕਾਸਰੁਹੈ। ਜੇਸੇਕੋਈਜਹੁਗੀਪੁਰਖੁਕਹੈਜੇਰਤਨਕਾਮੇਲਸਿਮੁਹਰਹੈ। ਤਬ
 ਉਸਰਤਨਕਾਤੇਲਅਰੁਅਕਾਰਤਉਸਉਮੁਹਰਕੇਸਮਾਨਨਹੀਹੋਤਾ। ਪਰਉਸਕੇ
 ਕਹਣੇਕਾਅਰਥਇਹੁਹੈ। ਜੇਵਹੁਰਤਨਮੁਹਰਕੇਸੋਨੇਅਰੁਪੇਕਾਸਾਰੁਹੈ। ਤੇਸੇਤੀ
 ਇੰਦ੍ਰੀਆਵਿਕਸੁਖਹੁਤੇਅਤਮਸੁਖਕੀਆਧਿਕਤਾਕਹੀਹੈ। ਸੋਸਿਮੁਜਾਦਾਅਰੁ
 ਅਕਾਰਕਰਕੈਨਹੀਕਹੀ। ਪਰਵਹੁਅਤਮਸੁਖਭੀਸਰਬਸੁਖਹੁਕਾਸਰੁਹੈ।
 ਤਤੇਉਸਕਉਅਧਿਕਵਰਨਨਕੀਆਹੈ॥੧੦॥ ॥ਅਥਯਾਰਵੇਸਰ
 ਗਵਿਖੇਅਸਬੂਲਦੁਖਤੇਮਾਨਸੀਦੁਖਕੀਤੀਖਣਤਾਵਰਨਨਹੋਵੈਗੀ॥ ॥ ॥
 ਤਤੇਜਬਤੇਨੇਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕੀਸੁਖਮਾਅਗਨਕਉਸਮਾਝਿਅਤਬਅੰਸੇਜਾਣੁਕੀਜੇ
 ਇਸਸੁਖਮਾਅਗਨਕੀਤਪਤਾਅਸਬੂਲਅਗਨਤੇਮਹਾਂਤੀਖਣਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਰੀ
 ਰਕਉਗੀਆਪਕਰਕੈਦੁਖਕਾਗਿਆਨੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਤਤੇਸਰੀਰਕਾਦੁਖਭੀਤਬਹੀ

ਰਾਸਤਾ ਹੋ। ਜਬਜੀਵ ਕੀ ਬਿਤਿਸਰੀ ਗਵਿਖੇ ਆਇਓਰਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਦੁਖ ਕੇ ਵਲ
 ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਤ ਹੁਪੁਰਾਵਿਖੇ ਹੋਇ ਸਥਿਤ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਤਉ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹੀ ਅ
 ਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਇਹ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਅਗਨਿ ਜੋ ਮੈਂ ਕਹੀ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕੀ ਅਗ
 ਨਿ ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਤ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੇ ਦੁਖੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਬਾਹਜ ਤੇ
 ਨਹੀ ਆਇ ਪ੍ਰਦੇਸ ਕਰਤੀ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਸੁਖੁ ਅਗਨਿ ਕੀ ਜਲਨੁ ਮਹਾ ਪ੍ਰਬਲੁ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦੁਖੁ ਕਾ ਵਿਰੋਧੀ ਪਦਾਰਥੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਹ ਜੀਵ ਅਧਿ
 ਕ ਦੁਖ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਸਟ ਪਦਾਰਥ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਤਤੁ ਕੀ ਬਿਤਿਸ
 ਮਾਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਅੰਗ ਹੁਕਾਸਨ ਬੰਧ ਆਪਸਾ ਵਿਖੇ ਮਿਲਿ ਆਰਹੈ। ਬਹੁ ਜਨ ਬ
 ਅਕਸਮਾਤੁ ਕਿਸੀ ਦੇ ਪਨ ਅਥਵਾ ਸਸਤੁ ਕੀ ਚੋਟ ਕਰਕੇ ਅੰਗ ਹੁਕੀ ਹੀ ਨਤਾ ਹੋ ਜਾਵੈ।
 ਤਬ ਅਵਸਥੇ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਸਤੁ ਆਦਿ ਕਹੁ ਕਰਿ ਕੇ ਕਿਸੀ ਦੇ ਕਾ ਅੰਗ ਕਾ
 ਵਿਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਗਨਿ ਕਾਰਿ ਕੇ ਸਰਬ ਅੰਗ ਜਲਣੇ ਲਾਗਤ ਹੋਇ। ਇਸੀ ਕ
 ਰਨ ਤੇ ਅਗਨ ਕੀ ਪੀੜ ਸਸਤੁ ਆਦਿ ਕਹੁ ਤੇ ਅਧਿਕ ਹੋ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਵਲ ਇ
 ਸਕਉ ਇਸਟ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਉਸ ਕੇ ਵਿਰੋਧੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ
 ਉਸ ਕਾ ਦੁਖੁ ਤੀਜੀ ਵਕਉ ਅਧਿਕ ਪੀੜਾ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਸੁਤੁ ਹੁਸਤੁ ਦੁ
 ਭਗਵਿਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਵਰਸਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਅਗਨਿ ਆਨ ਕਰਕੇ ਰੁਗ
 ਵੀਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਵਰਸਨ ਤੇ ਦੁਰਗਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਅੰਸੇ ਦੁਖੁ
 ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਦੁਖ ਕਾ ਅੰਤੁ ਕਦਾਚਿਤੁ ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਪਰੁ ਜਬ ਇਸ ਸਿਸਾ
 ਰ ਵਿਖੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਕਛੁ ਸੁਚੇਤਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਦੁਖ ਕਉ ਕਛੁ ਕਜਾਨ
 ਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਜੀਵ ਆਇ ਆਕੇ ਰੋਗ ਹੁਵਿਖੇ ਅੰਸਾ ਸੁਨਿ ਚਿਤੁ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੁਖੁ
 ਸੁਕਛੁ ਨਹੀ ਆਵਤੀ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਪਰ ਲੋਕਾ ਵਿਖੇ ਰੋਗ ਹੁਕੀ ਸੁਨਤਾ ਦੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤ
 ਬ ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਇਸ ਕਉ ਪ੍ਰਤਿਖਿ ਰਾਸ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਕਿਸੀ ਪੁਰੁਖ ਕਾ ਸਰੀਰ ਅਰਧ
 ਗਰੋਗ ਕਹਿ ਸੁਨ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਅਗਨ ਕੀ ਉਸਨਤਾ ਨਹੀ ਰਾਸਤੀ। ਪਰੁ
 ਜਬ ਅਰਧੀ ਗਕੀ ਸੁਨਤਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਅਗਨ ਕੀ ਤਪਤ ਉਸ ਕਉ ਮਹਾਂ
 ਤੀਖਣ ਲਗਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਤਪਤ ਕਰਕੇ ਮਹਾਂ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਆਇ ਆ
 ਕਰਕੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾਰਿ ਦਾ ਸੁਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਅਨੇ ਕਦੁਖ ਕਉ ਤੀਨ
 ਹੀ ਜਾਣਤਾ। ਪਰੁ ਪਰ ਲੋਕਾ ਵਿਖੇ ਜਬ ਇਸ ਕੀ ਸੁਨਤਾ ਦੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਅਪਣੇ
 ਰਿਵੇ ਕੀ ਅਗਨ ਕੇ ਦੁਖ ਵਿਖੇ ਤਪਾਇ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਲਣੇ ਲਾਗਤਾ ਸੋਇ

ਦੇਖੀਐਤਬਇਸਵਰਨਕਵਰਨਨਕੀਆਹੈ। ਅਰੁਤੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਦੇਖੀਐਤਬਇਕ
 ਇਸਵਰਨਕਵਖਿਆਣੁਮੇਵਿਰੋਧਭੀਕਛੁਨਕੀ। ਅਰੁਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਸਾਸਤ੍ਰਹੁਵੇਖੇ
 ਪਰਲੋਕਕਾਵਰਨਨਕੀਆਹੈ। ਸੋਐਸੇਹੀਪਰਵਨਹੈ। ਪਰੁਇਸਵੇਖੇਭੀਇਤਨਾਬੁਝੇ
 ਜੇਕੇਤੇਪ੍ਰਤਿਤਤਉਐਸੇਹੁਏਹੈ। ਜੇਉਨਕੀਬੁਧਿਵੇਖੀਆਦਿਕਤੇਵੇਸਤੇਬਾਹਜਨ
 ਹੀਨਿਕਸਤੀ। ਅਰੁਚੇਤਨਦੇਸਕਉਉਨਹੁਨੇਜਾਣਿਆਹੀਨਹੀ। ਅਰੁਕੇਤੇਬੁਧਵਾਂਨਐ
 ਸੇਭੀਹੁਏਹੈ। ਜੇਉਨਹੁਨੇਜਾਣਿਆਹੀਨਹੀ। ਅਰੁਕੇਤੇਬੁਧਵਾਂਨਐਸੇਭੀਹੁਏਹੈ। ਜੇਉਨ
 ਹੁਨੇਪਰਲੋਕਕੀਅਵਸਥਾ। ਅਰੁਮਾਨਸੀਨਰਕਕਉਪ੍ਰਤਖਵੇਖਿਆਹੈ। ਪਰਉਨਹੁ
 ਨੇਇਸਨਮਿਤਪ੍ਰਸਿਧਿਨਹੀਕੀਆ। ਜੇਬਹੁਤੇਲੋਕਮਾਨਸੀਦੁਖਕਉਸਮਸ਼ੁਨਹੀਸਕਤੇ
 ਅਰੁਜੁਕਿਸੀਕੀਬੁਧਿਵੇਖੇਐਸਾਬਲੁਭੀਨਹੀਹੋਤਾ। ਜੇਅਲਪਬੁਧੀਜੀਵਹੁਕਉ
 ਚੇਤਨਦੇਸਕਾਉਦਵਰਨਕਰਕੈਹਸਤਮਲਕਰਦਿਖਾਵਹੀ। ਅਬਵਾਜਿਸਕਉਭੁ
 ਗਵੇਤਅਪਣੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰੈ। ਜੇਆਪਭੀਇਸਭੇਦਕਉਭੀਜਗਤਿਕਰਿਸਮਸ਼ੁਇਸ
 ਕੀਤਾਹੈ। ਪਰੁਐਸੇਪ੍ਰਤਿਭੀਇਸਜਗਤਵੇਖੇਭੀਵੁਲੀਭੁਪਾਏਜਤੇਹੈ। ਤਤੇਅਸ
 ਭੁਲਨਰਕਕਾਉਦਸਾਸਤ੍ਰਹੁਤੇਸਵਣਕਰਕੈਹੀਸਮਸ਼ੁਇਸਕੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਾਨਸੀਨ
 ਰਕਹੁਕਾਅਰਥਅਪੁਣੇਆਪ੍ਰਕਾਪਛੁਨਣਾ। ਅਰੁਬੁਧਿਕੇਨੇਤ੍ਰਹੁਕਉਕੈਚੇਤਨਰੁ
 ਪਕਉਦੇਖਣਸੋਇਸਅਵਸਥਾਕਉਭੀਪ੍ਰਕਾਰਬੁਧਅਰੁਜਤਨਕੇਮਾਰਗਕਰਿ
 ਪਹੁਚਸਕੀਤਾਹੈ। ਤਤੇਇਸਪਰਮਪਦਕਉਸੋਈਪਾਵਤਾਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਦੇਸਤੇਰਟ
 ਨੁਕਰਕੈਕਿਸੀਅਵਰਦੇਸਕਉਗਮਨਕਰੈ। ਅਰੁਜਿਸਅਸਥਾਨਵੇਖੇਇਸਜੀਵਕ
 ਉਉਤਪਤਿਅਰੁਇਸਥਿਤਹੁਈਹੈ। ਸੋਤਿਸਕਉਤਿਆਗੁਕਰਿਆਗੇਚਲਣੇਕ
 ਉਦਮਕਰੈ। ਪਰੁਇਹੁਜੇਐਅਪੁਣੇਦੇਸਅਹੰਗਿਹਕਾਤਿਆਗਣਾਕਹਾਹੈ। ਸੋਇ
 ਸਕਾਅਰਥਇਹੁਨਹੀ। ਜੇਅਸਥੁਲਦੇਸੁਅਰੁਮੰਦਰਹੁਕਉਤਿਆਗੁਜਾਵੈ। ਕਹੈ
 ਤੇਜੇਅਸਥੁਲਮੰਦਰਅਰੁਨਗਰਤਉਸਗੀਰਕਾਦੇਸੁਹੈ। ਤਤੇਅਸਥੁਲਦੇਸਕੈ
 ਤਿਆਗਣੇਕਹਿਕੈਕਛੁਉਤਮਠਲੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਪਰੁਐਨੇਜੀਵਕੈਦੇਸਕਾਤਿਆ
 ਗਣਾਵੇਸੇਖਕਹਾਹੈ। ਅਰਥਇਹੁਜੇਵਾਸਤਵਜੀਵਕਾਆਪਣਾਦੇਸੁਅਵ
 ਰੁਹੈ। ਅਰੁਇਸਸਗੀਰਕੇਦੇਸਵੇਖੇਕਾਰਜਮਾਤ੍ਰਆਇਆਹੈ। ਅਰੁਇਸਜੀਵ
 ਨੇਆਪਣਾਦੇਸੁਇਹੀਜਾਣਿਆਹੈ। ਪਰਤਉਭੀਅਵਸਥੇਵੇਇਸਮਾਨੁਖਨੇਅ
 ਸਥੁਲਦੇਸਤੇਰਟਨਕਰਨਾਹੈ। ਅਰੁਸੁਖਮਦੇਸਵੇਖੇਪਹੁਚਣਾਹੈ। ਬਹੁਕੁਮਾ
 ਰਗਾਵੇਖੇਕਈਅਜਲਾਹੈ। ਸੋਜੁਨਾਮਜਲਾਵੇਖੇਭੀਨਭੀਨਾਵੇਵਹਾਰੁਹੈ।
 ਪਰੁਪ੍ਰਥਮੇਜੇਜੀਵਕੀਇਸਥਿਤਕਾਇਸਥਾਨਹੈ। ਸੋਇਵੀਆਦਿਕਦੇਸਹੈ।

॥ ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਦੇਸ ਸੀਕਲ ਪਕਾ ਕਾਰਨ ਜਗਤ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ॥ ਸੋਇ ਸਕਉ ਅਸ ਬੁਲਬੁ
 ਧਤੀ ਕਹਤੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਤਉ ਬਾਬੁਖਮ ਬੁਧਿ ਕਾ ਦੇਸੁ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ ਸੁਖਮ ਬੁਧ
 ਕੇ ਦੇਸਾ ਵਿਖੇ ਪਹੁਚਤਾ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਕਛੁ ਕਾ ਅਪਣੇ ਆਪੁ ਕੀ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੋ ॥
 ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਥਮ ਤੀਨ ਦੇਸੁ ਵਿਖੇ ਆਗਿਆ ਨ ਕਰਿਆ ਵਰਿਆ ਕਹਤਾ ॥ ਪਰੁ ਇਹੁ ਜੇਮ
 ਚਾਰ ਮਜਲਾ ਕਹੀਆ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਤ੍ਰਿਸਟੰਤ ਕਰਿ ਸਮਸ਼੍ਰੁ ਸਕੀਤਾ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਤ੍ਰਿ
 ਸਟੰਤ ਇਹੁ ਹੋ ॥ ਜੇਇ ਤ੍ਰੀ ਆਦਿ ਕੇ ਦੇਸਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ॥ ਪਤਿਗਨੇਤ੍ਰ ਕੇ ਵਿ
 ਖੇ ਕਰਿ ਦੀਪਕ ਕਉ ਪਰਿਆਨ ਪੜਤਾ ॥ ਪਰਉ ਸਵਿਖੇ ਸੀਕਲ ਪਾ ਅਰੁ ਚਿਤ ਵਨੀਕ
 ਛੁਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਤਾਤੇ ਅੰਧ ਕਾਰਤੇ ਭਾਗ ਕਾਰਿ ਬਾਗੀ ਕੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਨਿਕਸਿਆ ਚਾਹਤਾ ॥ ਅ
 ਰੁ ਵਹੁਦੀ ਪਕਾ ਕਉ ਸਕਉ ਬਾਗੀ ਭਾਸਤੀ ॥ ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਆਪ ਕਉ ਦੀਪਕ ਕਉ ਪਰਿ
 ਆਨ ਰਾਹਤਾ ॥ ਬਹੁੜੁ ਪੁੰਏ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਪੀਛੇ ਗਿਝ ਪੜਤਾ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ
 ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਏਤੀ ਭੀ ਚਿਤ ਵਨੀਨ ਹੀ ॥ ਜੇ ਖੁਏ ਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਸਿਮਰਨ ਵਿਖੇ ਰਾਖੇ ॥ ਅਰੁ
 ਅਸੋ ਜਾਣੈ ਜੇ ਇਸ ਦੀਪਕ ਕੀ ਤਪਤ ਕਰਿ ਮੇਂ ਤਉ ਆਗੇ ਭੀ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ਸੋਇ ਉਨ
 ਤੀ ਸਮਸ਼੍ਰੁਤਾ ॥ ਤਾਤੇ ਬਹੁੜੁ ਦੀਪਕ ਕੀ ਚਿਰ ਜਾਤਾ ॥ ਅਰੁ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਮੁਤਿ ਕਉ ਪਾਵੁ
 ਤਾ ॥ ਸੋਇ ਹਵਾ ਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ॥ ਜੇ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਕਛੁ ਸਿਮਰਨ ਅਬ ਵਾ ਚਿਤ ਵ
 ਨੀ ਹੋਤੀ ॥ ਤਬ ਏਕ ਵਾਰ ਦੁਖ ਪਾਇ ਕਰਿ ਬਹੁੜੁ ਦੀਪਕ ਕੀ ਚਿਰ ਜਾਤਾ ॥ ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ
 ਜੇ ਅਉਰ ਪਸੁ ਅਹੁ ਕਉ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਲਾਹੀ ਮਾਰਤਾ ॥ ਤਬ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਲਾ
 ਹੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰੇ ਭੈ ਮਾਨ ਹੋਤੈ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਪ੍ਰਥਮ ਲਾਹੀ ਕਾ ਭੈ ਉਨ ਕੇ ਸਿਮਰਨ
 ਵਿਖੇ ਰਹਤਾ ॥ ਤਾਤੇ ਜਬ ਲਾਹੀ ਕਉ ਬਹੁੜੁ ਦੇਖਤਾ ॥ ਤਬ ਭਾਗ ਜਾਤਾ ॥ ਤਾ
 ਤਪਰ ਜਇਹੁ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਤ੍ਰੀ ਆਦਿ ਕੇ ਦੇਸ ਕੀ ਮਜਲਾ ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਮਜਲਾ ਸੀਕ
 ਲ ਪਕਾ ਦੇਸ ॥ ਸੋ ਜਬ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਸੀਕਲ ਪਕੇ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਹੋਤਾ ॥ ਤਉ ਭੀ ਪ
 ਸੁ ਅਹੁ ਕੇ ਸਮਾਨ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਤਿ ਆਗੂ ਨਹੀ ਕਰ
 ਤਾ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਏਕ ਵਾਰ ਕਿਸੀ ਤੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ॥ ਤਬ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਉਸ ਕਉ ਦੇਖ ਕ
 ਰ ਭਾਗਿਆ ਚਾਹਤਾ ॥ ਬਹੁੜੁ ਤੀਸਰੀ ਮਜਲਾ ਸੀਕਲ ਪਕਾ ਕਾਰਨ ਅਸ ਬੁਲਬੁ
 ਪਹੀ ॥ ਸੋ ਜਬ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਇਸ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਪਸੁ ਚਤਾ ॥ ਤਬ ਘੋੜੇ ਅਰੁ ਅਜਾਕੀ
 ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਦੁਖ ਪਾਏ ਬਿਨ ਹੀ ਦੁਖ ਦਾਇਕ
 ਪਦਾਰਥ ਹੁਤੇ ਭੈ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ॥ ਅਰੁ ਇਉਂ ਜਾਣਤਾ ॥ ਜੇਇ ਸਕਰਿ ਕੈ ਮੁਸ਼ਕਉ ਦੁ
 ਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਜੇਸੇ ਅਜਾਨੇ ਆਗੈ ਬੁਧਿ ਆਕੁ ਕਉ ਦੀਪ ਆਨ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਘੋ

ਤੇ ਨੇ ਸਿੰਘ ਕਉ ਦੇਖਿ ਅਹਿ ਨਹੀਂ ਪਰ ਜਬ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਸਿੰਘ ਅਰੁ ਬਾਘ ਆੜ ਕਉ
 ਦੇਖ ਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਘੋੜਾ ਅਰੁ ਅਜਾਗੁ ਗਜਾ ਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਪਣੇ ਸੜ ਕਉ ਪਛਾਣ ਲੇ ਤੇ
 ਹੈ। ਜੇ ਜਦ ਪਥਰੇ ਉਠ ਅਰੁ ਘਾਥੀ ਅਰੁ ਕਉ ਦੇਖ ਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਗੁਗਤੋ।
 ਇਸ ਕਰਿ ਕੈ ਜੇ ਉਨ ਕਉ ਅਪਣਾ ਸੜ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਤੇ। ਸੋ ਇਹ ਆਪਣੇ ਸੜ ਕਾ ਪਛਾਣ
 ਟਾਭੀ ਸੁਖ ਮਝਿ ਸਟਿ ਹੈ। ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਇਹ ਫਿਸਟਿ ਉਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਗਾਖੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਸੜ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਸੁਗਮ ਹੀ ਪਛਾਣ ਲੇ ਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਉਭੀ ਇਹ ਘੋੜਾ ਅਰੁ ਅ
 ਜਾਇ ਸਰੇ ਦਕ ਉਨ ਹੀ ਜਾਨ ਤੇ। ਜੇ ਕਾਲ ਕੇ ਦਿਨ ਵਿਖੇ ਕਿ ਆਹੋ ਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਆਗੇ
 ਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਪਛਾਣ ਨਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਤੇ ਭੈ ਕਰਣਾ ਸੋ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਚਉਥੀ ਮਜ
 ਲ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਮਜਲ ਸੁਖ ਮਬਧ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਮਨੁਖ ਇਸ
 ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਪਸੁ ਅਰੁ ਕੇ ਪਦ ਤੇ ਉਲੀਘਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ
 ਪ੍ਰਥਮ ਤੀਨ ਮਜਲ ਹੁ ਵਿਖੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਲਗ ਪਸੁ ਅਰੁ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰ
 ਜਬ ਸੁਖ ਮਬਧ ਕੇ ਦੇਸਟਿ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਸਿੰਘ ਨਾਮਨੁਖ ਕੇ ਪਦ ਕੀ
 ਪ੍ਰਥਮ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅੰਧੇ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ
 ਵਿਖੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਅਰੁ ਸਿਕਲ ਪਾਸੁ ਅਰੁ ਅਸਥੂਲ ਬੁਧ ਕਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਵੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕ
 ਰ ਕੇ ਆਗੇ ਦੁਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਭੈ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਰਤ ਤੁਕੇ ਸਾਰੇ ਦਕ ਉਸ ਮ
 ਝੁਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਝੁਕੇ ਦਕ ਉਸ ਮਝ ਕਰਿ ਕਰਤ ਤਕੇ ਅਕਾਰ ਕਉ ਉਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉ
 ਸ ਕੇ ਤਤ ਪਰ ਜਕ ਉ ਉਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ ਕਉ ਪਛਾਣ
 ਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਫਿਸਟਿ ਮਾਨਤਾ
 ਸਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਸਰਹੀ ਅੰਤ ਵੇਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਤੀ ਕਛੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕੀ ਵਿਖੇ ਹੈ ਸੋ ਅਸ
 ਥੂਲ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਸਥੂਲ ਪਦਾਰਥ ਸਰਹੀ ਨਾ ਸਵੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਵਿਕਵਿ ਵਹਾਰ
 ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਅੰਧੇ ਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪਰ ਚਲ ਨਠਿਰਨ ਸੁਗਮ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਿਕਲ ਪਕੇ ਦੇ
 ਸਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਅੰਧੇ ਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਨਦੀ ਵਿਖੇ ਨਉ ਕਾ ਪਰ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਇਹੁ ਜੇ ਨਉ ਕਾ
 ਵਿਖੇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਕੈ ਬਾਲ ਕੁਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਹੁ ਪੁਰਖ ਕਉ ਕਛੁ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਬਹੁ
 ਅਸਥੂਲ ਬੁਧ ਜੇ ਸਿਕਲ ਪਕਾ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਖੇ ਤਰਵੇ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਬਇਹੁ ਜੇ ਜਲ ਵਿਖੇ ਸੋਈ ਪੁਰਖ ਤਰ ਸਕਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਉ ਤਰਨ ਕੀ ਵਿਦਿਆ
 ਪਰ ਪਕੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਖ ਮਬਧ ਜੇ ਚਉਥੀ ਮਜਲ ਹੈ। ਉਸ ਕਾ ਗਮਨ ਅੰਧੇ ਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਮੇ
 ਘਮੰਤੁ ਲਾਵਿ ਖੋਰੁ ਟਾਹੇ ਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਸਕਤ ਵੰਨ ਪੁਰਖੁ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਉਰੁ

ਸਕਤਾਹੈ ਤੂੰ ਸੇਹੀ ਸੁਖਮ ਬੁਧਿ ਕੀ ਗਤਿ ਚਿਤ ਕਾਸ ਵਿਖੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜਪਾਇ ਸਾ ਅਵਸ
 ਥਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਣਾ ਮਹਾ ਕਠਿਨ ਹੈ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕਮੇ ਪਦੁ ਹੈ ਸੇ
 ਇਸ ਤੇ ਭੀ ਪਰੇ ਹੈ ਸੇ ਉਸ ਪਰਮ ਪਦ ਕੀ ਗਤਿ ਮੇਸੇ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਮਹਾ ਕਾਸ ਵਿਖੇ ਉਰੁ ਨ ਕਰੈ
 ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕਮ ਉਕੀ ਸੀ ਕਹਾ ਥਾ ਜੇ ਮਿਹਤ ਰਈ ਸਾਜ ਲਹੁ ਪਰਚ ਲਤਾ ਹੈ ਤ
 ਬ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕਮੇ ਕਹਾ ਜੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਭੀ ਸਾਚੁ ਹੈ ਪਰੁ ਜਬ ਉਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਅਤਿ ਯੰਤ ਕ
 ਵਿਰੋਧੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਅਕਾਸ ਵਿਖੇ ਭੀ ਉਰੁ ਟੇ ਕਉ ਸਮਰਥ ਹੋਤਾ ਪਰੁ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਜੇ
 ਸਰੁਨਾ ਮਜਲਾ ਵਿਖੇ ਚਲਤਾ ਹੈ ਸੇ ਬੂਝੁ ਹੀ ਕੇ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਇਸ ਕੀ ਗਤਿ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ
 ਬਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਹੁ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਲੋਕ ਰਿਵੇਂ ਵਤਿ ਅਹੁ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਕਉ ਜਾਇ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ ਇ
 ਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਅਧਿਗਤਿ ਅਰੁ ਰਧਗਤਿ ਵਿਖੇ ਜਾਵਣਾ ਇਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਅਧਿਕ
 ਰਹੈ ਤਤੇ ਇਹ ਮਨੁਖੁ ਸਰਬ ਦਾਇ ਸਿਉਂ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੈ ਜੇ ਦੇਖੀ ਦੇ ਮਤ ਅਧਿਗਤਿ ਰ
 ਸਾਤੁ ਲਾਵੇ ਖੇਜਾਵੇ ਅਥਵਾ ਉਰਧਗਤਿ ਦੇਵੇ ਲੋਕ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਅਰੁ ਭੇਕਾ ਅਰਥ
 ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਜੇ ਤੇ ਜੜ੍ਹ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਦਾ ਚਿਤ ਨਹੀ ਉਲਟਤੀ ਇਸ
 ਕਰਕੇ ਉਨ ਹੁਕਮੇ ਚੈਤਨ ਤਾਨ ਹੀ ਪਾਈਤੀ ਤਤੇ ਨਿਰਭੈ ਹੈ ਅਰੁ ਈਸੁਰ ਜੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ
 ਸੁਪਦੇਵ ਤੇ ਹੈ ਸੇ ਅਪੁਣੇ ਸੁਪੁਪਦ ਤੇ ਕਦਾ ਚਿਤ ਚੀਕੁ ਤੇ ਨਹੀ ਤਤੇ ਵਹੁ ਭੀ ਨਿਰਭੈ ਹੈ
 ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਮਨੁਖ ਹੈ ਸੇ ਦੇਨ ਹੁਪਦ ਹੁਕਮੇ ਮਧਿ ਹੈ ਤਤੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁਕਮੇ ਕੈ ਉਰਧਗ
 ਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅਪਕਰਮ ਹੁਕਮੇ ਕੈ ਅਧਿਗਤਿ ਕਉ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਨ
 ਤੇ ਮਨੁਖ ਹੁਕਮੇ ਉਭੈ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਕਹਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਅ
 ਰੁਪ੍ਰੇ ਮਕੀ ਅਮਾਨਤ ਮਨੁਖ ਵਿਖੇ ਰਾਖੀ ਹੈ ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥੁ ਭੀ ਏਹੀ ਹੈ ਪਰੁ ਮੇਰੇ ਕਹ
 ਏ ਕਾਤਾਤ ਪਰਜਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਪਰਦੇਸੀ ਅਰੁ ਨਗਰ ਦਾਸੀ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਉਨ ਉਨ ਹੋਤੀ ਹੈ
 ਤਤੇ ਬਹੁ ਤੇ ਮਨੁਖ ਤਉ ਨ ਰਕਵਾ ਸੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਵਿਖੇ ਹੀ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਤੇ
 ਹੈ ਅਰੁ ਪਰਦੇਸੀ ਜੇ ਜਗੀਆ ਸੀ ਜਨ ਹੋਸੇ ਵਿਰਲੇ ਹੈ ਅਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਇਸ ਬਿਤ ਇਹੁ
 ਆ ਅਰੁ ਸਿਕਲ ਪਦੇਸ ਵਿਖੇ ਹੀ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਕਉ ਜਬ ਰਥ ਭੇਦ ਕੀ ਬੂਝੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ
 ਅਰੁ ਨਿਹਸਰੀਰ ਪਦ ਕਉ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਤੇ ਰਹਤਾ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਨ
 ਤਾ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਚੈਤਨ ਸਤਾ ਕਾ ਅਧਿਕ ਵਿਖਾਣਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੁਕਮੇ ਨਹੀ ਕੀਆ ਤਤੇ ਮੇ
 ਭੀ ਇਸ ਬਚਨ ਕਉ ਏਹੀ ਹੀ ਸਿਪੁਰਨ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੇ ਅਸ ਬੂਲ ਬੁਧੀ ਜੀਵ ਇਤਨੇ ਵਚਨ ਕ
 ਉਰੀ ਨਹੀ ਸਮਝੁ ਸਕਤੇ ਤਬ ਇਸ ਤੇ ਅਧਿਕ ਭੇਦ ਉਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਕਿਉ ਕਰ ਪਾਇ ਸਕਤੀ ਹੈ
 ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਨਾਸਤ ਦਾਦੀ ਅਹੁ ਕਾ ਮਤ ਖੰਡਨ ਹੋਵੇਗਾ ਬਹੁ ਕੇਤੇ ਮੂਰ

ਖਤਉਂ ਮੇਸੋਰਤੋਂ ਜੇਵਹੁ ਪਰਲੋ ਕਕੀਗਤਿ ਕਉ ਅਪੁਣੀ ਬੁਧਿਕਰਿਨਹੀ ਦੇਖਸਕਤੇ॥
 ਅਰੁ ਸਿਤਜਨਹੁ ਕੇਵਚਨ ਪਰਪ੍ਰਤੀਤਭੀਨਹੀ ਕਰਤੇ॥ ਤਤੇ ਪਰਲੋ ਕਕੇ ਨਿਸਚੈ ਵੇਖੇ ਸਿਸੇਵਾ
 ਨਹੀਤੇ ਬਹੁਤ੍ਰੇਗਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਕਰਿਕੈ ਪ੍ਰਲੋਕਕਾ ਪ੍ਰਸਿਪਨਤਕਾ ਰੁਕਰਤੇ॥ ਸੋਉਨਕਉ ਅ
 ਪੁਣਾਮਨਹੀ ਮੇਸੀਢੀ ਰਤਾਵਿਖਾਵਤਹੈ॥ ਤਬਵਹੁ ਜਾਨਤੇਹੈ॥ ਜੇਸਿਤਜਨਹੁ ਨੇਨਰਕਹੁ ਕਾਵ
 ਰਨਨੇਕੀਆਹੈ॥ ਸੋਜੀਵਹੁਕਉਰੁੰਦੇਏਕੇਨੀਮਤਕਹਾਹੈ॥ ਅਸੇਹੀਸ੍ਵਰਗਹੁਕਾਵਚਨਭੀਲਾ
 ਲਚਦੇਏਕੇਨੀਮਤਕਹਾਹੈ॥ ਅਰੁਵਾਸਤਵਤੇਨਰਕਾ ਅਰੁਸ੍ਵਰਗਕਛੁ ਨਹੀਜੇ॥ ਅਸੇਜਾਣ
 ਕਾਰਿਭੇਗਹੁਵੇਖੇਅਸਕਾਤਿਹੁਤੇਹੈ॥ ਅਰੁਸਿਤਜਨਹੁਕੀਆਗਿਅਤੇਵੇਖੁਪਹੋਤੇਹੈ॥ ਇਸਿ
 ਕਾਰਨਤੇਜੇਪੁਰੁਖਸਾਸਤ੍ਰਮਿਜਾਦਾਵਿਖੇਵਰਤੇਹੈ॥ ਸੋਤਿਨਕਉਮੁਰਖਜਾਣਕਰਹਸਤੇਹੈ॥
 ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤੇਹੈ॥ ਜੇਇਹਮੁਰਖਮਿਜਾਦਾਕੀਜੇਵਹੀਵੇਖੇਬਾਧੇਹੁਏ॥ ਸੋਅਸੇ
 ਬੁਧੁਤੀਣਨਾਸਤਬਾਦੀਅਹੁਕਉ॥ ਪਰਲੋਕਕੀਗਤਿਕਉ ਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਸਮਝਾਇਨਹੀਸ
 ਕੀਤਾ॥ ਪਰਜੰਦਪਕਛੁਕਸਰਧਾਰਿਸੀਪੁਰੁਖਵੇਖੇਏਖੀਐ॥ ਤਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਉਨ
 ਕਉਕਹਣਾਪ੍ਰਵਿਰਤਿਹੈਕੀਆਪ੍ਰਮਾਣਹੈ॥ ਜੇਅਸਿਖਸਿਤਜਨਅਰੁਅਵਿਤਾਰਾਅਰੁਜੇ
 ਵਿਦਿਆਵਾਨਹੁਏਹੈ॥ ਸੋਤੁਮਾਰੇਨਿਸਚੈਕੇਅਨੁਸਾਰਉਨਕੇਵਚਨਸਭਹੀਸ੍ਵਰਹੋਤੇਹੈ॥
 ਅਰੁਛਲੇਹੁਏਸਿਧਿਹੋਤੇਹੈ॥ ਤਬਤੁਮਹੁਨੇਮੁਰਖਤਤਾਕਰਕੈਗਹਜਭੇਦਕਉਕਉ
 ਕਰਿਨਥਾਰਥਸਮਝਿਐ॥ ਤਤੇਜਾਣਿਅਜਾਤੁਹੈ॥ ਜੇਵਹੁਮਹਾਪੁਰੁਖਨਹੀਭੂਲੇ
 ਅਰੁਭੂਰੇਭੀਨਹੀ॥ ਪਰਤੁਮਮੁਰਖਹੈ॥ ਜੇਤੁਮਹੁਨੇਜਥਾਰਥਭੇਦਕਉਨਹੀਸਮਝਿਐ॥
 ਅਰੁਨਰਕਹੁਕੇਵਖਕਉਭੀਨਹੀਜਾਣਿਆ॥ ਬਹੁਤ੍ਰਾਤਮਾਅਰੁਅਨਾਤਮਾਕੀਉ
 ਨਤਭੀਸੋਭੀਤੁਮਹੁਨੇਨਹੀਪਛਾਣਿਆ॥ ਪਰਜਬਵਹੁਮੁਰਖਅਪਣੀਭੂਲਕਉਨ
 ਮਾਨਹੀ॥ ਅਰੁਹਰਕਹਾਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਣੇਲਾਗਹੀ॥ ਜੇਹਮਇਸਵਾਰਤਕਉਪ੍ਰਤਖਹ
 ਸਤਾਮਲਜਾਨਤੇਹੈ॥ ਜੇਅਬਭੀਇਸਸਰੀਰਵੇਖੇਚੈਤਨਕਾਨਿਸਚਾਕਰਣਾਮਿਥਿ
 ਆਹੈ॥ ਤਤੇਮ੍ਰਿਤਪੁਏਤੇਪੀਛੇਭੀ॥ ਜੇਵਕਉਅਬਿਨਾਸੀਜਾਨਣਾਵਿਅਰਥਹੈ॥ ਕਾਹੇ
 ਤੇਜੇਸਰੀਰਕਾਵਿਵਹਾਰਪ੍ਰਾਣਵਾਇਕਰਿਸਿਧਿਹੋਣਾਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਜੇਪਰਲੋਕਕਾ
 ਸੁਖੁਵਖੁਕਹਤੇਹੈ॥ ਸੋਇਹਭੀਕਲਪਨਾਮਾਰੁਹੈ॥ ਤਬਜਿਨਹੁਪੁਰੁਖਹੁਕਾਐਸਾਨਿਸ
 ਚਾਹੈ॥ ਸੋਤਿਨਕੀਬੁਧਿਮੂਲਹੀਤੇਨਸਟੇਹੈ॥ ਅਰੁਉਨਕਉਸਮਝਾਣੇਤੇਨਿਰਾਸਹੁਆਚਾ
 ਹੀਤਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਵਹੁਮਹਾਮੁਰਖਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਕਿਸੀਸਿਤਜਨਕਉਅਕਾਸਬਾਦੀ
 ਹੁਈਥੀ॥ ਜੇਤੁਮਨਾਸਤਬਾਦੀਅਹੁਕਉਉਪਦੇਸੁਨਕਰਹਾ॥ ਇਸੁਕਰਕੈਜੁਇਹੁਮੁਰ
 ਖਵਚਨਕਰਕੈਸਮਝਾਏਕੈਅਧਿਕਾਰੀਨਹੀ॥ ਪਰਜਬਵਹੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹੈਜੇਜਦ

ਪਾਪਰ ਲੋਕ ਕੀ ਗਤਿ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਸਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਪਰਤ ਉਭੀ ਘਰੇ ਹਮ ਤੇ ਬਹੁਤ ਦੁਰ ਹੋ। ਕਾਰੇ
 ਤੇ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਤੇ ਹਸਤਾ ਮਲ ਨਹੀ ਰੁਸਤੀ। ਤਾ ਤੇ ਸਿਧੇ ਕੇਵ ਚਨ ਕਰਿ ਕੈ ਪਰ ਗਏ ਗੁਰ ਕਾ ਤਿਆਗੁ
 ਕਹਿ ਕਉ ਕਰੀ ਮੇ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਸਰਬ ਆਰਜਾ ਵੇਰਾਗ ਕੇਵ ਖਵਿਖੇ ਕਿਉ ਲਗਾਵਹਿ।
 ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੀ ਮੇ। ਜੇ ਜਬ ਤੇ ਨੇ ਪਰ ਲੋਕ ਕੀ ਵਾਰਤ ਕਉ ਕਛੁ ਕਮਾਨਿਆ
 ਤਬ ਤੁਸੁ ਕਉ ਬੁਧਿ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕਰਿ ਕੈ ਪਰ ਵਾਨਹੁ ਆ। ਸਿਤਿ ਜਨ ਨਹੀ ਮ੍ਰਿਗਾ ਵਾਹਿ।
 ਇਸ ਬਿਤਿ ਹੋਹ। ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਅਤਿ ਅੰਤ ਕਉ ਹੋਤ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਾਰਜ
 ਕਉ ਸਿਧੇ ਕਰਗੀ ਤਿਆਗਣਾ ਭੁਲਾਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਤੂਰੇ ਜਨ ਕਰਨੇ ਕੀ। ਇਛਾ ਕਰਹਿ। ਅਰੁ ਕੋਈ
 ਪੁਰਖ ਤੁਸੁ ਕਉ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਸਿਸਾ ਰੂਹੇ। ਜੇ ਇਸ ਭੇਜਨ ਵਿਖੇ ਸਰਪਨੇ ਮੁਖ ਰੂਹਿ ਆਹੈ।
 ਤਬ ਤੁਸੁ ਅਵਸਥੇ ਉਸ ਭੇਜਨ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜਦ ਪਤੁਸੁ ਕਉ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਹੋਵੈ
 ਜੇ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਸੁਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਬ ਵਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕ ਕੇ ਨਾਮ ਤੁਸੁ ਕਉ ਰਹਾਵਤਾ ਹੈ।
 ਪਰਤ ਉਭੀ ਤੂ ਉਸ ਭੇਜਨ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਮਤਾਇਹੁ ਪਰਖ ਸਾਚੁ
 ਭੀ ਕਹਤਾ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਮਰਨੇ ਕੇਵ ਬੁਝੈ ਭੂਖ ਕਾ ਵਖਤ ਉਅਲਪੁ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਬ ਤੁਸੁ ਕਉ ਕ
 ਛੁਰੇ ਗੁਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਜੇ ਤੁਲਿਖਣੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖ ਤੁਸੁ ਕਉ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਜੇ ਤੁਲਿਖ ਦੇਵਉ
 ਗਾ। ਤਬ ਤੇ ਗੋਰਾ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਜੇ ਜਦ ਪਤੁਸੁ ਕਉ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਤੁਸੁ ਅਰੁ
 ਗਕਾਸਨ ਬਿਧਿ ਨਹੀ। ਪਰਤ ਉਭੀ ਤੂ ਚਿਤਾਵੇਖੇ ਮੇਸਾ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਦ ਪਮੇਜੇ ਤੀ
 ਕਉ ਕਛੁ ਕਮੇਲ ਭੀ ਦੇਵਉ ਗਾ। ਤਬ ਭੀ ਮੇਰੀ ਹਾਨ ਕਿ ਅਹੋਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਬ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ
 ਹੋਜਾਵੈ। ਤਬ ਇਹ ਤੇ ਬਹੁ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅੰਮੇ ਸੇ ਹੀ ਜੋਤ ਕੀ ਕੇਵ ਚਨ ਭੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਕੇ
 ਤੂੰ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਮਤਾਇਸ ਕਾ ਵਚਨ ਸਾਚੁ ਭੀ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਪਤੁਸੁ
 ਉਬਰਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਹ ਸੁਫਲ ਹੀ ਕਹਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਵਿਖੇ ਪਤੁ
 ਕਉ ਕੇਤਾ ਕੁਕਸਟ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਅਸਿਖ ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਵਤਾਰ ਹੈ। ਬਹੁ ਜੇ ਤੇ ਅਚਾਰਜ
 ਅਰੁ ਅਵਤਾਰ ਜੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਸਿਤਿ ਨ ਕੇਵ ਚਨ ਬੁਧ ਵਾਨਹੁ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜੇਤ ਕੀ ਅਰੁ ਜੇਤ ਅ
 ਰੁਮੰਤ ਲਿਖਣੇ ਹਰਿ ਕੇ ਵਚਨ ਤੇ ਤੁਛ ਨਹੀ ਹੋਤੇ। ਤਾ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਸਿਤ ਜਨਹੁ ਕੇ ਵਚ
 ਨਹੁ ਪਰਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਿ ਕੈ ਜਤਨ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪਰ ਲੋਕ ਕੇ
 ਵਖ ਹੋਤੇ ਛੁਟਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਪਰ ਲੋਕ ਕੇ ਵਖ ਤੇ ਨਿਕਟਿ ਵੇਰਾਗ ਆਵਿ ਕਦੁ ਖਕਿਰ
 ਮਾਤ ਹੋਜਾਤੈ ਹੈ। ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਵੀਚਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਦੇਖੀ ਮੇਤਉ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ
 ਜੀਵਣ ਹੀ ਤੁਛ ਮਾਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਕਦਾਚਿਤ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਆਵਤਾ
 ਤਾ ਤੇ ਪਰ ਲੋਕ ਕੇ ਵਖ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੇ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਜਤਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ।

ਸਿਉ ਸਦੁਖਕੀ ਮਿਜਾਦਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਿਚਤ ਮਾਤ੍ਰੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਇਸੀ ਵਕਉ
 ਰਹਿਤ ਹੈ। ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਵਰਨੁ ਪਰਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਇਉ ਜਾਣੈ ਜੇ ਬਮੇ ਇਨ ਕੇ ਦੁ
 ਰਨ ਤੇ ਬੇ ਮੁਖ ਹੋਵਉਗਾ। ਤਬ ਚਿਰ ਕਾਲ ਪ੍ਰਜੀਤ ਦੁਖ ਕਉ ਭੁੰਚਤ ਰਹਉਗਾ। ਅਰੁ ਮੇਰੀ
 ਮੁਕਤਿ ਕਵਾਚਿਤ ਨਹੈ ਵੈਰੀ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਇਤੀ ਆਦਿ ਕਉ ਰਾਜੇ ਅਲਪ ਕਾਲ ਵਿਖੇ
 ਵਿਰਸੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਇਨ ਕੁ ਰਿਕੈ ਮੁਝ ਕਉ ਕਿਆ ਲਾਭੁ ਹੋਵੈਗਾ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਕਾ
 ਦੁਖ ਅਨਿਤ ਹੈ। ਸੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੁਵੇ ਖੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੇ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਉ ਚੀਨੇ
 ਕਿਆ ਜੇ ਨਾਨ ਸਾਥ ਰੂਪੁ ਰਕਰੀਐ। ਅਰੁ ਕੋਈ ਮੇਸਾ ਪੀਖੀ ਹੋਵੈ ਜੇ ਸਹੈ ਸੁਵਰ ਪ੍ਰਜੀ
 ਤ ਏਕ ਦਾਣਾ ਭੁੰਢੁ ਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਉਸ ਅਨਾਜ ਕਾ ਭੀ ਅੰਤੁ ਆਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਪਰਲੋਕ
 ਕੇ ਦੁਖ ਕਾ ਅੰਤੁ ਕਵਾਚਿਤ ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਸੇ ਮੇਸਾ ਚਿਰ ਕਾਲ ਪ੍ਰਜੀਤ ਦੁਖ ਮਾਨਸੀ ਦੁਖੁ ਹੋ
 ਵੈ। ਅਥਵਾ ਅਸਭੁ ਲਦੁ ਭੁੰਢੁ ਹੋਵੈ। ਪਰਉ ਸਕਾਸਹਣਾ ਮਹਾ ਕਰਨੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਦੁਖ ਕੋ ਨਿ
 ਕਟਿ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਆਰਥ ਲਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜੇ ਬੁਧਵਾਨ ਪੁਰਖੁ ਪੈਸੇ ਵੀਰਾਰ ਕਰੈ ਕੇ ਸਮ
 ਸ੍ਰੁਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀਰਾਰ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ ਵਿਖੇ ਚਲਣਾ। ਅਰੁ ਜੇ ਦੇਖਿ ਸਟਿਕ ਰਿਕੈ ਅਪਕਰਮੇ
 ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਣੈ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਿ ਕੈ ਜੇ ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਅਤ ਅੰਤ ਕਸਟ ਹੋਵੈ ਸੇ ਉ
 ਨ ਮਾਨ ਕਰੈ ਕੇ ਭੀ ਉਸ ਤੇ ਅਪੁਣੀ ਰਿਖਿਆ ਕਰਣੀ ਭੁਲੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਉਸ ਕੇ ਜਤਨ ਵਿਖੇ
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਕਛੁ ਕਦੁ ਭੀ ਹੋਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਵਿਸੇਖੈ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਰੁ ਹੀ ਲੋਕ ਅਪੁਣੇ ਵਿਦੁਹਾਰ
 ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਜਹਾਜ ਹੁਵੇ ਖੈ ਰਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੇਸ ਦੇਸਾਂਤ ਰਵਿਖੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਉਨ ਕੀ ਸਰੁ ਹੀ
 ਕ੍ਰਿਆ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰੈ ਪ੍ਰਜੀ ਸਿਧੋਤੀ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਗਤ ਪਰਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਇਕ
 ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਉਨ ਮਾਨ ਮਾਤ੍ਰ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਮਾਨਤਾ ਹੋਵੈ। ਸੇ ਵਹੁ ਭੀ ਜਬ ਦੁਖ ਤੇ
 ਅਪਣੀ ਰਿਖਿਆ ਚਾਹੈ। ਤਬ ਪੀਰ ਜਕਰੈ ਕੈ ਵੈਰਾਗਾ ਆਦਿ ਕਦੁਖ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕ
 ਰੈ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੀਸੀ ਨਾਸਤ ਵਾਦੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅਲੀਸਾਈ ਲੋਕ ਕੀ ਚਰ
 ਚਾਹੁਈ ਬੀ। ਤਬ ਵਹੁ ਨਾਸਤ ਵਾਦੀ ਕਹਤਾ ਬਾ। ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰੈ
 ਸਭੁ ਕੋਈ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਤਖ ਕੀ ਸੀਨੇ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀ। ਬਹੁਨ ਅਲੀਸਾਈ ਲੋਕ ਨੇ
 ਕਹਾ ਜੇ ਜਬ ਤੇਰਾ ਹੀ ਕਹਣਾ ਸਾਚੁ ਹੈ। ਤਬ ਹਮ ਅਰੁ ਤੁਮ ਦੇਨੇ ਮੁਕਤਿ ਹੂਏ। ਅਰੁ ਜਿਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਸਤ ਹੈ। ਸਿਜ ਬਇਹ ਵਰਨ ਸਾਚੁ ਹੈ। ਤਬ ਪਰਲੋਕ ਵਿ
 ਖੇਤੁ ਮਾਰਿ ਕਾਲ ਪ੍ਰਜੀਤ ਦੁਖੀ ਹੋਵਹੁਗਾ। ਅਰੁ ਹਮ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਜੇ ਇਹੁ ਜੇ ਵਰ
 ਨ ਸੇ ਸੇ ਸਿਜੁ ਗਤਿ ਮਿਲ ਕਰਿ ਉਨ ਹੁਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਨਾਸਤ ਬਾਦੀ ਕੀ ਬੁਧਿ ਅਨੁਸਾਰੁ
 ਕਹਾ ਹੈ। ਸੇ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖੁ ਦੁਖ ਵਿਖੇ ਅਲੀਸਾਈ ਲੋਕ ਕਉ ਸਿਸਾ ਕਛੁ
 ਨ ਥਾ। ਪਰੁ ਵਹੁ ਅੰਸੇ ਜਾਨਤੇ ਬੇ। ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਭੁਲੀ ਭੁੰਤ ਦੇਖ

ਸਕੀਤਾਹੈ। ਸੋਤਿਸਪ੍ਰਕਾਰਇਹਮੁਰਖਨਾਸਮਸ੍ਰਸਕੈਗਾ। ਤਤੇਮੈਸਾਜਾਣੁਤੀਜੇਇਸਸਿ
 ਸਾਰਵਿਖੇਪਰਲੋਕਕਤੇਸਾਨਹੀਬਨਾਵਤੇ। ਅਰੁਅਵਰਕਾਰਜਹੁਵਿਖੇਮਗਨਰ
 ਤਤਾਹੈ। ਸੋਨਿਰਸਿਦੇਹਮਹਾਮੁਰਖਹੈ। ਅਰੁਇਸਮੁਰਖਤਾਕਾਕਾਰਣੁਵਿਖਿਅਹੁਕੀ
 ਪ੍ਰੀਤਿਹੈ। ਤਤੇਭ੍ਰੇਗਹੁਕੀਪ੍ਰੀਤਿਵਿਖੇਮੈਸੇਲੀਨਰਹਤੇਹੈ। ਜੇਕਦਾਚਿਤਪਰਲੋਕਕ
 ਵੀਚਾਰਹੀਨਹੀਕਰਤੇ। ਪਰੁਜੇਪਰਲੋਕਕਉਦ੍ਰਿੜਪ੍ਰੀਤਕਰਕੈਮੰਨਤਾਹੈ। ਅਥ
 ਵਾਉਨਮਾਨਮਾਤ੍ਰਮਾਨਤਾਹੈ। ਸੋਤਿਨਸਰੁਨਹੁਕਉਪਰਲੋਕਕਦੁਖਤੇਭ੍ਰੇਮਾਨਹੋਵ
 ਣਪ੍ਰਮਾਣੁਹੈ। ਬਹੁੜਸਿਜਮਅਰੁਭ੍ਰੇਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਚਲਣਾਵਸੇਖਹੈ। ਸੋਅਥਮ
 ਪਣਿਪਛਾਣਅਰੁਪਰਲੋਕਕੀਪਛਾਣਕਾਵਚਨਪੂਰਾਹੁਆ। ਅਰੁਇਹੁਭ੍ਰੀਪ੍ਰਸਿਧਿ
 ਹੁਆ। ਜੇਇਸਜੀਵਕੀਸਿਪੂਰਨਭੁਲਾਈਭੁਗਵੰਤਕੇਭੁਜਨਅਰੁਉਸਕੀਪਛਾ
 ਣਿਵਿਖੇਹੈ। ਸੋਜਬਤੇਨੇਆਪਕਉਭੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪਛਾਣਿਆ। ਬਹੁੜਜਬਮਾਇ
 ਆਅਰੁਪਰਲੋਕਕਉਭ੍ਰੀਤੈਨੇਸਮਝਿਆ। ਤਬਤਿਸਤੇਆਗੇਭੁਗਵੰਤਕਾਭੁਜਨ
 ਅਰੁਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਮਹਾਰਾਜਕੀਆਗਿਆਮਾਨਣੇਜੁਗਤਿਭ੍ਰੀਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕਰਿਕੈ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਪਰਪ੍ਰਥਮਪ੍ਰਕਰਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਆਪਕਉਭੁਜਨਭੁਗਵੰਤਕੇ
 ਅਰੁਸਤਿਕਰਮਹੁਵਿਖੇਇਸਥਿਤਕਰੇ। ਬਹੁੜਿਦੂਸਰਾਪ੍ਰਕਰਣਇਹੁਹੈ।
 ਜੇਅਪੁਣੇਸਹੀਰਕੀਸਰਬਕ੍ਰਿਆਵੀਚਾਰੁਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਨੁਸਾਰੁਕਰੇ। ਅਰੁਤੀ
 ਸਰਾਪ੍ਰਕਰਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਚਿਤਕਉਮਲੀਨਸੁਭਾਵਹੁਤੇਸੁਧੁਕਰੇ। ਅਰੁ
 ਚਉਥਾਪ੍ਰਕਰਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਰਿਦੇਕਉਭੁਲੇਸੁਭਾਵਹੁਸਾਥਸਿਦਰਬਨਾਵੈ
 ॥੧੩॥ ॥ਅਥਧਿਆਉਚਉਥਾਸਿਪੂਰਨਹੋਇਆ॥ ॥ਅਥਪ੍ਰਥਮਪ੍ਰ
 ਕਰਣਕੇਆਦਿਸਰਗਵਿਖੇਪ੍ਰਤੀਤਕਾਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ॥

੧੪ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਤਤੇਜਾਣੁਤੀਜੇਸਰਬਕੀਵਹੁਕਉਇਤਨਾ
 ਹੀਅਧਿਕਾਰੁਹੈ। ਜੇਜੈਸੇਮੁਖਤੇਸਭਕਈਭੁਗਵੰਤਏਕਹੀਕਹਤਾਹੈ। ਸੋਇਸ
 ਕੇਅਰਥਕਉਚਿਤਵਿਖੇਸਮਝੇ। ਅਰੁਇਸਹੀਪਰਪ੍ਰਤੀਤਕਰੇ। ਤਤੇਬਹੁੜ
 ਵਿਦਿਆਕਾਪੜਨਾ। ਅਰੁਪ੍ਰਸਨਉਤਹੁਕਾਵਿਦਵਕਰਣਸੇਸਭਕਿਸੀਕਾਅ
 ਧਿਕਾਰੁਨਹੀ। ਇਸਹੀਕਾਰਨਤੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇਰਿਦੇਕੀਸਚਤਾਅਰੁਪ੍ਰਤੀਤਕੀਫਿ
 ਰਤਕਉਪਦੇਸ਼ਕੀਆਹੈ। ਜੇਸਿਸਾਗੀਜੀਵਹੁਕਾਇਤਨਾਹੀਅਧਿਕਾਰੁਹੈ। ਬ
 ਹੁੜਮੈਸੇਪ੍ਰਤੀਤਭ੍ਰੀਬਹੁਤੇਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਵਚਨਹੁਕਉਭੁਲੇਕਉਸਮਝਤੇਹੈ। ਅਰੁਜੁ

ਗਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਇਤਰਜੀ ਵਹੁ ਕਉ ਸਮਝਾਇ ਸਕਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਨ ਉਤਰ ਕਰਿ ਕੈ
 ਲੇ ਕਹੁ ਕੇ ਸਿਸੇ ਕਉ ਭੀ ਵਹੁ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਪੀਤੁ ਤਕਹੀਤਾ ਹੋ। ਪਰ ਅਸੇ ਜੋ
 ਵਿਦਿਆ ਵਨ ਹੋ। ਸੇ ਸੀਸਾ ਹੀ ਜੀ ਵਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕੀ ਰਖਿ ਆਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ। ਬਹੁ
 ਅਪੁਣੇ ਪਛਾਨ ਟੇਕੇ ਜੇ ਰੇਦੇ ਹੋ। ਸੇ ਪ੍ਰਤੁਤੁ ਅਰੁ ਸਿਸਾ ਹੀ ਅਹੁ ਜੀ ਵਹੁ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਤੇ
 ਉਸ ਕਾ ਮਾਰਗ ਭਿਨੇ ਹੋ। ਪਰ ਉਸ ਮਾਰਗ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਪੁਰਖਾਰ ਥਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਸ
 ਕੀਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਾਇ ਹੁ ਮਨੁ ਖਪਰ ਮਾਰ ਥਕੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਫਿੜ ਪੁਰਖਾਰ ਥ
 ਅਰੁ ਜਤਨ ਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਲਗਾ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਵਨ ਨਹੀ ਕਹੀਤਾ। ਅਰੁ ਪਰਮ ਪਦ
 ਕਉ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚਤਾ। ਸੇ ਅਸੇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਬਹੁਤ ਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਵਿਦਵਾਨ
 ਹੁ ਕਾ ਪੜਨਾ ਛਲੁ ਦਾਇਕ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਕਛੁ ਅਧਿਕ ਅਵਗੁਣ ਨਹੀ ਹੋ
 ਤਾ ਜੇ ਮੋਰੇ ਗੀ ਪੁਰਖੁ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਅਉ ਖਧਾਇ ਕਰਿ ਕੁਪ ਥਕਾਤਿ ਆਗਨ ਕਰੈ। ਤ
 ਬ ਵਹੁ ਰੇ ਗੀ ਅਧਿਕ ਮ੍ਰਿਤ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੋ। ਅਥਵਾ ਅਧਿਕ ਰੋਗ ਬਦ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਕਾ
 ਰੇ ਤੇ ਜੋ ਪਥਾ ਬਿਨਾ ਅਉ ਖਧੀ ਰੋਗ ਕਉ ਬਦਾਵਤਾ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਅਪਣੇ ਮਨੇ ਪਛਾਨਣ
 ਕਾ ਧਿਆਉ ਪ੍ਰਥਮ ਵਰਨ ਨ ਕੀ ਆਹੋ। ਅਰੁ ਇਸ ਵਰਨ ਕੇ ਜਬ ਰਥ ਭੇਦ ਕਉ ਵਹੀ
 ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਜਿਸ ਕਾ ਚਿਤ ਮਾਇਆ ਕੇ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਅਸਕ
 ਤਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਅਪਣੀ ਸਰਬ ਅਰਜਾ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੀ ਵਿਖੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੋ।
 ਸੇ ਅਸੇ ਪਰਮ ਪਦ ਕਾ ਪਾਵਣਾ ਮਹਾ ਦੁਰਲਿਭੁ ਹੋ। ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋ।
 ਤਾ ਤੇ ਮੇਸਰ ਬਜੀ ਵਹੁ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਉ ਪਦੇਸੁ ਵਰਨ ਨ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਸੇ ਸਤੁ ਹੀ ਜੀ ਵ
 ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਫਿੜ ਕਰਹੀ। ਤਬ ਇਹ ਪਰਤੀਤ ਹੀ ਉਨ ਕਉ ਉਤ
 ਮ ਭਾਗ ਹੁ ਕਾ ਬੀਜੁ ਹੋ॥ ੧॥ ਅਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਭਗਵੰਤੁ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਾ
 ਤਾ ਤੇ ਜਾਣਤੀ ਉਤ ਪਤਿ ਕੀ ਆਹੂ ਆਹੋ। ਅਰੁ ਤੇ ਰੇ ਉਤ ਪਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰਾ ਭਗਵੰਤੁ ਹੋ
 ਸੇ ਸਰ ਬਵਿ ਸੁਕਾਉਤ ਪਤਿ ਕਰਤਾ ਭੀ ਵਹੀ ਹੋ। ਬਹੁ ਵਹੁ ਏਕੁ ਹੋ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ
 ਨਿਆਈ ਅਵਰ ਸਮਰਥ ਕੇ ਈਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਕਿਸੀ ਜੈਸਾ ਭੀਨ ਹੀ। ਬਹੁ ਜੀਵ
 ਤੁ ਅਨਾਇ ਹੋ। ਅਰੁ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਹੋ। ਜੇ ਉਸ ਕਾ ਅੰਤੁ ਕਰਾ ਚਿਤੁ ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਅਰੁ
 ਸਰਬ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੋ। ਅਰੁ ਕਰਾ ਚਿਤੁ ਅਸਤੁ ਭਵ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ
 ਅਬਹੁ ਅਪੁਣੇ ਆਪੁ ਕਰਿ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁ ਕੀ ਇਸ ਬਿ
 ਤ ਉਸ ਕੇ ਆਸੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਉਸ ਕਉ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਅਧੀਨ ਤਨ ਹੀ।
 ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਉਸ ਹੀ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਕਉ ਕਾਰਣੁ ਅਰੁ ਕਾਰਜ ਨਹੀ

ਕਹੀਤਾ ਅਰੁ ਸਗੀਰ ਤੇਰਹਤ ਹੈ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਸਰੂਪ ਸਮਾਨ ਕੋਈ ਅਕਾਰੁ ਅਰੁ ਫਿਸ੍ਹੰਤ
 ਨਹੀ ਸਿਭ ਦੁਤਾ ਜੇ ਵਹੁ ਰੂਪ ਅਰੁ ਰਿਗਤੇ ਵਿਲਖਣ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇਜੇ ਕੁਛੁ ਇ
 ਸਮਾਨੁ ਖਕੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿਖੇ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਿਭੁ ਗਵੇਤ ਉਸ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਸੰਕਲਪ
 ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਵਿਖੇ ਆਵੇ ਟੇਰੇ ਪਦਾਰਥੁ ਸਰੂਪੀ ਉਸ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈ ਅਰੁ
 ਉਤਪਤਿ ਹੁਈ ਵਸਤੁ ਤੇ ਉਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਭਿੰਨ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਕਲਪ ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਵਿਖੇ ਜਿਸੁ ਪ
 ਦਾਰਥ ਕਾਰਿ ਹਨੁ ਫਿਜ਼ੂਹਤਾ ਹੈ ਸੇ ਵਹੁ ਰੂਪ ਗਵੇਤ ਉਨ ਹੁ ਸਰੂਪ ਕਾ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨੇ ਹਾ
 ਹੈ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮਿ ਜਾਣਾ ਅਰੁ ਦੁਸਟਾ ਘਟਣਾ ਉਸ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਇ
 ਹ ਸਰੂਪੀ ਸਗੀਰ ਕੇ ਸਰੂਪ ਵੇ ਹੈ ਅਰੁ ਦੁਹੁ ਸਗੀਰ ਤੇਰਹਤ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਉਸ ਮਹਾਰਾ
 ਨ ਕਉ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਕੇ ਉਪਰਿ ਭ੍ਰਿਨ ਹੀ
 ਕਹਿ ਸਕੀਤਾ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਦੇਹਾ ਦਿ ਕਹੁ ਸਥਿ ਉਸ ਕਾ ਸਨ ਬੀਧੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹਿ
 ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਈਸੁ ਰੂਪ ਕੇ ਆਸ਼ੇ ਹੈ ਅਰੁ ਈਸੁ ਰੂਪ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਰੁ ਮਹ
 ਰਾਜ ਕਉ ਜੇ ਈਸੁ ਰੂਪ ਕੇ ਉਪਰ ਕਹਾ ਹੈ ਸੇ ਅੰਸ ਬੁਲ ਉਚਤਾ ਅਰੁ ਨੀਚਤਾ ਹੀ ਉਸ ਵਿ
 ਖੇ ਪਾਈ ਨਹੀ ਜਾਤੀ ਤਾਂ ਤੇ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿਖੇ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀ ਕਹਿ ਸਕੀਤਾ ਜੇ
 ਬੈਕੁੰਠ ਅਰੁ ਬੈਕੁੰਠ ਵਾਸੀ ਦੇਵਤੇ ਸੇ ਸਗੀਰ ਉਸ ਕੀ ਸਮੁਥਤਾ ਕੇ ਆਸ਼ੇ ਹੈ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਵਹੁ
 ਗਵੇਤ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕੇ ਆਗੇਥਾ ਸੇ ਅਬਭੀ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇ
 ਸਥਿਤ ਹੈ ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਉਸ ਕੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰ ਕੇ ਘਟ ਜਾਵੇ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਭਗ
 ਵੰਤ ਕਹਣਾ ਅਜੇਗਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਜਬ ਧਿਹੇ ਵੇਤ ਬਮੇ ਸੇ ਕਹੀਐ ਜੇ ਆਗੇ ਵਹੁ ਉ
 ਟਾਥਾ ਅਰੁ ਅਬਸਿਪੂਰਨ ਭੁਇ ਆਹੈ ਸੇ ਇਹੁ ਭੀ ਅਜੇਗਾ ਹੈ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ
 ਕਾ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਅਰੁ ਬੁਧ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਛੁ ਕਸ
 ਮ ਇਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਦੇਹ ਅਰਿਮਾਨ ਕੇ ਰਹਤ ਹੁਏ ਉਸ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੁ ਜਿ
 ਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੁਧਿ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕਉ ਰੂਪ ਰਿਗਤੇ ਭ੍ਰਿਨ ਸਮਸ੍ਰੁ ਸਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ
 ਹੀ ਉਸ ਕਾ ਦਰਸਨ ਅਸ ਬੁਲ ਦਰਸਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਨਹੀ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਵਹੁ ਅੇਸਾ ਸਿਪੂਰ
 ਨ ਸਮੁਥੇ ਜੇ ਉਸ ਵਿਖੇ ਦੀਨਤਾ ਅਰੁ ਪਰਾਧੀਨਤਾ ਪਵੇ ਸੁਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤੀ ਤਾਂ ਤੇ ਜੇ
 ਕੁਛ ਉਸ ਨੇ ਚਾਹਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਜੇ ਕੁਛ ਚਾਹੈ ਗਾ ਸੇ ਕਰੇਗਾ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਉ
 ਦਹ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਅਰੁ ਵੈਕੁੰਠ ਆਦਿ ਕਪੁਰੀ ਆਉ ਸਕੀ ਸਮੁਥਤਾ ਵਿਖੇ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਉ
 ਸਹੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਹਾਥ ਕਛੁ ਨਹੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਆ
 ਪੁਕਰ ਕੇ ਕੋਈ ਸਮੁਥੇ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਅਵਰੁ ਕੋਈ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਸਮਾਨ ਅਰੁ

ਉਸ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਵਿਰੋਧੀ ਨਹੀਂ ਬਹੁਤ ਵਧੁਰ ਗਵਿਤ ਅਪਣੇ ਗਿ
 ਆਨ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾ ਗਿਆ ਤਾਹੋਂ ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਜਾਨਣੇ ਜੇਹੇ ਹੋਏ ਸਿਉ ਸਕਉ ਆ
 ਗੇ ਹੀ ਜਾਨਤਾਹੋਂ ਬਹੁਤ ਉਸ ਹੀ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕੀ ਅੰਸ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾ ਪੁਰੇ
 ਤਾਹੋਂ ਅਕਾਸ ਅਰੁ ਪਤਾਲ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਉਸ ਕੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਇਸ
 ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਸਰੁ ਹੀ ਉਸ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੋਏ ਅਰੁ ਉਸ ਹੀ ਕਰਿ ਇਸ ਥਿਤ ਹੋਏ ਇਸੀ ਕ
 ਰਨ ਤੇ ਪ੍ਰਥਵੀ ਕੇ ਅਣ ਅਰੁ ਬ੍ਰਿਹਤ ਹੁਕੇ ਪਾਤਾ ਅਰੁ ਜੀ ਅਹੁਕੇ ਸੁਆਸਾ ਅਰੁ ਰਿਦਿਅ
 ਹੁਕੇ ਸਿਕਲ ਪਾਸਾ ਅਰੁ ਇਤਿ ਆਦਿ ਕਾ ਅਉਰ ਸਰੁ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾ ਗਵਿਤ ਕੇ ਗਿਆਨ
 ਵਿਖੇ ਹਸਤ ਮਲ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਏ ਜੇ ਸੇਹ ਮਾਗੀ ਫਿਸਟਿ ਵਿਖੇ ਅਕਾਸ ਅਰੁ ਧਰਤੀ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੁ
 ਸਤੀ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਸਤੁ ਕਛੁ ਉਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋਏ ਜੇ ਸੇ ਸੁਖ ਮਾਸ ਬੁਲਲਾ
 ਪਾ ਅਰੁ ਦੀਰਘਾ ਗਵਿਤ ਅਰੁ ਨਿਖੇਧਾ ਪੁੰਨ ਅਰੁ ਪਾਪ ਪ੍ਰਤੀਤ ਅਰੁ ਮਨੁਖੀ ਲਾ
 ਹੁ ਅਰੁ ਹਨਾਸੁ ਅਰੁ ਦੁਖਾ ਰੋਗ ਅਰੁ ਅਰੋਗਤਾ ਧਨੁ ਅਰੁ ਨਿਰਧਨਤਾਈਂ ਸੋਇ
 ਹਸਤ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਆਗਿਆ ਬਿਨ ਕੁਟਾਢਿਤ ਨਹੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਹੋਤੇ ਤਾਹੋਂ
 ਜਪੁ ਸਰ ਬਾਸਿ ਸਦਿ ਕੁਹ ਵੇ ਜੇ ਸੇ ਹੁਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਤ ਮਨੁਖ ਅਰੁ ਦੇਵਤੇ ਇਤਿ ਆਦਿ ਕਸਭੀ
 ਜੀਵ ਵਿਕਸਤ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਗਵਿਤ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕਉ ਕਛੁ ਵਿਪਰਜੇ ਕੀ ਆਹੋ ਤਬ ਉਹ ਮਹਾ
 ਰਾਜ ਕੀ ਆਗਿਆ ਬਿਨ ਕੋਈ ਕਛੁ ਕਰਿ ਨ ਸਕੈ ਅਰੁ ਅਸਮੁਥ ਹੋਵੈ ਤਾਹੋਂ ਜੇ ਕ
 ਛੁਰ ਗਵਿਤ ਕੀ ਆਚਾਰ ਤਾਹੋਂ ਸੋਇ ਹੋਤਾਹੋਂ ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਉ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤਾ ਸੋਨਹੀਂ ਹੋ
 ਤਾਹੋਂ ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਅੰਸੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਏ ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਅੰਨ ਬਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ
 ਸਕਤਾ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਭੂਤ ਹੁਕਾ ਵਿਖਵਰਤਮਾਨ ਵਿਖੇ ਜੇ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਇਸ ਥਿਤ ਹੋਏ
 ਸਿਸਤ ਹੀ ਉਸ ਹੁਕਾ ਗਵਿਤ ਕੀ ਸਤਾ ਅਰੁ ਵਿਦਿ ਆਸਾ ਬਹੁਏ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਵਧੁਰ ਸਰੁ
 ਕਛੁ ਸੁਨਤਾ ਅਰੁ ਦੇਖਤਾ ਅਰੁ ਜਾਨਤਾਹੋਂ ਪਰੁ ਉਸ ਕੇ ਸੁਨਣੇ ਵਿਖੇ ਨਿਕਟਤਾ ਅਰੁ ਦੂ
 ਰਨਹੀਂ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਉਸ ਕੀ ਫਿਸਟਿ ਵਿਖੇ ਤਮਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਮਾਨ ਹੋਏ ਅਰੁ ਉਹਿ ਜੇ
 ਤਮ ਕਾਰੇ ਕੋ ਉਸ ਕੀ ਫਿਸਟਿ ਵਿਖੇ ਆਵਹੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਾਹੋਂ ਜਬ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਿ ਅਥ
 ਵਾਦਿਨ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪਰ ਕੀ ਗੀਚ ਲੈ ਤਬ ਉਹ ਮਹਾਰਾਜ ਉਸ ਚਲਣੇ ਕੋ ਸਬਦ ਕਉ
 ਹੀ ਸੁਣਤਾਹੋਂ ਪਰੁ ਉਸ ਕਾ ਸੁਨਣਾ ਅਰੁ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਚਿਤਵਣੀ ਅਰੁ ਵਿਚਾਰਣੇ ਕਰਿ
 ਨਹੀਂ ਬਹੁਤ ਉਸ ਕਉ ਤਪਤਿ ਕਰਣਾ ਹੀ ਅਰਿ ਰੂਪ ਅਰੁ ਸਮਗੀ ਕਰਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਤਾਹੋਂ ਉ
 ਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਣੀ ਸਰਬ ਜੀਵ ਹੁਕਉ ਪਰਵਾਨ ਹੋਏ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਕਛੁ ਉਸ ਨੇ ਵ
 ਚਨ ਕੀ ਆਹੋ ਸੋ ਨਿਰਸਿਰੇ ਹਸਤਿ ਹੋਏ ਪਰੁ ਉਸ ਕਾ ਵਚਨ ਰਸਨਾ ਅਰੁ ਅਧਰ ਅਰੁ

ਦੰਤ ਅਰੁ ਕੀ ਠਕਰਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਜੈ ਸੇ ਜੀ ਵ ਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਕਿ ਸੀ ਵ ਚ ਨ ਵ ਰ ਤ ਕ ਾ ਿ ਕ ਲ ਪ
 ਭੁ ਰ ਤ ਹੋ । ਤ ਬ ਉ ਸ ਭੁ ਰ ਨੈ ਕੇ ਵ ਚ ਨ ਵਿਖੇ ਸ ਬ ਦ ਅ ਰੁ ਅ ਫੁ ਰ ਨ ਹੀ ਹੋ ਤਾ ਅ ਰੁ ਵ ਹੁ
 ਬ ਦ ਅ ਖੰ ਭੋ ਹੋ ਤ ਹੋ । ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਉ ਸ ਮ ਹ ਰਾ ਨ ਕਾ ਵ ਰ ਸ ਨ ਇ ਸ ਤੇ ਭੀ ਅ ਧਿ ਕਾ ਰੂ ਪ ਮ ਨੈ । ਤਾਂ
 ਤੇ ਸਿ ਤ ਜ ਨ ਹੁ ਕੇ ਰਿ ਵੇ ਵਿਖੇ ਅ ਕਾ ਸ ਬਾ ਣੀ ਹੁ ਈ ਹੋ । ਸੇ ਸ ਰੁ ਹੀ ਭੁ ਗ ਵਿ ਤ ਕੇ ਬ ਚ ਨੈ । ਅ ਰੁ
 ਪ ਰਾ ਬਾ ਣੀ ਤੇ ਉ ਤ ਪ ਤਿ ਹੁ ਈ ਹੋ । ਬ ਹੁ ਰੁ ਉ ਹੀ ਵ ਚ ਨ ਸਿ ਤ ਜ ਨ ਹੁ ਕੇ ਮੁ ਖ ਤੇ ਰਾ ਗ ਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰ ਗੇ
 ਹੋ । ਪ ਰ ਵ ਹੁ ਵ ਚ ਨ ਉ ਸ ਮ ਹ ਰਾ ਨ ਕੇ ਨਿ ਰ ਮ ਲ ਸੁ ਰੁ ਵ ਸ ਰੁ ਹੀ ਅ ਨਾ ਵਿਖੇ । ਅ ਰੁ ਅ ਬਿ ਨਾ ਸੀ
 ਹੋ । ਜੈ ਸੇ ਰੁ ਗ ਵਿ ਤ ਕੇ ਸ ਰੁ ਪ ਕੀ ਜਾ ਵ ਕਾ ਪ੍ਰ ਤਿ ਬਿ ਬ ਜੀ ਵ ਹੁ ਕੀ ਬੁ ਧਿ ਵਿਖੇ ਰੁ ਸ ਤੀ ਹੋ । ਅ
 ਰੁ ਜ ਨ ਠੇ ਗ ਹੀ ਸੇ ਬੁ ਪੁ ਹੋ । ਸੇ ਉ ਤ ਪ ਤਿ ਹੀ ਈ ਹੁ ਈ ਹੋ । ਅ ਰੁ ਭੁ ਗ ਵਿ ਤ ਕੇ ਕਾ ਸ ਰੂ ਪ ਉ ਤ ਪ ਤਿ ਕੀ ਆ
 ਹੁ ਅ ਨ ਹੀ । ਬ ਹੁ ਰੁ ਜੀ ਵ ਨਾ ਜੈ ਜੀ ਵ ਨਾ ਰ ਸ ਨਾ ਸਾ ਥਿ ਰੇ ਜੇ ਤ ਹੋ । ਬ ਹੁ ਜੀ ਇ ਹੁ ਉ ਚਾ ਰੁ ਉ ਤ
 ਪ ਤਿ ਕੀ ਆ ਹੁ ਆ ਹੋ । ਅ ਰੁ ਵ ਚ ਨ ਹੁ ਕੇ ਅ ਰ ਬ ਹੋ ਸੇ ਉ ਤ ਪ ਤਿ ਤੇ ਰਾ ਤੇ । ਅ ਸੇ ਹੀ ਸਾ ਸ
 ਤ ਹੁ ਕੇ ਅ ਫੁ ਰ ਅ ਰੁ ਕ ਗ ਵਿ ਅ ਰੁ ਸ ਬਿ ਦਿ ਉ ਤ ਪ ਤਿ ਕੀ । ਈ ਹੁ ਈ ਹੋ । ਅ ਰੁ ਉ ਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਜੈ
 ਭੇ ਦ ਹੋ । ਅ ਰੁ ਜੈ ਕੀ ਛੁ ਇ ਹੁ ਰ ਚ ਨ ਅ ਨ ਅ ਰੁ ਇ ਈ । ਰੁ ਕ ਰਿ ਪ੍ਰ ਗ ਵਿ ਰੁ ਸ ਆ ਵ ਤੀ ਹੋ
 । ਸੇ ਇ ਹੁ ਸ ਰੁ ਹੀ ਭੁ ਗ ਵਿ ਤ ਕੀ ਕਾ ਰੀ ਗ ਰੀ ਹੋ । ਅ ਰੁ ਇ ਸ ਕਾ ਰੀ ਗ ਰੀ ਕ ਉ ਸ ਰ ਬ ਅ ਰੁ
 ਹੁ ਕ ਰਿ ਉ ਸ ਨੇ ਅੇ ਸਾ ਸਿ ਪੁ ਰ ਨ ਬ ਨਾ ਇ ਆ ਹੋ । ਜੈ ਉ ਸ ਵਿਖੇ ਕ ਛੁ ਉ ਨ ਤ ਨ ਹੀ । ਅ ਰੁ
 ਜ ਬ ਕਿ ਸੀ ਕੇ ਚਿ ਤਾ ਵਿਖੇ ਅੇ ਸਾ ਸਿ ਕ ਲ ਪ ਛੋ । ਗ ਜੈ ਅ ਮ ਕਾ ਪ ਦ ਰ ਬੁ ਇ ਸ ਪ੍ਰ ਕਾ ਰੁ ਨ ਹੀ
 ਬ ਨ ਤਾ । ਸੇ ਅੇ ਸੇ ਜਾ ਨ ਠਾ ਉ ਸ ਹੀ ਮਾ ਨ । ਕੀ ਮੁ ਰ ਖ ਤ ਹੋ । ਇ ਸ ਕਾ ਰਿ ਕੇ ਜੈ ਜਿ ਸ ਰੁ ਦ
 ਕੇ ਨ ਮਿ ਤ ਰੁ ਗ ਵਿ ਤ ਨੇ ਉ ਸ ਪ ਦ ਰ ਬ ਕ । ਉ ਬ ਨਾ ਇ ਆ ਹੋ । ਸੇ ਉ ਸ ਕੇ ਭੇ ਦ ਅ ਰੁ ਗੁ ਟ ਕ
 ਉ ਨ ਹੀ ਸ ਮ ਸੁ ਤਾ । ਸੇ ਇ ਸ ਕਾ ਵਿ ਸ । ਟਾਂ ਤ ਇ ਹੁ ਹੋ ਜੈ ਸੇ ਕੋ ਈ ਅੰ ਧਾ ਪੁ ਰੁ ਖੁ ਕਿ ਸੀ ਕੇ ਗਿ
 ਵਿਖੇ ਜਾ ਵੇ । ਅ ਰੁ ਉ ਸ ਕੇ ਗਿ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅ ਪੁ ਣੀ ਅ ਪੁ ਣੀ ਠ ਉ ਹੋ ਸੇ ਸ ਰ ਬ ਸਾ ਮਿ ਰੁ ਪ
 ਤੀ ਹੋ ਤੀ ਹੋ । ਪ ਰੁ ਉ ਹੁ ਅੰ ਧਾ ਪੁ ਰੁ ਖੁ ਇ ਉ ਨ ਹੀ ਜਾ ਨ ਤ ਜੈ ਇ ਹੁ ਵ ਸ ਤੀ ਅ ਪੁ ਣੀ ਹੀ ਇ ਸ
 ਬਾ ਨ ਵਿਖੇ ਇ ਸ ਬਿ ਤ ਹੋ । ਤਾਂ ਤੇ ਜ ਬ ਉ ਸ ਕ ਉ ਰੋ ਟ ਲ ਗ ਤੀ ਹੋ । ਤ ਬ ਕ ਹ ਤ ਹੋ ਜੈ ਇ
 ਹੁ ਵ ਸ ਤ ਇ ਨ ਹੁ ਨੇ ਮਾ ਰ ਗਾ ਵਿਖੇ ਕਾ ਹੇ ਰਾ ਖੀ । ਅ ਰੁ ਅੇ ਸੇ ਨ ਹੀ ਸ ਮ ਸੁ ਤਾ ਜੈ ਮੇ ਆ ਪ
 ਹੀ ਮਾ ਰ ਗ ਤੇ ਰੁ ਲਾ ਹੋ । ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਭੁ ਗ ਵਿ ਤ ਨੇ ਜੈ ਕ ਛੁ ਬ ਨਾ ਇ ਆ ਹੋ । ਜੈ ਜ ਬਾ ਰ ਬਾ ਵਿ
 ਧ ਸਿ ਜੁ ਗ ਤਿ ਉ ਤ ਪ ਤਿ ਕੀ ਆ ਹੋ । ਅ ਰੁ ਜਿ ਸ ਪ੍ਰ ਕਾ ਰ ਰਾਂ ਹੀ ਤਾ ਬਾ । ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਰ ਚਿ ਆ ਹੋ
 । ਕਾ ਹੇ ਤੇ ਜੈ ਜ ਬ ਇ ਸ ਤੇ ਕ ਛੁ ਵ ਸੇ ਖ ਕ ਰ ਟ ਹੋ ਤ ਹੋ । ਅ ਰੁ ਵ ਹੁ ਮ ਹ ਰਾ ਨ ਕ ਰ ਤਾ । ਤ
 ਬ ਅੇ ਸੇ ਜਾ ਠੇ ਆ ਜਾ ਤਾ ਜੈ ਵ ਹੁ ਵ ਸੇ ਖ ਤਾ ਰੁ ਗ ਵਿ ਤ ਨੇ ਕ੍ਰਿ ਪ ਟ ਤਾ ਕ ਰਿ ਕੋ । ਅ ਬ ਦਾ ਅ ਸੀ
 ਮੁ ਖ ਤਾ ਕ ਰਿ ਕੋ ਉ ਤ ਪ ਤਿ ਨ ਹੀ ਕ ਰੀ । ਸੇ ਰੁ ਗ ਵਿ ਤਾ ਵਿਖੇ ਅੇ ਸਾ ਉ ਨ ਮਾ ਨ ਕ ਰ ਟਾ ਮ ਹ

ਅਜੇਗੀਐ ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਿਹੁਆਜੇਦੁਖਰੋਗਨਿਰਪਨਤਾਈਅਰੁਮੁਹਖਤਾਂਅਰੁਪਰਾਧੀ
 ਨਤਾਆਦਿਕੋਕਛੁਰਗਵੇਤਨੇਰਚਿਆਹੈ। ਸੋਜਬਾਰਬਭੇਦਕੋਨਮਿਤਬਨਾਇਆਹੈ
 "ਕਹੇਤੋਜੇਉਸਮਹਾਰਾਜਕੇਅਨਿਆਉਕਦਾਚਿਤਨਹੀਹੋਤਾ। ਇਸਕਰਕੋਜੇਅਧਿਕਾ
 ਰਬਿਨਰੂਰੇਛੇਕਾਨਾਮੁਅਨਿਆਉਹੈ। ਸੇਵਹੁਮਹਾਰਾਜਕਿਸੀਕਉਅਧਿਕਾਰਬਿਨ
 ਰੂਰਨਹੀਵੇਤਾ। ਬਹੁਕੁਵਹੁਪੁਰਖਪਰਮਈਸੁਰੁਹੈ। ਅਰੁਅਉਰਸਗ੍ਰੀਉਸਕਉਤਪਤਿ
 ਕੀਏਹੁਏਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਕਿਸੀਕਾਅਧੀਨਨਹੀ। ਅਰੁਕਿਸੀਜੇਸਾਨਹੀ। ਬਹੁਕੁਦੇਪਰ
 ਕਾਰਕੀਸ੍ਰਿਸਟਿਉਸਨੇਰਚੀਹੈ। ਸੇਏਕਾਅਸਥੂਲਹੈ। ਅਰੁਦੁਸਰੀਸੂਖਮਹੈ। ਪਰੁਇਹ
 ਅਸਥੂਲਸ੍ਰਿਸਟਿਜੇਦੇਹਾਵਿਕਹੈ। ਸੋਜੀਵਕੀਮਜਲਬਨਾਈਹੈ। ਜੇਇਸਮਜਲ
 ਵਿਖੇਆਇਕਰਿਕਾਰਜਕਉਸਿਧਿਕਰੇ। ਬਹੁਕੁਸਰੀਰਕੀਆਰਬਲਾਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਰਾ
 ਖੀਹੈ। ਅਰੁਉਪਰਿਤਸਰੀਰਕੀਮ੍ਰਿਤਹੋਵਣਾਬਨਾਇਆਹੈ। ਸੇਵਹੁਆਰਬਲਾਮ੍ਰਿਜਾ
 ਵਾਤੇਅਧਿਕਅਰੁਅਲਪਨਹੀਹੋਤੀ। ਤਾਤੇਕਾਲਪਾਇਕਰਿਸਰੀਰਕੀਅਰੁਜੀਵਕੀ
 ਭ੍ਰਿਨਤਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਬਹੁਕੁਪਰਲੋਕਵਿਖੇਜੀਵਕਉਸਰੀਰਪਹਿਰਾਵੇਤੋਹੈ। ਅਰੁਜੇ
 ਸਾਜੇਸਾਕਿਸੀਕਾਕਰਤੁਹੋਤਾਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਗਟਵੇਖਤਾਹੈ। ਤਬਇਹਮਾਨੁਖਅਪਣੀਭੁ
 ਲਾਈਅਰੁਬੁਰਾਈਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਉਪਛਾਣਤਾਹੈ। ਬਹੁਕੁਪਰਲੋਕਕਾਜੇਕਰਨਮਾਰ
 ਗਾਹੈ। ਸੇਤਿਸਕਉਪਰਿਚਲਾਵੇਤੋਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਪੁਰਸਲਾਤਵਾਲਤੇਸੂਖਮਅਰੁਖ
 ਜਗਧਾਰਤੇਤੀਖਣਹੈ। ਅਰੁਜੇਪੁਰਖਇਸਸਿਸਾਰਵਿਖੇਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਵਿਖੇ
 ਵੇੜੇਹੋਤਾਹੈ। ਸੇਉਸਮਾਰਗਕਉਗ੍ਰੀਸੁਗਮਹੀਲਿਘੰਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਨੇਵੀਚਾਰਕੀ
 ਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਉਤਿਆਗੁਕੀਆਹੈ। ਸੇਨਰਕਹੁਵਿਖੇਸਾਰਿਆਰੁਕੀਸਚਤਾਕੀਪਰੀਖਿ
 ਅਲੇਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਮਨੁਖਹੁਕਉਲਜਾਮਨੁਕਰਹਿਗੇ। ਅਰੁਕੇਤੇਮਹਾਪੁਰਖਕਸੂ
 ਬਿਨਹੀਪਰਮਸੂਖਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਕੇਤਿਅਹੁਕਉਅਲਪਰੂਰੇਵੇ
 ਗਾ। ਅਰੁਕੇਤੇਅਧਿਕਰੂਰਅਰੁਤਾਕੁਨਾਕਉਪਾਵਹਿਗੇ। ਪਰੁਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਕਉ
 ਸਿਤਜਨਹੁਕੀਸਹਾਇਤਾਹੋਵੇਗੀ। ਤੇਦੁਖਹੁਤੇਮੁਕਤਿਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਤਾਮਸੀਜੀ
 ਵਾਰਿਕਾਲਪ੍ਰਜੇਤਨਰਕਉਭੋਗਹਿਗੇ। ਤਾਤਪਰਜਾਇਹੋਜੇਪਾਪਅਰੁਪੁੰਨਕੀ
 ਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਨੁਸਾਰਸਭਕਿਸੀਕਉਰੂਰਅਰੁਬਖਸਹੋਵੇਗੀ। ਸੇਭੁਗਵੇਤਨੇਇਹਨੇ
 ਤਰਚੀਹੈ। ਅਰੁਇਸਨੇਤਾਵਿਖੇਕੇਤੇਜੀਵਭੁਗਹੀਣਾ। ਅਰੁਕੇਤੇਭੁਗਵਨਬਨਾਏਹੈ
 ਪਰੁਇਹਮਨੁਖਅਪੁਣੀਭਾਗਹੀਣਤਾ। ਅਰੁਉਤਮਭਾਗਹੁਕਉਪਛਾਣਨਹੀਸ
 ਕਤਾ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਭੁਗਵੇਤਨੇਸਿਤਜਨਹੁਕਉਭੋਜਿਆਹੈ। ਅਰੁਅਪੁਣੀਦਇਅਕ

ਰਿਕੈਸਿਤਜਨਹੁਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਆਗਿਆਕਰੀਹੈ। ਜੇਸੁਰੁਅਹੁਅਸੁਰੁਮਾਰਗਕਉ
 ਲਖਾਵਹੁ। ਅਰੁਰੁਗਵਾਨਜੀਵਹੁਕਉਸੁਰੁਮਾਰਗਵਿਖੇਲਗਾਵਹੁ। ਬਹੁੜ
 ਸੁਰੁਅਹੁਅਸੁਰੁਮਾਰਗਕਾਪ੍ਰਗਟਕਰਣਾਇਸਨਮਿਤਕਹਾਹੈ। ਜੇਮਹਾਰਾਜ
 ਕਉਪਰਿਕਿਸੀਮਾਨੁਖਕਾਨਿਹੇਰਾਨਾਹੈ। ਅਰੁਐਸੇਨਕਹੈ। ਜੇਮੇਸੁਰੁਮਾਰਗ
 ਕਉਜਨਤਾਥਾ। ਤਾਂਤੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇਅਪੁਣੀਵਇਆਕਰਿਕੈ। ਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਰੁਲ
 ਈ। ਅਰੁਬੁਰਾਈਕਾਮਾਰਗਪ੍ਰਸਿਧਿਕੀਆਹੈ। ਸੋਉਸਵਿਖੇਸਿਸਾਕਛੁਨਹੀ
 ॥ ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕੀਪ੍ਰਤੀਤਸਰਬਮਾਨੁਖਹੁਕਉਅਵਸਮੇਵਪਰਵਾਨਹੈ
 ॥੧॥ ॥ਇਤਿਪ੍ਰੀਤਵਰਨਨੇਨਾਮੁਸਰਗਾ॥ ॥ਅਬਦੁਸਰੇਸਰਗਵਿਖੇ
 ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਾਵਰਨਨਹੈਵੇਗਾ॥ ॥ਤਾਂਤੇਜਾਣਤ੍ਰੇਰੁਗਵਿਤਨੇਭੀਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਅਪਵੇਵਰਨਹੁਵਿਖੇਕਹੈ। ਜੇਮੁਸੁਕਉਵੇਰਾਗੀਪੁਰਖਅਤਿਪ੍ਰੀਤਮੁਹੈ।
 ॥ਐਸੇਹੀਪਵਿਤ੍ਰਮਾਨੁਖਮੁਸੁਕਉਪ੍ਰੀਤਮਲਾਰਤਿਹੈ। ਪਰੁਤ੍ਰੀਅਪੁਣੇਰਿ
 ਤਵਿਖੇਐਸੇਨਜਾਣੇਹੈ। ਸੁਰੁਹੀਵਸੇਖਤਾਸਰੀਰਅਰੁਵਸਤ੍ਰਹੁਕੀਪਵਿ
 ਤ੍ਰਤਾਕਹੀਹੈ। ਕਹਿਤੇਜੇਇਹਪਵਿਤ੍ਰਤਾਜਲਕਰਕੈਹੈਤੀਹੈ। ਸੇਮਹਾਅਸਥੁਲਹੈ
 ॥ਤਾਂਤੇਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਾਅਰੁਬੁਤ੍ਰਸੁਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮਸ੍ਰਾਇਆਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਸੋਪਵਿ
 ਤ੍ਰਤਾਭੀਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੈ। ਸੋਪ੍ਰਿਥਮੇਜੀਵਅਤਮਾਕੀ। ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਇ
 ਸਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਾਅਰੁਬਇਹੈ। ਜੇਅਨਾਤਮਾਤੇਭ੍ਰਿਨਅਰੁਜੁਦਾਹੋਵਣਾਅਰੁਸਰਬ
 ਪਦਾਰਥਹੁਕਉਵਿਸਿਮਰਨਕਰਨਾ। ਅਰੁਰੁਗਵਿਤਕੇਸਰੂਪਵਿਖੇਅਪੁਣੇਚਿਤ
 ਕੀਥੋਂਤਿਕਉਲੀਨਕਰਨਾ। ਸੋਇਹੁਮਹਾਪੁਰਖਹੁਕੀਅਵਸਥਾਹੈ। ਪਰੁਜਬ
 ਲਗਇਹਜੀਵਅਨਾਤਮਾਤੇਸੁਪੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਤਬਲਗਭਗਵਿਤਕੇਰੁਜਨਵਿਖੇ
 ਇਸਬਿਤਨਹੀਹੋਸਕਤਾ। ਬਹੁੜਦੁਸਰੀਰਿਦੇਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਹੈ। ਸੋਪਵਿਤ੍ਰਤਾ
 ਕਾਅਰੁਬਇਹੈ। ਜੇਮਲੀਨਸੁਰੁਵਹੁਤੇਸੁਪੁਹੋਵਣਾ। ਜੇਸੇਈਰਖਾਅਭਿਮਾਨਪ
 ਖੰਡਤ੍ਰਿਸਨਾਵੇਰੁਗਵਇਤਿ। ਆਦਿਕਸਭੀਬੁਰੇਸੁਰੁਵਹੁਕਾਉਆਗੁਕਰੈ। ਅ
 ਰੁਲੇਸੁਰੁਵਹੁਕੀਸੁੰਦਰਤਾਈਸਾਥਅਪੁਣੇਰਿਦੇਕਉਸੁੰਦਰਬਨਾਵੈ। ਜੇਸੇ
 ਨਿਮ੍ਰਿਤਅਰੁਸਿਜਮਅਰੁਤਿਅਗਸੀਰਜਭਗਵਿਤਕਾਭੈ। ਅਰੁਉਸਹੀਕੀਆ
 ਸਾ। ਅਰੁਪ੍ਰੀਤਆਦਿਕਜੇਉਂਤਮਸੁਰੁਵਹੈ। ਸੋਇਹੁਜਗਿਆਸੀਜਨਹੁਕੀਪ
 ਵਿਤ੍ਰਤਾਹੈ। ਬਹੁੜੀਤੀਸਰੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਇਹੈ। ਜੇਸਰਬਇਤੀਅਹੁਕਉਪਾਪ
 ਹੁਤੇਸੁਪੁਕਰਣਾ। ਜੇਸੇਨਿੰਦਾਅਰੁਸੁਰੁਅਰੁਕਸੁਪੁਜੀਵਕਾਰੇਹੀਅਰੁਪਰ

ਵਿਸਦਿਵੇਖਣੀਸੋਐਸੇਅਪਕਰਮਹੁਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਾਅਰੁਸਰਬਇਤੀ
 ਅਹੁਕਉਸਿਜਮਵਿਖੇਅਰੁਸਿਤਜਨਹੁਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਵਿਖੇਰਾਖਣਾਸੋਇਹੁਸਾਂ
 ਤਕੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਹੈ।ਬਹੁਕਿਚਉਥੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਇਹੁਹੈ।ਜੇਅਪੁਣੇਵ
 ਸਤ੍ਰਹੁਅਰੁਸਰੀਕਹੁਕਉਮਲੀਨਤਾਤੇਸੁਪੁਕਰਣਾਅਰੁਪਵਿਤ੍ਰਹੋਕਰਅਪੁ
 ਏਇਸਟਕੀਪ੍ਰਜਾਅਰੁਜਪਵਿਖੇਸਾਵਪਾਨਹੋਵਣਾ।ਤਾਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅਜੇਪ
 ਵਿਤ੍ਰਤਾਕੀਆਚਾਰਅਵਸਥਾਹੈ।ਪਰੁਸਤੁਕਿਸੀਨੇਜੇਅਪਣਾਮੁਖਸਰੀਰਅਰੁ
 ਵਸਤ੍ਰਹੁਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕੀਓਰਕੀਆਹੈ।ਅਰੁਸਰਬਦਾਇਸਹੀਸੁਚਤਾਕੇਜਤਨ
 ਵਿਖੇਲਾਗਤੇਹੈ।ਸੋਇਹੁਪਵਿਤ੍ਰਤਾਮਹਾਨੀਚਹੈ।ਇਸਕਰਕੇਜੇਪ੍ਰਿਥਮੇਤਉਸੁ
 ਗਮੇਹੈ।ਅਰੁਦੁਸਰਾਇਸਪਵਿਤ੍ਰਤਾਵਿਖੇਮਨਕਉਭੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਹੋਤੀਹੈ।ਇਸੀਕ
 ਰਨਤੇਸਤ੍ਰਕੋਈਵਿਸੀਕਉਪਵਿਤ੍ਰਜਾਣਤੇਹੈ।ਬਹੁਕਿਰਿਦੇਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਜੇਮਲੀ
 ਨਸੁਭਾਵਹੁਤੇਕਹੀਥੀ।ਅਰੁਪਾਪਕਰਮਹੁਕੇਤਿਆਗਵਿਖੇਜੇਇਤੀਅਹੁਕੀਪ
 ਵਿਤ੍ਰਤਾਹੈ।ਸੋਇਸਪਵਿਤ੍ਰਤਾਵਿਖੇਮਨਕਉਕਛੁਅਸਭੁਲਸੁਖਨਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾ
 ।ਅਰੁਇਸਸੁਖਮਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਉਅਵਰੋਲਕਭੀਦੇਖਤੇਨਹੀ।ਕਹੇਤੇਜੇਇਹ
 ਰਿਦੇਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਉਭਗਵਿਤ੍ਰਹੀਵੇਖਤਾਹੈ।ਅਰੁਇਤਰਜੀਵਨਹੀਜਾਣਸ
 ਕਤੇ।ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਇਸਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕੀਓਰਮਾਨੁਖਹੁਕੀਪ੍ਰੀਤਕਛੁਨਹੀਹੋਤੀ।
 ਅਰੁਇਸਕਉਮਹਾਕਰਨਜਾਨਤੇਹੈ।ਪਰਇਹੁਜੇਅਸਭੁਲਸਰੀਰਕੀਪਵਿ
 ਤ੍ਰਤਾਹੈ।ਸੋਜਦਪਇਹਮਹਾਨੀਚਹੈ।ਪਰੁਤਉਭੀਜਬਇਸਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਉਜੁਗ
 ਤਿਸਾਬਿਕਰੀਐ।ਤਬਇਹਭੀਭੁਲੀਹੋਜਾਤੀਹੈ।ਅਰੁਜਬਇਸਹੀਸਿਸੇਕੇ
 ਸਮੁਝਵਿਖੇਵਹਿਜਾਵੈ।ਤਬਉਲਟਾਪਾਪੀਅਰੁਅਭਿਮਾਨੀਹੋਜਾਤਾਹੈ।
 ਜੇਸੇਇਹਨਹੁਵੇਸਨਉਕਾਸੁਭਾਵਹੋਜਾਤਾਹੈ।ਜੇਸਰਬਦਾਬਾਸਨਹੁਅਰੁਬਸਤ੍ਰ
 ਹੁਕਉਧੋਵਤੇਰਹਿਤੇਹੈ।ਅਰੁਪਵਿਤ੍ਰਜਲਕਉਛੁਛਤੇਹੈ।ਅਰੁਬਾਸਨਹੁਕ
 ਉਭੀਭਿਨਰਾਖਤੇਹੈ।ਜੇਅਵਰੋਕਈਉਸਕਉਹਾਥੁਨਲਗਾਵੈ।ਸੋਜਦਪਇ
 ਸਪਵਿਤ੍ਰਤਾਵਿਖੇਭੀਅਵਰੋਦੇਖਕਛੁਨਹੀ।ਪਰਇਹਭੀਤਬਭੁਲੀਹੋਤੀਹੈ।
 ਜਬਇਹਸੁਚਤਾਖਟਜੁਗਤਹੁਸਾਬਹੋਵੈ।ਸੋਪ੍ਰਥਮਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ।ਜੇਜੇਤੇ
 ਹੁਭੁਕਰਤਤੁਅਵਸਮੇਵਕਰਣੇਜੇਗੀਹੈ।ਸੋਤਿਨਹੁਤੇਦੁਰਨਾਰੇਹੈ।ਜੇਸੇਵਿ
 ਦਿਆਕਾਪੜਨਾਅਰੁਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਚਨਹੁਕਉਵੀਚਾਰਨਾ।ਅਬਦਾਅਪੁ
 ਏਸਰੀਰੁਅਰੁਸਨਬੀਪੀਅਹੁਕੇਨਮਿਤਸੁਪੁਜੀਵਕਉਦਮਕਰਣਾਜੇਕਿ

ਸੀਤੇ ਕਢੁ ਮਾਗਟੇ ਕੀ ਇੰਛਾਨ ਹੋਏ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕੀ ਆਸ ਭੀ ਨਹੈ ਹੈ ਤਤੇ ਇ
ਹੁਸ ਭੁਧੀ ਕਰਤ ਤਲਾ ਭੁਦਾਇ ਕੇ ਹੋਏ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਚਾਹੀਤ ਹੈ ਜੇ ਅਸੇ ਕਾਰਨ ਹੁਕਮ
ਤਿ ਆਗ ਕਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਵਿਖੇ ਅਪਣਾ ਸਮਾਨ ਬੀ ਤੁਝਾਵੈ ॥ ਕਹੈ ਤੇਜੇ
ਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਵੀਚਰੁ ਅਰੁ ਸੁਪੁਜੀ ਵਕਾ ਕਉ ਦਮ ਕਰ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਤੇ ਅਧਿਕ
ਉਤਮ ਹੋਏ ਤਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਅਰੁ ਜਗਿਆਸੀ ਜੇ ਆਗੇ ਹੁਏ ਹੋਏ ਜੇ ਸਗੀਰ ਕੀ ਪਵਿ
ਤ੍ਰਤਾ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤਿ ਅਰੁ ਲੀਨ ਨਹੈ ਤੇ ਬੇ ॥ ਬਹੁਤ ਸੁਪੁਜੀ ਵਕਾ ਅਰੁ ਵਿਦਿਆ
ਕਾਈ ਚਾਰਣਾ ਅਰੁ ਸੇਵਾ ਆਦਿ ਕੁ ਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਤੇ ਬੇ ॥ ਅਰੁ
ਰਿਦੇ ਕੀ ਸੁਧਤਾ ਕੇ ਨਮਿਤ ਅਧਿਕ ਪੁਰਖਾ ਰਬੁ ਕਰਤੇ ਬੇ ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਅੰ
ਸੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਕਉ ਪਰਬੈ ਸਨ ਉਕਉ ਦੇ ਪੁਰਖ ਣਾ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀ ॥
ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਆਲਸੁ ਅਰੁ ਭੋਗ ਹੁਕੇ ਨਮਿਤ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਾ ਤਿ ਆਗ ਕਰੈ ॥ ਜੇ ਤਿਸ
ਕਉ ਬੈਸਨ ਉਉ ਪਰਿ ਦੇਖ ਰਾਖ ਣਾ ਅਜੇ ਗਹੈ ॥ ਬਹੁਤ ਸੁਪੁਜੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ
ਜਿਕ ਪਟ ਅਰੁ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਕਉ ਬਚਾਇ ਰਾਖੇ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਜਿ
ਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਅਸਥੂਲ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਅ
ਪੁਣੀ ਸੁਚਰਤਾ ਅਰੁ ਬਰਾਈ ਕਉ ਪੜਾ ਦਿਖਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ
ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁਤ ਜਬ ਅਕਸਮਾ ਤੁਝਿ ਸਕਾ ਚਰਣੀ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪਰ ਛੁਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਥਵ
ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕੇ ਬਾਸਨ ਤੇ ਜਲ ਲੇਵੈ ॥ ਤਬ ਲੇਕਹੁ ਕੀ ਨਿਦਰੇ ਭੁੰਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਤੇ
ਅਸੇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਚਾਹੀਤ ਹੈ ਜੇ ਲੇਕਹੁ ਕਉ ਦੇਖਤੇ ਨਾਗੋ ਪਾਵਹੁ ਚਲੈ ॥ ਅਥਵ ਕਿਸੀ
ਅਵਰ ਕੇ ਬਾਸਨਾ ਕਾ ਪਾਣੀ ਪੀਲੇਵੈ ॥ ਜੇ ਅਪਣੀ ਪਰਿਧਿ ਅਕੇ ਨਮਿਤ ਇਸ ਪੁਰਖ
ਰਵਰਤੇ ਤਉ ਭੁਲਾ ਹੋਏ ॥ ਤਾਤ ਪਰ ਜਇਹੁ ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਬਰਾਈ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਨ ਕਰੈ ॥
ਜਬ ਉਸ ਕਾ ਮਨੁ ਅਸੇ ਕਰਤ ਤਵਿਖੇ ਵਰਤਮਾਨ ਨਹੈ ਸਕੈ ॥ ਤਬ ਜਾਣੈ ਜੇ ਸੁਫਲ
ਉਕ ਪਟ ਅਰੁ ਵਿਭੁ ਨੇ ਘੇਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਅਵਸਥਾ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ॥ ਜੇ
ਉਸ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦੀ ਕਾ ਤਿ ਆਗ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਲੇਕਹੁ ਕੀ ਨਿਦਰੇ ਵਰਤੇ ॥ ਕਹੈ ਤੇਜੇ
ਅਸਥੂਲ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਭੀ ਜਗਤ ਕੀ ਕੀਰਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਵਿਭੁ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਕੀ ਬੁਧਿ ਹੀ
ਨਾ ਸੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਵਿਭੁ ਅਰੁ ਕਪਟ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰਣੇ ਕੇ ਨਮਿਤ ਅਸਥੂਲ ਪਵਿਤ੍ਰ
ਤਾ ਕਾ ਤਿ ਆਗ ਣਾਵੇ ਖੰਭੈ ॥ ਬਹੁਤ ਜੇ ਤੀਸ ਗੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਦਾ ਅ
ਧਿਕ ਸਿਧੇ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤਿ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥ ਕਿ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਅਸਕਤਿ ਨਹੈ ਜਾਵੈ ॥
ਤਤੇ ਚਾਹੀ ਅਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਿਜੇ ਗਾਇ ਬਨੈ ਤਿਸੀ ਭਾਂਤਿ ਵਰਤ ਲੇਵੈ ॥

॥ ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਬਿਤਿ ਕਉ ਸਿਸੇ ਵਿਖੇ ਝਿੜਕਰਨਾ ਅਜੇ ਗਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਗੇ ਜੇ
 ਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੂਏ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨ ਹੁਨੇ ਭੀ ਗਿਲਾਨਾ ਅਰੁ ਸਿਸੇ ਵਿਖੇ ਆਪ ਕਉ ਬਿਧਮਾਨ ਨਹੀ
 ਕੀਆ ॥ ਅਰੁ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਨਿਆਈ ਸਮਾਨ ਅਚਾਰ ਵਿਖੇ ਵਿਚਰੇ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਮ
 ਹਾ ਪੁਰਖ ਹੁਕੇ ਅਚਾਰੁ ਕਾ ਤਿ ਆਗੁ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਕਉ ਭ੍ਰਸਟ ਜਾਣੇ ॥ ਤਬ ਜਾਣੀ ਮੇ
 ਜੇ ਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਇਹੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਕਰਤਾ ॥ ਤਾ ਤੇ ਨਿ
 ਹਸਿ ਦੇਹ ਮੇ ਸੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕਾ ਤਿ ਆਗੁ ਕਰਨਾ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਬਹੁ ਝਿੜਕਿ ਥੀ ਜੁਗਤਿ ਇ
 ਹੁ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਕਛੁ ਖੇਦੁ ਪਹੁਚੇ ॥ ਤਬ ਉ
 ਸ ਕਰਮ ਕਉ ਅਵਸਮੇਵ ਤਿ ਆਗ ਦੇਵੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਜੀ ਵਹੁ ਕਾ ਦੁਖਾ ਵਟਾਮ
 ਹਾ ਪਾਪੁ ॥ ਅਰੁ ਅਸਥੂਲ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕੀ ਤਿ ਆਗਾ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਪਾਪੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਜੇ ਸੇ
 ਮਿਤ੍ਰ ਇਸ ਕਉ ਮਿਲਾਵੇ ਲਾਗੇ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਉਸ ਕੇ ਸਰੀਰੁ ਅਰੁ ਅੰਗੁ
 ਕੇ ਪ੍ਰਸੇਦ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਕਰਹੈ ॥ ਤਬ ਇਹੁ ਭੀ ਅਜੇ ਗੁਹੈ ॥ ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ
 ਭਾਵੁ ਸਿਨੁਗਤਿ ਮਿਲਾਵਾ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰੁ ਨ ਕਰਵਾ ॥ ਸੇ ਇਹੁ ਸਹੰਸੁ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਤੇ ਵਿਸੇਖਹੈ ॥ ਅੰਧੇ ਸੇ ਜਬ ਕੇ ਈ ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਕੇ ਆਸਣ ਉਪਰ ਚਰਣ
 ਰਾਖੇ ॥ ਅਥਵਾ ਇਸ ਕੇ ਬਾਸਣ ਤੇ ਜਲ ਲੇਵੈ ॥ ਤਬ ਚਹੀ ਮੇ ਜੇ ਉਸ ਕਉ ਵਰੇ ਜੇਨ
 ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਗਿਲਾਨ ਭੀ ਨ ਲਿਆਵੈ ॥ ਪਰੁ ਬਹੁ ਤੇ ਪੁਰਖੁ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕ
 ਰਨੇ ਹਾਰੇ ॥ ਅੰਧੇ ਸੁਖ ਮਭੇਦ ਕਉ ਨਹੀ ਸਮਝੁ ਤੇ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਬ ਕੇ ਈ ਮਾਨੁਖ ਅਚਾਨਕ
 ਹੀ ਉਨ ਕੇ ਆਸਣ ਅਥਵਾ ਬਾਸਣ ਸਾਥ ਛੁਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰ
 ਤੇ ॥ ਅਰੁ ਕੋਰੋਰ ਵਚਨ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਕਾ ਰਿਦਾ ਦੁਖਾ ਵਟੇ ॥ ਜੇ ਅੰਧੇ ਸੀ ਕ੍ਰਿਆ ਅਰੁ ਪ
 ਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਸਰੁ ਹੀ ਅਜੇ ਗੁਹੈ ॥ ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਜਦ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕਾ ਕਰ ਕੇ ਕੋ ਤੇ ਪੁਰਖ ਹੁਕੇ ਰਿਦੇ
 ਕਉ ਭੀ ਦੁਖਾ ਵਟੇ ॥ ਤਉ ਭੀ ਆਪ ਕਉ ਅਧਿਕ ਵਸੇਖਮਾਨ ਹੋਤੇ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਇਹ
 ਵਸਤੁ ਆਪਣੇ ਹੀ ਇਸ ਬਾਨ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ੍ਰ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਚੇਟ ਲਾਗ
 ਤੀ ॥ ਤਬ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਵਸਤੁ ਇਨ ਹੁਨੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਕਹੈ ਕਉ ਰਾਖੀ ॥
 ਅਰੁ ਅੰਧੇ ਸੇ ਨਹੀ ਸਮਝੁ ਤਾ ਜੇ ਮੇ ਆਪ ਹੀ ਮਾਰਗ ਤੇ ਭੁਲਾਹਾ ॥ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਰੁਗ ਵਿਤਨੇ
 ਜੇ ਕੁਛ ਬਨਾਇਆ ॥ ਸੇ ਜਬ ਰਬ ਵਿਪਸਿਨੁਗਤਿ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ॥ ਅਰੁ
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਹੀ ਤਾ ਬਾ ॥ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਰਚਿਆ ॥ ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਤੇ ਕਛੁ ਵ
 ਸੇਖ ਕਰਣ ਹੋਤਾ ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜ ਨ ਕਰਤਾ ॥ ਤਬ ਅੰਧੇ ਸੇ ਜਾਣਿਆ ਨਾਤਾ
 ਜੇ ਵਹੁ ਵਸੇਖਤਾ ਭੁਗਵਿਤਨੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰ ਕੇ ਅਥਵਾ ਅਸਮਥਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਉ

ਤੁਪਤਿਨਹੀਕਰੀ। ਸੋਰਗਵੰਤਵਿਖੇਐਸਾਉਨਮਾਨਕਰਣਾਮਹਾਂਅਜੇਗਹੈ। ਤੁਥੇ
 ਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅਜੇਦੁਖਰੋਗਨਿਰਧਨਤਾਈਅਰੁਪੁਰਖਤਾ। ਅਰੁਪਰਾਧੀਨਤਾਅਦਿ
 ਕਜੇਕੁਛਤੁਗਵੰਤਨੇਗਢਿਅਹੈ। ਸੋਜਬਾਰਬਭੇਦਹੀਕੇਨਮਿਤਬਨਾਇਆਹੈ। ਕੁ
 ਹੇਤੋਜੇਉਸਮਹਾਰਾਜਕੇਅਨਿਆਉਕਦਾਚਿਤਨਹੀਹੋਤਾ। ਇਸਕਰਿਕੇਜੇਅਧਿਕਾਰ
 ਬਿਨਾਰੰਗਦੇਏਕਨਾਮੁਅਨਿਆਉਹੈ। ਸੋਵਹੁਮਹਾਰਾਜਕਿਸੀਕਉਅਧਿਕਾਰਬਿ
 ਨਾਰੰਗਨਹੀਦੇਤਾ। ਬਹੁਕੁਵਹੁਪੁਰਖਪਰਮਈਸੁਰਹੈ। ਅਰੁਅਉਰਸਭੀਉਸਕੇ
 ਉਤਪਤਿਕੀਏਹੁਏਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਕਿਸੀਕਾਅਧੀਨਨਹੀ। ਅਰੁਕਿਸੀਜੇਸਾਭੀਨ
 ਹੀ। ਬਹੁਕੁਦੇਪ੍ਰਕਾਰਕੀਸਿਸਟਿਉਸਨੇਰਚੀਹੈ। ਸੋਏਕਅੰਸਥੂਲਹੈ। ਅਰੁਵੁ
 ਸਗੀਸੂਖਮਹੈ। ਪਰੁਇਹਅਸਥੂਲਸਿਸਟਿਜੇਦੇਹਾਦਿਕੈਹੈਸੋਜੀਵਕੀਮਜਲ
 ਬਨਾਈਹੈ। ਜੇਇਸਮਜਲਵਿਖੇਆਇਕਾਰਿਕਾਰਜਕਉਸਿਧਿਕਰੇ। ਬਹੁਕੁ
 ਸਗੀਰਕੀਆਰਬਲਾਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਰਾਖੀਹੈ। ਅਰੁਉਪਰਿਤਸਗੀਰਕੀਮ੍ਰਿਤਹੋਵ
 ਣਾਬਨਾਇਆਹੈ। ਸੋਵਹੁਆਰਬਲਾਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੇਅਧਿਕਅਰੁਅਲਪਨ
 ਹੀਹੋਤੀ। ਤਾਤੇਕਾਲਪਾਇਕਾਰਿਸਗੀਰਕੀਅਰੁਜੀਵਕੀਭਿੰਨਤਾਹੋਜਾਤੀਹੈ।
 ਬਹੁਕੁਪਰਲੋਕਵਿਖੇਜੀਵਕਉਸਗੀਰਪਹਿਰਾਵੁਤੇਹੈ। ਅਰੁਜੇਸਾਜੇਸਾਕਿ
 ਸੀਕਾਕਰਤਤੋਹੋਤਾਹੈਸੋਪ੍ਰਗਟਦੇਖਤਾਹੈ। ਤੁਬਇਹਮਾਨੁਖਅਪਣੀਅਰੁਭਲਾਈ
 ਬੁਰਾਈਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਉਪਛਾਣਤਾਹੈ। ਬਹੁਕੁਪਰਲੋਕਕਾਜੇਕਰਨਮਾਰਗਹੈ।
 ਸੋਤਿਸਕੇਉਪਰਚਲਾਵੁਤੇਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਪੁਰਸਲਾਤਵਾਲੇਸੂਖਮਅਰੁਖੜਗ
 ਧਾਰਤੇਤੀਖਣਹੈ। ਪਰੁਜੇਪੁਰਖੁਇਸਸਿਸਾਰਵਿਖੇਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਵਿਖੇ
 ਵਿਕ੍ਰੋਤਾਹੈ। ਸੋਉਸਮਾਰਗਕਉਉਸਮਾਰਗਕਉਭੀਸੁਗਮਉਪਜਾਤਾਹੈ।
 ਅਨਿਸ਼ਨੇਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਵਿਖੇਵਿਕ੍ਰੋਤਾਹੈ। ਸੋਉਸਮਾਰਗਕਉਭੀਸੁ
 ਗਮਗੀਲਿਪਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਕੇਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਉਆਗੁਕੀਆ
 ਹੈ। ਸੋਨਰਕਹੁਵਿਖੇਸਚਿਅਰਹੁਕੀਸਚਤਾਕੀਪਰੀਖਿਅਲੇਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਮਨ
 ਮੁਖਹੁਕਉਲਜਾਮਾਨਕਰਹਿਗੇ। ਅਰੁਕੇਤੇਮਹਾਪੁਰਖੁਕਸਟਬਿਨਾਹੀਪਰਮਸੂਖੁਕ
 ਉਪਾਪਤਿਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਕੇਤਿਅਹੁਕਉਅਲਪਤ੍ਰਿਤ੍ਰਹੋਵੇਗਾ। ਅਰੁਕੇਤੇਅਧਿਕ
 ਰੰਗਅਰੁਤਾਨੁਨਕਉਪਾਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਕਉਸਿਤਜਨਹੁਕੀਸਹਾਇ
 ਤਾਹੋਵੇਗੀਤੇਵਖਹੁਤੇਮੁਕਤਿਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਤਾਮਸੀਜੀਵਚਿਰਕਾਲਪ੍ਰਜੀਤਨਰ
 ਕਹੁਕਉਰੋਗਹਿਗੇ। ਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਪਾਪਅਰੁਪੁੰਨਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਨੁਸਾਰਸ

ਕੁਕਿਸੀਕਉਤ੍ਰੰਤ੍ਰਅਰੁਬਖਸਰੋਵੈਗੀਸਿਭਗਵਿਤਨੇਇਹਨੇਤਰਹੀਐਅਰੁਇਸਨੇ
 ਤਵਿਖੇਕੇਤੇਜੀਵਗੁਗਹੀਣਅਰੁਕੇਤੇਗੁਗਵਾਨਬਨਾਏਹੈਪਰੁਇਹਮਾਨੁਖੁ
 ਅਪੁਣੀਗੁਗਹੀਣਤਾਅਰੁਉਤਮਗੁਗਹੁਕਉਪਛਾਣਨਹੀਸਕਤਾਇਸੀਕ
 ਰਨਤੇਗੁਗਵਿਤਨੇਸਿਤਜਨਹੁਕਉਭੇਜਿਆਹੈਅਰੁਅਪੁਣੀਦਇਆਕਰਕੈਸਿਤਜ
 ਨਹੁਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਅਗਿਆਕਰੀਹੈਜੇਸੁਰੁਅਰੁਅਸੁਰੁਮਾਰਗਕਉਲਖਾਵਹੁ
 ਅਰੁਗੁਗਵਾਨਜੀਵਹੁਕਉਸੁਰੁਮਾਰਗਵਿਖੇਲਗਾਵਹੁਬਹੁਕੁਸੁਰੁਅਰੁਅ
 ਸੁਰੁਮਾਰਗਕਾਪ੍ਰਗਟਕਰਣਾਇਸਨਮਿਤਕਹਾਹੈਜੇਮਹਾਰਾਜਕਉਪਰਿਕਿਸੀ
 ਮਾਨੁਖਕਾਨਿਹੈਰਨਾਰਹੈਅਰੁਐਸੇਨਕਹੈਜੇਮੇਸੁਰੁਮਾਰਗਕਉਜਾਨਤਾਥਾ
 ਤਾਤੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇਅਪੁਣੀਦਇਆਕਰਕੈਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਕੁਲਾਈਅਰੁਬੁਰਾਈਕਾ
 ਮਾਰਗਪ੍ਰਸਿਧਕੀਆਹੈਸਿਉਸਵਿਖੇਸੀਸਾਕਛੁਨਹੀਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕੀਪ੍ਰ
 ਤਿਤਸਰਬਮਾਨੁਖਹੁਕਉਅਵਸਮੇਵਪਰਵਾਣਹੈ॥੧॥ ਇਤਿਪ੍ਰੀਤਵ
 ਰਨਨਿਨਾਮੁਸਰਗਹ॥ ਅਥਦੂਸਰੇਸਰਗਵਿਖੇਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਾਵਰ
 ਨਨੇਹਵੈਗਾ॥ ਤਾਤੇਜਾਣਤ੍ਰਿਜੇਗੁਗਵਿਤਨੇਗੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਅਪੁਣੇਵਚਨ
 ਹੁਵਿਖੇਕਹਾਹੈਜੇਮੁਸ਼ਕਉਵੈਗਾਪ੍ਰਿਭੁਖਅਤਿਪ੍ਰੀਤਮਹੈਅੇਸੇਹੀਪਵਿ
 ਰਮਾਨੁਖਮੁਸ਼ਕਉਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤੇਹੈਪਰੁਤ੍ਰਿਅਪੁਣੇਚਿਤਵਿਖੇਅੇਸੇਨਜਾ
 ਏਜੇਇਹਸਰੁਗੀਵਿਸੇਖਤਾਸਰੀਰਅਰੁਵਸਤੁਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਹੀਹੈਕਾ
 ਹੋਤੇਜੇਇਹਪਵਿਤ੍ਰਤਾਜਲਕਰਕੈਹੋਤੀਸੋਮਹਾਅਸਭੁਲੈਤਾਤੇਪਵਿਤ੍ਰਤ
 ਕਾਅਰਥਤੁਸ਼ਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮਸ੍ਰਾਇਆਚਾਹੀਤਾਹੈਸੋਪਵਿਤ੍ਰਤਾਭੀ
 ਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੈਸੋਪ੍ਰਥਮੇਜੀਵਆਤਮਾਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਹੈਅਰੁਇਸਪਵਿ
 ਤ੍ਰਤਾਕਾਅਰਥਇਹੁਹੈਜੇਅਨਾਤਮਾਤੇਭਿਨਅਰੁਜੁਦਹੋਵਣਾਅਰੁਸਰਬ
 ਪਦਾਰਥਹੁਕਉਵਿਸਿਮਰਨਕਰਨਾਅਰੁਗੁਗਵਿਤਕੇਸਰੂਪਵਿਖੇਅਪੁਣੇ
 ਚਿਤਕੀਬ੍ਰਿਤਿਕਉਲੀਨਕਰਨਾਸਿਇਹਮਹਾਪੁਰਖਹੁਕੀਅਵਸਥਾਹੈਪ
 ਰੁਜਬਲਗੁਇਹਜੀਵਅਨਾਤਮਾਤੇਸੁਪੁਨਹੀਹੋਤਾਤੁਬਲਗੁਗਵਿਤਕੇ
 ਰੁਜਨਵਿਖੇਇਸਥਿਤਨਹੀਹੋਸਕਤਾਬਹੁਕੁਦੂਸਰੀਰਿਵੇਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਹੈ
 ਸੋਇਸਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਾਅਰਥਇਹੁਹੈਜੇਮਲੀਨਸੁਰਾਵਹੁਤੇਸੁਧੋਵਣਾ
 ਜੇਸੇਈਰਖਾਅਰੁਮਾਨਪਾਖੰਡ੍ਰਿਸਨਾਵੈਰਭਾਵਇਤਿਅਵਿਕਸਭੀਬੁ
 ਰੇਸੁਰਾਵਹੁਕਉਆਗੁਕਰੇਅਰੁਲੇਸੁਰਾਵਹੁਕੀਸੁਦਰਤਾਈਸਾਥਅ

ਪਟੇਰਿ ਦੇ ਕਉ ਸਿ ਦਰਬਨ ਵੇ। ਜੈ ਸੇ ਨਿ ਮ੍ਰਿਤ ਅਰੁ ਸਿ ਜਮੁ ਅਰੁ ਤਿ ਅਗਾਧੀ ਰਜੁ ਭਗ
 ਵੰਤ ਕਾਭੇ। ਅਰੁ ਉਸਹੀ ਕੀ ਆਜਾ। ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਆਇ ਕੋ ਜੇ ਉਤਮ ਸੁਭਾਵੇ। ਸੋ ਇਹੁ ਜ
 ਗਿਆ ਸੀ ਜਨਹੁ ਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਤੀ ਸਹੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਇਤ੍ਰੀ
 ਅਰੁ ਕਉ ਪਾਪ ਹੁਤੇ ਸੁਪੁਕਰਣਾ। ਜੈ ਸੇ ਨਿ ਦ੍ਰਾ ਅਰੁ ਸੁ ਰੁ ਅਰੁ ਕਸੁ ਧਜੀ ਵਕਾਚੇ ਹੀ
 ਅਰੁ ਪਗੜਿ ਸਟਿ ਦੇਖਣੀ। ਸੋ ਮੇ ਸੇ ਅਪਕਰਮ ਹੁਕਾਤਿ ਅਗੁ ਕਰਣਾ। ਅਰੁ
 ਸਰਬ ਇਤ੍ਰੀ ਅਰੁ ਕਉ ਸਿ ਜਮ ਵਿਖੇ। ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨਹੁ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਵਿਖੇ ਰਾਖਣ
 ਸੋ ਇਹੁ ਸਾਂਤ ਕੀ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਤ ਰਉ ਥੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਇਹੁ ਹੈ।
 ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਵਸਤੁ ਅਰੁ ਸਹੀ ਰਹੁ ਕਉ ਮਲੀਨ ਤਾਤੇ ਸੁਪੁਕਰਣਾ। ਅਰੁ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ
 ਕਰ ਅਪੁਣੇ ਇਸੁ ਕੀ ਪੂਜਾ ਅਰੁ ਜਾ ਪਾਵਿਖੇ ਸਵਧਾਨ ਹੋਵਣਾ। ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਆ
 ਜੇ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੀ ਚਾਰ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਸਭੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਜੇ ਅਪੁਣਾ ਮੁਖ ਸਹੀ ਰੁ ਅਰੁ
 ਵਸਤੁ ਹੁਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੀ ਚਿਹਰੀ ਆਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾਇ ਸਹੀ ਸੁਚਤਾ ਕੇ ਜਤਨ ਵਿ
 ਖੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਇਹੁ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਮਹਾਨੀ ਚਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਸੁਗ
 ਮ ਹੋ। ਅਰੁ ਦੂਜਾ ਇਸ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਿਖੇ ਮਨ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾ
 ਰਨ ਤੇ ਸਭੁ ਕੋਈ ਇਸੀ ਕਉ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਜੇ
 ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵੁ ਹੁਤੇ ਕਹੀ ਥੀ। ਅਰੁ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੁਕੇ ਤਿ ਅਗਾ ਵਿਖੇ ਜੋ ਇਤ੍ਰੀ ਅ
 ਹੁਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਿਖੇ ਮਨ ਕਉ ਕਛੁ ਅਸਥੂਲ ਸੁਖੁ ਨ ਹੀ ਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਇਸ ਸੁਖ ਮ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਉ ਅਵਰੁ ਲੋਕ ਭੀ ਦੇਖਤੇ ਨਹੀ। ਕਾ
 ਰੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਰਿਦੇ ਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਉ ਭੁਗਵੰਤ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਤਰਜੀਵਨ
 ਹੀ ਜਾਣ ਸਕਤੇ। ਇਸੀ ਕਾਗਣਿ ਤੇ ਇਸ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੀ ਚਿਹਰਾ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਛੁ
 ਨ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਉ ਮਹਾ ਕਠਿਨ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਅਸਥੂਲ ਸਹੀ
 ਰਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਦ ਪਇਹ ਮਹਾਨੀ ਚਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਜਬ ਇਸ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ
 ਕਉ ਜੁਗਤਿ ਸਾਥਿ ਕਰੀ। ਤਬ ਇਹ ਭੀ ਭੁਲੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਸਹੀ
 ਸਿਸੇ ਕੇ ਸਮੁਝਾ ਵਿਖੇ ਵਹਿ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਉਲਟਾ ਪਾਪੀ ਅਰੁ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਸੋ ਇਨ੍ਹੈ ਸਨਹੁ ਕਾ ਸੁਭਾਵੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਦਾ ਬਾਸਨਹੁ ਅਰੁ ਬਸਤੁ ਹੁਕਉ
 ਖੇਵਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਉ ਚੁਣਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਾਸਣਹੁ ਕਉ ਭੀ ਭਿ
 ਨ ਰਾਖਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਅਵਰੁ ਕੋਈ ਇਸ ਕਉ ਹਾਥੁ ਨ ਲਗਾਵੈ। ਸੋ ਜਦ ਪਇਸ ਪਾਵਿਤ੍ਰ
 ਤਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਅਵਰੁ ਦੇਖ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਪਰੁ ਇਹ ਭੀ ਤਬ ਭੁਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਬ ਇਹ

ਸੁਚਤਾਖਰਜੁਗਤੁਸਾਥਹੋਵੈ। ਸੋਪ੍ਰਥਮਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਜੇਤੇਸੁਤੁਕਰਤਤੁ
 ਅਵਸਮੇਵਕਰਣੇਜੇਗਹੈ। ਸੋਉਨਦੁਤੇਵਰਨਰਹੈ। ਜੇਸੇਵਿਦਿਆਕਾਪਜਨਾਅ
 ਰੁਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਚਨਹੁਸਉਵੀਚਾਰਨਾ। ਅਥਵਾਅਪਣੇਸਹੀਰੁਅਰੁਸਨਬੀਧੀ
 ਅਹੁਕੇਨਮਿਤਸੁਪੁਜੀਵਕਾਉਦਮਕਰਣਾ। ਜੇਕਿਸੀਤੇਕਿਛੁਮਾਗਣੇਕੀਇਛਾ
 ਨਰਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਅਵਰਕੀਆਸਭੀਨਹੋਵੈ। ਤਾਤੇਇਹੁਸਭਹੀਕਰਤਤਲਾਭੁਹ
 ਇਕਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਚਹੀਤਹੈ। ਜੇਮੇਸੇਕਾਰਜਹੁਕਉਤਿ। ਆਗਕਰਿਪਵਿਤਤਾਕੀ
 ਅਧਿਕਤਾਵਿਖੇਅਪੁਣਾਸਮਾਨਬੀਤਜਾਵੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਵਿਦਿਆਅਰੁਵੀਚਾਰਾਅ
 ਰੁਸੁਪੁਜੀਵਕਾਕਾਉਦਮਕਰਕੈਪਵਿਤਤਾਤੇ। ਅਧਿਕਉਤਮਹੈ। ਤਾਤੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
 ਅਰੁਜਗਿਆਸੀਜੇਆਗੇਹੂਏਹੈ। ਜੇਸਹੀਰਕੀਪਵਿਤਤਾਵਿਖੇਅਸਕਤਿਅਰੁ
 ਲੀਨਨਹੋਤੇਥੇ। ਬਹੁਜਸੁਪੁਜੀਵਕਾਅਰੁਵਿਦਿਆਕਾਵੀਚਾਰਣਾ। ਅਰੁਸੇਵਾ
 ਆਦਿਕਸੁਰੁਕਰਮਹੁਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਰਹਤੇਥੇ। ਅਰੁਰਿਦੇਕੀਸੁਪੁਤਾਕੇਨਮਿਤ
 ਅਧਿਕਪੁਰੁਖਾਰਥਕਰਤੇਥੇ। ਪਰੁਜਿਸਪੁਰੁਖਕੀਐਸੀਅਵਸਥਾਤੇਵੈਤਿਸੇ
 ਕਉਪਹਿਬੈਸਨੇਕਉਚੇਖਰਾਖਣਾਪਰਵਾਣੁਨਹੀ। ਅਰੁਜੇਕੇਈਆਲਸੁਅ
 ਰੁਭੇਗਹੁਕੇਨਮਿਤਪਵਿਤਤਾਕਾਤਿ। ਆਗੁਕਰੇ। ਜੇਤਿਸਕੋਬੈਸਨੇਉਪਰਦੇਖ
 ਰਾਖਣਾਅਜੇਗਹੈ। ਬਹੁਜਿਦੁਸਹੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਕਪਣਅਰੁਅਭਿਮਾਨ
 ਤੇਅਪੁਣੇਚਿਤਕਉਬਚਾਇਗਾਖੇ। ਇਸਕਰਕੈਜੇਜਿਸਪੁਰੁਖਕੀਧਿਤਿਅ
 ਸਭੁਲਪਵਿਤਤਾਵਿਖੇਅਧਿਕਹੋਤਹੈ। ਸੋਸੁਭਵਕਹੀਅਪਣੀਸੁਚਤਾਅ
 ਰੁਬਝਾਈਕਉਪੜਾਵਿਖਾਵਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਅਭਿਮਾਨੀਹੋਜਤਾਹੈ। ਬ
 ਹੁਜਬਅੰਕਸਮਾਤਉਸਕਾਰਰਣਪ੍ਰਥਵੀਪਰਛੁਹਿਜਾਤਾਹੈ। ਅਥਵਾਕਿਸੀ
 ਅਵਰਕੇਬਾਸਨਤੇਜਲਲੇਵੈ। ਤਬਲੇਕਹੁਕੀਨਿਦਾਤੇਭੈਮਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਮੇ
 ਸੇਪੁਰੁਖਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਲੇਕਉਕਉਦੇਖਤੇਨਗੋਪਾਵਹੁਰਲੈ। ਅਥਵਾ
 ਕਿਸੀਅਵਰਕੇਬਾਸਣਕਾਪਾਣੀਪੀਲੇਵੈ। ਸੋਅਪੁਣੀਪਰੀਖਿਅਕੇਨਮਿਤ
 ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵਰਤੇਤਉਰੁਲਾਹੈ। ਤਾਤੁਪਰਸਾਇਹੁਜੇਅਪੁਣੀਬਝਾਈਕਉ
 ਪ੍ਰਗਟਨਾਕਰੇ। ਅਰੁਜਬਉਸਕਾਮਨੁਮੇਸੇਕਕਤਤਵਿਖੇਵਰਤਮਾਨਨਹੋਸਕੈ
 । ਤਬਜਾਣੇਜੇਮੁਝਕਉਕਪਣਅਰੁਦਿਰੁਨੇਘੋਰਲੀਆਏ। ਤਬਉਸਕਉਅ
 ਵਸਮੇਵਪਰਵਾਨਹੈ। ਜੇਉਸਪਵਿਤਤਾਈਕਾਤਿ। ਆਗੁਕਰੇ। ਅਰੁਲੇਕ
 ਹੁਕੀਨਿਆਈਵਰਤੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਅਸਭੁਲਪਵਿਤਤਾਭੀਜਗਤਕੀਕੀਰ

ਤਿਹੈ ਅਰੁ ਦਿਤ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਕੀ ਬੁਧਿ ਹੀ ਨਾ ਸੋਹ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਤੁਤੇ ਦਿਤੁ ਅਰੁ ਕਪਟਕ
 ਉਦੁਰ ਕਰਣੇ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਾ ਅਸਥੂਲ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕਾ ਬਿਅਗਾਣਾ ਵਸੇਖੈ ਪਬਹੁ ਤਿ
 ਤੀ ਸਗੀਜੁਗਾ ਤਿ ਇਹੁ ਪੈ ਜੋ ਸਰਬ ਦਾ ਅਧਿਕ ਸਿਸੇ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤਿ ਭੀ ਨਹੈ ਜਾਵੈ ॥ ਤੁ
 ਤਿ ਚਾਹੀ ਮੇਰੇ ਜਿਸ ਪੁਕਾਰ ਕਾ ਸਿ ਜੋਗਾ ਅਇ ਬਨੈ ਤਿ ਸੀਰਾਂ ਤਿ ਵਰਤ ਲੇਵੈ ॥ ਕਹਿ ਤੇ
 ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਕਉ ਸਿਸੇ ਵਿਖੇ ਤਿ ਕਰਨਾ ਅਜੇਗਾ ॥ ਅਰੁ ਅਗੇ ਜੇ ਤੇ ਸਿਤ ਜ
 ਨਹੁ ਏਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਨਹੁ ਨੇ ਭੀ ਗਿਲਾਨ ਅਰੁ ਸਿਸੇ ਵਿਖੇ ਅਪਕਉ ਬੀਧ ਮਾਨ ਨਹੀ ਕੀਆ
 ॥ ਅਰੁ ਲੋਕ ਕੁ ਕੀਨਿਆ ਏੀ ਸਮਾਨ ਅਚਾਰ ਵਿਖੇ ਵਿਚਰੇ ॥ ਤੁਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਮਹਾਪੁ
 ਰਖਹੁ ਕੇ ਅਚਾਰ ਕਾ ਤਿ ਆਗੁ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਸਟ ਜਾਣੈ ॥ ਤਬ ਜਾਣੀ ਮੇਰੇ
 ਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤੁਤੇ ਨਿਰਸਿਧੇ
 ਹਮੇ ਸੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕਾ ਤਿ ਆਗੁ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਚਿਰ ਉਥੀ ਜੁਗਾ ਤਿ ਇ
 ਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਕਛੁ ਖੇਦੁ ਪਹੁਚੈ ਤਬ ਉ
 ਸਕਰ ਮਕਉ ਅਵਸਮੇਵ ਤਿ ਆਗਾਵੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਜੀ ਵਹੁ ਕਾ ਵਖਾਵਣਾ ਮ
 ਹਾਪਾਪੈ ॥ ਅਰੁ ਅਸਥੂਲ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕੀ ਤਿ ਆਗਾ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਪਾਪੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥
 ਜੇ ਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਇਸ ਕਉ ਮਿਲਣੇ ਲਾਗੇ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਇਹੁ ਸਗੀਰ ਅਰੁ ਅੰਗ
 ਦੁਕੇ ਪ੍ਰਸੇਦ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸੁ ਕਰ ਰਹੈ ॥ ਤਬ ਇਹੁ ਭੀ ਅਜੇਗਾ ਹੈ ॥ ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਮਿਤ੍ਰ ਕ
 ਉਭਾ ਵਸਿ ਜੁਗਾ ਤਿ ਮਿਲਣਾ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰੁ ਨ ਕਰਨਾ ॥ ਸਿ ਇਹੁ ਸਹਿ ਸ੍ਰ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਤੇ ਵਸੇਖੈ ॥ ਅੰਧੇ ਜੋ ਬਕੇ ਏ ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਕੇ ਅਸਟਉ ਪਰਿਚਰਣਾ
 ਖੇ ॥ ਅਥਵਾ ਇਸ ਕੇ ਬਾਸਣ ਤੇ ਜਲ ਲੇਵੈ ॥ ਤਬ ਚਾਹੀ ਮੇਰੇ ਉਸ ਕਉ ਵਰਜੇ
 ਨਾਹੀ ॥ ਅਰੁ ਗਿਲਾਨ ਭੀ ਨ ਲਿਆਵੈ ॥ ਪਰੁ ਬਹੁ ਤੇ ਪੁਰਖ ਤੇ ਸਗੀਰ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ
 ਪੁਰਨੇ ਹਾਰੇ ॥ ਅੰਧੇ ਸੁਖ ਮਰੇਦ ਕਉ ਨਹੀ ਸਮਝਤੋ ॥ ਤੁਤੇ ਜ ਬਕੇ ਏ ਮਾਨੁਖ ਅਚਾ
 ਨ ਕਹੀ ਉਨ ਕੇ ਅਸਣ ਅਥਵਾ ਬਾਸਨ ਸਾਥ ਛੁਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰੁ
 ਕਰਤੈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕਠੋਰ ਵਚਨ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਕਾ ਹਿਦਾ ਦੁਖਾਵਤੈ ਹੈ ॥ ਸੋ ਅੰਧੇ ਸੀ ਕੀਆ
 ਅਰੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਸਰੁ ਹੀ ਅਜੇਗਾ ਹੈ ॥ ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਨਦਾ ਪਇਸ ਕੀਆ ਕਰ ਕੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰੁ
 ਖਹੁ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਭੀ ਦੁਖਾਵਤੈ ਹੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਆਪਕਉ ਅਧਿਕ ਵਸੇਖਾ ਮਾਨਤੈ ਹੈ ॥
 ਅਰੁ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰ ਕੇ ਅੰਧੇ ਉਨ ਮਤਿ ਹੋਤੈ ॥ ਜੇ ਮਾਨੇ ਇਨਹੁ ਨੇ ਲੋਕਉ ਪਰਬਹੁ ਉ
 ਪਕਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬਾਇ ਸੀ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰੁ ਕਰਤੈ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਤੇ ਸੁਕ
 ਚਰਹਿ ਤੈ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਭੁਲਾ ਕਰ ਮਜਾਨਤੈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪਣੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕ

ਉਪਗਾਇਖਾਵਤੇਹੈਂ। ਅਰੁਬਡਾਈਕਰਤੇਹੈਂ। ਅਰੁਅਉਰੁਕਉਰਿਸਟਜਾਣਕਾਰਿ
 ਗਿਲਾਨਕਰਤੇਹੈਂ। ਸੋਮਨੇਮਹਾਪੂਰੁਹੈਂ। ਅਰੁਉਨਕਾਰਿਦਾਕੋਧਅਰੁਅਭਿਮਾਨਕਰ
 ਕੈਮਹਾਂਅਪਵਿਤ੍ਰਹੈਂ। ਸੋਮੇਸੇਕਰਮਹੁਕਾਰਿਕੈਉਨਕੇਰਿਦੇਕੀਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾਪਗਾਇ
 ਪਤ੍ਰੀਹੋਤੀਹੈਂ। ਅਰੁਇਸਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾਤੇਆਪਣੇਬਿਦੇਕਉਸੁਪੁਕਰਣਾਅਵਸਮੇਵ
 ਪਰਵਾਣੁਹੈਂ। ਕਹਿਤੇਜੇਅਪਲਛਣਕੀਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਰਕੈਬੁਧੀਨਾਸੁਹੇਜਤੀਹੈਂ।
 ਬਹੁਰੁਪਾਂਚਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈਂ। ਜੇਜੇਸੇਸਰੀਰਕਉਸੁਪੁਰਾਖਤਾਹੈਂ। ਤੇਸੇਹੀਅਹ
 ਰੁਅਰੁਬਿਵਹਾਰਕਉਭੀਸੁਪੁਕਰੈ। ਅਰੁਵਚਨਭੀਸੁਪੁਕਰੈ। ਇਸਕਰਕੈਜੇਵਚ
 ਨਅਰੁਅਹਾਰਕੀਸੁਪਤਾਬਸਤ੍ਰੁਅਰੁਬਾਸਨਹੁਕੀਸੁਪਤਾਕੇਸੇਅਧਿਕਵਸੇਖਹੈਂ।
 ਅਰੁਜੇਪੁਰਖਅਹਾਰੁਅਵਿਕਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਾਤਿਆਗੁਕਰੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਹੀਕੀ
 ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਵਿਖੇਰੁਬਜਾਵੈ। ਤਬਜਾਣੀਅੰਜੇਵਹੁਪੁਰੁਖਸਰੀਰਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਭੀਦਿ
 ਰੁਅਰੁਕਪਟਕੇਨਮਿਤਕਹੀਹੈਂ। ਅਰੁਕਰਤਾਹੈਂ। ਜੇਸੇਕੋਈਅਨੁਖਰੁਖਬਿਨਾਅਧਿ
 ਕਅਹਾਰੁਕਰੈ। ਅਰੁਹਾਥਪਾਵਧੋਏਬਿਨਾਭੁਜਨਵਿਖੇਇਸਥਿਤੋਹੈਂ। ਹੀਨਤੀਸੇ
 ਇਤਨਭੀਨਹੀਸਮਝਤਾਜੇਜਬਵਹੁਹਾਰੁਪਵਿਤ੍ਰਹੈਂਤਬਮੇਤਬਉਸਕਉਖਾਇਕਰ
 ਹਾਥਅਰੁਪਾਵਕਿਉਕਰਧੋਵਤਾਹੈਂ। ਅਰੁਜਬਅਹਾਰੁਅਪਵਿਤ੍ਰਹੈਂਤਬਮੇਉਸਕਉ
 ਅਤਿਤਕਰੁਖਬਿਨਾਕਿਉਖਾਤਾਹੈਂ। ਬਹੁਰੁਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਸਾਬਿਖਾਨਪਾਨਿਕੀ
 ਕ੍ਰਿਆਵਿਖੇਰੁਦਰਾਖਤਾਹੈਂ। ਤਬਉਨਹੁਕਉਤਪਤਿਕੀਆਹੁਆਅਹਾਰੁਕਿਉਖਾ
 ਤਾਹੈਂ। ਅਰੁਮੇਸੇਨਹੀਜਾਨਤਾਜੇਅਹਾਰਕੀਸੁਪਤਾਕਰਣੀਅਧਿਕਵਸੇਖਹੈਂ। ਤੁੰਤੇ
 ਅਹਾਰਕਸਿਜਮਨਕਰਣਾਅਰੁਸਰੀਰਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਵਿਖੇਅਸਕਤਹੋਵਣਾ
 ਸੋਇਹੁਸਾਰੇਪੁਰਖਹੁਕਾਇਹਨਹੀਹੋਤਾ। ਬਹੁਰੁਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਸਾਬਿਖਾਨਪਾਨਿਕੀ
 ਜੇਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈਕੀਕ੍ਰਿਆਵਿਖੇਮੇਸਾਅਸਕਤਨਹੋਵੈਂ। ਜੇਬਸਤ੍ਰੁਅਰੁਬਾ
 ਸਨਹੁਕਉਹੀਪੜਾਧੋਵੈਂਅਧਿਕਾਅਥਵਾਅਪੁਣੀਸੁਪੁਜੀਵਕਾਕੇਕਾਰਜਤੇਰ
 ਚਿਜਾਵੈਂ। ਅਥਵਾਕਿਸੀਕੋਸਾਥਕਛੁਵਚਨਕੀਆਹੋਵੈਂ। ਤਬਉਸਪੁਰੁਖ
 ਉਇਸਕੀਆਸਾਕਾਰਿਕੈਖੇਦੁਪਹੁਚੈਸੇਇਹਸਕਹੀਨਿਵਹੈਂ। ਕਹਿਤੇਜੇਜੀਵਹੁਕੀ
 ਉਤਪਤਿਅਵਿਕਕਰਮਅਵਸਮੇਵਕਰਨੀਚਹੈਂ। ਬਹੁਰੁਜਬਕਿਸੀਜੁਰੁਅ
 ਸਥਾਨਵਿਖੇਅਪੁਣਾਅਸਥੁਬੁਤਲੀਬਾਕਗਵਿਛਾਵੈਂ। ਸੋਕਿਸੀਕਾਬਸਤ੍ਰੁ
 ਦੁਹੇਨਹੀ। ਸੋਇਹੁਅਥਵਾਅਜੇਗੁਹੈਂ। ਕਹਿਤੇਜੇਪ੍ਰਥਮੇਤਉਅਪੁਣੀਮ੍ਰਿਜਾ
 ਦਤੇਅਧਿਕਾਅਸਥਾਨਕਉਰੋਕਣਾਹੀਰੁਲਾਨਹੀ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਇਹੁਹੈਂਜੇਇ

ਸਕਾਰਿ ਕੈ ਅਵਰ ਮਾਨੁ ਖਰੁ ਕਉ ਸੁਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨੁ ਕੀ ਨਿਕਟ ਤਾਤੇ ਹੀ
 ਲਾਨ ਕਰਨੀ ਭੀ ਨਿਦੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅਧਿਕ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਿਖੇ ਮੇਸੇ ਹੀ ਵਿਘਨ ਉਪਜਤੇ
 ਹੈ ਅਰੁ ਜੇ ਮਾਨੁ ਖਰੁ ਖਰੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਨਹੁ ਪਾਪਹੁ ਕਉ ਨਹੀ ਸਮਝਤਾ ਬਹੁੜ
 ਅਜਾਣਤਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨੁ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਵੈ ਕਰਕੈ ਪਾਪੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇਜ ਬ
 ਤੈ ਨੇਰੁ ਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿਆ ਜੇ ਸੁਖ ਮਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਈ ਭਿਨ ਹੈ ਅਰੁ ਅਸ ਬੂਲ
 ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਈ ਭਿਨ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਮੇਨੇ ਪੀਛੈ ਵਰਨਨ ਕੀ ਆ ਹੈ ਜੇ ਸੁਖ ਮਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਈ
 ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਇਝੀ ਅਹੁ ਕਉ ਅਸੁ ਭੁਕਰ ਮਹੁ ਤੇ ਪ
 ਵਿਤ੍ਰਗਾਖਣਾ ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵਹੁ ਤੇ ਅਪੁਣੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਸੁ
 ਧੁਕਰੇ ਅਰੁ ਤੀਸਰੀ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਸਰਬ ਅਨਾਤਮਾ ਕਉ ਤਿਆਗ ਕਾਰਿ ਆਪ
 ਏ ਆਪ ਕਉ ਸੁਧੁ ਕਰਣਾ ਤਾਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ
 ਜੇ ਅਧਿਕ ਪੁਰਖਾਰ ਬਸੁਖ ਮਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਈ ਹੀ ਵਿਖੇ ਕਰੇ ਅਰੁ ਸਗੀਰ ਕੀ ਪ
 ਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਾਰਜ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਕਰ ਲੈਵੇ ॥ ੨ ॥ ਇਤਿ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਰਨਨੇ ਨਾਮੁ ਸਰਗਗਾ ॥
 ॥ ਅਥ ਤੀਸਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਦਸ ਦੇਵੇ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥
 ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਤੇ ਜੇ ਸੇ ਭੁਜਨ ਕਰਵੇ ਕਾਏ ਕਾ ਅਕਾਰ ਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਉਸ ਕਾ ਜੀਵ ਹੈ ॥
 ਸੋ ਰਿਦੇ ਕੀ ਇਕ ਗ੍ਰੰਥਾ ਭੁਜਨ ਕਾ ਜੀਵ ਹੈ ਅਰੁ ਸਰਬ ਇਝੀ ਅਹੁ ਕਉ ਜੇਰੇ
 ਕੁ ਬੈਠਣਾ ਸੋ ਇਹ ਭੁਜਨ ਅਕਾਰ ਹੈ ਪਰੁ ਜੇ ਸੇ ਜੀਵ ਬਿਨਾ ਅਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿ ਕਰੋਤਾ
 ਤੇ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਇਕ ਗ੍ਰੰਥਾ ਬਿਨਾ ਭੁਜਨ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜਾ ਇਸੀ ਪ੍ਰ
 ਕਾਰ ਦਸ ਦੇਵੇ ਕਾ ਭੀ ਏਕ ਜੀਵ ਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਉਸ ਕਾ ਅਕਾਰ ਹੈ ਸੇਜ ਬਲ
 ਗੇ ਮੇਸੇ ਭੇਦ ਕਉ ਨ ਸਮਝੇ ਤੁਥਲ ਗਾਣਾ ਦੋਦਾ ਭੀ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਜੀਵ ਬਿ
 ਨਾ ਸਗੀਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਮ੍ਰਿਤ ਕਰੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਦਸ ਦੇਵੇ ਤਾਤ ਪਰਜਤੀ ਨ ਹੈ ॥
 ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਸਭ ਕੋਈ ਮੇਸੇ ਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭੁਗਵਤਿ
 ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਅਰੁ ਭੁਗਵਤਿ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਏਹੁ ਹੈ ਜੇ ਭੁਗਵਤਿ
 ਬਿਨਾ ਅਵਰ ਕੀਸੀ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਹੋਵੇ ਅਧਿਕਾ ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਮਾਨੁ ਖ
 ਏ ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਜੇ ਹਮ ਕਉ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਭੁਗਵਤਿ ਹੀ ਅਧਿਕ
 ਪ੍ਰੀਤ ਮ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਸ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਕਰਣੀ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕਉ ਅਵਸਰੇ ਵਪ
 ਰਵਾਣੇ ਹੈ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਪਰੀਖਿਆ ਕੀਏ ਬਿਨਾ ਅਰਿ ਮਾਨ ਕਰਣਾ ਵਿਅਰਥ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪਰੀਖਿਆ ਏਹੁ ਹੈ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਸਭ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮ ਪਦਾਰਥ ਭੁਗਵਤਿ

ਤਪਰਵਾਰਦੇਵੈ ਸੋਧਨਇਸਗੀਵਾਕਾਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਮਹੈ। ਤਤ੍ਤੋਪਗੀਖਿਆਕੇ
ਨਮਿਤਧਨਕਾਰੇਵੁਣਾਪਰਵਾਨਹੈ। ਜੋਇਸਕਰਕੇਅਪੁਣੇਰਿਵੇਵਿਖੇਰੁਗਵਿਤ
ਕੀਪ੍ਰੀਤਕਉਪਛਾਣੈ। ਪਰਜਿਨਹੁਨੇਇਸਰੁਦਕਉਸਮਾਝਿਆਹੈਸੇਵਹੁਮਨੁਖ
ਭੀਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕੇਹੋਤੇਹੈ। ਪ੍ਰਥਮਪੁਰਖਤੇਅੰਸੇਸਚਿਆਰਹੈਜੋਉਨਹੁਨੇਅਪੁਣੇਸ
ਰਬਿਸਕਉਰੁਗਵਿਤਕਉਪਰਿਵਾਰਿਆਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਵਹੁਪੁਰਖੁਦਸਵਿਧਕੇਦਾਨਦੇ
ਏਕਉਭੀਕ੍ਰਿਪਾਇਤਾਜਾਣਤੇਹੈ। ਤਤ੍ਤੋਉਨਹੁਨੇਸਰਬਤਿਆਗੁਕੀਆਹੈ। ਜੋਸੇਅ
ਬੁਥਕਰਸਦੀਕਰੀਅਪੁਣਾਸਰਬਿਸਸਿਤਜਨਾਕੇਪਾਸਲੇਆਇਆਥਾ। ਤਬਸਿਤ
ਜਨਹੁਨੇਪੁਛਿਆਜੋਅਪੁਣੇਸਨਬੰਧੀਅਹੁਕੀਜੀਵਕਾਕੋਨਮਿਤਕਿਆਰੀਖਿਆਇ
ਆਹੈ। ਤਬਸਦੀਕਨੇਕਹਾਜੇਸਾਂਈਸਰਬਜੀਵਹੁਕੀਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕਰਨੇਹਾਰਾਹੈ। ਜੋਮੁ
ਸੁਤੇਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਉਨਕੀਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕਰੇਗਾ। ਬਹੁਜਨਬਉਮਰਸਿਤਜਨਹੁਕੇਪਾ
ਸਆਇਆਥਾ। ਤਬਉਸਨੇਕਛੁਧਨਸਿਤਜਨਾਕੇਆਰੇਆਨਰਾਖਿਆ। ਤਬਸਿਤ
ਜਨਾਨੇਪੁਛਿਆਜੋਸਨਬੰਧੀਅਹੁਕੇਨਮਿਤਕਿਆਰੀਖਿਆਇਆਹੈ। ਤਬਉਸਨੇਕ
ਹਜੇਤਕਛੁਈਹਾਲੇਆਇਆਹੈ। ਤਿਤਹੀਸਨਬੰਧੀਅਹੁਕਉਦੇਆਇਆਹੈ।
ਬਹੁਮਹਾਤਮਾਨੇਕਹਾਜੇਜੇਸੇਤੇਹੈ। ਅਰੁਸਦੀਕਕੇਧਨਲਿਆਵਣੇਵਿਖੇਰੇਦਹੁ
ਆਹੈ। ਤੇਜੇਹੀਤੁਮਾਰੀਅਵਸਥਾਵਿਖੇਰੇਦਹੈ। ਅਰੁਤੀਸਰੇਪੁਰਖੁਅੰਸੇਹੈ। ਜੋ
ਉਨਹੁਵਿਖੇਏਕਥਾਰਹੀਸਰਬਿਸਵੇਏਕੀਸਮਰਥਤਾਨਹੀ। ਤਤ੍ਤੋਧਨਕਾਸਿਗ੍ਰਹਿ
ਰਾਖਤੇਹੈ। ਪਰੁਤਉਭੀਅਰਬੀਜੀਵਹੁਕਉਉਦਾਰਤਾਸਹਤਦੇਤੇਹੈ। ਜੋਸੇਅਪੁਣੇ
ਸਨਬੰਧੀਅਹੁਕੀਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕਰਤੇਹੈ। ਤੇਜੇਹੀਅੰਭਿਆਗਤਹੁਕਉਭੀਪ੍ਰੀਤਿਸਿਜੁ
ਗਤਿਦੇਤੇਹੈ। ਬਹੁਤੀਸਰੇਪੁਰਖੁਅੰਸੇਹੈ। ਜੋਉਨਹੁਵਿਖੇਅੰਸੀਉਦਾਰਤਾਕੀਭੀਸ
ਪਰਥਤਾਨਹੀ। ਤਤ੍ਤੋਰੁਗਵਿਤਕੇਨਮਿਤਵਸਵਿਧਹੀਦੇਤੇਹੈ। ਪਰੁਰੁਗਵਿਤਕੀਆ
ਗਿਆਜਾਣਕਰਦਸਵਿਧਕੇਏਵੇਵਿਖੇਪ੍ਰਸਿਨਹਤੇਹੈ। ਅਰੁਜਿਨਕਉਦੇਤੇਹੈ। ਜੋਉਨ
ਕਉਪਰਿਅਪਣਾਉਪਕਾਰਨਹੀਜਾਣਤੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੋਉਸਦਾਨਦੇਵੇਵਿਖੇਅਪਣੀ
ਹੀਭੁਲਾਈਭੁਲਾਈਸਮਝਤੇਹੈ। ਸੋਇਹੁਕਨਿਸ਼੍ਚਾਅਵਸਥਾਹੈ। ਪਰੁਜਿਸਮਾ
ਨੁਖਕਉਰੁਗਵਿਤਕੇਨਮਿਤਵਸਵਿਧਦੇਣਾਭੀਕਠਨਹੈ। ਤਬਜਾਣੀਅੰਜੋਉਸ
ਕਉਰੁਗਵਿਤਕੀਪ੍ਰੀਤਿਹੀਕਛੁਨਹੀ। ਇਸਕਰਕੇਜੇਜਦਪ੍ਰਸਿਨਤਾਸਹਿਤਦ
ਸਵਿਧਭੀਦੇਵੇ। ਅਰੁਉਸਤੇਅਧਿਕਦੇਵੇਵਿਖੇਸਮਰਥਨਹੈ। ਤਉਭੀਪ੍ਰੀਤਿ
ਵਾਨਹੁਕੀਸਭਾਵਿਖੇਉਸਕਉਕ੍ਰਿਪਣਕਹੀਤਾਹੈ। ਬਹੁਦਾਨਦੇਵੇਵਿਖੇਦੂਸਰ

ਤਾਤਪਰਜਇਹੁਹੈ ਜੋਦਾਨਕਰਕੈ ਕ੍ਰਿਪਣਤਰੂਪੀਮਲੀਨਤਾਤੇਜੀਵਕਾਰਿਦਾਸੁ
 ਹੋਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਰੁਗਵੇਤਕੋਨਿਕਟਿਪਰੁਚਣੇਵੇਖੇਇਹੁਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੀਬਰੂਪ
 ਟਲੁਹੈ। ਅਬਦੁਮਹਾਮਲੀਨਤਾਸਰੀਰਕਉਅਪਵਿਤਕਰਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਕ੍ਰਿਪਣ
 ਤਾਰਿਦੇਕਉਅਪਵਿਤਕਰਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਕ੍ਰਿਪਣਤਾਰਿਦੇਕਉਅਪਵਿਤਕਰਤੀਹੈ।
 ਤਾਤੇਕ੍ਰਿਪਣਤਰੂਪੀਅਪਵਿਤਤਾਤੇਦਾਨਦੀਏਬਿਨਾਅਵਰਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਨਹੀਹੋਤਾਸੁ
 ਧੁ। ਇਸਿਕਾਰਣਤੇਉਦਾਰਤਾਕਰਕੈਕ੍ਰਿਪਣਤਾਨਸਵਹਈਹੈ। ਜੇਸੇਜਲਕਾਰਿਕੈ
 ਅਸਤੁਲਮਹੀਨਤਾਦੁਰਹੋਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਉਦੁਰਕਰਣੇਹੀਉਦਾਰਤਾ
 ਹੈ। ਪਰਜਗਿਆਸੀਜਨਦਸਵਿਧਆਦਿਕਦਾਨਕਾਅੰਗੀਕਾਰਨਹੀਕਰਤੇ। ਜੇਵਸ
 ਵੇਧਭੀਧਨਕੀਰੀਖਾਕੇਨਾਮਿਤਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਮਹਾਮਲੀਨਹੈ। ਇਸਕਾਤਾਤਪਰਜ
 ਇਹੁਹੈ। ਜੇਦਾਨਦੇਣੇਕਰਕੈਰੁਗਵੇਤਕੋਉਪਕਾਰੁਕਾਸੁਕਰਹੋਤਾਹੈ। ਇਸਕਰਿਕੈਜੇ
 ਇਹੁਧਨਭੀਬਰੂਸੁਖੁਹੈ। ਜੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕਉਸਰੀਰਕੇਵਿਵਹਾਰੁਅਰੁਪਰਮਾਰਥ
 ਕੇਮਾਰਗਵੇਖੇਸਹਾਇਤਾਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਜੇਸੇਬ੍ਰਤਅਰੁਭੁਜਨਕਰਣਾਸਰੀਰਕੇਸੁ
 ਖੁਕਾਸੁਕਰਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਦਾਨਦੇਣਾਧਨਕਾਸੁਕਰਹੈ। ਇਸਿਕਾਰਣਤੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨਜ
 ਬਾਪਰਉਨਿਰਧਨਤਾਈਕਰਕੈਦੁਖੀਦੇਖਤਾਹੈ। ਤਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਚਿਤਾਵੇ
 ਖੇਟੀਚਾਰੁਕਰਤਾਹੈ। ਜੇਇਹਭੀਮਹਾਰਾਜਕਾਜੀਵਹੈ। ਅਰੁਮੇਰੀਰੁਗਵੇਤਕਾ
 ਜੀਵਹੈ। ਤਾਂਤੇਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਸਾਂਟੀਕਾਸੁਕਰਹੈ। ਜੇਮੁਕਉਧਨਆਦਿਕਹੁਕਰਕੈ
 ਸੁਖੇਨਕੀਆਹੈ। ਅਰੁਇਸਕਉਅਰੁਭੀਬਨਾਇਆਹੈ। ਤਾਂਤੇਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਵੇਦਿ
 ਆਕਰਣੀਇਸਕੇਸਾਬਿਵੇਸੇਖਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਮਤਇਹਭੀਪਰੀਖਿਆਹੋਵੈ।
 ਅਰੁਮੇਇਸਪਰੀਖਿਆਤੇਅਚੇਤਹੋਜਾਵਉ। ਤਬਵਹੁਮਹਾਰਾਜਉਸਕਉਮੇਰੀ
 ਨਿਆਈਸੁਖੇਨਹੀਕਰੇ। ਅਰੁਮੁਕਉਉਸਕੇਅਧੀਨਕਰਿਵੇਵੇਤਬਮੇਰਾਕਿਆ
 ਬਲੁਹੈ। ਤਾਤੇਸਰਬਕਿਸੀਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਦਾਨਕੇਭੇਦਹੁਕਉਸਮਣਵੈਸਮਣੈ।
 ਤਬਉਸਕਾਦਾਨਦੇਣਾਵੇਅਰੁਭੁਨਹੋਵੈ। ਬਹੁਜਨਬਕਿਸੀਕਉਦਾਨਦੇਵੇਤਬਉ
 ਸਾਵਿਖੇਭੀਏਤੀਅਰੁਗਤਾਚਾਹੀਤੀਆਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਿਥਮਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਦਸ
 ਵੇਪਕੇਦੇਣੇਵੇਖੇਬਿਲਿਬਨਕਰੇ। ਤਬਇਸਕਰਿਕੈਭੀਤੀਨਲਾਹੁਹੋਤੇਹੈ। ਪ੍ਰਿਥ
 ਮਇਹੁਜੇਉਦਾਰਤਾਕੀਰੁਚਿਪਰਗਾਇਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਨਦੇਵੇਤਬਪਾਣੀਹੋ
 ਤਾਹੈ। ਸੇਪਾਪਕੇਭੇਕਰਿਵੇਣੇਵੇਖੇਪ੍ਰੀਤਕਾਚਿਹਨਕਛੁਨਹੀਭਾਸਾ। ਅਰੁਜੇਟਹੀ
 ਲੁਆਪ੍ਰੀਤਕਰਕੈ। ਜੇਕੁਆਟਹਲਨਕਰੇ। ਅਰੁਭੇਕਰਕੈਜੇਸੀਪ੍ਰੀਤਸਵਿਧਦੇ

ਏਵਿਖੇਅਰਥੀਅਹੁਕੇਚਿਤਵਿਖੇਪ੍ਰਸਿਨਤਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਇਸਕਉਅ
 ਸੀਸਾਕਰਤੇਹੈ। ਤਬਅਚਨਕਹੀਇਸਕੇਰਿਤਾਵਿਖੇਪ੍ਰਸਿਨਤਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁ
 ਦਸਵਿਧਦੇਵੇਵਿਖੇਫਿਲਕਰਤੇਹੈ। ਤਬਆਧਿਥਿਅਧਿਉਪਾਧਿਅਧਿਕਾਵਿ
 ਘਨਅਨਉਪਜਤੇਹੈ। ਅਰੁਜਬਸੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਤਬਸਰਬਦਖਹੁਤੇਨਿਰਕੁੰਧੋ
 ਤਹੈ। ਅਥਵਜਬਕੋਈਅਚਨਕਹੀਸਿਕਟਿਉਪਜਿਆਵੈ। ਅਰੁਇਹੁਪੁਰੁਖਸਿਕ
 ਟਵਿਖੇਦਾਨਦੇਵੇਕਉਸਮਰਥਹੀਨਹੋਸਕੈ। ਤਉਭੀਪੁਨਕਰਮਤੋਅਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਜਿ
 ਤਹੈ। ਤਤੇਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਸੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਕਹਿਤੇਜੇਜਬਇਸਮਾਨੁਖ
 ਕੋਰਿਦੇਵਿਖੇਦਾਨਦੇਵੇਕੀਰੁਚਉਪਜੈ। ਤਬਉਸਪਰਭੁਗਵਿਤਕੀਵਇਆਜਾਵੈ।
 ਅਰੁਅਪ੍ਰਾਪਤਿਉਵਿਖੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਭੈਮਾਨਹੋਵੈ। ਜੇਮਤਿਇਸਧਰਮਕੀਰੁਚਕਉ
 ਬੁਰਾਸਿਕਲਪਗਿਰਾਇਦੇਵੈ। ਤਤੇਇਸਧਰਮਕੀਰੁਚਕਉਸੀਪ੍ਰਾਪਤਿਪੁਰਨਕੀ
 ਅਚਾਹੈ। ਬਹੁਤਿਸਰਗਿਨੁਗਤਿਉਹੋਜੇਦਾਨਕਉਗੁਹਜਤੀਦੇਵੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਸਿਧਿ
 ਨਕਰੈ। ਤਬਦਿਭੁਅਰੁਕਪਟਤੇਦੁਰਹੈ। ਅਰੁਇਸਕਾਦਾਨਦੇਵੇਨਿਰਕਾਮੁਹੈ।
 ਅਰੁਸਿਤਜਨਪੁਕੇਵਚਨਹੁਵਿਖੇਭੀਆਇਆਹੈ। ਜੇਗੁਹਜਦਾਨਕਰਕੈਭੁਗ
 ਵੇਤਕੀਵਇਆਕਉਪਾਵਤਹੈ। ਅਰੁਜਬਪਰਲੋਕਵਿਖੇਅਧਿਕਤਪਤਿਹੈ।
 ਗੀ। ਤਬਗੁਹਜਦਾਨਕਰਨੇਹਾਰਪੁਰੁਖੁਰੁਗਵਿਤਕੀਛਾਇਆਤਲੇਰਹੈਰੀ।
 ਅਰੁਜਬਕੋਈਦਾਨਦੇਵਿਕਰਿਆਪਹੀਵਰਨਨਕਰਨੇਲਾਗਤੇਹੈ। ਤਬਵਹੁਦਾ
 ਨਹੀਵਿਅਰਥਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਜਗਿਆਸਿਜਨਹੁਗੁਹਜਦਾਨਦੇਵੇਕੇ
 ਨਿਮਤਬਹੁਤਜਤਨਕੀਏਹੈ। ਤਤੇਜਬਕਿਸੀਨੇਤ੍ਰਹੀਣਕਉਦੇਤੇਥੇਤਬਮੁਖਤੇਥੇ
 ਲਤੇਹੀਨਥੇ। ਇਉਨਿਰਧਨਪੁਰੁਖਨਿਵਾਵਿਖੇਸੋਇਆਹੂਆਦੇਖਤੇਥੇ। ਤਬ
 ਜੇਕਛੁਦੇਣਹੋਤਾਥਾਸੋਉਸਕੇਬਸਤ੍ਰਮੇਬਾਧਜਤੇਥੇ। ਅਥਵਜਬਕਿਸੀਅ
 ਰਥੀਕਉਆਵਤਾਦੇਖਤੇਥੇ। ਤਬਦਾਨਕੀਬਸਤ੍ਰਕਉਮਾਰਗਵਿਖੇਰਾਹਤੇਥੇ।
 ਅਥਵਾਕਿਸੀਅਵਰਕੋਹਾਥਦੇਤੇਥੇ। ਸੋਇਸਕਾਤਤਪਰਜਾਇਹੈ। ਜੁਅੰਸਾ
 ਗੁਹਜਦਾਨਦੀਜੀਅੰਜੇਦੇਵੇਹਾਰਕਉਇਹਅਰਥੀਭੀਨਪਛਾਣੈ। ਅਰੁਗੁਹਜ
 ਦਾਨਦੇਵੇਕੋਪ੍ਰਜਨਹੁਇਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਗਟਦੇਵੇਵੇਵਿਖੇਦਿਭੁਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਕ੍ਰਿਪਣਤਾ
 ਈਅਰੁਦਿਭੁਕਉਉਨਹੁਏਕਠਾਹੀਤੇਰਿਆਹੈ। ਕਹਿਤੇਜੇਇਹਦੇਵੇਹੀਸੁਭਾਵਦੁ
 ਖਵਾਇਕੈ। ਪਰਿਤਕ੍ਰਿਪਣਤਾਬਿਛੁਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰੁਦਿਭੁਮਹਾਅਜਗ
 ਰਹੈ। ਤਤੇਦੇਨਹੁਕਉਦੂਰਕਰਨਾਵਿਸੇਖਹੈ। ਜੇਮਲੀਨਸੁਭਾਵਦੁਕਾਦੁਖਪਰ

ਲੋਕਾਵਿਖੇ ਪੁਗਟੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਹੁਤੀ ਸਰੀਰਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖੁ ਨੇ ਅਪਣੇ
 ਦਿਉ ਕਉ ਅਪਣੇ ਚਿਤਿ ਤੇ ਵਰਕੀ ਆਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਪੁਤਰ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਭੁਲਾਹੈ
 । ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਕੀ ਉਦਾਰਤਾ ਦੇਖ ਕਰਿ ਇਤਰਜੀ ਵਹੁ ਕਉ ਭੀ ਗੁਰਿ ਉਪਜਤੀ ਹੈ
 । ਪਰ ਇਹੁ ਅਵਸਥਾ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਉ ਨਿਦਾ ਅਰੁ ਉਸਤਤਿ ਸ
 ਮਾਨੇ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਗੁਰਗਵਿਤ ਕਉ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਓਹ ਫਿਸਟਿ
 ਨ ਕਰੈ। ਬਹੁਤੀ ਚਉਥੀ ਜਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਦਾਨੁ ਦੇਣੇ ਕੇ ਸਮੇ
 ਅਰਥੀ ਕਉ ਕਰੇ ਰਬ ਚਨ ਕਰੈ। ਅਬ ਵਾ ਕੁਹਾ ਫਿਸਟਿ ਦੇਖੇ। ਅਬ ਵਾ ਕੁਹਾ
 ਚਢਾਇ ਦਿਖਾਵੈ। ਅਰੁ ਨਿਰਧਨ ਜਾਣ ਕਰਿ ਉਸ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰੈ। ਤਬ
 ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਦਾਨੁ ਦੇਣਾ ਨਿਸਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅੰਸੀ ਮੁਰਖਤਾ ਦੁਹ ਕਾਰਣ ਹੁਕ
 ਰਿਉਤ ਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਧਨ ਕਾ ਦੇਣਾ ਕਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ
 । ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਕੇ ਸਮੇ ਕੋ ਧਵਾਂਨ ਅਰੁ ਅਪ੍ਰਸੰਨ ਚਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੁ
 ਰੁ ਬਚਨ ਕਰ ਦੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਇਹੁ ਭੀ ਬਡੀ ਮੁਰਖਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕ
 ਉਏ ਕਾ ਮਦੇ ਕਰਿ ਸਹਿ ਸੁਦਾਮ ਲੇਣੇ ਕੀ ਆਸ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਵੇਤੀ ਬਾਰ ਸੁਕ ਚਜਵੈ
 । ਤਬ ਭੀ ਮੁਰਖਤਾ ਕਹੀਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਦਾਨੁ ਦੇਣੇ ਕਰ ਕੇ ਨਰ ਕਹੁਤੇ ਇਸ ਜੀਵ
 ਕੀ ਗਾਖ ਆਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਡੇ ਸੁਖ ਹੁਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਤਿ
 ਇਸ ਬਚਨੁ ਪਰ ਹੋਵੈ ਫਿਰ ਕਰਕੇ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਦਾਨੁ ਦੇਣਾ ਕਿਉ ਕਰ ਕਰਨ ਹੋ
 ਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਸਰਾ ਕਾਰਣ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਮੁਰਖਤਾ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਕਉ ਅਰਥੀ ਤੇ ਵ
 ਸੇਖ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਨਿਰਧਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੇਧਨ ਵਾਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੇਧਨ ਹੀ ਜਾਨਤਾ
 । ਜੇ ਪਰ ਲੋਕਾਵਿਖੇ ਨਿਰਧਨ ਪੁਰਖੁ ਸੁਖ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਧਨ ਵਾਨ
 ਰੂ ਕਉ ਪਾਵਹਿਗੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਲੋਕਾਵਿਖੇ ਨਿਰਧਨ ਪੁਰਖ ਕਉ ਖੋਚਤੇ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਧਨ ਵਾਨ ਸੁਖ ਹੁਕਉ ਭੁੰਚਤੇ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਨ ਵਾਨ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅ
 ਰੁ ਨਿਰਧਨ ਹੁਕਾਰਿ ਦਾਈ ਨਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰਗਵਿਤ ਕਉ ਦੀਨ ਮਾਨੁ ਖਹੀ ਪ੍ਰੀਤਮ
 ਲਾਗਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖੀ ਅੰਤ ਬਇਸ ਲੋਕਾਵਿਖੇ ਭੀ ਧਨ ਵਾਨ
 ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੈ। ਜੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੁਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਹੁਕੀ ਵਿਛੋਪਤਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਧਨ
 ਵਾਨ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੈ। ਜੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੁਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਹੁਕੀ ਵਿਛੋਪਤਾ ਵਿਖੇ
 ਚੇਤਾ ਮਾਨ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਖਾਨ ਪਾਨ ਏਕਠ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਤੀ ਕਛੁ ਸਰੀਰ
 ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾਹੇਤੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਨ ਵਾਨ ਹੁਪਰਾਇ ਹੁਤੀ ਰੂਰਾ ਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ

ਅਰਥੀਜੀਵਹੁਕਉਜਥਾਸਕਤਿਦਾਨੁਦੇਵਹਿ। ਅਰੁਜਬਨਦੇਵਹਿਤਬਪ
ਪੀਰੇਤੇਹੈ। ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅਜੇਸਨਵਾਨਹੁਕਉਇਸਲੋਕਾਵਖੇਰੁਗਵਿਤਨੇਨਿ
ਰਥਨਹੁਕਾਟਹਲੁਆਬਨਾਇਆਹੈ। ਅਰੁਲੋਕਾਵਖੇਤੋਧਨਵਾਨਹੁਕਉਨਿਰਥ
ਨਪੁਰੁਖੁਨਿਰਸਿਦੇਹਅਧਿਕਸੁਖੀਹੋਵਹਿਗੇ। ਤਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਦਾਨਦੇਣੇਵਿਖੇ
ਸੁਕਚਅਰੁਕਰੋਰਤਾਨਕਰੈ। ਅਰੁਆਪਕਉਅਰਥੀਅਹੁਤੇਵਸੇਖਭੀਨਜਾਣੈ
ਅਬਹੁਕ੍ਰਿਪਾਂਚਵੀਨੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਿਸਕਉਕਛੁਦਾਨੁਦੇਵੈ। ਤਬਉਸਕਉ
ਪਰਿਆਪੁਣਾਉਪਕਾਰੁਨਰਾਖੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਉਸਕਉਪਰਤਬਹੀਉਪਕਾਰੁ
ਖਤਾਹੈ। ਜਬਮੇਸੇਜਾਨਤਾਹੈ। ਜੇਮੇਨੇਉਸਕਉਬਹੁਪਦਾਰਥੁਦੀਆਹੈ। ਅ
ਰੁਮੇਰਾਇਹੁਅਧੀਨਹੈ। ਸੇਮੇਸੇਜਾਨਣਾਭੀਬਹੁਪੁਰਖਤਾਹੈ। ਇਸਕਰਕੈ
ਜੇਜਬਇਸਪੁਰਖੇਕੋਚਿਤਵਿਖੇਮੇਸਾਅਭਿਮਾਨਫਿਕ੍ਰੋਤਾਹੈ। ਤਬਇਸਪੁਕਾਰ
ਚਾਹਤਾਹੈ। ਜੇਇਹਅਰਥੀਪੁਰਖਮੇਰੀਟਹਲਾਵਖੇਸਾਦਾਨਹੈ। ਅਬਵਾਮੇ
ਰਾਸਨਮਾਨਕਰਕੈ। ਪ੍ਰਥਮੇਹੀਨਮਸਕਾਰਕਰਕੈ। ਬਹੁਜਬਵਹੁਅਰਥੀਪੁਰਖਮੇਸੇ
ਨਕਰਤਾ। ਤਬਦਾਨਦੇਣੇਹਾਰਚਿਤਵਿਖੇਰੋਸਨੁਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਸਪੁਕਾਰਕਹਿ
ਣੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਜੇਮੇਨੇਇਸਕੋਸਾਬਮੇਸਾਉਪਕਾਰਕੀਆਬਾਪਰੁਇਸਨੇਮੇਰਾ
ਸਨਮਾਨਨਾਹੀਕੀਆ। ਸੇਇਹਸਰੁਹੀਪੁਰਖਤਾਕੇਲਛੁਣੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਭੁਲੀਪੁ
ਕਾਰਕਰਕੈਵੇਖੀਮੇ। ਤਬਅਰਥੀਪੁਰਖਇਸਕਉਪਰਿਉਪਕਾਰਕੀਆਹੈ। ਜੇਮੇ
ਗੀਕਾਰੁਕਰਕੈਦਾਨਕਉਇਸਕਉਨਰਕਹੁਤੇਬਚਾਇਆਹੈ। ਪਰੁਦਾਨੁਦੇਣੇਹਾਰੇ
ਪੁਰਖੁਕੋਰਿਦੇਤੇਕ੍ਰਿਪਣਤਾਈਕੀਮੇਲਕਉਦੁਰਕੀਆਹੈ। ਜੇਸੇਕੋਈਨਉਆਕਿ
ਸੀਪੁਰਖਕਾਰੁਪਰਨਿਕਾਸੇ। ਅਰੁਲੋਕਾਵਖੇਕਛੁਨਹੀ। ਤਬਵਹੁਪੁਰਖੁਨਿਰਸਿਦੇਹਨਉ
ਦੇਕਉਪਕਾਰਮਾਨਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਕੋਦੁਖਦਾਇਕਰੁਪਰਕਉਉਸਨੇਦੁਰਕੀ
ਆਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਕ੍ਰਿਪਣਤਾਰੂਪੀਮੇਲੁਭੀਮਾਨੁਖਕੋਰਿਦੇਕਉਦੁਖਦੇਣੇਹਾਰੀਹੈ। ਸੇ
ਜਿਸਅਰਥੀਕੇਸਨੰਬਿਧਕਰਿਕੈ। ਇਸਕੀਕ੍ਰਿਪਣਤਾਦੂਰਹੁਈਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹ
ਉਸਕਉਪਕਾਰੁਜਾਣਿਆਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਸਿਤਜਨਹੁਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਕੋ
ਈਪੁਰਖੁਕਿਸੀਕਉਕਛੁਦੇਤਾਹੈ। ਤਬਵਹੁਦਾਨੀਪ੍ਰਥਮੇਰੁਗਵਿਤਹਾਬਹੁਵਿਖੇ
ਜਾਇਪਹੁਚਤਾਹੈ। ਅਰੁਪਾਛੇਅਰਥੀਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਅਰਥੀਹੁਜੇਉਸ
ਦਾਨਕਾਠਲੁਭਗਵਿਤਹੀਦੇਤਾਹੈ। ਜੇਜਬਮੇਸੇਹੁਆਤਬਚਾਹੀਮੇਜੇਅਰਥੀ
ਉਪਰਿਉਪਕਾਰੁਨਰਾਖੇ। ਅਰੁਆਪੁਣੇਉਪਰਿਉਸਕਉਪਕਾਰੁਜਾਣੈ। ਅਰੁ

ਜਬਰੁਲੀਪੁਕਾਰੁਦਾਨਕੇਰੇਦਕਾਵੀਚਾਰੁਕਰੇ॥ਤਬਜਾਣੀਐਜੇਅਰਬੀਉਪਰਉਪਕ
 ਰਾਖਣਾਪੁਰਖਤਹੈ॥ਤਤੇਜੇਅਗੇਜਗਿਆਸੀਜਨਹੁਏਹੈ॥ਸੋਤਿਨਹੁਨੇਅਰਬੀ
 ਅਹੁਅਹੁਅਹੁਅਗਤਹੁਕਾਸਨਮਾਨਕੀਅਹੈ॥ਅਹੁਅਪੀਨਤੁਸਹਿਤਉਸਕੇਅਗੇ
 ਇਸਾਖਿਤਹੋਇਕਾਰਿਕਰਦੇਲਾਗੇਹੈ॥ਜੇਤੁਮਇਸਦਾਨਕਉਅੰਗੀਕਾਰਕਰਹਾ॥ਅਬ
 ਵਾਕਿਨਹੁਨੇਮੇਸੋਭੀਕੀਅਹੈ॥ਜੇਅਪੁਣੇਹਾਬਹਾਵੇਖੇਕਛੁਕਰੂਪਾਅਹੁਸੇਨਾਕਰਕੇ
 ਉਨਕੇਅਗੇਚਾਖਿਆਹੈ॥ਇਸਕਰਕੇਜੇਵਹੁਆਪੁਹੀਉਠਾਇਲੇਵਹਿ॥ਅਹੁਅਹੈ
 ਹਾਬਤੇਉਨਕਾਹਾਬਉਚਾਰਹੈ॥ਇਸਕਾਰਨਤੇਉਦਾਰਪੁਰਖਨੇਅਰਬੀਅਹੁਤੇਅ
 ਸੀਸਕੀਚਾਹਨਹੀਕਰੀ॥ਇਸਕਰਕੇਜੇਅਸੀਸਕੀਚਾਹਕਰਕੇਤੀਇਸਕਾਉਪਕਾ
 ਰੁਸਿਧਿਹੋਤਹੈ॥ਅਹੁਵੀਚਾਰਕਾਰਿਕਸਟਕਰਕੇਉਪਕਾਰੁਕਰਦੇਹਾਹਾਅਰਬੀਹੈ॥
 ਬਹੁਕੀਛੁਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ॥ਜੇਪਦਾਰਥਉਤੁਮਅਹੁਨਿਰਦੇਖਹੋਵੈ॥ਸੇਦਾਨ
 ਵਹੀਦੇਵੈ॥ਕਾਹੇਤੇਜੇਪਾਪਸਹਿਤਉਤਪਤਿਕੀਏਪਦਾਰਥਕਉਰੁਗਵੇਤਕੇਅਰਬ
 ਦੇਣਾਨਹੀ॥ਇਸਕਾਰਿਕੇਜੇਰੁਗਵੇਤੁਭੀਸੁਧਸਰੂਪਹੈ॥ਤਤੇਸੁਧਪਦਾਰਥਕਾਵੇ
 ਣਾਵਸੇਖਹੈ॥ਅਹੁਅਸੁਧਕਉਪੁਮਾਣਨਹੀਕਰਤਾ॥ਇਸੀਪਰਸਾਈਭੀਕਹਾਹੈ॥
 ਜੇਜਿਸਪਦਾਰਥਕਉਤੁਮਪ੍ਰਥਮੇਹੀਮਲੀਨਚਿਤਸਾਬਉਤਪਤਕਰਤੇਹੈ॥ਤਬਉਸ
 ਮਲੀਨਵਸਤਕਉਬਹੁਨ੍ਹਮੇਰੇਅਰਬਕਉਲਗਾਵਤੇਹੈ॥ਅਹੁਜੇਸੇਕੋਈਪ੍ਰੀਤਮੁ
 ਕਿਸੀਕੇਗਹਿਵੇਖੇਜਾਵੈ॥ਤਬਉਸਕਉਨੀਚਬਸਤਦੇਣੀਹਾਸੀਹੋਤੀਹੈ॥ਤੇਸੇਹੀ
 ਨੀਚਅਹੁਮਲੀਨਵਸਤਰੁਗਵੇਤਅਰਬਦੇਣੀ॥ਅਹੁਉਤੁਮਵਸਤੁਅਪੁਣੇਅਰ
 ਬਲਗਾਵਣੀ॥ਸੋਇਹੁਭੀਮਹਾਅਜੇਗੀਹੈ॥ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਕਾਰਿਕੇਸਰਥਕਾਰਿ
 ਹਨੁਨਹੀਭਾਸਤਾ॥ਅਹੁਗਿਲਾਨਸਹਿਤਦੇਣਾਸਿਧੋਹੋਤਹੈ॥ਸੋਜਿਸਦਾਨਵੇਖੇਅ
 ਧਿਕਸੁਧਾਅਹੁਪ੍ਰੀਤਨਹੋਵੈ॥ਤਬਵਹੁਦਾਨਵੇਅਰਬਹੋਤਹੈ॥ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁ
 ਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ॥ਜੇਪਾਪਹਿਤਏਕਦਾਮਦੇਣਾਭੀਸਰਥਸਿਨੁਗਤਿਵਸੇਖਹੋਤਹੈ
 ॥੧॥ਅਬਪ੍ਰਗਟਕਰਦੇਅਧਕਾਰੀਦਾਨਕੇ॥ * * * ॥ਤਤੇਜਾਣਤੀਜੇ
 ਦਾਨਦੇਣਾਭੀਅਧਿਕਾਰੀਤਉਤਿਸਕਉਕਹੀਤਹੈ॥ਜੇਜਿਸਕਉਪਰਲੋਕਮਾਰ
 ਗਕੀਚਿਤਵਨੀਹੋਵੈ॥ਅਹੁਮਾਇਅਕੇਵੇਵਹਾਰਕਾਉਸਨੇਤੀਆਗਕੀਅਹੋਵੈ
 ॥ਤਬਮੇਥੇਪੁਰਖਕਉਦੇਣਾਅਤਿਅੰਤਕਯਲੁਦਾਇਕੋਹੋਤਹੈ॥ਤਤੇਵੇਰਾਗੀਪੁ
 ਰਖਕੀਅਹਾਰਵਸਤੁਕਹਿਸੇਵਾਕਰਣੀਮਹਾਵਸੇਖਹੈ॥ਇਸਕਰਕੇਜੇਜਬਉਸ
 ਕੇਸਰੀਰਾਵੇਖੇਕਛੁਕਰੂਪਲੋਹੋਤਹੈ॥ਤਬਜਨਵੇਖੇਵੇਕੋਹੋਤਹੈ॥ਤਬਸੇਵਾ

ਕਰਣਹਾਰਾਪੁਰਖਭੀਉਸਕੇਭੁਜਨਕਾਭੁਗੀਏਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈਜੇਏ
 ਕਪੁਰਖਉਦਾਰਧਨਵਾਂਨਥਾਅਰੁਸਰਬਦਾਸਾਂਤਕੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਸੇਵਾਵਿਖੇਸਾ
 ਵਪਾਂਨਥਾਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤਾਥਾਇਹੋਜੇਜਗਿਆਸੀਜਨਸਰਬਦਾਭ
 ਗਵੰਤਕੇਭੁਜਨਵਿਖੇਲੀਨਹੈਅਰੁਜਬਇਸਕਉਕਿਸੀਵਸਤੁਕੀਅਪੇਛਾਹੈ
 ਤੀਹੈ।ਤਬਇਨਹੁਕਾਚਿਤਾਵਿਛੋਪਤਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈਸੋਜਬਮੇਵਿਵਹਾ
 ਰਕਾਭਿਆਗਕਰਕੈਅਪੁਣੇਚਿਤਕਉਇਕਤੁਕਰਉ।ਤਬਇਸਤੇਭੀਮੁਸਕਉ
 ਇਨਕੀਸੇਵਾਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤੀਹੈ।ਕਾਹੇਤੋਜੇਜਬਮੇਏਕਹੀਵਿਵਹਾਰਕੀ
 ਵਿਛੋਪਤਾਵਿਖੋਰਹੇਗਾਅਰੁਇਕਇਨਕੀਸੇਵਾਕਰਉਗਾ।ਤਬਇਹਤਉ
 ਅਨੇਕਪੁਰਖਭੁਜਨਵਿਖੇਇਕਤੁਰਹੇਗੇ।ਤਾਤੇਅਨੇਕਾਰਿਦਿਅਹੁਕਾਇਕਤੁਰ
 ਵਣਾ।ਏਕਾਰਿਦੇਕੀਇਕਤੁਤਾਤੇਮੇਵਿਸੇਖਜਾਣਤਾਹੈਸੋਇਹੁਵਚਨਏਕਸਿ
 ਤਜਨਸੁਣਿਆ।ਤਬਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਇਹੁਵਚਨਕਿਸੀਠੀਭੀਰਚਿਤੁਅਰੁਮ
 ਹਾਪੁਰਖਕਾਹੈ।ਬਹੁਤਾਅਕਸਮਾਤੁਵਹਉਦਾਰਪੁਰਖਨਿਰਧਨਹੋਤਕਉਇਆ
 ।ਇਸਕਰਕੈਜੇਅਤੁਜੀਤਅਭਿਯਾਗਤਉਸਤੇਕਛੁਲੇਤੇਥੇ।ਤਬਵਹੁਸਭਨਹੁ
 ਕਉਸਿਤੁਸੁਕਰੰਤਾਥਾਅਰੁਵਸਤੂਦੇਕਰਮੇਲਕਛੁਨਲੇਤਾਥਾਸੋਜਬਉਸਕੀ
 ਨਿਰਧਨਤਾਏਕਸਿਤਜਨਹੁਨੇਸੁਣੀ।ਤਬਉਨਹੁਨੇਕਛੁਧਨਉਸਕੀਓਰਤੇਜਿਆ
 ।ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਜੇਇਸੁਧਨਕਉਤ੍ਰੀਅਗੀਕਾਰੁਕਰਕੈਬਹੁਤਾਵਿਵਹਾਰੁਕ
 ਰਹਾ।ਕਾਹੇਤੋਜੇਤੁਝਜੈਸੇਪੁਰਖਕਉਵਿਵਹਾਰੁਕਰਣਾਅਉਗੁਣਨਹੀ।ਬਹੁਤਾ
 ਵਸਰੇਅਧਿਕਾਰੀਵਹੁੰਜੇਜਿਨਕਉਵਿਦਿਆਪਜਨੇਕੀਵਿਛੋਰਵੇਤਉਉਸ
 ਕਉਭੀਦਾਨੁਦੇਣਾਵਸੇਖਹੈ।ਅਰੁਦਾਨੁਦੇਣੇਹਾਰਾਪੁਰਖਭੀਉਸਾਵਿਦਿਆਕਾਭਾ
 ਗੀਹੋਤਾਹੈ।ਬਹੁਤਾਸਰੇਅਧਿਕਾਰੀਵਹੁੰਜੇਜਿਨਹੁਨੇਅਪੁਣੀਨਿਰਧਨ
 ਤਾਈਕਉਗੁਹਜਕੀਆਹੈ।ਅਰੁਮਾਗਣੇਤੇਰਹਤਹੁਏਹੈ।ਸੋਮੇਸੇਪੁਰਖਕਉ
 ਭੀਦਾਨੁਦੇਣਾਮਹਾਉਤਮਹੈ।ਬਹੁਤਾਚਉਥੇਅਧਿਕਾਰੀਵਹੁੰਜੇਜਿਨਕਾਕੁਟਿ
 ਬਬਰਾਹੈਵੈ।ਅਰੁਧਨਤੇਹੀਣਹੋਵਹਿ।ਅਥਵਾਰੇਗੀਹੋਵਹਿ।ਸੋਤਿਨਕਉਦੇ
 ਣਾਭੀਅਤਿਵਸੇਖਹੈ।ਇਸਕਰਕੈਜੇਜੇਤਾਕਛੁਕਿਸੀਕਉਅਰਥੁਅਧਿਕਾਰਤਾ
 ਹੈ।ਤੇਤਾਹੀਉਸਕੇਦੇਣੇਕਾਛਲੁਭੀਅਧਿਕਾਰਤਾਹੈ।ਬਹੁਤਾਪਾਂਚਵੇਅਧਿਕਾਰੀ
 ਵਹੁੰਜੇਕੋਈਇਸਕਾਸਨਬੰਧੀਨਿਰਧਨਹੋਵੈ।ਤਬਉਸਕਉਦੇਣਾਭੀਕੁਛਾਹੈ
 ।ਕਾਹੇਤੋਜੇਉਸਕਉਦੇਣੇਕਾਰਿਕੈਸਨਬੰਧੀਤੇਭੀਸਨਮੁਖਹੋਤਾਹੈ।ਅਰੁਪੁਨੇਕਭੀ

ਪਾਵਤਾਹੈ॥ ਅਥਵਾਜੇਕੋਈਧਰਮਕਾਮਿਤ੍ਰਹੈ॥ ਤਬਉਸਕਉਦੇਵੇਕਰਕੇਅਧਿਕਠ
ਲਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ॥ ਪਰਉਹਤਉਅਧਿਕਉਸਕੇਪਾਂਚਲਛਣਮੇਨੇਕਹੈ॥ ਸੋਜਿ
ਸਾਵਿਖੇਇਹਸਭੀਪਾਏਨਾਵਹਿ॥ ਅਥਵਾਕਛੁਅਲਪਹੋਵਹਿ॥ ਤਬਮੇਸੇਅਧਿਕਰੀ
ਅਹੁਕਉਦਾਨੁਦੇਵਾਵਸੇਖਹੈ॥ ਅਰੁਉਨਕੀਅਸੀਸਾਕਰਿਕੈਇਸਕਉਭੀਲਾਭੁਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੈ॥ ਤਾਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਦਾਨਦੇਵੇਕੇਨਾਮਿਤਬਡੇਮਹੀਤਹੁਅਹੁਕਲਵੇਤਹੁਕਉਦੁੰਦਹਿ
ਨਹੀ॥ ਅਰੁਅਧਿਕਾਰੀਕਉਦੇਵੈ॥ ੨॥ ॥ ਅਥਪ੍ਰਗਟਕਰਣੀਜੁਗ
ਤਿਦਨੁਲੇਣੇਕੀ॥ ॥ ਤਾਂਤੇਜਾਣੁਤੇਜੇਦਾਨਲੇਣੇਹਾਰੇਕਉਭੀਪਾਂਚਜੁਗਤਾਚਾਹੀਤੀ
ਆਹੈ॥ ਸੋਪ੍ਰਥਮਜੁਗਤਿਇਹੋ॥ ਜੇਇਹੁਪੁਰੁਖੁਅਪੁਣੇਚਿਤਵਿਖੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚ
ਰਕਰੈ॥ ਜੇਜੇਸੇਭੁਗਵੇਤਨੇਮਾਨੁਖਹੁਕਉਧਨਕੇਅਧੀਨਬਨਾਇਆਹੈ॥ ਸੋਇਸੀਕਾ
ਰਨਤੇਬਹੁਤੇਮਾਨੁਖਹੁਕਉਧਨਭੀਦੀਆਹੈ॥ ਪਰੁਤਉਭੀਜਿਨਕਉਪਾਰਿਭੁਗਵੇਤਕੀ
ਦਇਆਹੈ॥ ਤਿਨਕਉਮਾਇਆਕੇਵਿਹਾਰੁਕੀਵਿਛੇਪਤਾਤੇਰਾਖਲੀਆਹੈ॥ ਬਹੁਤ
ਧਨਕਾਸਿਗ੍ਰਹਿਅਰੁਉਸਕਾਕਲੇਜੁਧਨਵਾਨਹੁਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਕੀਆਹੈ॥ ਅਰੁਧਨਵਾ
ਨਹੁਕਉਭੁਗਵੇਤਨੇਇਉਭੀਆਗਿਅਕਰੀਹੈ॥ ਅਰੁਜੇਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮਾਨੁਖਧਨਤੇ
ਰਹਤਹੈ॥ ਸੋਤਿਨਕੀਸੇਵਾਕਰਹੁਤਬਵਹੁਮਾਇਆਕੇਵਿਵਹਾਰਵਿਖੇਭੀ॥ ਮੁਕਤਿਹੋਵ
ਹਿ॥ ਅਰੁਸਰਬਦਾਮੇਰੇਹੀਭੁਜਨਵਿਖੇਇਸਬਿਤ੍ਰਹੋਵਹਿ॥ ਤਾਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਜਬਾਇਹਿ
ਪੁਰੁਖਕਿਸਿਤੇਕਿਛੁਦਾਨੁਲੇਵੈ॥ ਤਬਰਿਵੇਵਿਖੇਇਹੀਮਨਸਾਰਾਖੇਜੇਮੇਸਰੀਰਕੇਅਹ
ਰੁਮਾਤ੍ਰਕਛੁਕਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਕੈਭੁਜਨਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਵਉ॥ ਅਰੁਇਸਉਪਕਾਰੁਕਉ
ਭੀਜਾਣੈ॥ ਜੇਭੁਗਵੇਤਨੇਧਨਵਾਨਹੁਕਉਮੇਰਾਟਹਲੁਆਬਨਾਇਆਹੈ॥ ਸੋਇਸਨ
ਮਿਤ੍ਰਜੇਮੁਸ਼ਕਉਭੁਜਨਤੇਵਿਛੇਪਤਾਨਹੋਵੈ॥ ਅਰੁਇਸਕਾਝਿਜੁਤਾਇਹੋ॥ ਜੇਜਿਸ
ਉਪਰਿਮਹਾਰਾਜਕੀਦਇਆਹੋਤੀਹੈ॥ ਤਬਉਸਕਉਅਪੁਣੀਟਹਲਕੇਨਾਮਿਤਨਿਕਟਿ
ਹੀਰਾਖਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਅਉਰਸਭੁਹੀਪਰਜਾਮਹਾਰਾਜਕੀਸੇਵਾਕੇਅਧਿਕਰੀਨਹੀ॥ ਤਾਂਤੇ
ਉਨਕਉਅਪੁਣੇਨਿਕਟਿਵਰਤੀਅਹੁਕੇਅਧੀਨਕਰਦੇਤਾਹੈ॥ ਤਬਵਹੁਪ੍ਰਜਾਉਨਕੇ
ਆਗੇਹੀਰੂਭੁਰਤੀਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਵਹੁਨਿਕਟਿਵਰਤੀਅਰਾਮਸਾਬਸੁਖਹੁਕਉਭੂਚਤੇਹੈ॥
ਅਰੁਮਹਾਰਾਜਕੀਸੇਵਾਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਰਹਤੇਹੈ॥ ਤੇਸੇਹੀਭੁਗਵੇਤਨੇਭੀਸਰਬ
ਮਾਨੁਖਹੁਕਉਅਪੁਣੇਭੁਜਨਕੇਨਾਮਿਤਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਸਿਗ੍ਰਹਿ
ਤੇਗਤਿਤਪੁਰੁਖਕਿਸਤੇਕਛੁਲੇਵੈ॥ ਤਬਇਸੀਮਨਸਾਸਾਬਲੇਵੈ॥ ਤਉਭੁਲਾਹੈ॥ ਜਿ
ਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਦਾਨਦੇਵੇਹਾਰੇਤੇਲੇਣੇਹਾਰਾਵਸੇਖਤਉਨਹੀ

ਹੋਤਾ। ਪਰੁਜਬਵਹੁਸਿਜਮਸਿਜੁਗਤਿਲੋਕਰਿਰੁਜਨਾਵਿਖੇਇਸਥਿਤਹੋਵੈ। ਤਉਤੁ
 ਲਾਹੈ। ਅਰੁਧਨਵਾਨਹੁਕਉਉਨਕੀਸਿਕਾਕਰਣੀਪ੍ਰਮਾਣਹੋ। ਤਤ੍ਵਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅਜੇ
 ਧਨਵਾਨਅਰੁਨਿਰਧਨਪੁਰਖੁਸਭੁਹੀਰੁਗਵੰਤਕੇਰੁਜਨਾ। ਅਰੁਉਸਕੀਆਗਿਆ
 ਮਾਨਣੇਕੇਨਮਿਤਾ। ਉਤਪਤਿਹੁਏਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਤਸਰੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਕਿਸੀ
 ਤੇਕਛੁਲੇਵੈਤਬਉਸਦਾਨਕਉਰੁਗਵੰਤਹੀਕਉਪਕਾਰਜਾਣੈ। ਅਰੁਦੇਣੇਹਰੇਕਉ
 ਮਹਾਰਾਜਕੀਪ੍ਰੇਰਨਾਕਾਅਧੀਨਸਮਝੈ। ਕਹੇਤੇਜੇਜਬਰੁਗਵੰਤਨੇਪ੍ਰਥਮੇਹੀਉਸ
 ਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਪ੍ਰੇਰਨਾਕਰੀਹੈ। ਤਬਉਸਨੇਮੁਕਉਦਾਨਦੀਆਹੈ। ਸੋਰੁਗਵੰਤਕੀਪ੍ਰੇਰ
 ਨਾਸਰਧਾਹੈ। ਇਸਕਰਕੇਜੇਜਬਉਸਦੇਖੇਸਰਧਾਅਰੁਨਿਸਚੇਕੀਕ੍ਰਿਤਾਨਹੋਤੀ।
 ਤਬਵਹੁਏਕਦਾਮਭੀਨਦੇਤਾ। ਤਤ੍ਵਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਰੁਗਵੰਤਹੀਕਾਸੁਕਰਹੈਜੇਰਿਦਿ
 ਅਰੁਕਉਪ੍ਰੇਰਨੇਵਾਲਾਵਹੀਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਤਬਖੇਸੇਜਾਣਿਆਜੇਦੇਣੇਹਾਰੁਗਵੰਤ
 ਹੋ। ਪਰੁਤਉਰੀਦਾਨਦੇਣੇਹਰੇਕਾਸਨਬੰਧਬੀਚਰਾਖਿਆਹੈ। ਜੇਉਸਕੇਹਾਬਹੁਕਰਿ
 ਪਹੁਚਤਾਹੈ। ਤਤ੍ਵਉਸਕੀਭੁਲਾਈਕਉਰੀਜਾਣਿਆਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਇਸਕਰਕੇਜੇ
 ਉਸਕਉਦਾਇਆਕਾਅਸਥਾਨਬਨਾਇਆਹੈ। ਇਸਕਾਰਨਕਰਿਵਹੁਭੀਰੁਗਵੰਤ
 ਤਕਾਪ੍ਰੀਤਮਹੈ। ਅਰੁਉਸਕਾਭੁਲਾਭੀਚਿਤਵਣਾਪਰਵਾਨਹੈ। ਅਰੁਇਹਭੀਚਾਹੀ
 ਤਾਹੈ। ਜੇਜਬਵਹੁਇਸਕਉਬੋਰੀਵਸਤੁਦੇਵੈ। ਤਬਉਸਕਉਅਲਪਨਾਜਾਣੈ। ਜੇ
 ਇਹਭੀਸੁਕਰਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਸੇਦੇਣੇਹਰੇਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਚਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਜੇਤਾਕਿਸੀ
 ਕਉਕਛੁਦੇਵੈਤਉਉਸਕਉਕਿਚਤਮਾਤ੍ਰਹੀਜਾਣੈ। ਤੇਸੇਲੇਣੇਹਰੇਕਉਭੀਚਾਹੀ
 ਤਾਹੈ। ਜੇਕਿਚਤਮਾਤ੍ਰਭੀਅਧਿਕਕਰਦੇਖੇ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਤੀਸਰੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇ
 ਅਸੁਧੁਧਾਨਕਉਅੰਗੀਕਾਰਨਕਰੈ। ਅਰਬਾਇਹੁਜੇਪਾਪਕਰਮੀਅਰੁਕਾਦਾਨੁ
 ਨਲੇਵੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਤਉਥੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਅਰੁਜੇਅਪੁਣੇਕਾਰਜਮਾਤ੍ਰਤੇਅ
 ਧਿਕਨਲੇਣਾਅਧਿਕਲੇਣਾਅਜੇਗੁਹੈ। ਅਰੁਜਬਕੋਈਪਦਾਰਥੁਗਿਹਵਿਖੇ
 ਰਾਖਤਾਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਦਸਵੇਪਅੰਗੀਕਾਰਕਰਣਾਪਰਵਾਨਨਹੀ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਤਪਾਂਚ
 ਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਹੀਦਾਨਦੇਣੇਹਾਰੇਤੇਪੂਛੈ। ਜੇਤੂਇਹਦਾਨਰੋਗੀਅ
 ਹੁਕੇਨਮਿਤਕਾਦੇਤਾਹੈ। ਅਬਵਾਨਿਰਧਨਹੁਕੇਨਮਿਤਕਾਦੇਤਾਹੈ। ਅਬਵਾਹਮ
 ਕਉਸਾਪਜਾਣਕਰਿਕਿਸੀਕਾਮਨਾਕੇਨਮਿਤਦਾਨਦੇਤਾਹੈ। ਜੇਵਹੁਜਬਕਛੁਉਤ
 ਰਦੇਵੈ। ਤਬਚਾਹੀਅੰਜੇਕਾਮਨਾਕੇਨਮਿਤਕਾਅੰਗੀਕਾਰਨਕਰੈ। ਅਰੁਜਬਵਹੁਕਰੈ
 ਜੇਇਹੁਨਿਰਧਨਹੁਕੇਨਮਿਤਕਾਹੈ। ਅਰੁਇਸਕਉਅਤ੍ਰਿਤਕਚਾਹੀਤਾਹੋਵੈ। ਤ

ਬਲੇਵੈ ਅਨ ਬਾਨ ਲੇਵੈ ॥ ੩ ॥ ਇਤਿ ਦਾਨ ਵਰਨ ਨੇਨਾ ਮੁਸਰਗਾ ॥ ਅਥ
 ਰਉ ਬੇਸਰਗਾ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਤ ਕਾ ਵਰਨ ਨੇਨੇਵੈ ਗਾ ॥ ਤਤ੍ਵੇ ਜਾ ਵੁਤ੍ਵੇ ਜੇ ਭੁਗਾਵੇ ਤਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰ
 ਕਾਰ ਆਗਿ ਆਕੁ ਭਿਓ ॥ ਜੇ ਪੁਰੁਖ ਮੇਰੇ ਨਾਮਿ ਤੁ ਬ੍ਰਤ ਅਰੁ ਤੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੁਗਾਵੈ ਕਾ ਤਿਆ
 ਗੁਕਰ ਤੇ ਹੋ ॥ ਤਉ ਉਨ ਕਉ ਮੇਰੀ ਉਸਕਾ ਠਲੁ ਦੇਵੇ ਹਰ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਬ੍ਰਤ ਭੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕਾ ਕਹਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮ ਇਹੁ ਹੋ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਕਉ ਸਿਕ ਲਪਹੁ ਤੇ ਰੋਕ ਗਾਖਣਾ ਅਰੁ
 ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਤਿ ਕਉ ਭੁਗਾਵੈ ਤਕੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਕਰਣਾ ॥ ਜੇ ਇਹ ਬ੍ਰਤ ਮੇ
 ਸਾ ਕਰਨ ਹੋ ॥ ਜੇ ਜ ਬ੍ਰਤ ਭੁਗਾਵੈ ਤ ਬਿਨਾ ਕਛੁ ਕ ਸਿਕ ਲਪਭੀ ਇਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਛੁਟੈ ॥
 ਤ ਬਵਹੁ ਬ੍ਰਤ ਖੰਡਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੋ ॥ ਜਦ ਪਇਨਾ ਵਿਖੇ ਰਾਤ੍ਰ ਕੇ ਅਹਾਰ ਕਾ ਸਿਕ ਲਪਾਲਿ
 ਆਵੈ ਤਉ ਭੀ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀ ॥ ਇਸ ਕਰਿ ਕੈ ਜੇ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਭੁਗਾਵੈ ਤਹੋ ॥
 ਤਾ ਤੇ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੋ ਜੇ ਇਹੁ ਪੁਰੁਖ ਅਪੁਣੀ ਜੀਵ ਕੀ ਚਿਤ ਵਾਨਾ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਮਹਾਰਾਜ
 ਕਾ ਭੋਗ ਸਾਕਾਰ ਕੈ ਅਚਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਅਵਸਥਾ ਸਿਤ ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੋ
 ॥ ਅਰੁ ਉਤਮ ਬ੍ਰਤਿ ਭੀ ਇਹੀ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਬ੍ਰਤ ਇਹੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕਉ
 ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੁਤੇ ਰੋਕ ਗਾਖੇ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮ ਅਪੁਣੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨੇਤ੍ਰ ਹੁਕੀ ਬੁਰੀ ਭਾਵਨਾ ਤੇ ਬਚਾ
 ਵਿ ਰਾਖੇ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਕਾ ਮਉਤ ਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ
 ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਨੇਤ੍ਰ ਹੁਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਭੀ ਕਾਮ ਕਾ ਬਾਣ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਬਾਣ ਕੇ ਉਪਰ ਬਿਖ
 ਲ ਪੇਟੀ ਹੁਈ ਹੋ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਪੁਰੁਖ ਭੁਗਾਵੈ ਤਕੇ ਭੋਕ ਰਕੇ ਇਸ ਕਾ ਤਿਆ ਗੁਕਰ ਤਾ ਹੋ ॥ ਤਬ ਉ
 ਸਕ ਉਧਰ ਮਕਾਸਿ ਰੇ ਪਾਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸਿਤ ਤਾ ਕਉ ਪਾ
 ਵਤਾ ਹੋ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾ ਪੁਰੁਖ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਇਨ ਹੁ ਪਾਂਚ ਹੁਕਰਮ ਹੁਕਰਿ ਬ੍ਰਤ ਖੰਡ
 ਨੇ ਜਾਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸੇ ਨਿੰਦਾ ਅਰੁ ਸੂਰੂ ਠੀ ਦੁਹਾਈ ਕਰੇ ਰਬ ਚਨ ਅਰੁ ਕਾਮ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇ
 ਖਣੀ ॥ ਜੇ ਪਾਚ ਹੁ ਇਹ ਪਾਪ ਬ੍ਰਤ ਕ ਉਤੇ ਰਹਾ ਰਤੇ ਹੋ ॥ ਬਹੁ ਬੁਢਾਵਿ ਅਰਥ ਵਰਨਾ ਤੇ ਰ
 ਸਨਾ ਕਉ ਰੋਕ ਗਾਖੇ ॥ ਅਰੁ ਉਹੁ ਜੇ ਜਿਸ ਵਚਨ ਵਿਖੇ ਪਰੇ ਜਨ ਸਿਧ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਤ
 ਬ ਉਸ ਵਚਨ ਤੇ ਮੋਨ ਕਰ ਰਹੇ ॥ ਅਥ ਦੁਭਾ ਭੁਗਾਵੈ ਤਕੇ ਵਚਨ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਵਚਨ
 ਹੁ ਵਿਖੇ ਮਨ ਕਉ ਲਗਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਦੁਭਾਵਿ ਦੁਭਾਵਿ ਖੇ ਅਸਕਤ ਨੇਵੈ ॥ ਪਰੁ ਨਿੰਦਾ
 ਅਰੁ ਸੂਰੂ ਤਉ ਮੇਰੇ ਮਹਾ ਪਾਪੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਇਨ ਹੁਕਰਿ ਕੇ ਸਿਸਾ ਗੀਜੀ ਵਹੁ ਕਾ ਬ੍ਰਤ ਭੀ ਖੰ
 ਰੇ ਤੇ ਪਾਤਾ ਹੋ ॥ ਇਸੀ ਪਰ ਦੇ ਕਦੁ ਰਾਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਦੁਹੁ ਇਸ ਤੀ ਅਹੁ ਨੇ ਨਿਰਾਹਾਰ ਬ੍ਰਤ ਰਾ
 ਖਿ ਆਥਾ ॥ ਤਬ ਭੂਖ ਕੀ ਅਧਿਕਤ ਕਰ ਕੇ ਦੇ ਆਕ ਲੋਹੇ ਲਾਗੀ ਆ ॥ ਅਰੁ ਬ੍ਰ
 ਤ ਖੋਲ ਦੇ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤੁ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਸਿਉ ਪੁਛੁ ਦੇ ਲਾਗੀ ਆ ॥ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਉਨ ਕਉ

ਨਲਕਾ ਕਟੇਰਾ ਭਰਦੀਆ ਸੋ ਜਬ ਉਨਹੁ ਨੇ ਜਲ ਪਾਨ ਕੀਆ ਤਬ ਉਨਹੁ ਨੇ ਉਕਲੇ ਦੁਕੀ
 ਆ ਅਰੁ ਉਸ ਉਕਲੇ ਦੁਕਰ ਸਭ ਹੀ ਰੁਪਰੁ ਨਿਕਸਿਆ ਤਬ ਦੇਖ ਕਰ ਸਭ ਹੀ ਲੋਕ
 ਵਿਸਮਾਦ ਭਏ ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਇਨਹੁ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਹੁਕਾ ਮੇ ਸਾਸੁ ਰਾਵ
 ਅਰੁ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਉ ਭਗਵੇਤ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਅਹਾਰ ਬਨਾਇਆ
 ਥਾ ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਤਿਨਹੁ ਨੇ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖਿਆ ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਉ ਮਹਾਰਾਜੇ ਨੇ ਮਹਾ ਪਾਪ ਕਹਾ
 ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਬੁਝਿ ਹੋ ਜਿਨੇ ਦਾ ਵਿਖੇ ਅਸ ਕਉ ਤਿਹੋ ਅਰੁ
 ਰੁਇਨ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਜੋ ਰੁਪਰੁ ਨਿਕਸਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜਿਨੇ ਦਾ ਕਰ ਕੇ ਮਨੇ ਇਨਹੁ ਨੇ ਮਾਸੁ ਖਾਇਆ
 ਹੈ ਬਹੁੜ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਸੁਵਨਹੁ ਕਉ ਭੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਵਿਖੇ ਰਾਖੇ ਤਾਤ ਪਰ ਜਇ ਹੋ ਜੇ ਬਚ
 ਨ ਬਲਣੇ ਵਿਖੇ ਨਿਦੇ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਸੁਵਨ ਕਰਣਾ ਭੀ ਨਿਦੇ ਹੈ ਜੇ ਸੋ ਨਿਦਾ ਅਰੁ ਸੁਰੁ
 ਵਚਨ ਕਹਣੇ ਜੋ ਨਿਦੇ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਸੁਨਨੇ ਹਾਰਾ ਭੀ ਕਹਣੇ ਹਾਰੇ ਕੀਨਿਆ ਈ ਪਾਪ
 ਕਰਮ ਹੁਕਮੁ ਰਾਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਅਸੁ ਭੁਕਰਮ ਹੁਤੇ ਹਾ ਬਹੁ ਅਰੁ ਪਾਵਹੁਕ
 ਉਭੀ ਰੋਕ ਰਾਖੇ ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖਣੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਰੋਗੀ ਕੀਨਿਆ ਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਵ
 ਹੋਰ ਹੀ ਫਲ ਮੂਲ ਆਦਿ ਕਹੁ ਕਉ ਕੁਪ ਬਜਾਣ ਕਰਤਿਆ ਗ ਕਰੇ ਅਰੁ ਬਿਖ ਕਉ
 ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ ਤਬ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਹੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਵਿਖ ਕੀਨਿਆ
 ਈ ਹੈ ਅਰੁ ਖਾਨ ਪਾਨ ਫਲ ਮੂਲ ਆਦਿ ਕਹੁ ਕੀਨਿਆ ਈ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਇਨ
 ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਵਿਖੇ ਪਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰ ਵਾਸਤਵ ਮੂਲ ਪਾਪ ਪਹੁਕਾ ਤਾਤੇ ਖਾਨ
 ਪਾਨ ਕਉ ਤਿਆਹੁ ਕਰਨਾ ਅਰੁ ਅਸੁ ਭੁਕਰਮ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਸ ਕਉ ਹੋਣਾ ਸੇ ਮੇ ਸੇ ਬ੍ਰ
 ਤ ਕਾਰਿ ਕੈਲਾ ਭੁਕਨੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਇਸੀ ਪਰ ਸਿਤ ਜਨਹੁ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਹੁ
 ਕਉ ਬ੍ਰਤ ਵਿਖੇ ਰੁਖ ਹੀ ਕਾ ਅਧਿਕ ਦੁਖ ਪਾਪ ਤਿਹੋਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜ ਇਉ ਭੀ ਰਹੀਤ ਹੈ
 ਜੇ ਅਸੁ ਧਮਾ ਹਾਰ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨ ਕਰੇ ਅਰੁ ਸੁਧਾ ਅਹਾਰ ਕਉ ਭੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਅਨੁ
 ਸਾਰੁ ਅਲਪ ਹੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ ਅਰੁ ਭੋਜਨ ਬਹੁਤ ਨ ਕਰੇ ਅਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ
 ਨ ਕਰੇ ਜੇ ਇਨ ਕਉ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖ ਕਰਿ ਬਹੁੜ ਦੁਗਣਾ ਹੀ ਅਹਾਰ ਕਰ ਲੇਵੇ ਸੋ ਇਹੁ
 ਨਿਦੇ ਹੈ ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖਣੇ ਕਤਾਤ ਪਰ ਜਇ ਹੋ ਹੈ ਜੇ ਭੋਗ ਹੁਕਉ ਨਿਬਲੁ ਕਰੀ
 ਮੇ ਤਾਤੇ ਜਬ ਬ੍ਰਤ ਕਉ ਸਿਪੂਰਨ ਕਰਿ ਕੈਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਿਜਨਹੁ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ
 ਕਰੇ ਤਬ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਤਉ ਭੋਗ ਨਿਬਲ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਅਰੁ ਰਿਦਾ ਭੀ ਉਜਲ ਨਹੀ ਹੋਤਾ
 ਪਰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇ ਨੇ ਇਤ੍ਰੀ ਅਹੁਕਾ ਬ੍ਰਤ ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਇਹੁ ਜਗਿਆ
 ਸੀ ਜਨਹੁ ਕਾ ਬ੍ਰਤ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਕਉ ਮਧਮ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜ ਤੀ ਸਰਾਸੀ ਸਾਰੀ

ਜੀਵਹੁਕਾ ਬੁਤੁਹੈ ਜੇਵਹੁਕੇਵ ਲਖਾਨਪਾਨਹੀਕਾਤਿਆਗਕਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਇਝੀਅ
 ਹੁਕਉਪਾਪਹੁਤੇਨਹੀਰੋਕਰਾਖਤੇ। ਸੋਇਹੁਬੁਤਮਹਾਕਨਿਸੁਹੈ। ਅਰੁਇਸਵਿਖੇਏਤਾਹੀ
 ਗੁਣਹੈ। ਜੇਉਸਸਮੇਵਿਖੇਕਛੁਕਾਇਝੀਨਿਬਲਹੋਤੀਆਹੈ। ਪਰੁਜਗਿਆਸੀਜਨੁਜੇ
 ਸਰਬਇਝੀਅਹੁਕਾਬੁਤਰਾਖਤੇਹੈ। ਅਰੁਅਸੁਭਕਰਮਹੁਤੇਅਪੁਣਿਬ੍ਰਿਤਿਕਉਰੋ
 ਕਰਾਖਤੇਹੈ। ਤੁਬਉਨਕਉਭੀਇਸਪ੍ਰਕਾਰਚਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਸਰਬਦਾਰੁਗਵਿਤਕੋਰੁ
 ਵਿਖੇਇਸਬਿਤੁਹੋਵਣਾ। ਕਹੇਤੇਜੇਇਸਬੁਤਕਉਭੁਗਵਿਤਪ੍ਰਮਾਣਕਰੈ। ਅਥਵਾ
 ਨਕਰੈ। ਤਾਤੇਭੁੰਵਿਖੇਇਸਬਿਤੁਹੋਵਣਾਹੀਵਸੇਖਹੈ। ਪਰੁਨਿਰਾਸਹੋਇਕਾਰਿਸੁਭ
 ਕਰਮਹੁਕਉਤਿਆਗਣਾਭੀਪਰਵਾਨਨਹੀ। ਕਹੇਤੇਜੇਭੁਗਵਿਤਕਿਸਿਕੇਕਿਚਤਮਾ
 ਤੁਭੀਕਰਤਤਕਉਵਿਅਰਥਨਹੀਕਰਤਾ॥੪॥ ॥ਇਤਿਬੁਤਵਰਨਨਿਨਾਮੁਸਰਗ
 ਤਾ। * * * ॥ਅਥਪਾਂਚਵੇਸਰਗਵਿਖੇਪੋਥੀਕਾਪੜਨਾਵਰਨਨਹੋਵੈ
 ਗਾ॥ ॥ਤਾਤੇਜਾਣੁਤੁਜੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਾਹੈ। ਜੇਪੋਥੀਕਾਪੜਨਾਭੀ
 ਉਤਮਭੁਜਨਹੈ। ਅਰੁਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਮਾਨੁਖਹੁਕੇਰਿਦੇਮਲੀਨ
 ਹੋਰਹੋਹੈ। ਜੇਸੇਜਗਲਕਰਕੇਵਰਪਣਮਲੀਨਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਬਹੁਤੁਲੇਕਹੁਨੇਕਹਾ
 ਅਰੁਪੁਣਿਅਜੇਮੇਸੇਰਿਦੇਮਲੀਨ। ਕਿਉਕਰਉਜਲਹੋਵਹੀ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਕਹਾਜੇ
 ਵਚਨਹੁਕੇਪਾਠਅਰੁਮ੍ਰਿਤਕੇਸਿਮਰਨਕਾਰਿਰਿਦਾਨਿਰਮਲਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਤਮਹਾ
 ਪੁਰੁਖਨੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੁਸ਼ਤਪੀਛੇਤੁਸੁਕਉਉਪਦੇਸਕਰਨੇਹਾਹੋਇਹਦੇ
 ਨਹੀਬਹੁਤੁਹੈ। ਸੋਏਕਮੋਨੀਹੈ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਬਲਨੇਹਾਰੇਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਚਨਹੈ। ਅ
 ਰੁਮੇਨਧਾਰੀਮ੍ਰਿਤੁਹੈ। ਸੋਇਨਹੁਦੇਨਹੁਕਉਪਦੇਸਕਉਸਵਣਕਰਕੇਜੀਵਕਉਭ
 ਲਾਈਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ॥੧॥ ॥ਅਥਪ੍ਰਗਟਕਰਣਾਪਾਠਅਰੁਅਚੇਤਮਨੁਖਹੁਕ
 ॥ ॥ਤਾਤੇਜਾਣੁਤੁਜੇਕੋਈਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਚਨਹੁਕਉਪੜਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕੀ
 ਨਿਰਸਿਦੇਹਅਵਸਥਾਉਤਮਹੋਤੀਹੈ। ਪਰੁਤਉਭੀਉਸਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਵ
 ਚਨਹੁਕੀਵਸੇਖਤਾਸਮਸੁਕਰਿਆਪਕਉਨੀਚਕਰਮਹੁਤੇਬਚਾਇਗਾਖੇ। ਅਰੁ
 ਸਰਬਕਾਲਵਿਖੇਭੁੰਸਿਜੁਗਤਿਰਹੈ। ਬਹੁਤੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਨਕਰਸਕੈਤਬਾਇਹਭੁੰ
 ਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਵਹੁਦਚਨਹੀਇਸਕਉਸੁਠਾਕਰਤੇਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਭੀਕਹਾ
 ਹੈ। ਜੇਬਹੁਤੇਕਪਟੀਵਿਦਿਆਪੜਨੇਹਾਰੇਗੀਹੋਵਹਿਗੇ। ਇਸੀਪਰਸਾਂਈਭੀ
 ਕਹਾਹੈ। ਜੇਬਹੁਤੇਕਪਟੀਵਿਦਿਆਪੜਨੇਹਾਰੇਗੀਹੋਵਹਿਗੇ। ਜੇਹੋਮਾਨੁਖਹੁਤੁ
 ਮਕਉਲਜਾਨਹੀਆਵਤੀ। ਜੇਜਬਕਿਸੀਸਨਬੰਧੀਕੀਪੜੀਤੁਮਕਉਪਹੁ

ਰਤੀਐ। ਤਬ ਇਕਾਗ੍ਰਿਤਿ ਹੋਕਰ ਪੜ੍ਹਤੈ। ਅਰੁ ਬਾਰਿ ਬਾਰ ਉਸਕ ਉਦਿ ਚਾਰ ਕਰਿ
 ਉਹੀ ਕਾਰਜ ਕਰਤੈ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਚਨੇ। ਸੋ ਮਨ ਤੁਮਾਰੀ ਓਰ ਪੜ੍ਹੀ ਆਈ।
 ਸੋ ਇਸ ਪੜ੍ਹੀ ਕਉ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਕੈ। ਇਸ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਤ ਤੁਕਰੈ। ਸੋ ਤੁਮ ਇਸ ਤੇ
 ਵੇਖੁ ਖੋਹਿ। ਇਕਾਰਿ ਵਰਤਤੈ। ਅਰੁ ਵਪਰ ਜੇ ਕਰਤ ਤੁਹਿ ਵੇਖੇ ਲਾਗਤੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪ
 ਕਛੁ ਪਾਠੁ ਕਰਤੈ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਵੀ ਚਾਰੁ ਨਹੀ ਕਰਤੈ। ਜੇ ਇਸ ਪੜ੍ਹੀ ਵਿਖੇ ਕਿਆ
 ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਬਹੁ ਭਾਈ ਕਾ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਹਮ ਤੇ ਆਗੇ ਜਾਗਿਆ
 ਸੀ ਜਨਹੂ ਏਹੈ। ਸੋ ਸਿਤ ਜਨਹੂ ਕੇ ਵਚਨਹੂ ਕਉ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਨਤੈ। ਤਤੈ ਰਾਤ ਵਿਖੇ ਉ
 ਨਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਤ ਤੁਕਰਤੈ। ਅਰੁ ਅਬ ਤੁਮ ਏਕ ਪਾਠੁ ਕਰਣਾ ਹੀ ਉਤਮ ਕ
 ਰਤ ਤੁਜਾਨਤੈ। ਬਹੁ ਭਾਈ ਫੁਰ ਅਰੁ ਮਾਤਾ ਹੀ ਕਉ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਧਾਰਤੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ
 ਇਨਹੂ ਵਿਖੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਤਾਤਪਰਜ ਕੀ ਓਰ ਤੁਮਾਰੀ ਦਾਨ ਹੀ ਦੇਤੇ।
 ਤਤੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿ ਆਗੀਤ ਹੈ। ਜੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕਾ ਫਲੁ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੀ ਨਹੀ। ਇ
 ਸ ਕਰ ਕੈ ਜੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕਾ ਫਲੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਵਚਨਹੂ ਕੇ ਰੇਦ ਕਉ ਸਮਝ ਕਰਿ ਉਸ ਕੇ
 ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਤ ਤੁਕਰੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਵਚਨਹੂ ਕਉ ਪੜ੍ਹ ਕਰਿ ਉਨ ਕੀ ਆਗਿਆ
 ਨਮਨੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਤਿਸੁ ਏਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਕਿਸੀ ਦਾ ਸਕੀ ਓਰ ਅਪਣਾ ਸੁਆ
 ਮੀ ਪੜ੍ਹੀ ਪਠਾਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਪੜ੍ਹੀ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਇਹੁ
 ਕਾਰਜ ਤੁਮ ਕਰਣਾ। ਬਹੁ ਭਾਈ ਇਸ ਪੜ੍ਹੀ ਕਉ ਉਤਮ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਬੈਠ ਕਰ
 ਪੜ੍ਹੈ। ਅਰੁ ਭੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਫਰਹੁ ਕਉ ਸੁਧਾਰੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਲਿ
 ਖਿਆ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾਰਜ ਕਉ ਨਕਰੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਦੁਖ ਕਾ ਅਧਿਕਾ
 ਹੀ ਹੋਤੈ॥੩॥ * * * ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣੀ ਜੁਗਤਿ ਪਾਠੁ ਕੀ॥
 ਤਤੈ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ ਜਬ ਵਚਨਹੂ ਕਉ ਜੁਗਤਿ ਪੁਰਬ ਕਪੜੀ ਤਾਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਪੜ੍ਹ
 ਨਾ ਅਧਿਕ ਫਲ ਦਾਇਕ ਹੋਤੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਥਮ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਸੇਵ ਹਿਲੂ
 ਆਸੁ ਆਮੀ ਕੇ ਆਗੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਤੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਿਤ ਬੈਠ ਕਰਿ ਵ
 ਚਨਹੂ ਕਉ ਪਾਠੁ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਹੋਕਰਿ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵੈ। ਬਹੁ ਭਾਈ ਸਹੀ
 ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਧੀਰਜ ਸਹਿਤ ਪਾਠੁ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਅਰਥ ਕਉ ਖੰਡਤਾ
 ਕਰੈ। ਅਰੁ ਅਸੇ ਭੀ ਨਕਰੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਠੁ ਕਰ ਕੇਵੈ। ਬਹੁ ਭਾਈ
 ਤੀਜੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਠੁ ਕਰਣੇ ਵਿਖੇ ਰੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜੁਗਤਿ ਰੁਦਨ
 ਕਰੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਨੇਤ੍ਰਹੂ ਵਿਖੇ ਆਸੁਨ ਆਵਹਿ। ਤਬ ਚਿਤਿ ਕਉ ਕੇਮਲ ਕਰੈ॥

॥ ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਇਹ ਉਤਮ ਵਚਨ ਕਉ ਦੇਣੇ ਕੇ ਨਾਮ ਤਾ ਆਏ
 ਹੈ ॥ ਤਉ ਤੇਰੇ ਸਿਨੁ ਗਤਿ ਪਾਠ ਕਰਹਾ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਵਚਨ ਕਉ ਵਿਚਾਰਤਾ ਹੈ
 ॥ ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਉਸ ਕਉ ਹੋਉਤ ਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਚੇਤਤਾ ਦੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਉਥੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਵਚਨ ਕਉ ਤਪ ਰਜ ਕਉ ਭ੍ਰਿਨ ਭ੍ਰਿਨ ਕਰ ਕੇ ਵੀਚਾਰੈ
 ॥ ਅਰੁ ਬਇਹੁ ਜੇ ਬਤਾੜ ਨਾ ਕਾਵਚਨ ਆਵੈ ॥ ਤਬ ਰੁਗਵਿਤ ਸਿਉ ਅਪੁਣੀ ਰੀਖਿਆ
 ਚਾਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਰੁਗਵਿਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਵਚਨ ਆਵੈ ॥ ਤਬ ਆਸਾਵਿਤ ਹੋਵੈ ॥ ਬਹੁ
 ਪਾਂਚਵੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਪਟ ਅਰੁ ਵਿਛੋਪਤਾ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਦੇਖੈ ਜੇ
 ਪ੍ਰਤਖ ਪਾਠ ਕਰਿ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਵਰੁ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਫੁਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਗੁਹਜ ਹੀ ਪੜੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ
 ਵਰੁ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਨ ਫੁਠੈ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਤਖ ਹੀ ਪੜਨਾ ਭੁਲੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪ੍ਰਤਖ ਪੜਨੇ ਵਿਖੇ
 ਨਿਵਾਅਰੁ ਆਲਸ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸੁਨਣੇ ਹਾਰਿ ਅਹੁ ਕਉ ਭੀ ਗੁਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ
 ਪਰ ਇਕ ਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਏਕ ਰਾਤ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਚਲਿਆ ਜਾਤਾ ਥਾ ॥ ਤਬ ਏਕ ਜ
 ਗਿਆਸੀ ਜਨ ਗੁਹਜ ਹੀ ਪਾਠ ਪੜਾ ਕਰਤਾ ਥਾ ॥ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ॥ ਜੇ ਗੁ
 ਹਜ ਕਿਉ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਨੇ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਮਨੇ ਸੁਣਾਵਣਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ॥
 ਤਬ ਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਆਗੇ ਚਲਾ ॥ ਤਬ ਏਕ ਅਵਰ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਕਉ ਉਠੀ ਸੁਰੁ ਸਹਤਿ
 ਪੜਤਾ ਦੇਖਾ ॥ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ॥ ਜੇ ਉਚਾ ਕਿਉ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਕ੍ਰਿ
 ਪਾ ਸਨੇ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਨਿਵਾਅਰੁ ਵਿਛੋਪਤਾ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ
 ॥ ਜੇ ਦੇਨੇ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਕਰਤਤ ਕੀ ਭੁਲਾਈ ॥ ਅਰੁ ਬੁਰਾਈ ਮ
 ਨਸ ਕਰਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਜਿਸ ਕੀ ਮਨਸਾ ਸੁਧੁ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕਰਤਤ ਭੀ ਸੁਧੁ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਵੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕੋ ਮਲ ਧੁਨ ਸਹਿਤ ਪਾਠ ਕਰੇ ॥ ਕਾ
 ਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜੇਤਾ ਹੀ ਕੋ ਮਲ ਧੁਨ ਕਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇਤਾ ਹੀ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਵਚਨ ਆਧਿਕ
 ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਹਿ ਜੇ ਛੁ ਅਜੁਗਤੀ ਮਨੇ ਕਹੀ ਆਹੈ ॥ ਸੋ ਅਸ ਬੁ
 ਲੈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਖਟ ਜੁਗਤਾਂ ਸੁਖ ਮਭੀ ਚਾਹੀਤੀ ਆਹੈ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਬਾਇਹੁ
 ਹੈ ॥ ਜੇ ਬਚਨ ਕੀ ਬਰਾਈ ਕਉ ਸਮਝੈ ॥ ਅਰੁ ਅਸੇ ਜਾਣੈ ਜੇ ਇਹ ਵਚਨ ਆਪ
 ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਹੈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਵਚਨ ਕਉ ਤਪ ਰਜ ਸਰਬ ਵਾਰੁਗਵਿਤ ਕੀ ਜਾਣਿ
 ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਇਹੁ ਜੇ ਰਸਨਾ ਵਿਖੇ ਉਚਾਰੁ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸਬਦ ਅਰੁ ਅਫੁਰੈ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜੇ ਸੇ ਮੁਖ ਤੇ ਅਗਨ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਣਾ ਸੁਖ
 ਮਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਗਨ ਕੀ ਤਪਤ ਕਉ ਸਹਣਾ ਕਰਨੈ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਅਫੁਰੈ ਕਉ ਜੇ ਅ

ਰਬ ਹੈ। ਸੋ ਮੇਸਾਪੁ ਬਲ ਹੈ। ਜੇ ਜਬਦੁ ਅਰਬ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾ
 ਸਾਵਿਖੇਰ ਉਦਹਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵਹਿ। ਪਰੁ ਵਚਨ ਹੁਕੇ ਅਰਬ ਕੀ ਜੇ ਸੁਦ
 ਰਤਾਈ ਅਰੁ ਬਤਾਈ ਹੈ। ਸੋ ਸਬਦ ਅਰੁ ਅਰਬ ਅਛਰ ਹੁਕੇ ਪਰਵੇ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮਤ
 ਰਾਖੀ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਪਰਵੇ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਅਰੁ ਰਸ ਨਾ ਕਉ ਭੀ ਵਚਨ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਪਰਵੇ ਬਿਨਾ ਵਚਨ ਹੁਕਾ ਤਾਤੁ ਪਰਜੁ ਮਾਨੁ ਖਹੁ ਕਉ ਸਮਝਾਇ
 ਨਹੀ ਸਕੀ। ਤਾ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੀਚਾਰ ਕਰੈ।
 ਜੇ ਵਚਨ ਹੁਕਾ ਤਾਤੁ ਪਰਜੁ ਅਛਰ ਹੁਤੇ ਪਰੇ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਬੋਲਾ ਆਵਿ ਕਪਸੂ ਅਹੁ ਕੇ ਸੁਦ
 ਨ ਵਿਖੇ ਮਾਨੁ ਖਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਬੁ ਨਹੀ ਪਹੁਚਤਾ। ਤਾ ਤੇ ਉਨ ਕਉ ਅਰਟ ਚਲਾਵ
 ਏ ਆਵਿ ਕਉ ਆਵਿ ਖੇ ਪਸੂ ਅਹੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸਬਦ ਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਸੁਣ
 ਕਰ ਸੁਚੇਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਾਰਜ ਕਉ ਸਿਧ ਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਤਾਤੁ ਪਰਜ ਕਉ
 ਨਹੀ ਸਮਝਤੇ। ਜੇ ਅਰਟ ਕਉ ਕਿਸ ਨਾਮਿ ਤਰਲਾਵਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਧਰਤੀ ਕਿਉ ਖੇ
 ਦਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਧਰਤੀ ਕਉ ਖੇ ਦਵੇ ਕਾ ਅਰਬ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਮਲ ਹੋਵੈ। ਅ
 ਰੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਪਵਨ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰੈ। ਬਹੁ ਜੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਜਲੁ ਸਿਰੀ ਮੇ। ਤਬ ਇਸ ਕ
 ਰ ਕੇ ਬੀਜ ਕੀ ਬਿਧਿ ਤਾਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਬੋਲ ਹੁਕੇ ਰਿਵੇ ਵਿਖੇ ਅਰੁ ਇਹੁ ਜਾਣੁ ਕਛੁ ਨ
 ਤੀ ਹੋਤੀ। ਕੋ ਸੇ ਹੀ ਕੇ ਤੇ ਪੁਰਖ ਪਾਰੁ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਭੀ ਮੇ ਸੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਵਹੁ ਗਵੀ ਤੁ
 ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਵਚਨ ਹੁਕਉ ਸਬਦ ਮਾਤੁ ਅਰੁ ਅਛਰ ਮਾਤੁ ਹੀ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਸੋ
 ਇਹੁ ਅਤਿ ਤਕ ਬੁਧਿ ਕੀ ਹੀ ਣਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ ਵਿਸਟਾਂਤ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਕੇ
 ਈ ਪੁਰੁਖ ਮੇ ਸੇ ਜਾਣੇ ਜੇ ਅਗਨ ਕਾ ਅਰਬੁ। ਆਇਕਾ ਅਰੁ ਗਗਾ ਅਰੁ ਨਾਹੈ
 । ਅਰੁ ਮੇ ਸੇ ਨ ਜਾਣੇ ਜੇ ਅਗਨਿ ਤਉ ਕਾਗ ਵਕਉ ਜਲਾਵ ਏ ਹਾਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅ
 ਛਰ ਸਰਬ ਦਾ ਕਾਗ ਵਪਰ ਲਿਖੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਕਾਗ ਵਕਉ ਕਛੁ ਅੰਚ ਨਹੀ
 ਲਾਗਤੀ। ਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਹੀਰ ਕਉ ਇਸ ਬਿਤ ਕਰ ਦੇ ਹਾਰ ਜੀਵੇ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ
 ਹੀ ਅਛਰ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਰਬ ਰੂਪੀ ਜੀਵੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਛਰ ਹੁ ਕੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਅਰਬ ਕ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਚਨ ਹੁਕੀ ਵਚਾਈ ਕਉ ਪ੍ਰਿਥ ਮੇ ਹੀ ਪਛਾਣਿ ਆ
 ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜੁ ਦੂਸਰੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਇਹੁ ਵਚ
 ਨ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਵਿਦਮਾਨ ਦੇਖੇ। ਅਰੁ ਮੇ ਸੇ ਜਾਣੇ ਜੇ ਇਹੁ ਵਚਨ ਮੁਝ
 ਕਉ ਮਹਾਰਾਜ ਹੀ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਭੁੰ ਸਿ ਜੁਗਤਿ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਪੇ
 ਥੀ ਕਉ ਪਾਵਿ ਤਾ ਬਹੁ ਕ ਰਿਕਾਹ ਣੁਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਵਚਨ ਹੁਕਉ ਰਿਦੇ ਕੀ

ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈ ਪਾਥਰ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਨ ਬਲਗ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਬਰੁ
 ਈ ਕਉ ਨਹੀ ਪਛਾਣਤਾ ॥ ਤੁਬਲਗ ਉਸ ਕੇ ਵਚਨ ਹੁਕੀ ਮਹਮਾ ਕਉ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਣੁ
 ਕਤਾ ॥ ਬਹੁਤ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਕਰੀ ਗਰੀਏ ॥ ਜੋ ਸੇ ਅਕਾਸੁ ਅਰੁ
 ਦੇਵਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਰੁ ਪਤਾਲੁ ਅਰੁ ਮਨੁਖ ਅਰੁ ਪਸ਼ੂ ਕੀਟ ਅਰੁ ਬਿੰਦੂ ਅਰੁ ਪਰਬਤੁ
 ਅਰੁ ਵਿਕਸੇ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜੋ ਬਲਗ ਇਸ ਕਾ ਭੀ ਵੀ ਚੰਨ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ
 ਇਨ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਉ ਨ ਜਾਣੈ ॥ ਤੁਬਲਗ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਬਰੁ
 ਈ ਕਉ ਨਹੀ ਸਮਝਤਾ ॥ ਤਾਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣਿ ਆਚਾਰੀ ਤਾਹੈ ॥ ਜੋ ਇਸ ਮ
 ਹਾਰਾਜ ਕੀ ਸਮਝਤਾ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਇਸਾ ਬਿਤ੍ਰਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਇਨ ਕਉ
 ਨਾ ਸਕਰੇ ॥ ਤਬ ਭੀ ਉਸ ਪੂਰਨਤਾਈ ਕੀ ਕਛੁ ਉਨਤਾ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਬਹੁਤ ਸਰਬ ਨੀ
 ਵਹੁ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਅਰੁ ਰਖਿ ਆਕਰਨੇ ਹਾਰਾਵਹੀ ਹੈ ॥
 ਅਰੁ ਜੇ ਅੰਧਾਈ ਸਰਹੁ ਪਰਮਾਣੀ ਸੁਰਹੈ ॥ ਸੋ ਮੰਉ ਸਹੀ ਕੇ ਵਚਨ ਪਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ॥ ਤਬ ਅੰਧੇ ਜਾਣਨੇ ਕਰਕੇ ॥ ਕਛੁ ਕਰੁ ਗਵੰਤ ਕੀ ਬਰੁ ਈ ਨੀ ਅਜਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ
 ਹੈ ॥ ਬਹੁਤੀ ਸਹੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੈ ॥ ਜੋ ਪਾਠ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕਉ ਇਕਤਰਾਖੈ ॥ ਅਰੁ
 ਵਿਛੋਪਤਾ ਕਉ ਦੁਰਕਰੇ ॥ ਬਹੁਤ ਜਬ ਕਛੁ ਅਚੇਤਤਾ ਪੜ੍ਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਉਸਹੀ ਕਉ
 ਠੇਹ ਪੜ੍ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਅਚੇਤਤਾ ਸਹਿਤ ਪਾਰੁ ਕਰਣ ਅੰਧੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰੁ
 ਖਛੁ ਲਹੁ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਮਿਤ ਬਾਗ ਵਿਖੇ ਜਾਣੇ ਕੀ ਮਨ ਸਾਕਰੇ ॥ ਬਹੁਤ ਜਬ ਉਹਾ
 ਜਾਵੈ ਤਬ ਵਿਛੋਪਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਅੰਧਾ ਅਚੇਤ ਹੋਵੈ ॥ ਜੋ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਛੁਲਹੁ ਕੀਰ
 ਰਨਾ ਕਉ ਕਛੁ ਨ ਦੇਖੈ ॥ ਅਰੁ ਇਉ ਹੀ ਠੇਹ ਕਰਿ ਬਾਹਨਿ ਕਸਿ ਆਵੈ ॥ ਤਬ ਉਸ
 ਕਾ ਉਹਾ ਜਾਵਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇਹੀ ਵਚਨ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਹੁਕਾ ਬਾਗਾਏ
 ॥ ਅਰੁ ਇਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਭੀ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੁਦਰਾਖੈ ॥ ਸੋ ਜੋ ਕੋਈ ਇਨ ਹੁਕਾਵੀ
 ਚਾਰੁ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਚਿਤ ਕਉ ਇਕਤਰਾਖੈ ॥ ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪਰਮਾਨੀ ਵਕਉ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਜਬ ਪਾਰੁ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰੁਖ ਵਚਨ ਹੁਕੇ ਅਰਬ
 ਕਉ ਨ ਜਾਣੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਾਰੁ ਕਾ ਗੁਣ ਕਛੁ ਅਲਪ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਚਾਹੀ ਅੰਧੇ
 ਵਚਨ ਹੁਕੀ ਬਰੁ ਈ ਅਰੁ ਸਿਵਤਾਈ ਕਉ ਅਪਣੇ ਵਿਦਮਾਨ ਰਾਖੈ ॥ ਤਬ ਅਨਸਿਕ
 ਲਪਹੁ ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁਤ ਚਿਤ ਉਥੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੈ ॥ ਜੋ ਸਰਬ ਬਰਨ ਹੁਕਉ
 ਵੀਚਾਰੈ ॥ ਅਰੁ ਜਉ ਸਮਝਨ ਸਕੈ ॥ ਤਬ ਬਾਰੀ ਬਾਰ ਉਨ ਕਾ ਅਭਿਆਸੁ ਕਰੇ ॥ ਤ
 ਬ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹਰ ਸਉ ਪਜਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁਤ ਉਸਹੀ ਰਸ ਵਿਖੇ ਮਗਨ ਹੋਵੈ ॥ ਸੋ ਅੰ

ਸੇਰਸਸਹਿਤਪੜਨੇਕਾਰਿਕੈਅਧਿਕਲਾਭਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ।ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤ
ਜਨਨੇਕੀਕਹਾਹੈ।ਜੇਜਬਕੋਈਪੁਰਖੁਰਸਨਾਵਿਖੇਕਿਸੀਵਚਨਕਉਚਾਰਵੀਚਾਰ
ਕਰਤਾਹੈ।ਤਬਉਸਪ੍ਰਿਥਮਬਚਨਕੋਅਰਥਤੇਵਰਪੜਤਾਹੈ।ਬਹੁੜਏਕਅਵਰਸਿਤ
ਜਨਨੇਕਹਾਹੈ।ਜੇਜਬਰੁਜਨਅਥਵਾਪਾਠਵਿਖੇਮੁਝਕਉਕੋਈਵਿਵਹਾਰਕਾਸੀ
ਕਲਪਫੁਰਤਾਹੈ।ਤਬਉਸਸਿਕਲਪਤੇਮੇਅਪੁਣਾਮਰਣਵਸੇਖਜਾਣਤਾਹੈ।
ਤਤੇਇਸਪੁਰਖਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ।ਜੇਜਬਕਿਸੀਵਚਨਕਾਪਾਠਕਰਣੇਲਾਗੇ।ਤ
ਬਚਿਤਾਵਿਖੇਅਵਰਸਿਕਲਪਕੀਚਿਤਵਨਾਨਕਰੇ।ਜਦਪਵਹੁਸਿਕਲਪਸਾਂਤ
ਕੀਭੀਹੋਵੇ।ਤਉਰੂ।ਉਸਕਉਵਿਸਿਮਰਣਕਰਵਾਵਿਸਮਰਣਕਰਣਾ।ਵਿਸੇ
ਖਾਹੈ।ਤਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਜਬਰੁਗਵੀਤਕੀਉਸਤਤਿਕਾਪਾਠਕਰਣੇਲਾਗੇ।ਤ
ਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚਾਰੁਕਰੇ।ਜੇਵਹੁਮਹਾਰਾਜਸਰਬਤਨਿਰਲੇਪਾਹੈ।ਅਰੁਸਿ
ਕਲਪਤੇਪਰੇਹੈ।ਅਰੁਸਭਨਤਰੇਉਪਰਸਮਰਬੁਹੈ।ਅਰੁਬਹੁੜਪਰਮਵੇਤਾਹੈ।
ਬਹੁੜਜਬਮਹਾਰਾਜਕੀਕਾਰੀਗਰੀਕਾਵਰਨਨਹੈ।ਤਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚਾਰੁ
ਕਰੇ।ਜੇਧਰਤੀਅਰੁਅਕਾਸਕਉਉਸਹੀਨੇਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ।ਮੇਸੇਹੀਨਾਨਾਪ੍ਰਕ
ਰਕੀਰਚਨਾਕਉਦੇਖਕਹਿਮਹਾਰਾਜਕੀਵਿਦਿਆਅਰੁਸਮੁਥਤਅਰੁਬਰਾਈਕ
ਉਪਛਾਣੇ।ਅਰੁਜਿਸੁਪਦਾਰਥਕੀਓਗਵਿਸਟਿਕਰੇ।ਤਬਉਸਵਿਖੇਰੁਗਵੀਤ
ਕੀਸਤਾਕਉਦੇਖੇ।ਬਹੁੜਜਬਾਇਸਵਚਨਕਉਪੜੈ।ਜੇਮਹਾਰਾਜਨੇਇਸਜੀਵਕਉ
ਏਕਪਾਨੀਕੀਬੂੰਦਸਿਉਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ।ਤਬਮੇਸੇਜਾਣੇਜੇਵਹੁਬੀਰਜਕੀਬੂੰਦ
ਤਉਏਕਹੀਰਗਾਈ।ਅਰੁਉਸਹੀਬੂੰਦਤੇਰੁਗਵੀਤਨੇਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੋਚਿਹਨਬਨ
ਏਹੈ।ਜੇਸੇਤੁਰਾਅਰੁਮਾਸਅਸਤਨਾਕੀਹਾਥਪਾਵਨੇਤ੍ਰਰਸਨਾਕਰਨਸੇਇਤਿਆ
ਵਿਕਅਵਰਜੇਅਨੇਕਅੰਗਾਹੈ।ਸੇਸਭਹੀਅਸਚਰਜਰੂਪਾਹੈ।ਬਹੁੜਇਹਸਹੀ
ਰਮਾਸਪੁਤਲੇਕੀਨਿਆਈਹੈ।ਸੇਤਿਸਵਿਖੇਦੇਖਣਾਸੁਣਨਾਅਰੁਕੋਲਣਾ
ਅਰੁਚੇਤਨਤਾਕਿਸੁਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਗਟਹੁਈਹੈ।ਪਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਰਬਵਚਨਹੁ
ਕਾਵੀਖਿਆਵੁਕਰਨਾਕਠਨਹੈ।ਤਤੇਇਸਕਾਤਾਤਪਰਜਇਹੈ।ਜੇਜਿਸਵਚਨ
ਕਾਪਾਠਕਰੇ।ਤਬਉਸਹੀਵਚਨਕੋਅਰਥਵਿਖੇਵੀਚਾਰੁਅਰੁਅਭਿਆਸਕਉ
ਸਾਵਧਾਨਕਰੇ।ਅਰੁਜਿਸਪੁਰਖਕੀਬ੍ਰਿਤਿਕਿਸੀਮਹਾਪਾਪਵਿਖੇਅਸਕਤਿਹੋ
ਤਾਹੈ।ਅਥਵਾਜੇਪੁਰਖਮਨਮਤਕਰਕੈਕਿਸੀਕ੍ਰਿਆਕਉਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਤਾਹੈ।
ਅਥਵਾਕਿਸੀਮਤਿਅਰੁਪੰਥਕੋਨਿਸਚੇਵਿਖੇਮੇਸਾਝਿਕ੍ਰੋਧਜਾਣੇ।ਜੇਉਸਪ੍ਰਿ

ਥਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤਾ ਬਿਨਾ ਜਬਾਹ ਬਵ ਚਨ ਕਉ ਸਵਣ ਹੀ ਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਮੇਸੇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਮ
 ਹਾਰ ਜਕੇ ਵਚਨ ਕਾ ਅਰਥੁ ਕਦਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰਗਟ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਚਵੀ ਨ ਗਤਿ
 ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਚਨੁ ਕਾ ਅਰਥੁ ਬਿਨੁ ਨਿਰਭਾਵ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਚਿਤ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਰੀਉ ਸਹੀ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਉਲਟਾ ਵਚਨਾ ਦੇ। ਜੇ ਸੇ
 ਰੀਉ ਅਰੁ ਤਾਨਾ ਕੇ ਵਚਨਾ ਕਾ ਪਾਠੁ ਕਰੈ। ਤਬ ਰੀਉ ਮਾਨ ਅਰੁ ਅਧੀਨ ਤਹੋ ਇਜਾਵੈ।
 ਅਰੁ ਜਬ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਬਚਨ ਪੜ੍ਹੈ। ਤਬ ਆਸਾਵੈ ਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਨਾ ਚਿਤਿ
 ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਅਪਾਰ ਡਾਕਾ ਵਚਨ ਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਮਹਾਈ ਨ ਭਾਵ ਕਉ
 ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਵੈ। ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਅਰੁ ਬਡਾ ਟੀਕੀ ਵਚਨ
 ਕਰਨੇ ਕੀ ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਹੀ ਨ ਹੀ। ਤਤੇ ਲਜਾ ਮਾਨ ਹੋ ਕਰਿ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ। ਇ
 ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰਬ ਵਚਨੁ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਚਿਤ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਬਨਾਵੈ। ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਠਵੀ ਨੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਵਚਨੁ ਵਿਖੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੈ। ਜੇ ਮੇ ਇਹ ਚਨ
 ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੁਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਣਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮੁਸਕਉ ਰਹਸੁ ਆਵਣੇ ਲਾਗਾ ਹੈ। ਬਹੁ
 ਕ੍ਰਮੇ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਿਤ ਵਚਨ ਕਰੀ। ਜੇ ਇਹ ਵਚਨ ਹੀ ਮੁਸਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੋ
 ਈ ਹੈ। ਤਬ ਮੇ ਉਸਤੇ ਭੀ ਅਧਿਕ ਰਹਸ ਕਉ ਪਾਵਤੁ ਭੁਇਆ। ਬਹੁ ਕ੍ਰਮੇ ਨੇ ਮੇ ਸੀਭਾ
 ਵਚਨ ਕਰੀ। ਜੇ ਇਹ ਵਚਨ ਮੁਸਕਉ ਵਿਦਮਾਨ ਭੁਗਵੰਤ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮੇ
 ਨੇ ਮੇਸਾ ਪਰਮ ਰਹਸ ਆਨੰਦ ਪਾਇਆ। ਜੇ ਇਸ ਕਾ ਵਚਨ ਨ ਕੀ ਆਨ ਹੀ ਜਾਤਾ। ੧॥ ੧॥
 ੫॥ ॥ ਇਤਿ ਪਾਠ ਵਚਨ ਨਿਨਾ ਮੁੰਸਰ ਗਾਹ। ॥ ਅਥ ਛਠਵੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਸਿ
 ਮਰਨ ਕਾ ਵਚਨ ਨ ਹੋਵੈ ਗਾ। ॥ ਤਾਤੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇ ਸਰਬ ਸਾਧਨਾ ਕਾ ਛਲੁ ਭੁੰਗਵੈ
 ਤਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਵਚਨੁ ਕਾ ਪਾਠੁ ਕਰਨ ਭੀ ਮਹਾ ਉਤਮ ਕਹਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਸ ਕਤਾ
 ਤਪ ਰਜ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾਰਿ ਦਾ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ
 ਹੋਵੈ। ਬਹੁ ਜਬ ਤਦੁ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਰੋਗਾ ਹੁਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੋ ਕਰਿ ਸਿਮਰਨ ਵਿ
 ਖੇ ਇਸ ਬਿਤਪੁਜੀ ਮੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਰੋਗਾ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਵਿਖੇ ਭੁਜਨ ਕਾਰ ਹਸਨ ਹੀ
 ਉਪਜਤਾ। ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂ ਅਜੇ ਸਰਬ ਸੁਰੁ ਕਰਮ ਹੁਕਾ ਸਾਰੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕਾ ਭੁਜਨ ਹੈ।
 ਅਵਰ ਸਾਧਨਾ ਭੁਜਨ ਕੀ ਝਿਨ੍ਹਤਾ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਕ ਹੋ ਹੈ। ਇਸ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ
 ਤਮ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਹੁ। ਤਬ ਮੇ ਤੁਮਾਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਉ। ਪਰੁ ਜਬ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਮੇ
 ਸੀ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪਹੁੰਚਨ ਸਕੈ। ਤਬ ਅਧਿਕ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਤਉ ਭੁਜਨ ਹੀ ਕਾ ਅਭਿ
 ਆਸੁ ਰਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਾਰਨ ਭੁਜਨ ਭੁਗਵੰਤ ਕਾ ਹੈ

॥ ਤੁਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਬੈਠਤੇ ਉਠਤੇ ਜਾਗਤੇ ਸੇਵਤੇ ਚਲਤੇ ਕਿਸੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਭਗਵੰ
 ਤ ਕੇ ਭੁਜਨਤੇ ਅਚੇਤੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤੇ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਮਹਾਰਾਜ ਭੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਉ
 ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇਕੁ ਅਰੁ ਅਧੀਨਤਾ ਸਹਿਤੁ ਗੁਹਜਹੀ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਭੁਜਨ ਥੀ ॥ ਕਿਸੀ ਕਾ
 ਨਾ ਵਿਖੇ ਅਚੇਤੁ ਨ ਹੋਵਹਾ ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਤੇ ਭੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ ॥ ਜੇ ਸ
 ਰਬ ਕਰਤ ਤੁਤੇ ਕਵਨ ਕਰਤ ਵਸੇਖ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮੇ ਵਿ
 ਖੇ ਜੇ ਸਕੀ ਸੁਰਤਿ ਭੁਜਨ ਕੀ ਓਰ ਰਹੈ ॥ ਤਬ ਇਹ ਕਰਤ ਤੁਸਭੁ ਨਹੁ ਤੇ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਇਉ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਚੇਤੁ ਮਾਨੁਖ ਹੁਵੇ ॥ ਖੇ ਭੁਜਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਅਸੇਵ
 ਸੇਖੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕਹੁਵੇ ॥ ਖੇ ਜੀਵਤਾ ਪੁਰਖੁ ਹੋਵੈ ॥ ਅਥਵਾ ਜੇ ਸੇ ਸੁਕੇ ਬ੍ਰਿਛ
 ਹੁਵੇ ॥ ਖੇ ਠਲੁ ਬ੍ਰਿਛੁ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਕਾਇਰ ਹੁਵੇ ॥ ਖੇ ਕੋਈ ਸੂਰਮਾ ਸਸਤੁ ਕੇ ਸ
 ਨ ਮੁਖੁ ਹੋ ਕਰਿ ਜੇ ਪੁਕਰੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ
 ਸਰਬ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕਉ ਅਧਿਕ ਪਸਚਾਤਾ ਪਹੀ ਹੋਵੈ ॥ ਗਾ ॥ ਜੇ ਹਮਨੇ ਭਗਵੰਤ ਕਾ
 ਭੁਜਨ ਕਿਉ ਨ ਕੀਆ ॥ ਅਰੁ ਸਿਸਰ ਵਿਖੇ ਅਪੁਣੇ ਸਮੇ ਕਉ ਬ੍ਰਿਥਾ ਕਿਉ ਬੀਤਾਇ
 ਆ ॥ ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ ਭੁਜਨ ਕੀ ਅਹੋਵੈ ॥ ਗਾ ॥ ਤੇ ਭੀ ਕਹੈ ਗੋ ਜੇ ਹਮਨੇ ਅਧਿਕ ਭੁਜਨ ਕਿ
 ਉ ਨ ਕੀਆ ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਖਿਣ ਭੀ ਅਚੇਤੁ ਕਿਉ ਹੋਵੈ ॥ ੧ ॥ ॥ ॥ ॥ ਅਥ
 ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣੀ ਅਵਸਥਾ ਭੁਜਨ ਕੀ ॥ ॥ ਅਥ ਅਸੇ ਜਾਣੂ ਤੇ ਜੇ ਭੁਜਨ ਕੀ ਆਭੀ
 ਚਾਰ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਅਵਸਥਾ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੇ ਰਸਨਾ ਵਿਖੇ ਭਗਵੰਤ
 ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੁ ਕਰਨਾ ॥ ਅਰੁ ਰਿਵੇਸਿਉ ਅਚੇਤੁ ਰਹਣਾ ॥ ਸੋ ਇਨਹੁ ਕਾ ਨਿਸ਼ਾ
 ਵਸਥਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਕਾ ਗੁਣੁ ਅਲਪ ਹੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਗੁਣੁ ਤੇ ਰਹਤੁ ਨ ਹੀ ॥ ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਜੇ ਨ ਬਰਸਨਾ ਵਿਵਾਦੀ ਮਾਥਿ ਆਵੇ ॥ ਖੇ ਅਸਕਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਇਸਤੇ ਤਉ
 ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਵਣ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਦੁਸਰੀ ਅਵਸਥਾ
 ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੇ ਚਿਤਿ ਮੇ ਭੁਜਨ ਕਰਣਾ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕੀ ਇਕਤ
 ਤਾ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਹਠ ਕਰਕੈ ਸਿਕਲ ਪਕਉਵੁ ਰਕਰ ਕਰਣਾ ॥ ਅਰੁ ਮਨ ਕਉ ਭੁਜ
 ਨ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਕਰਣਾ ॥ ਸੋ ਇਹ ਮਥਮ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਤੀਸਰੀ ਅਵਸ
 ਥਾ ਭੁਜਨ ਕੀ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕਾਰਿ ਦਾ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਭੁਜਨ ਕਾਰਹੁ ਮੇ ਸਾ ਪ੍ਰਬਲੁ ਹੋਵੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਕਾਰਹੁ ਅਵਸਮੇਵ ਕਰਣ ਹੋ
 ਵੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਜਤਨ ਕਰਕੈ ਚਿਤਿ ਕਉ ਉਸਿ ਓਰੁ ਲਿਆਵੈ ॥ ਸੋ ਇਹ ਉਤਮ ਅਵ
 ਸਥਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਚੌਥੀ ਅਵਸਥਾ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਦੁਸਤਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀ

ਤਾਂ ਸੋ ਤਿਸਦੁਸਤਕੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਚਿਤਰੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਕਾਲੀ ਨਹੋ ਜਾਵਣਾ ਪਰਉਹਵ
 ਸਤਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਰੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਲੀਨਤਾ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਪਰਮਾਨੀ
 ਵਕੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਮਗਨਤਾ ਵਿਖੇ ਭੁਜਨ ਕੀ ਚਿਤਵਨ ਨਹੋ ਹੈ ਅਰੁ ਸਤਰੂਪੀ ਭੁਜਨ ਹੀ
 ਸਿਖਰਾ ਤਿਜਾਵੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਭੁਜਨ ਅਰੁ ਜਾਪ ਅਛਰੁ ਕਰਹੋ ਤਾਹੈ ਸੋ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਅ
 ਸਭੂ ਲਹੈ ਅਰੁ ਸਿਕਲ ਪਰੂਪ ਹੈ ਅਰੁ ਪਰਮਾ ਅਵਸਥਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਸਿਕਲ ਪਰੂਪ
 ਅਛਰੁ ਕਾ ਅਭਾਵੁ ਹੋ ਜਾਵੈ ਅਰੁ ਕੇਵਲ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵੈ ਸੋ ਇ
 ਹ ਅਵਸਥਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਹੋ ਤੀਹੈ ਜੇ ਸੋ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਸਾ
 ਥਮੇ ਸਾ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਵੈ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਮਗਨਤਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ
 ਨਾਮੁ ਹੀ ਉਸ ਕਉ ਭੂਲ ਜਾਵੈ ਤੇ ਸੋ ਹੀ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰਖ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਦਰਸਨ ਵਿਖੇ
 ਆਪੁ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਰ ਬਹੁ ਕਉ ਵਿਸਿ ਮਰਣ ਕਰੈ ਤਬ ਸਿਤਨ ਨਹੁ ਕੀ ਆਦਿ ਬਿ
 ਵਸਥਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜੀਵਤ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਕਹੀ ਤਾਹੈ ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੀ
 ਜਾਣਤੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਹੋ ਜਾਤਾਹੈ ਅਰੁ ਜੇ ਸੋ ਅਵਰੁ ਜੇ ਅਨੇ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਉਤ
 ਪਤਿ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈ ਪਰਉਹਨੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਕਾ ਹਮ ਕਉ ਭੂਨੁ ਕ ਛੁਨਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰੁ
 ਹਮ ਕਉ ਉਹੀ ਪਦਾਰਥੁ ਸਤਿ ਰੂਪ ਭਾਸਤੇ ਹੈ ਜਿਸ ਕਉ ਹਮ ਪਤਖ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕ
 ਰਦੇਖਤੇ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦਿਕ ਪਦਾਰਥ ਸਭੀ ਵਿਸਮਰਣ ਹੋ
 ਜਾਵਹੀ ਤਬ ਉਨ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਇਹ ਭੀ ਅਵਸਤਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਬਹੁ ਜਨ ਬ
 ਆਪ ਕਉ ਭੀ ਵਿਸਿ ਮਰਣ ਕਰੈ ਤਬ ਇਸ ਭਾਵ ਕਰਿ ਇਹ ਭੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਹੁਆ ਕਹੀ
 ਤਾਹੈ ਤਾਤੇ ਜਬ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੀ ਸਤਤਾ ਦੂਰ ਹੁਈ ਤਬ ਕੇਵਲ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਾ
 ਹੀ ਸੇਖਰ ਹਤੀਹੈ ਸੋ ਦੁਸਤਾ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜੇ ਸੋ ਧਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਕ
 ਉਦੇਖ ਕਰਿ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤਾਹੈ ਜੇ ਸਰਬ ਜਗਤਾ ਇਤਨਾ ਹੀ ਹੈ ਅਰੁ ਤੁਸਕ
 ਉ ਅਵਰ ਕ ਛੁਨਹੀ ਭਾਸਤਾ ਤੇ ਸੋ ਹੀ ਜੀਵਤ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਪੁਰਖ ਕਉ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਪਦਾਰ
 ਥ ਕੀ ਜਾਣਨਹੀ ਛੁਰਤੀ ਤਤੇ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਾ ਹੀ ਕਉ ਇਸ ਬਿਤ ਦੇਖਤਾਹੈ ਤਬ
 ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੇ ਅਭੇਦ ਹੋਤਾਹੈ ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੇ
 ਏਕਤਾ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਤਾਹੈ ਅਰੁ ਭੇਦ ਭਾਵਨਾ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸੋ ਇਹੁ ਗਿਆ
 ਨ ਦਾਨਹੁ ਕੀ ਆਦਿ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਪਰੁ ਜਬ ਇਹੁ ਅਵਸਥਾ ਜੀਵ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ
 ਤੀਹੈ ਤਬ ਨਿਕਟਤਾ ਅਰੁ ਦੂਰੀ ਨਹੀ ਰਹਤੀ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਨਿਕਟਤਾ ਅਰੁ ਦੂਰੀ ਉਸ
 ਕਉ ਭਾਸਤੀ ਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਦੇਇਸਟਿ ਅਵਤੀਹੈ ਜੇ ਮੇਇ ਹਮੇ ਹੈ ਅਰੁ ਉਹੁ ਭਗਵੰ

ਤੇਹੋਸੇਮੇਸੇਪੁਰਖਕਉਤਉਸਰਬਥਾਅਪੁਣਾਅਪੁਵਿਸਿਮਰਦਹੋਇਗਇਆਹੋ
 ॥ ਤੁਥਾਨਿਕਟਤਾਅਰੁਦੁਗੀਕਉਕਿਉਕਰਦੇਖਾਤਾਤੇਇਸਅਵਸਥਾਵੇਖੇਜਗਿ
 ਆਸੀਕਉਚੋਤੇਨਸਰੁਪਕੀਪ੍ਰਤਖਤਾਪ੍ਰਗਟਹੋਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਚਿਦਾਕਾਸਕੀਗਾ
 ਤਿਵੇਖੇਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੋਅਸਚਰਜਹੁਕਉਦੇਖਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਆਇਮਧਿਅੰਤੁ
 ਕਾਗਿਆਨਉਸਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਬਹੁਕੁਸਿਤਜਨਹੁਅਰੁਅਵਿਤਾਰਹੁਕੋ
 ਪਦਕਉਹਸਤਾਮਲਪਛਾਣਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕੋਅਸਚਰਜਦੇ
 ਖਤਾਹੈ॥ ਜੇਵਚਨਕਰਕੋਉਨਕਾਵੁਖਿਆਨਨਹੀਕਰਸਕੀਤਾ॥ ਬਹੁਕੁਜਦ
 ਪਾਏਸੀਸਮਾਪਤੇਜਬਉਸਕਉਕਬਹੁਉਥਾਨਭੀਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਉਭੀਏਕਤਤਾ
 ਕਾਰਸੁਉਸਕੋਰਿਦੇਤੇਦੂਰਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਅਰੁਸਰਬਦਾਉਸਕੋਚਿਤਕੀਬ੍ਰਿਤਿ
 ਉਸਹੀਰਹਸੁਕੀਓਰਖੰਚੀਰਹਿਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਮਾਇਆਕੋਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁ
 ਕਉਵਿਰਸੁਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਜੰਦਪਸਿਸਾਂਗੀਜੀਵਹੁਵੇਖੇਇਸਥਿਤਫਿਸ
 ਟਿਆਵਤਾਹੈ॥ ਤਉਭੀਰਿਦੇਕਰਨਿਰਲੇਪੁਰਹਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਇਹਮਾਨੁਖਜੇ
 ਮਾਇਆਕੋਵੇਦਹਾਰਹੁਵੇਖੇਅਸਕਤਚਿਤ੍ਰਹੈ॥ ਸੋਤਿਨਕੀਅਵਸਥਾਕ
 ਉਦੇਖਕਰਿਅਸਚਰਜਮਾਨਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਦਇਆਕੀਫਿਸਟਿਸਿਉਦੇਖ
 ਕਰਕਹਿਤਾਹੈ॥ ਜੇਇਹਅਲਪਬੁਧੀਕੋਸੇਸੁਖਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ॥ ਅਰੁਜਗ
 ਤਕੋਜੀਵਉਸਕੀਅਵਸਥਾਕਉਦੇਖਕਰਿਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤਾਹੈ॥ ਜੇਇਹੁਪ
 ਰਖਮਾਇਆਕੋਵੇਦਹਾਰਕਉਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਕਉਨਹੀਕਰਤਾ॥ ਤਬਉਸਕ
 ਉਥਾਵਗਾਅਰੁਉਨਮਤਜਾਣਤੇਹੈ॥ ਪਰੁਜਬਲਗਜਗਿਆਸੀਜਨਮੇਸੇ
 ਪਰਮਪਦਕਉਪਹੁਚਨਾਸਕੈ॥ ਅਰੁਸੁਖਮਭੇਦਉਸਕਉਪ੍ਰਗਟਨਹੋਵਹਿ॥
 ਤਉਭੀਨਿਰਾਸਨਹੋਵੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਕੋਵਲਭੁਜਨਹੀਕੀਪ੍ਰਬਲਤਾਭੀਜੀਵਕੋ
 ਉਤਮਭਾਗਹੁਕਾਬੀਜਹੈ॥ ਇਸਕਰਕੋਜੇਭੁਜਨਕੀਫਿਜ਼ਤਾਵੇਖੇਪ੍ਰੇਮਕੀਅਧਿ
 ਕਤਾਹੋਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਪ੍ਰੇਮਕਾਰਿਕੋਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਤੇਵਿਰਕਤਚਿਤ੍ਰਹੋਤਾਹੈ॥
 ਤਤੇਮਹਾਰਾਜਹੀਕਉਅਪੁਣਾਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਤਾਹੈ॥ ਸੋਉਤਮਭਾਗਹੁਕਾ
 ਬੀਜੁਇਹੀਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਜੀਵਨੇਅਵਸੰਮੇਟੁਗਵਿਤਹੀਨਿਕਟਿਪਹੁਚ
 ਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਸਰਬਸਿਸਾਰਕਉਤਿਅਗਜਾਵਣਾਹੈ॥ ਤਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਇਸਮਾ
 ਨੁਖਕੀਪ੍ਰੀਤਿਸਰਬਥਾਭਗਵੰਤਹੀਸਾਬਹੋਵੈ॥ ਇਸਕਰਿਕੋਜੇਜੇਤੀਕਿਸੀਕੀ
 ਪ੍ਰੀਤਿਅਧਿਕਹੋਤੀਹੈ॥ ਤੇਤਹੀਉਸਕਉਅਪੁਣੇਪ੍ਰੀਤਮਕੇਦਰਸਨਵੇਖੇਅਨਿ

ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਗਵਿਤ ਸਾਥ ਪੁਰਣ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ। ਅਤਿ ਸਕਉ
ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਪੁਰਨ ਹੀ ਅਨਿਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ
ਵਿਖੇ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਿਚ ਹੋਰ ਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੇ ਵਿ
ਜੇਗ ਕਰਿਸ ਦਾ ਹੀ ਵਖੀਰ ਹਿਤ ਹੈ। ਤਾਤ ਪਰ ਜਇਹੁ ਜੇਜ ਬਨਾਂਗੀਆ ਸੀ ਜਨਰੁ
ਗਵਿਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਵਿਚ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਸਿਧਤਾ ਆਵਿ ਕਈ ਸੂਰਜ ਇਸ ਕੇ ਰਿਦੇ
ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਨ ਛੁਰੇ। ਤਬ ਭੁੰਭੁਜਨ ਕਾਤਿ ਆਗੁਨ ਕਰੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਰਮ ਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿ ਸਿਧਤਾ ਅਰੁ ਈਸ਼ਵਰ ਜ ਕੇ ਅਸ਼ੈਨ ਹੀ। ਤਾਤੇ ਜਬ ਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕਾ ਚਿਤ ਸੁਰਗੁਣ
ਹੁਸਹਿਤ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਤਬ ਸੁਰੁਵ ਕਹੀ ਪਰਮ ਪਦ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ
ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਦਾ ਹੀ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤਿ ਵਿਖੇ ਹੀ ਅਤਿ
ਅਸੁ ਕਰੇ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰਾ ਚਿਤੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਤੇ ਏਕਾ ਪਣਭੀ ਅਚੇਤ ਨਹੇ
ਵੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਭੁਜਨ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਵਰਸਨ ਅਰੁ ਸੁਖ ਮਭੇ ਦਹੁ ਕੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ
ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਬ ਕੋ ਈ ਪੁਰਖ ਵੇ ਕੁੰਠ ਆਵਿ ਕਸੁਖ ਕਉ ਭੁੰਚਿ ਆਰ
ਹੈ। ਤਬ ਭੁਗਵਿਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਹੀ ਵਿਖੇ ਲਿਨ ਹੋਵੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਭੁਜਨ ਹੀ ਪਰਮ ਵੇ ਕੁੰਠ ਹੈ
। ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਆ ਜੇ ਸਰਬ ਸੁਰਗੁਣ ਹੁਕਾ ਸਾਰੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕਾ ਭੁਜਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਜ
ਨ ਕਾ ਸਾਰੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਨਿਦਕ ਰਮਹੁ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਰਾਖਿ ਆਹੇ ਵੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਭੁ
ਗਵਿਤ ਨੇ ਕਰਣੀ ਵਕਰ ਮਕਹੇ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨੇ ਕਉ ਸਰਬਾ ਸਿਜੁ ਗਤਿ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਜਬ
ਨਿਦਕ ਰਮਹੁ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤਿ ਰਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਰੁਕਰ ਮਹੁ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੇ ਨਹੀ।
ਤਬ ਮੇਸੇ ਜਾਣਿ ਆਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਪੁਰੁਖ ਕਾ ਭੁਜਨ ਕਰਣਾ ਭੀ ਮਨ ਕਾ ਸਿਕਲ ਪੈ
ਅਰੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਜਬਾਰ ਭੁਕਛੁ ਨਹੀ। ਤਤੇ ਜਬਾਰ ਭੁਜਨ ਵਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਪ ਕਰ
ਮ ਕੇ ਸਮੇਜੀ ਵਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕਾ ਸਿਮਰਣ ਕਰ ਕੇ ਭੈ ਮਾਨ ਹੋ
ਵੇ।

॥

॥ ਇਤਿ ਭੁਜਨ ਵਰਨ ਨਿਨਾ ਪੁਸਤਕਾ ॥

੧੯ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਅਥ ਬਿਉਰਾ ਪ੍ਰਕਰਣ ਲਿਖਿ
ਤਾ ॥ ਅਥ ਵਤੀਏ ਪ੍ਰਕਰਣ ਕੇ ਆਵਿ ਵਿਖੇ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਵਰ
ਨਨ ਹੋਵੈ ਹੀ ॥ ਤਾਤੇ ਜਾਣੁ ਤ੍ਰਿਜੇ ਇਹ ਸਿਸਾਰ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕੀ ਮਜਲ੍ਹ ਹੈ
। ਅਰੁ ਸਰਬ ਮਾਨੁਖ ਇਸ ਮਜਲ੍ਹ ਵਿਖੇ ਪਰਵੇਸੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰੁਨ ਹੁ ਏਕ ਹੀ ਚਰੁ
ਜਾ ਵਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਸ ਭੁੰਭੁਦੇ ਸੀ ਆਪਸ ਵਿਸਨ ਬੀ ਪੀਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੋਤੈ। ਤੇ ਸੇ
ਹੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਸਰਬ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕਾ ਸਾਥਿ ਆਰੁ ਅਰੁ ਸੁਰੁਭਾ ਵਨਾ ਚਾਹੀ ਤੀ ਹੈ

ਅਪੁਰਿਸਿਸਪ੍ਰਕਾਰਗੁਣਾ ਅਰੁਸਿਗਤਕਰਣੇਕਾਅਧਕਾਰਹੈ ਸੋਮੇਤੀਨਸਰਗ
 ਹੁਵਿਖੇਵਰਨਨਕਰਉਗਾ। ਪ੍ਰਿਥਮਸਰਗਵਿਖੇਜੇਜਗਿਆਸੀਜਨਭਗਵਿਤਮਾ
 ਰਗਕੇਸਿਗੀਹੈ। ਸੋਤਿਨਕੀਸਿਗਤਿਕੀਵਸੇਖਤਾਪਗਟਕਰਉਗਾ। ਅਰੁਦੂਸ
 ਰੇਸਰਗਵਿਖੇਸਭਨਹੁਕੇਮਿਲਾਪਕਅਧਿਕਾਰੁਕਾਅਰੁਜਗਤਿਵਰਨਨਕਰਉ
 ਗਾ। ਬਹੁਤੀਸਰੋਸਰਗਵਿਖੇਸਨਬੀਪੀਅਰੁਟਹਲੂਏਅਰੁਅਵਰੀਮਿਤ੍ਰਹੁਕੇਭਾਵ
 ਕੀਜੁਗਤਿਕਰਉਗਾ। ਤਾਤੇਜਾਣਤੂੰਜੇਭਗਵਿਤਕੇਨੀਮਿਤ੍ਰਜਗਿਆਸੀਜਨਹੁਤੇਵ
 ਸੇਖਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਿਸਪੁਰੁਖਕਉਭਗਵਿਤਕੇਮਾਰ
 ਗਕੀਪ੍ਰੀਤਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕਉਪ੍ਰੀਤਵਾਨਹੁਕਾਮਿਲਾਪੁਬਡੇਭਾਗਹੁਕਰਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ
 ਤਾਹੈ। ਕਹੋਤੇਜੇਜਬਕਿਸੀਸਮੇਵਿਖੇਵਹੁਪੁਰੁਖਭਗਵਿਤਕੇਭਜਨਤੇਅਚੇਤਭੀ
 ਹੋਤਾਹੈ। ਤਉਭੀਉਸਕਉਦੂਸਰੀਮਿਤ੍ਰਸੁਚੇਤਕਰਤਾਹੈ। ਬਹੁਜਬਦੇਨੇਸੁਚੇਤਹੋਤੇਹੈ
 ਅਹਾਤਮਾਜਨਕਹਤੇਹੈ। ਤਬਦੇਨੇਏਕਮਾਰਗਕੇਸਿਗੀਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਇਭੀਕਹਾਹੈ
 ਜੇਜਬਦੇਨੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨਆਪਸਮੇਮਿਲਤੇਹੈ। ਤਬਅਵਸਮੇਵਉਨਕਉਅਧਿਕਲਾ
 ਰੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਗਿਆਸੀਜਨਹੁਕੀਸਿਗਤਿਕਰਿਕੇ
 ਮੇਸਉਤਮਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਅਵਰਜਨਹੁਕਰਕੋਨਤੀਪਾਇਆਜਾਤਾ।
 ਅਰੁਇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਕੇਈਪ੍ਰੀਤਵਾਨਹੁਸਾਥਮਿਤ੍ਰਾਈਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਵ
 ਦਭੀਭਗਵਿਤਕਾਪ੍ਰੀਤਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਸਾਈਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੇਰੀਪ੍ਰੀਤਉਨਹੁ
 ਪੁਰੁਖਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਮੇਰੇਨੀਮਿਤ੍ਰਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਸਾਥਪ੍ਰੀਤਿਕਰਤੇਹੈ। ਅ
 ਰੁਤਨਧਨਆਦਿਕਹੁਕਰਕੋਉਨਕੀਸੇਵਕਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਉਨਕੇਸਰਬਕਾਰਜਹੁਵਿ
 ਖੇਸਹਾਇਤਾਕਉਸਾਵਧਾਨਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਮਹਾਪੁਰੁਖਹੁਨੇਇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪ
 ਰਲੇਕਵਿਖੇਭਗਵਿਤਾਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹੈਗਾ। ਜੇਜਿਨਹੁਨੇਮੇਰੇਨੀਮਿਤ੍ਰਮਨੁਖਹੁਨੇ
 ਆਪਸਵਿਖੇਪ੍ਰੀਤਅਰੁਮਿਤ੍ਰਾਈਕਰੀਹੈ। ਸੋਪੁਰੁਖਕਹਾਹੈ। ਇਸਕਰਕੇਜੇਅ
 ਬੀਮੇਅਪੁਣੀਛਾਇਆਤਲੇਰਾਖੋ। ਅਰੁਇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਸਾਤਪ੍ਰਕਾਰਕੇਮਾ
 ਨੁਖਪਰਲੇਕਵਿਖੇਭਗਵਿਤਕੀਛਾਇਆਤਲੇਰੇਹੋਗੇ। ਅਰਬਇਹੁਜੇਪਰ
 ਮਸੁਖੀਹੋਵਹਿਗੇ। ਸੋਪ੍ਰਿਥਮਤਉਨੀਤਅਰੁਮਿਤ੍ਰਾਵਾਵਿਖੇਵਰਤਣੇਹਾਰਾਰਾ
 ਜਾਹੈ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਵਹੁਹੈ। ਜੇਬਾਲਕਅਵਸਥਾਤੇਲੇਕਰਿਆਪਣੀਆਰਜਾ
 ਭਗਵਿਤਕੇਭਜਨਵਿਖੇਲਗਾਵੇ। ਅਰੁਤੀਸਰਾਵਹੁਹੈ। ਜੇਜਦਪਸੁਭਇਸਥਾ
 ਨਤੇਬਾਹਜਭੀਨਿਕਸੈ। ਤਉਭੀਵਿਵਹਾਰਕੀਵਿਛੋਪਤਾਵਿਖੇਅਸਕਤਨਹੈ

ਜਾਵੈ। ਉਸਕੇ ਚਿਤ੍ਰਕੀ ਬਿਤਿ ਸਰਬ ਦਾਸਾਂ ਤਕੀ ਚਿਰ ਰਹੇ। ਅਰੁ ਚਉ ਥਾਵੁ ਹੁੰ।
 ਜੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਬੈਠਕੇ ਰਿਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੇ। ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ
 ਸਿਜੁਗਤਿ ਰੁਦਨ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਪਾਂਚਵਾਇਹੁੰ। ਜੇ ਜਬ ਉਸਕਉ ਇਕਾਂਤ ਠਉ ਕੁ
 ਵਿਖੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਮਿਲਾਪੁ ਹਵੈ। ਅਰੁ ਵਹੁਰੁਗਵੰਤ ਕੇ ਕੋ ਕਰਕੇ ਉਸਕਾ ਤਿਆਗੁ
 ਕਰੇ। ਅਰੁ ਛੁਠਵਾਇਹੁੰ। ਜੇ ਨਿਹਕਾਮੁ ਹੋਇ ਕਰਿਗੁ ਹਜਦਾਨੁ ਦੇਵੈ। ਅਰੁ ਸ
 ਤਵਾਵਹੁੰ। ਜੇ ਭੁਗਵੰਤ ਹੀ ਕੇ ਨੀਮਿਤ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੁੰ। ਤਾਈ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਜਬ ਕਿਸੀ
 ਕੀ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਕਉ ਤਿਆਗ ਦੇਵੈ। ਤਬ ਵੀ ਭੁਗਵੰਤ ਹੀ ਕੇ ਨੀਮਿਤ ਤਿਆਗੇ। ਇਸੀ ਪਰ
 ਏਕਵਾਰ ਤਾਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਜਾਤਾ ਥਾ। ਤਬ ਉਸ
 ਕਉ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਏਕ ਦੇਵਤਾ ਆਨਿ ਮਿਲਿਆ। ਅਰੁ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ। ਜੇ ਤੂੰ ਕਹਾ ਜਾ
 ਤਾਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਅਮ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਜਾਤਾਹੈ। ਬ
 ਹੁਨ ਦੇਵਤੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਤੇਰਾ ਕੁਛੁ ਅਰਥ ਹੋ। ਅਬ ਵਾਤੇਰੇ ਉਪਰ ਉਸਨੇ
 ਕਛੁ ਉਪਕਾਰ ਕੀਆਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰੁਗਵੰਤ ਹੀ ਕੇ ਨੀਮਿਤਿ
 ਉਸਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਇਛਾ ਰਾਖਤਾਹੈ। ਤਬ ਦੇਵਤੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਭੁਗਵੰ
 ਤ ਨੇ ਤੇਰੀ ਓਰ ਭੁਜਿਆਹੈ। ਸੋ ਤੁਸਕਉ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਕਾ ਸਿਦੇਸਾ ਪਹੁਚਾਵਉ ਜੇ ਇਸ
 ਹੀ ਤੇਰੀ ਸਰਧਾ ਕਰਿ ਭੁਗਵੰਤ ਨੇ ਤੁਸਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੀਆਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ
 ਨੇ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਧਰਮ ਕਾ ਫਿਰਿ ਚਿਹਨ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਧਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰੁਖ
 ਹੁਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਅਰੁ ਪਾਪੀ ਅਹੁਮਾਨੁਖ ਹੁਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਾ ਤਿਆਗੁ। ਸੋ ਉਤਮ ਚਿ
 ਹਨ ਧਰਮ ਕਾ ਇਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ ਥੀ। ਜੇ ਤੂੰ
 ਸਰਬ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕਾ ਤਿਆਗ ਨ ਕਰਹਿਗਾ। ਤਬ ਲਗਤ ਪਰਮ ਪਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੋ ਵਹਿਗਾਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਅਹੁਨੇ ਪੂਛਿਆ ਬਾ। ਜੇ
 ਸਿਗਤਿ ਕਿਸ ਕੀ ਕਰੀਐ। ਤਬ ਉਨਹੁਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿਸਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਤੁਮ
 ਕਉ ਭੁਗਵੰਤ ਕਾ ਭੁਜਨ ਇਕਾਵਿਰੁ ਹਵੈ। ਅਰੁ ਸਿਸਕਾਰ ਕਰਤ ਤੁਦੇਖ ਕਰਿ
 ਤੁਮ ਕਉ ਸੁਗੁੰ ਕਰਤ ਤੁਕੀ ਇਛਾ ਉਪਜੈ। ਤਬ ਉਸਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਹੁ। ਅਰੁ
 ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕਉ ਭੀ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ ਥੀ। ਜੇ ਤੂੰ ਨੇ ਇਕਾਂਤ ਕਿਸਨ ਮਿਤ
 ਪਕੜੀ ਹੈ। ਤਬ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਲਾਪੁ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀ
 ਤ ਵਿਖੇ ਪਦ ਲੁਹੇਤਾਹੈ। ਬਹੁਨ ਆਗਿਆ ਹੁਈ ਜੇ ਸੁਚੇਤ ਹੋਇ ਕਰ ਮੇਰੇ ਜੀ
 ਵਹੁ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਨ ਕਰਾ। ਅਰੁ ਉਤਮ ਮਾਨੁਖ ਹੁਸਾਬ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਾ। ਅਰੁ ਪਾਪੀ ਮਾਨੁ

ਖਰੁਕੀਸਿਗਤਿਕਾਤਿਅਗਕਰੁਅਹੁਏਕਅਵਰਸਿਤਜਨਨੇਭੀਕਹਾਹੈਜੇਭੁ
 ਗਵਿਤਕੇਪੀਤਮਜਬਆਪਸਵਿਖੇਮਿਲਕਰਿਪ੍ਰਸਿਨਹੋਤੇਹੈ।ਤਬਜੇਸੇਸਰੁਦ
 ਵਿਖੇਬਿਛੁਰੇਪਤਗਿਰੂਤੇਹੈ।ਤੇਸੇਹੀਉਨਹੁਕੇਪਾਪਨਸਟਹੋਜਾਤੇਹੈ॥੧॥ ॥
 ॥ਅਥਪ੍ਰਗਟਿਕਰਣਇਸਕਾਜੇਭੁਗਵਿਤਕੇਨਮਿਤਮਿਤਾਈਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਹੋਤੀਹੈ
 ॥ਤੇਜੇਦੁਖਿਜੇਮਿਤਾਈਕਿਸੀਸਿਜੇਗਕਰਿਜਬਹੋਤੀਹੈ।ਜੇਭੁਗਵਿਤਕੇਨ
 ਮਿਤਕਹੀਗੀਨਹੀਜਿਤੀ।ਜੇਸੇਰਟਸਾਲਵਿਖੇਅਥਵਾਕਿਸੀਅਸਥਾਨਕੀਨਿਕ
 ਟਤਾਕਰਿਅਹੁਸੇਸੁਭਾਵਕਹੀਮਿਤਭਾਵਹੋਜਾਤਾਹੈ।ਸੇਸਰੁਹੀਅਸਥੁਲਪ੍ਰੀਤਹੈ
 ॥ਅਥਵਾਜਿਸਕਾਰੂਪਸੁਦਰਹੋਵੇ।ਅਰੁਜਿਸਕੀਬਾਣੀਮਧੁਰਹੋਵੇ।ਅਥਵਾ
 ਜਿਸਕੇਸਾਥਤੁਸ਼ਕਉਧਨਅਰੁਮਾਨਕਾਅਰਥਕਛੁਹੋਵੇ।ਸੇਇਹਭੀਆਨਪ੍ਰੀਤ
 ਕਹੀਤੀਹੈ।ਤਾਤੇਭੁਗਵਿਤਕੇਨਮਿਤਮਿਤਾਈਕਾਅਰਥਇਹੋਹੈ।ਜੇਜਿਸਪ੍ਰੀਤਵਿ
 ਖੇਕੇਈਪ੍ਰੇਜਨਅਰੁਅਸਥੁਲਤਾਕਛੁਨਹੋਵੇ।ਅਰੁਕੇਵਲਧਰਮਹੀਕੇਨਮਿਤ
 ਹੋਵੇ।ਸੇਇਹਪ੍ਰੀਤਭੀਦੇਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੈ।ਸੇਪ੍ਰਿਥਮਇਹੋਹੈ।ਜੇਦੁਪ੍ਰੀਤਭੀਪ੍ਰੇਜਨ
 ਕਰਿਹੋਤੀਹੈ।ਪਰਜਬਉਹਪ੍ਰੇਜਨਸਾਂਤਕੀਹੋਵੇ।ਜੇਸੇਵਿਦਿਆਪੜਨਹਾਰੇਕੀ
 ਪ੍ਰੀਤਵਿਦਿਆਵਾਨਸਾਥਹੋਤੀਹੈ।ਸੇਜਬਉਹਪੜਨਾਪਰਮਾਰਥਕੇਮਾਰਗਨ
 ਮਿਤਹੋਵੇ।ਤਬਇਹਭੁਗਵਿਤਕੇਨਮਿਤਹੋਤੀਹੈ।ਅਰੁਜਬਉਸਪੜਨੇਵਿਖੇਧਨ
 ਅਰੁਮਾਨਕਾਪ੍ਰੇਜਨਹੋਵੇ।ਤਬਦੁਆਨਪ੍ਰੀਤਹੋਜਾਤੀਹੈ।ਅੰਸੇਹੀਪੜਾਵਣੇਹ
 ਰੇਕੀਪ੍ਰੀਤਿਪੜਨੇਹਾਰੇਸਾਥਜਬਨਿਹਕਾਮਹੋਵੇ।ਅਰੁਭੁਗਵਿਤਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਨ
 ਮਿਤਉਸਕਉਪੜਾਵੇ।ਤਬਇਹਭੀਭੁਗਵਿਤਹੀਕੇਨਮਿਤਪ੍ਰੀਤਿਹੋਤੀਹੈ।ਅਰੁ
 ਜਬਪੜਾਵਣੇਹਾਰੇਕਉਅਪੁਣੀਮਾਨਕਾਪ੍ਰੇਜਨਹੋਵੇ।ਤਬਅਸੁਭਕਾਮਨਹੋਜਾ
 ਤੀਹੈ।ਅਰੁਜਬਕੇਈਦਾਨੁਦੇਣੇਹਾਰਾਪੁਰੁਭੁਅਪੁਣੇਟਹਲੂਏਕਉਇਸਨਮਿਤ
 ਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖੇ।ਜੇਇਹਟਹਲੂਆਭੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਅਰਥੀਅਹੁਕਉਦਾਨਪਹੁਚਾਵ
 ਤਾਹੈ।ਅਥਵਾਉਤਮਭੋਜਨਕਰਕੈਅਭਿਆਗਤਕਉਖਵਾਵਤਾਹੈ।ਤਬਇਹ
 ਭੀਧਰਮਕਾਪ੍ਰੇਜਨਹੈ।ਬਹੁਜੁਸਰਾਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰੀਤਕਾਇਹੋਹੈ।ਜੇਜਿਸਕੇਸਾਥ
 ਇਸਕਾਪ੍ਰੇਜਨਹੋਵੇਹੀਨਹੀ।ਅਰੁਕੇਵਲਇਸਹੀਕੇਗੁਣਕੀਪ੍ਰੀਤਿਹੋਵੇ।ਤਬ
 ਉਸਕਉਭੁਗਵਿਤਕਾਪ੍ਰੀਤਮਜਾਣਕਰਿਉਸਕੇਸਾਥਮਿਤਾਈਕੇਰੇ।ਸੇਇਹਉਤ
 ਮਪ੍ਰੀਤਿਹੈ।ਅਰੁਜਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਿਸੀਸਾਥਪ੍ਰੀਤਕੇਰੇ।ਸੇਦੁਭੁਗਵਿਤਕਾ
 ਜੀਵਹੈ।ਅਰੁਜਦਪਿਉਸਵਿਖੇਕਛੁਗੁਣਕੀਭਾਵਨਾਭੀਨਹੋਵੇ।ਤਬਭੀਉਸ

ਕਉ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਿਰਫ ਦਿਖਾਇ ਹੁ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ
 ਕੇ ਸਾਖਾ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੇ ਮੰਦਰ ਅਰੁ ਗਲੀ
 ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇ ਸਨ ਬੰਧੀ ਅਰੁ ਦਾਸ ਕਉ ਭੀ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ
 । ਤਤ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁ ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਕੂਕਰ ਕਉ ਭੀ ਅਵਰ ਕੂਕ ਰਹੁ ਤੇ ਵਸੇ ਖਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਤਉ ਅਧਿਕ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਭੁਗਵੰਤ ਸਾਖਾ ਜਿਸ ਪੁ
 ਰਖ ਕਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਰਬ ਜੀਵ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਲਾਗਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਗਿ
 ਆਸੀ ਜਨ ਹੁ ਸਾਥ ਤਉ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਉਸ ਕੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾ
 ਰਥ ਹੁ ਕਉ ਭੀ ਉਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਸਭੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੇ ਰਚੇ ਹੁਏ ਹੋ
 । ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਬਸਿਤ ਰੁਤ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਕੇ ਆਗੇ ਕੋਈ ਨਉ
 ਤਨ ਭੂਲਾ ਮਨ ਰਾਖਤਾ ਥਾ। ਤਬ ਉਸ ਭੂਲ ਕਉ ਨੇਤ੍ਰ ਹੁ ਪਰਮਾਰਦਨ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਅਰੁ
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਜੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨੇ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ
 ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੇਵੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਹੇ ਤੀ ਹੈ। ਸੇਵੇ ਕ੍ਰਪੀਤ ਲੋਕ ਅਥਵਾ ਪਰ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ
 ਹੁ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਹੇ ਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਨਿਹ ਕਾਮ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਉਸ ਹੀ
 ਕਾਨਾਮੁ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਤਾ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਿਤੀ ਹੀ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ
 ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ ਬ੍ਰਿਉ ਸਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮ
 ਹੁ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਪਨੁ ਅਰੁ ਮਨ ਕੇ ਅਰਪਣੇ
 ਕਰ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਇਹੁ ਜੇ ਤੇਤਾ ਹੀ ਧਨ ਅਰੁ ਮਾਨ ਉਨ ਕੇ ਉਪਰ ਵਾਰਤਾ ਹੈ
 । ਤੇਤਾ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾ ਚਿਹਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਕ ਪੁਰਖ ਅੰਧੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਵਹੁ ਅਪ
 ਏ ਸਰਬ ਧਨ ਅਰੁ ਮਾਨ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਧਨ
 ਅਰੁ ਮਾਨ ਕਉ ਅਰਪਣ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਅਲਪ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ॥ ੩॥ ਅਬਿਪ੍ਰਗ
 ਵ ਕਰਣਾ ਇਸ ਕਾ ਜੇ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਕਿ ਸਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਰੁਧ ਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇਜ
 ਟ ਤੂ ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਂਤ ਕੀ ਮਨੁਖ ਹੁ ਸਾਥ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤ ਪ੍ਰੀਤ ਵਨ ਕੀ ਮਿ
 ਤਾਈ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਰਾਜ ਸੀ ਅਰੁ ਤਾ ਮਸੀਜੀ ਵਹੁ ਸਾਥ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਜਗਿਆ
 ਸੀ ਜਨ ਹੁ ਕਾ ਵਿਰੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਭੁਗਵੰਤ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ
 ਸਿਗਤ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਭੀ ਅਚੇਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਜਦ ਪਾਵਿਰੁਧ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੁ ਨ ਹੀ
 । ਜੇ ਉਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਉ ਦੇਖੇ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਕਉ ਤਪਾਇ ਮਾਨੁ ਕਰੇ। ਪਰੁ ਤਉ
 ਭੀ ਮਨੁਖ ਹੁ ਕੀ ਸਿਗਤ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਸੁਕ ਚਰਹਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਹੀ ਕਾਨਾਮੁ

ਵਿਰੁਧ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਏਕ ਅਵਰ ਭੀ ਭੇਦ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕੇ ਈ ਪੁਰਖ ਸਾਂਤ ਕੀ ਹੋਵੈ
 ਅਰੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਰਾਜ ਸੀ ਗੁਣ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਭੀ ਹੋਵੈ। ਤਉ ਚਾਹੀ ਅੰਜ ਉਸ
 ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾਥ ਸਾਤੁ ਕੀ ਗੁਣ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਤਾਈ ਗਏ। ਅਰੁ ਰਜੇ ਗੁਣ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲ
 ਤਾ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ਏਕ ਹੀ ਮਾਨੁਖ ਸਾਥੀ ਮਿਤਾ
 ਈ ਅਰੁ ਵਿਰੁਧ ਏਕ ਠਹੇਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕੇ ਤੀਨ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਵਹੀ। ਸੋ ਏਕ ਆਗਿ
 ਆਕਾਰੀ ਅਰੁ ਬੁਧਵਾਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਉਸ ਕਾ ਮੂਰਖ ਅਰੁ ਆਗਿ ਆਤੇ ਵੇ
 ਮੁਖ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਮੂਰਖ ਭੀ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਆਗਿ ਆਕਾਰੀ ਭੀ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਆਗਿ
 ਆਕਾਰੀ ਅਰੁ ਬੁਧਵਾਨ ਸਾਂਥੀ ਪਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਦੂਸਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੇ ਮੂਰਖ ਅਰੁ ਆਗਿ ਆਤੇ ਵੇ ਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਤ੍ਰਿਰਕਾ ਅਧਿ
 ਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੇ ਉਸ ਕਾ ਮੂਰਖ ਅਰੁ ਆਗਿ ਆਮਾਨ ਟੇਹਾ ਰਹੇਤਾ
 ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਸਾਥੀ ਆਗਿ ਆਮਾਨ ਟੇ ਕਰ ਕੇ ਪਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੂਰਖ
 ਤਾ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਉਸ ਕ ਉਤਾ ਕ੍ਰਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਰੁਗ ਵਿਤ ਕੀ ਆਗਿ ਆਤੇ
 ਵੇ ਮੁਖ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਬੇ ਮੁਖ ਤਾ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਣੇ ਜੇਗਾ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਜੇਤਾ ਕਛੁ ਰੁਗ ਵਿਤ ਕੀ ਆਗਿ ਆਵੇ ਖੇਸਾਵਾਨ ਹੋਵੈ। ਤਿਤੀ ਹੀ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀ
 ਤ ਗਏ। ਸੋ ਇਸੀ ਮਿਤਾਈ ਅਰੁ ਵਿਰੁਧ ਕਾ ਚਿਹਨੁ ਕਰਤਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ
 ਜਬ ਕਿਸੀ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਤੁਲਕ ਉਅ ਉਗੁਣੁ ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰਖ ਤੇ ਤੇਰਾ ਚਿਤੁ
 ਵਿਰਕਤ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਅਧਿਕ ਅਵਗੁਣੁ ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਤੇ ਰਿਤ ਕੀ
 ਬ੍ਰਿਤੀ ਹੀ ਉਲਟਿ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਚਨ ਵਾਰਤਾ ਕੀ ਮਲਾ ਪੁਠੀ ਬੋਰਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ
 ਜਨ ਬਲਿ ਪਟਤਾ ਕਰਿ ਕੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਵਾ ਕਉ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਢੀਠੇ
 ਇਕਰ ਵਿਰਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰੁ ਦੁਚਨਾ ਅਰੁ ਕਰਤ ਤੁਕਾ ਸਨ ਬੀ
 ਧੁਕਛੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਭੇਗੀ ਮਾਨੁਖ ਤੇਤਾ ਮਸੀ ਕੀ ਗਤਿ ਮਹਾ ਨੀਚੇ ਹੈ। ਤਾ
 ਤੇਤਾ ਮਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਣੀ ਅੰਜੇਗਾ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਦੁਹਸਰ ਬਜੀ ਦੁਹਕਾ
 ਘਾਤੁ ਚਿਤ ਵੇਟੇ ਹਾਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਕਉ ਮਾਨਸੀ ਤਾ ਮਸੀ ਪੁਰਖ ਅੰਜੇਗਾ ਹੈ
 ਜੇ ਕੇਵਲ ਤੁਲਕ ਹੀ ਕਉ ਦੁਖਾਵੇ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਰਦਇ ਆਕਰਣੀ ਪਰਵਾਣੁ
 ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹੁ ਜੇਤਾ ਮਸੀ ਮਾਨੁਖ ਸਾਥ ਵਿਰੁਧ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਕਹਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ
 ਵਿਖੇ ਭੀ ਜਗਿ ਆਸੀ ਜਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੁਈ ਹੈ। ਸੋ ਏਕ ਤਉ ਅੰਜੇ
 ਹੁਈ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ ਹੁਣੇ ਵੀਚਰੁ ਅਰੁ ਧਰਮ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਵਾ ਨ ਮਿਤ ਪਾਪੀ ਜੀ ਦੁਹਕ ਉਤ੍ਰੁ

ਏਨਾਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਅੰਸੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਜੇਉ ਨਹੁ ਨੇਸਰ ਬਜੀ ਵਹੁ ਕੇਉ ਪਰਵਾਇ ਆਕੀ
 ਵਿਸਟਿਗਾਖੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜਗਤਾ ਸਿਉ ਸਨ ਬੰਧੀ ਉਨਹੁ ਨੇਤੋ ਤ੍ਰਿਅਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ
 ਕਾਤਾਤ ਪਰਜਾਇ ਹੁੰਦੇ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮਨ ਸਾਸੁ ਧੁੰਦੇ ਅਰੁ ਅਪੁ ਟੀਵਾ ਸਨਾ ਕੇ
 ਤੇਰਹੁ ਤੇ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਸਰਹੀ ਕਰਤ ਤਸੁ ਭੁਨੀ ਕਹੇ ਤਾ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਅੰਸੇ
 ਜਾਇ ਆ ਹੈ ਸਿਸਰ ਬਜੀ ਵਹੁ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਭੁਗਵੰਤ ਹੈ ਅਰੁ ਅਪਕਾਜੀ ਵਾਇ ਹੁ
 ਸਭੀ ਪਰਾਧੀਨ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖ ਸਰਨਹੁ ਕੇਉ ਪਰਿਵਾਇ ਆਕੀ ਤ੍ਰਿ
 ਸਟਿ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਭੀ ਉਤਮ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਅਰੁ ਪਾਪੀ ਜੀ ਵਹੁ ਕਉ ਪਾ
 ਪਤੇ ਵੇਦ ਰਜਤ ਕਰਣਾ ਗ੍ਰੀਭੁਲਾ ਹੈ ਪਰ ਕੇਤੇ ਮਾਨੁਖ ਅੰਸੇ ਭੀ ਪੁਰਖ ਹੋਤੇ ਹੈ
 ਜੇ ਵਹੁ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੁਕਾਤਿ ਆਗਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕਤੇ ਅਰੁ ਪਾਪੀ ਜੀ ਵਹੁ ਕੀ ਸਿ
 ਗਤਿ ਕਾ ਅਵਗੁਣ ਗ੍ਰੀਨ ਹੀ ਪਛਾਣਤੇ ਅਰੁ ਮੁਖਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੇ
 ਹਮ ਕਿਸੀ ਕਉ ਬੁਰਾਨ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਰਬਜੀ ਵਹੁ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਭੁਗਵੰਤ
 ਹੈ ਅਰੁ ਰਿਦੇ ਕਰਗਾ ਗਵਵੇਖ ਕਰ ਪੜੇ ਜਲਤੇ ਹੈ ਜੇ ਜਬਲ ਗਰੁਗਵੰਤ
 ਕੀ ਏਕਤਾ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਚਿਹਨ ਪ੍ਰਗਟਨ ਹੋਵੈ ਤਬ ਲਗਾ ਅੰਸਾ ਅਰਿ ਮਾਨੁਕ
 ਰਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਏਕਤਾ ਕਾ ਚਿਹਨ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਜਬ ਕੇਈ ਇਸ ਕਾ
 ਧਨੁ ਹਿਰਲੇ ਜਾਵੈ ਅਥਵਾ ਵਹੁ ਬਚਨ ਬੋਲੈ ਅਥਵਾ ਕਛੁ ਰੰਦੇ ਵੈ ਤ
 ਭੀ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨੁ ਨ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇਉ ਪਰਿਵਾਇ ਆਗੀ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖਤਾ
 ਹੋ ਹੈ ਤਬ ਜਾਣੀ ਅੰਸੇ ਇਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਏਕਤਾ ਤ੍ਰਿਜੁ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਏਕ
 ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਮਨ ਮੁਖ ਹੁਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਦੰਤ ਤੇ ਤ੍ਰੇਥੇ ਅਰੁ ਰੁਪ ਰੁਚ ਲਤੁ ਭਇ
 ਆ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਇਹ ਲੋਕ ਮੁਸਕਉ ਜਾਣ
 ਤੇ ਨਹੀ ਤਾ ਤੇ ਤੁੰਗੀ ਇਨ ਕੇਉ ਪਰਿਵਾਇ ਆਕਰਾ ਪਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੇਜ
 ਨ ਕਰ ਕੈਰਾ ਗਾਏ ਖਵਿ ਖੇਤ੍ਰ ਹੋਵੈ ਧਰਮ ਕੀ ਮਿਜਾ ਦਾ ਕੰਨ ਮਿਤਿ ਮੋਨ ਕ
 ਰਹੈ ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਪਾਪੀ ਅਹੁ ਕਉ ਪਾਪ ਤੇ ਨਵਰਜੈ ਅਰੁ ਉਨਹੁ ਤੇ ਅ
 ਪੁਣਾ ਸਨ ਬੰਧੀ ਨਤੇ ਹੈ ਤਬ ਇਹ ਭੀ ਬਡੀ ਮੁਰਖਤਾ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਜਬ ਲਗ
 ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਏਕਤਾ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਤ੍ਰਿਜੁ ਨ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਕੁਸਿ
 ਗੀ ਪੁਰਖ ਹੁਕਉ ਬੁਰਾ ਜਾਣ ਕਰਿ ਅਪੁ ਉਨ ਕੀ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਕਾਤਿ ਆਗਨ ਕ
 ਹੈ ਤਬ ਜਾਣੀ ਅੰਸੇ ਇਸ ਕਾ ਧਰਮ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜ ਨਹੀ ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕਾ
 ਕੇਈ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਕੇਈ ਪੁਰਖ ਉਸ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਦਰਬਚਨ ਕਰੈ ਅ

ਹੁਦੁਉਸਕਉਤਾਨਨਕਰੈ। ਤਬਜਾਣੀਐਜੇਉਸਪੁਰਖਕੇਸਾਥਇਸਕੀਮਿਤਾ
 ਈਹੀਨਹੀ। ਅਰੁਪਾਪੀਮਾਨੁਖਜੇਕਹੈ। ਸੇਤਿਨਹੁਵਿਖੇਭੀਭਿਨਰੇਦੁਹਤੈ।
 ਅਰੁਉਨਕੇਉਪਾਰਿਭ੍ਰਿਤਕਰਣਭੀਅਧਿਕਾਰਪ੍ਰਤਿਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਥਮੇਤੇਏ
 ਕੇਐਸੇਮਾਨੁਖਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਵਹੁਭਗਵਤਕਉਨਹੀਮਨਤੇ। ਅਰੁਪ੍ਰਥਮੇਕਪਰਭੀਪ੍ਰ
 ਤੀਤਨਹੀਕਰਤੇ। ਅਰੁਸਰਬਦਾਤਮੇਗੁਣਵਿਖੇਇਸਥਿਤਹੈ। ਸੇਐਸੇਮਾਨੁ
 ਖਹੁਸਾਥਜਗਿਆਸੀਜਨਕਉਮਿਲਾਪਕਦਾਚਿਤਨਹੀਚਾਹੀਤਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਬ
 ਰੇਈਸਰਹੁਅਰੁਅਵਤਾਰਹੁਕੇਸਸਤੁਕਰਕੈਭੀਭਿਨਕਾਪ੍ਰਹਾਰਕੀਆਹੈ। ਤਤੇ
 ਉਨਕੇਸਾਥਕਿਚਤਵਿਵਹਾਰਾਖਣਭੀਅਜੇਗਾਹੈ। ਬਹੁਜੇਪੁਰਖਲੋਕਹੁ
 ਕਉਸਤਿਕਰਮਹੁਤੇਭ੍ਰਿਸਟਕਰੈ। ਅਰੁਮਨਮਤਕਰਕੈਨਾਸਤਬਾਦੀਅਹੁਕਾਝਿ
 ਜ਼ਕਰਾਵੈ। ਸੇਐਸੇਮਾਨੁਖਸਾਥਸਨਬਿਪਰਾਖਣਾਭੁਲਾਨਹੀ। ਉਸਕਾਨਿਰਾਦਰਕ
 ਰਣਹੀਵਸੇਖਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਨਿਰਾਦਰਕਉਦੇਖਕਾਰਿਲੋਕਹੁਕੀਪ੍ਰਤੀਤਉਨਤੇਦੂ
 ਰਹੋਵੈ। ਬਹੁਜੇਪੁਰਖੁਅਵਰਲੋਕਹੁਕਉਭ੍ਰਿਸਟਨਾਕਰੈ। ਅਰੁਆਪਹੀਸਤਿ
 ਕਰਮਹੁਤੇਹੀਣਹੋਵੈ। ਤਬਪ੍ਰਗਟਹੀਨਿਰਾਦਰਉਸਕਾਕਰਣਾਭੁਲਾਨਹੀ। ਅ
 ਰੁਮਿਤਾਈਕਰਣੀਭੀਅਜੇਗਾਹੈ। ਬਹੁਜੇਪੁਰਖਨਿਦਾਅਰੁਸ਼ੁਭਾਅਰੁਕਪਟ
 ਅਰੁਦੁਰਬਚਨਾਅਰੁਅਨੀਤਕਰਕੈਲੋਕਉਕਉਦੁਖਾਵਤਾਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੇ
 ਸਾਥਕਰੋਰਤਾਅਰੁਵਿਰਕਤਤਾਕਰਣੀਹੀਭੁਲੀਹੈ। ਅਰੁਉਸਕੇਸਾਥਪ੍ਰੀਤ
 ਕਰਣੀਅਜੇਗਾਹੈ। ਬਹੁਜੇਮਾਨੁਖਭੋਗੀਹੋਵੈ। ਅਥਵਾਮਦਪਾਨਕਰਣੇ
 ਹਾਰਹੋਵੈ। ਪਰਅਉਰਕਿਸੀਕਉਦੁਖਾਵੈਨਹੀ। ਤਬਉਸਕਉਉਪਦੇਸੁਕਰ
 ਣਾਵਸੇਖਹੈ। ਪਰਜਬਕਛੁਸਰਧਾਵਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਜਬਉਸਾਵਿਖੇਕਛੁਸਰਧਾਨ
 ਦੇਖੀਏਤਬਲਜਾਕਰਕੈਉਸਕੀਕ੍ਰਿਆਤੇਨੇਤ੍ਰਮੁੰਦਣੇਭੁਲੇਹੈ॥੧॥ * *
 ਅਰੁਦੂਸਰੇਸਰਗਾਵਿਖੇਸਿਗਤਾਅਰੁਅਧਿਕਾਰਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ। ਤਤੇ
 ਜਾਣੁਤ੍ਰਿਜੇਸਭਹੀਮਾਨੁਖਮਿਤਾਈਕਰਣੇਕੇਅਧਿਕਾਰੀਨਹੀ। ਇਸੀਕਾਰਣਤੇ
 ਜਗਿਆਸੀਜਨਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਜਿਸਪੁਰਖਵਿਖੇਤੀਨਲੱਛਣਪਾਏਜਾ
 ਵਹਿ। ਤਬਉਸਕੇਸਾਥਮਿਤਾਈਕਰਣੀਵਸੇਖਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਥਮਲੱਛਣਇਹੁ
 ਹੈ। ਜੇਬੁਧਵਾਂਨਪੁਰਖਸਾਥਮਿਤਾਈਕਰੀਐ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਪੁਰਖਕੀਸਿਗਤਿ
 ਨਿਹਛਲਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਉਸਕੀਮਿਤਾਈਕਾਭੀਨਿਰਬਾਹੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁ
 ਪੁਰਖਮਾਨੁਖਜਬਤੇਰੇਸਾਥਉਪਕਰਕੀਆਚਾਹਤਾਹੈ। ਤਬਭੀਪੁਰਖਤਾਕ

ਰਕੈ ਅਸਾ ਕਰਤ ਤਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਕਉ ਬਿਗਾਧ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਇਹੁ ਭੀ
 ਨਹੀ ਜਨਤਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਇਸ ਕਰਜ ਕਉ ਬਿਗਾਧੇ ਆਪੈ। ਤਾ ਤੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਿਗਤ ਤੇ
 ਹੋਣਾ ਹੀ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਨਿਕਟਤਾ ਹੈ। ਮੂਰਖ ਕਾ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਪਾਪ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ।
 ਪਰ ਮੂਰਖ ਤਿਸ ਕਉ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਾਰਜ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਨ ਜਾਣੇ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਉ
 ਸਕਉ ਸਮਝਾਇ ਕਰਿ ਕਹੀਐ। ਤਉ ਭੀ ਸਮਝਿ ਨਾ ਸਕੈ। ਬਹੁੜ ਦੂਸਰਾ ਲੱਛਣ
 ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਮਲ ਹੋਵੈ। ਤਿਸ ਹੀ ਕੇ ਸਾਥੀ ਮਿਤ੍ਰਾ ਈ ਕਰਣੀ ਵਸੇ
 ਖਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਰੋਹ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਕੇ ਰੋਹ ਤਾ ਕਰਕੇ ਮਿਤ੍ਰਾ ਈ ਕਉ
 ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਰੋਹ ਹੋਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਰੀਤ ਕਉ ਬਿਗਾਧ ਦੇਤਾ ਹੈ।
 ਬਹੁੜ ਤੀਸਰਾ ਲੱਛਣ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕੀ ਬਿੱਤਿ ਸੰਤਿ ਕਰਮ ਹੁਵਿ ਖੋਹੇਵੈ ਤ੍ਰਿਨ।
 ਤਬ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਿਤ੍ਰਾ ਈ ਕਾਵਹੀ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਾਪ ਕਰਮੀ ਮਨੁ ਖਕੇ ਰਿਦੇ
 ਵਿਖੇ ਭੁਗਵਿਤ ਕੇ ਭੋਕ ਛੁਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖ ਭੁਗਵਿਤ ਕੇ ਭੋਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇ
 ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਤ ਕਰਣੀ ਮਹਾ ਅਜੋਗ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਰਜ ਨੇ ਭੀ
 ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਤੇ ਅਚੇਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪਣੀ ਵਾਸਨਾ ਵਿਖੇ ਦਰਤ ਤੇ
 ਸੇ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਕੋ ਈ ਨਾ ਸਤ ਬਾਦੀ ਹੋਵੈ। ਸੇ
 ਤਿਸ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਾ ਤਿਅਗੁ ਕਰਣਾ ਹੀ ਵਸੇ ਖਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਕੀ ਵਰਤਣ ਕਾ
 ਪਵੇ ਸਇਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਭੀ ਤ੍ਰਿਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਹੁ ਭੀ ਅਪਕਰਮੀ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ਅਰੁ ਇਹੁ ਭੀ ਨਾ ਸਤ ਬਾਦੀ ਅਹੁ ਕਾ ਲੱਛਣ ਹੈ। ਜੇ ਦੁਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈ।
 ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਧਰਮ ਕਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰਣਾ ਪਰਵਾ ਨਹੀ। ਪਾਪ ਹੁ ਅਰੁ ਭੁਗਹੁ ਤੇ
 ਭੀ ਕਿਸੀ ਕਉ ਦੂਰ ਜਣੇ ਜਾਨਹੀ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਲੋਕ ਹੁ ਸਾਥ ਹਮ ਕਉ ਕਿਐ ਪ੍ਰੇਜਨ
 ਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਦੁਚਨ ਭੀ ਮਿਦ ਭਾਗ ਹੁ ਅਰੁ ਦੁਖ ਹੁ ਕਾ ਬੀਜ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਨ ਮਤੀ ਅ
 ਹੁ ਕਾ ਚਿਹਨ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਾ ਤਿਅਗੁ ਕਰਣਾ ਹੀ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਇਸ
 ਕਰਕੇ ਜੇ ਇਹ ਦੁਚਨ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਾ ਹਿਤ ਕਾਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਹੀ ਨਿਸਰ
 ਤ੍ਰਿਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਚਿਹਨ ਹੋਇ ਕਰਿ ਅਪਕਰਮ ਕਰਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ।
 ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਂਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਾਨੁ ਖਹੁ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਨ ਕਰੀ
 ਐ। ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਉ ਸੂਰਮਾ ਮਨੁ ਖਕੀ ਸਿਗਤਿ ਬੁਗੀ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸੂਰਕ ਹੋਣ ਹਰ
 ਪੁਰਖੁ ਕਪਟ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਦਾ ਹੀ ਛੁਲਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਮੂਰਖ ਜੇ ਮੂਰ
 ਤਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਲਾਭ ਕਉ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਨਤਾ ਹੀ ਨਹੀ। ਬਹੁੜ ਤੀ

ਸਰ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਣਮਾਨੁ ਖੈ ਸੇਵੁ ਹੁੰਤੈ ਤੇਰੇ ਸੁਰ ਅਵਸਰ ਕਉ ਦਿਅਰਥ ਕਰਤੈ
 ਅਰੁ ਚਉਥ ਪੁਰਖ ਵਹੁੰਦੈ ਜੇ ਪੁਰਖ ਰਬ ਤੇ ਹੀ ਨਹੈ ਦੇਅ ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾਹੈ
 ਸੇਵੁ ਹੁੰਤੈ ਤੇਰੇ ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕਾ ਨਿਰਬਾਹਨ ਹੀ ਕਰਸਕਤਾ ਬਹੁ ਪਾਂਚਵਾ ਪੁਰਖੁ ਜੇ
 ਲਿਪਟੈ ਸੇਵੁ ਹੁੰਤੈ ਤੇਰੀ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਕਉ ਏਕ ਗ੍ਰਾਸ ਤੇ ਅਲਪ ਬੇਰ ਠਾਇਹੁੰਦੈ ਜੇ
 ਲੋਕੁ ਕਰਕੈ ਗ੍ਰਾਸ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਰੁ ਕਰਤੈ ਅਰੁ ਤੇਰੀ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਕਉ ਤਿਆਗ ਦੇ
 ਤਾਹੈ ਤਾ ਤੇ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਕਉ ਗ੍ਰਾਸ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਕਿਅ ਜਾਨਨ ਹੀ ਸਕਤਾ
 ਬਹੁ ਏਕ ਅਵਸਰ ਸਿਤ ਜਨਨੇ ਹੀ ਕਹਾਹੈ ਜੇ ਕਰੈ ਰਮਾਨੁਖ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਤੇ ਰੋਗੀ ਪੁ
 ਰਖ ਕੇ ਮਲ ਚਿਤ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਵਿਖੇ ਵਿਸੇਖ ਜਾਨਤੈ ਪਰੁ ਅੰਧੇ ਜਾਣਤੈ ਜੇ ਸਰਬ
 ਮਾਨੁਖੁ ਵਿਖੇ ਸੁਰਗੁਣੁ ਦੁਰਲਭੁ ਪਾਏ ਜਾਤੈ ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਿਗਤ ਕਰਣੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ
 ਨ ਕਉ ਸੁਰਗੁਣੁ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੈ ਦੇਅ ਤਬ ਕੇ ਮਲ ਮਾਨੁਖ ਅਰੁ ਪੀਰ ਜਵਾਂ ਨਦ ਕੀ ਸਿਗਤਿ
 ਕਰਿਅ ਅਰੁ ਜਬ ਕਛੁ ਮਾਇਆ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੈ ਦੇਅ ਤਬ ਉਦਾਰ ਪੁਰਖ ਕੇ ਨਿਕਟ ਜਾਹੁ
 ਅੰਧੇ ਸੇਹੀ ਸਰੁ ਮਾਨੁਖੁ ਕਾ ਸੁਭਾਵੁ ਅਰੁ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਸੁਭਾਵੁ ਸੇਏਕ ਪੁਰਖ ਕੀ
 ਸਿਗਤਿ ਅਹਾਰ ਕੀ ਨਿਆਈਹੈ ਅਰਬੁ ਇਹੁੰਦੈ ਉਨ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਸਰਬ ਦਾ ਚਾਹੀ
 ਤਾਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਪੁਰਖੁ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਅਉਖਧ ਕੀ ਨਿਆਈਹੈ ਅਰਬੁ ਇਹੁੰਦੈ
 ਉਨ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਕਿਸੀ ਅਵਸਰ ਵਿਖੇ ਚਾਹੀ ਤਾਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਪੁਰਖੁ ਕੀ ਸਿਗ
 ਤਿ ਰੋਗ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਰਬੁ ਇਹੁੰਦੈ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਵਿਖੇ ਉਨ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਨਹੀ ਚਾਹੀ
 ਤਾ ਅਰੁ ਜਬ ਅਕਸਮਾ ਤਉਨ ਕਾ ਸਿਜੇ ਗੁਰੀ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਉ ਭੀ ਪੀਰ ਜ ਅਰੁ ਪੁਰਖ
 ਰਬੁ ਤਬ ਕਰਕੈ ਉਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੁਆ ਚਾਹੀ ਤਾਹੈ ਪਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਉਸਹੀ ਕੀ ਸਿਗਤ
 ਕਰਣੀ ਜੇਗੁੰਦੈ ਜੇ ਜਿਸ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਵਿਖੇ ਪਰਸਪਰ ਸੁਰਗੁਣੁ ਦੁਕਲਾ ਭੁੰਦੈ
 ॥੩॥ ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣੀ ਜੁਗਤਿ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਕੇ ਸਨ ਬਿਧ ਕੀ ॥
 ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣਤੈ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਅਰੁ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਜਨਾਤੈ ਸੇ ਸਨ ਬਿਧ ਕੀ ਨਿਆਈਹੈ
 ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਇਸ ਸਨ ਬਿਧ ਕੀ ਅਭੀ ਜੁਗਤਾ ਚਾਹੀ ਤੀ ਆਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰ
 ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਹੀ ਕਹਾਹੈ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨੁ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖੁ ਦਾ
 ਇਕ ਹੋਤਾਹੈ ਜੇ ਸੇਵੇ ਨੇ ਹਾਥ ਪਰਸਪਰ ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਮਲ ਚਿਤਾਰਤਾਹੈ ਤ
 ਤਉਨ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਣੀ ਜੁਗਤਿ ਪੁਰਬ ਕਵਿਸੇਖ ਹੋਤੀਹੈ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਜੁਗਤਿ
 ਇਹੁੰਦੈ ਜੇ ਅਪਨੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਅਧਿਕ ਦੇਵੈ ਅਰੁ
 ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਇਸ ਕੋ ਭੀ ਚਾਹੀ ਤਾਹੈ ਤਬ ਅਪੁਣੀ ਅਭੁਲਾ ਖਾਕਾ ਤਿਆਗ ਕ

ਰਕੇਉ ਸਕੇਕ ਰਜ ਕਉ ਪੁਰਵ ਕਰੇ। ਬਹੁ ਆਪੁ ਏ ਪਨੁ ਅਰੁ ਸਮਿਰੀ ਕਉ ਮਿਤ੍ਰ ਸਿ
 ਉ ਭਿੰਨ ਨ ਜਾਣੇ। ਤੁਥੇ ਕਹੇ ਬਿਨ ਹੀ ਉ ਸਕੇਕ ਰਜ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਜਬ
 ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਇਸ ਤੇ ਕਛੁ ਮਾਗਣਾ ਪੜੈ। ਅਰੁ ਇਹ ਆਪ ਕਰ ਕੇ ਉ ਸਕੀ ਸੁਰਤ ਨ ਲੇ
 ਵੇ। ਤਬ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮੰਦ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬਇਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਉ ਸਕੀ ਸੁ
 ਰਤ ਅਰੁ ਖਿਚਤੋ ਅਚੇਤ ਹੂ ਆਹੈ। ਤਬ ਇਹ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ
 ਪਰ ਏ ਕਵ ਰਤ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਦੇਇ ਆਪ ਸਵਿਖੇ ਮਿਤ੍ਰ ਬੇ। ਤਬ ਏ ਕਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ
 ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਚਾਰ ਸ੍ਰਹਿ ਸ੍ਰੁਪਈ ਆਚਾ ਹੀ ਤਾਹੈ। ਬਹੁ ਦੂਸਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਸਹਿ
 ਸ੍ਰੁਪਈ ਜਾਲੇ ਵਹਾ। ਤਬ ਉਸੀ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਸਕਉ ਲਾਜ ਨ ਹੀ ਆਵਤੀ।
 ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਈਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕਉ ਮੁਝ ਤੇ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਜਾ
 ਨਤਾਹੈ। ਬਹੁ ਏ ਕਾ ਅਵਰ ਵਰਤਾਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਨਗਰ ਵਿਖੇ ਕੋਤੇ ਕੁ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਰ
 ਹਤੇ ਬੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਦੁਸਟ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕਉ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਜੇ ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੁ
 ਕੀ ਮਿਜਾ ਦਾ ਤੇ ਉਲਿਪਤ ਵਰਤਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਲੋਕ ਹੁਕਉ ਭ੍ਰਿਸਟ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਰਾ
 ਜਾ ਨੇ ਉਨ ਕਉ ਪਕੜ ਕਰ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਆਗੀ ਆਕਰੀ। ਬਹੁ ਮਾਰਨੇ ਲਾਗੇ।
 ਤਬ ਏ ਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਸਭ ਨਹੁ ਤੇ ਆਗੇ ਗਇਆ ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਮੁਸਕਉ ਮਾਰਹਾ। ਤ
 ਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੂੰ ਸੀ ਪ੍ਰਹੀ ਆਗੇ ਕਹੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਬਹੁ ਉਸ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨੇ
 ਕਹਾ ਜੇ ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਜੇ ਕੋਈ ਖਿਣ ਆਪੁ ਏ ਆਪਣੀ ਆਰਬ ਲਾਇ ਨ ਪਰਵ
 ਰੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਮੇ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੈ। ਤਿਨ ਕ
 ਉ ਮਾਰਨਾ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀ। ਤਤੇ ਸਭ ਨਹੁ ਕਉ ਤਿਆਗੁ ਦੀਆ। ਬਹੁ ਇਕ ਅਵਰ
 ਵਰਤਾਹੈ। ਜੇ ਏ ਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਆਪੁ ਏ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਗਿਹ ਵਿਖੇ ਗਇਆ ਬਾ। ਤਬ ਉਸ ਕ
 ਮਿਤ੍ਰ ਆਪੁ ਏ ਗਿਹ ਵਿਖੇ ਨ ਬਾ। ਬਹੁ ਉਸ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀ ਦਾਸੀ ਕਉ ਬੁਲਾਇ
 ਕਰਿ ਧਨ ਕਾ ਸਿਦੂ ਕਮੰਗਾਇ ਲੀਆ। ਅਰੁ ਆਪੁ ਹੀ ਖੋਲ ਕਰਿ ਜੇ ਕੁਛ ਚਾਹੀ ਤਾਬ
 ਸੋ ਲੇ ਆਇਆ। ਤਬ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁ ਤਪੁ ਸਿਨ ਹੂਆ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋ ਕ
 ਹ ਅਰੁ ਆਪਣੀ ਦਾਸੀ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਕਰਵੀਆ। ਬਹੁ ਏ ਕਾ ਅਵਰ ਵਰਤਾਹੈ। ਜੇ ਏ
 ਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਪਾਸ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਆਇ ਕੋ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਤ੍ਰ ਈ
 ਕੀ ਆਚਾ ਹਤਾਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੂੰ ਮਿਤ੍ਰ ਈ ਕੀ ਨੁਗਤਿ ਕਉ ਜਾਨਤਾਹੈ। ਤਬ
 ਉਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਨ ਹੀ ਜਾਨਤਾ। ਬਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਬ ਧਨ ਅਰੁ ਸਰ
 ਬ ਸਮਿਰੀ ਕਉ ਮੁਝ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਰਾਖਹਿ। ਤਬ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਰੁਗਤਿ ਪੁਰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ

ਉਸਪੁਰਖਨੇਕਹਾਜੇਮੁਸ਼ਕਉਇਹਅਵਸਥਾਤਉਮੁਸ਼ਕਉਪਾਪਤਿਨਹੀਹੁਈ।
 ਤਬਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਜੇਤੂੰਪ੍ਰੀਤਕਾਅਧਕਾਰੀਨਹੀ।ਤਉਅਪੁਣੇਗ੍ਰਿਹਵਿਖੇਜਾਇ।
 ਬਹੁਨੁਏਕਅਵਰਗ੍ਰਿਸਿਰੀਉਸਕੇਸਾਥਥਾ।ਤਬਮਹਾਪੁਰਖੁਨੇਵੇਦਾਤਨਉਹਤੋਲੀਏ।
 ਬਹੁਨੁਸੀਧਾਅਰੁਕੇਮਲਦਾਤਨਸਿਰੀਕਉਦੀਆ।ਅਰੁਕੇਰਦਾਤਨਅਪਲੀਆ।
 ਤਬਉਸਸਿਰੀਨੇਕਹਾਜੇਜੀਅਤਮਹੁਨੇਸੀਧਾਦਾਤਨਕਿਉਨਲੀਆ।ਬਹੁਨੁਮਹਾ
 ਪੁਰਖੁਕਰਤਿਰੁਇਆ।ਜੇਜਬਏਕਪਿਣਭੀਕਿਸੀਕੀਸਿਗਤਿਕਰਤਾਹੈ।ਤਬਭੀ
 ਉਸਕੀਮਿਤ੍ਰਾਈਕਾਨਿਰਬਾਹਕਰਣਪਰਵਾਣਹੈ।ਅਰੁਮਿਤ੍ਰਾਈਕਾਨਿਰਬਾਹੁਕ
 ਰਣਾਇਹੁਹੈਜੇਅਪੁਣੇਆਪਤਿਮਿਤ੍ਰਕਉਅਧਿਕਸੁਖਦੀਜੀਏ।ਬਹੁਨੁਕਿਏਸਹੀ
 ਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ।ਜੇਮਿਤ੍ਰਾਕੇਸਰਬਕਾਰਜਹੁਵਿਖੇਸਹਾਇਤਾਕਰੈ।ਅਰੁਮਿਤ੍ਰਾਕੇਕ
 ਰੇਬਿਨਾਹੀਉਸਕੇਕਾਰਜਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਵੈ।ਅਰੁਚਿਤਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਸਹਿਤ
 ਨਿਰਬਾਹੁਕਰੈ।ਤਉਜੇਆਗੇਪ੍ਰੀਤਦਾਨਹੁਏਹੈ।ਜੇਅਪੁਣੇਮਿਤ੍ਰਕਾਕਾਰਜਸਨ
 ਬੀਧੀਅਹੁਤੋਭੀਅਧਿਕਜਾਨਤੇਥੇ।ਇਸਿਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਭੀਕਹਾਹੈ।ਜੇਭੁ
 ਗਵਿਤਮਾਰਗਕੇਮਿਤ੍ਰਮੁਸ਼ਕਉਇਸਤ੍ਰੀਅਰੁਪੁਤ੍ਰਾਵਿਕਹੁਤੇਭੀਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਮ
 ਹੈ।ਕਾਹੇਤੋਜੇਵਹੁਧਰਮਕੀਫਿਜ਼ਤਾਵਿਖੇਸੁਚੇਤਕਰਤੇਹੈ।ਬਹੁਨੁਏਕਅਵਰਸਿਤਜਨ
 ਨੇਭੀਕਹਾਹੈ।ਜੇਜਬਮੇਰੇਸਾਥਮੇਰੇਸਤ੍ਰਕਉਕਛੁਪਰੇਜਨਹੋਤਾਹੈ।ਤਉਭੀਮੇਉਸਕੇਅਰਥ
 ਕਉਸੀਘ੍ਰਿਸਿਪੂਰਨਕੀਅਚਾਹਤਾਹੈ।ਤਬਮੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਕੇਅਰਥਵਿਖੇਕਉਕਰਸਾ
 ਵਧਾਨਹੋਵਉ।ਬਹੁਨੁਤੀਸਰੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ।ਜੇਰਸਨਕਰਕੈਮਿਤ੍ਰਾਈਕਾਗੁਣਹੀਵ
 ਰਨਨਕਰੈ।ਅਰੁਅਵਗੁਣਕਉਪ੍ਰਸਿਧਨਕਰੈ।ਅਰੁਜਬਕੇਈਇਸਕੇਮਿਤ੍ਰਕੀ
 ਨਿਦਾਕਰੈ।ਤਬਉਸਕਉਭੀਵਰਜੇ।ਅਰੁਐਸੇਜਾਣੈਜੇਤੋਰਾਮਿਤ੍ਰਅਬਭੀਮੇਰੇਨਿ
 ਕਟਿਹੈ।ਤਉਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਮਿਤ੍ਰਕੇਸਨਮੁਖਵਚਨਕਰਤਾਹੈ।ਤੋਸੇਹੀਪੈਛੋਮਿਤ੍ਰਕੀਭੁ
 ਲਾਈਚਿਤਵੇ।ਬਹੁਨੁਮਿਤ੍ਰਕਾਵਚਨਸੁਣਕਰਖੰਡਤਨਾਕਰੈ।ਅਰੁਉਸਕੀਗੁਹਜਵਾ
 ਰਤਾਕਉਪ੍ਰਗਟਨਕਰੈ।ਅਰੁਜਬਵਹੁਮਿਤ੍ਰਇਸਕੇਕਾਰਜਵਿਖੇਕਛੁਅਵਗਿਆ
 ਕਰੈ।ਤਉਭੀਉਸਕਉਕਛੁਨਕਰੈ।ਅਤੇਰੇਸੁਨਾਕਰੈ।ਅਰੁਐਸੇਜਾਣੈਜੇਇਹਮਾ
 ਨਖਸਦੀਵਹੀਭੂਲਾਹੁਆਹੈ।ਅਰੁਮੁਸ਼ਕਤੇਭੀਭਗਵਿਤਕੇਭੁਜਨਵਿਖੇਕੇਤੀਆਅ
 ਵਗਿਆਹੋਜਾਤੀਆਹੈਨਾ।ਤਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮੁਸ਼ਕਰੋਸਕਉਮਿਟਾਵੇ।ਅਰੁ
 ਜਬਸਰਬਥਾਐਸੇਹੀਮਾਨਖਕਉਛੁਏਜੇਜਿਸਵਿਖੇਅਚੇਤਤਾਅਰੁਅਵਰ
 ਗੁਣਕਛੁਨਹੀਪਾਇਆਜਾਵੇ।ਤਬਇਹਵਾਰਤਾਭੀਮਹਾਦੁਲੀਭਹੈ।ਅਰੁਇਸ

ਕਰਿ ਕੈ ਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਕਰੈ ॥ ਤਉ ਗ੍ਰਿਮਿ ਤਾਏ ਤੇ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ
 ਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਗੁਣ ਕੀ ਓਰਿ ਫਿਸਟਿ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਜਦ ਪਾਕਿ ਸੀ ਕੇ ਕਟੁ ਅਵਗੁਣ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਤਉ ਗ੍ਰਿਮਿ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਕਸਮਾਤੁ ਕਿਸੈ ਕਾਰ
 ਟਕਰਿ ॥ ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਅਵਗਿਆਹੁ ਈ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਹੁਈ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਪਟੀ ਮਾਨੁ
 ਖੋਹੈ ਸਰਬ ਦਾ ਅਵਗੁਣ ਹੀ ਕੀ ਓਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਰਾਹੀ ਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਏਕ ਗੁਣ
 ਭੀ ਦੇਖੇ ॥ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਦਸ ਅਉਗੁਣ ਹੁਕਾਵਿ ਚਰਨ ਦੇਖੇ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮਹਾਪੁਰਖ ਭੀ
 ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕੁਸੰਗੀ ਮਨੁ ਖਹੁ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਹੀ ਰਖਿਆ ਕਰੈ ॥ ਸੇ ਕੁਸੰਗੀ ਮਿਤ੍ਰ ਵਹੁੰ
 ॥ ਜੇ ਅਵਗੁਣ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸਿਧ ਨ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਸੁਭਗੁਣ ਹੁਕਉ ਦੁਰਾਇ ਰਾਖੇ ॥ ਤਾ ਤੇ
 ਰਾਹੀ ਮੇਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀ ਅਵਗਿਆ ਕਉ ਵੀਚਾਰੇ ਨਾਹੀ ॥ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਪਰਿਭੁਲਾ
 ਉਨ ਮਾਨ ਰਾਖੇ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬੁਰਾ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰਣਾ ਮਹਾਨਿ ਦੇਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਏ ਕ
 ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਅਵਗੁਣ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਰਣੇ ਕਾ ਫਿਸਟ ਤਉ
 ਹੁੰਦਾ ॥ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖੁ ਅਪੁਣੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਸੁਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਉਸ ਕਾ ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰ
 ਲੇਵੈ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਨਗਨ ਕਰੈ ॥ ਸੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹ ਕਰਤ ਮਹਾਨਿ ਦੇਹੈ ॥
 ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਕਾ ਅਵਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਇਸ ਤੋਂ ਭੀ ਅਧਿਕ ਨਿੰਦੇਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ
 ਬੁਧਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਗਵੰਤ ਤੇ ਰੇਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਅਰੁ ਅਵਗੁਣ ਹੁ
 ਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅ
 ਵਗੁਣ ਹੁਕਉ ਜਾਣੇ ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਗਟਿ ਨਾ ਕਰੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿਭੀ ਲਾਭੁ
 ਦਾ ਇਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਿਸੀ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ
 ਅਗੇ ਗੁਪਤ ਭੇਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ॥ ਜੇ ਤੁਮ ਹੁੰਦੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਰਿਦੇ ਵਿ
 ਖੇਰਾ ਖੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੈ ਵਿਸਾਰ ਦਈ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਲੋਭੁ
 ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰਿ ਕੈ ॥ ਅਥਵਾ ਅਕਸਮਾਤੁ ਕਿਸੀ ਅਵਸ
 ਰ ਵਿਖੇ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥
 ਤਾ ਤੇ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਨ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ
 ਕੇ ਅਗੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਭੀ ਨ ਕਰੈ ॥ ਕਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਫੁਲ ਚਨ ਭੀ ਨ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ
 ਕਾ ਵਚਨ ਭੀ ਖੰਡਤ ਨ ਕਰੈ ॥ ਕਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਕਈ ਕਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਤੇ ਚੁਰਾਵੈ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾ ਤੇ ਮੇ
 ਜੇ ਜਾਣਤੈ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਵਚਨ ਕਉ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਵਚਨ ਕਰ ਕੇ ਖੰਡਤ ਕਰਵੇ ਵਿਖੇ
 ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥਿ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬਚਨ ਕਉ ਲਟਵਣੇ ਕਾ ਅ

ਰਬਇਹੁਹੈ। ਜੇਮਨੇਮਿਤ੍ਰਕਉਪ੍ਰਕਰਨਹੋਤਹੈ। ਅਰੁਆਪਕਉਬੁਧਵਨਨਣ
 ਵਣਹੋਤਹੈ। ਜੇਇਹਮਿਤ੍ਰਾਈਕੇਚਿਹਨਨਹੀ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹ
 ਹੈ। ਜੇਜਬਤੇਰਾਮਿਤ੍ਰਤੁਸਕਉਅਸੇਕਹੈ। ਜੇਉਠਖੜਹੈ। ਤਬਇਉਭੀਪੁਛਣਾ
 ਪਰਵਨਨਹੀ। ਜੇਕਹਾਚਲੈਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਪ੍ਰੀਤਕੀਉਤਮਰੀਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਇਸ
 ਕਾਸਰਬਕਰਤਤੁਮਿਤ੍ਰਕੀਆਗਿਆਅਰੁਪ੍ਰਸਿਨਤਾਸਾਥਹੋਵੈ। ਬਹੁੜਚਉਥੀ
 ਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਸਰਬਦਾਅਪੁਣੇਮਿਤ੍ਰਕੀਉਸਤਤਕਰੈ। ਅਰੁਮਿਸਟਵਰ
 ਨਕਰਕੈਉਸਕੇਗੁਹਜਰੇਦਕਉ। ਬਹੁੜਪ੍ਰਸਿਨਤਾ। ਅਰੁਸੇਕਾਵਿਖੈਉਸਕਾਸਿ
 ਰੀਹੋਵੈ। ਅਰਬਇਹੁਜੇਮਿਤ੍ਰਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਅਰੁਸੇਕਾਪਤੇਭਿਨਨਜਾਣੈ। ਅਰੁ
 ਮਿਤ੍ਰਕਉਸੁਭਬਚਨਕਰਕੈਬੁਲਾਵੈ। ਅਰੁਜਬਮਿਤ੍ਰਸੇਕਛੁਭੁਲਾਈਦੇਖੇਤਬ
 ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਮਹਾਰਾਜਕਾਉਪਕਾਰੁਜਾਣੈ। ਬਹੁੜਪਾਚਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ
 ਜੇਪਰਸਪਰਮਿਤ੍ਰਕਉਪਰਮਕੀਵਿਦਿਆਸਿਖਾਵੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਿਸਾਰਕੇਦੁਪਤੇਭੀ
 ਨਰਹੁਕੇਦੁਖਕੀਰੀਖਿਆਕਰਣੀਵਸੇਖਹੈ। ਤਤਿਚਾਹੀਐਜੇਵਹੁਸੁਭਕਰਤਤਿ
 ਵੇਖੇਕਛੁਅਵਗਿਆਕਰੈਤਉਭੀਗੁਲਾਉਪਦੇਸੁਕਰਕੈਧਰਮਾਵਿਖੈਫਿੜਕਰੈ
 ॥ ਅਰੁਭੁਗਦਿਤਕੇਭੈਨਾਨਿਸਚਾਫਿੜਾਵੈ। ਅਰੁਮਿਤ੍ਰਕਉਉਪਦੇਸੁਕਰਣਾਇ
 ਕਾਂਤਠਉੜਵਿਖੈਪਰਵਾਨਹੈ। ਇਸਕਰਕੈਜੇਪ੍ਰਸਿਧਤਾਨਾਵਿਖੈਜੇਮਿਤ੍ਰਕੀਅਪਮਾ
 ਨਤਹੋਤਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪ੍ਰੀਤਵਨਕਾਦਰਪਣਪ੍ਰੀਤਵਾਨੁ
 ਹੋਤਹੈ। ਅਰਪ੍ਰੀਤਬਹੁਤਹੋਤਹੈ। ਅਰਬਇਹੁਜੇਉਸਕਰਕੈਆਪਣੇਅਵਗੁਣ
 ਹੁਕਉਦੇਖਤਹੈ। ਤਤੇਇਉਭੀਚਾਹੀਤਹੈ। ਜੇਜਬਵਹੀਮਿਤ੍ਰਇਕਾਂਤਠਉੜਵਿ
 ਖੈਦਇਆਕਰਕੈਕਛੁਸਮਣਾਵੈ। ਤਬਮਿਤ੍ਰਕਾਉਪਕਾਰੁਜਾਣੈ। ਅਰੁਕ੍ਰਪਵਾਨੁ
 ਨਹੋਵੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਅਵਗੁਣਜਣਵਣਕਾਫਿਸੁੰਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਸੇਕਿਸੀਕੇਬਸਤ੍ਰ
 ਵੇਖੇਸਰਪਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਨੇਦੇਖਿਆਨਹੋਵੈ। ਬਹੁੜਜੇਕੋਈਮਿਤ੍ਰਉਸਕਉ
 ਲਖਾਵੈ। ਜੇਤੇਰੇਬਸਤ੍ਰਵੇਖੇਸਰਪਹੈ। ਤਬਇਸਕਰਕੈਕ੍ਰਪਵਾਨਹੋਵਣਾਪ
 ਰਵਾਣਨਹੀ। ਅਰੁਉਸਕਾਉਪਕਾਰੁਜਨਣਾਪਰਵਾਨਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਸਭੀਸੁਭਾਵ
 ਮਲੀਨਸਰਪਹੈ। ਅਰੁਜੀਵਕਉਰੂਸਣਹਾਰੈ। ਅਰੁਇਨਕੀਬਿਖੁਕਾਪ੍ਰ
 ਵੇਸਪ੍ਰਲੋਕਾਵੇਖੈਪ੍ਰਤਖਹੋਵੈਗਾ। ਤਤੇਜੇਪੁਰਖਇਸਕੈਅਵਗੁਣਲਖਾਵੈ
 ਸੇਇਸਕਾਪਰਮਮਿਤ੍ਰਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਰਤਹੈ। ਜੇਏਕਸਿਤਜਨਕੈਨਿਕਾਇ
 ਏਕਅਵਰਸਿਤਾਇਆਥਾ। ਤਬਉਸਤੇਪੁਛਣੇਲਾਗਾਜੇਹੀਮਿਤ੍ਰਤੇਨੇਬੁਰ

ਸੁਭਾਵਕਉਨਸੁਇਆਹੈ॥ ਬਹੁਕਉਸਨੇਕਹਾਜੇਮੁਸ਼ੁਤੇਨਪੂਛਾਤਬਉਸਸਿਤਜਨ
 ਨੇਅਤ੍ਰੀਤਕਦੀਨਤਾਸਹਿਤਠੇਰਪੁਛਿਆਜੇਤੁਮਸੁਕਚਨਕਰਹਾਅਵਰਮੇਰਾਅਵ
 ਗੁਣਮੁਸ਼ੁਕਉਲਾਖਾਵਉ॥ ਤਬਉਸਨੇਕਹਾਸਿਤਜਨਨੇਜੇਮੇਨੇਤੁਮਾਰੇਬਸਤਾਅਰੁਅ
 ਹਾਰਕੀਕਛੁਕਾਧਿਕਤਾਜੁਣੀਹੈ॥ ਤਬਵਹੁਸਿਤਕਹਤਭਉਇਆਜੇਬਹੁਕਉਮੇਇਹ
 ਭੀਨਕਰਉਗਾ॥ ਪਰੁਜੇਕਛੁਮੇਰਾਅਵਰਅਵਗੁਣਸੁਇਆਹੈਸੇਭੀਕਹਾਤਬਉਸਨੇ
 ਕਹਾਜੇਮੇਨੇਅਵਰਕਛੁਨਹੀਸੁਇਆਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਪੁਰੁਖ
 ਉਪਦੇਸਕਰਣੇਹਾਰੇਕਉਪ੍ਰੀਤਮਨਹੀਰਾਖਤੇ॥ ਤਬਜਾਣਿਆਜਾਤਾਹੈਜੇਉਸਕੀ
 ਬੁਧਉਪਰਿਅਭਮਾਨਕੀਪ੍ਰਬਲਤਾਹੈ॥ ਤਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਮਿਤਕਉਪ੍ਰੀਤਜਗਤਿਧਰ
 ਮਕਉਪਦੇਸਕਰੀਐ॥ ਅਰੁਪਾਪਤੇਵਰਜਰਾਖੀਐ॥ ਪਰਜਬਵਹੁਮਿਤਤੇਰੇਕਿਸੀ
 ਕਾਰਜਵਿਖੇਅਵਗਿਆਕਰੇ॥ ਤਬਉਸਅਵਗਿਆਕਉਖਿਮਾਕਰੇ॥ ਬਹੁਕੁਜਬ
 ਐਸੀਅਵਗਿਆਹੋਜਾਵੈ॥ ਜੇਉਸਕਰਕੇਮਿਤਾਈਕੀਨਸਟਤਾਭੀਹੋਤੀਹੋਵੈ॥ ਤਬ
 ਇਕਾਂਤਵਿਖੇਸਮਸ਼ੁਵਣਾਪਰਵਾਣਹੈ॥ ਅਰੁਮਿਤਾਈਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਪਰ
 ਵਾਣਨਹੀ॥ ਪਰੁਜਬਵਹੁਕੇਮਲਬਚਨਕਰਕੇਸਮਸ਼ੁ॥ ਤਤੇਇਸਕੇਰਿਦੇਅਰੁਰਸ
 ਨਾਕਉਤਪਾਇਮਾਨੀਅਰੁਕਠੇਰਵਚਨਕਹਣਾਪੜੈ॥ ਤਬਇਸਤੇਮਿਤਾਈਕਾ
 ਤਿਆਗੁਕਰਣਵਸੇਖਹੈ॥ ਕਹੇਤੇਜੇਮਿਤਾਈਅਰੁਸਿਗਤਕਾਪ੍ਰੇਜਨਸੁਭਗੁਣਹੁ
 ਕਉਬਠਾਵਣਾਥਾ॥ ਅਰੁਸਹਣਸਿਲਤਾਈ॥ ਸੇਜਬਸਿਗਤਿਵਿਖੇਸੁਭਾਵਕੀ
 ਕਠੋਰਤਾਹੋਵਣੇਲਾਗੀ॥ ਤਬਉਸਕਉਤਿਆਗਕਰਣਾਹੀਭੁਲਾਹੈ॥ ਬਹੁਕੁ
 ਛਠਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਅਪੁਣੇਮਿਤਕੇਨਮਿਤਭੁਗਵਿਤਕੇਅਗੇਅਰਦਾਸ
 ਕਰੇ॥ ਅਰਉਸਕਾਭੁਲਾਚਿਤਵੈ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਜਬ
 ਇਹਅਪੁਣੇਮਿਤਕੇਨਮਿਤਅਰਦਾਸਕਰਤਾਹੈ॥ ਤਬਇਸਕਉਭੀਭੁਲਾਈਪ੍ਰ
 ਪਤਿਹੋਤੀਹੈ॥ ਬਹੁਕੁਸਾਤਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਮਿਤਾਈਕਾਨਿਰਬਾਹੁਕਰੇ
 ਜੇਨਿਰਬਾਹੁਕਾਅਰਬਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਜਬਕੇਈਇਸਕੇਮਿਤਕੀਨਿਦਾਕਰਣੇਹ
 ਰੇਕਉਹੀਸਤ੍ਰਜਾਣੈ॥ ਅਰੁਮਿਤਕੀਮਿਤਾਈਕਾਤਿਆਗੁਨਕਰੇ॥ ਬਹੁਕੁਆਰਵੀ
 ਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਮਿਤਾਈਵਿਖੇਦਿਭੁਨਾਕਰੇ॥ ਅਰਬਇਹੁਜੇਬਹੁਕਉਸਤ
 ਤਿਕਰਣੀਅਪੁਣੀਪਾਪੁਗਟਦਿਖਾਵਣਾਹੈ॥ ਸੇਇਹੁਸਭੁਹੀਨਿਦਵੇਭੁਹੋਤ
 ਹੈ॥ ਤਤੇਜਾਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਅਪਣੇਆਪਤੇਬਡਾਈਕੋਈਨਹੀਚਹਤ
 ਤੇਸੇਹੀਮਿਤਵਿਖੇਭੀਸਮਾਨਤਾਹੋਵੈ॥ ਅਰੁਕੇਵਲਾਰਿਦੇਹੀਕੀਪ੍ਰੀਤਹੋਵੈ॥ ਇ

ਤਹੇ। ਤੁਥੇ ਅਪੁਣੀ ਰਸਨਾ ਅਰੁ ਕਰਮ ਕਉ ਮੇਸੀ ਮਿਜਾ ਦਾਇਖੇ ਰਾਖੀ ਮੇ। ਜੇਕਿ ਸੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਦੁਖੁ ਅਰੁ ਤਾਸਨ ਪਹੁੰਚੈ। ਬਹੁਤੀ ਸਗਿਨੁ ਗਾਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ
 ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਕੇ ਕਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਕਉ ਬਰਨ ਜਾਵੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਮਾਨੁਖ ਭਗਵੰ
 ਤ ਕੀ ਓਰ ਤੇ ਵੇਖੁ ਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਪੁਰਖ ਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ ਥੀ। ਜੇ
 ਦੀਨਤਾ ਅਰੁ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਹੁ। ਅਰੁ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੋ ਵਹੁ। ਤਾ ਤੇ ਚਾਹੀ
 ਮੇਜੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਨਿਰਨ ਦੇਖੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਇਹ ਨੀਚ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਬ ਵ
 ਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਇਹ ਉਸ ਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੀ ਨਹੋਵੈ। ਤਬ ਕਿ ਆ ਅਸਚ ਰਜ ਹੈ।
 ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਜੇ ਕੇਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਮੇਸੇ ਗੁਹ ਜਰਹਤ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਬਿਨ
 ਅਵਰ ਕੇ ਦੀਨੀ ਜਾਣਤਾ। ਬਹੁਤੀ ਚਉ ਥੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕੇਈ ਇਸ ਕੇ ਕਿਸੀ
 ਕੀ ਨਿਦਾਸੁ ਨਾਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸੁਵਣ ਕਰੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਰਬੀ ਪੁਰਖ ਕੇ ਵਚਨ
 ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰ ਈ ਪਰ ਵਾਹੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਦ ਕੁ ਪੁਰਖ ਜਬ ਰਬੀ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਇਸੀ ਪ
 ਰ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਿਸਨ ਅਰੁ ਨਿਦ ਕੁ ਅਵਸ ਮੇਵਨ ਰਕਗਾ ਮੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅ
 ਰੁ ਇਉ ਭੀ ਜਾਣਿ ਆਚਾ ਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰੇਜਨ ਬਿਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਛਿਦ੍ਰਤੁ ਕਉ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹੈ
 ਸਿਤੇਰਾ ਛਿਦ੍ਰਤੁ ਭੀ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਕੇ ਕਹਾ ਗੇਵਰਨ ਕਰੈ ਗਾ। ਬਹੁਤ ਪਾਂਚ ਵੀ ਜੁਗਤਿ
 ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸਭਨ ਹੁਕਉ ਅਗੇ ਪੁਣ ਮਕਰੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਬ ਵਿਰੁਧ ਨਾ ਰਾਖੇ। ਅ
 ਰੁ ਕਿਸੀ ਤੇ ਅਵਗਿ ਅਹੋ ਜਾਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਪਿਮਾ ਕਰੈ। ਬਹੁਤੀ ਛਠ ਵੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ
 ਹੈ। ਜੇ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਬਨ ਬਾਸ ਕਤ ਭਾਵ ਅਰੁ ਉਪਕਾਰ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਭਲੇ
 ਬੁਰੇ ਕੀ ਓਰਨ ਦੇਖੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਵਹੁ ਉਪਕਾਰ ਕਾ ਅਧਕਾਰੀ ਨਹੀ। ਤਬ ਤੁਤਉ
 ਉਪਕਾਰ ਕਰਵੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਕਿਉ। ਤਬ ਤੁਤੀ ਹੀ ਰੁਲਾਈ ਕਰਾ। ਅਰੁ ਪਰਮ ਕੀ ਝਿਜ
 ਤਾਇ ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਭਨ ਹੁਕਉ ਪਰਦਇ ਅਕਰੀ ਮੇ। ਬਹੁਤੀ ਸਤ ਵੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ।
 ਜੇ ਆਪ ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਸੋਤਿ ਸਕੀ ਬਡਾਈ ਰਾਖੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਆਪ ਤੇ ਲਪੁਹੇਵੈ। ਸੋਤਿ ਸ
 ਕਉ ਪਰਿਦਇ ਅਕਰੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕੇਈ ਆਪ ਤੇ ਬ
 ਭੀ ਅਹੁ ਕੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਬਡਾਈ ਮਹਾਰਾਜ ਅਵਰ ਹੁਤੇ ਰਖਾਵਤਾ ਹੈ।
 ਬਹੁਤੀ ਅਠ ਵੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਨ ਮਸਤ ਕਸਾ ਬਿਮਿਲੈ।
 ਅਰੁ ਵਚਨ ਭੀ ਮੀਠਾ ਕਰੈ। ਬਹੁਤੀ ਨਾ ਵੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਬ ਕਹੁ
 ਵਚਨ ਕੀ ਅਹੋਵੈ। ਤਬ ਅਵਸ ਮੇਵ ਉਸ ਕਾ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ
 ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕੇਈ ਪੁਰਖ ਖੁਤ ਅਰੁ ਰੁਜਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਨ ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਉਨ

ਅਪਲਛੁਟਉਸਵਿਖੇਪਾਏਜਾਵਹਿ। ਜੇਮੁਖਤੇਸੂਠਬੋਲੈ। ਅਰੁਬਚਨਕਾਨਿ
 ਰਬਾਹੁਨਕਰੈ। ਅਰੁਕਛੁਭੁਰਾਇਲੇਵੈ। ਤਬਵਹੁਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨਹੀਕਹੀਤਾ। ਅਰੁ
 ਉਸਕਾਰੁਜਨਹੀਪਾਖੀਰੁਨਮਿਤਹੋਤਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਦਸਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਕਿਸੀ
 ਕੇਛਿੜਕਉਪ੍ਰਗਟਨਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਛਿੜਕਉਗੁਹਜਰਾਖਣੇਤੇਕਰਕੈਇਸਕੇ
 ਪਾਪਹੁਕਉਭੀਪੜਦਾਹੋਤਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਪਰਮਤੁਮਹਾ
 ਤਬਹੀਝਿਕ੍ਰੋਏਗਾ। ਨਬਲੋਕਹੁਕੇਅਵਗੁਣਹੁਕਉਛਪਾਵਹੁਗੇ। ਅਰੁਕਿਸੀ
 ਕੇਛਿੜਕੀਦੁਛਣਕਰਹੁਗੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਕੇਈਕਿਸੀਕਾਛਿੜਉਪਾਰਤਾਹੈ
 ਅਰੁਜਬਕੇਈਕਿਸੀਕੇਪਾਪਕਾਵਰਨਨਕਰੈਗਾ। ਤਬਭੀਕਿਨਦੇਕਰਸੁਵਨਨਾ
 ਕਰੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਯਾਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਆਪਭੀਅਪਕਰਮਨਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇ
 ਜੇਜਬਇਸਕਾਅਪਕਰਮਪ੍ਰਗਟਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਕੇਤੇਲੋਕਇਸਕੀਨਿਦਾਕਰਤੇਹੈ।
 ਅਬਵਾਇਸਕਉਦੇਖਕਰਉਨਕਾਚਿਤਚਪਲਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਤਬਇਸਕਰਕੈ
 ਇਹਭੀਅਧਿਕਪਾਪੀਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਬਾਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਇਸ
 ਕੇਵਚਨਕਹਿਕੈਕਿਸੀਕਉਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਬਆਲਸੁਨਕਰੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਤੇਰ
 ਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਕੇਈਕਿਸੀਕਉਦੁਖਾਵੈ। ਅਬਵਾਕੇਈਕਿਸੀਕਾ
 ਧਨੁਚਰਾਵਤਾਹੋਵੈ। ਅਰੁਵਹੁਪਾਸੁਨਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਉਸਕਉਨਿਕਟਿਜਾਨਕਰਿ
 ਉਸਕੇਧਨਕੀਰਖਿਆਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਇਹਪੁਰਖੁਕਿਸੀਦੀਨਪੁਰਖਕੀਸਹਾ
 ਇਤਾਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਗੁਰਾਵਤਇਸਕਉਪਰਿਸਹਾਇਤਾਕਰਤਾਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਚੋਦ
 ਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਕੇਈਪੁਰਖੁਕਿਸੀਕੁਸਿਰਾਵਿਖੇਅਟਕਜਾਵੈ। ਅਰੁ
 ਵਹੁਉਸਕੁਸਿਰਾਤੇਛੁਟਕਾਇਆਚਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਉਦੇਖਕਰਿਕਰੋਰਵਚਨਨਾ
 ਕਰੈ। ਅਰੁਕੇਸਲਵਚਨਕਹਿਕਰਸਮਸ਼ਾਵੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਪੜਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ।
 ਜੇਨਿਰਧਨਹੁਸਾਥਪ੍ਰੀਤਕਰੈ। ਅਰੁਧਨਵਾਨਹੁਕਿਸਿਗਤਿਕਾਤਿਆਗੁਕਰੈ।
 ਕਾਹੇਤੇਜੇਧਨਵਾਨਹੁਕਿਸਿਗਤਿਤੇਇਸਕਉਭੀਅਚੇਤਤਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਅੰਸੇ
 ਹੀਏਕਸਿਤਜਨਨੇਭੁਗਵੀਤਕੇਆਗੇਅਰਵਾਸਕਰੀਥੀ। ਜੇਹੇਮਹਾਰਾਜਜੇਮੇਤੁ
 ਸੁਕਉਕਹਾਛੁਛਉ। ਤਬਅਕਾਸਬਾਣੀਹੁਈ। ਜੇਜਿਨਕੇਰਿਦੇਅਧੀਨਹੈ। ਸਿ
 ਤਿਨਕੇਰਿਦੇਵਖੇਮੇਰਾਨਿਵਾਸਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਸੇਲਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਸਕੁਕਿਸੀ
 ਕਉਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਸੁਖਪਹੁਚਾਵੈ। ਅਰਉਦਮਕਰਕੈਭੀਅਰਥੀਅਹੁਕਾਅ
 ਰਬਸਿਪੁਰਨਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਅਰਥੀਅਹੁਕੀਸੇਵਾਕਰਣੀਭੀਭੁਗਵੀਤਕੀਸੇਵ

ਹੋ। ਅਰੁਏਕਮਤੁਰਤਪ੍ਰਜੀਤਭੀਕਿਸੀਅਰਥੀਕੇਕਾਰਜਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਵਣਾਸੇ
 ਬਰਸਹੁਕੀਸਮਾਪਤੋਭੀਵਸੇਹੋ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੋ। ਜੇਸਿਥਲਨਿ
 ਬਲਕੀਸਹਾਇਤਾਕਰੇ। ਤਬਲੋਕਹੋਪੁਛਿਆ। ਜੇਸਬਲਤਾਕਰਕੇਨਿਬਲਕਉ
 ਦੇਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਸਹਾਇਤਾਕਿਉਕਰਕਰੀਐ। ਅਰੁਬਹੁਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾ
 । ਜੇਸਬਲਕੀਸਹਾਇਤਾਇਹੁਹੋ। ਜੇਉਸਕਉਦੁਖਾਵਣੇਤੇਵਰਨਰਾਖੀਐ। ਅਰੁ
 ਇਉਭੀਕਹਾਹੋ। ਜੇਦੋਲਛਣਸਰਬਸੁਭਗੁਣਹੁਕਾਮੂਲਹੋ। ਸੋਏਕਾਰੇਕੀਪ੍ਰ
 ਤੀਤਾ। ਅਰੁਦੁਸਰਾਜੀਵਹੁਕਉਸੁਖਦੇਵਣਾ। ਅਰੁਦੋਪਾਪਸਰਬਪਾਪਹੁਕਾਮੂਲਹੋ। ਸੋ
 ਏਕਪ੍ਰਤੀਤਕੀਹੀਣਤਾ। ਅਰੁਦੁਸਰਾਜੀਵਹੁਕਉਦੁਖਾਵਣਾ। ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੋ
 । ਜੇਏਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਰੁਦਨਕਰਣੇਲਗਾਥਾ। ਤਬਲੋਕਹੁਨੇਪੁਛਿਆਤੁਮਕਿਉਰੋਵਤੇ
 ਹੋ। ਬਹੁਉਸਨੇਕਹਾ। ਜੇਏਕਪੁਰੁਖਨੇਮੁਸ਼ਕਉਦੁਖਾਇਆਹੋ। ਮੇਇਸਨਮਿਤਿਰੋ
 ਵਤਾਹੋ। ਜੇਜਬਪਰਲੋਕਵਿਖੇਉਸਕਉਪੁਛਹਿਗੇ। ਤਬਵਹੁਬਿਚਾਰਾਂਕਿਆਉ
 ਤਰਦੇਵੈਗਾ। ਬਹੁਉਸਤਾਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੋ। ਜੇਜਬਕਿਸੀਕਉਕਛੁਰੇਗਾਹੋਵੈ
 । ਤਬਕਿਸੀਕਉਜਾਇਕਰਪੁਛੈ। ਅਰੁਜਦਪਉਸਕੇਸਾਥਅਧਿਕਮਿਤ੍ਰਾਈਨਹੋਵੈ
 । ਤਬਭੀਰੋਗੀਕੀਸੁਰਤਿਲੋਟੀਪਰਵਾਣੁਹੋ। ਅਰੁਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰੋਰੋਗੀਮਨੁਖਕੀਸੇ
 ਵਾਅਰੁਸਹਾਇਤਾਕਰੇ। ਬਹੁਉਰੋਗੀਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਚਾਹੀਤਾਹੋ। ਜੇਜਬਕੋਈ
 ਇਸਕਉਜਾਇਪੁਛੈ। ਤਬਭਗਵੰਤਕਾਸੁਕਰਪ੍ਰਗਟਕਰੇ। ਅਰੁਦੁਖਕਾਅਧਿਕਅ
 ਰੁਦਖਿਆਣੁਨਾਕਰੇ। ਅਰੁਐਸੇਜਾਣੈਜੇਇਸਦੁਖਕਰਿਕੈਮੇਰੇਪਾਪਖੰਡਤਅਰੁਨਿ
 ਵਰਤਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਰੋਗੁਕਾਦੂਰਹੋਵਣਾਅਉਖਧਕੇਆਸ਼ੇਨਜਾਣੈ। ਤਾਤੇਸਰਬ
 ਪ੍ਰਕਾਰਭਗਵੰਤਕਾਭਰੇਸਾਕਰੇ। ਬਹੁਉਅਠਾਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੋ। ਜੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਇਹਜੁਗਤਾਮੇਨੇਵਰਨਨਕਰੀਆਹੋ। ਸੋਤਿਨਹੁਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਐਸੇਪ
 ਰੋਸੀਅਹੁਪਰਭੀਦਇਆਰਾਖੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਿਸਕੇਸਾਥਵਿਵਹਾਰਵਿਖੇਇਸਕਾਅਧਿ
 ਕਸਨਬੰਧੋਤਾਹੋ। ਤਬਉਸਕੇਮਿਲਾਪਵਿਖੇਭੀਭਾਵਅਰੁਦਇਆਕਰਣੀਜੋਗਹੋ।
 ਤਾਤੇਚਾਹੀਐਜੇਨਿਕਟਿਰਹਣੇਹਾਰੇਕਉਭੀਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਦੁਖਾਵੈਨਹੀ। ਅਰੁਉਸਕੇਸ
 ਬਭੁਲਾਈਕਰੇ। ਅਥਵਾਜਬਭੰਨਿਰਧਨਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਉਸਕੀਸੁਰਤਿਲੇਵੈ। ਤੇ
 ਸੇਹੀਸਨਬੰਧੀਅਹੁ। ਅਰੁਦਾਸਦਾਸੀਆਪਰਭੀਸਰਬਦਾਦਇਆਕਰੇ। ਤਾਤਪਰ
 ਜਾਇਹੋਜੇਸਰਬਮਾਨੁਖਹੁਕਾਅਕਾਰੁਦੇਖਕੈਵਰਤੈ। ਅਰੁਜਿਸਕੇਸਾਥਵਿਵਹਾਰੁਪ
 ਨਾਅਰੁਪਰਮਾਰਥਕੀਕਛੁਨਿਕਟਤਾਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਭੁਗਤਿਕਉਪਛਾਣੈ। ਈ

ਰਖਾਅਰੁਅਭਿਮਾਨੁਅਰੁਕਿਪਣਅਦਿਕਮਲੀਨਸੁਭਾਵੁਤੇਰੰਤਰੇਵੈਅਰੁਕਿਸੀ
 ਕੇਉਪਕਰਕਾਅਕਿਰਤਘਣਨਹੈਵੈ। ਬਹੁਕੁਭਾਵੁਅਰੁਦਇਆਅਰੁਸਹਣਸਿਲਤਾ
 ਵਿਖੇਅਪੁਣੀਆਰਬਲਾਬੀਤਾਵੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਕੇ
 ਈਤੁਮਾਰਾਵਿਰੋਧੀਹੋਵੈ। ਤਉਗ੍ਰੀਉਸਕੇਸਾਬਰਲਾਈਕਰੇ। ਅਰੁਜਬਤੁਮਕਉਕਛੁ
 ਦੇਵੈਨਹੀ। ਤਬਤੁਮਹੀਉਸਕਉਕਛੁਦੇਵਹੁ। ੩॥ ॥ ਇਤਿਜਗਤਸਨਬਿਪਵਰਨ
 ਨੀਨਾਮੁਸਰਗਾ॥ ॥ ਅਥਚਉਥੇਸਰਗਾਵਿਖੇਇਕਾਂਤਕਾਵਰਨਨਹੈਵੈਗਾ॥ ॥
 ਤੰਤੇਜਾਣਤੂੰਇਸਵਚਨਵਿਖੇਬੁਧਵਾਨਹੁਨੇਪਰਸਪਰਚਰਚਾਕਰੀਹੈ। ਜੇਕੇਤੇਅਚ
 ਰਜਹੁਸਿਗਤਾਵਿਖੇਰਹਣੇਕਉਵਸੇਖਕਹਾਹੈ। ਅਰੁਕੇਤਿਅਹੁਨੇਏਕਾਂਤਰਹਣੇਕਉ
 ਪਰਮਾਣਕੀਆਹੈ। ਪਰਮਜੇਜਗਿਆਸੀਜਨਅੰਤਰਮੁਖਹੁਏਹੈ। ਸਿਤਿਨਹੁਨੇਇਕਾਂਤ
 ਕਉਅੰਗੀਕਾਰਕੀਆਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾ। ਜਿਸਿਸਨੇਰੋਗਹੁਤੇਜਿਮਕੀ
 ਆਹੈ। ਸੇਤਿਸਕਉਜਗਤਕੀਕਾਣਿਕਿਛੁਨਹੀਰਹੀ। ਅਰੁਜਿਸਨੇਈਰਖਾਕਾਤਿਅ
 ਰੁਕੀਆਹੈਸੇਦਇਆਵਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਨੇਕਛੁਕਵਿਨਪੁਰੁਖਾਰਥੁਕੀਆਹੈ
 ॥ ਸੇਅਥਿਨਾਸੀਸੁਖਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆਹੈ। ਅਰੁਜਿਨਇਕਾਂਤਕਉਅੰਗੀਕਾਰਕੀਆ
 ਹੈ। ਜੇਜਗਤਕੇਜੇਜਾਲਹੁਤੇਛੁਟੇਹੈ। ਅਰੁਏਕਅਵਰਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਭੁਜਨ
 ਕੇਅਭਿਅਸਕਾਮੂਲਮੋਨਅਰੁਇਕਾਂਤਹੈ। ਅਰੁਏਕਅਵਰਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਸੇਪੁ
 ਰਖਮੁਛਕਉਪਰਨਾਮੁਕਹੈ। ਅਰੁਜਬੇਮੇਰੇਗੀਹੋਵਉ। ਤਬਮੁਛਕਉਆਇਕਰਿ
 ਨਪੂਛੈ। ਤਬਮੇਉਸਕਉਪਕਾਰੁਜਾਣਤਾਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਜਗਿਆਸੀਨੇਏਕਸਿਤ
 ਜਨਕਉਕਹਾਥਾ। ਜੇਤੁਮਾਰੀਸਿਗਤਕੀਆਚਹੰਤਾਹੈ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਕਹਾਜੇਜਬ
 ਮੇਮ੍ਹਿਤਹੋਵਉਗਾ। ਤਬਤੂੰਕਿਸਕੇਸਿਗਰਹੋਗਾ। ਤਬਉਸਪੁਰਖਨੇਕਹਾ। ਜੇਜਬ
 ਮੇਭੁਗਵਿਤਕਾਅਸਾਕਰਉਗਾ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਕਹਾਜੇਅਬਹੀਭੁਗਵਿਤਕਾਸਿਗੀ
 ਹੋਹਾ। ਸੇਏਕਾਂਤਅਰੁਸਿਗਤਕੀਮਹਿਮਾਵਿਖੇਅਸੇਹੀਬਚਨਬਹੁਤਾਵੈਹੈ। ਪ
 ਰਜਬਲਗਇਨਕੇਗੁਣੁਅਰੁਅਵਗੁਣੁਕਉਪ੍ਰਗਟਵਰਨਨਕਰਤਾਹੈ। ਬਹੁਕੁ
 ਖਸਟਗੁਣਸਿਗਤਕੇਵਰਨਨਕਰਉਗਾ। ਪਰੁਇਕਾਂਤਕਾਪ੍ਰਥਮਗੁਣਇਹੁਹੈ॥
 ਜੇਭੁਜਨਅਰੁਵਿਚਾਰਕੀਸਿਧਤਾਕੀਇਕਾਂਤਵਿਖੇਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਸਰਬਭੁਜਨਹੁ
 ਕਾਮੂਲਇਹੁਹੈ। ਜੇਭੁਗਵਿਤਕੀਕਾਰੀਗਰੀਕਾਵੀਚਾਰੁਕਰਣਾ। ਅਰੁਇਸਤੇਗ੍ਰੀਉ
 ਤੁਮਅਵਸਥਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਚਿਤਕੀਬ੍ਰਿਤਿਕਉਭੁਗਵਿਤਕੇਸਰੂਪਵਿਖੇ
 ਈਨਕਰਣਾ। ਅਰੁਆਪਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਕਉਵਿਸਿਮਰਣਕਰਣਾ। ਸੇਅ

ਸੀ ਇਕ ਤਤਾ ਇਕਾਂਤ ਬਿਨਾ ਸਿਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸੇਜ ਗਿਆ ਸੀ ਕੀ ਬੁਧ ਬਿਖੇ ਮੇਸਾ ਬੁ
 ਲੁਭੀ ਦੁਰਲਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮਾਨ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ਅਰੁ ਜਗਿਆਸੀ ਕੀ ਬੁਧਿ ਵਿਖੇ ਮੇਸ
 ਫਲੁਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜੇ ਸਿਸਾ ਰਹੀ ਵਿਖੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅਰੁ ਆ
 ਸਕੇ ਨਾਮਿ ਤਾ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣਾ ਵਿਸੇਖ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਭੀ ਆਇ ਅਵਸਥਾ
 ਵਿਖੇ ਪਹਾੜ ਕੀ ਕੀੜਾ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਰਹੇ ਬੇ ਬਹੁ ਜਨ ਬਪੁਰਨ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੁਆ ਅਰੁ ਆਸ ਕਰਿ ਕੋ ਤਬ ਮੇਸਾ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿ ਆ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਲੋਕ
 ਹੁ ਵਿਖੇ ਰਹੇ ਅਰੁ ਚਿਤ ਉਨ ਕਾ ਭਗਵੰਤ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਰਹੇ ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਇ
 ਉਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਮੁਸ਼ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨੇ ਅਵਰ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤੇ ਵੇਰਕ
 ਤਕੀ ਆਏ ਸੋ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਣਾ ਅਸਚਰਜ ਨਹੀਂ ਇਸ ਕਰਿ
 ਕੇ ਜੇ ਇਹੁ ਪੁਰੁਖੁ ਪਦ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜੇ ਤੀਸ ਬਰਸ ਮੁਸ਼ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਿਤੀਤ ਰੁਏ ਹੈ ਜੇ ਮੇਭੁ ਗਵੰਤ ਹੀ ਕੇ ਸਾਥ
 ਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਇਹ ਲੋਕ ਮੇਸਾ ਵਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਮਾਰੇ ਸਾਥ ਬੇਲਤਾ ਹੈ ਤਾ
 ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂ ਅਜੇ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਅਸਿਭਵ ਨਹੀਂ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ
 ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਕਿਸੀ ਅਸਥੂਲ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਮੇ
 ਸਾਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਲੋਕ ਹੁ ਵਿਖੇ ਬੈਠਾ ਹੀ ਉਨ ਕੇ ਵਚਨ ਕਉ ਨਹੀਂ ਸੁਣਤਾ ਅਰੁ
 ਉਸ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਅਰੁ ਮੇਸੀ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਕਰਣਾ ਅਯੋਗੀ ਹੈ
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤ ਪੁਰੁਖ ਤੇ ਮੇਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਲੋਕ ਹੁ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਵਿਖੇ ਉਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਪ
 ਸਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਏਕਤ ਪਸੀ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਸੀਰੀ ਭੁ
 ਗਵੰਤ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੇਏ ਕਲਾਨ ਹੀ ਰਹਤਾ ਜੇ ਜਬ ਮੇਭੁ ਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਵਾਰਤ ਕੀ ਅ
 ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅਰਦਾਸ ਕਰਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਵਚਨ
 ਸੁਣਿ ਆਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਵਚਨੇ ਕਾ ਪਾਠੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਬਹੁ ਜਨ ਏਕ ਅਵਰ
 ਸਿਤ ਨੇ ਕਿਸੀ ਇਕਾਂਤੀ ਸੇ ਪੂਛਿ ਆਥਾ ਜੇ ਤੂੰ ਏਕ ਲਾਕਿਉ ਰਹਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਤੇ ਜੇ ਸੀ
 ਗਤ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਿਸ ਨਾਮਿ ਤਕੀ ਆਏ ਤਬ ਉਸ ਇਕਾਂਤੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇ ਅਪੁਣੇ
 ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਮੇਸਾ ਮਗਨ ਹੋ ਜੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕੀ ਇਛਾ ਮੁਸ਼ਕਉ ਨਹੀਂ ਫੁਰਤੀ
 ਬਹੁ ਜਨ ਉਸ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਵਹੁ ਕਵਨ ਕਾਰਜ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਇਕਾਂਤੀ ਨੇ ਕਹਾ
 ਜੇ ਖਿਣੀ ਖਣ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਦਾ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਕਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮੁਸ਼ਕ ਤੇ ਪਾਪ ਹੋ
 ਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੇ ਅਪਣੇ ਪਾਪ ਹੁ ਕਉ ਛਿਮਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਉਪਕਾਰ

ਹੁਕਮੁ ਕਰਕਰਤਾਹੈ। ਇਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੇਰਿ ਸਿਰਿ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਬਹੁੜੁ ਉਸ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਤੂੰ ਧੀਨੇਂ। ਬਹੁੜੁ ਏ ਕਰਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੀ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਗਇਆ ਬਾ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿਸ ਨੇ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਛਾਨਿ ਆਸਿ ਧੀਨੇਂ। ਅਰੁ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਿ ਸਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤੁਆਇਆ ਹੋ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ਸੇ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਕਿਉ ਕਰ ਬਿਸਰਾਮੁ ਚਾਹਤਾ ਹੋ। ਬਹੁੜੁ ਏ ਕਹਾ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਬ ਰਾਤ ਅਵਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਮੇਰੁ ਸਿਨ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੋ ਜੇ ਮੇਰੁ ਤਿਪੁ ਜੀਤ ਇਕੀਤ ਹੋਇ ਕਰ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਬਹੁੜੁ ਜਬ ਸੁਰਜ ਉਦੈ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਮੁਕੁ ਉਸੇ ਕਮਲੀ ਅਵਤੀ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਦਿਨ ਵਿਖੇ ਅਵਸਮੇ ਵਲੋ ਕਹੁ ਕੀ ਵਿਛੋੜ ਪਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁੜੁ ਏ ਕਹਾ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ। ਜੇ ਲੋਕ ਹੁਕੇ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ ਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ। ਅਗਰਾਜ ਕੇ ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਸੇ ਪੁਰਖ ਬੁਧ ਹੀ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਭੀ ਮਲੀਨ ਹੋ। ਅਰੁ ਆਪੁਣੀ ਆਰਥ ਲਾਕਉ ਬ੍ਰਿਥਾ ਬੀਤਾਵਤਾ ਹੋ। ਬਹੁੜੁ ਏ ਕਹਾ ਅਵਰ ਬੁਧ ਦਾ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਕਿਸੀ ਮਨੁਖ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਅਰੁ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਉਪਜਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਆਰਾਮ ਕਾ ਰਸੁ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਤਾਤੇ ਅਸਥੂਲ ਪਦਾ ਰਬੁ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਚਾਹਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਹੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਜੇ ਲੋਕ ਹੁਕੇ ਮਿਲਾਪ ਵਿਖੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ। ਸੇ ਅਤਿ ਅੰਤ ਕਨਿ ਰਧਨੇ ਹੋ। ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਆ ਜੇ ਉਤਮ ਭੁਜਨ ਰਿਦੇ ਕਾ ਅਭਿਲਾਖਾ ਸੋ। ਅਰੁ ਅਭਿਲਾਖਾ ਸਹੀ ਕਰ ਕੇ ਭੁਜਨ ਕਾ ਰਸ ਉਪਜਤਾ ਹੋ। ਬਹੁੜੁ ਵੀ ਚਾਰੁ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਸਹੀ ਕਰ ਕੇ ਸਿਧ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਸਰਬ ਸਾਧਨ ਕਾ ਫਲੁ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਜੀਵਨੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਅਵਸਜਾਵਣਾ ਹੋ। ਸੇ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰਖ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਭੁਜਨ ਕੀ ਇਕਤਾ ਸਾਥ ਉਘਾਜਾ ਰਾਹੀ। ਤਬ ਉਤਮ ਭਾਗਵਾਨ ਕਹੀਤਾ ਹੋ। ਪਰ ਭੁਜਨ ਕਾ ਰਸੁ ਅਰੁ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਾ ਅਭਿਲਾਖਾ ਇਕਤਾ ਬਿਨਾ ਹੋਇ ਨਹੀ ਸਕਤਾ। ਬਹੁੜੁ ਦੂਸਰਾ ਗੁਣ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਕਤਾ ਕਰ ਕੇ ਕੋਤਿਆ ਪਾਪ ਹੁਤੇ ਛੁਟਤਾ ਹੋ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਲੋਕ ਹੁਕੇ ਮਿਲਾਪ ਵਿਖੇ ਚਾਰਾ ਪਾਪ ਤਉ ਅਵਸਮੇ ਵਰੁ ਪਜਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਨਹੁ ਪਾਪ ਹੁਤੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਛੁਟਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਪਾਪ ਨਿਦਾ ਹੋ। ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਰ ਕੇ ਧਰਮ ਨਸਟ ਹੋਵਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਪਾਪ ਇਹੁ ਹੈ

ਜੇਜਬਕਿਸੀਮਾਨੁਖਕਾਅਪਕਰਮਦੇਖਕਰਿਉਸਕਉਉਪਦੇਸੁਨਕਰੈ। ਤਬਸ
 ਸਤ੍ਰਹਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੇਵੇਖੁਖਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਉਪਦੇਸੁਕਰਕੈਉਸਕਉਪਾਪਤੇ
 ਵਰਜਿਆਚਾਹੈ। ਅਰੁਉਸਕੀਰੁਚੁਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਪੁਰੁਖਕੇਸਾਥਵਿਰੁ
 ਪਉਤਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਤੀਸਰਾਪਾਪਦੰਗੁਅਰੁਕਪਟੈ। ਜੇਦੇਰੁਤੇਛੁਟ
 ਟਾਭੀਮਹਾਕਰਨਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਸਰੁਕਿਸੀਕੀਮਨੇਹਾਗਾ। ਅਰੁਉਨ
 ਕੀਪ੍ਰੀਤਵਿਖੋਵਿਰੁਹੋਵੈ। ਤਬਭੀਵਿਖੋਪਤਾਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬ
 ਮੇਸੇਨਕਰੈਤਬਉਨਕੇਵਿਰੁਪਤੇਛੁਟਨਹੀਸਕਤਾ। ਬਹੁਤਬੇਜਾਸਾਪਾਪਤਉ
 ਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਅਚਾਨਕਹੀਕਿਸੀਕਉਮਿਲਤਾਹੈ। ਤਬਮੇਸੇਕਹਤਾਹੈ। ਜੇਮੁਸ੍ਰ
 ਕਉਤਮਾਰੇਦਰਸਨਕੀਬਹੁਤਆਭਿਲਾਖਾਈ। ਸਿਜਬਇਸਕੇਰਿਦੇਵਿਖੈਉਸ
 ਕੀਪ੍ਰੀਤਹੀਕਛੁਨਹੋਵੈ। ਤਬਮੇਸੇਕਹਣਾਸੁਰੁਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਨਕਰੈਤਬਉਸਕੀਮਨੇਹਾਰਨਹੀਹੋਤੀ। ਬਹੁਤਮਨੇਹਾਰਕੇਨਮਿਤਉਸਤੇਪੁਛਟੇ
 ਲਾਗਤਾਹੈ। ਜੇਤੇਹੀਕਿਆਅਵਸਥਾਹੈ। ਅਰੁਤੇਰੇਸਨਬੀਪੀਅਹੁਕੀਅਵਸ
 ਥਾਕਿਉਕਰੈ। ਅਰੁਰਿਦੇਵਿਖੈਉਨਕੀਪ੍ਰੀਤਕਛੁਨਹੀਰਾਖਤਾ। ਤਬਇ
 ਹਕੇਵਲਪਾਖੀਰੁਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਕਿਸੀਕੇ
 ਸਾਥਇਸਕਾਕਛੁਪ੍ਰੇਜਨਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਆਪਣੇਮਨੇਰਬਕੇਨਮਿਤਏਤੀਉਸਤਤਿ
 ਕਰਤਾਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਧਰਮਹੀਤੇਭ੍ਰਿਸਟਿਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਪ੍ਰੇਜਨਹੀਸਿਧਿ
 ਨਹੀਹੋਤਾ। ਬਹੁਤਕਪਟਕਰਕੈਰੁਗਵਿਤਕੀਓਰਤੇਵੇਖੁਖਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰ
 ਏਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਪੁਰੁਖਕਿਸੀਸਿਤਜਨਕੇਨਿਕਟਿਆਇਆਥਾ। ਤਬਸਿ
 ਤਜਨਨੇਉਸਤੇਪੁਛਿਆ। ਜੇਤੀਕਿਸਨਮਿਤਆਇਆਹੈ। ਬਹੁਤਉਸਪੁਰੁਖਨੇਕ
 ਹਾ। ਜੇਮੇਤੁਮਾਰੇਦਰਸਨਕੀਪ੍ਰੀਤਕਰਕੈਆਇਆਹੈ। ਤਬਉਨਹੁਕਹਾਜੇਤੀਪ੍ਰੀਤ
 ਕੋਤੇਦੁਰਕਰਣੇਕਉਆਇਆਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਤੂਹੋਤੀਅਨਹੋਤੀਮੇਰੀਉਸਤਾਤੇਕਰ
 ਹਿਗਾ। ਅਰੁਮੇਤੇਹੀਬਹੁਈਕਉਪ੍ਰਗਟਕਰਉਗਾ। ਸੇਇਹਸਰੁਹੀਫੁਰਾਅਰੁਪਾ
 ਖੀਰੁਹੈ। ਤਤੇਜੇਪੁਰੁਖਸਿਸਾਰਕੇਮਿਲਾਪਵਿਖੋਭੀਆਪਕਉਬਚਾਇਗਾਪਤਾਹੈ
 ਤਬਉਸਕਉਮਿਲਾਪਕਰਕੈਬਿਘਨਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਪਰਉਹਅਵਸਥਾਮਹ
 ਦੁਲਿਭਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਜੇਆਗੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨਹੁਏਹੈ। ਸੇਏਕਦੂਸਰੇਕੇਵਿਵਿ
 ਹਾਰਕੀਵਾਰਤਾਪੁਛਤੇਏ। ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਅਵਰ
 ਪ੍ਰੀਤਵਾਨਤੇਪੁਛਿਆਥਾ। ਤੇਹੀਕਿਆਅਵਸਥਾਹੈ। ਤਬਉਸਨੇਕਹਾਜੇਸੁ

ਖਾਨੀਦੇਹੈ। ਬਹੁਤੁ ਉਸਦੁ ਸਰੋਕਹਾ। ਜੇ ਸੁਖ ਖਾਨੀਦਤੁ ਉਤਬਹੀ ਹੋਵੈਗਾ। ਜੇ
 ਬਾਤਮਾ ਸੁਖ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਜੀਐ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਤੇ ਭੀ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁ
 ਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਜਿਸ ਪਦ ਕਰਕੇ
 ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਮੇਰੇ ਹਾਥਿ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ ਕਰ
 ਅਹੁ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਵਰਤ ਕਰਣਾ ਭੀ ਮੁਸ਼ਤ ਨਹੀ ਹੋਸ
 ਕਤਾ। ਬਹੁਤੁ ਮੇਸਰ ਬਦਾ ਅਪਣੀ ਚਿਤ ਵਨੀ ਵਿਖੇ ਬੀਧ ਮਨੋਹ। ਅਰੁ ਕਾਰਜੁ ਮੇ
 ਰਾਮ ਹਾਰਾ ਜਕੇ ਹਾਥ ਵਿਖੇ ਹੈ। ਤਤੇ ਮੁਝ ਜੈਸਾ ਦੁਖੀ ਅਰੁ ਅਨਾਥ ਅਵਰੁ ਕੇ ਈਨਾ ਹੀ।
 ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਸਿਉ ਕਿਸੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾ। ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਾਪੀ ਅਰੁ
 ਨਿਬਲੇਹੈ। ਤਤੇ ਅਪੁਣੀ ਪਰਾਲਾ ਤਕ ਉਪਕਾਭੀ ਚਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਕਾਲ ਕੀ
 ਓਰਖ ਕਾ ਨਿਹਾਲ ਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਤੇ ਕਿਸੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ ਤੇਰੀ
 ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾ। ਜੇ ਸੁਖੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਨ ਰਕੁ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ ਨਿਰਤੁ
 ਉਹੁ ਜੀਐ। ਬਹੁਤੁ ਉਸ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਸਿਉ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਕ
 ਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਕਾਤ ਸਮੇ ਉਠੇ। ਅਰੁ ਇਤਨਾ ਭੀ ਨ ਜਣ
 ਸਕੇ। ਜੇ ਰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਨੇ ਜੀਵਤਾ ਹੋਗਾ। ਅਬ ਵਾਨ ਹੋਗਾ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਕਿਆ ਅਵਸ
 ਥਾ ਵਰਨਨ ਕਰੀਐ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਸਿਉ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ ਤੁਮਾਰੀ
 ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਆਰ ਬਲਾ ਪਟਤੀ ਜਾਵੈ।
 ਅਰੁ ਪਾਪ ਬਚਤੇ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਵਰਨਨ ਕਰੀਐ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵ
 ਰ ਬੁਪਵਾਨ ਸਿਉ ਕਿਸੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾ। ਜੇ ਦਾ
 ਤਮ ਹਾਰਾ ਜਕੇ ਭੁੰਚਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਗਿਆ ਮਨ ਕੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ
 ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾ। ਜੇ ਜਿਸ ਕੀ ਆਰ ਬ
 ਲਾਖਿਣਿ ਖਿਣ ਪਟਤੀ ਜਾਵੈ। ਅਰੁ ਦੁਹਾਣੈ ਜੇ ਮੇ ਬਰਾਹੇਤ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਕ
 ਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਜੇ ਵਰਨਨ ਕਰੀਐ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਸਿਉ ਕਿਸੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ।
 ਜੇ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਅਵਸਮੇ ਵਮਰਣਾ
 ਵੈ। ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਰੁਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵਣਾ ਹੈ। ਤਉ ਉਸ ਕੀ ਕਿਆ ਅਵਸ
 ਥਾ ਵਰਨਨ ਕਰੀਐ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਸਿਉ ਕਿਸੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਕ
 ਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਜਬ ਮੇਰਾ ਇਕ ਵਿਨ ਭੀ ਸੁਖ ਸੋ ਬਿਤੀਤ ਹੋਵੈ ਤਉ
 ਭੀ ਭਲਾ ਹੈ। ਬਹੁਤੁ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਾ। ਅਬ ਤੁਝ ਕਉ ਸੁਖੁ ਨਹੀ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਜਿ

ਸਵਿਨਵਿਖੇਮੁਤੁਤੋਕੋਈਪਾਪਨਹੋਵੈ। ਤਬਮੇਸੁਖਕਾਦਿਨਉਹੀਜਾਨਤਾਹੈ। ਬਹੁਤ
 ਏਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕਉਮ੍ਰਿਤਕੇਸਮੇਕਿਸੀਨੇਪੁਛਿਆਥਾਜੇਤੇਗੀਕਿਆਅਵਸਥਾਹੈ। ਤਬ
 ਉਸਨੇਕਹਾਜੇਜਿਸਨੇਦੂਰਦੇਸਵਿਖੇਜਾਵਣਾਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਕੋਪਾਸਤੇਸਾਕਛੁਨਹੋਵੈ
 ਬਹੁਤਮਹਾਅੰਧਯੋਗਮੇਜਮਕਮਾਰਗਹੋਵੈ। ਜੇਤਿਸਵਿਖੇਜਿਸਨੇਜਾਵਣਾਹੋਵੈ
 ਅਰੁਸਿਗੀਭੀਕੋਈਨਹੋਵੈ। ਬਹੁਤਨਿਆਇਕਰਣੇਮਹਾਰਾਜਕੋਪਾਸਪਹੁਰਣਾਹੋ
 ਵੈ। ਅਰੁਉਹਾਅਪਕਉਬਚਣੇਕਾਅਸਰਾਭੀਕਛੁਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਕਿ
 ਅਅਵਸਥਾਵਰਨਨਕਰੀਐ। ਬਹੁਤਏਕਾਅਵਰਸਿਤਜਨਕਿਸੀਪੁਰਖਤੇ
 ਪੁਛਿਆਥਾਜੇਤੇਗੀਕਿਆਅਵਸਥਾਹੈ। ਤਬਉਸਨੇਕਹਾਜੇਮੇਪਾਂਚਸੈਰੁਪ
 ਈਯਾਦੇਵਣਾਹੈ। ਬਹੁਤਉਸਸਿਤਨੇਸਹਿਸਰੁਪਈਯਾਲਿਆਇਦੀਆਅਰੁਇ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਾਜੇਪਾਂਚਸੈਰੁਪਈਯਾਦੇਣਾਦੇਹਾ। ਅਰੁਪਾਂਚਸੈਰੁਪਈਯਾਅਪ
 ਟੀਜੀਵਕਾਕਰੁ। ਬਹੁਤਮੇਸੇਕਹਣੇਲਾਗਾਜੇਪ੍ਰੀਤਕਰਕੋਕਿਸੀਕੀਅਵਸਥਾ
 ਪੁਛੀਐ। ਅਰੁਉਸਕਾਦੁਖੁਸੁਣਕਰਸਹਾਇਤਾਨਕਰੀਐ। ਤਬਦੁਹਪੁਛਣਾਹੀ
 ਕਪਟਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਚਾਹੀਐ। ਜੇਜਬਕਿਸੀਤੇਕਛੁਪੁਛੀਐਤਬਉਸ
 ਕੀਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕਰੀਐ। ਅਥਵਾਪੁਛੀਐਹੀਨਾਹੀ। ਤਤੇਆਗੇਜੇਪ੍ਰੀਤਵਾਂਨਹੂ
 ਏਹੈਸੇਤਿਨਕੀਐਸੀਅਵਸਥਾਈ। ਜੇਜਦਪਾਵਿਟਹਾਰਵਿਖੇਪਰਸਪਰਅਪਣੀ
 ਪ੍ਰੀਤਕਉਪ੍ਰਗਟਦਿਖਾਵਤੇਥੇ। ਤਉਭੀਰਿਵੇਕਰਾਇਕਵੂਸਰੇਕਉਐਸਾਪ੍ਰੀ
 ਤਮਰਾਖਤੇਥੇ। ਜੇਜਬਕਿਸੀਕਉਕਛੁਅਰਬੁਹੋਤਾਥਾ। ਤਬਅਪਣੀਕਛੁਸ
 ਮਿਗੀਦੁਰਾਇਨਰਾਖਤੇਥੇ। ਅਰੁਇਸਸਮੇਵਿਖੇਐਸੇਲੋਕਪ੍ਰਗਟਿਹੂਏਹੈ।
 ਜੇਏਕਦੂਸਰੇਕੀਮਨੇਹਾਰਕੇਨਮਿਤਸਨਬੀਧੀਅਰੁਅਰੁਉਸਕੋਪਸੁਅਹੁਕੀਵਾ
 ਰਤਾਪੁਛਤੇਹੈ। ਪਰਜਬਉਸਕਉਏਕਪੇਸੇਕਾਅਰਬਹੋਤਾਹੈ। ਤਉਭੀਵੇਮੁਖਹੋਜ
 ਤੇਹੈ। ਜੇਇਹੁਜਾਚੀਪ੍ਰੀਤਿਨਹੀਕਹੀਤੀ। ਇਸਕਾਨਾਮੁਕਪਟਕੀਪ੍ਰੀਤਿਹੈ। ਤਤੇ
 ਇਸਜਗਤਕੋਮਿਲਾਪਕਾਐਸਾਹੀਸੁਭਾਵਹੈ। ਜੇਜਬਰਿਦੇਪੁਰਬਕਾਇਨਕੇ
 ਸਾਥਿਪ੍ਰੀਤਿਕਰੀਐ। ਤਬਕਪਟਅਰੁਪਾਖੰਰੁਕੇਸਮੁੰਦਵਿਖੇਰੂਬਣਾਹੋਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਜਬਉਨਕਉਮਿਲਕਰੀਐਸੇਮਨੇਹਾਰਨਕਰੀਐ। ਤਬਇਹਲੋਕਹੀਵਿਰੁ
 ਧੀਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਇਸਕਾਛਿਦ੍ਰੁਢੁਢਣੇਲਾਗਤੇਹੈ। ਤਤੇਅਪੁਣਾਧਰਮਹੀਖੇਵ
 ਤੇਹੈ। ਅਰੁਇਸਕੋਧਰਮਕਉਭੀਨਸਟਕੀਆਚਾਹਤੇਹੈ। ਬਹੁਤਜਗਤਕੋਮਿਲਾ
 ਪਾਵਿਖੇਚਉਬਾਪਾਪਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਇਹਮਾਨੁਖਜਿਸਕੀਸਿਗਤਿਕਰਤਾਹੈ। ਤ

ਬਾਵਸਮੇਵਉਸਕਾਸੁਰਾਵਇਸਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਫਿਰੋਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਦਪਇ
 ਸਕਉਉਸਸੁਰਾਵਕੇਪਵੇਸਕੀਜਾਣਹੀਨਹੀਹੋਤੀ। ਤਬਉਨਿਰਸਿਦੇਹਉਹਸੁਰਾ
 ਵਬਦਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਉਸਹੀਸੁਰਾਵਕਰਕੇਕੇਤੇਪਾਪਉਪਜਤੇਹੈ। ਅਰੁਅਚੇਤ
 ਪੁਰਖਹੁਕੀਸਿਗਤਿਵਿਖੇਇਹੁਕੀਅਚੇਤਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਬਹੁਜਨਬਮਾਇਆਧਾ
 ਰੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਸਿਗਤਿਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਇਸਕਉਭੀਭਿਸਨਾਮਾਇਆਕੀਉਪਜ
 ਆਵਤੀਹੈ। ਪਰੁਜਦਪਇਹੁਪੁਰਖੁਜਿਸੁਭੇਗਕਉਨਿਦਹੀਜਾਣਤਾਹੈ। ਪਰੁਜਬ
 ਭੇਗੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਸਿਗਤਅਧਿਕਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਰਮਕੀਵੇਖਾਫਿਸਟਿ
 ਨਸਟਿਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਬਹੁਜਨਬਕਿਸੀਅਪਕਰਮਕੀਵਾਰਤਾਜੁਣਤਾਹੈ। ਤਬ
 ਇਸਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਭੀਉਸਕੀਮਲੀਨਤਾਕਾਪ੍ਰਦੇਸੁਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਜੈਸੇਮਹਾਪੁਰੁ
 ਖਹੁਕੀਵਾਰਤਾਜੁਣਕਰਿਇਸਕਾਰਿਦਾਕੇਮਲਹੋਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਹੀਭੇਗੀਅਹੁਅ
 ਰੁਪਾਪੀਅਹੁਕੀਅਵਸਥਾਜੁਣਕਉਸਕਉਭੀਰੁਚਉਪਜਿਆਵਤੀਹੈ। ਤਾਤੇਪੁ
 ਸਿਧਹੁਅਜੈਨਿਨਕੀਵਾਰਤਾਹੀਜੁਣਕਰਿਇਸਕਾਰਿਦਾਮਲੀਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਨ
 ਕੀਸਿਗਤਿਵਿਖੇਮਲੀਨਤਾਕਿਉਨਉਤਪਤਿਹੋਵੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁਰਖਨੇ
 ਕਹਾਹੈ। ਜੇਕੁਸਿਗੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਸਿਗਤਿਮੇਸੀਹੈ। ਜੈਸੇਕੋਈਲੁਹਾਰਕੇਨਿਕਰਿ
 ਜਾਇਐਠੇ। ਅਰਬਾਇਹੁਜੈਜੰਦਪਿਅਪੁਣੇਕਸਕਉਜਲਵੇਤੇਬਚਾਇਰਾਖੇ
 । ਤਉਭੀਉਸਨਤਾਅਰੁਪੁੰਆਤਉਅਵਸਮੇਵਪਹੁਚਤਾਹੈ। ਬਹੁਕਿਸਾਂਤਕੀ
 ਮਾਨੁਖਹੁਕੀਜੈਸਿਗਤਿਹੈ। ਜੋਗਾਂਪੀਕੀਨਿਅਵੀਹੈ। ਅਰਬਾਇਹੁਜੈਜੰਦਪਉ
 ਸਕੇਮੇਲਕਰਕੇਸੁਗੰਧਨਲੇਵੈ। ਤਉਭੀਉਸਕੀਸੁਗੰਧਤਾਤਉਨਿਰਸਿਦੇਹਪਹੁਰ
 ਤੀਹੈ। ਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਜੈਮਨੁਖਹੁਕੀਸਿਗਤਤੇਏਕਲਹੀਰਹਣਾਰੁਲਾਹੈ।
 ਅਰੁਏਕਲੇਰਹਿਦੇਤੇਸਾਂਤਕੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਸਿਗਤਿਵਿਖੇਖਹੈ। ਇਸੀਪਰਸਿਤ
 ਜਨਪੁਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੈਜੈਸਪੁਰਖਕੀਸਿਗਤਿਵਿਖੇਮਾਇਆਕੀਪ੍ਰੀਤਿਦੂਰਹੋਵੈ
 । ਅਰੁਭਗਤੀਕੀਪ੍ਰੀਤਿਉਤਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਸਿਗਤਿਕਉਉਤਮਜਾਣਹੁ
 । ਅਰੁਕਦਾਚਿਤਉਸਕਾਤਿਆਗਨਕਰਤਾ। ਬਹੁਕਿਸਕੀਸਿਗਤਿਤੇਇਸਕ
 ਉਵਿਖਿਅਹੁਕੀਪ੍ਰੀਤਿਹੋਵੈ। ਰਿਸਕਾਤਿਆਗਣਹੀਰੁਲਾਹੈ। ਪਰੁਵਹੁਵਿਦਿ
 ਆਵਾਨਜੈਮਾਇਆਕੀਲੋਭੀਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਕਾਕਰਤਤੁਵਚਨਹੁਕੇਅਨੁਸਾ
 ਰੁਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਸਿਗਤਿਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਅਵਸਮੇਵਪਰਵਾਣਹੈ।
 ਕਾਹੇਤੇਜਉਸਕੀਸਿਗਤਿਕਰਕੇਜਗੀਆਸੀਕੀਪ੍ਰੀਤਹੀਨਸਟਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਇ

ਸੀ ਕਰਕੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕੀ ਬੁਧਿ ਤਉ ਆਦਿ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਪਰਪਕਨ ਹੋਇ ਤਾ ਤੇ ਵਿ
 ਦਿਆ ਵਾਨ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨੀ ਮੇਸਾਉ ਨਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੋ ਜੋ ਜਬ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਿ
 ਆਗਣਾ ਵਿਸੇਖ ਹੋਤਾ ਤਬ ਇਹ ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਿਉ ਨ ਕਰਤਾ
 ਮੇਸਾਉ ਸਕਾ ਵਿਸਟ ਤਉ ਹੋ ਜੋ ਜੇ ਸੇ ਕਈ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਰਗਾਤਿ ਮਿਠਾਈ ਕਉ ਖਾਤ ਜਾ
 ਵੈ ਅਗੁ ਮੁਖ ਤੇ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਕੋ ਜੋ ਇਹ ਮਿਠਾਈ ਹਲਾਹਲਾ ਬਿਖੁ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਅਹ
 ਰਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾਨ ਕਰਹੁ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਵਚਨ ਪਰਾ ਕੀ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤਨਹੀ ਆਵਤਾ ਫਾਹੇ
 ਤੇ ਜੋ ਉਸ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਖਾਵੁਣਾ ਹੀ ਤਿਸ ਨਾਉ ਪਜਾਵਤਾ ਹੋ ਅਗੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਇਹੀ ਸਿਧ
 ਹੋਤਾ ਹੋ ਜੋ ਇਹ ਪੁਰਖ ਅਪੁਣੇ ਲੋਕ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤੁਮਿਠਾਈ ਕਉ ਬਿਖੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ਤੇ ਜੇ ਹੀ ਮੇਸੇ
 ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਤੇ ਹੋ ਜੋ ਅਸੁਧ ਜੀਵ ਕਾ ਅਗੁ ਅਵਰ ਪਾਪ ਹੁ ਵਿਖੇ ਉਨ ਕਉ ਦੇਖਾ ਵਿਸਟਿ ਹੀ
 ਹੋਤੀ ਹੋ ਬਹੁੜ ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਕਉ ਨਿਹਸਿਕ ਵਰਤਤਾ ਦੇਖ ਤੇ ਹੋ ਤਬ ਉਨ ਕੀ ਦੇਖਾ ਵਿ
 ਸਟਿ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੋ ਅਗੁ ਨਿਰੂਹ ਹੋ ਇਕ ਰਵਰਤ ਟੇਲਾ ਗਤ ਹੋ ਇਸ ਕਾ ਹਨ ਤੇ ਵਿਦਿਆ
 ਵਾਨ ਕੇ ਛਿੜ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਮਹਾ ਅਜੇ ਗਾਏ ਇਸ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਨਿਦਿ
 ਹੋਤੀ ਹੋ ਪ੍ਰਥਮ ਤਉ ਬਹੁੜ ਉਸ ਕੀ ਵਰਤਾ ਸੁਣਹੁ ਅਗੁ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਅਵਰ ਲੋਕ ਤੀ
 ਚੀ ਰਹੇ ਜਾਤ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਇਤਰ ਜੀਵੁ ਕਾ ਅਭਿਲਾਖਾਨ ਇਹੁ ਹੋ ਜੋ ਜਬ ਭੁੰਗੀ ਵਿਦਿਆ
 ਵਾਨ ਕੇ ਛਿੜ ਕਉ ਦੇਖੇ ਤਬ ਇਹ ਪਰਕਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ਗਿਲਾਨ ਕਉ ਨਿਵਰਤ ਕਰਹਿ ਜੋ
 ਬਿਥਮ ਤਉ ਮੇਸੇ ਜਾਣੇ ਜੋ ਜਬ ਪਰਕਾਰੁ ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਕੇ ਛੁਆਵੁਣੀ ਆਹੁਣੀ ਹੋ
 ਤਬ ਭੀ ਉਸ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਹੀ ਪਾਪ ਕਉ ਛਿੜਾ ਕਰਾਵਣੇ ਹਾਗੀ ਹੋ ਪਰੋ ਜੇ ਮਾਨੁਖ ਵਿ
 ਦਿਆ ਤੇ ਹੀ ਟੋਹੇ ਵੈ ਤਉ ਉਸ ਕੀ ਅਵਗਿਆ ਕਿਉ ਕਰਾਛਿ ਮਹੇ ਵੈ ਗੀ ਬਹੁੜ ਮੇਸੇ
 ਭੀ ਜਾਨਣਾ ਪਰਵਾਨ ਹੋ ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਕਰਕੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਉ ਬੁਰਾ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ਬਹੁੜ ਉ
 ਨਹੁ ਵਿਖੇ ਵਰਤਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੋ ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਵਰਤਣਾ ਭੀ ਸਿਸਾਰੀ ਜੀਵੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਨਹੀ
 ਹੋਤਾ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਕੀ ਜੁਗਾਤਿ ਸਿਸਾਰੀ ਜੀਵੁ ਕੀ ਬੁਧ ਪਾਇ ਹੀ ਨਹੀ ਸਕਤੀ
 ਤਾ ਤੇ ਇਤਰ ਜੀਵੁ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੋ ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਕਉ ਪਾਰਿ ਦੇਖਾ ਵਿਸਟਿ ਨ ਰਾਖ
 ਹੀ ਤਬ ਉਨ ਕਾ ਪਰਮਨਸਟ ਹੋਵਹੀ ਤਾ ਤਪਰਜ ਇਹ ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿਤ
 ਉਇ ਸਕੇ ਪਰਮ ਕਉ ਨਾ ਸਕਰਣੇ ਹਾਗੀ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ
 ਇਕਾਂਤ ਰਹਣਾ ਹੀ ਵਸੇਖ ਹੋ ਬਹੁੜ ਤੀਸਰਾ ਗੁਣਾ ਇਹੁ ਹੋ ਜੋ ਸਰਬ ਸਿਸਾਰਾ ਵਿਖੇ
 ਰਹਾਵ ਅਗੁਈ ਰਖਾ ਅਗੁ ਪਿਥ ਕੇ ਵਿਰੁਧ ਆਦਿ ਕਵਿਘਨ ਪੜ੍ਹੇ ਉਪਜ ਤੇ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਇ
 ਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਹਾਗੁ ਪੁਰਖੁ ਸਰਬ ਵਿਘਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰਹਤਾ ਹੋ ਅਗੁ ਜਿਨਹੁ ਜਗਤ ਕੇ

ਮਿਲਾਪ ਕਉ ਅੰਗੀਕਰ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਧਰਮ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਣੇ ਕਾ ਭੁੱਝੇ ਤਾ ਹੈ। ਇ
 ਸੀ ਪਰਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਸਿਗਤਿ ਤਿ ਅਗੁ ਕਰਿ ਅਪੁਣੇ ਗਿਹਾ ਵਿਖੇ
 ਇਸ ਬਿਤੋਹੇ ਵਹਾ। ਅਰੁ ਰਸਨਾ ਕਉ ਅਧਿਕ ਬੋਲਣੇ ਤੇ ਵਰਨ ਰਾਖਹਾ। ਬਹੁ ਜਨਿ ਸਰੁ
 ਲਾਈ ਕਉ ਤੁਮ ਸਮਝੁ ਤੇ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਅੰਗੀਕਰ ਕਰਹਾ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਤਤ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਨ
 ਸਮਝਣ ਸਾਕਹਾ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਤਿ ਅਗੁ ਕਰਿ ਆਤਮ ਧਰਮਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੋਹੇ ਵ
 ਹਾ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਰੇ ਕੇ ਕਰਨ ਕਉ ਵਿਸਮਰਣ ਕਰਹਾ। ਬਹੁ ਜਨ ਚਉ ਬਾਗੁਣ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ
 ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰੁਖ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਉਪਾਧੇ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਮਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬਲੇ ਕ
 ਰੁਸਾ ਕੀ ਮਿਲਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਦਾ ਅਰੁ ਦੇਖਾ ਵਿਸਟ ਤੇ ਅਰੁ ਲੋਕ ਤੇ ਭੀ ਰਹਤ ਨਹੀਂ
 ਸਕਤਾ। ਅਰੁ ਜਬ ਸਿਸਾ ਰੀ ਨੀ ਵਹੁ ਕੇ ਸੁਖੁ ਅਰੁ ਦੁਖ ਕਾ ਸਿਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਕੀ
 ਸਰਬ ਅਰਜਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਅੰਜਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਵਹੁ ਲੋਕਾ ਵਿਸਕਉ
 ਬੁਰਾ ਜਾਣ ਕਰਿ ਵਰੁ ਬਚਨ ਕਹਤ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਕਿਸੀ ਸਾਬਨ ਮਿਲਾਪ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ
 ਤੇ ਇਕਾਂਤ ਰਹੇ। ਤਉ ਭੀ ਵਿਖਮਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਭੀ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ
 ਵਿਰਧੀ ਹੋਤੈ। ਤਉ ਜਬ ਸਰਬ ਤਿ ਅਗੁ ਕਰਿ ਕੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੋਹੇ ਤਾ ਹੈ।
 ਤਬ ਸਰਬ ਵਿਪਨ ਹੋਤੈ ਮੁਕਤਿ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇ ਈਸਾਨੁ ਖੁਭੀ ਅਪ੍ਰਸਿਨਨ ਹੀ ਹੋਤਾ
 ਇਸੀ ਪਰਦੇ ਕਵ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਸਰਬ ਦਾ ਪਈ ਕਉ ਸਿਰ ਲੋਕ ਰਿਮ ਸਾ
 ਣਾਵੇ ਖੇਰਹਤਾ ਥਾ। ਤਬ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿ ਅੰਜਨ ਤੇ ਕਲਾ ਕਿਉ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਨ ਸਨੇ
 ਕਹੈ ਜੇ ਇਕਾਂਤ ਕੇ ਸਮਾਨ ਮੇਨੇ ਸੁਖ ਅੰਸਥਾਨ ਅਵਰ ਕੇ ਈਨ ਹੀ ਦੇਖਿਆ। ਅਰੁ ਮਸਾਣੁ
 ਜੇ ਸਾਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰਤਾ ਭੀ ਅਵਰ ਕੇ ਈਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਪਈ ਜੇ ਸਾ ਸੁਖ ਦਾ ਇਕ ਮਿਤ੍ਰੀ
 ਅਵਰ ਕੇ ਈਨ ਹੀ ਦੇਖਿਆ। ਬਹੁ ਜਨ ਪੰਚਵ ਗੁਣ ਇਹੁ ਹੈ। ਸੋ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਹਾਰੇ ਪੁ
 ਰੁਖ ਤੇ ਸਭੀ ਲੋਕ ਭੀ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਭੀ ਲੋਕ ਹੁਤੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਇਹ ਆਸਾ ਹੀ ਸਰਬ ਦੁਖ ਦੁਕਾ ਮੂਲ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਪਨ ਵਾਨ ਹੁਸਾਬ ਮਿਲਾ
 ਪ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਭੀ ਅਵਸ ਮੇਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਪਜਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਨ ਬ੍ਰਿਸ
 ਨਾ ਉਤਪਤਿ ਆਨ ਹੁਈ। ਤਬ ਨਿਰਾਦਰ ਅਪਮਾਨ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ
 ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਿ ਆ ਹੈ। ਜੇ ਮਾਯਾ ਪਾਗੀ ਜੀ ਵਹੁ ਕੇ ਸਿਖ ਬਰਾਈ ਅਰੁ ਸੁੰਦਰਤਾ ਈਕ
 ਉਨ ਦੇਖੇ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਇਹ ਮਾਇਆ ਹੀ ਨੀ ਵਹੁ ਕਉ ਛੁਲ੍ਹਾ ਦੇਣੇ ਹਾਰੀ ਹੈ। ਬਹੁ
 ਜਾ ਵਿਥ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਤੁਮ ਸਨ ਵਾਨ ਹੀ ਚਿਰ ਦੇਖਹੁਗੇ। ਤਬ ਭੁਗਵਿਤ ਕੇ
 ਉਪਕਾਰ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਵਹੁਗੇ। ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਸੁਖ ਦੁਖੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਵਿਖੇ। ਦੁਖ

ਪਾਵਹੁਗੇ। ਬਹੁਤੁਕੁਠਵਾਗੁਣਇਹੁੰਦੇ। ਜੇਇਕਾਂਤਕਰਕੈ। ਮੂਰਖਹੁਅਰੁਪਾਪੀਅਰੁ
ਕੀਸਿਗਤਤੇਛੂਟਪੜਤਾਹੈ। ਸੇਮੂਰਖਹੁਕੀਸਿਗਤਿਕੈਸੀ। ਜੇਉਨਕਾਦੇਖਣਾਹੀਚਿਤੁ
ਕਉਮਲੀਨਕਰਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਬੁਧਵਾਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਸੇਕੂਰਕਰਕੈਸਗਿਰਹੁਖੀ
ਚਿਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਮੂਰਖਹੁਸਿਗਤਹੁਪੀਨਕਰਕੈ। ਰਿਦਤਪਾਇਮਾਨਰੇਤਾਹੈ। ਤਤਿਏਕਾਂ
ਤਵਿਖੇਐਸੇਪਰਮਦੁਖਤੇਮੁਕਤਿਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਸੁਭਾਵਕਹੀਇਸੀਕੇਗੁਣਕੀਓਰੁ
ਵਿਸਟਿਨਹੀਪੜਤਾ॥੧॥ * * * ਅਬਪੁਰਾਣਿਕਰਣਸਿਗਤਿਕੇਗੁਣਹੁਕਾ॥
॥ਤਤਿਯਾਵੁਭੂਜੇਤੇਅਰਬਅਰੁਪਰਮਾਰਥਕੇਲਾਭੁੰਦੇ। ਸੇਪਰਸਪਰਮਿਲਾਪਕਰਕੈਪੁ
ਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਇਕਾਂਤਰਹਣੇਕਰਕੈਉਨਤੇਅਪਾਪਤਿਰਹੀਤਾਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮਲਾਭੁਇਹੁ
ਹੈ। ਜੇਵਿਦਿਆਤ੍ਰੀਸਿਗਤਕਰਿਪਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਜਬਲਗੁਜਬਰਥਵਿਦਿਆਕਾਵੇ
ਤਨਹੋਵੈ। ਤਬਲਗਾਇਕਾਂਤਰਹਿਣਾਤ੍ਰੀਯਲੁਦਾਇਕਨਹੀਹੋਤਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਪੁਰੁਖੁਵਿ
ਦਿਆਪੜੇਬਿਨਾਇਕਾਂਤਵਿਖੇਇਸਥਿਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਨਿਝਾਅਰੁਵਿਅਰਥਸਿਕਲਪ
ਵਿਖੇਉਸਕਾਸਮਾਬੀਤਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਦਪਜਤਨਕਰਿਕੈਸਰਬਦਾਭੁਜਨਵਿਖੇਸਾਵਧਾ
ਨਰਹੈ। ਤਉਭੀਜਬਾਰਥਵਿਦਿਆਸਮਝੇਬਿਨਾਅਤ੍ਰੀਆਸਨਿ। ਅਰੁਛਲਹੁਤੇਰਹਿਤੁ
ਨਹੀਹੋਇਸਕਤਾ। ਬਹੁਤੁਜਬਅਤ੍ਰੀਮਾਨਤੇਭੀਰਹਿਹੋਵੈ। ਤਬਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਭਗਵੰਤ
ਕਉਜਨਣਹੈ। ਸੇਜਬਾਰਥਵਿਦਿਆਬਿਨਾਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਕਿਸੀਐ
ਸੇਵਿਪ੍ਰੀਤਨਿਸਚੇਕਉਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਤਾਹੈ। ਜੇਉਸਵਿਪ੍ਰੀਤਤਾਕਰਕੈਭਗਵੰਤਹੀਤੇਵੇ
ਮੁਖਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਅਬਵਾਮਨਮਤਕਰਕੈਕਿਸੀਕੁਮਾਰਗਕੇਅਵਗੁਣਕਉਜਾਣਨਹੀ
ਸਕਤਾ। ਤਾਤਪਰਜਇਹੁੰਦੇਇਕਾਂਤਵਿਖੇਰਹਣਾਤ੍ਰੀ। ਕਿਸੀਕਿਸੀਵਿਦਿਆਵਾਨਕਉ
ਯਲੁਦਾਇਕਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਇਤਰਜੀਵਲੁਕਉਇਕਾਂਤਪਰਵਾਨਨਹੀ। ਕਾਹੇਤੇ
ਜੇਇਤਰਜੀਵਹੁਕੀਬੁਧਹੋਗੀਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰਬਾਇਹੁੰਦੇਗੀਕਉਵੈਦਕੀਸਿਗਤਿਕ
ਤਿਆਗੁਕਰਣਾਪਰਵਾਨਨਹੀ। ਅਰੁਜਬਦਹੋਰੇਗੀਆਪਹੀਆਪਣਾਉਪਚਾਰੁਕਰਣੇਲਾ
ਗੀ। ਤਬਸੀਪ੍ਰੀਤਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਸੁਭਉਪਦੇਸੁਅਗਿਵਿਦਿਆ
ਕਾਯਲੁਭੀਅਧਿਕਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁਰਖਨੇਭੀਕਰਾਹੈ। ਜੇਜਿਸਪੁਰੁਖੁਜਬਾਰਥਵਿ
ਦਿਆਕਉਸਮਾਝਿਅਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਵਿਦਿਆਹੀਕੇਅਨੁਸਾਰਕਰਤੁਹੋਵੈ। ਬਹੁਤੁਅ
ਵਰਲੇਕਉਕਉਭੀਉਪਦੇਸਕਰੇ। ਤਬਉਸਪੁਰਖਕੀਅਵਸਥਾਮਹਾਉਤਮਕਹੀਤੀਹੈ।
ਸਿਕੀਕਉਉਪਦੇਸਕਰਣਾਤ੍ਰੀਇਕਾਂਤਵਿਖੇਉਪਦੇਸੁਲੈਣਾਅਰੁਕਿਸੀਕਉਕਛੁਉਪ
ਦੇਸੁਕਰਣਾਤ੍ਰੀਵਿਦਿਆਧਿਕਾਕੀਵਹੁੰਦੇ। ਜਿਨਕੀਸਨਸਾਨਿਹਕਾਸਹੋਵੈ। ਅਰੁਪਨਮਾ

ਨਕੇ ਮੇਂ ਜਨ ਤੇ ਰਹਤੁ ਹੋਵੈ। ਬਹੁਤੁ ਵਿਦਿਆ ਭੀ ਚਿਹੀ ਸਿਖਾਹੈ। ਜਿਸ ਕਰ ਪਰਮ ਕੀ ਪਾਪਤਿ
 ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੈ। ਪਰ ਜਬ ਵਹੁ ਵਿਦਿਆ
 ਪੜਨੇ ਹਾਰਾ ਜਬਾ ਰਬ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਜਾਣੀਐ ਜੇ ਵਹੁ ਭੀ ਮਾ
 ਨ ਕੋ ਨ ਮਿਤ ਪੜਤਾਹੈ। ਤਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਣਾ ਜੇਗਾਹੈ। ਜੇਉ
 ਤਮ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਈਰਿ ਦੇਸੁ ਧਤਾਹੈ। ਸੋ ਰਿਵਾਤ ਬਹਿਸੁ ਪੁਰਤਾਹੈ। ਜਬ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰ
 ਬ ਮੰਤ੍ਰ ਹੁਕ ਬੀਜੁ ਮੰਤ੍ਰ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਅਸ ਬੂਲ ਪਦਾਰਥ ਸਰੁ ਹੀ ਨਾਸਵਿਤੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ
 ਗਵਿਤ ਸਰਬ ਦਾਸ ਤਿਸ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਤੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਅ
 ਰੁਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਅਸ ਕਤਨ ਰਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਵਿਖੇ ਬੀ
 ਧਮਾਨੁ ਹੈ। ਸੋ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਹੀ ਕਾਦਾਸੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਜਬਾ ਰਬ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮ
 ਝਿਆਨ ਹੀ। ਤਤੇ ਜਬਾ ਰਬ ਭੇਦ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਮਲੀਨ ਸੁਰਾਵੁ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਣਾ। ਅਰੁ
 ਉਤਮ ਸੁਰਾਵੁ ਕਉ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣਾ। ਅਰੁ ਉਤਮ ਵਿਦਿਆ ਵਿਖੇ ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੈ
 ਵੈ। ਅਰੁ ਨਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਮਾਰਗ ਹੁਕੀ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਜਾ
 ਣੀਐ ਜੇ ਇਹ ਵਿਦਿਆ ਰਬੀ ਧਨੁ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕੋ ਨ ਮਿਤਾਵਿਦਿਆ ਕਉ ਪੜਤਾਹੈ। ਤਤੇ
 ਉਸ ਕਉ ਪੜਾਵਣਾ ਹੀ ਪਰਵਾਨੁ ਨ ਹੀ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਉਸ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਹੀ ਵਿਪਨ ਹੁ
 ਕਾ ਕਾਰਨੁ ਹੈ। ਤਤੁ ਪਰਜਾ ਇਹੁ ਜਮਨ ਹੀ। ਇਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਪਰਮਾਸਤੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ
 ਇਸ ਕਉ ਵਖਰਾਵਿ ਖੇਰਾ ਰਤਾਹੈ। ਪਰ ਜੋ ਪੁਰਖ ਮਨ ਰੂਪੀ ਸਤ੍ਰ ਕਉ ਵਿਰਧ ਕਰ ਕੇ
 ਜੀਤ ਦੇ ਕਾਜ ਤਨ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਅਰੁ ਅਵਰ ਪੰਥ ਕੇ ਦਾਦਾ ਵਿਦਾ ਅਰੁ ਵਿਰਧ ਵਿਖੇ
 ਅੰਸ ਕਤੈ ਹੋਤਾਹੈ। ਤਬ ਮੇਂ ਜੇ ਜਾਣਿ ਆਜਾਤਾਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣਾ ਮਨ ਤੀ ਉਸ ਕਉ ਪੜਾ
 ਨ ਚਾਵਤਾਹੈ। ਬਹੁਤੁ ਇਸ ਕੇ ਚਿਦੇ ਵਿਖੇ ਜੇ ਮਲੀਨ ਸੁਰਾਵੁ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਈ ਰਖਾ ਅਰੁ ਅਤਿ
 ਮਾਨ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਅਰੁ ਧਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਆਵਿ ਕਜੇ ਤੇ ਅਵਗੁਣੁ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਨੀ ਵਹੁ
 ਕੀ ਬੁਧਿ ਕਉ ਨਾ ਸਕ ਰਹਿ ਹੋਵੈ ਹੀ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਰਿਦੇ ਕ੍ਰਮ ਕਰਣ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਜੋ ਪੁ
 ਰਖ ਮੇਂ ਸੁਰਾਵੁ ਕਉ ਵਰ ਕਰੇ ਹੋ ਕਾਜ ਤਨ ਕਰੈ। ਅਵਰ ਪਰਵਿਰਤਿ ਮਾਰ
 ਗ ਕੀ ਭੀ ਆਕਰ ਕੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਕਰਿ ਬਾਰਿਬਾਰ ਨਵੀਚ ਕਰੈ। ਤਬ ਤਿਸ ਕਰ ਵਿਦਿ
 ਆ ਕਾ ਪੜਾਵਣਾ ਮੇਂ ਸਾਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਕਿਸੀ ਚੇਰ ਕਉ ਤਰਵਾਰ ਦੇਵੈ। ਬਹੁਤੁ
 ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਵਨ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਆਗੈ ਤੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰੈ। ਜੇ ਤਰਵਾਰ ਤਉ ਚੇਰ ਕਉ ਸੁ
 ਰਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਲਗਾਵਤੀ। ਪਰੁ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਪੜਨਾ ਤਉ ਮੇਂ ਸਾਹੈ। ਜੇ ਜਦ ਪ
 ਇਸ ਕੀ ਮਨ ਸਾਸ ਹਕਾਮ ਹੋਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਵਿਦਿਆ ਕੇ ਬਲੁ ਕਰਿ ਕੇ ਅਕਸਮਾਤੁ ਨਿ

ਹਕਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਉਤਰਾਇ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਤ ਹੁ ਅਰੁ ਪਿਥ ਹੁ ਕੀ
 ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਸੋ ਕ ਵਾਚਿਤ ਨਿਹ ਕਾ ਮਤਾ ਨਹੀ ਉਪਜ
 ਤੀ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਇਸ ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਇਰਖਾ ਅਰੁ ਅਹਿਮਾਨਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਨਿਹ ਕਾ ਮਤਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਗਤ
 ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਿ ਵਿਦਿਆ ਸਿਭ ਜਨ ਹੁ ਕੇ ਜਬਾਰ ਬਵਰਨੇ ਹੈ। ਜੋ ਇਹ ਵਿਦਿਆ
 ਮੇਸੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਰਬ ਮਾਨੁਖ ਹੁ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕਉ ਲਾਭ ਦਾਇ
 ਕ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਕੇ ਈ ਪੁਰਖੁ ਕਰੇ ਰਚਿ ਤ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਮਨਸਾ ਮਲੀਨ ਹੋ
 ਵੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਅਕਸਮਾਤ ਲਾਭ ਤੇ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੋ
 ਪੁਰਖਾ ਇਸ ਉਤਮਾ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਵੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ ਕ ਛੁਕਾਨ ਕੀ
 ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਦੇਖੇ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਚਾਹੀਤ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਉ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾ ਕਰੇ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਜਦ ਪਉ ਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਅਵਰ ਮਾਨੁਖ ਹੁ ਕਉ ਗੁਣ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਮਾਨ
 ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਕਰਿ ਕੇ ਉਸ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਓਰ ਤੇ ਅਵਰ ਗੁਣ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਇਸ ਕਾ ਵਿਸ਼੍ਣੁ ਤਾਇ ਹੁੰਦੇ। ਜੋ ਸੇ ਦੀਪ ਕ ਕਰਿ ਕੇ ਮੰਦਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪ
 ਰੁ ਵਹੁ ਦੀਪ ਕੀ ਖਣਿ ਖਣ ਵਿਖੇ ਪਟਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ
 ਨੇ ਪੇਥੀ ਅਹੁ ਕੇ ਸਾਤ ਸਿਵੁ ਕ ਧਰਤੀ ਵਿਖੇ ਗਾਢੁ ਦੀਏ ਬੇ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਸਰਬ ਵਿਦਿ
 ਆ ਕਾ ਵੇਤਾ ਬਾ। ਤਬ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆ ਜੇ ਤੁਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕਰਤੇ। ਬਹੁ
 ਜ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਮੇਨ ਕਰ ਰਹਿ ਦੇ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤ
 ਬ ਮੁੜ ਕਉ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਣ ਬਾ। ਪਰੁ ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਉਪਦੇ
 ਸ਼ ਕਰ ਦੇ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਅਧਿਕ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਉ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇ
 ਮੇਨੇ ਮੇਨ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਵੇ ਕ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਏਕ ਜਗੀਆ ਸੀਕ
 ਉਕਾਥਾ ਜੋ ਤੇਰੀ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਉਤਮ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਤੁਮ ਕਉ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀ
 ਤ ਨਹੀ ਆਤੁ ਬਉਸ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆ ਜੇ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਉ ਕਰੇ। ਬਹੁ
 ਉਨ ਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਅਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤੇਰੀ ਅਧਿਕਾਰ
 ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਜਗੀਆ ਸੀਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਨੇ ਅਬ ਇਸ ਤੇ ਅਗੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਦੇ
 ਕਾਭਿ ਆਗੂ ਕੀਆ। ਤਾ ਤੁਪਰਜਾਇ ਹੁੰਦੇ ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰਣਵੇ ਅਰੁ ਪ੍ਰਵਾਣ ਨੇ ਹਾਰਾ
 ਨਿਹ ਕਾ ਮਚਿਤ ਕੇ ਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਿਨਾ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਪ
 ਰਾਵ ਟਾਹੀ ਪਾਪੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਵਾਣ ਭੀ ਉਸੀ ਕੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਉ ਅਪੁ

ਏਸਿਨੁ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵੇ ॥ ਤੁਥ ਮੇਸਉ ਪਦੇਸਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਇਕ ਤਰਹ ਏਤੇਉ
 ਪਦੇਸ ਕਰਣਾ ਵਿਸੇਖੈ ॥ ਪਰਉ ਪਦੇਸੁ ਨ ਏ ਹਾਰੇ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਹੀਤਾ ॥ ਜੇ
 ਉਪਦੇਸ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਪਰੇਖ ਵਿਸਟਿਨ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਨ ਜਾਣੈ ਜੇ ਇਹ ਅਪੁਣੀ
 ਮਾਨੁ ਕੇਨੀ ਮਿਤਮੁ ਸੁਕਉ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤਾ ॥ ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਕਾਲਿਆਣ ਕੇਨੀ ਮਿਤਮਾ
 ਰਖਉ ਪਦੇਸ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਪਰਿਭਾਵਨਾ ਸੁਧ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਜਿ
 ਸਕਾਰਿ ਦਮ ਲੀਨ ਹੋਤਾ ॥ ਸੇ ਅਵਰੁ ਪਰਭੀ ਮਲੀਨ ਭਾਵਨਾ ਰਾਖਤਾ ॥ ਅਰੁ
 ਉਸ ਕਉ ਭੀ ਅਪੁਣੀ ਨਿਆਈ ਜਾਣਤਾ ॥ ਬਹੁੜ ਦੁਸਰਾਲਾ ਭੂਇਹੁ ॥ ਜੇ ਜੀਵ
 ਰੁਕਉ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਪਹੁਚਾਵਣੀ ਭੀ ਸਿਗਤ ਕਰਕੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰ
 ਕ੍ਰਮੇ ਇਕਾਂਤ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕੀਆ ॥ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਅਰੁ ਜੇ
 ਪੁਰੁਖੁ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਭੀ ਪਹੁਚ
 ਤੀ ॥ ਬਹੁੜ ਤੀਸਰਾਲਾ ਭੂਇਹੁ ॥ ਜੇ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਅਵਿਕ ਜੇਤੇ ਗੁਣ ॥
 ਸਿਟਿਹੁ ਭੀ ਸਿਗਤਿ ਵਿਖੇ ਪਾਪ ਹੋਤੈ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਹੀ ਕਿ
 ਸੀ ਸਾਥ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਸੇ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੈ ॥ ਪਰੁ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਸਹ
 ਣ ਸੀਲਤਾ ਅਰੁ ਪੀਰਜਾ ਅਵਿਕ ਸੁਭੁ ਗੁਣ ॥ ਅਵਸ ਮੇਵ ਚਹੀਤੇ ॥ ਅਰੁ ਅਪਿ
 ਕਲ ਭੁਵਾਇ ਕਰੈ ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਭੁਲਾਹਿ ਤੈ ॥
 ਤਬ ਦੁਸਟ ਹੋਵੇ ਵਚਨ ਕਉ ਸਹਾਰਤਾ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ
 ਹੁਨੇ ਭੀ ਆਇ ਕਕਰ ਮਹੁਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕੀਆ ॥ ਜੇ ਮੇਸੀ ਕੀਆ ਕਰਕੈ
 ਪ੍ਰਥਮ ਤਉ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ॥ ਜਬ ਲੋਕ ਹੁਕੀਤਾ ਜਨਾ ਅਰੁ ਦੁਰਬ ਚਨ ਕ
 ਉਸੁਣ ਕੀਰਖਿਆ ਅਰੁ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਕਉ ਬਢਾਵਤੈ ॥ ਸੇ ਜਵਾਇ ਸਸਮੇ
 ਵਿਖੇ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਕਾਮਨਾ ਅਰੁ ਧਨੁ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕੇਨੀ ਮਿਤਮੁ ਭੀ ॥ ਅਰੁ ਅਵਿਅਵ
 ਸਥਾ ਵਿਖੇ ॥ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਹੁਨੇ ਭੀ ਆਇ ਕਕਰ ਮਇਸ ਹੀ ਕਾਰਨ ਕਹਿਕੈ
 ਪਰਵਾਨ ਕੀਏ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਕਿਸੀ ਕਾ ਬਚਨ ਸਹਿਨ ਸਕੈ ॥ ਤਬ ਇਕ ਤਿ
 ਰਹਣ ਹੀ ਭੁਲਾਹੈ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਤਬ
 ਚਿਹ ਲੋਕ ਹੁਕੇਵਾ ਦਵਿਵਾ ਦਵਿਖੇ ਅਸ ਕਤੁ ਹੋ ਜਾਤੈ ॥ ਤਤੁ ਪਰਜਾ ਇਹੁ ਜੇ
 ਮਿਖਿਆ ਅਰੁ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਜੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕੇ ਧਰਮ ਕਉ ਝਿਕ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ॥
 ਸੇ ਤਿਸ ਕਉ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਪਾਇਨ ਹੀ ਸਕੀਤਾ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰੁਖ ਉਪਦੇਸ ਕਰਣੇ
 ਹਾਰੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਭੀ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣਾ ਪਰਵਾਨ ਨ ਹੀ ॥ ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧੁ ਅਜੇ

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਕਉ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਣ ਅਜੇਗੁ ਹੈ
 ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਜਨਹੁ ਤੇ ਵਿਜੇਗ ਕਰ ਕੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਨਹੀ
 ਰਹਿਤੇ ਪਰਮਿਲਾ ਪਵਿਖੇ ਭੀ ਜਬਦਿ ਭੁਅਰੁ ਮਾਨਕਾ ਅਵਰਣ ਨਹੈ ਵੈ। ਤਬ ਮੇ
 ਸੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਇਕਾਂਤ ਰਹਿ ਦੇਤੇ ਵਸੇਖ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਚਉਥਾ ਲਾਭੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇਨਾਨਾ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਿਸੇ ਅਰੁ ਸਿਕਲ ਪਭੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬਦਿ
 ਹੁਪੁਰੁ ਖੁ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਕਸਮਾ ਕੁ ਮੇਸੇ ਸਿਕਲ ਪਉਤ
 ਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੇਉ ਨਹੁ ਸਿਸਿਆ ਕਰ ਕੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਪਟ ਲਹੇਤਾ ਹੈ
 ਤਬ ਵਹੁ ਸਿਸੇ ਆਪ ਕਰ ਕੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋਤੇ। ਤਾਤੇਉ ਨਕੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇ
 ਕਾਉ ਪਾਇ ਸਾਂਤ ਕੀ। ਮਨੁ ਖਦੁ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਸਿਤ ਜਨ ਨੈ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜੇਚਿਤ ਕਾਖੇ ਲਣਾ ਸਾਂਤ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਪਰਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਮਨ ਕਾ ਮੇਸਾ
 ਹੀ ਸੁਭਾਵੈ। ਜੇ ਜਬਦਿ ਸਮਨ ਕਉ ਏਕਹੀ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਤੁ
 ਬਸਿਨਤਾ ਕਰ ਕੇ ਅੰਧੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਸਾਂਤ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਵਿਖੇ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ
 ਤਬ ਵਹੁ ਉਨਤਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਕਿਸੀ
 ਸਾਂਤ ਕੀ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਕਰੀ ਮੇ। ਬਹੁੜ ਉਸ ਕਉ ਅਪੁਣਾ ਅਵਗਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕ
 ਰ ਕੇ ਕਹੀ ਮੇ। ਅਰੁ ਜੀਵ ਕਾ ਆਦਿ ਕਵਿ ਵਹਾਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਪੂਛ ਲੀਜੀ ਮੇ ਤਉ ਭ
 ਲਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਅਚੇਤ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਏਕ ਪ੍ਰਜੀ ਪ੍ਰਜੀਤ ਭੀ ਬੁਝੀ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸ
 ਰਬਦਿਨ ਵਿਖੇ ਅਭਿ ਆਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇਤਾਰਿ ਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇਤਾ ਹੀ ਵਹੁ ਨਿ
 ਰਮ ਲਹੇਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਵਹੁ ਨਿਰਮਲ ਤਾ ਮੁਰਖ ਦੁਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਮੇ ਪ੍ਰਜੀ ਪ੍ਰਜੀਤ ਕਰ ਕੇ
 ਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬਦਿ ਹੁਪੁਰੁ ਖੁ ਕਿ
 ਸੀ ਅਵਰ ਮਾਨੁ ਖ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤਾ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਚਾਹੀ ਮੇ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਇਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰੇ। ਜੇ ਮੇ ਇਸ ਸਾਥ ਕਿਸ ਗੁਣ ਕੇ ਨਾਮਿਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਬ
 ਹੁੜ ਪਾਂਚਵਾ ਲਾਭੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਸ ਪਰਭਾਵ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀ ਗਿਭਿ ਭੀ ਸਿਰਾ ਤਿ
 ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਸਾਂ
 ਤ ਕੀ ਮਨੁ ਖਦੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਰੁ ਭਾਵੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਭੁ ਕਉ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ। ਬਹੁੜ ਛੁਰਵ
 ਲਾਭੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਲੋਕ ਦੁਕੇ ਮਿਲਾ ਪਵਿਖੇ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਵਰਤ ਦੇ
 ਕਰ ਕੇ ਦੀਨ ਤਾ ਅਰੁ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਕਾਂਤ ਕਰਿ ਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ
 ਅਭਿ ਮਾਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਛੁਰਤੀ ਹੈ। ਅਬ ਵਹੁ ਇਉ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰੁਖ ਸੁ

ਆਸੀਰੋ ਏ ਕੇਨ ਮਿਤਾਇ ਕਾਤ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਰ ਕਰਤੈ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਕਿਸੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ
 ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਤੈ। ਅਰੁ ਮੇਸੇਹੀ ਚਾਹਤੈ ਹੈ। ਜੇ ਲੋਕ ਹਮਾਰੇ ਦਰਸਨ
 ਕਉ ਆਵਹਿ। ਸੇ ਮੇਸਾ ਅਭਿਮਾਨ ਮਹਾ ਅਜੇਹੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤੈ ਹੈ।
 ਜੇ ਏਕਨ ਗਰਵਿਏ ਕੇ ਮੇਸਾ ਬੁਧਵਾਨ ਹੁਆ ਬਾ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਅਪੁਣਾ ਤੀਨ ਸੈ ਸਾਰ
 ਗ੍ਰੰਥ ਬਨਾਇਆ ਬਾ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਨਤ ਭੁਇਆ। ਜੇ ਮੇਭੁ ਗਵਿਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ। ਜੇ ਤੈਨੇ ਆਪ ਕਉ ਜ
 ਗਤਿ ਦਿਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੇ ਮੇ ਇਸ ਬਰਾਈ ਕਉ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਬੀ ਨਹੀ ਕਰਤਾ।
 ਤਬ ਵਹੁ ਬੁਧਵਾਨ ਇਸ ਬਚਨ ਕਉ ਸੁਣ ਕਰਿ ਸਰਬ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਕੈ ਇਕਾਂਤ ਵਿ
 ਖੇਰ ਹਣੇ ਲਾਗਾ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਨਤ ਭੁਇਆ। ਜੇ ਅਬ ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਅਬ ਭੁਗਵਿ
 ਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਵੈ ਗਾ। ਬਹੁੜ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ। ਜੇ ਮੇ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਅਬ ਭੀ ਪ੍ਰ
 ਸੰਨ ਨਹੀ ਹੁਆ। ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਅਬ ਭੀ ਤੈਨੇ ਆਪ ਕਉ ਸੁਆਮੀ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਵ
 ਹੁ ਬੁਧਵਾਨ ਇਕਾਤ ਕਉ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਬਾਹਰਿ ਆਵਤ ਭੁਇਆ। ਅਰੁ ਖਾਂਨ ਪਾਂ
 ਨ ਆਇ ਕੇ ਲੋਕ ਹੁਕੀਨਿਆਈ ਵਰਤਣੇ ਲਾਗਾ। ਬਹੁੜ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ
 ਕਰਿ ਜਮਾਨ ਭਾਵਿਏ ਇਸ ਬਿਤ ਹੁਆ। ਤਬ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ। ਜੇ ਅਬ ਤੈ
 ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਤਾਤ ਪਰਜਾਇ ਹੁਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮਨਸਾ
 ਸਹਕਾਮ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਕਾਤ ਕਉ ਇਸ ਕਾਰਣਿ ਕਰਿ ਅੰਗੀ ਕਰ ਕਰਤੈ ਹੈ। ਜੇ ਲੋਕ ਹੁਕੇ
 ਮਿਲਾਪ ਕਰਿ ਕੈ ਮਤ ਮੇਰੀ ਮਾਨ ਪਟ ਜਾਵੈ। ਅਬ ਵੇਕੇ ਈਨ ਦੇਖੇ। ਤਬ ਮੇਸੇ ਜਾ
 ਏ ਆਜਾਤ ਹੈ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਓਹੁ ਦੁਰਾਵਣੇ ਕੇਨ ਮਿਤਾਏ ਕਾਤ ਰੂਪੀ ਪੜ੍ਹ
 ਦਾਰੂ ਰਿਆ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਉਸ ਕਉ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿਏ ਹੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਦਿਕ੍ਰਹੇਤੀ ਹੈ
 ਜੇ ਲੋਕ ਮੇਰਾ ਅਟਿਕਰ ਦਰਸਨ ਕਰਹਿ। ਅਰੁ ਮੁਕਤਿ ਰੂਭੁਤ ਕਰਹਿ। ਸੇ
 ਮੇਸਾ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣਾ ਕੇਵਲ ਦਿਭੈ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਚਾਹੀਤ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰਖ ਇ
 ਕਾਤ ਵਿਖੇਰ ਹੈ। ਤਬ ਭੁਜਨ ਅਰੁ ਵਿਚਾਰਤੈ ਕਿਸੀ ਸਮੇ ਵਿਖੇਰ ਹਤ ਨਹੈ ਵੈ। ਅ
 ਬ ਵਾਇਦਿ ਆ ਅਰੁ ਪਾਠ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕਉ ਲਗਾਵੈ। ਬਹੁੜ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ
 ਸਿਗਤਿ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਪਰਮ ਕਾਲ ਭੁਹੈ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ
 ਰਹਤਿ ਮਾਨੁਖ ਜੇਹੈ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਉ ਕੀਨਿਆਈ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਹੁਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਉ ਨ ਚਾਹੈ
 ਜੇ ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤੈ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਬਰਾ ਪੁਰਖ ਬੁਧਵਾਨ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਨਿਕ
 ਏਹੇ ਇਕਰ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ। ਜੇ ਮੇਭੁ ਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚ ਸਕਤ

ਤਾ ਤੇ ਮੇ ਅਪੁਣੀ ਅਵਗਿਆ ਕਉ ਖਿਮਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਉਸ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੂੰ ਇ
 ਸ ਦੁਰਤ ਕਉ ਤੂੰ ਅਵਗਿਆ ਨਾ ਨਾ ਦੁ। ਕਾ ਹੋ ਤੇ ਜੋ ਅਵ ਰਪੁ ਰੁਖੁ ਲੋ ਕਹੁ ਕੇ ਮਿਲ ਦੇ ਕੇ ਉ
 ਪਕਾਰ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਮੇ ਨਾ ਮਿਲਣ ਹਾਰੇ ਕਉ ਪਕਾਰ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਮੁੜ
 ਕਉ ਸਰ ਬਦ ਕਾਲ ਕੇ ਅਵਟੇ ਕੀ ਚਿਤ ਵੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਮੇ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਅਵਟੇ
 ਅਰੁ ਮਿਲ ਦੇ ਕੀ ਚਾਹਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂ ਅਜੇ ਮਾਨ ਅਰੁ ਦਿ ਕੁ ਕੇ ਨਾ ਮਿ
 ਤਿ ਕਾ ਤਵਿ ਖੇਰਾਣਾ ਬਰੀ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ ਕਾ ਹੋ ਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮ ਤੇ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਕੀ ਮੇ
 ਸੇ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇ ਰਾ ਕੇ ਈ ਕਾਰ ਅਕਿਸੀ ਮਾਨੁ ਬ ਕੇ ਹਾ ਬਨ ਹੀ ਅਰੁ ਸੁਰੁ ਹੀ ਲੋ ਕ ਪਰ
 ਧੀਨ ਹੋ ਬੋਝੁ ਇਉਂ ਹੀ ਹੈ ਜੇ ਜਪੁਇ ਰਪੁ ਰੁਖੁ ਪਹਾੜ ਕੀ ਕਿਟਰਾ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ।
 ਤਉ ਭੀ ਦੁਸਟ ਮਾਨੁ ਖਾਇਉ ਹੀ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰਤੈ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਦਿ ਕੁ ਹੀ ਕਿਨਾ ਮਿਤ ਕੀ ਵਰਾ ਵਿ
 ਖੇ ਜਾਇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੂ ਆ ਹੈ ਅਰੁ ਜੇ ਕੋ ਈ ਪੁਰੁਖੁ ਮਹਾ ਅਸੁਰੁ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਜਾ
 ਵੈ ਤਉ ਭੀ ਸੁਹਿਰ ਦਪੁਰੁਖ ਮੇ ਜਾਣਤੈ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਧਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰੁਖੁ ਆਪ ਕਉ ਲੋ ਕ
 ਹੁ ਕੇ ਦਰਾਵਟੇ ਕੇ ਨਾ ਮਿਤ ਮੇ ਸੀ ਅਸੁਰੁ ਠਉੜਾ ਵਿਖੇ ਗਾਇ ਅਹੋ ਵੈ ਗਾ ਤਾਤੁ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁ
 ਜੇ ਸੁਰੁ ਹੀ ਲੋ ਕ ਦੇ ਇ ਪਕਾਰ ਕੇ ਹੋ ਤੇ ਹੈ ਸੇ ਏ ਕੀ ਮਤ ਹੈ ਅਰੁ ਦੂਸਰੇ ਸਤ੍ਰ ਹੈ ਪਰੁ ਜੇ ਇਸ
 ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸਰ ਬਕਾਰ ਜਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਕੇ ਉਪਰਿ ਰੁਲਾ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਜੇ ਸਤ੍ਰ ਹੋ ਤੇ ਹੈ ਸੇ ਸਰ ਬਕਾ ਇਸ ਉਪਰਿ ਦੇਖ ਫਿਸਟਿ ਰਾਖ ਤੇ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਜਾਗਿਆ
 ਸੀ ਕਉ ਇਸ ਪਕਾਰ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਕੀ ਬਿਉ ਕਉ ਪਰਮ ਧਰਮ ਕੀ ਫਿੜ
 ਤਾ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰੇ ਅਰੁ ਲੋ ਕ ਹੁ ਕੇ ਅਸੁਰੁ ਵਚਨ ਹੁ ਕੀ ਚਿਰ ਸੁਰਤਿ ਨਾ ਰਾਖੇ। ਇ
 ਸੀ ਪਰ ਇ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਏ ਕ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਕਉ ਕੋ ਈ ਕਾਰ ਜਕ
 ਰਣ ਕਹਾਥਾ ਤਬ ਉਨ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਲੋ ਕ ਹੁ ਕੇ ਭੈ ਕਰ ਕੇ ਮੇ ਇਸ ਕਾਰ ਜਕ
 ਉ ਕਰਨ ਹੀ ਸਕਤਾ ਬਹੁਤ ਛੁਰਵਾ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਤਿ ਹੁਇ ਆ ਜੇ ਜਬ ਲਗ ਜਾਗਿਆ
 ਸੀ ਕਉ ਦੇਇ ਅਵਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿ ਤਬ ਲਗ ਜਬ ਥਰ ਬਥੇ ਦਕਉ ਪਹੁਚਨ
 ਹੀ ਸਕਤਾ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਅਵਸਥਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਫਿਸਟਿ ਸਿਉ ਸਰ ਬ
 ਜਗਤੁ ਨ ਸਟੋ ਜਾਵੈ ਤਾ ਤੇ ਭੁਗਵੰਤ ਬਿਨਾ ਅਵਰਨ ਦੇਖੇ ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਅਵਸ
 ਥਾ ਇਹੁ ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਕਾ ਮਨ ਸਟੋ ਜਾਵੈ ਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਪਕਾਰ ਜਗਤੁ ਇਸ ਕਉ ਕ
 ਛੁਕੇ ਹੈ ਤਬ ਇਸ ਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਗਿਲਾਨ ਕਛੂਨ ਆਵੈ ਅਰੁ ਮਾਨ ਆਪ ਮਾਨ ਕ
 ਭੈ ਕਛੂਨ ਰਹੇ ਬਹੁਤ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਕਉ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾਥਾ ਜੇ ਕੇ ਤੇ ਮਾਨੁ ਖਤੁ
 ਮਾਗੀ ਸਕਾ ਵਿਖੇ ਆਇ ਕਰਿ ਬਚਨ ਸੁਨਤੈ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਬ ਬਾਹਜ ਜਾਤੈ ਹੈ ਤਬ

ਨਿਦਾਕਰਣੇ ਲਾਗਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਨਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਚਿਤਿ ਕੀ ਬਿਤਿ ਪਰਮਪਦ ਕੇ
 ਪਾਵਟੇ ਕੀ ਚਿਰ ਲਾਗੀ ਹੁਈ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਨਿਦਾਕਾ ਤੇ ਕਛੁ ਨਹੀ ਅਵ
 ਤਾ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਨਿਦਾ ਅਰੁ ਉਸਤਤਿ ਕੀ ਚਿਰ ਸੁਰਤਿ ਦੇਣੀ ਹੀ ਅ
 ਜੇਗਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਗਤ ਕਾ ਉਤਪਤਿ ਕਰਣੇ ਹਰਾਮ ਹਰਾਜ ਗ੍ਰੀਸ ਗਤ ਕੀ ਨਿਦਾ ਤੇ
 ਹਿਤਨ ਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਅਬ ਇਸ ਬਚਨ ਕੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿਖੇ ਇਕਾਂਤ ਅਰੁ ਮਿਲਾਪ ਕੇ ਗੁਣ
 ਅਰੁ ਦੇਖੀ ਮੇਰੇ ਵਰਨਨ ਕੀ ਏਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਗਿ ਅਸੀ ਇਸ ਵਚਨ ਕਉ ਸੁਣ ਕਰਿ ਪ੍ਰਿਥ
 ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਉ ਵੀਚਾਰੈ। ਬਹੁ ਜੇ ਸਾਇਸ ਕਾ ਅਪਕਾਰ ਹੋਵੈ। ਤੇ ਸੀ ਬਿ
 ਤਿ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ। ੧॥ :॥ * * * ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣੀ ਸੁਰਤਿ
 ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਕੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਤੁ
 ਆਚਾਰੈ। ਤਬ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਹੀ ਮੇ ਸੀ ਮਨ ਸਾ ਕਰੇ। ਜੇ ਮੇ ਇਕਾਂਤ ਕਉ ਇਸ ਨੀਮਤ ਅੰਗੀਕ
 ਰ ਕਰਤੈ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਚਨ ਅਰੁ ਕਰਮ ਕਰ ਕੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਖੇਦ ਨ ਪਹੁੰਚੈ। ਅਰੁ ਜਗਤ
 ਕੀ ਚਿਪਾਧ ਕਰ ਕੇ ਮੇਰੀ ਦੁਖੀ ਨ ਹੋਵਉ। ਬਹੁ ਜੇ ਸਰਬ ਜੇ ਜਾਲਹੁ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕਰਿ ਭੁਗ
 ਵੰਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵਉ। ਤਾ ਤੁਪਰਜਾ ਇਹੋ ਜੇ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਹਾਰੇ ਪੁਰਖੁ
 ਕਉ ਭੁਜਨ ਅਰੁ ਵੀਚਾਰ ਤੇ ਰਹਤੈ ਹੋਵਣਾ ਕਿਸੀ ਸਮੇ ਪਰਵਾਨੁ ਨਹੀ। ਅਬ ਵਾ ਬਿਦਿ
 ਅਰੁ ਸੁਭ ਕਰਤ ਤਹੁ ਵਿਖੇ ਫਿਰੂ ਆਚਾਰੀ ਤਹੈ। ਬਹੁ ਲੋਕ ਹੁਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕੀ ਅ
 ਭਿਲਾਖਾ ਕਰਣੀ ਭੀ ਉਸ ਕਉ ਅਜੇਗਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਰੇ ਜਨ ਬਿਨਾ ਨਗਰ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਗ੍ਰੀ
 ਨ ਪੁਛੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਜੇ ਸੇ ਬਚਨ ਸੁਣਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸਹੀ ਸਿਸਕਾਰੁ ਰਿਦੇ ਵਿ
 ਖੇ ਫਿਰੂ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜੇ ਭੁਜਨ ਕੀ ਇਕਤਤਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ਸਿਕਲ ਪਛੁਰਣੇ ਲਾਗਤਾ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਸਨਾ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਸਿਕਲ ਪਹੁੰਕਾ ਨਿਰੋਧ ਹੋਵੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਗਰੁ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਕਾ ਸਿਜਮ ਰਾਖੇ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਸਿਜਮ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਤਬ ਲਗਾ
 ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਪਰਾਧੀਨ ਤੇ ਨਹੀ ਛੂਟਤਾ। ਬਹੁ ਜੇ ਬਕੇਈ ਇਸ ਕਉ ਬਚਨ ਅਬ ਵ
 ਕਰਮ ਕਰ ਕੇ ਦੁਖ ਦੇਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਸਹਣ ਸੀਲ ਤਾ ਕਰ ਅਪਣਿ ਉਸਤਤ ਅਰੁ ਨਿਦਾਕ
 ਉਭੀ ਸੁਣਨ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਧਰਮ ਕੇ ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ
 ਅਪਣਿ ਉਸਤਤਿ ਅਰੁ ਨਿਦਾਕੀ ਚਿਰ ਸੁਰਤ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਇਸ ਕਾ ਸਮਾਵਿ ਅਰ
 ਬੋਝਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਸਨਾ ਇਹੋ ਜੇ ਇਸ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਅ
 ਪਣੇ ਉਤਮ ਕਾਰਜ ਕਉ ਸਿਧ ਕਰ ਲੇਵੈ। ੧॥ * * * ॥ ਇਤੁ ਇਕਾਂਤ ਅਰੁ

ਸਿਗਤ ਕੇ ਗੁਣ ਅਰੁ ਦੇਖ ਵਰਨਨ ਨਾਮੁ ਸਰਗਾਹ ॥੪॥ ॥ ਅਥ ਪਾਂਚਵੇ ਸਰਗਾ ਵਿ
 ਖਿਰਾਜਨੀ ਤਕ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤੁਥੇ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ ਰਾਜਨੀ ਤਕ ਰਣੀ ਭੀ ਮਹਾਉਤ
 ਮਹੇ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖਾ ਵਿਚਾਰੁ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਸਿਜੁ ਗਤ ਰਾਜਾ ਵੇਖੇ ਵਰਤਤਾ ਹੋ ॥ ਤਬ ਰੁਗ
 ਵੰਤ ਕਾਨਿਕਾ ਵਿਵਰਤੀ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਰਾਜਾ ਵੇਖੇ ਪਸਮ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਕਉ ਤਿਆ
 ਗਦੇਤਾ ਹੋ ॥ ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ
 ਓਰਤੇ ਧਿਕਾ ਰਹੇਤੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਰ ਬਉ ਪਾਵੁ ਕਾ ਮੁਲ ਪਰਮ ਹੀਣ ਰਾਜਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਪ
 ਰਮਾਤ ਮਾਰਾ ਜਾਵੁ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਜਿਸ ਕਉ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀ ਬੁਧਿ ਹੋਤੀ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਸਕਾਸੁ
 ਰਾਵਸਾਂਤ ਕੀ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਸੇ ਰਾਜਨੀ ਤਕੀ ਵਿਦਿਆ ਭੀ ਅਪਾਰੁ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਦਿਆ
 ਕਾਤਤ ਪਰਜਾ ਇਹੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਵਰੁ ਰਾਜਾ ਇਸ ਤੇ ਰੋਕਉ ਜਾਣੇ ॥ ਜੇ ਮੇ ਇਸ ਜਗਤ
 ਵਿਖੇ ਕਿਸ ਕਾਰਜਨੀ ਮਿਤੁ ਆਇ ਆਹੋ ॥ ਬਹੁੜ ਕਿਸ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਜਾਵਉ ਗਾ ॥
 ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਜਾਣੇ ਜੇ ਈਹਾ ਮੇ ਪਰਦੇਸੀ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਸਿਸਾਰ ਭੀ ਇਕ ਮਜਲ ਕੀ ਆ
 ਦਿ ਵਿਖੇ ਪਿਪੂੜਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਅੰਤਰ ਮਸਾਣੈ ਹੋ ॥ ਬਹੁੜ ਇਹੁ ਦਿਨ ਅਰੁ ਮਾਸ ਅਰੁ ਬ
 ਰਖ ਭੀ ਮਾਰਗ ਕੇ ਜੋ ਜਨ ਅਰੁ ਕੇ ਸਪੁਰਾਣੈ ਹੋ ॥ ਜੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਲ ਬੀਤਣੇ ਕਰ
 ਕੈ ਸਰਬ ਦਾ ਮੇ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਪਹੁੰਚਤਾ ਜਾਤਾ ਹੋ ॥ ਬਹੁੜ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਵਿ
 ਖੇ ਮੇ ਨੇਜਾ ਇਕ ਰਿਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵਣਾ ਹੋ ॥ ਸੇ ਵਰੁ ਅਸਥਾਨ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਜਾਗ
 ਤਤੇ ਭਿਨੇ ਹੋ ॥ ਤਤੇ ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮਾਰਗ ਪੁਲਕਉ ਪਰਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਵਰੁ ਪੁਰ
 ਖੁ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਉਸ ਹੀ ਪੁਲਕਉ ਪੜਾ ਬਨਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪਣੇ ਮਾਰਗ ਕੀ ਮਜਲ ਕ
 ਉ ਬਿਸਾਰ ਦੇਵੈ ॥ ਤਬ ਵਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਹੀਤਾ ਹੋ ॥ ਤੂੰ ਸੇ ਹੀ ਇਹ ਸਿਸਾਰ ਰੂਪੀ ਪੁਲ
 ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਮੂਰਖ ਹੋਤਾ ਹੋ ਮਨੁ ਖਾਸੈ ਇਸ ਹੀ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਉ ਸਿਪੁਰਨ ਕੀ
 ਆਚਾਰਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖ ਬੁਧਵਾਨ ਹੋ ॥ ਸੇ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕੀ ਓਰਤੇ ਸੁਰ
 ਤਨ ਹੀ ਦੇਤਾ ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਪਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਕੇ ਤੇ ਸੇ ਕਉ ਬਨਾਇ ਆਚਾਰਤਾ
 ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਕਾਰਜ ਮਾਰਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਬਹੁੜ
 ਕਾਰਜ ਮਾਰਤੇ ਅਧਿਕ ਜੇ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਹੋ ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਬਿਖ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ॥
 ॥ ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਸਮਝਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਜੇਤਾ ਰੂਪ ਅਰੁ ਮੂਰਨ ਏਕ ਨ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਕੇ
 ਸਮੇਸ ਭੀ ਖਜਾਨੇ ਰੂਪ ਸਮੇਸ ਹੋ ਜਾਵਹਿ ਗੇ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਨ ਆਵਹਿ ਗੇ ॥
 ਅਰੁ ਅੰਤ ਕਾਲ ਚਿਤ ਕਉ ਉਨ ਕੇ ਵਿਸੇਰਾ ਕਾ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਤੇ ਮਾਇ
 ਆ ਕੀ ਸਗਲ ਸਮੀਕਾਇ ਹੁ ਜਾਰੈ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਸਗੀਰ ਕਾ ਪਨ ਪਨ ਆਦਿ

ਕਕਾਰਜਸਿਧਹੋਵੇ। ਅਰੁਇਸਤੇਅਧਿਕਸਰਬਸਮਿਰੀਗਿਪਸਚਾਤਪੁਅਰੁਦੁ
 ਖਦੁਕਾਬੀਜੇਹੇ। ਪਰੁਪਦਾਰਥਦੁਕੇਵਿਜੇਗਅਰੁਪਸਚਾਤਪਕਾਜੇਦੁਖੇਹੇ। ਸੇਇਹਦੁ
 ਖੁਤੇਪਾਪਰਹਿਤਮਾਇਆਕੇਸਿਚਣੇਕਰਿਭੀਹੋਤਾਹੇ। ਅਰੁਜੇਪੁਰੁਖਪਾਪਹੁਸਹਤਿਮਾ
 ਇਆਕਉਸਿਚਤਾਹੇ। ਤਬਉਸਕਉਪਰਲੇਕਵਿਖੇਭੀਤਨ੍ਹਾਹੋਤੀਹੇ। ਅਰੁਤਮੇ
 ਗੁਣਕਰਕੈਜੇਉਸਕੀਮਾਇਆਕਉਹਿਰਲੇਤਾਹੇ। ਸੇਤਿਨਕਾਰਿਣੀਹੋਤਾਹੇ। ਅ
 ਰੁਇਹੁਦੁਰਤਾਭੀਨਿਰਸਿਦੇਹੇ। ਜੇਹਠਅਰੁਪੁਰਖਰਬਬਿਨਾਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਭੇਗੁ
 ਤੇਰਹਿਤਨਹੀਹੋਸਕਤਾ। ਪਰੁਜਿਸਪੁਰੁਖਕੀਪ੍ਰਤੀਤਅਰੁਬੁਧਾਝਿਕ੍ਰੋਹੇਤੀਹੇ। ਤਬਦੁ
 ਹੁਮੇਸੇਸਮਝਤਾਹੇ। ਜੇਇਹੁਇਝੀਆਦਿਕਭੇਗਕਛੁਕਕਾਲਤੇਪੀਛੈਸਰੁਹੀਵਿਰਸਹੇ
 ਜਾਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਅਬਭੀਦੁਖਰੂਪਹੇ। ਬਹੁਤਪਰਲੇਕਕਾਸੁਖਜੇਆਤਮਰਹਜੁਹੇ
 ਜਿਸਰਬਦਾਪਰਮਨਿਦਸਰੂਪਹੇ। ਅਰੁਸਾਰੀਪਾਤਿਸਾਹੀਹੇ। ਅਰੁਸਰੁਨਹੁਵਿਘਨ
 ਹੁਤੇਰਹਤੀਹੇ। ਸੇਜਿਸਪੁਰੁਖਕਉਪ੍ਰਤੀਤਝਿਕ੍ਰੋਹੇਜਾਤੀਹੇ। ਤਬਉਸਕਉਭੇਗਦੁਕਾ
 ਤਿਆਗੁਕਰਣਾਸੁਗਮਹੋਤਾਹੇ। ਅਰੁਇਸਕਾਝਿਸਟਾਤੁਇਹੁਹੇ। ਜੇਜੇਸੇਕਿਸੀਪੁ
 ਰਖਕਾਮਹਾਪ੍ਰੀਤਮੁਹੋਵੇ। ਅਰੁਉਸਪੁਰਖਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹੀਐ। ਜੇਜਬਤੁਅਬ
 ਹੀਰਾਤੁਅਪੁਣੇਪ੍ਰੀਤਮਕਾਮਿਲਾਪਕਦਾਚਿਤਹੋਵੇਗਾ। ਅਰੁਅਬਤੁਅਬਕੀਰਾਤੁ
 ਅਪੁਣੇਪ੍ਰੀਤਮਕੇਮਿਲਾਪਕਾਤਿਆਗੁਕਰਹਿਗਾ। ਤਬਦੁਹੁਪ੍ਰੀਤਮਸਰਬਦਤੇਰੇ
 ਪਾਸਹੀਰਹੇਗਾ। ਅਰੁਅਉਰਤੇਗਵਿਰੁਪੀਭੀਕੋਈਨਹੋਵੇਗਾ। ਸੇਜਦਪਉਸਪ੍ਰੀਤ
 ਮਕੇਸਾਥਉਸਪੁਰਖਕੀਪ੍ਰੀਤਅਧਿਕਹੋਤੀਹੇ। ਤਬਭੀਏਕਰਾਤੁਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਾ
 ਸੁਗਮਹੋਤਾਹੇ। ਕਾਹੇਤੇਏਕਰਾਤੁਕੇਮਿਲਣੇਕਉਤਿਆਗਣੇਵਿਖੇਹੀਉਸਕਉ
 ਸਰਬਦਾਪ੍ਰੀਤਮਕੇਮਿਲਾਪਕੀਆਸਾਹੋਤੀਹੇ। ਤੇਸੇਬੁਧਵਨਪੁਰੁਖਮੇਸੇਸਮਝ
 ਤਾਹੇ। ਜੇਪ੍ਰਿਥਮੇਤਉਇਹਸਿਸਾਰਕੀਆਰਬਲਾਤੁਛਮਾਤੁਹੇ। ਅਰੁਜੇਤੇਭੇਗਪ
 ਦਾਰਬੁਹੇ। ਸੇਖਿਣਖਿਣਵਿਖੇਪੁਣਾਮੀਹੋਤੇਜਾਤੇਹੇ। ਅਰੁਆਤਮਾਕਾਅਨਿਦੁ
 ਐਸਾਹੇ। ਜੇਉਸਸੁਖਕਾਕਦਾਚਿਤਅੰਤੁਨਹੀਆਵਤਾ। ਅਰੁਜਿਸਸੁਖਕਾਅੰਤੁ
 ਹੀਨਹੋਵੇ। ਸੇਤਿਸਕਾਪੁਣਾਮਕੇਸੇਵਰਨਕਰੀਐ। ਅਰੁਇਸਮਨੁਖਕੀਆਰਬ
 ਲਾਤਉਸਉਬਰਸਪ੍ਰੀਤਹੋਤੀਹੇ। ਅਰੁਜਦਪਇਸਤੇਅਇਕਹੋਵੇ। ਅਰੁਉਦੇ
 ਅਸਤਪ੍ਰੀਤਨਿਹਕੰਠਕਰਾਨਕਉਭੀਪਾਵੇ। ਤਉਭੀਆਤਮਸੁਖੁਜੇਹੇਸੇਅੰਤਤੇ
 ਰਹਤਾਹੇ। ਸੇਤਿਸਕੀਅਪੇਖਿਆਕਰਕੈਦੇਖੀਐ। ਤਬਇਹਆਰਬਲਾਅਰੁ
 ਇਹਸੁਖਸਰੁਹੀਕਿਰਤਮਾਤੁਹੇ। ਬਹੁਤਜਬਕਿਸੀਕਉਇਸਸਿਸਾਰਕੇਸੁਖਅੰਤੁ

ਚੰਦ ਵਰਤੀਗਾਜੁਸਰਬਦਾਭੀਪਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਮਹਾਮਲੀਨਿਅਰੁਵਿਰਜਹੈ
 'ਕਹੋਤੇਜੋਇਹਸਰੁਹਿਸੁਖਦੁਖੁਸਾਥਮਿਲੇਹੁਏਹੈ। ਤਾਤੇਪਰਮਨੀਦਅਰੁਦੁਖ
 ਹੁਤੇਰਹਿਤਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਾਮੇਸੇਸੁਖਸਰੂਪਕਾ। ਅਰੁਇਝੀਆਦਿਕਸੁਖਜੇਮ
 ਹਾਮਲੀਨਹੈ। ਸੋਤਿਨਹੁਵੇਖੇਅਸਕਤਿਹੋਵਣਾਵਡੀਮੁਰਖਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਪਰਮਾਤ
 ਮਾਰਜਾਅਰੁਉਸਕੇਮੰਤੀਅਰੁਕਉਇਸਵਾਰਤਾਕਉਸਰਬਦਾਸਮਾਇਆਚਹੀ
 ਤਾਹੈ। ਸੋਮੇਸੀਸਮਾਇਕਾਰਿਕੈਭੇਗਹੁਤੇਰਹਤਿਹੋਵਹਿ। ਤਬਉਨਕਉਰਾਜਨੀ
 ਤਾਅਰੁਪ੍ਰਜਾਕਉਸੁਖੇਨਰਾਖਣਾ। ਅਰੁਜੀਵਹੁਪਰਦਇਆਕਰਣੀ। ਸੁਗ
 ਮਿਹੋਵੈ। ਅਰੁਰਾਜਕਰਣਾਭੀਉਸਹੀਕਉਪਰਵਾਣੁਹੈ। ਜਿਸਕਉਸਿਤਜਨਹੁ
 ਕੇਵਚਨਹੁਕੀਸਮਾਇਹੋਵੈ। ਅਰੁਮਾਇਆਕੇਪਦਾਰਥਹੁਕੀਤ੍ਰਿਸਨਾਨਕਰੈ।
 ਕਾਹੇਤੇਜੋਪਰਮਨੀਤਸਹਿਤਰਾਜਕਰਣੇਕਉਸਰਬਜਪਹੁਤੇਭੁਗਵਿਤਪ੍ਰੀਤਮ
 ਰਾਖਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਏਕਾਦਿਨਕਾਨਿਆਉਵਿਚਾ
 ਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਨੁਸਾਰਕਰਣਾ। ਸਾਠਬਰਸਹੁਕੀਤਪਸਿਆਤੇਵਸੇਖਹੈ।
 ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਸੋਪਰਮਾਤਮਾਰਾਜਾਪਰਲੋਕਕੀਤਪਤਿਵੇਖੇਭੁਗ
 ਵਿਤਕੀਛਾਇਆਤਲੇਸੀਤਲਹੋਗਾ। ਅਰੁਪਰਮਾਤਮਾਰਾਜਾਭੁਗਵਿਤ
 ਕਾਪ੍ਰੀਤਮਹੈ। ਅਰੁਧਰਮਹੀਟਰਾਜਾਭੁਗਵਿਤਤੇਬੇਮੁਖਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਮ
 ਹਾਪੁਰਖਨੇਭੁਗਵਿਤਕੀਦੁਹਾਈਦੇਕਰਕਹਾਹੈ। ਜਿਧਰਮਾਤਮਾਰਾਜਾਕਉ
 ਸਰਬਪ੍ਰਜਾਕੇਰੁਜਨਕਾਠਲੁਹੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਵਹੁਏਕਵਾਰਮਹਾਰਾਜਕ
 ਨਾਮੁਲੇਤਾਹੈ। ਤਉਭੀਉਸਕਉਸਹੀਸ੍ਰਜਾਪਕਾਠਲੁਹੇਤਾਹੈ। ਸਿਜਬਰਾਜਨੀ
 ਤਕਾਜਬਮੇਸਾਲਾਭੁਭੂਆ। ਤਬਚਾਹੀਮੇਜੇਵਹੁਰਾਜਾਭੀਭੁਗਵਿਤਕਉਪ
 ਕਾਰਕਉਜਾਣੈ। ਅਰੁਧਰਮਤੇਬੇਮੁਖਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਜਬਵਹੁਰਾਜਾਇਸਉ
 ਪਕਾਰਕਾਅਕ੍ਰਿਤਪਣਹੋਇਕਰਿਅਨੀਤਵੇਖੇਵਰਤੇ। ਅਰੁਅਪਣੀਮਨਕੀ
 ਵਾਸਨਾਕਾਦਾਸੁਹੋਵੈ। ਤਬਦੁਖਹੁਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਮੇਰਾਜਨੀਤਕੇਪ
 ਰਮਕੀਆਕਛੁਕਜਗਤਾਂਵਚਨਨਕਰਤਾਹੈ। ਸੋਪ੍ਰਥਮਜੁਗਤਿਇਹੋਹੈ। ਜੇਜੇ
 ਸੇਦੁਖਅਰੁਅਪਮਾਨਆਪਕਉਭੁਲੀਪੁਨਹੀਲਾਗਤੀ। ਤੇਸੇਹੀਸਰਬਵਿ
 ਘਨਹੁਤੇਸਰਬਪ੍ਰਜਾਕੀਰਖਿਆਕਰਣੀਪਰਵਾਨਹੈ। ਬਹੁਜਬਮੇਸੇਨ
 ਕਹੈਤਬਰਾਜਾਧਰਮਤੇਕ੍ਰਿਸਟਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਵਾ
 ਰਮਹਾਪੁਰਖਛਾਇਆਤਲੇਬੈਠਾਥਾ। ਅਰੁਅਵਰਲੋਕਪੁਪਵਿਖੇਬੈਠੇਥੇ।

॥ ਤੁਸੀਂ ਮਹਾਪੁਰਖ ਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ ਬੀ। ਜੇ ਤੂੰ ਛਾਇਆ ਕੇ ਨੀਚੇ ਬੈਠਾ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਅਵਰ ਲੋਕ ਸਭ ਹੀ ਪੁਪਾਵੇ ਖੋਇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਉ ਮੇਸੇ ਬੈ
 ਰਣਾ ਪਰਵਾਣ ਨਹੀ। ਤਾ ਤਪਰ ਜਇਹੁ ਜੇ। ਇਸ ਕਿੰਚਤ ਮਾਤ ਕਰਮ ਕੀ ਭੀਨ
 ਨਹੇ ਤਰੁਈ। ਤਾ ਤੇ ਰਾਹੀ ਮੇਜੇ ਵਹੁਰਾ ਜਾ ਸਿਸਵਾਰ ਤਾਵੇ ਖੋਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ
 ਹੈ। ਤਬ ਮੇਸਾ ਹੀ ਅਵਰ ਪੁਜਾ ਕਉ ਪਰਪਾਸ ਨ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ਮਨ
 ਸਾਮੇ ਸੀ ਨਿਰਕਾਮ ਨਹੇ ਵੈ। ਤਬ ਵਹੁਰਾ ਜਾ ਪਰਮ ਹੀਣ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਿ
 ਵੁਸਰੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਅਰਬੀ ਕਉ ਨੀਚ ਵਿਸਟਿਸਾ ਬਿਨ ਦੇਖੇ। ਅਰੁ ਉਸ
 ਕੇ ਦੁਖੀ ਹੋਣੇ ਤੇ ਰੋਮਾਨ ਨਹੇ ਵੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਵਹੁਰਾ ਜਾ ਉਸ ਸਮੇ ਕਛੁ ਨੇ ਮਾਥਵਾ
 ਜਾ ਪਕਰਤਾ ਹੈ ਵੈ। ਤਬ ਗੁਰਿ ਉਸ ਨੇ ਮਕਉ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਅਰਬੀ ਕਾ ਮਨੋ ਰਬ ਪੁ
 ਰਨ ਕਰੇ। ਕਹਿਤੇ ਜੇ ਅਰਬੀ ਕੇ ਅਰਬ ਕਉ ਸਿਪੁਰਨ ਕਰਨਾ ਸਰਬ ਨੇ ਮਹੁਤੇ ਵ
 ਸੇਖ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਵੇ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਏਕ ਮਹਾਪਰਮਾਤਮਾ ਰਾਜਾ ਬਾਜੇ
 ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪੁਜਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਉ ਕਰਤਾ ਹੂਆ। ਸੁਮਕਉ ਪਾਵੁ ਤਰੁਇਆ।
 ਬਹੁ ਜਨ ਬਚਾ ਰਖਵੀ ਪੁਜਿਤ ਦਿਨ ਰਹਾ ਤਬ ਜਾਇ ਕੁਚਾਰੀ ਹਵਿਖੇ ਸੇਨ ਕਰ ਰਹਾ
 ॥ ਤਬ ਉਸ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਆਇ ਕਰਿ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ। ਜੇ ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੂੰ ਅਰਿਤ ਹੋਇ ਕ
 ਰਿ ਕਿਸ ਨੀਮਤਿ ਸੇਇ ਰਹਾ ਹੈ। ਮੇਤਉ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਤੇ ਅਧਿਕ ਰੋਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਅ
 ਬਹੀ ਕਾਲੁ ਆਇ ਕਰਿਤੁ ਤੁਸੀਂ ਕਉ ਮਾਰਿ ਲੇਵੈ। ਅਰੁ ਕੋਈ ਅਰਬੀ ਤੇ ਰੇਦਰ ਬਾਰ ਪਰਮ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਵੈ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਅਚੇਤ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਸਾਰ
 ਕਹਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਨ ਵਹੁਰਾ ਜਾ ਉਸ ਸਮੇ ਉਠ ਪੜਾ ਹੂਆ। ਅਰੁ ਪੁਜਾ ਕੇ ਕਾਰਜ
 ਹੁਵੇ ਖੋਸਾਵ ਪਾਯੋ ਤਰੁਇਆ। ਬਹੁ ਜਿਤੀ ਸਰੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਉਪ
 ਰਾ ਅਧਿਕ ਭਾਗੁ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਪ੍ਰਬਲ ਨ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਖਾਜ ਪਯਾ ਆਇ ਕਵਿਖੇ ਸਿਜਮਤੇ
 ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਕਰਿ ਅਧਿਕ ਰੋਗ ਹੁਵੇ ਖੋਵਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਤੇ ਪਰਮ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ
 ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਵੇ ਕਥਾ ਰਾਤ ਮਾਰਾ ਜਾਨੇ ਕਿਸੀ ਅਪੁਣੇ ਮਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪੁ
 ਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ ਤੁਮਹੁਨੇ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਅਵਗੁਣੁ ਸੁਣਿ ਆਹੋ ਸੋ ਕਹਹੁ। ਤਬ ਉਸ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ
 ਕਹਾ ਜੇ। ਤੁਮਹਾਤ ਅਰੁ ਦਿਨ ਕਾ ਪਹਿਰਾ ਵਾਉਂ ਨਿਰਾ ਪਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਰੋਜਨ ਦੇਇ
 ਤਰਕਾਰੀ ਆਸਾ ਥਾਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁਰਾ ਕਹਤਿ ਭੁਇਆ। ਜੇ ਮੇ ਬਹੁ ਜਨ ਇਹੁ ਭੀਨ ਕ
 ਰਉਗਾ। ਬਹੁ ਜਿ ਰਉ ਥੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜਿਨ ਬਾਸ ਕਤ ਸਭ ਕਾਰਨ ਕਉ ਦ
 ਇ ਅਸਿ ਜੁਗਤਿ ਨਿਰਬਾਹੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਕੋਧ ਤਬ ਹੀ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਮੇਸਾ ਹੀ

ਕਰਨਕਾਰਜਹੋਵੈ। ਜੇਕੋਪਕੀਏ ਬਿਨਾਜਿਸਕਾਮਿਰਬਹੁਨਹੋਸਕੈ। ਇਸੀਪਰਮਾਪੁ
 ਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਜਾਕੇਉਪਾਰਿਜਿਸੁਰਾਜਾਕਉਸਰਬਦਾਦਇਅਹੋਤੀਹੈ। ਜੇ
 ਤਿਸਕੇਉਪਾਰਿਗਵੰਤਭੀਦਾਇਅਰਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਰਾਜੁਕਰਣ
 ਤਬਹੀਭੁਲਾਹੋਤਾਹੈ। ਜਬਪਰਮਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਨੁਸਾਰਹੋਵੈ। ਅਰੁਜੇਰਾਜਾਪਰਮਕੀ
 ਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੇਕ੍ਰਿਸਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਵਹੁਰਾਜੁਹੀਉਸਕਉਨਰਕਗਾਮੀਕਰਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰ
 ਏਕੁਰਾਜਾਨੇਕਿਸੀਵੇਦਿਆਵਾਨਤੇਪੂਛਿਆਥਾ। ਜੇਰਾਜਨੀਤਾਵੇਖੇਮੁਕਤਿਦਾਇ
 ਕਪਰਮਕਉਨਹੈ। ਤਬਉਸਵੇਦਿਆਵਾਨਨੇਕਹਾ। ਜੇਪਾਪਤੇਰਹਿਤਧਨਕਉਉਤਪਤਿ
 ਕਰਣਾ। ਅਰੁਜਬਾਰਥਹੀਕੇਮਾਰਗਵੇਖੇਧਨਕਉਲਗਾਵਣਾ। ਤਬਵਹੁਰਾਜਾਕਹ
 ਤਿਭੁਇਆ। ਜੇਇਹਵਾਰਤਾਕਿਸਤੇਹੋਸਕਤੀਹੈ। ਤਬਵੇਦਿਆਵਾਨਨੇਕਹਾ। ਜੇਜਿ
 ਸਕਉਨਰਕਕੇਦੁਖਹੁਕਾਭੈਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁਪਰਮਸੁਖਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆਚਾਹੈਗਾ। ਸਬ
 ਉਸਕਉਇਹਕਰਤਤਕਰਣਾਸੁਗਮਹੋਵੈਗਾ। ਬਹੁਪ੍ਰਚਾਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਰਿਏ
 ਪੁਰਬਦਾਇਹੀਜਤਨਕਰੈ। ਜੇਸਾਸਤੁਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਨੁਸਾਰਸਰਬਪ੍ਰਜਾਸੁਖਨਹੋਵੈ
 ਇਹਵਾਰਤਾਭੀਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ। ਜੇਰਾਜਾਕੇਨਿਕਟਿਸਭੁਕੇਈਰਾਜਾਕੀਉਸਤਤਿਕਰਦਾ
 ਹੋ। ਸੇਸਭੁਹੀਭੈਕਰਕੈਉਸਤਤਿਕਰਤੇਹੈ। ਸੇਸਭੁਹੀਭੈਕਰਕੈਉਸਤਤਿਕਰਤੇਹੈ। ਅ
 ਰੁਵਹੁਜਾਨਤਾਹੈ। ਜੇਮੇਰੇਉਪਾਰਿਪ੍ਰਸਿਨਹੈ। ਅਤਿਸੈਕਰਕੈ। ਤਤੇਬੁਧਿਵਾਨਰਾਜਾਕਉਇ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਮੰਤੀਅਰੁਅਰੁਦੂਤਹੁਤੇਪ੍ਰਜਾਕੀਸੁਰਤਿਲੇਵੈ। ਅਰੁਅਪਣੀਭ
 ਲਾਣੀਬੁਗਾਈਕਾਵੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਲੋਕਹੁਕੀਉਸਤਤਿਸੁਣਕਰਿਅਪੁਣੇਉਪਤਿਬੁਰ
 ਈਕਾਅਭਿਮਾਨਨਕਰੈ। ਬਹੁਜਿਛਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਕੇਈਪੁਰੁਖੁਦਸਟਅ
 ਰੁਪਰਮਹੀਣਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕਰਿਕੈ। ਅਵਰਜੀਵਹੁਕਉਦੁਖੁਹੋਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਜਬਾਰਥਨੀਤਅਨੁਸਾਰੁਜਬਵਹੁਦਸਟਅਪ੍ਰਨਹੋਵੈਗਾ। ਤਬਉਸਅਪ੍ਰਸਿਨਤਾ
 ਕਾਪਾਪੁਰਾਜਾਕਉਨਹੀਸਪਰਸਕਰਤਾ। ਤਤੇਦਸਟਮਾਨੁਖਹੁਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਚਾਹਣੀ
 ਅਰੁਭੁਗਵੰਤਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਤੇਬੇਮੁਖਹੋਵੈ। ਸੇਇਹਬਡੀਮੂਰਖਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕ
 ਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਪੁਰਖੁਸਰਬਪ੍ਰਕਰਭੁਗਵੰਤਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕਉਚਾਹਤਾਹੈ।
 ਤਬਮਹਾਰਾਜਉਸਕਉਪਰਲੋਕਹੁਕਉਭੀਪ੍ਰਸਿਨਕਰਦੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਪੁਰਖੁਲੋਕਹੁਕੀ
 ਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕੇਨਮਿਤਭੁਗਵੰਤਤੇਬੇਮੁਖਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਭੁਗਵੰਤਕੇਉਪਾਰਿਪ੍ਰਸਿਨਨਹੀਹੋਤਾ
 ਅਰੁਲੋਕਭੀਅਪ੍ਰਸਿਨਰਹਤੇਹੈ। ਬਹੁਜਿਸਾਤਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਰਾਜਾਕਉ
 ਸਰਬਦਾਹੀਰਾਜਨੀਤਕਾਭੈਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਰਾਜਾਵੇਖੇਅਰੁਨੀਤਾਵੇਖੇਨਾ।

ਰਬਾਸਹਿਤਵਿਚਰਣਾਬਹੁਤਕਰਨਹੈ। ਤਤੇਜੇਪੁਰਖੁਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਜਾਕਉਧਰਮ
 ਵਿਖੇਵਰਤਾਵੈਅਰੁਸੁਖੇਨਰਾਖੈ। ਅਰੁਆਪੁਭੀਧਰਮਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਰਹੈ। ਤਬ
 ਨਿਰਸਿੰਦਹਓਰਾਜਾਪਰਮਗੁਰਗਵਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਇਸਤੇਵਿਪ੍ਰੀਤਹੋਵੈ। ਤ
 ਬਅੰਸਾਅਗੁਰੀਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਓਸਤੇਅਧਿਕਅਵਰਗੁਗੀਟਕੋਈਨਹੀਹੋਤਾ। ਇਸੀ
 ਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਕੋਈਗੁਰਗਵੀਤਕੀਦਇਆਚਾਹੈ। ਤਬਸਰਬ
 ਜੀਵਉਉਪਰਿਆਪੁਭੀਦਇਆਕਰੈ। ਅਰੁਜੇਰਾਜਾਅਪੁਣੇਤੇਜਕਉਚਾਸੇਧਰ
 ਮਨੀਤਵਿਖੇਫਿਕ੍ਰੋਹੇਵੈ। ਅਰੁਜੇਸਾਵਰਨਅਪੁਣੇਮੁਖਤੇਕਹੈਤਿਸਕੋਅਨੁਸਾਰ
 ਕਰਤਤਕਰੈ। ਅਰੁਜਬਅੰਸੇਨਕਰੈਤਬਦੇਵਤੇਭੀਉਸਕਉਧਿਕਾਰਕਰਤੇਹੈ। ਅ
 ਰੁਮਹਾਰਾਜਕੀਓਰਤੇਵੇਸੁਖੁਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸੁਰਾਜਾਕੋਪ੍ਰਜਾਕੀਓਰਤੇਪ੍ਰਤਿਪਾਲ
 ਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਜਦਪ੍ਰਧਾਨਪਾਠਕੋਨੇਮਾਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਰਹੈ। ਤਉਭੀਉਲਾਭੁਕਛੁ
 ਚਿਤ੍ਰਪ੍ਰਾਪਤਿ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਭੀਵੀਚਾਰੁਕਰਕੇਦੇਖਾ। ਅਰੁਜੇਪਰਮਕੀਮਿਜਾਦਾਤੇ
 ਰਹਿਤਹੋਕਰਰਾਜਨੀਤਵਿਖੇਵਰਤਣਾ। ਅੰਸਾਬੁਝਾਹੈ। ਜੇਇਸਕਰਕੇਕੋਈਸੁਭ
 ਕਰਤਤਤੀਲਾਭੁਦਾਇਕਨਹੀਹੋਤਾ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਅਰੁਕੋ
 ਈਮਾਨੁਪਯੋਗੁਪੁਰਖਹੁਵਿਖੇਮੁਖੀਹੋਵੈ। ਅਰੁਵੀਚਾਰਕੀਨੀਤਸਾਬਨਵਿਚ
 ਰੇ। ਤਉਭੀਧਿਕਾਰਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਭੀਕਹਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਅਧਿਕ
 ਰਾਜੇਹੀਤਉਨਰਕਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਉਨਦਾਵਿਖੇਵਹੀਕੋਈਮੁਕਤਿਹੋਵੈ
 ਗਾ। ਜੇਸਰਬਦਾਗੁਰਗਵੀਤਕੇਭੈਕਾਰਿਰੁਰਤਾਰਹੈਗਾ। ਅਰੁਵੀਚਾਰੁਕੀਜੁਗਤਿਕਉ
 ਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਾ। ਵੀਚਾਰਕੀਮਿਜਾਦਾਵਿਖੇਵਿਚਰੇਗਾ। ਅਰੁਇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇ
 ਜਬਇਸਲੋਕਵਿਖੇਕਿਸੀਉਪਰਿਕੋਈਕੋਪੁਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਗੁਰਗਵੀਤਉਸਕੋਉਪ
 ਰਿਕੋਧਕਰੇਗਾ। ਬਹੁਤਇਸਲੋਕਵਿਖੇਕਿਸੀਕਉਸੁਖਦੇਵੈਗਾ। ਤਬਦੁਹਭੀਸੁ
 ਖੁਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਗਾ। ਬਹੁਤਇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਇਸਲੋਕਵਿਖੇਰਾਜ
 ਅਪੁਣੀਪਰਜਾਤੇਰੰਡਕਰਲੇਵੈ। ਅਰੁਉਨਕੀਰਖਿਆਨਕਰੈ। ਅਰੁਜੇਚਉਧ
 ਹੀਨਗਰਵਿਖੇਸਮਾਨਨਦਰਤੇ। ਜੇਕਿਸੀਕਾਪੁਕਰੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਕੀਸੁਗਤਿਨਲੇ
 ਵੈ। ਬਹੁਤਜੇਪੁਰਖੁਅਪੁਨੇਸਨਬੀਧੀਅਹੁਕਉਧਰਮਕਾਮਾਰਗਨਸਿਖਵੈ। ਅਰੁ
 ਅਜੁਧਜੀਵਕਾਰਿਉਨਕੀਉਦਰਪੂਰਣਾਕਰੈ। ਬਹੁਤਜੇਪੁਰਖੁਕਿਸੀਤੇਅਪੁਣਾ
 ਕਾਰਜੁਕਰਾਇਲੇਵੈ। ਅਰੁਉਸਕੀਮਜੂਰੀਭੀਭੀਗੁਕਰੈ। ਸੇਅੰਸੇਪੁਰਖਸਰੁਹੀਨ
 ਰਕਗਾਮੀਹੋਤੇਹੈ। ਤਤੇਰਾਜੇਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਚਨਕਉਅਪੁਣਾ

100

ਰਹਿ ਪਣ ਬਨਾਇ। ਅਰੁ ਜੇ ਵਚਨ ਹੁਇ ਖੇਅ ਨੀਤ ਕੀ ਨਿਦਾ ਵਰਨ ਨਹੂ ਈ। ਏਹੋ
 ਕਉ ਸਮਝ ਕਰਿ ਸਰਬ ਦਭੈ ਮਾਨ ਹੀਰ ਹੈ। ਬਹੁ ਰਿਅ ਠਵੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੋ ਹੈ। ਹੋਰ ਜਾ
 ਰਚ ਦਾਇ ਵਿਆਵਨ ਹੁਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਸਿਉ ਧਰਮ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਪੁਛਤ
 ਰਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਵਿਦਿਆਵਨ ਧਨ ਕੇ ਅਰਥੀ ਹੋਵਹਿ। ਤਬ ਉਨ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਨ ਕਰੈ। ਕਾ
 ਰੇ ਤੇ ਸਹਕਾਮੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਨ ਕਰ ਕੈ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਕਉ ਸਿਪੁ ਬਨ ਕੀ ਆਚਾਰ ਤੇ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬਾਰ ਬਉ ਪਦੇ ਸਕਉ ਸੁਨਾਇ ਨ ਹੀ ਸਕਤੈ। ਤਤੇ ਉਨ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਤੀ ਬੁਝੀ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਰਾਜਾ ਕਉ ਉਸਹੀ ਵਿਦਿਆਵਨ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਣੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੇ
 ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਅਰੁ ਰਾਜਾ ਕੀ ਮਾਨ ਕੇਨ ਮਿਤ ਜਬਾਰ ਬਕਉ ਦੁਗਵੈ ਨ ਤੀ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾ
 ਰਤ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਿ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਸਿਉ ਪੁਛਿ ਆਥਾ ਜੇ
 ਅਮਕਾਤ ਪਸੀਤੁ ਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਦੁਹ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਤਿ ਤੁਇ ਆ। ਜੇ ਅਮਕਾਤੋ ਮੇਰੇ। ਪਰੁ
 ਤਪਸੀਤੁ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅਧਿਕ ਪਦਾਰਥ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰ ਕੈ ਅਲਪ ਵਸਤ ਕਾ ਅੰ
 ਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰਤ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਤਪਸੀ ਕਹੀਤ ਹੈ। ਜੇ ਤੈਨੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕਾਤਿ ਆ
 ਗ ਕਰ ਕੈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸੁਖ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕੀ ਆਹੈ। ਤਤੇ ਤਪਸੀਤੁ ਹੀ ਹੈ। ਬਹੁ
 ਜੁਰਾਸਾ ਕਹਤਿ ਤੁਇ ਆ। ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਕਛੁ ਉਪਦੇ ਸੁਕਰਹਾ। ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ
 ਜੇ ਤੁਸਕਉ ਰੁਗਵੈ ਤਨੇ ਧਰਮ ਕੇ ਸਿਧਾਸਨ ਪਰਬੈ ਹਾਇ ਆਹੈ। ਤਤੇ ਦੁਹ ਮਹਾਗ
 ਜਤ ਸੁਕਉ ਧਰਮ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਪੁਛੇਗਾ। ਬਹੁ ਜੁਰਾਗਵੈ ਤਨੇ ਤੁਸਕਉ ਨ ਰਕੁ ਕੇ ਦੁਆ
 ਰ ਕਾ ਪਵਰੀ ਆ ਬਨਾਇ ਆਹੈ। ਅਰੁ ਬੁਇਹੁ ਜੁਰੂ ਨ ਰਕਹੁ ਤੇ ਪ੍ਰਜਾ ਕੀ ਰਿਖ ਆ ਕਰ ਏਕ
 ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਨਾਇ ਆਹੈ। ਤਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਜੀਵ ਕ ਕੇਨ ਮਿਤ ਪਾਪੁ ਕਰਤ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਤੁਉ
 ਸਕਉ ਜੀਵ ਕਾ ਮਾਤ੍ਰ ਧਨ ਦੇਹਾ ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਮਨ ਮਤ ਕਰ ਕੈ ਧਰਮ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਤੇਰਹਿ
 ਤਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਤਾਜਨਾ ਕਰੈ ਪਾਪ ਤੇ ਵਰਜ ਕਰਾ। ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਅਪੁਣੀ ਸਬਲਤਾ
 ਕਰ ਕੈ ਜੀਵ ਹੁਕਾ ਸਿਧਾ ਕਰਤ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਖਜ਼ਗਾ ਸਾਥ ਰੇ ਰੁਦੇਹਾ। ਅਰੁ ਜ
 ਬਤੁ ਅੰਸੇ ਨ ਕਰਹਿਗਾ। ਤਬ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੁਭੀ ਨ ਰਕਗਾ ਮੀ ਹੋਵਹਿਗਾ। ਬਹੁ ਜੁਰਾਜੇਨੇ
 ਕਹਾ ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਕਛੁ ਅਵਰਭੀ ਉਪਦੇ ਸੁਕਰਹਾ। ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਤੁ ਜਾ। ਹਿਰਾਜਾ
 ਤੁਨ ਦੀ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਵਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤੇਰਾ ਪਵਾਹੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਬੁਇਹੁ ਜੇ ਤੁਨਿਰ
 ਮਲ ਹੋਵਹਿਗਾ। ਤਬ ਦੁਹ ਰੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਜਬ ਤੇਰਾ ਰਿਦਾ ਮਲੀਨ ਹੋ
 ਵੇਗਾ। ਤਬ ਭੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤੇਰੇ ਮਲੀਨ ਨਿ ਆਵਿਖੇ ਵਰਤਹਿਗੇ। ਬਹੁ ਜੁਰੇ ਕਾ ਅਵਰ
 ਰਾਜਾ ਕਿਸੀ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਗਾਇ ਆਥਾ। ਤਬ ਦੁਹ ਸਿਤ ਜਨ ਆਹੈ ਹੀ ਵਿ

ਹੀ ਬਚਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ ਜੋ ਜਬਾਸ ਕਤਰੁ ਕਰਤ ਤਹੀ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹਾ ਕਾਹੇ
 ਤੇਜੋ ਉਤਮ ਅਰੁਨੀਰੁ ਪੁਰਖ ਕੀ ਗਤਿ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੀ ਹੋਤੀ ਸਿਤ ਬਰਾਜੇ ਨੇ ਇਹ ਦੁਰਨ
 ਸੁਣਿਆ ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਵਿਚਾਰਤੁ ਏਆ ਜੋ ਸਿਤ ਜਨ ਦੁਕਾ ਵਰਨ ਏਕ ਹੀ
 ਸਰਬ ਉਪਦੇਸਹੁ ਕਾਮੁ ਲਹੇ ਪਰ ਦਰਸਨ ਕੀ ਅਰੁਨੀਰੁ ਪਾ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਰਾਜੇ ਕੇ ਪਰਧਾਨ
 ਕਿਵਾ ਕੁਰੁ ਕਉ ਸਲਾਇਆ ਅਰੁ ਕਹਤਿ ਭੁਇਆ ਜੋ ਹੋਮ ਹਾਰਾ ਜ ਕਿਵਾਰ ਕਉ ਖੇ
 ਲਹਾ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਪੁਛਿਓ ਜੇ ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੋ ਬਹੁ ਪਰਧਾਨ ਕਹਤਿ ਭੁਇਆ
 ਜੋ ਅਮਕਾਰਾ ਜਾਤੁ ਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਇਆ ਹੋ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਹਮ
 ਰੇ ਸਾਬਰਾਜੇ ਕਾ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨ ਹੋ ਬਹੁ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਿਰਾ ਦਰੁਕ
 ਰਠਾ ਪਰਵਾਣੁ ਨਹੀ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਿਵਾ ਕੁਰੁ ਖੇਲਿਆ ਅਰੁ ਗ੍ਰਿਹ ਵਿਖੇ
 ਟੀਪ ਕਜ ਲਤਾ ਥਾ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਬੁਝਾਇਆ ਤਬ ਦੁਹਰਾ ਜਾਭੀ ਤਰਜਾਇ ਕਰਿ
 ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਚਰਨ ਹੁ ਪਰਮ ਸਤ ਕਜਾਇ ਗਾਪਿਆ ਅਰੁ ਗਾਬਹੁ ਕਰੇ ਕੇ ਚਰਨ ਹੁ
 ਕਉ ਪਕੜਹਾ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਤ ਭੁਇਆ ਜੋ ਇਹੁ ਤੇ ਰੇਹਾ ਬਤਉ ਬਹੁ ਤੇ ਕੇ ਮ
 ਲਹੇ ਪਰੁਜ ਬਨ ਰ ਕਹੁ ਕੀ ਅਗਨ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਗੀਖ ਆਹੋਵੈ ਬਹੁ ਰਾਜਾ ਕਉ
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤੁ ਅਬ ਹੀ ਜਬਾ ਰਬ ਵਿਖੇ ਵਿਚਾਰਿਤ
 ਉਭਲਾਹੋ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤੁ ਸਿਉ ਏਕ ਏਕ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਪੁਛਹਿਗੇ ਤ
 ਬ ਇਹ ਦੁਰਨ ਸੁਣਿ ਕੇ ਰਾਜਾ ਦੁਨ ਕਰਣੇ ਲਾਗਾ ਅਰੁ ਮੂਰਛਾ ਹੋਤੁ ਭੁਇਆ
 ਤਬ ਪਰਧਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਅਬ ਹੋਮ ਹਾਰਾ ਇਸ ਦੁਰਨ ਤੇ ਮੇਨ ਕਰੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ
 ਰਾਜਾ ਤੁ ਮਾਰੇ ਦੁਰਨ ਕਰਕੇ ਮਿਤ ਕੁਹੇ ਤਾਹੇ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੁ ਹੋ ਕੁਮੀਤੀ ਰਾਜਾ ਤੋ
 ਤੁਮ ਹੁਲੇ ਕੋ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਕੇ ਮਿਤ ਕਹੁ ਆਹੋ ਅਰੁ ਤੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮ ਕਉ ਕਹ
 ਤਾਹੋ ਜੇ ਰਾਜਾ ਕਉ ਤੁ ਮੇਨੇ ਮਾਰਾਹੋ ਤਬ ਦੁਹਰਾ ਜਾਭੀ ਤਰਜਾਇ ਕਰਿ ਤਿਨ ਸਹਿ ਸੁਰੁਪ
 ਟੀਯਾ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਆਗੇ ਰਾਖਤੁ ਭੁਇਆ ਅਰੁ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ ਏਹ ਧਨ ਪਾਪ ਤੇ
 ਰਹਿਤ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆਹੁ ਆਹੋ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਤੁ ਕਉ ਮਾਇਆ ਤੇ
 ਵਿਰਕਤ ਕੀ ਆਚਾਰ ਤਾਹੇ ਅਰੁ ਤੁ ਮੁਣੁ ਕਉ ਮਾਇਆ ਵਿਖੇ ਰਾਹਿ ਆਚਾਰ ਤਾ
 ਹੋ ਅੇਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਸਿਤ ਜਨ ਉਰਖ ਜਾਹੁਆ ਅਰੁ ਗ੍ਰਿਹ ਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਨਿ ਕਸਿਆ
 ਏਆ ਅਰੁ ਧਨ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਨ ਕੀਆ ਬਹੁ ਕੁਏ ਕਾ ਅਵਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਸੀ ਸਿ
 ਤ ਜਨ ਸਿਉ ਕਹਾ ਥਾ ਜੇ ਤੁਮ ਮੁਣੁ ਕਉ ਧਰਮ ਕੀ ਨੀਤ ਕਾਉ ਪਦੇ ਸੁਸੁਣਾਵਹਾ ਤਬ
 ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਣੇ ਲਾਪੁ ਮਾਨੁ ਖਹੇ ਜੇ ਤਿਨ ਕਉ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਾਣਹਾ

॥ ਅਰੁ ਜੇ ਤੁਸੁ ਤੇ ਬਰੈ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਪਿਤਾ ਵਤ ਦੇਖੁ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਤੇ ਰੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਤ ਬਉ
 ਨ ਕੇ ਸਾ ਬ ਬਾ ਪਵਹੁ ਕੀਨਿ ਆਈ ਵਰਤ ਮਾਨਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜ ਬੁਕਿ ਸੀ ਕਉ ਕ ਛੁਡੈ ਰੁਏ
 ਵਹਿ ॥ ਤਉ ਗੁੰਜੇ ਤਾ ਕ ਛੁਓ ਸ ਕੇ ਪਾਸ ਹੋਵੈ ॥ ਤੇ ਤੀ ਹੀ ਉਸ ਕਉ ਤਾ ਜਨਾ ਕਰਾ ॥ ਅਰੁ ਚਿ
 ਰਾ ਵਿਖੇ ਏ ਹੀ ਭਾਵਨਾ ਹਾਖੁ ਜੇ ਮੇਤਾ ਜਨਾ ਭੀ ਉਸ ਕਉ ਰੁਣਾਈ ਹੀ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ॥ ਬਹੁ ਜ ਜ ਬ ਅਪਣੇ ਕੋ ਪਕਰ ਕੈ ਕਿ ਸੀ ਕਉ ਏ ਕ ਛਟੀ ਮਾਰਹਿ ਗਾ ॥ ਤ ਬਨ ਰਕ
 ਗਾ ਮੀ ਹੋਵਹਿ ਗਾ ॥ ਏ ਸੀ ਪਰਏ ਕ ਬੁਧ ਵਾਨ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕ ਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਟਹ ਲੂਏ
 ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਜ ਵਿਗਾੜਿ ਆਥਾ ਤਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਕਰ ਕੈ ਟਹ ਲੂਏ ਕਉ ਮਾਰਣੇ ਲਾਗਾ ॥
 ਤ ਬ ਟਹ ਲੂਏ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਪਰਲੋ ਕ ਕੀਤਾ ਜਨਾ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਾ ॥ ਅ
 ਰੁ ਬਇਹੁ ਜੇ ਕੋ ਪਤੇ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜ ਬਾਇਹੁ ਵਚਨ ਮੇਨੇ ਸੁਣਿ ਆ ॥ ਤ ਬ ਮੁਝ ਕਉ ਭ
 ਗਾ ਵੇਤ ਕਾ ਭੈ ਉਤਪਤਿ ਹੂਆ ॥ ਤਾ ਤ ਪਰਜਾਇਹੁ ਜੇ ਰਾਜਾ ਕਉ ਸਰਬ ਦਾਇਹੀ ਬ
 ਚਨ ਸੁਵਣ ਕਰਣੇ ਚਾਹੀ ਤੇ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜੀਨਾ ਵੀਜੁ ਗਾਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਰਾਜਾ ਕਉ
 ਮੇਸਾ ਅਭਿ ਆਸੁਨ ਹੀ ਚਾਹੀ ਤਾ ਜੇ ਮੇਤੋ ਕਿ ਸੀ ਕਉ ਪਰਿ ਰੰਗੁਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਤ ਤੇ
 ਅਪਣੇ ਸਰਬ ਮੰਤ੍ਰੀ ਅਹੁ ॥ ਅਰੁ ਪਰਧਾਨ ਹੁ ॥ ਅਰੁ ਸੈਨਾ ਪਤੀ ਅਹੁ ਕਉ ਪਾਪ ਤੇ
 ਵਿਵਰਜਤ ਕਰੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਨ ਕੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਰ ਕੈ ਭੀ ਰਾਜੇ ਹੀ ਕਉ ਤਾ ਜਨਾ ਹੋਤੀ
 ਹੈ ॥ ਏ ਸੀ ਪਰਏ ਕ ਪਰਮ ਗਾਰਾਜੇ ਨੇ ਅਪਣੇ ਪਰਧਾਨ ਹੁ ਕੀ ਚਿਹੁ ਪਾਤੀ ਲਿਖੀ ਬੀ ॥
 ਜੇ ਭਾਗਵਾਨ ਪਰਧਾਨ ਉਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਕੋ ਰਾਜ ਕਰ ਪ੍ਰਜਾ ਸੁਖੇ ਨ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥ ਬ
 ਹੁ ਜਿਸੁ ਰਾਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰਜਾ ਪਰਮ ਹੀ ਟਹ ਜਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਦੁਖ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਸਿਰਾ
 ਜਾ ਭੀ ਮੰਦਰਾਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤ ਤੇ ਤੁਝ ਕਉ ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ ਪਰਵਾਣੇ ॥ ਜ ਬ ਤੂੰ ਅਚੇ
 ਤ ਹੋ ਕਾਰਿ ਭੋਗ ਹੁਵੇ ਖੇਲਿ ਖਟਹੋ ਵਹਿ ਗਾ ॥ ਤ ਬ ਤੇਰੀ ਸਭੁ ਹੀ ਸੈਨਾ ਦੁਖੁ ਦਾਇਕ ਅ
 ਰੁ ਲਿਪਟ ਹੋ ਜਾਵੈ ਗੀ ॥ ਅਰੁ ਧਿਕ ਭੋਗੀ ਪੁਰਖੁ ਪਸੂ ਕੀ ਨਿਅੰਤੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਪ
 ਸੂ ਹਰੇ ਤਿਨ ਹੁ ਕਉ ਖਾਇ ਕਾਰਿ ਬਡਾ ਅਸਭੂ ਲਹੇਤਾ ਹੈ ॥ ਤ ਬ ਉਸ ਕੋ ਸਗੀਰ ਕੀ ਅ
 ਸਭੂ ਲਤਾ ਹੀ ਉਸ ਕੋ ਨਾਸ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਏ ਸੀ ਪਰਮ ਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥
 ਜੇ ਜਿਸ ਰਾਜਾ ਕਾ ਕੋਈ ਪਰਧਾਨ ਪਾਪ ਕਰਮੀ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਰਾਜਾ ਉਸ ਕਉ ਤਾ ਜਨਾ
 ਨਾ ਕਰੈ ॥ ਤ ਬ ਉਸ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲੁ ਰਾਜਾ ਹੀ ਕਉ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ਤ ਬ ਰਾਜਾ ਕਉ ਇਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਇਆ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਾਇਆ ਵਿਖੇ ਅਸ ਕਤਿ ਹੋ ਕਾਰਿ ਪਰਮਾਰ ਬ
 ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਵਣਾ ਬਡੀ ਮੁਰਖਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਅਰੁ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ॥ ਸੋ
 ਸਭੁ ਹੀ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੇਸਨ ਕੇ ਅਰਥੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਮਨੇ ਰ ਬਹੁ ਕੇ ਨ ਮਿਤ੍ਰ ਮੇਰਾ

ਧਰਮਨਸਟਕੀਆਚਾਹਤੇਹੈ। ਸੋਜਬਮੇਇਨਕੇਵੁਸੀਕਾਰਹੋਕਰਿਧਰਮਤੇਵੇਮੁਖਰ
 ਹੋਗਾ। ਤਬਮੇਨਿਰਸਿਦੇਹਨਰਕਗਾਮੀਹੋਵਉਗਾ। ਸੋਜਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚਾਰਕਰ
 ਦੇਖੀਅੰਤਉਹਿਹੁਸਰੁਹੀਮੇਰੇਸਤ੍ਰੇਹੈ। ਤਤੇਜੋਰਾਜਾਪੁਣੇਮੰਤ੍ਰੀਅਹੁਅਰੁਸੈਨ
 ਕਉਪਾਪਹੁਤੇਵਿਵਰਜਤਕਰੈ। ਤਬਇਸਕਾਫਿਸਟਾਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਜੇਸੇਕੋਈਪੁ
 ਰੁਖੁਅਪੁਣੀਇਸਤ੍ਰੀ। ਅਰੁਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕਹੁਕਉਪਾਪਕਰਮਹੁਵਿਖੇਲਗਾਵੈ। ਪਰ
 ਇਹੁਜੋਧਰਮਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਵਿਖੇਜਨਹੁਨੇਕਹੀਹੈ। ਸੋਇਸਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕੀਪਾਲਨਾ
 ਵਹੀਪੁਰੁਖੁਕਰਤਹੈ। ਜਿਸਨੇਅਪੁਣੇਸਰੀਰਕਉਧਰਮਕੀਨੀਤਾਵਿਖੇਫਿਕਰੀ
 ਅਸਿਸਰੀਰਕਉਧਰਮਕੀਨੀਤਾਵਿਖੇਰਾਖਣਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਬੁਧਕਉਪਰਕ੍ਰੇਧਅ
 ਰੁਭੇਗਹੁਕਉਪਾਪਲਨਹੋਣੇਦੇਵੈ। ਪਰਬਹੁਤਲੋਕਤਉਮੇਸੇਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਮਨੇ
 ਮਨੇਰਬਹੁਕੇਸਿਪੂਰਨਕਰਣੇਨੀਮਤਜਤਨਕਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਬੁਧਿਕਉਭੀਇਨਹੀਕਾਰਜ
 ਹੁਵਿਖੇਲਗਾਵਤੇਹੈ। ਸੋਜਿਸਨੇਬੁਧਿਰੂਪੀਦੇਵਤਾਕਉਕਾਮੁਕ੍ਰਿਪੂਰੁਪੀਦੁਸਟਹੁਕੇਹਾ
 ਥਾਵਿਖੇਬਾਂਧਦੀਆਹੈ। ਸੋਮੇਸੇਪੁਰੁਖਤੇਪੁਜਕਉਪਰਿਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਧਰਮਕੀਨੀਤਿ
 ਨਹੀਹੋਸਕਤੀ। ਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਪ੍ਰਥਮੇਵੀਚਾਰਰੂਪੀਸੂਰਜਰਿਦੇਵਿਖੇਉਤਪਤਿ
 ਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਤਉਸਕਾਪ੍ਰਕਾਸੁਇਤ੍ਰੀਆਦਿਕਹੁਵਿਖੇਵਰਤਮਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਇ
 ਸਤੇਪੀਛੇਓਹੀਪ੍ਰਕਾਸਸਰਬਪੁਜਾਉਪਰਉਜਿਅਗਕਰਤਾਹੈ। ਤਤੇਜੋਪੁਰੁਖਮੇ
 ਸੇਸੂਰਜਬਿਨਾਪ੍ਰਕਾਸਕੀਆਸਾਰਾਖਤੇਹੈ। ਸੋਅਜੇਗੁਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਧ
 ਰਮਕੀਬੁਧਤੇਵੀਚਾਰਉਪਜਤਾਹੈ। ਅਰੁਧਰਮਬੁਧਤਿਸਕਾਨਾਮੁਹੈ। ਜਿਸਰਬਕਰ
 ਤਤਹੁਕੇਭੇਦਕਉਸਮਣੈ। ਅਰੁਇਸਵਾਰਤਕਉਵੀਚਾਰਕਰਕੇਦੇਖੇ। ਜੇਮੇਵੀਚ
 ਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਾਤਿਅਗੁਕਿਸਨੀਮਤਕਰਤਾਹੈ। ਸੋਜਬਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਭੇਜਨਹੁ
 ਨੀਮਤਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਉਤਿਆਗੇ। ਤਬਮੇਸੇਜਾਣੇਜੇਖਾਨਪਾਨਕੀਅਭਿ
 ਲਾਖਾਤਉਪਸੁਅੰਹੁਕਾਸੁਭਾਵਕੀਹੈ। ਕਾਹਤੇਜੇਜਿਸਕਉਖਾਨਪਾਨਕੀਅਭਿਲਾ
 ਖਾਤਿਸਨਾਅਧਿਕਹੈ। ਸੋਜਦਪਛੁਦੇਖਣੇਮਾਤ੍ਰਮਾਨੁਖਹੁਕੇਸਮਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁ
 ਜੇਸੇਵਰਵਸਤ੍ਰਹੁਕੇਨੀਮਤਧਰਮਕਾਤਿਆਗੁਕਰੈ। ਸੋਸਿਗਾਰੁਬਣਾਵਣਾਇਸਤ੍ਰੀ
 ਅਹੁਕਾਕਾਮੁਹੈ। ਅਰੁਜਬਅਪਣੇਕ੍ਰੇਧਕੇਨੀਮਤਧਰਮਕਉਤਿਆਗਦੇਵੈ। ਤਉ
 ਹੀਸਿੰਘਹੁਅਰੁਸਿਆਲਹੁਕੀਨਿਆਈਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਲੋਕਹੁਕੀਮਾਨਕੇਨ
 ਮਤਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਉਤਿਆਗੇ। ਤਉਕੀਬਡੀਮੂਰਖਤਾਹੈ। ਕਾਹਤੇਜੇ
 ਜਬਵੀਚਾਰਕਰਕੇਦੇਖੀਅੰਤਉਹਿਹੁਸਰੁਹੀਲੋਕਅਪੁਣੇਪ੍ਰੇਜਨਕੇਅਰਬੀਹੈ। ਅਰੁ

ਅਪਣੇ ਰੋਗ ਹੁਕਮਿ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਇਹ ਹੈ।
 ਜੇ ਜਬ ਉਨ ਕਾ ਸੁਆਰਥ ਭੁਗਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਸਰੁ ਹੀ ਇਸ ਕੇ ਸਤ੍ਰੁ ਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ
 ਕੇ ਸਤ੍ਰੁ ਅਹੁ ਕੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਤੁ ਅਜੇ ਇਨ ਕੇ ਸਨਬੰ
 ਧੀ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਟਹਲੁ ਏ ਅਉਰ ਸਰੁ ਹੀ ਲੋਕ ਅਪਣੇ ਸੁਆਰਥ ਕੇ ਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਬ੍ਰ
 ਧਵਾਨ ਪੁਰੁਖੁ ਵੀ ਹੈ ਜੇ ਅਸੇ ਰੇਦ ਕਉਰੁ ਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝੈ। ਅਰੁ ਪਦਾਰਥ ਹੁ
 ਕੀ ਅਸਬੁਲਤਾ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੈ। ਪਰ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਅਸੀ
 ਸਮਝਿ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀ ਹੁਈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਟਕ ਗੀਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖੁ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰ
 ਧਿ ਹੀ ਨਹੀ ਸੋ ਵੀਚਾਰ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਵਾ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੀ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਅਰੁ ਜੇ ਵੀ
 ਚਾਰ ਤੇ ਹੀ ਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਨਰ ਕਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ
 ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਗੁਣੁ ਕਾ ਬੀਜੁ ਬੁਧਿ ਹੈ। ਬਹੁ ਬ੍ਰਿਹਤ ਸਵੀਜੁ ਗਤਿ
 ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਰਾਜਿ ਅਹੁ ਵਿਖੇ ਅਵਸਥਾ ਅਭਿਮਾਨ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਭਿਮਾ
 ਨ ਕਰ ਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਕ੍ਰੋਧ ਹੀ ਇਸ ਕੀ ਬੁਧਿ ਕਾ ਪਰਮ ਸਤ੍ਰੁ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਰਾ
 ਜਾ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਉ ਕ੍ਰੋਧ ਕੇ ਵਿਘਨ ਹੁਕਉ ਪਛਾਣੇ।
 ਬਹੁ ਜਨ ਬਾਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਕਿਸੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਕ੍ਰੋਧ ਉਪਜਣੇ ਲਾਗੇ। ਤਬ ਜਤਨ
 ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਕਉ ਦਇਆ ਅਰੁ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਵਿਖੇ ਝਿੜਕੇ। ਅਰੁ
 ਇਉਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਜੇ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕਾ ਪਰਮ ਹੈ। ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਣਾ ਅੰ
 ਸਰ ਹੁਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖੁ ਵਚਨ ਹੁਕਰ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕੀ ਅਵਗਿ
 ਆ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਉ ਪਰਮ ਅਵਸਥਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਆ
 ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਰਾਜੇ ਕਉ ਅਸੇ ਸਮੇਂ ਵਿਖੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿ ਆਚਾਹੀਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਜਬ ਦੁਰਬ ਚਨ ਕਰਣੇ ਹਾ ਪੁਰੁਖੁ ਸਾਹੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਉਹੀ ਉਸ ਕਾ ਉਪਕਾਰ
 ਜਾਨਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਝੂਠੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਧਿਕ ਉਪਕਾਰ ਜਾਨਣਾ
 ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਉਸ ਕੇ ਵਚਨ ਕਉ ਸੁਣ ਕਰ ਸਹਣ ਸੀਲ ਹੋਵੈ ਗਾ
 । ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਸੁਰੁ ਕਰਮ ਹੁਕਾ ਫਲੁ ਇਸ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰ
 ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖੁ ਕਉ ਕਹਾ ਬਾ। ਜੇ ਅਮਕਾ ਪੁਰੁਖੁ ਅਸਾ ਬਲਵਾਨੁ ਹੈ
 । ਜੇ ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਜੁਪ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਗਿਰਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਹੁਕੇ
 ਹਾ ਜੇ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਜੀਤਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਬਲਵਾਨੁ ਕਹੀਤਾ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਨੁਖ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨੇ ਅਰੁ ਗਿਰਾਵੇ ਹਾ ਕਉ ਤਉ ਬਲੀ ਕਹਣਾ ਅਜੇ

ਗੁਰੇ। ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਧਰਮਵਨਪੁਰਖਕਾਲਛੁਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਦਪ
 ਕ੍ਰੋਧਵਨਪੁਰਖੁਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਵੀਚਾਰੁਕੀਮਿਜਾਦਾਕਾਤਿਆਗੁਨਕਰੇ। ਅਰੁਹੋਤਾ
 ਅਨਹੋਤਾਵਚਨਨਕਹੈ। ਅਰੁਜਬਕਿਸੀਪਰਅਧਿਕਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈਤਉਭੀਜਬਾਰਥਕ
 ਉਭੁਲਾਇਨਦੇਵੈ। ਅਰੁਜਦਪਸਮੁੱਥਭੀਹੋਵੈਤਉਭੀਅਪੁਣੀਮਿਜਾਦਾਤੇਉਲਿਘ
 ਤਨਹੋਵੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਿਸਪੁਰਖਕੋਪੀਰਜਅਰੁਕ੍ਰੋਧ
 ਕਉਪਹੀਧਿਆਕਰਕੈਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਨਦੇਖੀਐ। ਤਬਲਗਉਸਪਰਪ੍ਰਤੀਤਕਰ
 ਏ। ਅਜੇਗਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਰਾਜਪੁਤ੍ਰਚਟਸਾਲਵਿਖੇਪੜਨੇ
 ਕਉਜਾਤਾਥਾ। ਤਬਕੋਈਦੁਸਟਆਇਕਰਿਉਸਕਉਦਰਬਚਨਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਬ
 ਹੁਰਾਜਪੁਤ੍ਰਕੋਟਹਲੂਏਕ੍ਰੋਧਵਨਹੋਇਕਰਿਉਸਦੁਸਟਕਉਮਾਰਣੇਕੀਮਨਸਾਕਰ
 ਤਭੁਏ। ਤਬਰਾਜਪੁਤ੍ਰਨੇਅਪੁਣੇਟਹਿਲੂਆਕਉਵਰਜਤਕੀਆ। ਅਰੁਉਸਦੁਸਟਕਉ
 ਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਜੇਹੋਭਾਈਹਮਾਰੇਵਿਖੇਤਉਐਸੇਅਵਗਣੇਹੈ। ਜੇਤੂੰਉਨਕਉਜਾਣ
 ਤਹੀਨਹੀ। ਪਰਤੁਸੁਕਉਕਛੁਅਰਬੁਹੋਵੈਤਬਪ੍ਰਸਿਧਿਕਰਹਾ। ਬਹੁਤੁਇਹਵਚਨ
 ਸੁਣਕਰਿਉਦੁਸਟਲੱਜਾਮਾਨਹੁਇਆ। ਤਬਰਾਜਪੁਤ੍ਰਨੇਅਪਣੇਗਲੇਕਾਬਸਤ੍ਰ
 ਅਰੁਸਹਿਸੁਰੁਪਣੀਯਾਉਸਕਉਦੀਆ। ਅਰੁਵਹੁਪੁਰਖਲੇਕਰਿਉਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਿ
 ਏਲਾਗਾ। ਨਿਰਸੰਦੇਹਤੂੰਮਹਾਪੁਰਖਕੀਸਿਤਾਨਹੈ। ਬਹੁਤੁਉਸੀਰਾਜਪੁਤ੍ਰਕੀਅਵਰ
 ਵਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਸਮੇਦੇਇਵਰਅਪੁਣੇਟਹਲੂਏਕਉਬੁਲਾਵਤਭੁਇਆ। ਅਰੁਵ
 ਹਿਲੂਆਤੂਸਨੀਹੀਰਹਾ। ਤਬਉਸਕੋਨਿਕਇਜਾਇਕਰਿਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਜੇਮੇਨੇਤੁਸੁਕ
 ਉਂਦੇਇਵਰਬੁਲਾਇਆ। ਤੇਨੇਸੁਣਿਅਹੀਨਹੀ। ਤਬਦਹਲੂਏਨੇਕਹਾਜੇਮੇਤਉਤੁਮਾ
 ਰਾਵਚਨਸੁਣਿਅਥਾ। ਪਰਮੇਤੁਮਾਰੀਸਹਿਣਸੀਲਤਾਕਉਜਾਣਕਰਿਨਿਰਭੈਹੋਕਹਾ
 ਥਾ। ਜੇਇਸਅਵਿਗਿਆਕਰਕੈਤਾਨਾਨਕਹਹਿਗੇ। ਤਬਦਹਰਾਜਪੁਤ੍ਰਕਹਣੇਲਾ
 ਗਾ। ਜੇਤਮਾਰੇਉਪਰਇਹਭੀਬਡਾਮਹਾਰਾਜਕਾਉਪਕਾਰਹੈ। ਜੇਮੇਰਾਟਹਿਲੂਆਮੇ
 ਰੋਕ੍ਰੋਧਤੇਨਿਰਭੈਹੁਆਹੈ। ਬਹੁਤੁਕਿਸੀਅਵਰਸਿਤਜਨਕੋਟਹਿਲੂਏਨੇਗਹਿਕੋਪਸੁਕਾ
 ਪਾਵਤੇਤੁਰਾਰਿਆਥਾ। ਤਬਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾ। ਜੇਤੈਨੇਇਸਾਬਚਾਰੇਕਉਦਖਕਉ
 ਦੀਆ। ਬਹੁਤੁਟਹਿਲੂਆਕਹਤਿਭੁਇਆ। ਜੇਤੁਮਾਰੇਪੀਰਜਅਰੁਕ੍ਰੋਧਕੀਪਹੀ
 ਖਿਆਕੇਨੀਮਤਮੇਨੇਏਹਅਵਗਿਆਕਰੀਹੈ। ਤਬਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾ। ਜੇਮੇਸਹਿਣਸੀ
 ਲਤਾਕਰਕੈਕ੍ਰੋਧਹੀਕਉਲਜਾਮਾਨਕਰਉਗਾ। ਇਤਨਾਕਹਿਕਰਿਮੇਲਲੀਏਹੁ
 ਏਟਹਲੂਏਕਉਮੁਕਤਿਕਰਦੀਆ। ਬਹੁਤੁਉਸਹੀਸਿਤਜਨਕਉਕੋਈਦੁਸਟਦੁਰਬ

ਚਨਕਾਹਣੇ ਲਾਗਾ ਥਾ। ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੁਝ ਅਰੁ ਗਵਤ ਵਿਖੇ ਕੋਤੀ ਆਪਾ
 ਟੀਆ ਹੋ ਕਠਨਾ ਜੇਜ ਬਮੇਉ ਨ ਤੇਉ ਲਿਪਤ ਹੁਆ ਤਉ ਭੀ ਤੇਰੇ ਦੁਰ ਬਚਨੁ ਕਾਭੈ ਕੋਉ
 ਨਹੀ। ਅਰੁ ਜਬ ਮੇਉ ਨ ਕਉ ਲਿਪਨ ਸਾਕਿ ਆਜ ਬਜੈ ਸਾਤੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ
 ਮੇਨੀ ਢਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋ ਤੇ ਪੁਰਖ ਖਿਆ ਅਰੁ ਸਹਿਣ ਸੀ
 ਲਤਾ ਕਰ ਕੈ ਮਹਾਰੀ ਭੀ ਰਪਦ ਕਉ ਪਾਵਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਾਕਿ ਹਸਤ ਪਰਮਾ ਵਿਖੇ ਵਰਤਤੈ
 ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਮਹਾ ਸੁਰਮੇ ਵਿਰਕਤ ਚਿਤ ਕਹੀ ਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਛਾਇ ਉਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀ
 ਮ੍ਰਿਜਾ ਵਾਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਕਰ ਕੇ ਪਕੇ ਵਸੀ ਕਰਹੇ ਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਨਿਰਸਿ ਦੇ ਹਵਸੀ ਕਰਹੇ ਤਾ ਹੈ। ਸੋ
 ਨਿਰਸਿ ਦੇ ਹਵਸੁ ਨ ਰਕਗਾ ਮੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਸਮਥ ਹੋ ਕਰਿ ਅਪੁਣੇ ਕੋ ਪਕਉ ਭਫ
 ਨ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਹਾਰਾਜ ਉਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਪਰਮਾ ਨਿਦ ਕਰਿ ਪੁਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਪਰਜਾ ਇਹੁ ਜੇ ਜਿਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ਬੁਧਿ ਪਰਮਾ ਕੀ ਬੁਧਿ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਜੇ ਤੇ ਵ
 ਰਨ ਅਰੁ ਜੁਗਤਾ ਮੇਨੇ ਵਰਨ ਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੋ ਇਤਨਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸੁ ਤਿਨ ਕਉ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਅ
 ਰੁ ਜਿਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਮੇਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਿ ਕੋ ਮਲ ਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਜਾਣੀ ਮੇਜੇ ਰੁਗਵੀਤ ਪਰਉਸ ਕੀ
 ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੀ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਥਾਇ ਹੁਜੇ ਵਚਨ ਕਰ ਕੇ ਰੁਗਵੀਤ ਕਉ ਸਤ ਕਹਣਾ ਅਵਰ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਰੁਗਵੀਤ ਕਉ ਸਤਿ ਜਾਨਣਾ ਅਵਰ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਛਲਾ ਅਰੁ
 ਰੰਗ ਕਰ ਕੈ ਪਨ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਪਾਪ ਹੁਇ ਖੇਨਿ ਹਸਿ ਕੋ ਕਰਿ ਵਰਤੈ। ਤਬ ਕਿ
 ਉ ਕਰ ਜਾਣੀ ਮੇਜੇ ਉਸ ਨੇ ਰੁਗਵੀਤ ਕਉ ਸਤਿ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਤਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਖੁ ਵ
 ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਵਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵੈ॥੧॥ ॥ ਇਤਿ ਰਾਜ

ਨੀਤ ਵਰਨ ਨੇ ਨਾਮੁ ਸਰਗਾ॥

✽ ✽ ✽

॥ ✽ ✽ ✽ ✽

੧ ਉਸਤਿ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਅਥ ਵਿਕਾਰਨ ਖੇਪ ਪ੍ਰ

ਕਰਣੇ ਅਵਿਸਰ ਗਵਿਖੇ ਮਨ ਕਾ ਜਤਨ ਅਰੁ ਕੋਰ ਸੁਭਾ ਵਕਉ ਪਚਾਰ ਵਰਨ ਨ ਹੋਵੈ ਗ
 ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਨਉ ਵਿਗਾਹ ਚਲਹਿ ਗੇ। ਸਿਮੇ ਪ੍ਰਥਮ ਵਿਗਾਹ ਵਿਖੇ ਰੁਲੇ
 ਸੁਭਾ ਵਕੀ ਉਸਤਿ ਤਿਵਰਨ ਨ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਭੀ ਰੁਲੇ ਹੀ ਸੁ
 ਭਾ ਵਕਰ ਕੈ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਉਸਤਿ ਤਿਕਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਰੁ
 ਗਵੀਤ ਨੇ ਰੁਲੇ ਸੁਭਾ ਵਕੇ ਸਿ ਪੁਰਨ ਕਰਨੇ ਕਉ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਮੁਝ ਕਉ ਰੁਨਿਆ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਉਤਮ ਪਦਾਰਥ ਰੁਲਾ ਸੁਭਾ ਉਹੀ ਹੋਵੈ
 ਗਾ॥ ਬਹੁ ਛਾਇ ਕਮਾਨੁ ਖਮਾ ਪੁਰਖੁ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਥਾ॥ ਅਰੁ ਪੁਛਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ

ਧਰਮਾਕਿਆਹੈ। ਤਬ ਮਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾਵੀ ਪਰਮੇਸਰੇ। ਅਸੇ ਹੀ ਇਕ
 ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ ਉਤਮ ਕਰਤ ਤਕਿਆਹੈ। ਤਬ ਮਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ।
 ਜੇ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾਉ ਸਰਬ ਕਰਤ ਤੇ ਉਤਮ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਮਾਨੁ ਖਨੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਕੁ
 ਉਕਹਾ ਥਾ। ਜੇ ਮੁਝ ਕਉ ਕਛੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਹਾ। ਤਬ ਮਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਜਿਸ ਅ
 ਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਤੂੰ ਹੋਵਹਿ ਤਹਾ ਹੀ ਸਾਣੀ ਕੇ ਭੈ ਸਿ ਜੁਗਾਤਿ ਹੋਹਾ। ਅਰੁ ਜ ਬਕੇਈ ਤੇਰੇ ਸਾਥ
 ਬੁਰਾਈ ਕਰੇ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਭੀ ਭੁਲਾਈ ਕਰਹਾ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਜੀਵ ਹੁਸਾ ਬੁਲੇ ਸੁ
 ਰਾਵੁ ਸਹਤ ਮਿਲਾਪ ਕਰਹਾ। ਅਰੁ ਮਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਭਗਵੰਤ
 ਨੇ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾਉ ਦੀਆਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਾ ਮਸਤ ਕਪੂਸਿਨ ਤਾ ਸਹਤ ਖੁਲਾ ਰਹਿਤਾਹੈ।
 ਸਿਨਰ ਕਹੁ ਕੀ ਅਗਨਿ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਜਲ ਤਾ। ਅਰੁ ਮਹਾਪੁਰਖ ਕਉ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁ ਖਨੇ ਕ
 ਹਾ ਥਾ। ਜੇ ਅਮਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਿਨ ਕਉ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖਤੀਹੈ। ਅਰੁ ਰਾਤ ਕਉ ਜਾਗਣ ਕਰ
 ਤੀਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ। ਪਰ ਉਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵੁ ਬੁਰਾਹੈ। ਜੇ ਪ
 ਰੇਸੀ ਅਹੁ ਕਉ ਦੁਰਬ ਚਨ ਕਹਿ ਕਰਦੁ ਖਾਵਤੀਹੈ। ਤਬ ਮਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਨਿਰ
 ਸਿ ਦੇਹ ਵਹੁਇ ਸਤ੍ਰੀ ਨਰ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗੀ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਬੁਰਾ ਸੁਭਾਵੁ
 ਭਜਨ ਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾ ਸੁਕਰਤਾਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਮਾਖੀ ਅਰੁ ਮੀਨਾ ਈ ਕਉ ਖਟਾਈ ਨਾ ਸਕਰ
 ਤੀਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾਵੁ ਪਾਪਹੁ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਤਾਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸੂਰਜ ਕੀ
 ਉਸਨਤ ਕਹਿ ਵਰਛ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾਪੁਰਖ ਸਾਣੀ ਕੇ ਅਗੇ ਇਉਂ ਭੀ ਅ
 ਰਦਾ ਸਕਰਤਾ ਥਾ। ਜੇ ਹੋਸਾਣੀ ਅਪੁਨੀ ਦਯਾ ਕਹਿ ਜੇ ਸੇ ਤੁਮਨੇ ਹਮਾਰਾ ਸਰੀਰ ਸੁੰਦਰਿ
 ਬਨਾਇਆਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਸੁਭਾਉ ਭੀ ਭੁਲਾ ਕਰਹਾ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਤੇ ਬੇਜੇ
 ਮੁਝ ਕਉ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾਉ ਅਰੁ ਅਰੇ ਗਤਾ ਦੇਵਹਾ। ਬਹੁੜ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਤੇ ਪੁਛਿ
 ਆ ਥਾ। ਜੇ ਭੁਗਵੰਤ ਜੇ ਕਛੁ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਦੇਤਾਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਹੁਇ ਖੇ ਭੁਲਾ ਪਦਾਰ
 ਥੁ ਕਿਆਹੈ। ਤਬ ਮਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾਉ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਤੇ ਵਸੇ ਖਹੈ
 । ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਸਾਣੀ ਲੋਕ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਕ ਵਰ ਮਹਾਪੁਰਖ ਕੇ ਨਿ
 ਕਟ ਥਾ। ਤਬ ਉਨ ਹੁਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੈਂ ਇਕ ਵਰ ਅਸਚਰਜ ਦੇਖਿਆਹੈ। ਜੇ ਇਕ ਪੁ
 ਰਖ ਮੁਝ ਕਉ ਗਿਰੀ ਅਹੁ ਅਵਿਸਟਿ ਆਇਆ ਥਾ। ਸਾਣੀ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਬੀਚ ਬ
 ਰਾਪਟ ਲਥਾ। ਪਰ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾਉ ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਹਿਰੇ ਵਿਖੇ ਆਇਆ ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਤਬ
 ਉਸ ਨੇ ਪਟਲ ਕਉ ਦੂਰ ਕੀਆ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਭੁਗਵੰਤ ਨੇ ਸਾਥੀ ਮਿਲਾਇ
 ਲਿਆ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਇਹੁ ਮਨੁ ਖੁਲੇ ਸੁਭਾਵੁ ਕਰ ਕੈ ਕਪਟ ਬਿਨਾ ਹੀ

ਸੀਅਵਸਥਾਕਉਪਾਪਤਿਹੈ। ਸੇਭਲੇਸੁਭਾਵਕਰਿਕੈਜਤਨਬਿਨਾਹੀਪਾਵਤਾਹੈ।
 ਪਰੁਇਸੁਭਲੇਸੁਭਾਵਹੀਸਿਪੂਰਨਤਾਮਹਾਪੁਰੁਖਹੀਵਿਖੇਪਾਈਜਾਤੀਥੀ। ਸੇ
 ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਠੇੜਵਿਖੇਮਹਾਪੁਰੁਖਬੈਠਾਥਾ। ਤਬਉਹਾਇ
 ਸਤੀਆਨਿਤੁਰਹੈ। ਇਕਰਿਉਚੇਸਬਦਕਰਨਲਾਗੀਆ। ਬਹੁੜਜਬਉਹਾਉਮ
 ਰਆਇਨਿਕਸਿਆ। ਤਬਵਹੁਇਸਤੀਆਚਪਲਤਾਕਉਛਾਰਿਕੈਮੋਨਕਰਬੈਠੀ
 ਆ। ਤਬਉਮਰਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਜੇਹੇਪੁਰਖਹੁਤਮਹਨੇਮਹਾਪੁਰੁਖਕਭੈਨਕੀਆ
 ਆਰੁਪੁਸ਼ਟਕਉਦੇਖਕਰਮੋਨਕਰਬੈਠੀਆਹੈ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਕਹਾਜੇਮਹਾਪੁਰੁਖ
 ਕਾਸੁਭਾਉਅਤਿਕੋਮਲਹੈ। ਅਰੁਤੇਰਾਸੁਭਾਉਉਨਤੇਕਰੇਰਹੈ। ਤਾਤੇਹਮਤੁਮਤੇਰੁ
 ਤੀਆਹੈ। ਬਹੁੜਮਹਾਪੁਰੁਖਉਮਰਕਉਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਜੇਹੇਉਮਰਜਬਤੁਸ਼ਟਕਉਜ
 ਬਸੇਤਾਨਦੇਖੇਤਉਭੀਤੇਰੇਤੇਜਕਰਿਭੁਗਜਾਵੈ। ਅਰੁਠਹਿਰਨਸਕੈ। ਇਸਪ੍ਰਕਾ
 ਰਉਮਰਕੀਮਨੇਹਾਰਕਰਤੁਏ। ਅਰੁਪ੍ਰਸਨਕੀਆ। ਬਹੁੜਇਕਅਵਰਭੀਸਾ
 ਈਲੋਕਥਾ। ਜੇਸਿਜੋਗਕੋਪਾਇਕਰਕਿਸੀਪੁਰੁਖਕੋਸਾਥਮਾਰਗਾਵਿਖੇਸਿਗੀਹੁਏ।
 ਬਹੁੜਜਬਉਸਤੇਬਿਛੜੇਤਬਰੇਵਨੇਲਾਗੇ। ਤਬਲੇਗਾਹੁਨੇਪੂਛਿਆਜੇਤੁਮਕਿ
 ਸਨਾਮਿਤਰੁਦਨਕਰਹੈ। ਬਹੁੜਉਸਸਾਂਈਲੋਕਨੇਕਹਾ। ਜੇਏਹਪੁਰੁਖਮੁਸ਼ਤੇ
 ਬਿਛੜਿਆਹੈ। ਪਰਉਸਕਾਬੁਰਾਸੁਭਾਉਉਸਹੀਕੇਪਾਸਰਹਾ। ਅਰੁਵਰਨਹੁਆ
 ਤਾਤੇਮੇਰੁਦਨਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਅਬੁਬਕਰਕਿਤਾਈਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਠਕੀਰੀਭੁਲੇ
 ਸੁਭਾਵਕਾਨਾਪੁਰੇ। ਤਾਤੇਜਿਸਕਾਭਲਾਸੁਭਾਉਹੈ। ਸੇਉਤਮਠਕੀਰੁਹੈ। ਅਰੁਇਕ
 ਅਵਰਸਾਂਈਲੋਕਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਕਠੇਰਸੁਭਾਉਮੇਸਾਪਾਪੁਰੇ। ਜੇਇਸਕੇਹੋਤੇ
 ਕੋਈਸੁਭਗੁਣਭੀਲਾਭਦਾਇਕਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਕੋਮਲਸੁਭਾਉਮੇਸਾਭੁਜਨਹੈ।
 ਜੇਇਸਕਰਕੈਸਰਬਪਾਪਹੁਕਾਨਾਮੁਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਕੋਈਅਵਗੁਣਾਵਿਘਨਨ
 ਹੀਕਰਸਕਤਾ॥੧॥ * * * ॥ ਅਬਦੂਸਰੇਵਿਭਾਗਾਵਿਖੇਭੁਲੇਸੁ
 ਭਾਵਕਾਵਰਨਨਹੈਵੈਗਾ॥ ਤਾਤੇਜਾਣਤੂੰਜੇਭਲੇਸੁਭਾਵਕੈਨਿਰਨੇਵਿਖੇਬ
 ਹੁਤਪ੍ਰਕਾਰਕੇਵਰਨਆਏਹੈ। ਪਰੁਭਲੇਸੁਭਾਵਕੀਸਿਪੂਰਨਤਾਕਿਸੀਨੇਨਹੀਕਹੀ
 ਜੇਸੇਕਿਸੀਨੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਮਸਤਕਪ੍ਰਸਿਨਰਾਖਣਾਭੀਭੁਲਾਸੁਭਾਉਹੈ
 ਅਰੁਕਿਸੀਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਸਹਣਸੀਲਤਾਹੀਭਲਾਸੁਭਾਵਕੇਅੰਗਹੈ। ਪਰੁਸਿਪੂ
 ਰਨਭੁਲਾਸੁਭਾਵਇਸਹੀਕਾਨਾਮੁਨਹੀ। ਤਾਤੇਮੇਰੁਲੇਸੁਭਾਵਕੀਸਿਪੂਰਨਤਾਕਉ
 ਪ੍ਰਗਟਕਰਿਕਹਿਤਾਹੈ। ਸੇਮੇਸੇਜਾਣਤੂੰਜੇਇਸਮਾਨੁਪਕਉਦਹੁਪਦਾਰਬਹੁਕੇ

ਸਨਬੰਧਤੇਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਜੇਏਕਸਰੀਰਹੈਜੇਅਸਥੂਲਨੇਤ੍ਰਹੁਕਰਦੇਖਿਆ
 ਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਦੁਸਰਾਜੀਵਹੈ। ਸੋਉਸਕਉਬੁਧਿਕਰਪਛਾਣਸਕੀਤਾਹੈ। ਸੋਸ
 ਰੀਰਅਰੁਜੀਵਕੀਉਤ੍ਰਤਾਈਭੀਹੈ। ਅਰੁਕਰੁਪਤਾਭੀਹੈ। ਪਰਸਰੀਰਕੀਉਤ੍ਰ
 ਤਾਈਕਉਅਸਥੂਲਰੂਪਵੇਤ੍ਰਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਜੀਵਕੀਉਦਰਤਾਈਭੁਲੇਸੁਭਾਵ
 ਕਰਹੇਤੀਹੈ। ਪਰੁਅਸਥੂਲਰੂਪਵਾਨਭੀਉਸਹੀਕਉਕਹਤੇਹੈ। ਜਿਸਕੋਨੇਤ੍ਰਅਰੁ
 ਮਸਤਕਅਰੁਨਾਕਅਰੁਮੁਖਅਰੁਅਵਰਸਰਬਅੰਗਉਦਰਅਰੁਸਮਾਨਹੇਤੀਹੈ
 ਤੇਸੇਹੀਜੀਵਕੀਸਿਪੁਰਨਸਿਦਰਤਾਈਭੀਤਬਹੀਕਹੀਤੀਹੈ। ਸਬਇਸਪੁਰੁਖ
 ਵਿਖੇਚਾਰਗੁਣਸਮਾਨਪਾਏਜਾਵਹਿ। ਸੋਏਕਵਿਦਿਆਹੈ। ਅਰੁਦੁਸਰਾਭੁਗ
 ਹੁਕਾਜੀਤਣਾਹੈ। ਅਰੁਤੀਸਰਾਕੋਪਕਾਜੀਤਣਾਹੈ। ਅਰੁਚੇਥਾਵੀਚਾਰੁਹੈ। ਸੋ
 ਵੀਚਾਰੁਇਨਹੁਤੀਨਹੁਵਿਖੇਵਰਤਤਾਹੈ। ਪਰਪ੍ਰਥਮੇਜੇਵਿਦਿਆਕਹੀਥੀ।
 ਸੋਤਿਸਕਾਅਰਥਬੂਝਹੈ। ਅਰੁਵਸੇਖਤਾਇਸਕੀਇਹੁਹੈ। ਜੇਬੂਝਕਰਸਾਰੁਅ
 ਰਬੂਝਕਉਸੁਗਮਹੀਪਛਾਣਲੇਵੈ। ਬਹੁਤਬਚਨਅਰੁਕਰਤਤਕੀਭੁਲਾਈ। ਅਰੁ
 ਬੁਰਾਈਕੇਭੇਦਕਉਸਮਝੈ। ਅਰੁਇਉਭੀਜਾਣੈਜੇਇਹੁਪ੍ਰਤੀਤਭੂਭੀਹੈ। ਅਰੁਇ
 ਹੁਨਿਸਚਾਸਾਰਹੈ। ਸੋਜਬਵਚਨਅਰੁਕਰਤਤਅਰੁਸਚੇਨਿਸਚੇਕਉਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ
 ਜਾਣਤਾਹੈ। ਤਬਇਸਕੋਰਿਦੇਵਿਖੇਅਨਰੁਵਉਤਪਤਿਹੇਤਾਹੈ। ਸੋਅਨਰੁਵਸਰਬ
 ਸੁਭਗੁਣਹੁਕਾਮੂਲਹੈ। ਜੇਸੇਸਾਈਭੀਕਹਾਹੈ। ਸੋਜਿਸਪੁਰਖਕਉਅਨਰੁਵਪਾਪ
 ਤਿਹੁਆਹੈ। ਤਿਸਕਉਸਰਬਗੁਣਪ੍ਰਾਪਤਿਹੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਦੁਸਰਾਭੁਗਹੁਕਾਜੀਤਣਾ
 ਇਹੁਹੈ। ਜੇਭੁਗਭੀਇਸਪਰਪ੍ਰਬਲਹੋਵਹਿ। ਅਰੁਬੁਧਕੀਆਗਿਆਕੋਅਨੁਸਾਰ
 ਵਰਤਹਿ। ਅਰੁਵੀਚਾਰਕੀਆਗਿਆਮਨਣਇਸਕਉਸੁਗਮਹੋਵੈ। ਬਹੁਤੀ
 ਸਰਾਕੋਪਕਾਜੀਤਣਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਕੋਪਭੀਵੀਚਾਰਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਵਰਤੇ। ਅ
 ਰੁਵੀਚਾਰਕੀਆਗਿਆਕਉਉਲਪਕਰਿਕਿਸੀਕਉਦੁਖਾਵੈਨਹੀ। ਬਹੁਤੀਚ
 ਉਥਾਵੀਚਾਰੁਇਹੁਹੈ। ਜੇਵੀਚਾਰੁਕਾਬਲੁਇਨਹੁਤੀਨਹੁਵਿਖੇਵਰਤੇ। ਜੇਕੋਪਅ
 ਰੁਭੁਗਕਉਵਸੀਕਾਰੁਕਰੇ। ਅਰੁਵਿਦਿਆਕਉਸਮਾਨਰਾਖੇ। ਅਰੁਇਨਕਉ
 ਧਰਮਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਵਰਤਾਵੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਕੋਪਸਿਕਾਰੀਕੁਕਰਕੀਨਿਆਈ
 ਹੈ। ਅਰੁਭੁਗਪੇਕੋਕੀਨਿਆਈਹਹਿ। ਅਰੁਬੁਧਪ੍ਰੀਸਵਾਰਹੈ। ਸੋਕਬਹੁਮੇ
 ਸੋਹੇਤਾਹੈ। ਜੇਘੋਰਾਸਵਾਰਤੇਪ੍ਰਬਲਹੋਇਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਕਬਹੁਆਗਿਆਵਿ
 ਖੋਚਲਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਕੁਕਰਭੀਕਬਹੁਆਗਿਆਤੇਵਿਪਰਜੇਹੇਤਾਹੈ। ਪਰਜਬ

ਲਗਾਘੋੜਾ ਅਰੁ ਕੁ ਕਰਸਵਾਰਕੀ ਆਗਿਆ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਵੈ। ਤਬ ਲਗਸਵਾਰ ਕਉ
 ਸਿਕਾਰੁ ਹਾਥੁ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ। ਅਰੁ ਸਵਾਰ ਕਉ ਇਹੁ ਭੇਰੁ ਹਤਾਹੈ। ਜੇ ਮਤੁ ਘੋਰਾ ਪ੍ਰਬ
 ਲਹੇ ਕਰਮੁ ਸੁ ਕਉ ਗਿਰਾਇ ਦੇਵੈ। ਅਥਵਾ ਕੁ ਕਰਹੀ ਘਰ ਰੂਹੇ। ਤਤੇ ਵੀਚਾਰੁ ਕਾ
 ਅਰਥੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਨ ਕਉ ਅਪੁਨੇ ਵਸੀ ਕਾਰ ਕਰੇ। ਬਹੁ ਭੋਗ ਅਰੁ ਕੋ ਪਕਉ ਬੁਧਕ
 ਉਹਦਾ ਵੈ। ਅਰੁ ਕਬਹੂੰ ਕੋ ਪਕਰ ਕੈ ਭੋਗੁ ਕੇ ਬਲ ਕਉ ਨਾ ਸੁਕਰੇ। ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੇ ਭੋਗ
 ਰੁਕਉ ਹਰ ਕਰ ਦੂਰ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਕੋ ਪਕਉ ਭੋਗ ਅਥਵਾ ਮਾਨਕਾਲ ਲਚ ਦੇ ਕਰਿ ਵਸੀ
 ਕਾਰ ਕਰੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਨ੍ਹਦੇ ਨੇ ਕਉ ਅਪੁਨੇ ਅਪੀਨ ਰਾਖੇ। ਜੇ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਵਿ
 ਖੋਇਹੁ ਚਾਰ ਲੱਛਣ ਸਮਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਉ ਸੰਪੂਰਨ ਭੁਲੇ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲਾ ਕਹੀ
 ਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਲੱਛਣ ਨਹੀਂ ਵੈ। ਅਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸੰਪੂ
 ਰਨ ਭੁਲਾਨ ਹੀ ਕਹੀ ਤਾ। ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖ ਸੁਦਰ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰ ਅਥਵਾ ਨ
 ਕ ਅਥਵਾ ਕੋਈ ਅਵਰ ਅੰਗ ਕਰੁ ਪਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸੰਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਾਨੁ ਨਹੀਂ ਕਹੀ
 ਤਾ। ਤਤੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇ ਇਨ੍ਹ ਲੱਛਣ ਹੁਕੀ ਸੁਦਰਤਾ ਈ ਭੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਰੁ ਪਤਾ ਭੀ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਸੁਦਰਤਾ ਈ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿਖੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਰੁ ਪਤਾ ਵੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਹੋਤੀ ਹੈ।
 ਸੇਏ ਕੀ ਮੁਜਾਦਾ ਅਧਿਕ ਹੋਵੇ ਕੇ ਵਿਖੇ ਕਰੁ ਪਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਮੁਜਾਦਾ ਤੇ ਅ
 ਲਪਹੇ ਵੇ ਵਿਖੇ ਭੀ ਕਰੁ ਪਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਵਿਖੇ ਏਕ ਸੁਭ
 ਉਹੀ ਬਰਾਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾਰਿ ਕੇ ਅਵਰ ਭੀ ਅਨੇ ਕ ਸੁਭਾਵ ਬੁਰੇ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੇ
 ਹੈ। ਪਰੁ ਇਨ੍ਹ ਲੱਛਣ ਹੁਕੀ ਮੁਜਾਦਾ ਜੇ ਕਹੀ ਥੀ। ਸੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ
 ਜ ਬਵਿਦਿ ਆਹੀ ਮੁਜਾਦਾ ਤੇ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਮਲਿਨਤਾ ਵਿ
 ਖੇ ਪਸਰ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਤੇ ਚਪਲਤਾ ਈ ਅਰੁ ਚਤੁਰਾਈ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ ਭਾਅ ਭੀ ਮਾ
 ਨੀ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜ ਬਵਿਦਿ ਆਹੀ ਮੁਜਾਦਾ ਤੇ ਬੋਝੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਪੂਰਖਤਾ ਅਰੁ
 ਜਬਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਭਾਅ ਬਵਿਦਿ ਆਹੀ ਮੁਜਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ।
 ਤਬ ਉਸ ਤੇ ਵੀਚਾਰੁ ਅਰੁ ਸੁਮਤਿ ਅਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸਿਕਲ ਪਾ ਅਰੁ ਉਤਮ ਸੂਝਉ ਪਜਤੀ ਹੈ।
 ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜ ਬਕੋ ਪਕਾ ਬਲੁ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਭਿਮਾਨੁ ਅਰੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਅਰੁ
 ਦੁਖ ਬਚਨਾ ਅਰੁ ਬਠਾਵਣਾ ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੀ ਅਰੁ ਨਿਹਸਿ ਕਰੇ
 ਇਕਰਾ ਅਪਕਉ ਭਇ ਅਨਕ ਅਸਬਾਨ ਵਿਖੇ ਰੁਚਨਾ ਸੇ ਕੋ ਪਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਵਿਖੇ
 ਅਸੇ ਅਵਰੁ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜ ਬਕੋ ਪਹੀ ਮੁਜਾਦਾ ਵਿਖੇ ਅਲਪ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤਬ ਨਿਰਮਾਨਤਾ ਅਰੁ ਪਰਾਧੀਨਤਾ ਅਰੁ ਕਪਟ ਇਸ ਥੀ ਅਵਰ ਭੀ ਬੁਰੇ ਸੁਭਾਵ ਉ

ਪਜਤੋਹੈ। ਬਹੁੜਜ ਬਕੋਧਕਾ ਬਲੁ ਮਿਜਾਦ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਤਾਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਪੁਰਖ
ਕਾ ਚਿਤੁ ਫਿਰੇ ਹੋਤਾਹੈ। ਪੁਰਖ ਰਬ ਅਰੁ ਬਲੁ ਅਰੁ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਅਰੁ ਨਿਮਤਾ ਅ
ਰੁ ਇਸ ਕੀ ਆਈ ਅਨੇਕ ਸੁਭ ਗੁਣੁ ਕਉ ਪਾਵਤਾਹੈ। ਇਸੀ ਪੁਕਾਰ ਜਬ ਭੋਗੁ ਕ
ਬਲੁ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾਹੈ। ਤਬ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰੁ ਅਸੁਪਤਾ ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਅਰੁ ਈਰਖਾ
ਉਪਜਤੀਹੈ। ਬਹੁੜ ਲੋਭ ਕਰ ਕੇ ਪਨਵਾਨ ਹੁਤੇ ਅਪਮਾਨ ਕਉ ਖੇਚਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਰਧ
ਨ ਹੁਕਾ ਨਿਰਾਦਰੁ ਕਰਤਾਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਵਰੁਭੀ ਬਹੁਤਾ ਅਪਲਛੁਟ ਉ
ਤਪਤਿ ਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਬਾਜਬ ਭੋਗੁ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾਹੈ। ਤਬ ਸਿਜਮ ਅਰੁ ਸਿਤੋ
ਖਾ ਅਰੁ ਧੀਰਜ ਅਰੁ ਭਾਉ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਕੋਧ ਅਰੁ ਭੋਗ ਜੋ
ਵਰਨਨ ਕੀਏਹੈ। ਸੋ ਇਨ ਕੇ ਦੁਇ ਦੁਇ ਕਨਾਰੇਹੈ। ਏਕ ਅਧਿਕਤਾ ਅਰੁ ਦੁਸਰਾ ਅ
ਲਪਹੇਵਣਾ ਸੋ ਇਹ ਦੋਨੋ ਨਿਵੇਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ ਹੀ ਵਸੇ ਖਕਹੀਹੈ। ਪਰ
ਇਨ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ ਵਾਲ ਤੇ ਭੀ ਸੁਛਮ ਅਰੁ ਕਰਨੇਹੈ। ਅਰੁ ਉਤਮ ਮਾਰਗ ਭੀ ਇਹੀ
ਹੈ। ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਪੁਰਸਲ ਤਕਾਉਤ ਰਨਾ ਕਰਨ ਕਹਿਅਹੈ। ਤੇ ਸੋਹੀ ਇਨ ਕੀ
ਮਿਜਾਦਾ ਵਿਖੇ ਵਰਤਨ ਭੀ ਕਰਨੇਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖ ਇਸ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਇਨ ਕੀ ਮਿ
ਜਾਦਾ ਵਿਖੇ ਫਿਰੇ ਹੋਤਾਹੈ। ਸੋ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਪੁਰਸਲ ਤੇ ਸੋ ਨਿਰਭੇ ਹੋਤਾਹੈ। ਇ
ਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਸਾਈ ਭੀ ਸਰਬ ਸੁਭ ਗੁਣੁ ਵਿਖੇ ਸਮਾਨਤਾ ਹੀ ਪਰਮਾਨੁ ਕਹੀਹੈ।
ਅਰੁ ਉਨਹੁ ਪੁਰਖ ਕਉ ਸਤਤਿ ਕਰੀਹੈ। ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਅਰੁ ਛਜੁ ਲੀਤੇ ਰਹਿ
ਤੇਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਭੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੋ ਅੰਧੇ ਸੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਭੀ ਨਾ ਕਰੀਏ। ਜੋ ਕਿਸੀ
ਕਉ ਕਛੁ ਨ ਦੀਨੀਏ। ਅਰੁ ਅੰਧੇ ਸੀ ਛਜੁ ਲੀਭੀ ਨ ਕਰੀਏ। ਜੋ ਸਰੁ ਕਛੁ ਏਕ ਹੀ ਬਾ
ਰ ਲੁਟਾਈਏ। ਅਰੁ ਅਪਨਿਰਧਨਤਾ ਈ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਜੀਐ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੋ
ਰਿਦੇ ਕੀ ਸਿਦਰਤਾ ਈ ਸਿਪੁਰਨ ਤਬ ਹੀ ਕਹੀਤੀਹੈ ਜਬ ਇਹ ਸਰਬ ਗੁਣ ਮਿਰਜਾਦ
ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਤੇਹੈ। ਜੋ ਸੋ ਸਰੀਰ ਕਰ ਪੁਰਨ ਸਿਦਰਭੀ ਤਬ ਹੋਤਾਹੈ। ਜਬ ਸਰਬ ਅੰ
ਗ ਸਿਦਰ ਅਰੁ ਸਮਾਨ ਹੋਤੇਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਰਿਦੇ ਕੀ ਸਿਦਰਤਾ ਈ। ਅਰੁ ਕਰੂ ਪਤਾ ਵਿ
ਖੇ ਭੀ ਸਰਬ ਮਾਨੁਖ ਚਾਰ ਪੁਕਾਰੇਹੈ। ਸੋ ਏਕ ਅੰਧੇ ਸੇ ਮਾਨੁਖ ਹੈ ਜੋ ਉਨਹੁ ਵਿਖੇ ਸਿਪੁ
ਰਨ ਸੁਭ ਗੁਣ ਪਾਏ ਨ ਤੇਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਸਿਪੁਰਨ ਸਿਦ ਕਹੀਤਾਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਜੀਵ
ਉਕਉਚਾ ਹੀਏ। ਜੋ ਅੰਧੇ ਸੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਆਗਿਆ ਵਿਖੇ ਵਰਤਹਿ। ਪਰ ਅੰਧੇ ਸਾ ਸਿ
ਪੁਰਨ ਸਿਦਰ ਕੋ ਈ ਸਿਤੁ ਹੀ ਹੋਤਾਹੈ। ਜੋ ਸੋ ਸਰੀਰ ਕਾ ਸਿਦਰਭੀ ਲਛਮਣ ਦੂਆਹੈ।
ਤੋ ਸੋ ਰਿਦੇ ਕਾ ਸਿਪੁਰਨ ਸਿਦਰਭੀ ਕੋ ਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੇ ਪੁਰਖ ਅੰਧੇ ਸੇ ਹੋ

ਤੇਹੋ ਜੇਉ ਨਹੁ ਵਿਖੇ ਸੇਰ ਬਸੁ ਭਾਵ ਬੁਰੇ ਹੀ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੋ। ਸੇਰਿ ਦਾ ਉਨ ਕਾ ਮਹਾ ਕਰੂਪ
 ਅਰੁ ਕਰੋ ਰਹੇ ਤੇਹੋ। ਪਰੁ ਮੇਸੇ ਪੁਰਖੁ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਨਹੇ ਵਹਿਤ ਉਰੁ ਲਾਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਜੇਵਹੁ ਮਾਨੁਖ ਸੈਤਾਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋ। ਅਰੁ ਸੇਤਾਨ ਕੇ ਜੇਰੂਪ ਕਰਾਹੈ। ਸੇਸਰੀ ਰਕ
 ਰੂਪ ਨਹੀ ਕਹਿ ਆਰਿ ਦੇ ਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਕੀ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰ ਕੋ ਉਸ ਕਉ ਕਰੂਪ ਕਹਿ
 ਆਹੈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰੇ ਮਾਨੁਖ ਮੇਸੇ ਹੋ। ਜੇ ਜੇਸੇ ਪੁਰਖੁ ਦੁਹ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਹੋ।
 ਅਰੁ ਚਉਥੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਉਨ ਕੇ ਮਧਿ ਹੋ। ਪਰੁ ਵਹੁ ਕਰੂਪ ਤਾ ਕੇ ਬਹੁਤ ਨਿ
 ਕਟਿ ਹੋ। ਜੇ ਜੇਸੇ ਸਰੀਰ ਕਰ ਸਿਪੁਰਨ ਸੁੰਦਰਾ। ਅਰੁ ਸਿਪੁਰਨ ਕਰੂਪ ਭੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ
 ਹੋਤਾ ਹੋ। ਪਰ ਬਹੁਤੇ ਮਾਨੁਖ ਇਨ ਕੇ ਮਧ ਭਾਵ ਵਿਖੇ ਹੀ ਰਹੇ ਹੋ। ਸੇਰਿ ਦੇ ਕੀ ਸੁੰਦਰ
 ਤਾਈ ਭੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋ। ਤਾਤੇ ਸਭ ਕੋ ਦੇ ਹੀ ਪੁਰਖਾਰ ਬਚਾ ਹੀਤਾ ਹੋ। ਜੇਰਿ ਦੇ ਕੀ
 ਸਿਪੁਰਨ ਤਾਈ ਕੋ ਪਹੁਚਨ ਸਕੈ। ਤਦ ਪਭੀ ਸਿਪੁਰਨ ਸੁੰਦਰ ਤਾਈ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਸੋਪਦੇ
 ਸੇਤਿ ਸਕਉ ਪਹੁਚੈ। ਅਰੁ ਬਇਹੋ ਜੇਸ ਬਸਰ ਬਗੁਣ ਹੁਕ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੇ ਇਸ ਕੋ।
 ਤਉ ਭੀ ਕਛੁ ਕਸੁ ਭਗੁਣੁ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਸੇਸੇ ਸੇਸਰੀ ਰਕੀ ਸੁੰਦਰ ਤਾਈ ਅਰੁ
 ਕਰੂਪ ਤਾ ਅਪਾਰੁ ਹੋ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਰਿਦੇ ਕੀ ਸੁੰਦਰ ਤਾਈ ਅਰੁ ਕਰੂਪ ਤਾ ਭੀ ਅਪਾਰੁ ਹੋ
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਸੁਭਾਵੁ ਕੀ ਸੁੰਦਰ ਤਾਈ ਦੇ ਕਵ ਸਤ ਕਾਨਾ ਮੁਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਦਸ
 ਭੀ ਨਹੀ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਇਹ ਸੁਭਾਵੁ ਅਨਿਤ ਹੋ। ਪਰੁ ਤਦ ਪਭੀ ਮੁਲਾ ਇਨ ਕਾ ਵਿ
 ਦਿਅ ਅਰੁ ਭਗੁਣ ਕਾ ਜੀਤਣਾ। ਅਰੁ ਕੋ ਪਕਾ ਜੀਤਣਾ ਅਰੁ ਵੀਚਾਰੁ ਹੋ। ਅਰੁ
 ਅਵਰ ਸੁਭਾਵੁ ਇਨ ਕੀ ਸਾਖਾ ਹੋ। * * * ਅਥ ਤੀਸਰੇ ਸਰਗ ਵਿ
 ਖੇ ਇਹੁ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਜੇ ਪੁਰਖਾਰ ਬਕਰ ਕੇ ਨਿਸੇ ਦੇ ਹਭੁ ਲੇਸੁ ਭਵੁ ਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਸਕੀਤਾ ਹੋ। ਤਾਤੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਮੇਸੇ ਭੀ ਕਹਤੇ ਹੋ। ਜੇ ਜੇਸੇ
 ਸਰੀਰ ਕਾ ਸਰੂਪ ਨਹੀ ਉਲਟਤਾ। ਸੇਸੇ ਸਾਪ੍ਰਥਮੇ ਉਤਪਤਿ ਹੂ ਆਹੇ ਤਾਹੋ। ਤੇਸਾ ਹੀ
 ਰਹਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਉਕਰ ਲੇਖਾ ਪੁਰਖੁ ਛੋਟਾ ਨਹੀ ਹੋਇ ਸਕਤਾ। ਅਰੁ ਜੇ ਛੋਟਾ ਹੋਤਾ ਹੋ
 ਸੇ ਜਤਨ ਕਰ ਕੇ ਲੇਖਾ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਬਹੁ ਜੇ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਸੇ ਕਰੂਪ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਅ
 ਰੁ ਕਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਰਿਦੇ ਕਾ ਸਰੂਪ ਭੀ ਨਹੀ ਉਲਟਤਾ। ਤਾਤੇ ਜੇ
 ਸਕਾ ਸੁਭਾਉ ਬੁਰਾ ਹੋ ਸੇ ਜਤਨ ਕਰ ਭੁਲਾਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੇ ਇਹੁ ਜੇ ਉਨ ਕਾ ਕਹਿਣਾ ਹੋ
 ਸੇ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਭੂਲ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੀ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਕਰ ਉਨ ਕਾ ਕ
 ਰਿਣਾ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਤੁਬਉ ਪਦੇਸ ਅਰੁ ਸਮਝਾਵਣਾ ਅਰੁ ਸਿਖਾਵਣਾ
 ਸਿਤ ਜਨ ਦੁਕਾ ਮਿਥਿ ਆਹੇ ਤਾ। ਜੇ ਸੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਅਪੁ ਦੇਸੁ

ਭਾਵਦੁਕੈਜੋਭੁਲਾਕਰਹੁ। ਤਾਭੇਜਾਇਆਜਾਤਾਹੈ। ਸੁਭਾਵਕਾਉਲਟਾਵਣਾਅ
 ਵੇਣਨਹੀ। ਇਸਕਾਰਾਇਤੇਜੋਮਹਾਕਠੇਰਪਸੂਭੀਜਤਨਕਰਕੈਕੋਮਲਹੋਜਾਤੇਹੈ
 ਅਰੁਵਹੁਮਿਰਗਜੋਮਾਨੁਖਕਉਦੇਖਕਹਿਭੋਮਾਨਹੋਕਰਭਾਗਜਾਤੇਹੈ। ਸੋਭੀਪਿ
 ਅਰੁਕਰਕੈਮਾਨੁਖਸਾਥਮਿਲਾਪਪਕੜਜਾਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਸੁਭਾਵਕਉਲਟਾਵਣੇ
 ਪਰਸਰੀਰਕਾਇਸਦੰਤਵੇਵਣਾਮਿਥਿਆਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੋਸੁਭਾਵਕਾਉਲਟਾਵਣ
 ਸਰੀਰਕਉਲਟਾਵੇਕੀਨਿਆਈਨਹੀ। ਤਾਤੇਸਰਬਕਾਰਜਜਹਿਸੋਦੁਇਪ੍ਰਕਾ
 ਰਹਿਸੋਏਕਕਾਰਜਮੇਸੇਹੈ। ਜੋਮਾਨੁਖਕੋਜਤਨਕਰਕੈਸਿਧਨਹਿਹੋਤੇ। ਜੋਸੇਖ
 ਜੂਰਕੋਬੀਜੇਤੇਸੋਉਕਾਬਿਛਮਾਨੁਖਕੋਜਤਨਸਿਨਹੀਹੋਤਾ। ਪਰਉਤਨਾਕਾਰਜ
 ਮਾਨੁਖਕੋਅਧੀਨਹੈ। ਸੋਖਜੂਰਕੋਬੀਜਕਉਜਤਨਕਰਕੈਖਜੂਰਕਾਬਿਛਕਰ
 ਸਕਤਾਹੈ। ਤੇਸੋਇਹਭੀਮਾਨੁਖਕੋਅਧੀਨਨਹੀ। ਜੋਖਾਣਾਪੀਣਾਇਤਿਆਇ
 ਕੋਜਸਰੀਰਕੋਗਹਿਸੋਸਰਬਥਾਇਨਕੋਮੁਕਤਹੋਸਕੈ। ਪਰਉਤਨਾਕਾਰ
 ਜੁਮਾਨੁਖਸੋਹੋਸਕਤਾਹੈ। ਜੋਜਤਨਅਰੁਪੁਰਖਾਰਥਕਰਕੈਕ੍ਰੋਧਾਅਰੁਭੋਗਹੋਕੈ
 ਮਿਜਾਦਕੋਅਨੁਸਾਰਕਰਤਾਹੈ। ਜੋਇਹਬਾਤਨਿਰਸਿਦੇਹੀ। ਪਰਇਸਾਵਿਖੇਇਤ
 ਨਾਭੇਵੇਹੈ। ਜੋਕੋਈਪੁਰਖੁਮੇਸੋਹੋਤੇਹੈ। ਜੋਉਨਕਾਸੁਭਾਵਕਠਨਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਏਕਮੇ
 ਸੇਹੋਜੋਉਨਕਉਸੁਗਮਹੋਤਾਹੈ। ਪਰਕੁਠਨਤਾਇਸਕੀਭੀਵਇਕਾਰਣਕਹਿਹੋਤੀਹੈ।
 ਜੋਏਕਇਹੁਹੈ। ਜੋਸੁਭਾਵਆਇਉਤਪਤਿਵਿਖੇਮਾਨੁਖਪ੍ਰਬਲਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਭੀਕਰ
 ਨਈਕਰਕਉਲਟਤਾਹੈ। ਅਰੁਦੁਸਰਾਇਹੁਹੈ। ਜੋਜਿਸਸੁਭਾਵਵਿਖੇਚਿਰਕਾਲਪ੍ਰਜੀ
 ਤਵਰਤਿਆਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਭੀਸੁਗਮਨਹੀਉਲਟਤਾ। ਅਰੁਪ੍ਰਬਲਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਸੋਸ
 ਰਬਮਾਨੁਖਸੁਭਾਵਕਉਲਟਾਵੇਵਿਖੇਚਹੁਪ੍ਰਕਾਰਕੋਹਾਹੈ। ਜੋਏਕਮਾਨੁਖਮੇਸੋਹੋਜੋਪ੍ਰ
 ਥਮੇਗਉਤਪਤਿਵਿਖੇਕੋਰੋਕਾਗਵਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਜੋਉਨਹੁਨੇਸਾਰਅਰੁਭੂਠਕਉ
 ਪਛਾਇਆਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਕਿਸੀਭੁਲੇਅਰੁਬੁਰੇਸੁਭਾਵਵਿਖੇਵਰਤਮਾਨਨਹੀਹੁ
 ਏ। ਸੋਉਪਦੇਸਕੇਅਧਿਕਾਰੀਉਤਮਹੈ। ਜੋਵਹੁਸੁਗਮਹੀਭੁਲੇਸੁਭਾਵਕਉਅੰਗੀ
 ਕਾਰੁਕਰਲੇਤੇਹੈ। ਜੋਐਸੇਪੁਰਖੁਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੋਕੋਈਉਪਦੇਸੁਕਰਵੇਹਾਰਾ
 ਸਿਖਾਵੈ। ਅਰੁਉਨਕਉਬੁਰੇਸੁਭਾਵਕੋਵਿਘਨਹੁਕਉਸਮਝਾਵੈ। ਤਬਵਹੁਸੀ
 ਧੇਮਾਰਗਾਵਿਖੇਚਲਾਹੈ। ਸੋਆਇਉਤਪਤਿਵਿਖੇਸਭੀਬਾਲਕਮੇਸੋਹੀਹੋਤੇਹੈ।
 ਪਰਮਾਤਮਾਪਿਤਾਉਨਕਉਬੁਰੇਮਾਰਗਾਵਿਖੇਭਾਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਮਾਇਆਕੀਤ੍ਰਿਸਨ
 ਵਿਖੇਉਨਕਉਲਗਾਵਤੇਹੈ। ਅਰੁਤਿਨਕਉਕਛੁਭੁਲੀਬੁਧਨਹੀਸਿਖਾਵਤੇ। ਤਾ

ਤੇਵਰੁ ਖੋਲਣੇ ਅਰੁ ਖਾ ਵਣੇ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਵਿਖੇ ਸਿਹ ਸਿਕੋ ਕਰਵ ਰਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਉਨ
 ਕੇ ਸਰਮ ਕੇ ਨ ਸਹੇ ਦੇ ਕਾ ਪਾਪ ਮਾਤੁ ਅਰੁ ਪਿਤਾ ਕਉ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਕਉ ਕੋ
 ਸਾਂਈ ਕਹਿ ਆ ਹੈ। ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਅਰੁ ਸਨ ਬੀਧੀ ਅਰੁ ਕਉ ਪਾਪ ਹੁਤੇ ਵਰ
 ਜਤੇ ਹਹਿ। ਅਰੁ ਨ ਰਕਹੁ ਕੀ ਅਗਨਿ ਤੇ ਬਚਾ ਵਤੇ ਹਹਿ। ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਧਿਨ ਹਹਿ। ਅ
 ਰੁ ਦੂਸਰੇ ਮਾਨੁ ਖਮੇ ਸੇ ਹੈ ਜੋ ਉਨ ਨੇ ਅਜੁ ਉਰੁ ਲੇ ਬੁਰੇ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਕੀਆ। ਪ
 ਰੁ ਬੁਰਾ ਅਰੁ ਕੋ ਪਵਿਖੇ ਕਛੁ ਕਕਾਲ ਵਰਤ ਮਾਨੁ ਏਹ ਹਿ। ਤੁੰਦ ਪਭੀ ਵਿਤਨਾ ਜਾਣ
 ਤੇ ਹਹਿ ਜੋ ਏਹ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਲੇਨ ਹੀ। ਤਾਤੇ ਮੇਸੇ ਪੁਰਖ ਹੁਕਾ ਕਾਰ ਜੁ ਕਠਨਾ ਈ ਕਰ ਕੋ ਹੋਤਾ
 ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਏਨ ਕਉ ਦੁਇ ਪਕਾਰ ਕਾ ਜਤਨ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਏਕ ਬੁਰੇ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਕਾ
 ਰਕਰਨਾ। ਦੂਸਰਾ ਭੁਲੇ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਕਾ ਬੀਜੁ ਉਨ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਬੋਵਣਾ। ਜੇ ਕਰਵਹੁ ਪੁ
 ਰਖੁ ਭੀ ਸਰਧਾ ਅਰੁ ਪੁਰਖਾਰ ਬਸਿ ਜੁਗਤਿ ਹੋਵੇ ਤਉ ਭੀ ਵਰੁ ਰਤ ਭੁਲਾ ਈ ਕਉ ਪ
 ਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸਕਾ ਬੁਰਾ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਨਾ ਸਹੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰੇ ਮਨੁ ਖਇ ਸ
 ਪਕਾਰ ਹੈ। ਜੋ ਉਨ ਕਾ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਪਾਪ ਹੁ ਵਿਖੇ ਫਿਕਰੁ ਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਣਤੇ
 ਜੋ ਏਹੁ ਬੁਰੇ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਹਹਿ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ ਫਿਸਟਿ ਵਿਖੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਸੁੰਦਰ ਹੋਰੁ ਸਤੇ
 ਹੈ। ਸੋ ਮੇਸੇ ਪੁਰਖ ਹੁਕਾ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਉਲਟਣਾ ਮਹਾ ਕਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਮੇਸਾ ਕੋ ਈ ਵਿ
 ਰਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਤਿਆਗੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਚੋਥੇ ਮਨੁ ਖਮੇ ਸੇ ਹੈ
 ਜੋ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਰ ਕੇ ਵਰੁ ਈ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਲਾ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਹ
 ਮਏ ਤਾਮ ਦਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਾਮਾ ਵਿਕਰੁ ਗਹੁ ਵਿਖੇ ਹਮ ਕਉ ਏਤਾ ਬਲੁ ਹੈ।
 ਜੋ ਮੇਸੇ ਪੁਰਖੁ ਭੁਲਾ ਈ ਕਉ ਪਦੇਸ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਰਨ ਹੀ ਕਰਤੇ। ਪਰੁ ਜੇ ਕਰ ਅਕਸ
 ਮਾ ਝੁਗਵਿਤ ਕੀ ਦਇਆ ਹੋਵੇ ਤਉ ਉਨ ਕਾ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਭੀ ਵਰੁ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਪਰੁ ਇਸ ਦਇ
 ਆ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਵਿਖੇ ਮਨੁ ਖਕਾ ਬਲੁ ਅਰੁ ਜਤਨ ਨਹੀ ਚਲਤਾ। ३॥ * ॥
 ਅਰੁ ਚਉਥੇ ਵਿਭੁਗਵਿਖੇ ਭੁਲੇ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਹੋਵੇ। ਤਉ ਬਤਿਸਕਾ ਉਪਾਇ ਵਿਹੀ ਹੈ
 ਅਰੁ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਸੁਭਾ ਵਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਭੋਗ ਹੁਕਾ ਨਾ ਸੁਕਰਨਾ ਵਿਪ
 ਰੇ ਸੇ ਹੁਏ ਬਿਨਾ ਸਿਧਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੋ ਵਿਰੁਧੀ ਪਦਾਰਥ ਵਿਰੁਧ ਹੀ ਕਰ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ਜੋ ਸੇ ਜੁਰੇ ਗਪਿਤ ਕੇ ਵਿਕਾਰ ਤਉ ਪਜਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਰੋਗ ਸੀਤਲ ਅਉਖਧ ਕਰ ਕੇ ਦੂਰ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਕੋ ਪਰੁ ਪੀਜੇ ਰੋਗੁ ਹੈ। ਤਿਸਕਾ ਅਉਖਧ ਸਹੰਦ ਸੀਤਲ ਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਰੁ
 ਮਾਨੁ ਪੀਰੇ ਗਕਾ ਅਉਖਧ ਨਿਮਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਫਿਪਣਤਾ ਪੀਰੇ ਗਕਾ ਅਉਖਧ
 ਉਦਾਰਤਾ ਹੈ। ਮੇਸੇ ਹੀ ਅਵਾਰਿ ਸਰ ਬੋਰੇ ਗਹੁ ਕਾ ਅਵਖਦ ਇਸ ਕੀ ਆਈ ਹੈ।

ਤਤੇਜੇਕੋਈਪੁਰਖੁਸੁਭਕਰਤਤਕੀਸਾਧਨਾਵਿਖੇਆਪਕਉਲਗਾਂਵੇ।ਤਬਤਿਸ
ਕਾਸੁਭਾਵੁਸਹਜੇਗੀਭੁਲਾਹੇਜਾਤਾਹੈ।ਅਰੁਪਰਮਸਾਸਤਾਵਿਖੇਜੇਸੁਭਕਰਮਕਰਣੇ
ਪ੍ਰਮਾਣਕਹੋਹੈ।ਸੋਇਸਕਾਰਣਇਹੀਹੈ।ਜੇਸੁਭਕਰਮਹੁਕਰਿਕੈਰਿਦੇਕਾਸੁ
ਭਾਵੁਸੁਭਹੋਤਾਹੈ।ਸੇਜੇਕੁਛਕੁਇਹਪੁਰਖਪ੍ਰਥਮੇਜਤਨਕਰਕੈਕਰਤਾਹੈ।ਤਬ
ਤਿਸਕੋਰਿਦੇਕਾਸੁਭਾਵੁਭੀਉਸੀਕੈਅਨੁਸਾਰੁਫਿਰ੍ਹੇਜਾਤਾਹੈ।ਜੇਸੇਆਵਿਦਿ
ਖੇਬਾਲਕਪਛਣੇਅਰੁਚਟਸਾਲਤੇਭੈਕਰਿਕੈਭਾਸਤਾਹੈ।ਪਰੁਜਬਉਸਕਉਰੀ
ਰਕਰਕੈਪੜਣੇਵਿਖੇਲਗਾਈਤਾਹੈ।ਤਬਤਿਸਕਾਰਿਗੀਸੁਭਾਵੁਬਣਜਾਤਾਹੈ।
ਬਹੁਜਨਬਬਹੁਹੋਤਾਹੈ।ਤਬਸਿਪੂਰਨਰਹਸੁਵਿਦਿਆਹੀਕਉਸਮਾਣਤਾਹੈ।
ਅਰੁਵਿਦਿਆਕੋਰਸਕਉਛਾਨੁਨਹੀਸਕਤਾ।ਸੋਇਹਕਿਆਹੈਜੇਕਬੂਤਰਅ
ਥਵਾਸਤਰਿਜਅਥਵਾਨੁਆਖੇਲਣੇਕਾਸੁਭਾਵੁਪੜਜਾਤਾਹੈ।ਤਬਮੇਸਾਸੁਭਾਵੁ
ਹੋਜਾਤਾਹੈ।ਜੇਸਰਬਸੁਖਮਾਇਆਕੈਅਰੁਅਵਰਜੇਸਿਗੁਰਾਪਤਾਹੈ।ਸੋਉਸੀ
ਵਿਖੇਖਰਚਤਾਹੈ।ਅਰੁਉਸਕਾਤਿਆਗੁਨਹੀਕਰਸਕਤਾ।ਤਤੇਇਸਕੈਸੁ
ਭਾਵੁਕੋਵਿਪਰਜੇਭੀਬਹੁਤਸੁਭਾਵੁਹੈ।ਜੇਉਨੁਸੁਭਾਵੁਹੁਵਿਖੇਵਰਤਮਾਨੁਹੋਤਾ
ਹੈ।ਤਬਮੇਸਾਫਿਰ੍ਹੇਜਾਤਾਹੈ।ਜੇਚੇਰੀਅਥਵਾਉਸਵਿਖੇਰੂਭੀਸਹਤਾਹੈ।
ਅਰੁਭਾਬਕਟਾਵਟੇਵਿਖੇਭੀਪੀਰਨਕਰਤਾਹੈ।ਜੇਸੇਖਸਰੇਅਪੁਣਿਨਿਲਜਤ
ਕਰਕੈਆਪਸਮੇਪ੍ਰਸਿਨਹੋਤੇਹੈ।ਅਰੁਵਰਾਈਕਰਤੇਹੈ।ਤਤੇਜੇਕਰਵੀਚਰਕਰ
ਦੇਖੀਮੇਤਬਨਾਈਅਰੁਸੁਪਚਰੀਆਪਸਮੇਮੇਸੀਵਰਾਈਕਰਤੇਹੈ।ਜੇਸੇਵਿ
ਦਿਆਵਾਨਅਰੁਉਮਰਾਵੁਵਰਾਈਕਰਤੇਹੈ।ਸੋਇਹਸਭੀਸੁਭਾਵੁਕੇਵਰ
ਤਣੇਕਾਠਲੁਹੈ।ਜੇਮੇਸਾਫਿਰ੍ਹੇਜਾਤਾਹੈ।ਜੇਸੇਕਿਸੀਕਾਸੁਭਾਵੁਮਾਟੀਖਾਣੇਕਾ
ਹੋਤਾਹੈ।ਅਰੁਉਸਵਿਖੇਰੋਗਅਰੁਮਿਤਹੋਣੇਕਾਭੇਭੀਹੋਤਾਹੈ।ਤਵਪਭੀਉਸਕਾ
ਤਿਆਗੁਨਹੀਕਰਸਕਤਾ।ਤਤੇਇਹੀਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ।ਜੇਕਿਛੁਵਿਸਕੈਸੁਭਾਵੁਵਿ
ਪਰਜੇਹੈ।ਸੋਭੀਬਹੁਤਕਾਲਵਰਤਮਾਨਹੋਣੇਕਰਿਕੈਫਿਰ੍ਹੇਜਾਤਾਹੈ।ਪਰੁਜੇ
ਕਿਛੁਇਸਮਾਨੁਖਕੈਰਿਦੇਕਾਸੁਭਾਵੁਅਨੁਸਾਰੁਹੈ।ਸੋਤੋਇਸਕੀਜੀਵਣਰੂਪ
ਹੈ।ਜੇਸੇਅਹਾਰੁਅਰੁਜਲੁਸਹੀਰਕੀਜੀਵਣਰੂਪਹੈ।ਪਰੁਜੇਕਰਇਹਪੁਰਖੁਅ
ਪੁਣੇਸੁਪੁਸੁਭਾਵੁਕਉਹੁਹਣਕਰੈ।ਤਬਵਹੁਸੁਭਾਵੁਤਉਸੁਗਮਹੀਫਿਰ੍ਹੇਜਾਤਾ
ਤਾਹੈ।ਸੋਤੋਮੇਸਾਈਕਾਪਛਾਨਣਾਅਰੁਭੁਜਨਾ।ਅਰੁਕਾਮੁਕੋਧਕਾਵਸੀਕਾਰ
ਕਰਨਾਸੋਇਹਮਾਨੁਖਕੈਰਿਦੇਕਾਸੁਤਹੀਸੁਭਾਵੁਹੈ।ਇਸਕਾਰਨਕਰਕੈਜੇ

ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਭੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਹੁਕਮ ਅਰੁ ਸਾਂਈ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਅਰੁ ਬੁਝੈ। ਤੇ ਸੇ
 ਨੁਖ ਕਾ ਅਹਾਰੁ ਅਰੁ ਜੀਵਣ ਰੂਪ ਭੀ। ਇਹੀ ਹੈ ਅਪਰ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਸੁਭਾਵ
 ਜੁ ਭੁਗਤਾ ਦੇਖੇ ਅਧਿਕ ਆਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਕਾਰਨਿ ਕਰਕੇ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਰੋਗੀ ਹੈ
 ਜੇ ਸੇ ਰੋਗੀ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੇ ਦੁਖ ਦਾਇਕ ਅਰੁ ਰਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਖ
 ਦਾਇਕ ਅਹਾਰ ਕਉ ਬੁਰਾ ਜਾਣਕਰਤਿ ਆਗਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਪਛਾਣਾ
 ਰਬੁ ਭੁਜੇ ਇਸ ਕੀ ਜੀਵਣ ਰੂਪ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ
 ਹੁਆ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਸਾਂਈ ਕੀ ਪਛਾਣਾ ਅਰੁ ਭੁਜਨ ਤੇ ਅਨਥਾ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤਮ
 ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਰੋਗੀ ਹੈ। ਸੇ ਈਸਾਈ ਨੇ ਭੀ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿ ਆਹੈ। ਜੇ ਮਾਨੁਖ
 ਹੁਕਮ ਰਿਦੇ ਰੋਗੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਚਿਹਾਣਾ ਆਹੈ ਸੇ ਈਸਾ
 ਰੋਗੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਸਗੀਰ ਕੋ ਰੋਗ ਕਰਿ ਕੈ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੈ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਕੋ ਰੋਗੀ
 ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੈ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਗਾਰਿਦੇ ਕੋ ਰੋਗੀ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਪਰਲੋਕ
 ਦੇਖੇ ਬੁਧਿ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਣੇ ਕਾ ਭੈ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਜੇ ਸੇ ਸਗੀਰ ਕੋ ਰੋਗ ਤੇ ਭੀ ਤਬ ਛੁਟਤਾ
 ਹੈ। ਜਬ ਅਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਵਿਪਰਜੈ ਕਰੂਏ ਅਉਖਧ ਖਾਵੈ। ਅਰੁ ਵੇਦ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਦੇਖੇ ਵਰਤੈ। ਤੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਰੋਗ ਕਉ ਪਾਇ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੀ
 ਵਾਸੁਨਾ ਅਰੁ ਮਨ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਵਿਪਰਜੈ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਸੇ ਸਿਤ ਜਨਮੁ ਅਰੁ ਸਾਸਤ੍ਰੁ
 ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਰਿਦੇ ਕੇ ਵੇਦ ਹੋ। ਸੇ ਪ੍ਰੋਜਨ ਇਹੋ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਸਗੀ
 ਰ ਕੋ ਰੋਗ ਕਾ ਵੇਦ ਕਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਕੋ ਰੋਗ ਕਾ ਭੀ ਵੇਦ ਕਹੈ। ਸੇ ਇਨ ਦੋ ਨਹੁ ਕਾਣੇ
 ਕਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸਗੀਰ ਕੇ ਵੇਦ ਕਾ ਵੇਖੇ ਗਰਮੀ ਕਾ ਅਉਖਧ ਦਸਰਈ ਕਹੀ
 ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਭਿਮਾਨ ਰੋਗ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਵੈ। ਤਿਸ ਕਉ ਜਤਨ ਕਰਕੇ
 ਭੀ ਦੀਨ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਆਚਾਰੀਐ। ਜੇ ਉਸ ਕੀ ਅਰੋਗਤਾ ਇਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰ
 ਖ ਕਾ ਅਤਿ ਅੰਤ ਕੀ ਨਸੁਭਾਵ ਹੋਵੈ। ਤਿਸ ਕਉ ਚਾਹੀਐ ਜੇ ਵਹੁ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਰੀ
 ਭੀ ਰਸੁਭਾਵ ਕਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੂ ਤੇ ਸੇ ਸਰਬ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੁਕਰ ਕੈ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਇਕ ਇਹੋ ਹੈ ਜੇ ਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਆਇ ਉਤਪਤਿ ਦੇਖੇ ਗੁਣ ਵਨ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ਸੇ ਇਹੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖੁ ਕਉ ਆਇ ਹੀ ਉਚ
 ਰਤਾ ਅਥਵਾ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਵਾਨ ਭੁਗਵਿਤ ਉਤਪਤਿ ਕਰੈ। ਸੇ ਅਸੇ ਪੁਰਖ ਭੀ ਬਹੁ
 ਤੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੇ ਮਨੁਖ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ। ਜੇ ਵਹੁ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਭਾਵ ਕਰਤਾ
 ਹੋਵੈ। ਸਾਧਨਾ ਦੇਖੇ ਫਿਰੇ ਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਸੁਭਾਵ ਜਤਾ ਹੈ

ਅਰੁਤੀਸਰੇਮਾਨੁਖਮੇਸੇਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਵਹੁਕੁਲੇਸੁਭਾਵਸੁਭਕੰਰਤਤਵਨਹੁਕਉਜ
 ਬਦੇਖਤੇਹੈ। ਅਰੁਉਨਕੀਸਿਗਾਤਿਕਰਤੇਹੈ। ਤਬਉਨਕਾਸੁਭਾਵਸਹਜੇਹੀਸੁਭਹੈ
 ਜਾਤਾਹੈ। ਜਦਪਉਨਕਉਮੇਸੀਬੁਝੁਭੀਨਹੀਹੋਤੀ। ਤਦਪਭੀਰੁਲਾਈਕਉਪਾ
 ਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਪਰੁਜਿਸਪੁਰਖਕਉਇਹੁਤੀਨਹੁਪਦਾਰਥਏਕਹੈ। ਮਿਲਹਿ। ਜੇਆ
 ਵਉਤਪਤਿਦੇਖੇਭੀਸੁਭਾਵਨਹੁਵਾਯੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਕੇਕਰਤਤਭੀਰੁਲੇਹੋਵ
 ਹਿ। ਅਰੁਸਿਗਤਭੀਉਸਕਉਰੁਲੀਪਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਬਵਹੁਪੁਰਖਸਿਪੁਰਨਭਾਗ
 ਵਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸੁਮਾਨੁਖਾਵਿਖੇਇਹੁਤੀਨੋਪਦਾਰਥਨਹੋਵਹਿ। ਜੇਆਵਿਉ
 ਤਪਤਿਵੇਖੇਭੀਉਸਕੇਸੁਭਾਵਨੀਚਹੋਵਹਿ। ਅਰੁਕਰਤਤਭੀਬੁਰੇਕਹੈ। ਅਰੁਸਿ
 ਗਤਭੀਕੁਸਿਗੀਅਹੁਕੀਹੋਵੈ। ਤਬਵਹੁਸਿਪੁਰਨਭਾਗਹੀਣਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਪੁਰਖਮਜੇ
 ਰਾਗਵਾਨਪੁਰਖੁਕਹੈ। ਅਰੁਇਹੋਜੇਰਾਗਹੀਣਵਰਨਨਕੀਏਹੈ। ਸੋਇਨਦੇ
 ਨਹੁਵੇਖੇਬਹੁਤਭੇਦਹੈ। ਜੇਸੇਕਿਸੀਕਉਕੋਈਪਦਾਰਥਪਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਕੋਈਨਹੀਹੋ
 ਤਾ। ਸੋਜੇਤਾਕਿਸੀਵੇਖੇਸੁਭਾਵਪਾਇਆਜਾਤਾਹੈ। ਤੇਤਾਹੀਰਾਗਵਾਨਕਹੀਤਾਹੈ।
 ਜੇਤਾਅਵਗੁਣਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਤਾਮੰਦਰਾਗੀਹੈ। ਤਤਿਸਾਈਭੀਮੇਸੇਹੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪੁਰ
 ਖਅਲਪਮਾਤ੍ਰਭੀਸੁਭਕਰਮਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਅਵਸਮੇਵਉਸਕਉਭੀਠਲਪਾਪ
 ਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਕਿਚਤਮਾਤ੍ਰਭੀਬੁਰਈਕਰਤਾਹੈ। ਸੋਤੇਤਾਹੀਦੁਖੁਭੇਗਤਾਹੈ। ਤ
 ਤੇਜਾਵਤ੍ਰੇਜੇਸਰਬਕਰਤਾਇਝੀਅਹੁਸਾਬਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਉਨਹੁਵੇਖੇਪ੍ਰੇਮਨਇਹੋਹੈ।
 ਜੇਹਿਦੇਕਾਸੁਭਉਬੁਰਈਸੋਉਲਟਕਰਿਸੀਧੋਹੋਵੈ। ਕਹੋਤੇਜੇਪਰਲੋਕਵੇਖੇਜੀਵ
 ਹੀਜਾਉਣਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਈਹਾਹੀਰੋਹੇਗਾ। ਤਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਜੀਵਨਬਪਰਲੋਕ
 ਵੇਖੇਜਾਵੇਤਬਨਿਰਮਲਅਰੁਸੁੰਦਰਹੋਕਰਜਾਵੇ। ਤੇਰੁਗਵੇਤਕੇਦਰਸਨਦੇਖਣੇ
 ਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਵੈ। ਅਰੁਸੁੰਦਰਪਦਕੀਨਿਆਈਆਵਰਣਤੇਰਹੋਤੇਹੈ। ਤ
 ਬਅਪਣੇਹਿਦੇਵੇਖੇਸੁਖਮਉਦਰਤਾਈਭੁਗਵੇਤਕੀਕਉਵੇਖੇ। ਸੋਵਹੁਸੁੰਦਰਤਾ
 ਈਕੋਸੀਹੋਜੇਉਸਕਉਦੇਖਕਰਿ। ਸੁਅਰਗਕੇਸੁਖੁਭੀਕਰੂਪਅਰੁਤੁਛਮਾਤ੍ਰਭਾਸਤੇ
 ਹੈ। ਸੋਜਦਪਪਰਲੋਕਵੇਖੇਸਰੀਰਸਾਥਸਨਬੰਧਹੋਤਾਹੈ। ਤਦਪਕਰਤਾਅਭੁਰੇਗ
 ਤਾਇਹੁਜੀਵੇਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰੁਪਰਾਧੀਨਹੈ। ਤਤੇਜਾਵਤ੍ਰੇਜੇਸਰੀਰਭਿੰਨਹੈ। ਅਰੁਜੀ
 ਵਭਿੰਨਹੈ। ਕਹਿਤੇਜੇਜੀਵਕੀਉਤਪਤਿਸੁਖਮਅਰੁਅਰੂਪਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਅਪ
 ਭੁਤਕਹੈ। ਸੋਜਦਪਸਰੀਰਅਰੁਜੀਵਭਿੰਨਹੈ। ਤਦਪਇਨਕਾਅਪਸਮੇਸਨਬੰਧਭੀ
 ਹੈ। ਤਤੇਜੇਕਰਤਰੁਲਾਸਰੀਰਸਾਥਹੋਤਾਹੈ। ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਕਾਸਹਿਦੇਵੇਖੇਜਾਇਪ

ਹੁਤਾਹੋਸੇਓਹੀਪ੍ਰਕਾਸੁਉਤਮਭਾਗਹੁਕਾਬੀਜੁਹੋਤਾਹੋਅਰੁਕੋਕਰਤਤਬਰਾਸਰੀ
 ਰਸਾਬਹੋਤਾਹੋਤਿਸਕਾਅੰਧਕਾਰਭੀਰਿਦੇਕਉਪਹੁਤਾਹੋਸੇਓਹੀਅੰਧਿਅਰੁਮੰਦਭਾਗ
 ਹੁਕਾਬੀਜੁਹੋਤਾਹੋਸੇਇਸੀਸਨਬੰਧਕੇਨੀਮਤਜੀਵਕਉਅਧਿਭੂਤਕਲੇਕਵਿਖੇਉ
 ਤਪਤਿਕੀਆਹੋਇਸਵਾਸਤੇਜੇਇਹਪੁਰਖੁਅਪੁਣੇਸਗੀਰਕਉਯਾਸੀਕੀਨਿਆਈ
 ਬਣਾਵੇਅਰੁਤਿਸਕਰਕੈਸਿਪੁਰਨਭਲੇਸੁਭਾਵਹੁਕਾਬਿਰੁਕਰੇਜੇਸੇਲਿਖਣਾਜੇਹੋ
 ਸੇਕਾਹੀਗਾਹੀਬੁਧਿਕੀਹੋਪਰੁਤਦਪਕਰਤਤਲਿਖਣੇਕਾਥਹੁਕਾਰਿਕੈਸਿਧਹੋਤਾਹੋ
 ਤਤੇਜੇਕਰਕੈਈਹਾਹੋਜੇਅਛਰਮੇਰੇਲਿਖਣੇਵਿਖੇਸੁੰਦਰਹੋਵਹੀਤਬਤਿਸਕਾ
 ਉਪਾਵਉਹੋਜੇਜਤਨਕਰਕੈਅਛਰਸੁੰਦਰਲਿਖੇਅਰੁਥਾਬਕੀਹਥੇਲੀਕ
 ਉਬਣਾਵੇਤਬਉਸਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਸੁੰਦਰਅਛਰਹੁਕੀਮੂਰਤਿਫਿੜਹੋਵੇਸੇ
 ਮੂਰਤਿਜਬਰਿਦੇਵਿਖੇਫਿੜਹੋਤੀਹੋਤਬਉਸੀਮੂਰਤਕੇਅਨੁਸਾਰੁਅੰਗੁਲੀਆ
 ਅਛਰਲਿਖਤੀਆਹੋਤੈਸੇਜਬਪ੍ਰਥਮਇਸਪੁਰਖਕਾਰਤਤੁਰੁਲਾਹੋਤਾਹੋ
 ਤਬਤਿਸਕਰਕੈਇਸਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਭਯਾਸੁਭਵਫਿੜਹੋਤਾਹੋਅਬਹੁਤਉਸੀਰੁਲੇਸੁਭ
 ਵਕੇਅਨੁਸਾਰੁਸਹਜੇਹੀਕਰਤਤੁਰੁਲੇਹੋਤੈਤਤੇਨਿਰਸਿਦੇਹਇਹੀਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅ
 ਜੇਬੀਜਸਰਬਭਲਾਈਕਾਇਹੋਜੇਪ੍ਰਥਮੇਜਤਨਕਰਕੈਸੁਭਕਰਮਕਰੇਅ
 ਰੁਸੁਭਕਰਮਹੁਕਾਫਲੁਇਹੋਜੇਰਿਦੇਵਿਖੇਭਯਾਸੁਭਵਫਿੜਹੋਵੇਸੇਬਹੁਤਰਿ
 ਦੇਕੇਭਲੇਸੁਭਾਵਕਾਪ੍ਰਗਾਸੁਸਗੀਰਪਹੁਤਾਹੋਤਿਸਕਾਰਿਸੁਭਾਵਕਹੀਪ੍ਰੀਤਿਸਿ
 ਹੁਗਤਿਭਲੇਕਰਤਤੁਹੋਣੇਲਾਗਤੇਹੋਸੇਜੀਵਅਰੁਸਗੀਰਕੇਸਨਬੰਧਕਾਰੇਦੁਇ
 ਹੋਹੋਜੇਸਗੀਰਕੇਕਰਤਤਕਾਗੁਣਰਿਦੇਵਿਖੇਪ੍ਰਵੇਸੁਕਰਤਾਹੋਸੇਇਸੀਕਾਰਨਕ
 ਰਿਕੈਜੇਕਰਤਤੁਅਚੇਤਤਾਅਰੁਅਣਜਾਣਤਾਸਾਬਿਹੋਤਾਹੋਸੇਨਿਹਫਲੁਅਰੁਵਿ
 ਅਰਥਹੋਤਾਹੋਕਾਹੇਤੈਜੇਉਸਕਾਗੁਣਅਥਵਾਅਵਗੁਣਰਿਦੇਵਿਖੇਪ੍ਰਵੇਸਨ
 ਹੀਕਰਤਾਤਤੇਐਸੇਜਾਣਤੈਜੇਜਿਸਮਾਨੁਖਕਉਸਰਦੀਕਾਰੋਗਹੋਵੇਤਿਸਕਉ
 ਇਉਭੀਨਚਾਹੀਐਜੇਇਤਨੇਗਰਮਅਉਖਧਖਾਵੇਜੇਗਰਮੀਹੀਅਧਿਕਹੋਜਾਵੇ
 ਤਤੇਇਸਕੋਰੋਗੁਅਰੁਅਉਖਧਹੁਕੀਭੀਮੁਜਾਦਾਹੋਸੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣਿਆ
 ਚਾਹੀਤਾਹੋਜੇਅਉਖਧਕਰਣੇਕਾਪ੍ਰੇਜਨਇਹੋਜੇਸਗੀਰਕਾਸੁਭਾਉਸਮਾਨ
 ਹੋਵੇਅਰੁਗਰਮੀਅਥਵਾਸਰਦੀਅਧਿਕਨਹੋਵੇਸੇਜਬਇਹਪੁਰਖੁਜਾਣੇਜੇ
 ਰੇਸਗੀਰਕਾਸੁਭਾਵਸਮਾਨਹੁਆਹੋਤਬਆਗੇਅਉਖਧਕਾਤਿਆਗੁਕਰੇਅ
 ਰੁਸੁਭਾਵਕੀਸਮਾਨਤਾਕੇਨੀਮਤਅਹਾਰਭੀਸਮਾਨਹੀਖਾਵੇਅਰੁਸਮਾਨਹੀਕਉ

ਅਰੋਗਤਾਜਾਣੇ। ਤੇਸੇਰਿਦੇਕੇਸਰਬਸੁਭਾਵੁਕੇਭੀਦੁਇਦੁਇਕਨਾਰੋਹੈ। ਏਕਅ
ਧਿਕੋਹਣਾ। ਦੂਸਰਾਨਿਬਲਹੋਣਾ। ਜੇਇਹਦੋਨੋਨਿਦੋਹੈ। ਤੁਝੇਇਨਹੁਕਾਪ੍ਰਜਨਸਮ
ਨਤਾਹੈ। ਜੇਸੇਕ੍ਰਿਪਨਕਉਪ੍ਰਵਾਨਹੈ। ਸੇਧਨਕਉਪ੍ਰਵਾਦਬਵਿਖੇਖਰਚੈ। ਅਰੁਜਬਲ
ਗਦੇਵੈਵਿਖੇਉਸਕਉਸੁਗਮਤਾਨਹੈਵੈ। ਤਬਲਗਜਤਨਕਰਕੈਭੀ। ਮਰਚਣਾਪ੍ਰਮਾਣ
ਹੈ। ਪਰੁਜਬਉਸਕਉਅਧਿਕਾਰੀਪ੍ਰਤਿਦੇਣਾ। ਸੁਗਮਤਾਨਤਾਨਹੈ। ਸੇਧੀਨਚਾਹੀਮੇ
ਜੇਵਿਅਰਥਹੀਖਰਚਤਾਹੈ। ਜੇਇਹੁਭੀਨਿਦੋਹੈ। ਜੇਸੇਸਰੀਰਕੇਸੁਭਾਵਕੀ
ਮਿਰਜਾਦਾਵੈਦਕਵਿਖੇਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ। ਤੇਸੇਰਿਦੇਕੇਸੁਭਾਵਕੀਪ੍ਰਜਾਦਾਸਿਤਜਨ
ਦੁਕੇਵਚਨਹੁਕਾਰਿਸਮਸ਼ੀਜਾਤੀਹੈ। ਤੁਝੇਚਾਹੀਮੇਜੇਸਿਤਜਨਦੁਕੀਆਗਿਆਕੇ
ਅਨੁਸਾਰੁਵਰਤੇ। ਅਰੁਜਿਸੁਪਦਾਰਥਕਾਸਿਗ੍ਰਹਕਰਨਾਕਹਿਅਹੈ। ਤਿਸਕਾਸਿ
ਗ੍ਰਹੁਕਰੇ। ਅਰੁਜਿਸਕਾਦੇਣਾਪਰਮਾਨੁਕਹਿਅਹੈ। ਜੇਦੇਵੈਤਿਸਕਾਸਿਗ੍ਰਹੁਕ
ਰੇ। ਤਬਜਾਣੀਮੇਜੇਇਹਪੁਰਖੁਸਮਾਨਤਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆਹੈ। ਪਰੁਜਬਲਗ
ਇਸਮਾਨੁਖਕਉਸੁਭਾਵਕਮਾਵਿਖੇਸੁਭਾਵਕੁਚਨਹੀ। ਅਰੁਜਤਨਕਰਕੈਕਹਤਾ
ਹੈ। ਤੁਝੇਇਸਕਾਰਿਗਾਵੁਰਹੇਰਹੇਗਾ। ਇਸੀਕਾਰਨਕਰਿਮਹਾਪੁਰਖਭੀਕਹਾਹੈ
। ਜੇਸਾਈਕੀਆਗਿਆਪ੍ਰੀਤਿਸਿਰੁਗਭਿਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਹਾ। ਅਰੁਜੇਕਰਮੇਸੇਨ
ਹੇਸਕਉਤਬਜਤਨਕਰਕੈਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਹਾ। ਜੇਸਾਈਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਹੁਅ
ਰੁਪੀਰਜੁਕਰਨਭੀਭੁਲਾਹੈ। ਤੁਝੇਜੇਪੁਰਖੁਵੀਚਰੁਕਰਕੈਪਨਕਾਸਿਗ੍ਰਹਕ
ਰਤਾਹੈ। ਜੇਕ੍ਰਿਪਣਨਹੀਕਹੀਤਾ। ਕਰਿਤੇਜੇਕ੍ਰਿਪਣਵਹੋਤਾਹੈ। ਜਿਸਕੀਪ੍ਰੀਤਿਪ
ਨਕੇਸਿਗ੍ਰਹਵਿਖੇਸੁਭਾਵਕਅਧਿਕੋਹੈਵੈ। ਤੇਸੇਹੀਜੇਪੁਰਖੁਜਤਨਕਰਿਕੈਪਨਕਉ
ਖਰਚਤਾਹੈ। ਜੇਸਿਪੁਰਨਉਦਾਰਨਹੀਕਹੀਤਾ। ਤਤੇਸਿਪੁਰਨਉਦਾਰਵਹੀਹੈ। ਜਿ
ਸਕਉਪਨਕਾਦੇਣਾਸੁਗਮਹੈਵੈ। ਅਰੁਅਧਿਕਾਰੀਕਉਦੇਵੈ। ਜੇਇਸਪੁਰਖੁਕਉ
ਮੇਸੇਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਸਰਬਸੁਭਾਵਕਿਸਕੈਭੁਵਕਹੀਭੁਲੇਹੋਵਹਿ। ਜਤਨਅਰੁ
ਹਠਦੂਰਹੋਜਾਵੈ। ਅਰੁਸਿਪੁਰਨਤਾਇਸਮਾਨੁਖਕੀਵਿਗੀਹੈ। ਜੇਸਰਬਕਰਤਾਅਰੁ
ਸੁਭਾਵਕਿਸਕੈਸਿਤਜਨਕੇਵਚਨਅਨੁਸਾਰੁਹੋਵਹਿ। ਅਰੁਇਸਕਉਅਪੁਣੀਅ
ਭੁਲਾਖਾਕਫੁਨਰਹੈ। ਅਰੁਸਿਤਹੁਕੀਆਗਿਆਮਾਨਣੀਇਸਕਉਸੁਗਮਹੈ।
ਜੇਸਾਈਕੀਮਹਾਪੁਰਖਕਉਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕਹਿਅਹੈ। ਜੇਇਨਹੁਪੁਰਖਹੁਕਾਪ
ਰਮਤਬਸਿਪੁਰਨਹੋਵੈਗਾ। ਜਬਤੇਰੀਆਗਿਆਵਿਖੇਚਲਹਿਗੇ। ਜੇਜੇਭੁਲਚ
ਅਰੁਗਿਲਨਤੇਰਹਿਤੁਹਕਾਰਿਤੇਰੀਆਗਿਆਮਾਨਹਿਗੇ। ਤਬਪਰਮਵਾਨਹੈ

ਵਹਿਗੇ। ਸੋਇਹੁਜੇਅਗੇਵੀਖਆਣੁਕੀਆਹੈ। ਸੋਤਿਸਕਾਭੀਰਾਹਜਭੇਦਹੈ। ਪਰੁਵ
 ਹੁਭੇਦਾਇਸਾਗੀਬਵਿਖੇਸਿਪੂਰਨਕਹਿਅਨਹੀਜਾਤਾ। ਤਤੇਕਛੁਕਸੁਚਨਾਮਾਤਕਰਿਕੋਕ
 ਹਿਆਹੈ। ਸੋਮੇਜੇਨਾਵੁਤੁਜੇਇਹਮਾਨੁਖਭਾਗਵਨਤਬਹੋਤਾਹੈ। ਜਬਇਸਕਾਸੁਭਾਵਦੇ
 ਵਤਿਅਹੁਕੀਨਿਆਈਨਿਰਮਲਹੋਵੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਮਾਨੁਖਕੀਉਤਪਤਿਭੀਦੇਵਤਿਅਹੁਕੀ
 ਨਿਆਈਸੁਪੁਰੁਪਹੈ। ਅਹੁਇਸਜਗਤਵਿਖੇਪਰਵੇਸੀਹੈ। ਅਹੁਖਾਣਇਸਕੀਦੇ
 ਵਲੋਕਹੈ। ਤਾਤੇਜੇਭਾਵਅਸਥੂਲਇਸਜਗਤਕਾਇਹਪੁਰਖਅਪਣੇਸਾਥਪਰਲੇ
 ਕਵਿਖੇਲੇਜਾਤਾਹੈ। ਤਬਤਿਸਸੁਭਾਵਕਰਿਕੋਦੇਵਤਿਅਹੁਕੇਸਨਬੰਧਤੇਵਰੋਹਤਾਹੈ।
 ਤਤੇਚਾਹੀਐਜੇਜਬਇਹਪੁਰਖਦੇਵਲੋਕਵਿਖੇਜਾਵੈਤਬਦੇਵਤਿਅਹੁਕੇਸੁਭਾਵਸੀ
 ਜੁਗਤਿਜਾਵੈ। ਅਹੁਕੇਈਸੁਭਾਵਜਗਤਕਾਇਸਵਿਖੇਨਹੋਵੈ। ਸੋਸੁਭਾਵਜਗਤਕਾ
 ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਜਿਸਪੁਰਖਉਪਨੁਸਿਚਣੇਕੀਤ੍ਰਿਸਨਾਹੈਸੋਧਨਸਾਥਿਪਰ
 ਚਿਆਹੁਆਹੈ। ਅਹੁਜਿਸਕਉਪਨਖਰਚਣੇਵਿਖੇਪ੍ਰੀਤਿਹੈਸੋਭੀਧਨਵਿਖੇਪਰਚਿ
 ਆਹੈ। ਤੇਸੋਜਿਸਕਉਮਾਨੁਖਕੀਇਛੁਹੈਸੋਭੀਲੋਕਹੁਸਾਥਿਪਰਚਿਆਹੁਆਹੈ। ਅ
 ਹੁਜਿਸਕੀਦੀਨਤਾਅਹੁਨਿਮ੍ਰਿਤਾਵਿਖੇਅਧਿਕਅਭਿਲਾਖਾਹੈਸੋਭੀਲੋਕਹੁਸਾਥਿਪ
 ਰਚਿਆਹੁਆਹੈ। ਅਹੁਦੇਵਤੇਜੇਹੈਸੋਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਧਨਅਹੁਲੋਕਹੁਵਿਖੇਅਸਕ
 ਤਿਨਹੀ। ਅਹੁਵਹੁਦੇਵਤੇਭਗਵੰਤਕੇਪ੍ਰੇਮਵਿਖੇਐਸੇਹੀਰਹੈ। ਜੇਅੰਨਥਾਕਿਸੀਓ
 ਰਨਹੀਦੇਖਤੇ। ਤਤੇਚਾਹੀਐਜੇਮਾਨੁਖਕੇਰਿਦੇਕਾਸਨਬੰਧੁਭੀਧਨਅਹੁਲੋਕਹੁਤੇਵੁ
 ਠਾਹੁਆਹੈਵੈ। ਅਹੁਇਨਹੁਸਭਨਹੁਤੇਸਿਪੂਰਨਸੁਪੁਅਹੁਨਿਰਲੇਪੁਹੋਵੈ। ਪਰੁਜੰਦਪ
 ਇਹਮਾਨੁਖਜੇਸਗੀਰਧਾਰੀਹੈ। ਸੋਸਗੀਰਕੇਸਰਬਸੁਭਾਵਹੁਤੇਰਹਤਨਹੀਹੋਸਕਤਾ।
 ਤਾ। ਤਤੇਚਾਹੀਐਜੇਇਨਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਹੁਸਮਾਨਤਾਵਿਖੇਇਸਥਿਤੁਹੋਵੈ। ਸੋਜਬ
 ਇਹਪੁਰਖਸਮਾਨਤਾਵਿਖੇਵ੍ਰਿਜੁਆ। ਤਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਦੇਖੀਐਤੇਸਰਬਸੁਭਾਵਹੁ
 ਤੇਮੁਕਤਿਹੁਆ। ਅਹੁਕੁਇਹੁਜੇਕੋਈਸੁਭਾਵਪ੍ਰਬਲਨਹੁਆ। ਜੇਸੇਪ੍ਰਾਣੀਜੇਸੀਤ
 ਲਤਾਅਹੁਉਸਨਤਾਤੇਰਹਿਤੁਕਦਾਭਿਤਨਹੀਹੋਸਕਤਾ। ਪਰੁਜਬਵਹੁਸਮਾਨਗਾਵੁ
 ਵਿਖੇਹੋਤਾਹੈ। ਅਹੁਅਧਿਕਸੀਤਲਤਾਅਹੁਉਸਨਤਾਤੇਰਹਿਤੁਹੋਵੈ। ਤਬਮਾਨਹੁਦੇ
 ਨਹੁਸੁਭਾਵਹੁਤੇਮੁਕਤਿਹੁਆ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਉਸਜਲਕੋਸੀਤਲਅਹੁਉਸਨਤਾਕਛੁਨ
 ਹੀਕਹਾਜਾਤਾ। ਤਤੇਸੀਤਜਨਹੁਜੇਸਰਬਸੁਭਾਵਹੁਵਿਖੇਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਹੁਸਮਾਨ
 ਤਾਕਹੀਹੈ। ਤਤੇਚਾਹੀਐਜੇਇਸਪੁਰਖਕੀਵਿਸਦੀਵਸਮਾਨਤਾਵਿਖੇਰਹੈ
 । ਅਹੁਸਰਬਸੁਭਾਵਹੁਕੇਬੰਧਨਹੁਤੇਮੁਕਤਿਹੋਹੈ। ਤਬਉਸਕਾਰਿਤਿਸਰਬਦਾ

ਕਾਲੁ ਰਹਾਵੇ ਤਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਵੇ ਸੋ ਸਾਈ ਭੀ ਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿ ਆਹੈ ਜੇ ਏਕ ਸਾਈ
 ਹੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਾ ਅਰੁ ਅਵਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਵਿਸਾਰਹਾ ਸੋ ਸਰਬ ਹੁਕਾ ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰ
 ਏਹੀ ਹੋ ਪਰੁ ਜਦ ਪਾਇ ਸਮਾਨੁ ਖਕਉ ਸੁਖ ਪਰਮ ਪਦ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਣ ਕ
 ਠਨ ਹੋ ਤਦ ਪਸਰ ਬਜ ਪਤ ਪਾ ਅਰੁ ਭਜਨ ਕੇ ਅਭਿ ਆਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਏਹੀ ਹੋ ਜੇ
 ਸਾਈ ਕਉ ਏਕ ਪਛਾਣੇ ਅਰੁ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਉਸ ਹੀ ਕਉ ਦੇਖੇ ਅਰੁ ਉਸੀ ਕਉ
 ਚਾਹੈ ਅਰੁ ਉਸੀ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਵੇ ਅਰੁ ਇਸ ਪੁਰੁ ਖਕੇ ਰਿਵੇ ਵਿਖੇ ਅਵਰ ਕਛੁ ਏ
 ਛਾਨ ਰਹੈ ਸੋ ਜਬ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕੀ ਮੇ ਸੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੇ ਸਿ ਪੁਰ
 ਨ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾਵ ਇਸ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਅਰੁ ਜੀਵ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਦੂਰ ਹੁਆ ਅਰੁ
 ਸਾਈ ਕਉ ਪਹੁੰਚਿ ਆਆ ਅਬ ਮੇ ਸੇ ਜਾਣ ਤੂ ਜੇ ਜਦ ਪਜਤਨ ਕਰਨਾ ਕਰਨ ਹੋਇ
 ਸਜੀਵ ਕਉ ਤਦ ਪਸਤਿ ਗੁਰੁ ਜੇ ਕਰਗਿ ਆਨ ਵਾਨ ਇਸ ਕਾ ਵੇਹੋ ਹੋਵੇ ਅਰੁ ਇ
 ਸ ਕਾ ਅਉਖ ਦੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੇ ਤਬ ਜਤਨ ਅਰੁ ਪੁਰੁ ਖਾਰਬ ਕਰਨਾ ਇਸ ਕਉ ਸੁ
 ਗਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੋ ਸੋ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਉਖ ਦਕਰਨਾ ਏਹੀ ਹੋ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਜਗਿਆ
 ਸੀ ਕਉ ਤਤ ਗਿਆਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਨ ਕਰੇ ਜੇ ਆਦਿ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਜਗਿਆ
 ਸੀ ਕਉ ਮੇ ਸਾ ਬਲੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਜੇ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਲ ਕਉ ਚਟ ਸਾਲਾ ਵਿਖੇ ਭੇਜੀ ਮੇ
 ਅਰੁ ਕਹੀ ਮੇ ਜੇ ਤੁਸੁ ਕਉ ਵਿਦਿਆ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕਰੇ ਕੇਵਰਿ ਆਈ ਅਰੁ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿ ਹੋਵੇ ਗੀ ਤਬ ਦੁਹ ਬਾਲ ਕਵਰਿ ਆਈ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕੇ ਸੁਖ ਕਉ ਸਮਸਤੁ ਤੀ
 ਨਹੀ ਜੇ ਬਰਾਈ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕੇ ਸੇ ਹੋਤੀ ਹੋ ਤਾ ਤੇਰੀ ਮੇ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਲ ਕਉ
 ਮੇ ਸੇ ਕਹੀ ਮੇ ਜੇ ਤੁ ਅਬ ਚਟ ਸਾਲਾ ਵਿਖੇ ਜਾਹਾ ਜਬ ਤੁ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਆਵਹਿ ਗਾ ਤੁ
 ਬਤੁਸੁ ਕਉ ਹਮ ਬੋਨੁ ਅਰੁ ਚਉਗਾਨ ਦੇਵਹਿ ਗੇ ਅਬ ਵਾ ਬੁਲ ਬੁਲ ਦੇਵਹਿ ਗੇ
 ਤਬ ਤੁ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋ ਕਰਖੇ ਲਹਿ ਗਾ ਤਬ ਦੁਹ ਬਾਲ ਕਉ ਸਤਿਸਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਚਟ
 ਸਾਲਾ ਵਿਖੇ ਜਾਤਾ ਹੋ ਬਹੁ ਜਬ ਉਸਤੇ ਕਛੁ ਕਬ ਭਾਹੋਵੈ ਤਬ ਕਹੀ ਮੇ ਜੇ ਜਬ
 ਤੁ ਖੇਲ ਵਹਿ ਕਾਤਿ ਆਹਾ ਕਰੇ ਅਰੁ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹੈ ਤਬ ਤੁਸੁ ਕਉ ਸਿਦਰ ਬ
 ਸਤ ਦੇਵਹਿ ਗੇ ਬਹੁ ਜਬ ਉਸਤੇ ਭੀ ਬਰਾਹੋਵੈ ਤਬ ਕਹੀ ਮੇ ਜੇ ਵਿਦਿਆ ਪ
 ਜਨੇ ਕਰਿ ਕੇ ਤੁਸੁ ਕਉ ਬਰਾਈ ਅਰੁ ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਗੀ ਅਰੁ ਸਿਦਰ ਵਸਤੁ ਅ
 ਰੁ ਸਮੀਪ ਹੋਇ ਹਇ ਸਤੀ ਆਕਾਸੁ ਭਾਵੇਹੈ ਅਰੁ ਬਹੁ ਜਬ ਵਿਦਿਆ ਸੀ ਪੁ
 ਰਨ ਪੜ੍ਹੈ ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਉਸ ਕੀ ਉਜਲ ਹੋਵੈ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਕਹੀ ਮੇ ਜੇ ਇਸ ਜਗਤ
 ਕੀ ਬਰਾਈ ਅਰੁ ਮਾਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਅਰੁ ਬਇਨੁ ਜੇ ਮਿਤ ਕੇ ਸਮੇਨਾ ਸੋ ਜਾਤੀ ਹੋ

॥ ਬਹੁਤ ਉਸਤੇ ਪੀਛੇ ਆ ਬਿਨਾ ਸੀਪ ਦੋ ਜੋ ਸਾਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਮਰ ਹੋ ਤਿਸ ਕਾ
 ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ॥ ਤੇ ਸੇਹੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜਾਗੀ ਆਸੀ ਕਉ ਸੁਧ ਨਿਹ ਕਾਮ ਤਾ ਕਾ ਬਲੁ ਨਹੀ ਹੋਤ
 ॥ ਤਾਤੇ ਚਾਹੀ ਅੰਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਉਸ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੈ ॥ ਜੇ ਅਬ ਤੂੰ ਸੁਧੁ ਕਰਤ ਤ
 ਵਿਖੇ ਹੋ ਕਰ ਪੁਰੁ ਖਾਰਥ ਕਰੁ ॥ ਜੇ ਸੁਧੁ ਕਰਤ ਤ ਕਰ ਕੈ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਭੀ
 ਤੇਰੀ ਵਡਾਈ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਅਰੁ ਤੂੰ ਕਉ ਰੁਜਨ ਵਾਨ ਜਾਣਹਿ ਗੋ ॥ ਤਬ ਇਸ
 ਬਡਾਈ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਕਰਿ ਕੋਧਨ ਅਰੁ ਭੋਗੁ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਕਉ ਨਿਵਰ
 ਤ ਕਰੈ ॥ ਬਹੁਤ ਜਬ ਜਾਗੀ ਆਸੀ ਪਨ ਅਰੁ ਭੋਗੁ ਕੀ ਤਿਸ ਨਾ ਤੇਰ ਹਤ ਹੋਵੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਇਸੀ ਵੈਰਾਗ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਉਸ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਛੁਰੈ ॥ ਤਬ ਚਾਹੀ ਅੰਜੇ ਸਤਿ
 ਗੁਰ ਉਸ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਕਉ ਇਸ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਦੂਰ ਕਰੈ ॥ ਜੇ ਜਾਗੀ ਆਸੀ ਕ
 ਉ ਉਭਿ ਖਿਆਮਾ ਗਾਏ ਕੀ ਆਗੀ ਆ ਕਰੈ ॥ ਬਹੁਤ ਜਬ ਇਸ ਵਿਖੇ ਭੀ ਜਗਤ
 ਉਸ ਕਾ ਆਦਰੁ ਕਰੈ ॥ ਤਬ ਜਾਗੀ ਆਸੀ ਕਉ ਨੀਚ ਟਹਲ ਵਿਖੇ ਲਗਾਵੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਬਇਹ ਜੇ ਮਲ ਮੂਤ ਕੋ ਅਥਵਾ ਅਉਰ ਕਿਸੀ ਨੀਚ ਅਸਥਾਨ ਕਉ ਸੁਧੁ ਕਰ
 ਵੈ ॥ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਗੀ ਆਸੀ ਕਉ ਜੇ ਸਾਰੇ ਗੁਰੇ ਵੈ ਤੇ ਸਾਉ ਪਚਾਰੁ ਕਰੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਸਨੇ ਸਨੇ ਕਰ ਕੈ ਉਸ ਕੋ ਸਰ ਬੋਰੇ ਗੁਰੁ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬਲ ਗਜ
 ਗੀ ਆਸੀ ਵਿਖੇ ਸਿਪੁਰਨ ਬਲੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਮਾਨੁ ਅਰੁ ਆਦਰ ਕੇ
 ਆਸਰੇ ਕਾਰਿ ਕੈ ਤਪ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਵਰ ਸਰਬ ਸੁ
 ਭਾਵ ਬੁਰੇ ਬਿਛੁਰੀ ਨਿਅਈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਾਨ ਰੂਪੀ ਅਜਗਰ ਮਹਾ ਸਰਪ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਮਾਸ
 ਰੂਪੀ ਅਜਗਰ ਅਵਰ ਸਰੁ ਸੁਭਾਵੁ ਕਉ ਛਨ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵੁ ਸ
 ਰਬ ਸੁਭਾਵੁ ਤੇ ਪੀਛੇ ਦੂਰਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ॥ * ॥ ਅਥ ਪੰਚਮ ਵਿਭਾਗ ਵਿਖੇ ਮ
 ਨਸਿਰੇ ਗੁ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਰੋਗੁ ਕਾ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਅਵਗੁਣੁ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਵਰਨਨ ਹੋ
 ਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾਤੇ ਅੰਜੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇਤਨ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਰੂਪੀ ਅਰੋਗਤਾ ਇਸ ਕਰਿ ਕੈ ਜਾਣੀ
 ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕਾਰਜ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਜੇ ਇੰਦ੍ਰੀਉ ਤਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ਤਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕਉ
 ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਕਰਿ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੈ ॥ ਜੇ ਸੇਨੇ ਤੁਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖਹਿ ॥ ਅਰੁ ਚਰਨ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰ
 ਕਾਰ ਚਲਹਿ ॥ ਤਬ ਜਾਣੀ ਅੰਜੇ ਨੇੜ ਅਰੁ ਚਰਣ ਅਰੋਗੁ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇਰਿ ਦੇ ਕੀ ਅਰੋਗਤਾ
 ਹੀ ਤਬ ਪਛਾਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਰਿਦੇ ਕਾ ਅਪਣਾ ਸੁਤ ਹੁਭਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਨਾਮਿ ਤ
 ਜੀਵ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਤਿਸੀ ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਨਿਰਜਤਨ ਹੋ ਕਰ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੈ
 ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸੁਤ ਹੁਭਾਵ ਵਿਖੇ ਝੋੜੇ ਵੈ ॥ ਸੇ ਇਹ ਸਾਵਧਾਨਤਾ ਕਰਿ ਦੂਰ ਕਾਰਣ

ਦੁਕਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸਿਏ ਕਸਰ ਪਾਏ। ਦੂਸਰਾ ਬਲੁ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਸਰਪਾ ਮੇ ਸਿਰਾ ਹੀ ਮੇ
 ਜੇਰੁ ਗਵਿਤ ਬਿਨਾ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਹੋਵੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕਾ
 ਅਗਰੁ ਅਨਾਜੁ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਰੁ ਗਵਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਰੁ ਪਛਾਣ ਰਿਦੇ ਕਾ ਅਹਾਰੁ ਹੈ। ਸੇ ਜਿਸ
 ਪੁਰੁ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਦਾ ਮਿਦੋਤੀ ਹੈ। ਸੇ ਰੋਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਰੁਗਵਿ
 ਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਹੋਵੇ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਦੋ ਰੋਗੀ ਅਰੁ ਨਿਰਬਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਸਾਈ ਭੀ
 ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਅ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਲਗ ਪੁਰੁ ਅਰੁ ਪਤਾ ਅਰੁ ਪਨ ਵਿਦੁਹਾਰੁ ਅਰੁ ਸਨ
 ਬੀਧੀ ਅਖਵਾ ਅਵਰੁ ਸਮਿਰੀ ਸਾਬ ਜੇਤੁ ਮਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਸੇਤੁ ਮਜਾਣੁ ਜੇ ਜਬ ਮੇਰੀ ਅ
 ਗਿਆ ਪਹੁਚੈਗੀ। ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੇ ਛੁਟੇ ਕਾ ਸਮਾਅ ਵੇਗਾ। ਤਬ ਅਧਿਕ ਦੁਖੀ ਹੋਵ
 ਰਿਗਾ। ਪਰੁ ਬਲ ਕੀ ਅਰੋਗਤਾ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜੇਤੇ ਸੁਰੁ ਕਰਤ ਤੁਰੁ ਗਵਿਤ ਇਸ ਮਾਨੁਖ
 ਕਉ ਕਰਣੀ ਵਕਰੇ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਕਉ ਸੁਗਮ ਹੀ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੇ ਵਿਖੇ ਇ
 ਸ ਕਉ ਜਤਨ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਸੁਰੁ ਕਰਤ ਵਿਖੇ ਇਸ ਕਉ ਰਹਸੁ ਆਵੇ। ਸੇ ਮੇਸੇ
 ਹੀ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇਰੁ ਜਨ ਸਾਈ ਕਾ ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰੁ ਕੀ ਅਪੁਤਲੀ ਆ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਇਹੁ ਜੇ ਮਹਾ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਹੈ। ਤਾਤੇ ਜੇ ਪੁਰੁਖ ਮੇ ਸੀ ਸਰਪਾ ਅਰੁ ਬਲੁ ਅਪਣੇ ਵਿਖੇ ਨ ਦੇਖੇ।
 ਤਬ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੇ ਮੇਰਾ ਰਿਦਾ ਰੋਗੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸਨੇ ਅਪੁਣੇ ਰੋਗ ਕਉ ਜਾਣਿਆ ਤਬ ਚਾ
 ਹੀ ਮੇ ਜੇ ਉਸ ਰੋਗ ਕਉ ਪਚਾਗਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਭੀ ਬਹੁਤੁ ਪੁਰੁਖੁ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਉਨ ਕਾਰਿ ਦੋ ਰੋਗੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਹਾਪ ਕਉ ਅਰੋਗ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾ ਕਾਰਨ ਇ
 ਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਅਪੁਣੇ ਅਵਗੁਣ ਹੁਕੇ ਦੇਖਣੇ ਵਿਖੇ ਮੰਧੈ। ਅਰੁ ਬਇਹੁ ਜੇ ਅਪੁ
 ਣੇ ਅਵਗੁਣੁ ਅਪੁਨ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਤਾ। ਪਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਅਪੁਣੇ ਅਵਗੁਣ ਦੇਖਿ ਆਰਹੈ
 ਮਤ ਬਤਿਸਕੇ ਚਾਰਉ ਪਾਵੇ। ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਉਪਾਇ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਗਿਆਸੀ ਮੇਸੇ ਸਤਿ
 ਗੁਰੁ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਰਹੈ। ਜੇ ਦੁਸਤਿ ਗੁਰੁ ਸਰਬ ਪਰਮ ਹੁਕਾਵੇ ਤਾ ਹੋਵੇ। ਸੇ ਅਪੁਣੀ ਦਇ
 ਆ ਕਰਕੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕੇ ਅਵਗੁਣੁ ਲਖਾਵੇ। ਸੇ ਮੇਸੇ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਇਸ ਸਮੇ ਵਿਖੇ
 ਝੁਲੰਭੁ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਦੂਸਰਾ ਉਪਾਇ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਸਤਿਗੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਵੇ।
 ਤਿਸ ਕਉ ਅਪੁਣੀ ਰਾਖਿ ਕਰੇ। ਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮੇਸੇ ਹੋਵੇ ਜੇ ਇਸ ਕੇ ਅਵਗੁਣੁ ਕਉ ਦੁਰ
 ਵੇਨਾ ਹੀ। ਅਰੁ ਈਰਖਾ ਕਰਕੇ ਅਧਿਕ ਭੀਨ ਕਰੇ। ਸੇ ਮੇਸਾ ਮਿਤ੍ਰ ਭੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋ
 ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਦੂਤ ਕਉ ਲੋਕੁ ਨੇਕ ਹਿਆ। ਜੇਤੁ ਮਹਾਰੇ ਨਿਕਟਿ ਬੈਠੇ ਕਿਉਨ ਹੀ
 ਮਤ ਬਦਾਉ ਦਤਾ ਈਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਅਵਗੁਣੁ ਮੁੜ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਰਨ ਹੀ ਕਹਤੇ। ਅਰੁ
 ਦੁਗਟਿ ਰਾਖਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਉਪਾਇ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕੋ ਕੋਈ ਵੇਰੀ ਹੋਵੇ।

ਸੇਤਿ ਸਕੇਵ ਚਨ ਕਉ ਭੀ ਸੁਣੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵੈ ਗੀ ਕੀ ਵਿਸਟਿ ਭੀ ਸਰਬ ਬਇਸ ਕੇ ਅਵਗੁ
 ਟੁਪੁ ਰੋਤੇ ਹੋ। ਪਰੁ ਜਦ ਪਵੈ ਰਭਾ ਵਕਰ ਕੈ ਅਧਿਕ ਭੀ ਕਰਤ ਹੋ। ਤਦ ਪਉ ਸਕੇਵ ਚਨ
 ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਕਸਾ ਚੁਭੀ ਹੋਤ ਹੋ। ਅਰੁ ਚਉ ਥਾਉ ਪਾਉ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁ ਪਾਵਿਖੇ ਕੋਈ
 ਅਵਗੁ ਟੁਟੈ ਥੋ। ਅਰੁ ਚਉ ਅਵਗੁ ਟੁਟਿ ਸਕਉ ਬਰਾਲਾ ਗੋ। ਤਬ ਆਪਉ ਸ ਅਵਗੁ ਟੁ
 ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਇਉ ਜਾਣੈ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਇਸ ਅਪਲ ਛਟ ਕਰ ਕੈ ਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਬੁਰਾ
 ਰਾਸਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਮੇ ਸੇ ਸੁਭਾ ਵਕਰਿ ਮੇ ਭੀ ਬੁਰਾ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੇ।
 ਜੇ ਸੇ ਮਿਹਤੁ ਰਈ ਸੇ ਸਿਉ ਲੋਕੁ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਥਾ। ਜੇ ਮੇ ਸਾਭੁ ਲਾਸੁ ਰਾਉ ਤੁਮਹੁ ਨੇ ਕਿਸਤੇ
 ਸਿਖਿ ਆਹੋ। ਤਬ ਮਿਹਤੁ ਰਈ ਸੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਇਹੁ ਲਾਸੁ ਰਾਉ ਹਮਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀਖਿ
 ਆਹੋ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਵਿਖੇ ਮੇ ਅਵਗੁ ਟੁਟੈ ਪਿ ਆਹੋ। ਅਰੁ ਮੁਕਉ ਬੁਰਾ ਭਾਸਿ ਆਹੋ
 ਤਬ ਮੇਨੇ ਉਸ ਅਵਗੁ ਟੁਟਿ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕੀ ਆਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇ ਮਾਨੁ ਖਮਹਾ ਪੁਰੁ ਹੋਤ
 ਹੋ। ਜੇ ਆਪ ਕਉ ਮਹਾ ਵਸੇਖ ਜਾਣਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਅਧਿਕ ਬੁਧਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਆਪ
 ਕਉ ਬੁਰਾ ਜਾਨਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਸੇ ਉਮਰ ਨੇ ਏਕੁ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਤੇ ਪੁਛਿ ਆਥਾ। ਜੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਤੁ
 ਮੁਕਉ ਕਪਟੀ ਅਹੁ ਕੇ ਲਛਣ ਕਹੇ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਮ ਜਾਣਤਾ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਮੁਕਉ ਖੋਲ ਕਰਕ
 ਹੁ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਕਪਟੀ ਅਹੁ ਕਾ ਕਵਣ ਲਛਣ ਹੋ। ਤਬ ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਅਵਗੁ ਟੁਟਿ
 ਪਛਾਣੇ। ਤਾ ਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇ ਜੇ ਸਭ ਕੋਈ ਅਪਣੇ ਅਉਗੁ ਟੁਟੇ ਪਛਾਣੇ ਕਾਉ ਪਾਇ ਕਰੇ। ਕ
 ਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾ ਅਪਣੇ ਚੋਗ ਕਉ ਨ ਜਾਣੀ ਮੇ। ਤਬ ਉਸ ਕਾਉ ਪਚਾਰੁ ਭੀ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕੀ
 ਤਾ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਅਉਖਧੁ ਕਾ ਮੂਲ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਆਪੁ ਣੀ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਵਿਪਰਜੈ ਹੋਣਾ ਸੇ
 ਸਾਂਈ ਭੀ ਇਉ ਹੀ ਕਹਿ ਆਹੋ। ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕਉ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਵਿਵਰਜਤ ਕਰਹਾ। ਤਬ
 ਉਤਮ ਸੁਖ ਵਿਖੇ ਤੁਮਾਗਾ ਨਿਵਾਸੁ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਇਸ ਸਮੇ ਮਨੁ ਖਹੁ ਸਾ
 ਬਜੁ ਪ੍ਰਕਰ ਕੈ ਜੀਤ ਆਏ ਥੋ। ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਸਿਰੀ ਅਹੁ ਕਉ ਕਹਾ। ਜੇ ਅਬ ਹਮ ਛੋਟੀ
 ਲਗਾਈ ਜੀਤ ਆਏ ਹੋ। ਅਰੁ ਬਡੀ ਲਗਾਈ ਵਿਖੇ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੋ। ਤਬ ਸਿਰੀ
 ਅਹੁ ਨੇ ਪੁਛਾ। ਜੇ ਬਡੀ ਲਗਾਈ ਕਿ ਆਹੋ। ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਮਨ ਸਾ ਬਜੁ ਪ
 ਕਰਨਾ ਇਹੁ ਬਡੀ ਲਗਾਈ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੇ ਆਪੁਣੇ ਮਨ ਕੋ ਦੁਖ ਤੇ
 ਬਚਾਵਹਾ। ਅਰੁ ਇਉ ਜੇ ਸਾਂਈ ਕੀ ਆਗਿ ਆਉ ਣਿ ਪਕਰਿ ਮਨ ਕਉ ਵਾਸਨਾ ਕਾ ਅ
 ਹਾਰਨ ਦੇਵਹਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਇਹੁ ਮਨ ਹੀ ਤੁਮਾਰਾ ਸਬੂ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਸਰਬ
 ਇਝੀ ਆਗਿ ਤੁਮ ਕਉ ਧਿਕਾ ਰੁਕਰਹਿ ਰੀ। ਆ ਜੇ ਸੇ ਹਸਨ ਬਸਰੀ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਜੇ ਕੋ
 ਈ ਪਸੁ ਕਰੇ ਅਰੁ ਅਜੀਤ ਮਨ ਕੋ ਸਮਾਨ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਸਿਰੀ ਸਕਤੀ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ।

॥ ਜੇਚਲੀਸਬਰਸਹੋਏ ॥ ਜੇਮਨਮੇਰਾਮਾਖੀਸਾਥਰੋਟੀਖਾਣੇਕੀਇਛਾਕਰਤਾਹੈ ॥
 ਪਰਮੇਅਬਲਗੁਅੰਗੀਕਾਰਨਹੀਕੀਆ ॥ ਅਰੁਇਬਰਾਹੀਮਖਵਾਸਭੀਕਰਾਹੈ ॥
 ਜੇਇਕਵਾਰਕਿਸੀਪਹਾੜਮੇਚਲਾਜਾਤਾ ॥ ਤਹਾਮੁਸ਼ਕਉਅਨਾਰਹੁਕੇਬਿਛੋਰਹੁ
 ਤਵਿਸਟਿਆਏ ॥ ਤਬਮੇਰੇਮਨਕਉਅਨਾਰਪਾਵਣੇਕੀਇਛਾਹੁਈ ॥ ਤਬਮੇਨੇਏਕ
 ਅਨਾਰਤੇਕੁਆ ॥ ਜਬਮੇਖਾਵਣੇਥਾਗਤਬਵਹਾਨਾ ॥ ਰਖਾਧਾਨਿਕਸਾ ॥ ਤਬਮੇਛੇ
 ਰੁਈਆ ॥ ਅਰੁਆਗੇਕਉਚਲਾ ॥ ਤਹਾਏਕਪੁਰੁਪੁਰਾ ॥ ਤੁਆਥਾ ॥ ਤਿਸਕਉਮੇਏ
 ਖਿਆਜੇਉਸਕਉਬਹੁਤਮਖੀਆ ॥ ਸਤੀਆਹੈ ॥ ਤਬਮੇਉਸਕਉਬਹੁਤਨਮਸਕਾ
 ਰੁਕੀਆ ॥ ਅਰੁਉਸਨੇਮੇਰਾਨਉਲੇਕਰਬੁਲਾਇਆ ॥ ਤਬਮੇਨੇਕਹਾਜੇਤੁਮਹੁਨੇ
 ਮੁਸ਼ਕਉਕਿਉਕਰਪਛਾਣਿਆਹੈ ॥ ਬਹੁਕਉਸਨੇਕਹਾ ॥ ਜੇਜਿਸਨੇਸਾਂਈਕਉਪਛਾ
 ਣਿਆਹੈ ॥ ਤਿਸਤੇਅਵਰਕਛੁਹੁ ॥ ਹਜਨਹੀਰਹਿਤਾ ॥ ਤਬਮੇਉਸਪੁਰੁਖਕਉਕਹਾ
 ॥ ਜੇਮੇਰੇਖਤੋਹਜੇਸਾਂਈਸਾਥਤੋਰਾਮਿਲਾਪਹੈ ॥ ਤਤੇਤੂੰਸਾਈਕੇਆਗੇਅਰਦਾਸਿ
 ਕਿਉਨਹੀਕਰਤਾ ॥ ਜੇਮਖੀਆਕਉਦੂਰਕਰੇ ॥ ਤੁਧੁਕਉਇਹਮਖੀਆਵਖੁਨਦੇਵੁ
 ਹਿ ॥ ਬਹੁਕਉਸਪੁਰੁਪੁਰੇਕਹਾਜੇਤੇਰਾ ॥ ਤੀਸਾਈਕੇਸਾਥਮਿਲਾਪੁਹੈ ॥ ਤਤੇਤੂੰਅਰਦਾਸ
 ਕਿਉਨਹੀਕਰਤਾ ॥ ਜੇਤੇਰੀਅਨਾਰਕੀਅਭਿਲਾਖਾਵੁਰਕਰੇ ॥ ਕਹੇਤੇਜੇਅਨਾਰਕੀਵਾ
 ਸਨਾਕਰਿਕੈਰਿਦੇਕਉਦੁਖਪੁਰੁਚਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁਮਖੀਆਕੇਰਿਸਣੇਕਵੁਖੁਸਹੀਰਕੇ
 ਰੋਤਾਹੈ ॥ ਤਤੇਜਾਣਤੂੰਜੇਜਦਪਅਨਾਰਕਾਖਾਵਣਾਪਾਪਨਹੀ ॥ ਤਦਪਬੁਧਵਾਨਇ
 ਉਜਾਣਤੇਹੈ ॥ ਜੇਵਾਸਨਾਕੋਰੋਗਪਵਿਕੁਅਬਵਾਅਪਵਿਕੁਇਹਦੇਨੇਸਮਾਨਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਨਿਦੇਹੈ ॥ ਕਹੇਤੇਜੇਜਬਲਗਪਾਪਰਹਤਜੇਭੋਗਹੈ ॥ ਸੇਭਿਨਹੁਤੇਮਨਕਉਨਵਰਜੈ ॥
 ਅਰੁਲੁਣੀਦਮਾਤਾਵਿਖੇਨਠਰਾਵੇ ॥ ਤਬਇਹਮਨਭੋਗਵਾਸਨਾਕਰਿਕੈਪਾਪਾਵਿਖੇ
 ਵਰਤਣੇਲਾਗਤਾਹੈ ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਤੇਬੁਧਵਾਨਹੁਨੇ ॥ ਪਾਪਰਹਤਭੋਗਹੁਕਾਤਿ
 ਆਗੁਕੀਆਹੈ ॥ ਤਬਇਸਜਤਨਕਰਿਕੈਵਾਸਨਾਤੇਮੁਕਤਿਹੁਈਹੈ ॥ ਸੇਮੇਹੀਉਮ
 ਰਨੇਭੀਕਰਾਹੈ ॥ ਜੇਸੰਤਰਬਰਮੇਨੇਪਾਪਰਹਤਭੋਗਹੁਕਾਤਿਆਗੁਕੀਆਹੈ ॥ ਸੇਇ
 ਜਭੋਕਰਿਕੈਜੇਮਤਮਨਮੇਰਾਪਾਪਭੋਗਹੁਵਿਖੇਪ੍ਰਵੇਸ਼ਕਰੇ ॥ ਅਰੁਇਉਂਗੀਹੈਜੇਸ
 ਬਮਨਰਾਜਸੀਭੋਗਹੁਵਿਖੇਪ੍ਰੀਤਸਿਸੁਗਤਿਵਰਤਤਾਹੈ ॥ ਤਬਇਸੀਸਿਸਾਰਕਉ
 ਸੁਅਰਗਜਾਣਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁਮਰਣੇਕਉਦੁਖਜਾਣਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁਇਸੀਕਰਕੈਬੁਧ
 ਅਚੇਤਹੋਤੀਹੈ ॥ ਅਰੁਜਦਪਕਛੁਕਰੁਜਨਅਰੁਅਰਵਾਸਕਰਤਾਹੈ ॥ ਤਉਜੁਕੇਰ
 ਹਸਕਉਨਹੀਪਾਵਤਾ ॥ ਤਤੇਜਬਾਇਸਮਨਕਉਪਾਪਰਹਤਜੇਭੋਗਹੁਤੇਭੀਵਰਜਿ

ਰਾਖੀਆਂ ਤਬ ਮਨੁ ਨਿਬਲ ਅਰੁ ਅਧੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਤੇ ਰਾਗਿਆ
 ਰਾਹਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਕੀ ਸਰਧਾ ਕਰ ਦੇ ਲਾਗਤ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਇਹ ਮਨੁ
 ਦੁਹਖ ਅਰੁ ਅਧੀਨ ਤਾ ਕਰਿ ਸਿਨੁ ਗਤ ਏਕ ਬਾਰ ਸਾਂਈ ਕਾਨਾ ਮੁਲੇ ਵੈ। ਤਬ ਏਤੇ ਰਹਸੁ
 ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਦ ਪਸੁਖ ਵਿਖੇ ਸਉ ਵਾਰਨਾ ਮੁਲੇ ਵੈ ਤਉ ਰੀਐ ਸਾਰਹ ਸੁਨਹੀ ਪਾ
 ਵਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਨ ਕਾ ਵਿਸਟਾਂਤ ਬਾਜ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜਬ ਬਾਜ ਕਉ
 ਪਕੜਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੁੰਦ ਕਰਿ ਪਰਿ ਵਿਖੇ ਰਾਖਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਰ
 ਕਉ ਸਕਉ ਉਤ੍ਰ ਦੇ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਤਿਸ ਤੇ ਪੀਛੇ ਬਾਜ ਰਾਖ
 ਦੇ ਵਾਲਾ ਬਾਜ ਕੇ ਬੋਰਾ ਅਹਾਰ ਦੇ ਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਬਾਜ ਉਸ ਸਿਉ ਮਿਲਾਪੁ ਅ
 ਰੁਪਿਆ ਰੁਕਰ ਦੇ ਲਾਗਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਉਸ
 ਕਉ ਉਤ੍ਰਾਈ ਅਤੇ ਉਤ੍ਰੀ ਪਿਆਰੁ ਕਰ ਕੈ ਠਿਰਿਆ ਵਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜਬ ਲਗ
 ਇਸ ਮਨ ਕਉ ਸਰਬ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਭਿਨਨ ਕਰੀਐ। ਤਬ ਲਗ ਮਨ ਕ
 ਉਭਗ ਵੇਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਉਪਜਤੀ। ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਨੇਤ੍ਰ ਅਰੁ ਕਾਂਨ ਅਰੁ
 ਰਸਨਾ ਅਰੁ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਹੁਕਉ ਰੇ ਕੇ ਨਹੀ। ਰੂਪ ਅਰੁ ਇਕਾਂਤ ਜਾਗਤ ਅਰੁ
 ਮੇਨ ਕਰ ਕੈ ਮਨ ਕਉ ਰੰਗ ਨ ਦੇਵੈ। ਤਬ ਲਗ ਮਨ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਉਭਗ ਵੇਤ ਵਿਖੇ
 ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੇ ਇਹੁ ਜਤਨ ਕਰਣਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਨ ਕਉ ਕਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਬਾਲ
 ਕ ਕਉ ਮਾਤਾ ਕਾ ਦੂਧੁ ਤਿਆਗਣਾ ਕਰਨ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਮਾਤਾ ਉਸ ਕਉ ਜਤਨ ਕਰ
 ਕੈ ਦੂਧ ਪੀਵੇ ਸੋ ਛੁਡਾਵਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਬਾਲ ਕੇ ਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਉਸ
 ਕਉ ਵਹੁ ਦੂਧੁ ਜਤਨ ਕਰ ਕੈ ਦੀਜੀਐ ਤਉ ਭੀ ਨਹੀ ਪੀਵਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇਤ
 ਪਕਰਣਾ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਇਸ ਪੁਰਖੁ ਕਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵਿਖੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਤਿਆ
 ਗਣਾ ਹੀ ਉਤਮ ਤਪੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੁਭਾਵ ਇਸ ਪਰ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਕਉ ਵਿਪਰਜੇ
 ਕਰੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਨ ਬਰਾਈ ਬਿਖੈ ਹੋਵੈ। ਸੇ ਮਾਨ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੈ
 ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਇਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਭਗਵੇਤ ਬਿਨਾ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਸੁਖੁ ਕਾ ਅਸਥਾਨ
 ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਚਾਹੀਐ ਜੇ ਜਤਨ ਕਰ ਕੈ ਭੀ ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੈ।
 ਅਰੁ ਸਨ ਬਿਧ ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਕਰੈ। ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਇਸ ਤੇ ਕਦਾਚਿਤ ਦੂਰ ਨ
 ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੀਮਾ ਰਹੀ ਮਿਤ ਕੇ ਸਮੇ ਇਸ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਸੇ ਪੁਰਖਾਰਥ ਕਰ ਕੈ
 ਆਗੇ ਹੀ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਸਦੀਵ ਇਸ ਕਾ ਸਿਰੀਏ ਕਸਾਂਈ ਗੀ ਹੈ। ਅਰੁ

ਰੱਕੋਉਨਹੀ। ਜੇਸੇਮਿਹਤਰਦਾਉ ਦਕਉ ਅਕਾਸਬਾਣੀਭਈਖੀ। ਜਿਹੇਦਾਉਦਸਿਗੀ
 ਤੇਰਾਏਕਮੇਹੀਹਉ। ਤਤੇਤੁਮੇਰੇਹੀਸਾਥਿਮਿਲਾਪਕਰਹਾ। ਅਰੁਮਹਾਪੁਰੁਖਭੀਕਹਾ।
 ਏ। ਜੇਮੁਸ਼ਕਉਜਬਰਾਈਲਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਾਬਾ। ਜੇਜਿਸਅਸਥੂਲਪਦਾਰਥ
 ਸਾਥਤੁਪ੍ਰੀਤਕਰਤਾਹੈ। ਜੇਨਿਰਸਿਦੇਹਤੁਸ਼ਤੇਦੂਰਹੋਵੇਗਾ॥੫॥ + + + ॥
 ॥ ਅਥਛਰਵੇਵਿਭਾਗਵਿਖੇਰੁਲੇਸੁਭਾਵਕੇਲੱਛਣਹੁਕਾਵਰਨਨਹੋਵੇਗਾ। ॥ ਤਾਂ
 ਤੇਜਾਣਤੁਜੇਭੁਲੇਸੁਭਾਵਕੇਲੱਛਣਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਾਂਈਕਹੇਹੈ। ਜੇਨਿਰਸਿਦੇਹਮੇ
 ਸੇਜਗਿਆਸੀਸਿਸਾਰਤੇਮੁਕਤਿਹੁਏਹੈ। ਜੇਜਗਿਆਸੀਤਿਆਰੁਅਰੁਭੁਜਨਅ
 ਰੁਸੁਕਰਸਿਜੁਗਤਿਹੈ। ਜੇਮੁਕਤਿਹੈ। ਅਰਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੇਰੀਪ੍ਰੀਤਿਵਾਲੇ
 ਮਾਨੁਖਮੇਸੇਹੈ। ਜੇਸਰਬਵਿਵਹਾਰਵਿਖੇਰੀਰਜਸਾਥਿਵਰਤਤੇਹੈ। ਅਰੁਜੇਕਪ
 ਈਅਹੁਕੇਲੱਛਣਹੈਸੇਸਭੀਬੁਰੇਸੁਭਾਵਹੈ। ਜੇਸੇਮਹਾਪੁਰੁਖਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪ੍ਰੀਤਵ
 ਨਕੀਸਰਧਾਭੁਜਨਅਰੁਤਪੁਵਿਖੇਰੇਤੀਹੈ। ਅਰੁਮਨਮੁਖਕੀਸਰਧਾਅਹਾਰੁਅਰੁਭੇਗਹੁ
 ਵਿਖੇਫਿਰੇਤੀਹੈ। ਅਰੁਹਾਤਮਨਮਾਜੇਸਾਹਿਬਲੋਕਥਾਸੇਤਿਸਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਗੁਰੁ
 ਮੁਖਕਾਰਿਦਵੀਚਾਰੁਅਰੁਅਸਚਰਜਤਾਵਿਖੇਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਨਮੁਖਆਸਾਅਰੁਤਿ
 ਸਨਾਵਿਖੇਅਸਕਤਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਮੁਰਖਸਰਬਸਿਸਾਰਤੇਨਿਰਾਸੁਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਏਕ
 ਸਾਈਹੀਕੀਆਸਾਰਾਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਨਮੁਖਸਰਬਲੋਕਹੁਕੀਆਸਾਰਾਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਏ
 ਕਸਾਈਤੇਨਿਰਾਸੁਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਗੁਰੁਮੁਖਧਨਕਉਧਰਮਪਰਕੁਰਬਾਨਕਰਤਾਹੈ। ਅ
 ਰੁਮਨਮੁਖਆਪਣਾਧਰਮੁਧਨਪਰਕੁਰਬਾਨਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਗੁਰੁਮੁਖਭੁਜਨਕਰਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਭੇਸਿਜੁਗਤਿਰੇਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਨਮੁਖਪਾਪਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਨਿਰੁਰੇਕਰਹਸਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਗੁਰੁਮੁਖਕੀਪ੍ਰੀਤਿਵਿਕਾਂਤਵਿਖੇਰੇਤੀਹੈ। ਅਰੁਮਨਮੁਖਕੀਪ੍ਰੀਤਿਜਗਤਕੇਮਿਲਾ
 ਪਵਿਖੇਰੇਤੀਹੈ। ਅਰੁਗੁਰੁਮੁਖਜਦਪਸੁਭੀਜਬੋਵਤਾਹੈ। ਤਉਭੀਰੁਰਤਾਹੈ। ਜੇਮਤ
 ਵਿਪਨਕਰਕੈਮੇਰੀਖੇਤੀਨਸਟਹੋਜਾਵੈ। ਅਰੁਮਨਮੁਖਸੁਭੀਜਬੋਵਤਾਹੀਨਹੀ। ਅਰੁ
 ਛਲੁਕੀਆਸਾਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਸਿਤੁਹੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਭੁਲੇਸੁਭਾਵਕੇਲੱ
 ਛਣਹੈ। ਅਰੁਜੇਪੁਰੁਖਲਜਵੰਤਅਰੁਨਿਰਦੇਖਸੁਭਚਿਤਹੋਵੈ। ਅਰੁਸਾਚੁਬੋਲੈ॥
 ਅਰੁਵਚਨਥੇਰਾਕੈਹੈ। ਅਰੁਭੁਜਨਬਹੁਤਕਰੈ। ਅਰੁਨਿਹਪਾਪੁਹੋਵੈ। ਅਰੁਸਿਜਮੀ
 ਤੇਵੈ। ਅਰੁਸਭਕਿਸੀਕਾਭੁਲਾਰਾਹੈ। ਅਰੁਸਭਕਾਸੁਖਦਇਕਹੋਵੈ। ਅਰੁਇਆਵ
 ਨਗੀਭੀਰਅਰੁਪੀਰਜਵਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਸਿਤੋਖੀਅਰੁਸੁਕਰਕਰਨੇਵਾਲਾਹੋਵੈ। ਅਰੁਸ
 ਹਣਸੀਲਅਰੁਨਿਰਲੋਭੁਹੋਵੈ। ਅਰੁਬਚਨਅਰੁਪ੍ਰਿਕਾਰਕਿਸੀਕਉਨਕਰੈ। ਅਰੁਨਿ

ਦਤੇ ਹਰਿ ਤਰੇ ਏ ॥ ਕਿਸੀ ਕੇ ਵਚਨ ਕਾ ਛਿੜਨ ਢੁੰਦੇ ॥ ਅਰੁ ਵਚਨ ਸੁਭ ਬੋਲੇ ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀ
 ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਉਤਾਵਲਨ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਵੇਲੇ ਰਿਦੇ ਮੇਰੇ ਪਕੀਰੀ ਠਨਾ ਰਾਖੇ ॥ ਅਰੁ ਈਰ
 ਖਾਨ ਕਰੇ ॥ ਮਸਤਕ ਪ੍ਰਸਿਨ ਰਾਖੇ ॥ ਮਿਤਤਾ ਅਰੁ ਵੇਰ ਕੇ ਪਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਨ ਤਾ ਉਸਕੀ ਧਰਮ ਕੇ
 ਨੀਮ ਤਰੇ ਵੇ ॥ ਪਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣਤੂ ਜੇ ਸੁਭਾ ਵਕੀ ਭੁਲਾਈ ਸਹ ਲਸੀ ਲਤਾ ਹੀ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਹੋ
 ਤੀ ਹੈ ॥ ਜੈ ਸੇ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਜਬ ਮਨ ਮੁਖ ਹੁਨੇ ਦੁਖਾਇਆ ॥ ਅਰੁ ਦੰਤ ਤੇ ਤੇਤ ਬਸਾਈ ਅ
 ਗੋ ਅਰਦਾਸ ਕਰਣੇ ਲਾਗੇ ॥ ਜੇ ਹੇ ਸਾਂਈ ਤੂ ਇਨ ਕੇ ਉਪਰ ਦਇਆ ਕਰੁ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਮੁ
 ਸ਼ਕ ਉਜਾਣ ਤੇ ਨ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਇਬਰਾਹੀਮ ਅਧਮ ਭੀ ਬਨ ਵਿਖੇ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਬਾ ॥ ਤਬ ਏ
 ਕਸਿ ਪਾਹੀ ਉਸਕ ਉਮਿਲਿਆ ॥ ਅਰੁ ਪੁਛਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ ਤੂ ਕਉ ਣਹੇ ॥ ਤਬ ਇਬਰਾਹੀਮ
 ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਲਾਮ ਹੋ ॥ ਬਹੁੜ ਸਿਪਾਹੀ ਕਹਾ ਜੇ ਵਸਤੀ ਕਹਾ ਹੋ ॥ ਤਬ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੇ ਮਸਾ
 ਣ ਕੀ ਓਰ ਮੈਨੀ ਕਰੀ ॥ ਬਹੁੜ ਸਿਪਾਹੀ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਬਸਤੀ ਪੁਛਤਾ ਹੋ ॥ ਤਬ ਇਬਰਾਹੀਮ
 ਕਹਾ ਬਸਤੀ ਇਹੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਲਾਠੀ ਆਮਾਰੀ ਆ
 ॥ ਅਰੁ ਰੁਧ ਰੁਚ ਲਣੇ ਲਾਗਾ ॥ ਅਰੁ ਇਬਰਾਹੀਮ ਕਉ ਖੇਚ ਕਰਨ ਗਰਮੇ ਲੇ ਆਇਆ
 ॥ ਤਬ ਲੋਕ ਹੁਨੇ ਦੇਖ ਕਰਿ ਸਿਪਾਹੀ ਕਉ ਕਹਾ ਹੋ ॥ ਪੁਰਖ ਤੂ ਜਾਣਤਾ ਨ ਹੀ ॥ ਜੇ ਇਹ ਇਬ
 ਰਾਹੀਮ ਅਧਮ ਹੈ ॥ ਤਬ ਸਿਪਾਹੀ ਘੋੜੇ ਤੇ ਉਤਰ ਕਰਿ ਇਬਰਾਹੀਮ ਕੇ ਚਰਨ ਹੁਪਰਗੀ
 ਜੀਆ ॥ ਅਰੁ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਲਾਹੇ ਤੁਮ ਮੁਸ਼ਕ ਉਬਖ ਸਹਾ ॥ ਤਬ ਲੋਕ ਹੁਨੇ ਕਹਾ
 ਤੁਮ ਇਸਕ ਉਕਿਸਨ ਮਿਤ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਛਿ ਆਥਾ
 ਜੇ ਤੂ ਕਉ ਣਹੇ ॥ ਤਬ ਇਨ ਹੁਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਲਾਮ ਹੋ ॥ ਬਹੁੜ ਸਿਪਾਹੀ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਬਸਤੀ ਪੁ
 ਛੀਥੀ ॥ ਤਬ ਤੁਮ ਹੁਨੇ ਮਸਾਣ ਕਿਉ ਬਤਾਇਆ ਥਾ ॥ ਬਹੁੜ ਇਬਰਾਹੀਮ ਕਹਾ ਜੇ ਨਿਤ
 ਪ੍ਰਤਿ ਲੋਕ ਮਸਾਣ ਹੀ ਵਿਖੇ ਆਵਤੈ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਵਸਤੀ ਇਹੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਵਹਨ ਗਰਉ ਜਾ
 ਨੇ ਤੇ ਜਾਨ ਤੈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਹ ਮਸਾਣ ਵਸਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਸਿਪਾਹੀ ਕਹਾ ਜੇ ਜਬ ਮੇਰਾ
 ਕਉ ਮਾਰਿਆ ਥਾ ॥ ਤਬ ਤੁਮ ਹੁਨੇ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਕੋਧ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਕੀਐ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਬਹੁੜ ਇ
 ਬਰਾਹੀਮ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਸਾਂਈ ਆਗੋ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੈ ਤੇਰਾ ਭੁਲਾ ਚਾਹਿਆ ਥਾ ॥ ਤਬ ਸਿ
 ਪਾਹੀ ਕਹਾ ਤੁਮ ਹੁਨੇ ਮੇਰਾ ਭੁਲਾ ਕਿਸਨ ਮਿਤ ਚਾਹਿਆ ਥਾ ॥ ਬਹੁੜ ਇਬਰਾਹੀਮ ਕਹਾ
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਜਾਣੇ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਰੁਸਹੋ ਗਾ ॥ ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਮੁਸ਼ਕ ਉਠਲੁ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਤੇ ਇਸਕ ਰਿਕੈ ਜੇ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਸਹਣੇ ਕਰਕੇ ਮੁਸ਼ਕ ਉਠਲੁ ਹੋਵੈ ਗਾ
 ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਤੂ ਮੁਸ਼ਕ ਉਮੇਰੇ ਕਰਕੇ ਪਾਪੁ ਹੋਵੈ ਤਉ ਭੁਲਾਨ ਹੀ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਤੇਰਾ
 ਭੀ ਭੁਲਾ ਚਾਹਿਆ ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਉਸਮਾਨ ਪੈਰੀ ਜੇ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਬਾਸੇ ਨਗਰ ਕੀ ਗਲੀ ਵਿਖੇ

ਰਲਾਜਾਤਾਥਾ। ਤਬ ਕਿਸੀਨੇ ਅਚਾਨਕ ਉਸ ਪਰ ਰਾਖ ਕਾਥਾ ਲੜ ਰਹੀਆਂ ਤਬ
 ਵਹੁ ਸਿਤ ਬਸਤ੍ਰ ਤ੍ਰਕਰ ਸੁਕਰ ਕਰਣੇ ਲਾਗਾ। ਬਹੁੜ ਲੋਕ ਹੁਨੇ ਕਹਾਯੋ ਇਹ ਸੁਕਰ
 ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਕਉ ਟੇਰੋ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾਯੋ ਮੇਅ ਗਾਨਿ ਵਿਖੇ ਜਲਣੇ ਲਾਇ ਕਥਾ।
 ਅਰੁ ਸਾਂਈ ਵਇਆ ਕਰ ਕੋਰਾਖ ਪਰ ਨਿਬੇੜਾ ਕੀਆਹੋ। ਤਾਤੇ ਮੇ ਸੁਕਰ ਕਰਤਾਹੋ। ਬ
 ਹੁੜ ਕਿਸੀ ਪੁਰੁਖੁ ਨੇ ਉਸ ਮਨਹੋ ਰੀਕਉ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਕਹਿ ਆਥਾ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਵਣੇ ਕੇ
 ਨ ਮਿਤੁ ਇਨਹੁ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਪਰ ਲੋਗਾਇਆ। ਪਰੁ ਪੰਗੀਖ ਅਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ। ਸੇਜ
 ਬਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਪਹੁਚੇ ਤਬ ਅੰਦਰ ਵੜਨੇ ਦੀਆ। ਤਬ ਇਹ ਠਿਰਿਚਲੇ। ਬਹੁੜ ਇਨ
 ਕਉ ਉਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ ਤਬ ਠਿਰਾਏ। ਬਹੁੜ ਉਸ ਨੇ ਵਰਜਿਆ ਤਬ ਠਿਰਿ
 ਨਿਕਸਚਲੇ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਇਨ ਕਾਨਿ ਰਾਦਰ ਕੀਆ। ਅਰੁ ਠਿਰਾਠਿ
 ਰ ਬੁਲਾਇਆ। ਸੇਜ ਬਵਹੁ ਪੁਰੁਖ ਬੁਲਾਵੈ ਤਬ ਆਵਹਿ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਵਰਜੇ ਤਬ
 ਠੇਰ ਨਿਕਸਚਲਹਿ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾਯੋ ਤੂੰ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਉਤਮ ਜਨਹੋ। ਤਬ ਉ
 ਸਮਾਨ ਨੇ ਕਹਾਯੋ ਇਹੋ ਜੇ ਸੁਭਾਵ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਤੈਨੇ ਦੇਖੀਆਹੋ। ਜੇ ਇਹ ਕੁਕਰਹੁ ਕਾ ਸੁਭਾਵ
 ਹੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਕੁਕਰ ਕਉ ਬੁਲਾਈ ਮੇ ਤਬ ਆਵਤਾਹੋ। ਅਰੁ ਜਬ ਵਰਜੀ ਮੇ ਤ
 ਬ ਠਿਰ ਜਾਤਾਹੋ। ਤਾਤੇ ਇਸ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਵਸੇਖ ਤਾਕੀਆਹੋ। ਬਹੁੜ ਇਕ ਅੰਗ ਸਾਂਈ
 ਲੋਕ ਥਾਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੀਰੁ ਸਿਆਮਰਿ ਗਥਾ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਲੋਕ ਹੁ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕੀ ਬਰੁ
 ਈ ਪ੍ਰਸਿਧੀ। ਸੇਜ ਬਵਹੁ ਹਮਾਮ ਵਿਖੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਨੇ ਕਉ ਜਤਾਥਾ। ਤਬ ਹਮਾਮ ਕਾ
 ਟਹਲੂ ਆਹਮਾਮ ਕਉ ਪਾਲੀ ਕਰਤਾਥਾ। ਅਰੁ ਬੁਇਹੁ ਜੇ ਲੋਕ ਹੁ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ਤਿ
 ਨ ਕਉ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਾਵਤਾਥਾ। ਬਹੁੜ ਏਕ ਦਿਨ ਵਹੁ ਇਸ ਨਾਨਕ ਉਗਏ ਥੋ। ਅਰੁ
 ਟਹਲੂ ਏ ਲੋਕ ਹੁ ਕਉ ਦੂਰ ਕੀਆ। ਅਰੁ ਟਹਲੂ ਆਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕਉ ਆਇਆ ਥਾ
 । ਅਰੁ ਵਹੁ ਹਮਾਮ ਵਿਖੇ ਏਕ ਲੋਹੀ ਹੋ। ਤਬ ਏਕ ਪੁਰੁਖ ਜਿਗਲੀ ਉਹਾ ਆਇਆ।
 ਅਰੁ ਉਸ ਨੇ ਜਾਇ ਅੰਜੋ ਹਮਾਮ ਕਾ ਟਹਲੂ ਆਇਹੀ ਹੋ। ਤਬ ਉਸ ਜਿਗਲੀ ਪੁਰੁਖ ਨੇ
 ਉਨ ਕਉ ਅਪੁਣੀ ਟਹਲ ਵਿਖੇ ਲਗਾਇਆ। ਅਰੁ ਆਪ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਣੇ ਲਾਗਾ
 । ਅਰੁ ਜੇ ਸੀ ਟਹਲ ਜਿਗਲੀ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਉਨ ਸੇ ਕਰਵਾਈ ਤੈ ਸੀ ਓਹੁ ਕਰਤੇ ਰਹੇ। ਬਹੁ
 ਜਬ ਵਹੁ ਟਹਲੂ ਆਇਆ। ਅਰੁ ਜੇ ਗਲੀ ਪੁਰੁਖ ਕੋ ਬੋਲਣਾ ਉਸ ਨੇ ਸੁਣਿਆ
 । ਤਬ ਟਹਲੂ ਆਉਇ ਮਨਹੋ ਕਰਿ ਨਿਕਸਿ ਗਇਆ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਜਿਗਲੀ ਪੁਰੁਖ ਗ
 ਇਆ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਉਇਸ ਨਾਨਕ ਰੋ ਬਾਹਰਿ ਆਇਆ। ਤਬ ਲੋਕ ਹੁਨੇ
 ਕਹਾਯੋ ਜੇ ਟਹਲੂ ਆਉ ਮਨਹੋ ਕਰਹੁ ਗਗਾਇਆਹੋ। ਤਬ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾਯੋ ਟਹਲੂ

ਅਕਿਉਰੁ ਰਤਾਏ ॥ ਇਹ ਅਵਗਿਆਟ ਹਲੂ ਏ ਕੀਨ ਥੀ ॥ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਅਵਗਿਆ
 ਥੀ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਗਸਿਅਮ ਥਾ ॥ ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਉਰ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਥਾ ॥ ਸੇ ਸੀਵ ਏ
 ਕੀ ਕੀਆ ਕਰਤਾ ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਏ ਕਮਨ ਮੁਖ ਉਸ ਕਉ ਬਸਤ ਸੀਵ ਏ ਏ ਤਾ ਥਾ ॥ ਸੇ ਜਬ ਮਜ਼ਹੀ
 ਦੇਵੈ ਤਬ ਖੋਟਾ ਹੀ ਰੂਪਾ ਦੇਵੈ ॥ ਤਬ ਓਹੁ ਲੈ ਰਾਖ ਤੇ ਥਾ ॥ ਬਹੁੜ ਏ ਕਵਿ ਨ ਏ ਕਵਿ ਨ ਕਿਸੀ ਕਾਰ
 ਜ ਕਉ ਗਏ ਥੇ ਆਪਾ ॥ ਅਰੁ ਹਲੂ ਆਉ ਗਏ ਥਾ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਮਨ ਮੁਖ ਖੋਟਾ ਰੂਪਾ ਟਹਿ
 ਲੂ ਏ ਕਉ ਦੇਵ ਨ ਲਾਗਾ ॥ ਅਰੁ ਹਲੂ ਏ ਨ ਲੀਆ ॥ ਜਬ ਵਹੁ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਪਰਿਆਵੈ ॥
 ਤਬ ਵਹੁ ਹਿਲੂ ਏ ਨੇਵੁ ਬਾਤ ਕੀ ॥ ਬਹੁੜ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਨੇ ਰੂਪਾ ਕਿਉ ਨ ਲੀਆ
 ॥ ਅਗੇ ਕੇ ਤੇ ਬਰਸਹੂ ਏ ॥ ਜੇਵਹੁ ਪੁਰਖ ਖੋਟਾ ਹੀ ਮੁਸੁਰਿ ਦੇਤਾ ਰਹਾਏ ॥ ਅਰੁ ਮੇਉ ਸ
 ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕਰਿ ਕੋਨ ਹੀ ਕਹਾ ਜੇ ਤੂੰ ਖੋਟਾ ਰੂਪਾ ਕਿਉ ਦੇਤਾ ॥ ਤਾ ਤੇ ਮੇਉ ਸਤੇ ਲੋਕਾਰ
 ਧਰਤੀ ਵਿਖੇ ਵ ਬਛੋਰਤਾ ਥਾ ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਅਉਰ ਪੁਰਖ ਠਾਰੀਆ ਨ ਜਾਵੈ ॥
 ਅਰੁ ਅਵੈ ਸਕਰਨੀ ਜਬ ਨ ਗਰਾਵਿ ਖੋਟਾ ਥਾ ॥ ਤਬ ਬਾਲ ਕਉ ਸਕਉ ਪਾਥਰ ਮਾਰ
 ਤੇ ਥਾ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਕਹਤੇ ਥੇ ਜੇ ਮੁਸੁਰਿ ਪਾਥਰ ਛੋਟੇ ਮਾਰਹਾ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮੇਰੀ ਆਟਿ ਗਹੁ ਤੇ
 ਰੂਪਾ ਨਿਕਸੇਗਾ ॥ ਤਬ ਮੇਰੁ ਜਨ ਵਿਖੇ ਖੜਾ ਨਹੈ ਇਸ ਕਉ ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਏ ਕੋ ਕੋਈ ਮੁਖ
 ਖ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਕਉ ਭੀ ਦੁਰ ਬਚਨ ਕਰਣੇ ਲਾਗਾ ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਏ ਨੇ ਮਾਰ
 ਗਾਵਿ ਖੋਟੇ ਲੇਜਾ ਤੇ ਥਾ ॥ ਤਬ ਓਹੁ ਮੁਖ ਦੁਰ ਬਚਨ ਕਹਤਾ ਜਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਓਹੁ ਮੇਨ ਕੀ
 ਏ ਚਲੇ ਜਾਵਹਿ ॥ ਤਬ ਸਨ ਬੀਪੀ ਅਹੁ ਕੇ ਨਿਕਰਿ ਪਹੁ ਚੇਤ ਬਖੜੇ ਹੋਇ ਕਰ ਉਸ ਕਉ ਕ
 ਹਣੇ ਲਾਗੇ ॥ ਜੇ ਕਛੁ ਤੇ ਅਵਰ ਹੀ ਕਹਣਾ ਹੋ ਸੇਈ ਹਾਹੀ ਕਹਿ ਲੇਵੈ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਦੁ
 ਰ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਸਨ ਬੀਪੀ ਸੁਨਹਿ ਗੇਜ ਬਾ ॥ ਤਬ ਤੁਨ ਕਉ ਦੁਖੁ ਦੇਵਹਿ ਗੇ ॥ ਅਰੁ ਮਾਲ ਕ
 ਦੀਨਾ ਰਕਉ ਕਿਸੀ ਇਸਤੀ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ ਜੇ ਤੂੰ ਕਪਟੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਮਾਲ ਕ ਦੀਨਾ ਰਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇ
 ਰਾਨਾ ਉਇ ਹੀ ਥਾ ॥ ਪਰੁ ਇਸਨ ਗਰ ਕੋ ਲੋਕ ਜਾਣਤੇ ਨ ਥਾ ॥ ਸੇ ਤੇ ਅਬ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕੀ ਆਹੈ
 ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਵਤੂੰ ਜੇ ਰੁਲੇ ਸਿਪੁਰਨ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਲੱਛਣਾ ਵਿਹੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਨਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਦੁਕੇ ਲੱ
 ਛਣ ਵਰਨ ਨ ਕੀਏ ਹੈ ॥ ਸੇ ਇਹ ਸੁਭਾਵ ਉਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ਜਿਨਹੁ ਨੇ ਪੁਰਖਾਰ ਬੁਕ
 ਰਿ ਕੇ ਮਨ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਕਉ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਚਿਦਾ ਸੁਪੁਕੀ ਆਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਬੁਗਾਵਿ ਤਬਿ
 ਨਾ ਅਵਰ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰ ਕਰੁ ਗਾਵਿ ਤਹੀ
 ਜਾਣਤੇ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਲੱਛਣ ਅਪਣੇ ਵਿਖੇ ਨ ਦੇਖੈ ॥ ਤਬ
 ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਕਰਾਇ ਉਨ ਜਾਣੇ ਜੇ ਮੁਸੁਰਿ ਭਲਾ ਸੁਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਅਬ ਸ
 ਤਵੇ ਵਿਤਾਗਾਵਿ ਖੇਇ ਹ ਵਰਨ ਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਜੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਬਾਲ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕ

ਗਸਿਖਾਵਹਿ॥੬॥ + + + ॥ ਤਤੇ ਜਾਣਤੂੰ ਜੋ ਬਾਲਕ ਕੀ ਮਾਤਾ ਪਤਾ ਪਾਸਿ
 ਸਾਂਈ ਕੀ ਅਮਾਨ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਬਾਲਕ ਕਾਰਿ ਵਾਪਸ ਮੇਜਵਾਹ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸੁਪੁਰੋਤਾ ਹੋ॥
 ਅਰੁ ਕੋਮਲ ਹੋਤਾ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਉਸ ਕਉ ਸਿਖਾਈ ਮੇਤਿ ਸਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਰਿ
 ਦਾ ਉਸ ਕਾ ਸੁਪੁਰੂਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋ॥ ਜੇ ਕਛੁ ਬੀਜ ਉਸ ਕੋ ਵਿਖੇ ਬੀਜੀ ਮੇਸੋ ਉਗਵਤਾ ਹੋ॥
 ਸੋ ਜੇ ਕਰ ਸੁਭ ਬੀਜ ਬੀਜੀ ਮੇਤ ਬਾਇ ਸਲੋਕ ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਭਲਾਈ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ
 ਹੋ॥ ਤਬ ਮਾਂਤ ਪਿਤਾ ਅਰੁ ਗੁਰੁ ਭੀ ਉਸ ਕੋ ਪੁਨ ਵਿਖੇ ਸਾਣੀ ਵਾਣ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਰ
 ਉਸ ਬਾਲਕ ਰਿਦੈ ਵਿਖੇ ਅਸੁਭ ਬੀਜ ਬੀਜੀ ਮੇ॥ ਤਬ ਭਾਗੀ ਨਹੋਤਾ ਹੋ॥ ਬਹੁੜ ਜੇ
 ਕਛੁ ਪਾਪ ਕਰਮ ਓਹੁ ਕਰਤਾ ਹੋ॥ ਤਬ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਭੀ ਮਾਤਾ ਪਤਾ ਅਰੁ ਸਿਖਾਵਣੇ ਵਾ
 ਲਾ ਪੁਲੋਕ ਮੇਸਰੀ ਕਹੈ॥ ਸੇ ਸਾਂਈ ਭੀ ਇਹੀ ਕਹਾ ਹੋ॥ ਜੇ ਮਨ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸਨ ਬੀਧੀ ਅ
 ਹੁਕੁ ਉਨਰ ਕੀ ਅਗਨਿ ਤੇ ਬਚਾਵਣਾ॥ ਤਤੇ ਬਾਲਕ ਕਉ ਇਸ ਅਗਨ ਕੀ ਰਖਤੈ ਭੀ
 ਨਰ ਕੀ ਅਗਨ ਸੇ ਬਚਾਵਣਾ॥ ਅਧਿਕ ਪਰਵਾਨ ਹੋ॥ ਸੇ ਨਰ ਕੀ ਅਗਨ ਤੇ ਬਚਾ
 ਵਣਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੋ॥ ਜੇ ਬਾਲਕ ਕਉ ਭੋਜਿ ਜੁਗਤਿ ਰਾਖੇ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਭੁਲੇ
 ਗੁਣ ਸਿਖਲਾਵੇ॥ ਅਰੁ ਕੁਸਿਗਤੇ ਰਖਿ ਆਕਰੈ॥ ਜੇ ਕੁਸਿਗਕਰਿ ਕੋ ਸਰਬ ਵਿਘ
 ਨ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੈ॥ ਤਤੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਬਾਲਕ ਕਉ ਰਾਜ ਸੀਰੋਜਨ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਕੇ ਸੀ
 ਗਾਰ ਕਾ ਸੁਭਾਵਨ ਕਰੈ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਰਾਜ ਸੀ ਹੋਤਾ ਹੋ॥ ਤਬ ਭੀ ਪੀ
 ਛੇ ਭੋਗੁ ਬਿਨਾ ਰਹਿ ਨਹੀ ਸਕਤਾ॥ ਅਰੁ ਸਿਪੁਰਨ ਆਰਬ ਲਾ ਅਪੁਣੀ ਭੋਗੁ ਕੀ ਉ
 ਤਪਤਿ ਵਿਖੇ ਗਵਾਵਤਾ ਹੋ॥ ਤਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਜੋ ਬਾਲਕ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ
 ਦਾਈ ਭੀ ਭੁਲੀ ਹੋਵੈ॥ ਅਰੁ ਅਹਾਰ ਭੀ ਸੁਪਖਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋਵੈ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਬਾਲਕ
 ਜੋ ਸਾਦੂਧ ਪੀਵਤਾ ਹੋ॥ ਤੈਸਾ ਹੀ ਗੁਣ ਅਬਵਾ ਅਵਗੁਣ ਬਾਲਕ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਤਾ
 ਹੋ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਬਾਲਕ ਕੀ ਜਿਹ ਵਾਪੁ ਲੈਤ ਬਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਭੁਗਵੇਤ ਕਾਨਾ ਮੁਸਿਖਾਵੈ॥
 ਬਹੁੜ ਜਬ ਮੇਸਾ ਹੋਵੈ॥ ਜੇ ਕਿਸੀ ਬੁਰੇ ਕਾਰਜ ਤੇ ਲਜਾ ਕਰੇਤ ਬਜਾਣੀ ਮੇਜੋ ਭੁਲਾ ਹੋ॥
 ਅਰੁ ਇਸ ਕਉ ਪਾਰਿ ਬੁਧਿ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਰਮਕਿ ਆਹੈ॥ ਤਬ ਚਾਹੀ ਮੇਜੋ ਉਹੀ ਲਜਾ
 ਬਾਲਕ ਵਿਖੇ ਵਧਾਵੈ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਬੁਰਾ ਕਾਰਜ ਕਰੈ॥ ਤਬ ਬਾਲਕ ਕਉ ਤਾਂੜਨਾ ਕ
 ਰੈ॥ ਅਰੁ ਵਰਜੇ॥ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਬਾਲਕ ਕਉ ਖਾਵਣੇ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੋ॥ ਤਾ
 ਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਜੋ ਉਸ ਕਉ ਖਾਵਣੇ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਖਾਵੈ॥ ਸੇ ਜੁਗਤਿ ਇਹੀ ਹੋ॥ ਜੇ ਜਬ
 ਭੋਜਨ ਖਾਵਣੇ ਲਾਗੇ ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਾਈ ਕਾਨਾ ਮੁਲੈ ਕਰ ਖਾਵੈ॥ ਅਰੁ ਪੀਰਜ ਸਿਜੁਗ
 ਤਿ ਖਾਵੈ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਕਸੀ ਅਵਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਓਹਨ ਕਰੈ॥ ਅਰੁ ਕਬਹੂੰ ਬਾ

ਲਕਕਉਰੇਟੀਰੁਖੀਖੁਲਾਵੈ। ਜੇਬਾਲਕਕਾਸੁਭਾਵਰਸਹੁਵਿਖੇਅਪਿਕਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਬਹੁਤ
 ਖਾਵੁਣੇਕੀਉਸਕਉਨਿਖੇਪਕਰਸੁਨਾਵੈ। ਜੇਅਹਾਰਬਹੁਤਖਾਵਣਾਪਸੁਅਹੁਅਰੁਮੂਰਖਹੁ
 ਕਾਕਾਮੁਹੈ। ਅਰੁਜੇਬਾਲਕਕੋਸਿਜਗਤਿਹੋਵੈ। ਤਿਸਕੀਉਸਤਤਿਕਰਿਸੁਨਾਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਵ
 ਸੇਖਤਾਸੁਣਕਰਿ। ਇਹਬਾਲਕਕੀਉਸੀਸੁਭਾਵਕਉਗਠਣਕਰੈ। ਅਰੁਬਸਤੁਪੇਦਪ
 ਹਿਰਣੇਕੀਉਸਤਤਿਕਰਸਮਝਾਵੈ। ਅਰੁਵਸਤੁਰੇਗੀਨਅਰੁਰੇਸਮੀਕੀਨਿਦਾਕਰੈ। ਅਰੁਕ
 ਹੋਜੇਮੇਸੇਬਸਤੁਉਦਰਪਹਿਰਣੇ। ਇਸਤੀਅਹੁਕਾਕਾਮੁਹੈ। ਅੰਬਵਾਅਭਿਮਾਨੀਅਹੁਕਾ
 ਪਹਰਾਵਾਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਕਾਸੀਗਾਰੁਬਣਾਵਣਾਖੁਸਰਿਅਹੁਕਾਕਾਮੁਹੈ। ਰੁਲੇਪੁਰਖ
 ਹੁਕਾਸੁਭਾਵੈ। ਸਾਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਜੇਬਾਲਕਕੋਸਮੀਵਸਤੁਅਰੁਰਾਜਸੀਸੁਭਾਵਣਾਹੋ
 ਵੈ। ਤਿਸਕੀਸਿਗਤਿਤੇਅਪਣੇਬਾਲਕਕੀਰਖਿਅਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਮੇਸੀਸਿਗਤਿਕਰਿ
 ਕੈਬਾਲਕਕੀਬੁਧਿਨਾਸਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਰੇਗਹੁਕੀਵਾਸਨਉਤਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਤਤੇਜਿਸਬਾ
 ਲਕਕੀਰਖਿਅਬੁਰੀਸਿਗਤਿਤੇਨਹੀਕਰਤੇ। ਤਬਵਹੁਬਾਲਕਕੁਪੀਅਰੁਨਿਰਲਜ
 ਅਰੁਚੇਰਅਰੁਸੂਠਾਅਰੁਨਿਰੁਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਜੇਇਹਸੁਭਾਵਉਸਕਾਰਿਰਕਾਲਪ੍ਰਜਿਤ
 ਭੀਦੁਰਨਹੀਹੋਤਾ। ਬਹੁਤਬਾਲਕਜਬਚਟਸਾਲਾਵਿਖੇਜਾਵੈ। ਤਬਉਸਕਉਸਾਈਕੇ
 ਵਚਨਪੜਾਵੈ। ਅਰੁਸਿਤਜਨਹੁਕੀਰਹਤਿਅਰੁਵਰਤਣਕੇਜੇਵਚਨਹੈਸੋਸਿਖਾਵੈ। ਅ
 ਰੁਜਿਸਾਜਿਸਾਵਿਦਿਆਵਿਖੇ। ਇਸਤੀਅਹੁਕਾਸੀਗਾਰੁਅਰੁਉਨਕੀਪ੍ਰੀਤਿਵਰਨਨਹੋਵੈ
 ਤਿਸਾਵਿਦਿਆਤੇਵਰਜੈ। ਅਰੁਮੇਸੇਪਾਧੇਕੀਸਿਗਤਿਬਾਲਕਕਉਨਕਰਾਵੈ। ਜੇ
 ਪਾਧਾਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਰੈਜੇਮੇਸੀਵਿਦਿਆਪੜਨੇਕਰਿਕੈਬੁਧਚਤੁਰਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਵਹੁ
 ਪਾਧਾਸੈਤਾਨਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਜੇਬਾਲਕਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਪਾਪ੍ਰਕਾਬੀਜੁਬੀਜਿਆਚਾਹਤ
 ਹੈ। ਬਹੁਤਜਬਵਹੁਬਾਲਕਕੋਈਸੁਭਕਰਮਕਰੈ। ਅਥਵਾਕੋਈਰੁਲਾਸੁਭਾਵਉ
 ਸਾਵਿਖੇਪ੍ਰਗਟਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਉਸਤਤਿਕਰੈ। ਅਰੁਕੁਛੁਬਾਲਕਕਉਦੇਵੈ। ਜੇ
 ਉਸਕਰਕੈਬਾਲਕਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਜਉਕਛੁਬੁਰਾਈਕਰੈਤਉਪ੍ਰਥਮੇਏਕਦੇਬਾਰ
 ਦੇਖਕੈਅਠਦੇਖਿਅਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਬਾਲਕਦੀਠਨਾਹੋਇਜਾਵੈ। ਅਰੁਜਬਦੀ
 ਠਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਪ੍ਰਗਟਹੀਬੁਰਾਈਕਰਨੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਬਹੁਤਜੇਕਰਬਾਲਕਕਾਸੁ
 ਭਾਵੁਬੁਰਾਈਵਿਖੇਅਪਿਕਹੋਜਾਵੈ। ਤਬਇਕਾਂਤਵਿਖੇਉਸਕਉਤਾੜਨਾਕਰੈ।
 ਅਰੁਕਹੋਜੇਇਹਬੁਰਾਈਬਹੁਤਜਨਹੀਕਰਨੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਤੁਬਹੁਤਕਰਹਿਗਾ
 ਤਬਲੋਕਇਹਬੁਰਾਈਦੇਖਹਿਗੇ। ਅਰੁਤੁਨਿਰਮਾਨਤਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਹਿਗਾ।
 ਅਰੁਚਾਹੀਮੇਜੀਪਤਾਉਸਤੇਅਪਣੇਭੈਦੁਰਨਕਰੈ। ਅਰੁਬਇਹੁਜੇਪਤਾਕੋਹੋਤੇ

ਬਾਲਕਨਿਲਜੋਕਰਨਾਵਰੇਤੋ। ਅਰੁਬਾਲਕਕਉਦਿਨਵਿਖੈਨਿਝਾਬਹੁਤਨਕਰਾਵੈ।
 ਕਾਹੇਤੋਜੇਅਲਸੀਨਹੋਜਾਵੈ। ਅਰੁਗੜਕਉਭੀਕੋਅਲਸਿਤਜਾਪਰਸੇਣਨਦੇਵੈ। ਜੇ
 ਸਰੀਰਬਾਲਕਕਾਝਿਝੋਵੈ। ਅਰੁਦਿਨਵਿਖੈਦੁਇਘੜੀਪ੍ਰਜਤਖੋਲਣੇਭੀਦੇਵੈ।
 ਜੇਬਾਲਕਕਾਰਿਤਅਤਿਸੁਕਾਰਿਆਨਰਹੈ। ਕਾਹੇਤੋਜੇਸਾਰੇਦਿਨਕੀਕ੍ਰਿਆਕਰਕੇ
 ਚਿਤਕਉਮੁਰਛਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਬਾਲਕਕਉਮੇਸਾਸੁਭਾਵਸਿਖਲਾਵੈ। ਜੇ
 ਸਭਕਿਸੀਕਉਨਿਮਿਤਾਅਰੁਦਿਨਤਾਸਹਤਿਪ੍ਰਣਾਮਕਰੈ। ਅਰੁਅਵਰਕਿਸੀਬਾਲ
 ਕਪਰਵਰਾਈਕਰਕੇਬਢਾਵੈਨਾਹੀ। ਅਰੁਕਿਸੀਬਾਲਕਤੇਕਛੁਲੇਵੈਨਾਹੀ। ਅਰੁਹਾਥ
 ਸਿਉਦੇਵੈਤਉਰੁਲਾਹੈ। ਅਰੁਇਉਭੀਸਿਖਾਵੈਜੇਨਾਕਅਰੁਮੁਖਕੀਮਿਲੁਤਿਸੀਕੇਸ
 ਨਮੁਖਨਰਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਪੁਰੁਖਕੀਓਰਪੀਠਨਕਰੈ। ਰੁੱਜਿਜੁਗਤਿਬੈਠੈ। ਅਰੁਹਾ
 ਥੋਭੀਤਲੇਰਾਖਕੇਨਬੈਠੈ। ਜੇਇਹਭੀਲੱਛਣਆਲਸੀਅਰੁਕਾਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਬ
 ਹੁਤਬਲੇਭੀਨਹੀ। ਅਰੁਕਿਸੀਕਾਰਣਵਿਖੈਰੁਗਵਿਤਕੀਦੁਹਾਈਨਕਰੈ। ਅਰੁਬੁਲਾ
 ਏਬਿਨਾਬਲੇਨਾਹੀ। ਅਰੁਜੇਕੋਈਉਸਤੇਬਝਾਹੋਵੈਉਸਕਾਅਦਰੁਕਰੈ। ਅਰੁਉ
 ਜਕੇਆਗੇਹੋਕਰਨਚਲੇ। ਅਰੁਦੁਰੁਬਚਅਰੁਪ੍ਰਿਕਾਰਤੇਅਪਣੀਜਿਹਵਕੋਰਕ
 ਰਾਖੇ। ਅਰੁਜਬਬਾਲਕਕਉਪਾਧਰੂਰੁਦੇਵੈਤਬਸਹਜਾਵੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਕਾਰਨਕਰੈ
 । ਕਾਹੇਤੋਜੇਸਹਣਪੁਰਖਦੁਕਾਕਰਮਹੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਕਾਰਕਰਨੀਇਸਤੀਅਦੁਕਾਕਾਮ
 ਹੈ। ਅਰੁਜਬਸਾਤਬਰਸਕਾਹੋਵੈ। ਅਰੁਨੇਮਵਿਖੈਕਛੁਅਵਗਿਆਕਰੈਤਬ
 ਉਸਕਉਤਾੜਨਾਦੇਵੈ। ਅਰੁਚੇਹੀਸੁਰੁਅਰੁਅਸੁਪਅਹਾਰਕੀਬੁਰਾਈਉਸਕਉ
 ਲਖਾਵੈ। ਸੋਨਬਪ੍ਰਥਮੇਬਾਲਕਕੋਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਿਖਾਈਐ। ਤਬਕਿਸੇਰਾਅਵ
 ਸਥਾਵਿਖੈਸਰਬਕਰਤਤਹੁਕੇਭੇਦਕਉਅਪੁਣੀਬੁਧਕਰਿਸੁਗਮਸਮਸੁਤਾਹੈ।
 ਤਬਚਾਹੀਐਜੇਉਸਕਉਕਹੈ। ਜੇਅਹਾਰਖਾਵਣੇਕਾਪ੍ਰੇਜਨਇਹੁਹੈਜੇਉਸਪੁ
 ਰੁਖੁਕਉਭਜਨਕਰਨੇਕਾਂਬਲੁਹੋਵੈ। ਅਰੁਇਸਜਗਤਵਿਖੈਜੀਵਣੇਕਾਪ੍ਰੇਜਨ
 ਇਹੁਹੈ। ਜੇਪਰਲੋਕਮਾਰਗਕਾਤੇਸਾਬਣਾਵੈ। ਕਾਹੇਤੋਜੇਜੀਵਣਾਨਾਸਵਿਤ
 ਹੈ। ਅਰੁਮ੍ਰਿਤਕਉਸਕਉਅਚਾਨਕਯੋਗਸਲੇਤੀਹੈ। ਤਤੇਬੁਧਵਾਨਪੁਰੁਖੁਓ
 ਤੀਹੈ। ਜੇਇਸਲੋਕਵਿਖੈਤੇਸਾਪਰਲੋਕਕਾਬਣਾਇਲੇਵੈ। ਜੇਇਸਕਰਕੇਉਤ
 ਮਸੁਖਾਅਰੁਰੁਗਵਿਤਕੀਪ੍ਰਜਿਨਤਾਕਉਪਾਵੈ। ਤਤੇਪੁੰਨਅਰੁਪਾਪਕਰਕੇਜੇਨਰ
 ਕਅਰੁਸੁਰਗਅਰੁਸੁਖਦੁਖੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਬਾਲਕਕਉਸਮਸੁਟਾਵੈ। ਸੋਜ
 ਬਬਾਲਕਕਉਪ੍ਰਥਮੇਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਜਿਖਾਈਤਾਹੈ। ਤਬਇਹਵਚਨਉਸਕੋਰਿ

ਦੇਵਿਖੇਮੁਰਤਿਕੀਨਿਆਈਫਿਰ੍ਹੋਜਾਤੇਹੈਅਰੁਜਬਬਾਲਕਕਉਪ੍ਰਥਮੇਹੀਇ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰਨਸਿਖਾਈਐ। ਬੁਥਬਹੁਪੀਛੇਉਸਕਉਇਹਉਪਦੇਸੁਫਿਰ੍ਹਨਹੀਹੋਤਾ
 । ਜੇਸੇਕਾਲਹਕੀਭੀਤਪਰਲੇਪਨਹੀਠਹਰਤਾ। ਸੋਇਸੀਪਰਸੁਹੈਲਤਸਤਰੀ
 ਕੀਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਸੁਹੈਲਸਾਈਲੇਕਨੇਇਉਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਮੇਤੀਨਬਰਸਾ
 ਕਾਥਾਤਬਮੇਰਾਵੇਖੇਆਪਣੇਪਿਤਾਕਉਰੁਜਨਕਰਤਾਦੇਖਤਾਥਾ। ਬਹੁਤ
 ਏਕਵਾਰਪਿਤਾਨੇਮੁਝਕਉਕਹਾਹੈਪੁਤ੍ਰਜੇਜਿਸਰੁਗਵੇਤਨੇਤੁਝਕਉਉਤਪਤਿ
 ਕੀਆਹੈ। ਤਿਸਕਾਤੁਰੁਜਨਕਿਉਨਹੀਕਰਤਾ। ਤਬਮੇਕਹਾਜੇਰੁਗਵੇਤਕਾ
 ਰੁਜਨਮੇਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਕਰਉ। ਬਹੁਤਪਿਤਾਨੇਕਹਾਜੇਰਾਤਕਉਸਉਣੇਕੇਸਮੇ
 ਤੀਨਬਾਰਇਉਕਹਾ। ਜੇਸਾਂਈਮੇਰੇਸਾਥਹੈ। ਅਰੁਸਾਂਈਮੁਝਕਉਦੇਖਤਾਹੈ
 । ਅਰੁਸਾਈਹੀਮੇਰਾਅਤਰਜਾਮੀਹੈ। ਤਬਕੇਤੀਆਰਾਤੀਮੇਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕ
 ਰਤਰਹਾ। ਬਹੁਤਪਿਤਾਨੇਕਹਾਜੇਏਹੀਬਚਨਅਬਸਾਤਵਾਰਕਹਿਆਕਰਾ।
 ਤਬਮੇਸਾਤਵਾਰਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਇਸਕਰਕੇਮੇਰੇਰਿਦੇਵਿਖੇਕਛੁਕਰਹਸੁ
 ਆਵਣੇਲਾਗਾ। ਬਹੁਤਜਬਏਕਬਰਸਬੀਤਿਆਤਬਪਿਤਾਨੇਕਹਾਜੇਮੇਤੁ
 ਝਕਉਸਿਖਾਇਆਥਾ। ਤਿਸਕਉਫਿਰ੍ਹਕਰਾ। ਅਰੁਮਰਣੇਪ੍ਰਜੀਤਵਿਸਾਰੁ
 ਨਹੀ। ਜੇਇਹੀਰੁਜਨਇਸਲੋਕਾ। ਅਰੁਪਹਲਕਾਵੇਖੇਤੇਗਾਜਹਾਈਹੋਵੇਗਾ। ਬ
 ਹੁਤਕੇਤੇਕੁਬਰਸਬਿਤੀਤਹੁਏ। ਜੇਮੇਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕਰਤਾਰਹਾ। ਅਵਰੁਮੇਰੇ
 ਰਿਦੇਵਿਖੇਅਧਿਕਰਹਸੁਪ੍ਰਗਟਹੂਆ। ਬਹੁਤਪਿਤਾਨੇਕਹਾਜੇਹੈਪੁਤ੍ਰਸਾਂਈਜਿ
 ਸਕੇਸਾਥਹੋਵੇ। ਅਰੁਸਦੀਵਜਿਸਕਉਦੇਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਕੇਰਿਦੇਕਾਅੰ
 ਤਰਜਾਮੀਹੋਵੇ। ਸੋਵਹੁਪੁਰਖੁਕਿਉਕਰਕਹੈ। ਤਤੇਤੁਝਕਉਭੀਚਾਹੀਐਜੇਤੁ
 ਪਾਪਕਰਮਕਦਾਰਿਤਨਕਰਹਿ। ਬਹੁਤਉਸਤੇਪੀਛੇਮੁਝਕਉਚਟਸਾਲਾਬਿ
 ਖੇਭੇਜਿਆ। ਤਬਮੇਚਿਤਾਵੇਖੇਵਿਚਾਰੁਕੀਆ। ਜੇਮਤਮੇਰਾਰਿਦਾਪਸਰ
 ਜਾਵੇ। ਤਤੇਮੇਪਾਪੇਸਾਥਵਚਨਕੀਆ। ਜੇਮੇਤੀਨਘੜੀਪ੍ਰਜੀਤਪੜੇਗਾ। ਅ
 ਰੁਪੀਛੇਮੇਉਸੀਰੁਜਨਵਿਖੇਰਹੇਗਾ। ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਮੇਪਾਪੇਪਾਸਿਪੜਨੇਲਾਗਾ।
 ਅਰੁਸਾਂਈਕੇਵਚਨਸਿਪੂਰਨਮੇਨੇਪੜੇ। ਬਹੁਤਜਬਸਾਤਬਰਸਕਾਹੂਆ। ਤਬ
 ਸਦੀਵਦਿਨਕਉਬਤਕਰਣੇਲਾਗਾ। ਅਰੁਰਾਤਕਉਜਵੇਕਾਅਹਾਰੁਕਰਣੇ
 ਲਾਗਾ। ਬਹੁਤਜਬਬਾਰਹਬਰਿਸਕਾਹੂਅਤਬਮੇਰੇਰਿਦੇਵਿਖੇਕਛੁਕਪ੍ਰਸਨ
 ਆਇਆ। ਤਬਉਸਪ੍ਰਸਨਕਉਤਰਤਸਤਰਨਗਰਵਿਖੇਕਿਸੀਨੇਨਦੀਆ।

ਬਹੁਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਮੇ ਆਗਿਆ ਲੋਕ ਰਿਬਸ ਰੋ ਮੇ ਆਇਆ ਹੋ ਬਹੁਤ ਉਹ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਕਾਉਤਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀ ਆ ਬਹੁਤ ਮੇ ਅਵਰਨ ਗਰ ਮੇ ਹਥੀ ਬਸਾਈ ਲੋਕ ਕੇ ਪਾਸ ਗ
 ਇਆ ਤੁਬ ਉਨ ਹੁਕੇ ਉਤਰ ਕਹ ਕੇ ਮੇਰਾ ਸਿਜਾਨਿ ਵਰਤ ਕੀਆ ਤੁਬ ਕੇ ਤੇ ਕੁਬ
 ਰਸ ਮੇ ਤੁਬ ਕੇ ਤੇ ਕੁਬ ਰਸ ਮੇ ਉਨ ਹੁਕੇ ਨਿਕਟਿ ਰਹਿ ਆ ਅਰੁ ਮੁਨੁ ਕਉ ਉਨ
 ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿਵਿਖੇ ਬਹੁਤ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਬਹੁਤ ਮੇ ਤਸਤਰਾ ਵਿਖੇ ਆਇਆ
 ਅਰੁ ਏਕੋ ਤਰਹ ਦੇ ਲਾਗਾ ਤੁਬ ਮੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਦੇ ਲਾਗਾ ਜੇ ਇਕ ਦਿਰ
 ਮਕੇ ਜਉ ਲੇਵਉ ਅਰੁ ਏਕਸ ਮੇਰਾ ਤੁਵਿਖੇ ਕਛੁ ਕਖਾਵਉ ਤੁਬ ਉਸੀ ਦਿਰ
 ਮਕੇ ਅਨਾਜ ਸਾਥਿ ਏਕ ਬਰਸ ਬੀਤਾਵਉ ਬਹੁਤ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਵਿਖੇ ਖਾਵ ਦੇ ਲਾ
 ਗਾ ਉਸਤੇ ਪੀਛੇ ਸਾਤ ਦੇ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਪਚੀਸ ਦੇ ਦਿਨ ਖਾਵ ਦੇ ਲਾਗਾ ਸਿਬੀਸ ਬ
 ਰਸ ਮੇ ਇਸੀ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਰਹਾ ਅਰੁ ਸਿਪੁਰਨ ਗਤ ਵਿਖੇ ਜਾਗਤ ਕਰਤਾਰ ਹਾ
 ਸਿ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਕਹ ਦੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਨ ਨਹਿ ਹੋ ਜੇ ਜੇ ਸਾ ਅਭਿਆਸੁ ਬਾਲਕ ਅਵਸ
 ਥਾ ਵਿਖੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਨਿਰਸਿ ਦੇ ਹਫ਼ਤੇ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੭॥ * * * ਅੰ
 ਬ ਆਰਵੇ ਵਿਭਾਗ ਵਿਖੇ ਜੁਗਤਿ ਅਰੁ ਜਗੀ ਆਸੀ ਕੇ ਅਭਿਆਸੀ ਕੇ ਜਤਨ ਕੀਵ
 ਰਨ ਨਹਿ ਹੋਗੀ ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਗੀ ਆਵਿ ਪਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਚਲਤਾ ਹੈ
 ਤੁਭੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਗਵੰਤ ਕੇ ਵਰਸਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੀ ਹੂਆ ਇਸ ਕਾ
 ਰਨ ਤੇ ਨਹੀ ਹੂਆ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਉਸ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਚਲਿਆ ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ
 ਉਸ ਮਾਰਗ ਨਹੀ ਚਲਿਆ ਸੋ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਿ ਕੈਨਹੀ ਚਲਿਆ ਜੇ ਉਸਨੇ ਮਾ
 ਰਗ ਕਉ ਨਹੀ ਖੋਲਿਆ ਅਰੁ ਜਿਸਨੇ ਮਾਰਗ ਨਹੀ ਖੋਜਿਆ ਜੇ ਉਸ ਕਉ ਬੁਝੁ
 ਹੀਨ ਬੀਆ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕੀਉ ਨਕੀ ਵਿਜਨ ਬੀਆ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਇਉਂ ਜਾ
 ਣਿਆ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਏਕ ਨਾਸਵੇ ਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁ
 ਖ ਨਿਰਮਲ ਅਰੁ ਸਦੀਵ ਹੈ ਤੁਭੇ ਉਸ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕੀ ਸਰ
 ਧਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਜੇ ਨੀਚ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੈ ਕਾਉਤਮ ਪ
 ਦਾਰਥ ਕਉ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣਾ ਕਰਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖ ਮਾਟੀ ਕਾ ਬਾਸ
 ਨ ਦੇਵੈ ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਸੇਨੇ ਕਾ ਬਾਸ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤੁਬ ਤਿਸ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਮਾਟੀ
 ਕਾ ਬਾਸ ਨ ਦੇਣਾ ਕਰਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਤੁਭੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੂਆ ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ
 ਮੁਖ ਹੋਣਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕੀਹੀ ਟਤਾ ਕਰਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕੀਹੀ ਟਤਾ ਕਰਿ ਕਿਸ
 ਕਾਰਟਿ ਕਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੇ ਵੀਚਾਰ ਵਾਨ ਪੁਰੁਖੁ ਅਰੁ ਵੇਰਾਗ ਸਿਜੁਗਤਿ ਇਸ ਜੁਗ

ਤਿਵਿਖੇ ਦੁਰਲਭ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਇਤਰਜੀਵ ਦੁਕਉ ਧਰਮ ਕਾ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਪ੍ਰ
 ਪਤਿ। ਅਰੁ ਅਪਣੀ ਭੁਲਾਈ ਤੇ ਸਿਸਾਰੀ ਜੀਵ ਬੇਮੁਖ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੋ ਕਈ ਵਿਦਿਆ
 ਵਾਨ ਪੁਰਖ ਪਾਇਆ ਗ੍ਰੀ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਰਿਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਤੀ ਹੈ
 ਅਰੁ ਵੇਰਗਤਿ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਇਆ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਖੇ
 ਹੋਵੈ। ਸੋ ਅਵਰਜੀਵ ਦੁਕਉ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗਨ ਕਿਸਨ ਮਿਤ ਕਰਾਵੈ। ਅਰੁ ਕਿਉ
 ਕਰ ਕਰਾਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਪਦੇ ਸਲੋਕ ਕਉ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਿਜ ਹੋਵੈ। ਜਿਪ
 ਰਲੋਕ ਕੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਚਲਾਇ। ਕਾਹੇ ਭੇਜੇ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਅਰੁ ਇਸ ਸਿਸਾਰਕਾ
 ਮਾਰਗੁ ਅਪਸਮੇ ਵਿਰੁਧੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਪੁਰਖ ਅਰੁ ਪਸਰਮ ਵਿਸਾਕਾ ਅੰਤ ਗਲੇ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ
 ਤਾ ਪੁਰਖ ਵਿਸਾਕ ਉਜਾਵੇ ਤੇ ਤਾਹੀ ਪਸਰਮ ਵਿਸਾਕੇ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕ
 ਉਰੁ ਗਵੇਤ ਕੀ ਸਰਧਾ ਪੁਗਾ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਅੰਸੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੀ ਅਵਸਥਾ
 ਸਾਂਈ ਕਹੀ ਹੈ। ਸੋ ਸਾਂਈ ਉਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਸਰਧਾ ਉਤ
 ਪਤਿ ਭੁਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਜਤਨ ਅਰੁ ਪੁਰਖਾਰ ਬੁਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਧਰ
 ਮਾਤਮਾ ਪੁਰਖ ਉਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਜੇ ਸਾਂਈ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਜਤਨ ਕ
 ਉਭੀ ਜਾਣਿਆ ਚਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਕਿਆ ਹੈ। ੮॥ * * * ॥ ਅਬ ਨਵ
 ਮੇ ਵਿਰਾਗਾ ਵਿਖੇ ਧਰਮ ਮਾਰਗ ਕੇ ਜਤਨ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈ ਗੀ। ॥ ਤਾਤੇ
 ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇ ਜਤਨ ਕਰਣਾਇ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਧਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਚਲਣੇ ਕਉ ਦਮ ਕਰਨਾ
 ॥ ਅਰੁ ਕੇਤੀ ਕੁਜੁਗਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਪ੍ਰਬ ਮੇਰਾ ਹੀਤੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਪੀਛੇ ਮਾ
 ਰਗ ਚਲਣੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਕ ਉਸਤੇ ਪੀਛੇ ਅਪੁਣੀ ਰਖਿਆ ਕਰਣੇ
 ਹਾਰੇ ਅਪੁਣੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਕਾਫ਼ ਰੇਸ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਤ੍ਰਿਕੋ ਕਰ ਉਸ ਕਾ ਅੰਚਲ ਪਕੜੈ।
 ਬਹੁਕ ਇਕੋ ਕੋਟ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਓਟ ਵਿਖੇ ਜਗਿਆਸੀ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵੈ। ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਬ ਮੇ
 ਜੇਨੁ ਗਤਾ ਕਹੀਆ ਹੈ ਸੋ ਇਹੋ ਹੈ। ਜੇ ਭੁਗਵੇਤ ਅਰੁ ਇਸ ਜੀਵਾ ਵਿਖੇ ਜੇ ਪਰਵੇ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ
 ਕਉ ਦੂਰ ਕਰੈ। ਤਬ ਮਨ ਮੁਖ ਪੁਕੀ ਸਿਗਤਿ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਸੇ ਸਾਂ
 ਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਨੇ ਮਨ ਮੁਖ ਪੁਕੇ ਮਾਰੇ ਅਰੁ ਪੀਛੇ ਪਰਵੇ ਰਹੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਹੀ ਜੇ ਆ
 ਪਤੇ ਦੂਰ ਕੀਏ ਹੈ। ਸੋ ਵਹੁ ਚਾਰ ਪਰਵੇ ਹੈ। ਜਿਨ ਦੁਕਰ ਕੇ ਜੀਵ ਕਉ ਪਟਲ ਹੁਏ ਹੈ।
 ਸੋ ਏਕ ਧਨੁ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਮਾਨੁ ਤੀਸਰਾ ਭੋਖਾ ਅਰੁ ਚੌਥਾ ਪਾਪੁ। ਸੋ ਧਨ ਕਉ ਇਸ
 ਵਾਸਤੇ ਪਰਵਾ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਧਨ ਵਿਖੇ ਰਿਤਲ ਪਟਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਾ ਰਿਤ
 ਨਿਹ ਸਿਕਲ ਪਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਲਗਾ ਧਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਚਲਨ ਹੀ ਸਕਤਾ। ਤਾ

ਤੇ ਚਾਹੀਐ ਜੇ ਸਨਕੇ ਸੀ ਗੁਰਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਕਛੁ ਕਲੁ ਨੀ ਦਮੁ ਰਾਖੇ। ਪਰ ਉਸ
 ਵਿਖੇ ਚਿਤਿ ਕਉ ਅਸਕਤਿ ਨ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਰਿ ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਅਸਿ ਗੁਰ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਅ
 ਹਾਰੁ ਉਸ ਕਾ ਅਕਾਸ ਬਿਤੀ ਹੋਵੇ। ਤਬ ਚਿਤਿ ਸੁਖੇ ਨਹੀ ਪਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਚਲਤਾ ਹੈ
 । ਬਹੁ ਨ ਮਾਨ ਕੇ ਪਰ ਦੇ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰੇ। ਜੇ ਨਹੀ ਜਿਸ ਕਾ ਅਦਰੁ ਮਾਨੁ ਹੋਵੇ
 । ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਕਉ ਤਿ ਆਗਾਜ ਵੇ। ਅਰੁ ਅੰਸ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਆਇ ਆਹੈ। ਜ
 ਹਾਇ ਸਕਉ ਕੋਈ ਪਛਾਣੇ ਨਾਹੀ। ਸੋ ਭੁਗਵਿਤ ਕਉ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚਤਾ। ਅਰੁ ਭੇਖ ਜੋ ਪਰ
 ਦਾ ਕਹਾਵੈ। ਸੋ ਕਿ ਸੁਕਾਰਾਵਿਹੈ। ਤਬ ਆਵਰੁ ਕੇ ਮਤ ਕ ਉਖੰਨ ਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਅਪੁਣੇ ਮਤ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਸਾਚਾ ਦੁਚਨ
 ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਤਤੇ ਚਾਹੀਐ ਜੇ ਜੇ ਤੇ ਮਤ ਅਰੁ ਪੰਥ ਹੋ ਸੋ ਸੁਰਨੁ ਕਉ ਵਿਸਾ
 ਰੇ। ਅਰੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਏਕਤਾ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਚਿਤ ਕਉ ਏਕਤਾ ਵਿਖੇ ਫਿ
 ਰੇ। ਅਰੁ ਏਕਤਾ ਕੀ ਫਿਰਤਾ ਕਾਇਹੁ ਲੱਛਣੁ ਹੋ। ਜੇ ਭੁਗਵਿਤ ਬਿਨਾ ਅਵਰ
 ਕਿ ਸੀ ਕਾਰੁ ਰਸਾਨਾ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਵਿਖੇ ਚਲਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਵਾਸ
 ਨਾਹੀ ਉਸ ਕਾ ਭੁਗਵਿਤ ਹੋ। ਅਰੁ ਚਿਤੁ ਪੁਰਖੁ ਵਾਸਨਾ ਹੀ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋ। ਸੋ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੇ
 ਇਉਂ ਜਾਇ ਆਹੈ ਜੇ ਸਾਂਈ ਏਕ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਾਂਈ ਹੀ ਕੀ ਆਗਿ ਆਵਿ ਖੇ ਚਲਣ ਵਿ
 ਸੇਖ ਹੋ। ਤਬ ਚਿਤੁ ਪੁਰਖੁ ਅਪਣੀ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਨਤ ਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਗਤ
 ਕੇ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਪਰਚਤਾ। ਅਰੁ ਚਉਥਾ ਪਰਦਾ ਜੋ ਪਾਪ ਕਹੇ ਬੋ। ਸੋ ਜੀ
 ਵ ਕਉ ਮਹਾ ਕਰਨ ਪਟਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸੁਭਾਵੁ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੁ
 ਵਿਖੇ ਫਿਰੇ ਤੇ ਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਅੰਧ ਕਾਰ ਕਰੇ ਕੇ ਮਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਿ
 ਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਮਲੀਨ ਹੂਆ ਤਿਸ ਕਉ ਭੁਗਵਿਤ ਪ੍ਰਤੱਛ ਨਹੀ ਭਾਸਤਾ। ਤਤੇ ਅਸੁਪੁ
 ਜੀ ਵਕਾਫੀ ਮਹਾ ਪਾਪੁ ਹੋ। ਅਰੁ ਸੁਪੁਜੀ ਵਕਾਫੀ ਕੇ ਰਿਦਾ ਅੰਸ ਉਂਜ ਲੋਹੇ ਤਾ ਹੈ
 । ਜੇ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਹੁ ਕਾਰਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਕਾਰਿਤ ਪਕਾ ਮੁਲਾਇ
 ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੁਧ ਅਹਾਰੁ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਜੀਵ ਕਾ ਅਪੁਣੀ ਸੁਪੁਕ
 ਰੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਈ ਪੁਰਖੁ ਇਉਂ ਚਾਹੈ ਜੇ ਜੇ ਸੋ ਸੁਭ ਕਰਤ ਤ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਨੇ ਵਰ
 ਨ ਨ ਕੀਏ ਹੈ। ਸੋ ਕਰਤ ਤ ਕੀਏ ਬਿਨਾ ਮੁਸ਼ਕਉ ਖਲੇ ਗੁਹ ਜਥੇ ਦਾ। ਤਬ ਇਸ
 ਕਾ ਵਿਸਟਾਂਤ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਚਾਹੈ ਜੇ ਮੇ ਵਿਦਿ ਆਪੜੇ ਬਿਨਾ ਸਾਸ
 ਤ ਕੇ ਅਰਥ ਕਾ ਵੇਤਾ ਹੋਵੇ। ਸੋ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋ ਨਹੀ ਸਕਤੀ। ਤਤੇ
 ਜਿਸ ਪੁਰਖੁ ਨੇ ਇਹ ਚਾਰ ਪਰਦੇ ਦੂਰ ਕੀਏ ਹੈ। ਸੋ ਭੁਜਨ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤਿਸਤੇਪੀਛੇਜਾਗਿਆਸੀਕਉਗੁਰੁਕੀਅਪੋਛਿਅਹੋਤੀਹੈ। ਕਾਹੇਤੋਜੋ
 ਗੁਰੁਬਿਨਾਇਸਜੀਵਕਉਪਰਮਕਾਮਾਰਗੁਨਹੀਖੁਲਤਾ। ਇਸਕਾਰਨਕਰਕੈਜੋ
 ਰੁਗਵੰਤਕਾਮਾਰਗਅਤਿਗੁਹਜਹੈ। ਅਰੁਸਿਸਾਰਕੀਵਾਸਨਾਕਾਮਾਰਗੁਪ੍ਰਗਟਿ
 ਹੈ। ਬਹੁਤੁਸਾਰਾਮਾਰਗਏਕੁਹੈ। ਅਰੁਬੁਠਮਾਰਗਅਨੇਕਹੈ। ਤਾਤੇਨਿਰਸਿਦੇਹ
 ਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ। ਜੇਮੇਸਾਮਾਰਗੁਸਤਿਗੁਰੁਬਿਨਾਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੀਹੋਤਾ। ਸੇਜਗਿਆ
 ਸੀਕਉਮੇਸੇਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਜਬਸਤਿਗੁਰੁਸਾਥਿਮਿਲੈ। ਤਬਅਪਣਾਕਰ
 ਜਉਸਕਉਅਰਪੇ। ਅਰੁਅਪੁਣੀਬੁਧਿਕਾਤਿਆਗੁਕਰੈ। ਤਾਤੇਨਦਪਇਸਕ
 ਉਸਿਤਕਛੁਆਗਿਆਕਰੈ। ਅਰੁਇਸੁਕਉਕਛੁਸਿਸਾਏਵੈ। ਤਬਗ੍ਰੀਇਉਜਾਣੈਜੋ
 ਇਹਮੇਰੀਹੀਬੁਧਿਕੀਮਲੀਛਤਾਹੈ। ਅਰੁਮੇਰਾਕਲਿਆਣੁਸਤਿਗੁਰੁਕੀਆਗੀ
 ਆਵਿਖੋਹੈ। ਅਰੁਜਬਇਸਕਉਬਹੁਤੁਸਿਸਾਏਵੈ। ਤਬਜੇਸੇਅਗੇਜਗਿਆਸੀ
 ਓਨੇਸਤਿਗੁਰੁਕੀਆਗਿਆਮਾਨੀਹੈ। ਅਰੁਅਪੁਣੀਬੁਧਿਕੇਸਿਸੇਕਉਦੂਰਕੀਆ
 ਹੈ। ਸੇਤਿਸਕੇਵਚਨਹੁਕਰਿਸਿਮਰਨਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੋਜੋਸਿਤਜਨਹੁਨੇਮੇਸੇਕਉਦਕਉ
 ਬੂਝਿਅਹੈ। ਜੇਜਗਿਆਸੀਅਪੁਣੀਬੁਧਿਕਰਿਕੈਉਸਕਉਦਕਉਪਾਇਨਹੀਸਕਤੇ
 ਜੇਸੇਜਾਲੀਨੁਸਬਰਾਵੈਦਹੁਅਹੈ। ਸੇਤਿਸਕੇਸਮੇਵਿਖੇਕਿਸੀਪੁਰਖਕੇਵਾ
 ਹਨੇਹਾਬਕੀਅੰਗੁਰੀਕਉਪੀੜਹੁਈਥੀ। ਅਰੁਅਵਰਜੇਤੇਵੈਦਖੇਸੇਤਿਨਹੁਨੇ
 ਉਸਅੰਗੁਰੀਪਰਿਅਉਖਧਲਗਾਏ। ਪਰੁਦਹੁਪੀੜਾਦੁਰਨਹੁਈ। ਬਹੁਤੁਜਾ
 ਲੀਨੁਸਨੇਉਸਕੇਬਾਂਵੇਕਾਧੇਪਰਅਉਖਧਲਗਾਇਆ। ਤਬਅਵਰਵੈਦਹੁਨੇਕ
 ਹਾ। ਜੇਅੰਗੁਲੀਪਰਪੀੜਾਹੋਵੈ। ਅਰੁਕਾਂਧੇਪਰਅਉਖਧਲਗਾਵਣਾਸੇਇਹ
 ਕੋਸੀਸਿਆਣਪਹੈ। ਪਰਜਾਲੀਨੁਸਕੇਅਉਖਧਲਗਾਵਣੇਨਾਲਾਅੰਗੁਲੀਕਾਦ
 ਰਦੁਹੁਗੋਤਕਉਆਸੇਜਾਲੀਨੁਸਨੇਇਉਜਾਣਿਆਥਾ। ਜੇਇਸੁਅੰਗੁਲੀਕ
 ਉਨਾਜੀਕੇਮੂਲਤੇਰੋਗਉਠਿਆਹੈ। ਅਰੁਸੁਰੁਤਜੀਅੰਗੁਪੀਠਅਰੁਸੀਸਤੇ। ਨਿ
 ਕਸਕੈਂਸਰੀਰਵਿਖੇਪਸਰਤੀਆਹੈ। ਅਰੁਬਾਵੇਓਰਕੀਅਨਾਜੀਵਾਹਨੇਕਉਜਾਤੀਆ
 ਹੈ। ਪਰੁਇਸਭੇਦਕਉਅਵਰਵੈਦਸਮਸੁਤੇਨਬੋ। ਅਰੁਜਾਲੀਨੁਸਹੀਜਾਣਤਾਥਾ
 ਸੇਇਸਾਝਿਸਟਾਂਤਕਾਤਤਪਰਜਇਹੁਹੈ। ਸੇਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰੁਜਗਿਆਸੀਸਤਿਗੁ
 ਰੁਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਚਲੈ। ਅਰੁਅਪੁਣੀਉਕਾਤਿਆਰੁਸਿਸਾਨਾਲਿਆਵੈਅਮ
 ਰੁਏਕਅਵਰਸਾਈਲੇਕਨੇਭੀਕਰਹੈ। ਜੇਮੇਅਪੁਣੇਸਤਿਗੁਰੁਕੇਪਾਸਥਾ। ਤਬ
 ਏਕਸੁਪਨਾਮੇਨੇਵੇਖਿਆ। ਸੇਵਹੁਸੁਪਨਾਮੇਨੇਸਤਿਗੁਰੁਕੇਆਗੇਕਹਾ। ਤਬਉ

ਨਹੁਨੇਸੁਪਨਾਸੁਣਕਰਿਰਿਦੇਵਿਖੇਮੇਰੇਸਾਥਰੇਸੁਕੀਆਅਰੁਏਕਮਾਸਪੁਜਿਤਮੁ
 ਸੁਜਿਉਨਬੇਲੇ। ਸੇਮੇਇਸਰੇਸਕਾਕਾਰਣਸਮਸੁਤਾਨਥਾ। ਬਹੁਕੁਉਨਹਿਨੇਕਹਾ
 ਅਰੁਜੇਸੁਪਨਾਤੇਨੇਵਹੁਕਹਾਥਾਸੇਇਹਥਾ। ਜੇਮੇਨੇਤੁਸੁਕਉਕੋਈਕਾਰਜਕਿਸ
 ਵਾਸਤੇਕਰਾਵਤੇਹੈ। ਤਬਮੇਨੇਜਾਣਿਆਜੇਜਬਜਾਗਤਵਿਖੇਮੇਰੀਆਗਿਆਮੇ
 ਤੁਸੁਕਉਸਿਸਾਨਹੋਤਾ। ਤਬਤੁਸੁਪਨੇਵਿਖੇਗ੍ਰੀਸਿਸਾਨਲਿਆਵਤਾ। ਤਤੇਮੇਨੇਤੁਸੁ
 ਕਉਸਿਖਾਵਣੇਕੇਨਮਿਤਰੇਸੁਕੀਆਥਾ। ਸੇਜਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਗਿਆਸੀ। ਸਤਿ
 ਗੁਰਹੁਕੀਆਗਿਆਮਾਨਣੇਵਿਖੇਫਿਰਹੋਤਾ। ਤਬਪ੍ਰਥਮੇਹੀਸਤਿਗੁਰਜਾਗਿ
 ਆਸੀਕਉਕੋਈਵਿਖੇਇਸਥਿਤਿਕਰਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਗਿਆਸੀਕਉਕੋਈ
 ਵਿਘਨਨਾਲਾਗੈ। ਸੇਵਹੁਕੋਈਹੋਹੈ। ਜੇਏਕਮੇਨਾ। ਅਰੁਦੂਸਰੀਖੁਧਿਆਅ
 ਰੁਤੀਸਰੀਇਕਾਂਤਾ। ਰਉਥੀਜਾਗਤਾ। ਸੇਇਹੁਰੋਰਉਸਕੋਟਕੀਆਦਿਵਾਗਾਹੈ।
 ਕਾਹੇਤੇਜੇਖੁਧਯਾਕਰਕੋਰੋਗਹੁਕਾਬਲੁਖੀਵਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਾਗਤਕਰਕੋਰ
 ਵਹੁਕਲਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਮੇਨਕਰਕੋਵਾਦਵਿਵਾਦਕੀਵਿਛੋਪਤਾਵਹੋਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਏਕਤਾਕਰਿਕੇਜਗਤਕੇਮਿਲਾਪਕਾਕੁਸਿਗਾਅਰੁਅੰਧੇਗਾਵਹੋਤਾਹੈ। ਅ
 ਰੁਨੇਤੁਅਰੁਸੁਵਨਗ੍ਰੀਰੋਕੇਜਾਤੇਹੈ। ਇਸੀਪਰਸੁਹੈਲਾਸਾਂਟੀਲੋਕਨੇਤ੍ਰੀਕਹਾਹੈ। ਜੇ
 ਜੇਅਗੇਸਿਤਜਨਹੁਏਹੈ। ਸੇਇਨਹੁਰਾਹੁਲਛਣਹੁਕਰਹੁਏਹੈ। ਸੇਜਬਜਗਿਆ
 ਸੀਅਸਥੁਲਪਦਾਰਥਵਿਖੇਪਸਰਣੇਤੇਸੁਕਰਿਅੰ। ਤਬਆਗੈਸੁਖਮਮਾਰਗਵਿ
 ਖੇਚਲਣੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਸੇਸੁਖਮਮਾਰਗਕੀਆਦਿਇਹੋਹੈ। ਜੇਉਸਮਾਰਗਵਿਖੇਕ
 ਠਨਘਟੀਆਹੁ। ਸੇਪ੍ਰਥਮੇਤਿਨਕਉਕਾਟਤਾਹੈ। ਅਰੁਭਿਤਵਿਖੇਜੇਤੇਮਲੀਨ
 ਸੁਭਾਵਹੈਸੇਟੀਕਠਨਘਟੀਆਹੈ। ਜੇਸੇਤ੍ਰਿਸਨਾਧਨਕੀ। ਅਰੁਮਾਨਕੀ। ਅਰੁਦਾ
 ਸਨਾਭੇਗਾਹੁਕੀ। ਅਰੁਰਿੰਗਾ। ਅਰੁਅਭਿਮਾਨ। ਅਵਰਇਸਕੀਨਿਆਈਜੇਮਲੀ
 ਨਸੁਭਾਵਹੈ। ਸੇਸਰਬਅਸੁਭਕਰਤਤਤੁਕਾਬੀਜੇਹੈ। ਤਤੇਇਨਕਉਦੂਰਕੀਆਚਾ
 ਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਅਸਥੁਲਤਾਵਿਖੇਇਨਹੁਕਰਪਰਤਾਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਥਮੇਜਬਇਨਕਉਦੂਰ
 ਕਰੇਤਬਰਿਦਾਸੁਪੁਹੋਵੈ। ਤਤੇਸਿਪੁਰਨਅਸੁਭਵਾਸਨਾਕਉਨਾਸਕਰੈ। ਅਰੁਜਿ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰਪੁਰਖਾਰਥਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਰਬਜੀਵਹੁਕਾਅਪਿਕਾਰਭਿਨਿਭਿਨਹੋਤਾਹੈ
 ਅਰੁਅਪਣੇਅਪਿਕਾਰਕਉਇਹੁਪੁਰਖੁਆਪੁਕਾਰਿਪਛਾਣਨਹੀਸਕਤਾ। ਤਤੇ
 ਸਤਿਗੁਰਹੀਕੀਆਗਿਆਕਰਿਰਿਦਾਸੁਪਕਰੈ। ਬਹੁਜਬਰਿਦਾਰੂਪੀਪਰਤੀ
 ਹੁਕੁ। ਤਬਰਿਸਵਿਖੇਬੀਜੁਬੋਵੈ। ਸੇਬੀਜਸਾਂਟੀਕਾਭੁਜਨਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇਜਬਆਨ

ਸਿਕਲਪਹੁਤੇਰਹਿਤਹੁਆਤਬਦਿਕਾਂਤਰੇੜਵਿਖੇਬੈਰੇ। ਅਰੁਸਦੀਵਰੁਗਵੰਤਕਾ
 ਨਾਮੁਮਨਅਰੁਜਿਹਵਾਸਾਥਿਕੈ। ਬਹੁੜਿਤਿਸਤੇਪੀਛੇਜਿਹਵਾਕਾਬੇਲਣਠਰ
 ਰਜਤਾਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਰੁਜਨਮਨਹੀਵਿਖੇਫੁਰਣੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਬਹੁੜਮਨ
 ਭੀਠਹਰਜਾਤਾਹੈ। ਰੁਗਵੰਤਕੇਨਾਮਕਾਅਰਥਰਿਦੇਵਿਖੇਪ੍ਰਬਲਹੋਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਅਰਥਕਾਰੁਪਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਿਸਵਿਖੇਵਚਨਅਰੁਬਾਣੀਨਹੀਪਹੁਚਤੀ।
 ਕਾਹੇਤੇਜੇਮਨਵਿਖੇਨਾਮਕਾਸਿਮਰਨਾਭੀਬਾਣੀਅਰੁਅਛਰਹੁਕਰਹੋਤਾਹੈ।
 ਸੇਬਾਣੀਅਰੁਅਛਰਅਰਥਰੂਪੀਠਲਕੀਤੁਚਾਹੈ। ਤਾਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਨਾਮਕਾ
 ਅਰਥਹੀਰਿਦੇਵਿਖੇਇਸਥਿਤਹੋਵੈ। ਸੇਮੇਸਾਝਿਕੁਹੋਵੈਜੇਉਸਵਿਖੇਮਨ
 ਕਉਜਤਨਨਭਾਸੈ। ਅਰੁਅਰਥਰੂਪੀਕਮਲਹੁਪਰਮਨਰੂਪੀਰੁਵਰਹੋਵੈ। ਅ
 ਰਥਇਹੁਜੇਜਤਨਕਰਭੀਉਸਤੇਦੂਰਨਹੋਵੈ। ਜੇਸੇਸਿਬਲੀਸਾਂਈਲੋਕਨੇ
 ਆਪਣੇਜਗਿਆਸੀਕਉਕਹਾਥਾ। ਜੇਜਬਤ੍ਰਿਮੇਰੇਪਾਸਆਵਹਿ। ਅਰੁਤੇਰੇ
 ਰਿਦੇਵਿਖੇਰੁਗਵੰਤਬਿਨਾਅਵਰਸਿਕਲਪਫੁਰੈ। ਤਬਤੇਰਾਅਵਣਾਵਿਅ
 ਰਥਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਤੇਜਬਜਗਿਆਸੀਨੇਸਿਕਲਪਰੂਪੀਕਿਟਕਹੁਤੇਰਿਦੇਰੂਪੀ
 ਪਰਤੀਕਉਸੁਪੁਕੀਆ। ਅਰੁਨਾਮਰੂਪੀਬੀਜਕਉਇਸਵਿਖੇਬੀਜਿਆ। ਤ
 ਬਆਗੇਇਸਕੇਕਰਤਤਕਾਬਲੁਨਹੀਚਲਤਾ। ਤਾਤੇਰੁਗਵੰਤਕੀਦਇਆ
 ਕਾਆਸਰਾਕਰੈ। ਅਰੁਇਉਜਾਣੈਜੇਵੇਖੀਮੇਇਸਬੀਜਕਾਠਲੁਕੈਸਾਹੋਵੈਗਾ।
 ਅਰੁਅਧਿਕਤੇਇਹੁਹੈਜੇਮੇਸਾਬੀਜੁਅਰਥਨਹੀਹੋਤਾ। ਇਸੀਪਰਸਾਂਈਭੀਕ
 ਹਾਹੈ। ਜੇਕੋਈਪੁਰੁਖਪਰਲੋਕਕੇਸੁਖਕਾਬੀਜੁਬੀਜਤਾਹੈ। ਤਿਸਕਉਮੇਨਿਰਸਿ
 ਵੇਹਅਧਿਕਫਲੁਦੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਜਗਿਆਸੀਇਸਅਵਸਥਾਕਉਪਾਵਤਾ
 ਹੈ। ਤਬਅਕਸਮਾਤ੍ਰਕਬਹੁਮੇਸੇਭੀਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਰੁਗਵੰਤਕੀਆਇਆਕਰਕੈ
 ਇਸਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਸ਼ੂਠੇਸਿਕਲਪਆਨਫੁਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਕਉਨਹੀਭੀਫੁਰ
 ਤੇ। ਪਰੁਜਿਸਕਾਰਿਦਾਸੁਪੁਹੋਤਾਹੈ। ਤਿਸਕਉਦੇਵਤਿਅਹੁਅਰੁਈਸਰਹੁਕਾਰੁ
 ਪਪਤਖਭਾਸਣੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਅਥਵਾਸੁਮਨੇਅਥਵਾਧਿਆਨਵਿਖੇਉਨਕੀ
 ਉਦਰਤਾਈਕਉਦੇਖਤਾਹੈ। ਬਹੁੜਮੇਸੀਆਅਵਸਥਾਪਰਗਟਹੋਤੀਆਹੈ।
 ਜੇਉਨਕਾਵਖਿਆਣੁਨਹੀਕੀਆਜਾਤਾ। ਅਰੁਇਨਕੇਵਖਿਆਣੁਕਰਨੇਵਿਖੇ
 ਕਛੁਲਾਭੁਭੀਸਿਧਨਹੀਹੋਤਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਧਰਮਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਚਲਣੇਕਰਿਕ
 ਲਿਆਣਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਾਰਗਕੀਵਾਰਤਾਕਰਕੈਆਸਥਾਨਕਉਪਹੁਚਨਹੀ

ਸਕੀਤਾ ਤਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕੀ ਭੁਲਾਈ ਇਸ ਵਿਖੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਅਵਸਥਾ
 ਕੋਈ ਸੁਰਜ ਕਉ ਆਗੇ ਹੀ ਸੁਵਨ ਨ ਕਰੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਈ ਸੁਰਜ ਨੁ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰੇ
 ਭੀ ਵਿਛੋ ਪਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਮੇਰੇ ਕਹਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰੋਜਨ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਗਿ
 ਆਸੀ ਕਉ ਅੰਸੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਸਿਸਾਨ ਹੋਵੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤਭੀ ਅੰਸੇ ਹੋ
 ਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ ਕੀ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਤਤੇ ਜਿ
 ਸ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਵੀਖਿਆਣੇ ਮੇਨੇ ਕੀ ਆਹੈ। ਜੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਸ ਵਿਖੇ ਫਿੜ
 ਪ੍ਰਤੀਤ ਚਾਹੀਐ। ॥ ੪ ॥ ॥ ਇਤਿ ਪ੍ਰਥਮ ਸਰਗ ਸਿ ਪੂਰਨ ਹੁਆ ॥ ੮ ॥
 ਅਬ ਦੁਸਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਅਤਿ ਅਹੁ ਅਰੁ ਕਾਮ ਕੀ ਨਿਖੇਧ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈਗੀ।
 ॥ ਤਤੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇ ਇਹੁ ਉਦਰੁ ਭੀ ਸਰੇ ਵਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੇ ਸੇਸ
 ਰੇ ਵਰ ਤੇ ਪਵਾਹੁ ਨਿਕਸਤੈ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਉਦਰ ਕੀ ਪੁਸਟਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕ
 ਉ ਬਲੁ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਅਪਣੇ ਅਪੁਣੇ ਵਿਖੇ ਕਉ ਗਹਣ ਕਰਤੀ ਆਹੈ। ਇਸ ਕ
 ਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਆ ਜੇ ਸਰਬ ਜੀਵ ਹੁ ਪਰਿ ਅਹਾਰ ਕੀ ਵਿਖੇ ਅਤਿ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਬ
 ਲਤਾ ਇਸ ਕੀ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਉਦਰ ਪੁਸਟਤਾ ਹੈ ਤਬ ਕਾਮ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਉਤਪਤਿ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਾਮ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਬੁਝ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਬ ਪਨ ਕਾ ਸਿਰ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ॥ ਬਹੁ ਪ੍ਰਤੀਤ ਪਤਿ ਪਾਪ ਹੁਕਮ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕੇਨ ਮਿਤਈ
 ਰਖਾ ਅਰੁ ਵੇਰੁ ਗਵਾ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਕਪਟ ਅਰੁ ਅਭਿਮਾਨ ਆਦਿ ਕਾ ਅਵਗੁਣ
 ਉਪਜਤੈ ਹੈ। ਤਤੇ ਅਹਾਰ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤ ਹੋਣਾ ਸਰਬ ਪਾਪ ਹੁਕਮ
 ਲੇਹੈ। ਅਰੁ ਅਹਾਰੁ ਕਾ ਸਿਜਮੁ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਬੁਝ ਗੁਣ ਹੁਕਮ ਬੀਜੁ ਹੈ। ਸੇ ਮੇਰੇ ਉਨ
 ਭੀ ਨ ਕਰਕੈ ਤਿਨ ਕਾ ਵੀਖਿਆਣੁ ਕਰੇਗਾ। ੧॥ ॥ ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ
 ਵੀ ਉਸਤਤਿ ਅਹਾਰ ਕੇ ਸਿਜਮ ਕੀ। ਇਸੀ ਪਰਸਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਰੂਪ ਅਰੁ ਰਿ
 ਖਾ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰਕੈ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਸਾਥ ਨੁਪਕਰੇ। ਤਬ ਉਤਮ ਠਲ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿ ਹੋਵਹੁਗੇ। ਅਰੁ ਰੂਗਾ ਵਿਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਸਿਜਮ ਕੇ ਸਮਾਨ ਅਵਰ ਕਰਤੁ ਵਿਸੇਖ ਕੋਈ
 ਨਹੀ। ਤਤੇ ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭੁਆਪੁਣੇ ਉਦਰ ਕਉ ਅਤਿ ਅੰਤ ਕ ਪੁਸਟ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਉ
 ਸੁਖ ਮਦੇ ਸਕੀ ਓਰ ਮਾਰਗ ਨਹੀ ਖੁਲਤਾ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਤੇ ਪੁਛਿਆ
 ਥਾ ਜੇ ਉਤਮ ਪੁਰਖ ਕਉ ਦਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਹੁਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਅਹਾਰੁ ਸਿਜ
 ਅਸਹਤ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਵਰਨ ਭੀ ਸਿਜਮ ਕਾ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਨਗਨ ਤਾ ਕੋ ਓਢਣੇ ਮਾੜ ਵਸਤੁ
 ਪਹਿਰੇ। ਅਰੁ ਇਸ ਹੀ ਪਰਸਿਤੁ ਸਟਰੈ। ਸੇ ਵਹੁ ਮਾਨੁਖ ਮਹਾ ਉਤਮ ਕਹੀਤਾ ਹੈ।

॥ ਬਹੁੜਿਓਓਭੀਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇਅਹਾਰੁਅਰੁਵਸਤੁਕਉਸਿਜਮਸਹਤਅੰਗੀਕਾਰੁਕ
 ਰਨਾਭੀਮਹਾਪੁਰਖਦੁਕਾਲਛੁਟੈ ॥ ਅਰੁਇਓਭੀਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇਜਿਸਪੁਰਖਦੁਕਾ
 ਅਹਾਰੁਸਿਜਮਸਹਤਹੈ ॥ ਅਰੁਰਿਦਾਭੀਵੀਚਾਰਕੇਅਭਿਆਸਵਿਖੇਵਿਕ੍ਰੋਧੈ ॥ ਸਿ
 ਰਗਵੰਤਕਾਪ੍ਰੀਤਮੁਹੈ ॥ ਅਰੁਜਿਸਮਾਨੁਖਕਾਅਹਾਰੁਅਰੁਨਿਵਾਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੇਅਭਿ
 ਕ੍ਰੋਧੈ ॥ ਸੋਰਗਵੰਤਤੇਬੇਮੁਖਰਹਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁਇਓਭੀਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇਅਪੁਣੇਰਿਵੇਕਉਮਿ
 ਰਤਕਨਕਰਹਾ ॥ ਸੇਅਹਾਰਕੀਅਧਿਕਤਾਕਰਿਕੈਰਿਦਾਮਿਰਤਕਹੋਜਾਤਾਹੈ ॥ ਜੇਸੇ
 ਅਧਿਕਜਲਕਰਕੈਖੇਤੀਮਿਰਤਕਹੋਜਾਤੀਹੈ ॥ ਤਤੇਸਰੀਰਕੇਨਿਰਬਾਹੁਨੀਮਤਿ
 ਅਲਪਮਾਤ੍ਰਹੀਅਹਾਰੁਸੁਖਦਾਇਕਹੋਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁਅਧਿਕਅਹਾਰਹੁਕੀਤ੍ਰਿਸਨਾ
 ਕਰਿਕੈਨਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੀਮਲਨਤਾਉਪਜਤੀਹੈ ॥ ਤਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਇਤਨਹੀਅਹਾਰੁ
 ਕਰਣਾਪ੍ਰਮਾਣੁਹੈ ॥ ਜੇਜਿਸਵਿਖੇਜਲੁਅਰੁਸੁਆਸੁਅਰੁਭੁਜਨਕਾਅਵਿਕਾਸੁ
 ਰੇਕਿਆਨਜਾਵੈ ॥ ਏਸੀਪਰਮਿਹਤਰਣੀਸੇਨੇਭੀਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇਜਬਤੁਮਅਪੁਣੇਸਰੀ
 ਰਕਉਰੁਖਅਰੁਨਗਨਗਾਖੇ ॥ ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਰੁਗਵੰਤਕੇਦਰਸਨਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋ
 ਵਹੁਗੇ ॥ ਅਰੁਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇਜੇਸੇਸਰੀਰਕੇਸਰਬਅੰਗਹੁਵਿਖੇਰੁ
 ਧਰਰੁਪੁਰਹੈ ॥ ਤੇਸੇਹੀਸਰਬਸਰੀਰਵਿਖੇਮਨਕੀਚਪਲਤਾਈਭੀਵਿਆਪਰ
 ਹੀਹੈ ॥ ਤਤੇਰੁਖਕਰਕੈਚਪਲਤਾਕੋਮਾਰਗਕਉਰੋਕਹਾ ॥ ਤਬਸੁਭਾਵਕਹੀਮਨਕਾ
 ਨਿਰ੍ਗੁਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁਛੁਜੇਲਸਾਈਲੋਕਨੇਭੀਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇਮਤਤੁਮਕਉਕਦਾਰਿਤਿ
 ਅਸੀਭੀਹੋਵੈ ॥ ਜੇਰੁਖਾਰਹੋਗਾ ॥ ਸੇਇਹਅਜੇਗਾਹੈ ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਵਹੁਮਹਾਰਾਜੁਤਉਰੁ
 ਖਤਉਅਪਮਾਨਅਪੁਣੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਕਉਦੇਤਾਹੈ ॥ ਅਬਵਾਅੇਸੇਦੁਖਜਗਿਆਸੀ
 ਜਨਹੁਪਰਭੋਜਤਾਹੈ ॥ ਤਤੇਤੁਨ੍ਹਜੇਸੇਅਰੁਗੀਜੀਵਕਉਇਸਪਦਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਕ
 ਬਹੋਤੀਹੈ ॥ ਤਤਪਰਜਾਇਹੋਜਸਰਬਸਿਤਹੁਨੇਵੀਚਾਰੁਕਰਕੈਦੇਖਿਆਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਇਹੀਨਿਸਚਾਕੀਆਹੈ ॥ ਜੇਇਸਲੋਕਪਰਲੋਕਾਵਿਖੇਸਿਜਮਕੇਸਮਾਨਸੁਖਦਾ
 ਇਕਪਦਾਰਥਕਉਨਹੀ ॥ ੧ ॥ * * * ॥ ॥ ਅਬਪ੍ਰਗਟਕਰਣੇਲਾਰੁਸਿਜਮ
 ਕੇ ॥ ॥ ਤਤੇਜਾਣੁਤ੍ਰੇਜੇਸੇਅਵੁਖਧਕੀਕਟਕਤਾਹੀਅਵੁਖਧਕਾਲਾਭੁਨਹੀਕਹੀ
 ਤਾ ॥ ਤੇਸੇਹੀਸਿਜਮਵਿਖੇਜੇਸਰੀਰਕਉਕਸਟਹੋਤਾਹੈ ॥ ਸੇਵਹੀਕਸਟਤਾਹੀਲਾਭੁਨ
 ਹੀ ॥ ਤਤੇਅਹਾਰਕੇਸਿਜਮਵਿਖੇਵਸਲਾਭੁਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ ॥ ਸੇਪ੍ਰਿਥਮਲਾਭੁਇਹੁਹੈ
 ॥ ਜੇਸਿਜਮਕਰਕੈਰਿਦਾਸੁੰਧੁਅਰੁਉਂਜਲਹੋਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁਅਹਾਰੁਕੀਪ੍ਰਸਟਤਾਕ
 ਰਿਕੈਰਿਦਾਅਧਿਹੋਤਾਜਾਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁਜਬਵੀਚਾਰੁਕਰਣੇਲਾਗਤਾਹੈ ॥ ਤਉਮੇ

ਸੀਵਛੇਪਤਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਜੇਬੁਧਿਆਵੁਰੀਜਾਤੀਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਮਾਤਮਾ
 ਦੁਖਨੇਭੀਕਰਾਹੈ॥ ਜੇਅਪੁਣੇਰਿਵੇਕਉਪ੍ਰੀਤਿਅਰੁਮਨਕਰਕੇਸੁਰਜੀਤਕਰੇ॥ ਅ
 ਰੁਸਿਜਮਸਹਤਸੁਪੁਕਰੇ॥ ਅਰੁਇਉਭੀਕਰਾਹੈ॥ ਜੇਸਿਜਮੀਪੁਰਖਕਾਰਿਦਾਉਜਲ
 ਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਵੀਚਾਰਕੀਬਿਧਿਤਾਹੋਤੀਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਸਿਬਲੀਸਾਈਲੋਕਨੇਭੀ
 ਕਰਾਹੈ॥ ਜੇਜਿਸਦਿਨਅਹਾਰੁਕਾਮੇਸਿਜਮਕਰਤਾਹੈ॥ ਤਬਮੇਰੇਰਿਵੇਵੇਖੇਅਵਸ
 ਮੇਵਨਉਤਨੁਵੀਚਾਰੁ॥ ਅਰੁਨਿਰੰਭੇਅਨਭੇਕੀਜੁਗਤਿਖੁਲਤੀਹੈ॥ ਬਹੁਤੁਸਰਾ
 ਲਾਉਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਸਿਜਮਕਰਕੇਭੁਜਨਅਰੁਅਰਦਾਸਕੇਰਹਸਕਉਪਾਵਤਾਹੈ॥
 ਅਰੁਅਹਾਰਕੀਪੁਸਟਤਾਕਰਕੇਰਿਵਾਕਠਉਰੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਜਦਪਕਛੁਭ
 ਜਨਭੀਕਰਤਾਹੈ॥ ਤਉਭੀਰਿਵੇਵੇਖੇਉਸਕਾਰਹਸੁਨਹੀਪ੍ਰਗਟਤਾ॥ ਇਸੀਪਰ
 ਜੁਨੇਦਸਾਈਲੋਕਨੇਭੀਕਰਾਹੈ॥ ਜੇਜਿਸਕਾਉਦਰਅਹਾਰਸਾਬਭਰਪੁਰਹੋਤਾ
 ਹੈ॥ ਤਿਸਕਉਭੁਜਨਅਰੁਦਾਸਕਾਰਹਸੁਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਬਹੁਤੀਸਰਾਲਾ
 ਭੂਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਸਿਜਮਕਰਕੇਦੀਨਤਾਅਰੁਨਿਮ੍ਰਤਾਉਪਜਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਅਹਾਰਕੀ
 ਪੁਸਟਤਾਕਰਕੇਅਚੇਤਤਾਅਰੁਪ੍ਰਮਾਦੁਬਛਤਾਹੈ॥ ਸੇਪ੍ਰਮਾਦਹੀਨਰਕਕਾਦੁਆ
 ਰੁਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਲਗਇਹਪੁਰਖੁਆਪਕਉਅਧੀਨਅਰੁਦੀਨਨਲੇਖੇ
 ॥ ਤਬਲਗਗੁਰਾਵੇਤਕੀਸਮਰਥਤਾ॥ ਅਰੁਪੁਰਨਤਾਕਛੁਨਹੀਪਛਾਨਤਾ॥ ਇ
 ਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਜਬਮਹਾਪੁਰਖਕਉਭੁਗਵੇਤਕੀਓਰਤੇਸਰਬਪ੍ਰਬ
 ਵੀਕੇਖਜਾਨੇਸਮਰਪਛਕੀਏ॥ ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਆਗਿਆਹੂਈਜੇਦਿਨਕਉਤੁਮ
 ਅੰਗੀਕਾਰਕਰਹਾ॥ ਤਬਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਜੇਪ੍ਰਣਾਕਉਇਨਹੁਪਦਰਬਹੁਕੀ
 ਅਭਿਲਾਖਾਕਛੁਨਹੀ॥ ਅਰੁਮੇਇਹਚਾਹਤਾਹੋਜੇਕਬਹੂਅਹਾਰੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ॥
 ਅਰੁਕਬਹੂਭੁਖਾਹੀਰਹਉਤਉਭੁਲਾਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਭੁਖਵਿਖੇਧੀਰਜਅਰੁਸਹਣਸੀ
 ਲਤਾਕਰੇਗਾ॥ ਅਰੁਜਬਅਹਾਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਗੀ॥ ਤਬਤੇਰੇਉਪਕਾਰਕਉਪ
 ਛਾਣਹੁਗਾ॥ ਬਹੁਤੁਰਉਥਲਾਉਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਜਿਸਕਉਖੁਧਿਆਰਹਤੀਹੈ॥ ਤਿਸਕ
 ਉਖੁਧਿਆਰਥੀਪੁਰਖਹੁਪਰਦਇਆਉਪਜਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਜਬਅਤਿਅਤਿਕਪੁਸ਼ਟਿ
 ਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਬਅਰਥੀਜਨਹੁਕਉਵਿਸਾਰਦੇਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਪਰਲੋਕਕਾਦੁਖਭੀਵਿਸ
 ਮਰਣਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਬਹੁਤੁਜਬਭੁਖਾਰਹਤਾਹੈ॥ ਤਬਪਰਲੋਕਕੇਦੁਖਕਉਤੀਸਿ
 ਮਰਣਕਰਤਾਹੈ॥ ਸੇਪਰਲੋਕਕੇਦੁਖਕਉਸਿਮਰਣਕਰਣਾ॥ ਅਰੁਅੰਗੀਜੀਵਹੁ
 ਪਰਦਇਆਲੋਹੇਠਾਭੀਪਰਮਸੁਖਦੁਆਰਾਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਮਿਹਤਰਯੁਸਯਤੇਕਿ

ਸਿਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਆਥਾ ਜਿਸ ਰਬੀ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਕਉ ਤੁਮ ਕਉ ਪਾਪ ਤਿਰੁ ਏਹੈ। ਬਹੁਤੁ ਮ
 ਰੁਖੇ ਕਹੈ ਕਉ ਰਹਿ ਤੇਹੈ। ਤਬ ਉਨੁ ਕੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮਤਿ ਅੰਤ ਕਾ ਅਤਿ ਪੁਸਟ ਹੋਵਹਾ। ਅਰੁ
 ਖੁਸਿ ਆਰਥੀ ਪੁਰਖ ਮੁਝ ਕਉ ਵਿਸਮਰਣ ਹੋ ਜਾਵਹਿ। ਤਬ ਇਸ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਅਕਾਸ਼
 ਹੋਵੈਗਾ। ਤਾ ਤੇ ਸਿਜਮ ਅਰੁ ਰੁਖ ਕਉ ਮੇਨੇ ਅੰਗੀਕਰ ਕੀਆ ਹੈ। ਬਹੁਤੁ ਪਾਚਵਾ ਲਾਗੁ
 ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਮਨ ਕਾ ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਕਰੁਣਾ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਸੁਭਗੁ ਫਹੁਕ ਮੂਲ ਹੋ। ਅਰੁ ਮ
 ਨ ਕੇ ਵਸੀ ਕਾਰੁ ਹੋਣਾ ਮੰਦਗੁ ਗੁਰੁ ਕਾ ਬੀਜੁ ਹੋ। ਸੇ ਜੋ ਸੇ ਕਰੋ ਰਪ ਸੁਰੁਖ ਬਿਨ ਕੇ ਮਲ
 ਨ ਹੋਹੋਤਾ। ਤੇ ਜੋ ਹੀ ਮਨ ਗ੍ਰੀ ਸਿਜਮ ਬਿਨ ਵਸੀ ਕਾਰੁ ਨ ਹੋਹੋਤਾ। ਸੇ ਮਨ ਕਉ ਭੋਗੁ ਹੋਤੇ
 ਵਿਵਰਜਤ ਕਰਣਾ ਹੀ ਪਰਮ ਲਾਭੁ ਹੋ। ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਪਾਪ ਹੁਕਾ ਬੀਜੁ ਭੋਗੁ ਹੋ। ਅਰੁ ਭੋ
 ਗੁ ਕਾ ਮੂਲ ਅਹਾਰੁ ਕੀ ਪੁਸਟ ਤਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਜੁ ਲਨੁ ਨਸਾਈ ਲੋਕ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜੇ ਮੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਵਿਖੇ ਉਦਰ ਪੁਸਟ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿੰਦੇ ਹਮੁ ਝੁਤੇ ਕਛੁ ਪਾਪੁ
 ਆਹੈ। ਅਥਵਾ ਪਾਪ ਕੀ ਮਨ ਸਾਹੁ ਈਹੈ। ਤਤੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ਜੇ ਅਹਾਰੁ ਕੇ
 ਸਿਜਮ ਕਰਿ ਕੇ ਵਿਅਰਥ ਵਚਨ ਅਰੁ ਕਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਤਉ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਅਹਾਰੁ ਕਾ ਸਿਜਮੁ ਨ ਹੀ ਕਰਤਾ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਰਵਾਦਾ ਵਿਵਾਦ ਅਰੁ ਨਿ
 ਦਾ ਉਸਤਤਿ। ਅਰੁ ਕਾਮ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁਤੁ ਜਬ ਜਤਨ ਕਰ
 ਕੇ ਇਝੀ ਅਹੁ ਕਉ ਵਿਕਾਰ ਤੇਰੇ ਕਿਰਾਖੇ। ਤਬ ਨੇੜੁ ਕਉ ਨਹੀ ਰੋਕ ਸਕਤਾ। ਅ
 ਰੁ ਜਬ ਨੇੜੁ ਕਉ ਭੀ ਰੋਕ ਰਾਖੇ। ਤਬ ਚਿਤ ਕੇ ਸਿਕਲ ਪਕਾ ਨਿਗ੍ਰਹਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕ
 ਤਾ। ਅਰੁ ਸਿਜਮ ਕਰ ਕੇ ਸੁਭ ਦੁਖ ਹੀ ਮਨੁ ਅਰੁ ਸਰਬ ਇਝੀ ਆਨਿ ਬਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ
 ਬਹੁਤੁ ਛਰਵਾ ਲਾਗੁ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਅਹਾਰੁ ਕੇ ਸਿਜਮੁ ਕਰ ਕੇ ਨਿਝਾ ਭੀ ਖੀਣੇ ਜਾਤੀ
 ਹੈ। ਸੇ ਭੁਜਨ ਅਰੁ ਅਰਦਾਸ। ਅਰੁ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀ ਬੀਜੁ ਰਾਤ ਕੀ ਜਾਗਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ
 ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੇ ਉਦਰ ਕਉ ਪੁਸਟ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਝਾ ਕੀ ਮੂਰਛਾ ਕਰ ਕੇ ਅਰਤ
 ਕਰੀ ਨਿ ਆਈ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਪਨੇ ਗ੍ਰੀ ਮਲੀਨ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਸਿਤ ਜਨੁ
 ਨੇ ਇਉਂ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਉਤਮ ਪੁੰਜੀ ਆਰਬ ਲਾਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਆਸਰੁ
 ਪੀਰਤ ਨਹੈ। ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਆਰਬ ਲਾਖੀ ਟਹੈ ਤੀਹੈ। ਅਰੁ ਸਿਜਮ ਕਰ ਕੇ ਨਿਝਾ ਕਾ ਬ
 ਲੁ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਸਿਜਮ ਹੀ ਉਤਮ ਪਦਾਰਥ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਅਹਾਰੁ ਕੀ ਪੁਸ
 ਟਤਾ ਵਿਖੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਸੁਪਨਾ ਭੀ ਛੁਲ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਨ ਅਰੁ ਸਰੀਰੁ ਮਲ ਨਹੋ ਜ
 ਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਨ ਹੀ ਸਕਤਾ। ਅਰੁ ਸਾਤ ਵਾਲਾ ਭੂ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸਿ
 ਜਮੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਮਾਭੀ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀ ਬੀਤਤਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀ ਵਿ

ਛੇਪਤਾ ਭੀ ਅਲਪ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਹਾਰ ਕੀ ਅਧਿਕ ਅਭਿਲਾਖਾ
 ਹੈ। ਤਿਸ ਕੀ ਅਹਾਰ ਬਲਾ ਭੋਜਨ ਕੀ ਸੀਮਾ ਹੀ ਵਿਖੇ ਹੀ ਬੀਤ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾਸ
 ਹੀ ਰਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਵਿਖੇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਹਾਰ ਬਲਾ ਜੇ ਸੇ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਵਿਅਰ
 ਥੇ ਵੇਣਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਪੁਰਖਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇਜਾਗੀਆ ਸੀ ਜਨ ਹੁਨੇ ਅਨਾਜ ਕੀ ਮੁ
 ਸਟੀ ਪਾਇ ਕਰਿ ਸਿਤੋ ਖੁਰੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਜੇ ਜਾਲ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੁਏ ਹੈ। ਇਸੀ
 ਪਰਏ ਕਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਧਿਕ ਅਹਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਖਸਟ ਗੁਣ ਹੁਕਾਨਾ ਸੁਹੇਤਾ ਹੈ
 । ਜੇ ਪ੍ਰਥਮ ਤਉ ਭੁਜਨ ਕਾਰਹ ਸੁਨਹੀਆ ਵਤਾ। ਦੂਸਰਾ ਵਚਨ ਹੁਕਾ ਸਿਮਰਣ ਨਹੀ
 ਰਹਿਤਾ। ਤੀਸਰਾ ਵਾਇਆ ਖੀਣੇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਚੌਥਾ ਅਲਸ ਉਪਬਧ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਪਾਂਚਵੇ ਭੋਗ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਛਠਵਾ ਸਰਬ ਦਾਖਾ ਵੇਣੇ ਅਰੁ ਮਲਤਿਆ
 ਗਣੇ ਕੀ ਇਛਾ ਵਿਖੇ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਅਹਾਰ ਵਾਲਾ ਭੂਇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਿਜਮ ਕਰ ਕੈ ਸ
 ਰੀਰ ਅਰੋਗ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਵੈ ਦੁਕੀ ਅਧੀਨ ਤਾ ਅਰੁ ਅਉਖ ਦੁਕੀ ਕਟਤਾਈ
 ਤੇ ਛੁਟ ਪ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਬਤੋ ਆਚਾਰ ਜਹੁ ਅਰੁ ਬੇਦ ਹੁਨੇ ਇਹੀ ਸਿਧਾਂਤਾ ਤ੍ਰਿਜ
 ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਭੋਗ ਹੁਕਾ ਬੀਜ ਅਹਾਰ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਰਤਤ
 ਵਿਖੇ ਸਰੁ ਹੀ ਲਾਭ ਹੋਵਹੀ। ਅਰੁ ਕਿੰਚਤ ਮਾਤ੍ਰੇ ਖਨ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਅਹਾਰ ਕਾ ਸਿਜਮ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਏਕ ਬੁਧਵਾਨ ਨੇ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਿ ਆ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਅਹਾਰ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਨਾਰਕਾ
 ਭੋਜਨ ਪਥੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਠੋਰ ਮਾਂਸ ਅਤਿ ਅਤਿ ਕੁਪ ਥੈ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਅਨਾਰਹੀ ਅਧਿ
 ਕ ਭੋਜਨ ਕਰੈ ਤਉ ਭੀ ਖੇਦ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਕਠੋਰ ਮਾਂਸ ਕਉ ਅਲਪ ਅ
 ਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰੈ ਤਬ ਨਿਰਖੇਦ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਨਾਵਾਲਾ ਭੂਇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਿਜਮੀ ਪੁਰਖ
 ਕਉ ਜੀਵ ਕਾ ਭੀ ਅਲਪ ਚਾਹੀਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਧਨ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਜਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰਹਤਾ
 ਹੈ। ਜੇ ਸਰੁ ਹੀ ਵਿਘਨ ਅਰੁ ਪਾਪ ਅਰੁ ਵਿਛੇ ਪਤਾਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੀ ਤੇ ਉਪਜੈ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿ
 ਸਕਉ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੈ ਰਸ ਹੁ ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਭੋਜਨ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਹੋਵੈ। ਤਿਸ ਕੀ ਸਰ
 ਬ ਅਹਾਰ ਬਲਾ ਧਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਵਿਖੇ ਹੀ ਬੀਤ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਧਨ ਕਾ ਉਪਜਾ ਵੇਣਾ
 ਪਾਪ ਹੁ ਬਿਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਬੁਧਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਤਉ ਅਪੁਣੇ ਮ
 ਨੇ ਰਬ ਕਉ ਇਸਹੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਪੁਰਣ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਮਨੇ ਰਬ ਹੁਵਾ ਸਨਾ ਕ
 ਉਤਿ ਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਨਿਹਚਿਤ ਅਰੁ ਸੁਖੇ ਨ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਦਸਵਾਲਾ
 ਭੂਇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਿਜਮੀ ਪੁਰਖ ਕਾਰਿ ਦਾਉ ਦਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੈ ਜੇ ਸਿਜਮੀ ਪੁਰ
 ਥ ਕਉ ਮੇਸੇ ਹੀ ਸਮਝ ਰਹਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕਰ ਕੈ ਅਪੁਣੇ ਉਦਰ ਕਉ ਪ੍ਰ

ਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਰੁਗਵਿਤ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਦਾ ਨੁਕਰੀਤਾਹੈ। ਜੇ ਨਿਰਸਿਦੇ ਹਮ
ਹਾਰਾਜ ਕੇ ਤਾਬਹੁ ਵਿਖੇ ਪਹੁਰਤਾਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇ ਏਕਵਾਰ ਮਹਾਪੁ
ਰਖਨੇ ਕਿਸੀ ਧਨਵਾਨ ਕਉ ਦੇਖਾਥਾ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਅਸਥੂਲ ਥਾ। ਤ
ਬਉਸ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਕਹਣੇ ਲਾਗੇ। ਜੇ ਜੇਤਾ ਕਛੁ ਤੇਨੇ ਆਪੁ ਏਉ ਦਰਵਿਖੇ ਰੁਰਿਆ
ਹੈ। ਸੇ ਜਬ ਤੂੰ ਏਤਾ ਰੁਗਵਿਤ ਅਰਥ ਦੇਤਾ ਤਉ ਰੁਲਾਥਾ। ॥੩॥ * * * ਅ
ਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਈ ਜੁਗਤ ਅਹਾਰ ਕੇ ਸਿਜਮ ਕੀ। ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਜ
ਗਿਆ ਸੀ ਕਉ ਪਾਪ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਹਾਰ ਕੀ ਆਚਾਰੀਤਾਹੈ। ਬਹੁਤ ਏਉ ਭੀ ਚਾਹੀਤਾਹੈ
। ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਅਹਾਰ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਨਿਦੇਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਏਕ ਬਾਰ ਅਲਪਤਾ ਭੀ ਨਿਦੇਹੈ
। ਤਾਂ ਤੇ ਚਾਹੀਐ ਜੇ ਸਨੇ ਸਨੇ ਕਰਕੇ ਅਹਾਰ ਕਉ ਘਟਾਵੈ। ਸੇ ਜਬ ਏਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ
ਰਮ ਕਰਕੇ ਅਹਾਰ ਕਉ ਘਟਾਵਤਾਹੈ। ਤਉ ਸਰੀਰ ਭੀ ਸੁਖੇ ਨ ਰਹਤਾਹੈ। ਪਰ
ਉਤਮ ਪੁਰੁਖ ਹੁਕੀ ਅਵਸਥਾ ਤਉ ਇਹੁਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਾਣਹੁ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਮਾਤ੍ਰੇ ਭੋਜ
ਨ ਕਰਤੇਹੈ। ਪਰ ਅਹਾਰ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਅਲਪਤਾ ਭੀ ਭਿਨ ਭਿਨ ਸਰੀਰ ਨਹੀ
ਅਧਿਕਾਰੁ ਹੋਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਰੁਨਹੁ ਕਾਤਾਤ ਪਰਜ ਇਹੁਹੈ। ਜੇ ਅਤਿ ਅਤਿ ਕਪਾਸਟੇ ਕ
ਰੇ ਜਨ ਨ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਖੁਧਿਆ ਸੇਖਰੇਹੈ। ਖੁਧਿਆ ਕਾਲ ਛਣ ਇਹੁਹੈ। ਜੇ ਭੂਖੇ ਹੀ
ਭੋਜਨ ਕਉ ਭੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀ ਆਚਾਰੀਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸੁਰੇ ਲਸਾਈ ਲੋਕ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ
ਹੈ। ਜੇ ਜੰਦ ਪਸਰ ਬਸਿਸਾਰ ਪਾਪ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਉ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਕਉ ਸੁਖੁ ਜੀਵ
ਕਾਹੀ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤੀਹੈ। ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਤੇ ਅਧਿਕ
ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਛੁ ਨਹੀ ਕਰਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਨਹੁ ਪੁਰਖ ਹੁਕਉ ਪਰਮ ਪਦਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉ
ਤਪਤਿ ਹੁਈਹੈ। ਸੇ ਤਿਨਹੁ ਨੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰਸਹੁ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕੀ ਆਹੈ। ਅਰੁ
ਜੇ ਜੇ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਤੇ ਵਿਪਰਜੈ ਹੋ ਕਰਿ ਵਰਤੇਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਇ
ਹੁ ਮਨੁ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਸਹਿਤ ਭੋਗਹੁ ਕਉ ਪਾਵਤਾਹੈ। ਤਾਂ ਬਪਮਾਦ ਕਰਕੇ ਅਚੇਤੁ
ਅਰੁ ਅੰਧੁ ਹੋ ਜਾਤਾਹੈ। ਬਹੁਤ ਏਸ ਹੀ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਜੀਵਣੇ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਜਾਨਤਾਹੈ
। ਤਾਂ ਤੇ ਚਾਹੀਐ ਜੇ ਇਸ ਮਨ ਕਉ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਭੋਗਹੁ ਤੇ ਵਿਵਰਜਤ ਕਰਿ ਕੈ ਨਿਗਹੁ
ਕਰੀਐ। ਅਰੁ ਵੈਰਾਗੁ ਕਰਕੇ ਐਸਾ ਦੁਖ ਤੁਕਰੀਐ ਜੇ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਕਉ ਬੀਈਖ
ਨ ਜਾਵੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਸਰੁਨਹੁ ਵਿਖੇ ਬੁਰੇ ਮਨੁ ਪਵਈ
ਹੈ। ਜੇ ਜਿਨ ਕਾ ਮਨੁ ਭੋਗਹੁ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤ ਹੁਆਹੈ। ਅਰੁ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰਸ
ਹੁ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਹੁਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਕਰਤੇਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਿ ਹਤ ਰਮੁ ਸੇ ਕਉ ਭੀ ਅ

ਕਾਸਬਾਣੀਹੁਈਬੀਜੇਹੇਮੁਸਾਅੰਤਸਮੇਤੇਗੀਇਸਥਿਤਕਾਅਜਬਾਨੁਮਸਾਣੁ
 ਮਬਿਖੇਹੋਵੈਗਾ। ਤਤੁਚਾਹੀਅੰਜੇਤੁਅਪੁਣੇਸਰੀਰਕਉਭੋਗਹੁਤੇਵਿਵਰਜਤਕਰ
 ਹੀ। ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਜਿਨਕਉਅਪੁਣੀਵਾਸਨਾਅਨੁਸਾਰੁਭੋਗਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਏਹੈ।
 ਅਰੁਮਾਇਆਕੇਪਦਾਰਥਹੁਕਉਸੁਖੇਨਹੋਇਕੋਭੁਚਤੇਹੈ। ਸਿਰਿਨਕਉਮਹਾਪੁ
 ਰੁਖਹੁਨੇਮੰਦਭਾਗੀਜਾਣਿਆਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੰਨੇਫਿਅ
 ਨਬਿਖੇਦੁਇਦੇਵਤੇਅਕਾਸਤੇਉਤਰਤੇਦੇਖੇਹੈ। ਤਬਏਕਦੇਵਤਾਕਹਣੇਲਾਗਾ
 ਜੇਅਮਕੇਮਨੁਖਨੇਮਛਲੀਠਸਾਵਣੇਕੇਨਮਿਤਜਾਲਾਵਿਖੇਕੁੰਡੀਚਾਗੀਹੈ। ਸੋਮੇ
 ਉਸਕੇਨਮਿਤਕੁੰਡੀਵਿਖੇਮਛਲੀਠਸਾਵਣੇਚਲਾਹੈ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਦੇਵਤਾਕਹਣੇ
 ਲਾਗਾ। ਜੇਅਮਕੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕਉਪ੍ਰਤਕੀਇਛਾਹੁਈਹੈ। ਸੋਮੇਉਸਕੇਹਾਥਤੇ
 ਪ੍ਰਤਕੇਬਾਸਣਕਉਗਿੜਾਵਣੇਜਾਤਾਹੈ। ਬਹੁਕਉਮਰਸਾਂਈਲੋਕਕਉਕਿਸੀ
 ਨੇਮਿਸਰੀਅਰੁਸਰਦਜਲਕਾਸਰਬਤੁਅਨਦੀਆਥਾ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਅੰਗੀਕਾਰੁ
 ਨਕੀਆ। ਅਰੁਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਇਸਕਉਮੁਣਤੇਦੂਰਕਰੇ। ਕਹੇਤੇਜੇਪਰਲੋਕ
 ਵੇਖੇਇਸਕਾਭੀਰੂਹੋਵੈਗਾ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਕੀਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਆਟਾ
 ਭੁੰਗੋਇਕਰਿਭੇਜਨਕਰਤਾਥਾ। ਅਰੁਜਲਕੇਪੜੇਕਉਧੁਪਤੇਉਠਾਇਕਰਛਾ
 ਇਆਵਿਖੇਨਰਾਖਤਾਥਾ। ਅਰੁਇਕਾਵਰਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕਉਕਿਸੀਬਸਤਕੀਇ
 ਛਾਹੁਈਬੀ। ਸੋਜਬਅਧਿਕਜਤਨਕਰਿਕੈਵਹੁਬਸਤਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਈ। ਤਬਕਹ
 ਏਲਾਗੇਜੇਇਸਕਉਭੁਗਵੰਤਅਰਥਉਠਾਇਦੇਵਹੁ। ਬਹੁਕਉਕਿਸੀਮਿਤਨੇਕ
 ਹਾ। ਜੇਇਸਬਸਤਕਉਤੇਤੁਮਚਾਹੁਤੇਥੇ। ਅਰੁਜਬਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਈਤਬਅੰਗੀਕਾ
 ਰਕਉਨਕਰੀ। ਬਹੁਕਉਨਹੁਨੇਕਹਾਜੇਮੰਨੇਮਹਾਪੁਰੁਖਕੇਮੁਖਤੇਸੁਣਿਆਥਾ
 ਜੇਜਬਇਸਮਨੁਖਕਉਕਿਸੀਭੋਗਕੀਵਾਸਨਾਉਠੈ। ਅਰੁਬਹੁਕਉਸਬਸ
 ਤਕਉਪਾਇਕਰਿਭੁਗਵੰਤਅਰਥਉਠਾਇਦੇਵੈ। ਤਬਉਸਕੇਉਪਰਭੁਗਵੰਤ
 ਦਇਆਕਰਤਾਹੈ। ਅੰਜੇਹੀਏਕਜਗਿਆਸੀਜਨਕਉਦੂਸਪਾਨਕਰਣੇਕੀਇਛਾ
 ਹੁਈਬੀ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਚਾਲੀਸਬਰਸਪ੍ਰਜੰਤਅੰਗੀਕਾਰਨਕੀਆ। ਤਾਂਤਪਰਜ
 ਇਹੁਜੇਪਰਮਾਰਥਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਚਲਣੇਹਾਰੇਜਗਿਆਸੀਅਹੁਕੇਅੰਜੇਲੱਛਣ
 ਹੁਏਹੈ। ਅਰੁਜਬਲਗਾਅੰਜੇਪਦਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੋਇਸਕੇਤਉਭੀਚਾਹੀਅੰਜੇਕ
 ਛੁਭੋਗਹੁਤੇਤਉਰਹੁਤੇਹੈ। ਤਤੇਅਧਿਕਚਿਕਨੇਅਰੁਮੀਠੈਅਰੁਮਾਸਾਦਿਕਅਹ
 ਰਤਉਅੰਗੀਕਾਰਨਕਰੈ। ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈਜੇਮਾਸਾਦਿਕਅਹਾਰਹੁਕਰਿਕੈਰ

ਦਾ ਕਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ॥੩॥ * * * ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਭੇਦ ਜਤਨ ਕਾ ਅਰੁ
ਅਧਿਕਾਰੁ ਗੁਰੁ ਅਰੁ ਸਿਖ ਕਾ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣ ਤੁਜੇ ਸਿਜਮ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਾ ਤਤ
ਪਰ ਜਇ ਹੁੰਦਾ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕੋ ਮਲੁ ਅਰੁ ਅਧੀਨ ਹੋਵੈ॥ ਬਹੁੜ ਜਬ ਮਨ ਵੀਚਾ
ਰ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੁ ਆ॥ ਤਬ ਹਠ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕੀ ਅਪੇਛਾ ਨ ਚੀਰਹਿ
ਤੀ॥ ਇਸੀ ਕਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਕਉ ਜਤਨ ਅਰੁ ਹਠ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰ
ਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਆਪਸ ਹਜ ਕੀ ਬਿੱਤਿ ਵਿਖੇ ਵਰਤਤੇ ਹੈ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਨ ਕਾ ਮਨੁ ਭੇ
ਗ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਜਤਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਸਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਿਜਮ ਕਰ ਕੇ ਸੁ
ਖੇ ਨ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਬਇਹੁ ਜੇ ਮੇਸੀ ਖੁਸ਼ਿਆ ਭੀ ਨ ਰਾਖੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਅਨਾਜ ਕੀ
ਓਰ ਸੁਹਤਿ ਖੇਚੀ ਰਹੇ॥ ਅਰੁ ਜਨ ਤੇ ਵਿਛੋਪ ਤਾ ਨ ਹੋਵੈ॥ ਅਰੁ ਮੇਸਾ ਪੁਸਟਿ
ਭੀ ਨ ਹੋਵੈ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਆਲਸੁ ਅਰੁ ਅਚੇਤਤਾ ਬਦਲਾਵੈ॥ ਤਾ ਤਪਰ ਜਾਇ
ਹੁੰਦਾ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕੀ ਪੂਰਨਤਾ ਈ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕਾ ਸੁਭਾ ਉਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕੀ
ਨਿਆਈ ਹੋਵੈ॥ ਸੇ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕਾ ਸੁਭਾ ਵਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਉਨ ਕਉ ਭੂਖ ਕਾ ਖੇਦੁ
ਭੀ ਨ ਹੋਤਾ॥ ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਅਹਾਰ ਕਾ ਬੋਲੁ ਭੀ ਨ ਹੋਤਾ॥ ਪਰਾਇਹੁ ਮਨੁ ਪ੍ਰਥ
ਮੇ ਹੀ ਮੇਸੀ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਨ ਹੀ ਹੋਸਕਤਾ॥ ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਸ ਕਉ
ਹਨੁ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਰ ਕੇ ਰੰਗ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਨ ਹੈ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਤਨ ਕਰ ਕੇ ਜਬ
ਇਸ ਕਾ ਮਣੀ ਨ ਸੁਭਾ ਵਦੁ ਰਹੇਵੈ॥ ਤਬ ਪੀਛੇ ਸਮਾਨਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ॥
ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਹੁਨੇ ਸਰਬ ਦਾ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਪਰ ਦੇਖਾਵੈ ਸ
ਟਿਰਾਖੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਵੈਰਾਗੁ ਪੀਛਾ ਸੀ ਵਿਖੇ ਇਸ ਕਉ ਛਾਇਆ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸ
ਦੀ ਵਕਾਲ ਹੀ ਮਨ ਕੇ ਸੁਭਾ ਵਹੁ ਕਉ ਵੀਚਾਰੁ ਸਾਥ ਦੇਖਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਜਬ
ਪੂਰਨ ਪਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਸਮਭਾਵ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਇਸ
ਪਰ ਜਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਬਸਰ ਹਾਠੀ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਕੀ ਸੀਰਸ ਕਾ ਅੰਗੀਕ
ਰ ਕਦਾ ਚਿਤੁ ਭੀ ਨ ਕਰਤਾ ਥਾ॥ ਅਰੁ ਮਾਰੂਛ ਕਰਖੀ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਥਾ
ਜੇ ਤੁਮਾਰਾ ਸੁਭਾ ਉਕਿਸ ਕਰ ਕੇ ਖੁਲਾ ਹੁਆ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਬਸਰ ਹਾਠੀ ਕਾ ਸੁਭਾ ਉਕਿ
ਸ ਕਰਿ ਕੇ ਸੁਕਾ ਚਿਆ ਹੁਆ ਹੈ॥ ਤਬ ਮਾਰੂਛ ਕਰਖੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰੀ ਆਨਕ
ਰਿ ਕੈ ਗ੍ਰਹਿ ਫਤਿ ਆਗਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ ਹਉ॥ ਅਰੁ ਬਸਰ ਹਾਠੀ ਵੈਰਾਗੁ ਕਰ
ਕੇ ਵਿਧਨਿ ਖੋਧ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਵਿਧ ਕੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ॥
ਅਰੁ ਨਿਖੇਧ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਹਮਾ ਗੀ ਸਮਝਾਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਮੇਮਹ

ਰਾਜਕੇਗਿਹਵਿਖੇਅਭਿਆਗਤਹੋ। ਤਾਤੇਜੋਕੁਛੁਮੁਕੁਉਦੇਤਾਹੈਸੁਅੰਗੀ
 ਕਾਰੁਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਉਨਹੀਦੇਤਾਤਉਪ੍ਰਸਿਨਰਹਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਦਿਤੇ
 ਮੇਕਿਸੀਪਦਾਰਥਕਉਚਾਹਤਾਭੀਨਹੀ। ਅਰੁਕਿਸੀਕੀਨਖੇਧਭੀਨਹੀਕਰਤਾ
 ਪਰਇਹਅਵਸਥਾਜੇਮਹਾਉਤਮਅਰੁਦੁਰਲਿਭਹੈ। ਸੋਮੁਰਖਪੁਕੇਗਿਜਨੇਕ
 ਅਸਥਾਨਭੀਇਹੀਹੈ। ਅਰਥਇਹੋਜੇਮੁਰਖਲੋਕਇਸਵਚਨਕਉਸੁਣਕਰਿ
 ਆਪਕਉਗਿਆਨੀਮਾਨਲੇਤੇਹੈ। ਅਰੁਕਹਤੇਹੈਜੋਹਮਕਉਗ੍ਰਹਣਤਿਆਗ
 ਕਾਬਿਧਕਛੁਨਹੀਰਹਾ। ਬਹੁਕਉਨਕੀਅਵਸਥਾਮੇਸੀਨੀਚਹੇਤੀਹੈ। ਜੇਉਨਹੁ
 ਵਿਖੇਰਚਕਮਾਤ੍ਰਭੀਵੈਗਾਗੁਕਾਬਲੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਸਰਬਦਾਵਿਖਿਅਹੁ
 ਵਿਖੇਅਸਕਉਰਹਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅੰਜੇਏਕੁਤਉਜਿਨਕਾਮਨੁਸਰਬਬਿਧ
 ਨਹੁਤੇਮੁਕਤਿਹੁਆਹੈ। ਸੋਮੇਸੇਗਿਆਨਹੁਤੇਭੀਸਹਜੇਹੀਸਾਧਨਾਰਹਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁ
 ਜੇਮਹਾਅੰਗਿਆਨੀਹੈ। ਸੋਵਹੁਭੀਆਪਕਉਗਿਆਨਵਾਨਜਾਨਕਰਿਸਾਧਨਾਅਰੁਜ
 ਗਤਕਾਤਿਆਗੁਕਰਦੇਤੇਹੈ। ਪਰਮਾਰੂਠਕਰਖੀਕੀਜੇਵਾਰਤਾਮੇਨੇਕਹੀਥੀਸੋਵਹੁਭੀ
 ਨਹੁਕੀਮੇਸੀਪਰਮਉਤਮਅਵਸਥਾਹੁਈਹੈ। ਜੇਜਬਕਈਉਸਕਉਅਥਵਾਹਾਬਹੁਕ
 ਰਿਦੁਖਾਵਤਾਥਾ। ਤਉਭੀਦੁਹਸੀਤਲਚਿਤਅੰਗੁਨਿਰਖੇਦਰਹਿਤੇਥੇ। ਤਾਤਪਰਜ
 ਇਹੋਜੇਜਿਨਕੇਚਿਤਮੇਸੇਗੀਭੀਰਹੇਸੋਤਿਨਹੀਕਉਮੇਸੇਵਚਨਸੋਰੁਤੇਹੈ। ਅਰੁਬਸ
 ਰਹਾਫੀਆਦਿਕਜੇਸਾਣੀਲੋਕਹੋਏਹੈ। ਸੋਤਿਨਹੁਏਅਪੁਨੇਮਨਤੇਜਤਨਕਉਦੂਰਨ
 ਹੀਕੀਆਕਾਹੇਤੇਜੇਮਨਕੇਸੁਭਾਵਹੁਤੇਕਦਾਚਿਤਨਿਰਭੈਨਹੋਤੇਥੇ। ਪਰਇਹੁਵਾਰਤਾਮ
 ਹਾਕਠਨੈਹੈ। ਜੇਮਨਕੇਵਸੀਕਾਰਹੋਕਰਿਆਪਕਉਗਿਆਨਵਾਨਜਾਨਣਾ। ਬਹੁਕੁਵੈਗ
 ਗੁਅਰੁਅਭਿਆਸਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਾ। ਸੋਇਹਬਡੀਮੁਰਖਤਾਹੈ॥੪॥ * * *
 ਅਥਪ੍ਰਗਟਕਰਣਾਅਸਥੁਲਭੇਗਹੁਕੇਤਿਆਗਵਿਖੇਵਿਘਨਹੁਕਾ। ਅਰੁਉਪਾ
 ਵਵਿਘਨਹੁਕੇਨਿਵਰਤਕਰਣੇਕਾ। ਤਾਤੇਜਾਣੂਜੇਅਲਪਬੁਧੀਜੀਵਕਉਭੇਗਹੁਕੇ
 ਤਿਆਗਵਿਖੇਭੀਦੁਇਵਿਘਨਅਨਉਪਜਤੇਹੈ। ਸੋਪ੍ਰਥਮਇਹੋਜੇਜਬਇਹੁਮਨੁਪ
 ਕਛੁਕਭੇਗਹੁਕਾਤਿਆਗੁਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸੁਭੇਗਕੇਤਿਆਗਵੇਕਉਸਮਰਥਨਹੀ
 ਹੋਸਕਤਾ। ਤਬਇਕਾਂਤਵਿਖੇਭੇਗਲੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਚਾਹਤਾਹੈ। ਜੇਲੋਕਮੁ
 ਕਉਭੇਗਤਾਨਦੇਖਹਿ। ਤਉਭੁਲਾਹੈ। ਸੋਇਸਵਿਖੇਏਕੁਤਉਲਿਪਦੁਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁ
 ਦੂਸਰਾਆਪਕਉਵੈਗਾਗੀਵਿਖਾਵਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਇਹੋਨੋਵਿਘਨਮਹਾਤੀਖਨਹੈ।
 ਅਰੁਇਹੁਕੇਵਲੁਕਪਦੁਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਚਿਤਵਿਖੇਮੇਸਾਉਨਮਾਨਕਰਤਾਹੈ। ਜੇ

ਜਬਮੇਲੋਕਹੁਤੇਵਰਾਇਕਰਿਭੇਗਕਉਅੰਗੀਕਾਰਕਰਉਗਾ। ਤਬਇਸਲੋਕਵਿਖੇ
 ਲੋਕਹੁਕੀਭੁਲਾਈਹੋਵੇਗੀ। ਇਸਕਰਕੋਜੋਪਿਥਮੇਤਉਨਿਦਾਤੇਬਚਹਿਗੇ। ਅਰੁਦੁਸਰ
 ਭੇਗਹੁਵਿਖੇਢੀਠੋਕਰਿਨਵਰਤਹਿਗੇ। ਸੋਜਦਪਮਨਉਸਕਉਮੇਸੇਉਨਮਾਨਸਿਖਾ
 ਵਤਾਹੇ। ਤਉਭੀਵੀਚਾਰੁਕਰਕੋਦੇਖੀਅੰਤਉਕੇਵਲਦੇਭੁਹੇ। ਕਾਹੇਭੇਜੋਤਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁ
 ਕਾਰਿਦਵੇਰਾਗੁਅਰੁਸਿਤੋਖਕਰਕੋਸੁਧਹੁਆਹੇ। ਸੋਤਿਨਕੇਅੰਸੇਲਛਣਵਰਨਨ
 ਵਿਖੇਆਵੇਹੇ। ਜੇਵਹੁਲੋਕਹੁਕੇਦੇਖਤੇਖਾਨਪਾਨਆਦਿਕਪਦਾਰਥਹੁਕਉਅਪੁਣੇ
 ਗਿਹਵਿਖੇਲੇਆਵੇਹੇ। ਬਹੁਤਉਸੀਪਦਾਰਥਹੁਕਉਭੁਗਵਿਤਅਰਥਉਠਾਇਦੀਆ
 ਹੇ। ਸੋਇਹਪਰਮਸਚੈਰਿਦਿਅਹੁਕੀਅਵਸਥਾਹੇ। ਅਰੁਜਦਪਮੇਸਕਰਤਤਕਰਨ
 ਮਨਕਉਮਹਾਕਰਨਹੋਭੁਹੇ। ਅਰੁਨਿਹਕਾਮਤਾਕੀਪਰੀਖਿਆਭੀਇਹੀਹੈ। ਜੇਅੰਸੇ
 ਕਰਤਵਿਖੇਸੁਕਚਨਆਵੇ। ਅਰੁਜਬਲਗੁਅੰਸੀਅਵਸਥਾਪਾਪਰਿਹੋਵੇ। ਤਬਲ
 ਗੁਜਾਈਅੰਜੇਮਾਨਅਹੁਕਪਵਤੇਮੁਕਤਿਨਹੀਹੁਆ। ਬਹੁਤਨਿਸਪੁਰਖਕੋਰਿਦੇਵਿਖੇ
 ਮਾਨਕੀਕਾਮਨਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਸੁਭਕਰਤੁਤੁਅਰੁਭੁਜਨਮਾਨਹੀਕੇਨਮਿਕਰੇਤਾਹੈ। ਪ
 ਰੋਜੇਪੁਰਖਅਹਾਰਆਦਿਕਭੇਗਹੁਕਾਸਿਜਮੁਕਰਕੋ। ਅਰੁਮਾਨਕੀਅਭਿਲਾਖਾਵਿਖੇ
 ਆਸਕਤਹੋਜਾਵੇ। ਤਬਉਸਕਾਵਿਸਟਾਂਤਉਹੀਹੈ। ਜੇਸੇਕਈਪੁਰਖਮੇਘਕੀਆਭੁ
 ਦਾਤੇਭਾਗਕਰਪਰਨਲੋਕੇਨੀਦੇਜਾਇ। ਇਸਥਿਤਹੋਵੇਸੇਮੁਰਖਕਹੀਤਾਹੈ। ਤਤੇਜਬ
 ਜਗਿਆਸੀਆਪੁਣੇਰਿਦੇਵਿਖੇਮਾਨਕੀਅਭਿਲਾਖਾਵੇਖੇ। ਤਬਚਾਹੀਅੰਜੇਲੋਕ
 ਹੁਕੇਦੇਖਤੇਹੁਏਅਲਪਮਾਤਰਸਕਸਕਉਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਕੇਵੇ। ਪਰੁਕ੍ਰਿਸਨਾਕਰਕੇ
 ਅਧਿਕਨਕਰੇ। ਤਬਇਸਵਿਖੇਮਾਨਕੀਖੀਣਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਭੇਗਹੁਤੇਭੀਮੁਕਤਿਰ
 ਹਤਾਹੈ॥੫॥ * * *

ਅਥਪ੍ਰਗਟਿਕਰਣਾਕਾਮਿਆਦਿਕਵਿਘਨਹੁਕਾ॥
 ਤਤੇਜਾਣੁਤ੍ਰਿਜੇਕਾਮਾਦਿਕਅਭਿਲਾਖਾਮਨੁਖਪਰਿਪ੍ਰਬਲਹੈ। ਅਰੁਭੁਗਵਿਤ
 ਨੇਇਸਅਭਿਲਾਖਾਕਉਜਗਤਕੀਉਤਪਤਿਕੇਨਮਿਤਰਹਿਆਹੈ। ਪਰੁਜੇਤੀਹੀ
 ਇਸਕੀਅਭਿਲਾਖਾਅਧਿਕਪ੍ਰਬਲਹੈ। ਤੇਜੇਹੀਇਸਾਵਿਖੇਵਿਘਨਉਪਜਤੇਹੈ
 ਅਰੁਚਿਤਕਉਅਤਿਅੰਤਰੁਅਰੁਸਾਅਰੁਅਵਰਣਕਰਕਹਤੇਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕ
 ਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਮਹਤਰਮੁਸੇਨੇਜੋਤਾਨਕਉਪੁਛਿਆਆਥਾ। ਜੇਤੇਰਾਅਧਿਕਨਿਵਾਸ
 ਕਿਸਅਥਾਨਵਿਖੇਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੇਤੁਨੁਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਇਕਤੁਇਖੇਇਸਤ੍ਰੀ
 ਆਦਿਕਮਿਲਾਪੁਮਤੁਕਰਹਿ। ਕਾਹੇਭੇਜੋਅੰਸੇਅਸਥਾਨਵਿਖੇ। ਮੰਨਿਹਸਿਕਹੋਕਰ
 ਵਿਘਨਹੁਰਤਾਹੈ। ਪਰੁਕੇਤੇਮਨੁਖਅੰਸੇਮੁਰਖਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਕਾਮਾਦਕਭੇਗਹੁਕੇਨਮਿ

ਤਬਲਦਾਇਕਾਉਖਬਹੁਕਾਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਤੇਹੈ। ਸੋਤਿਨਕਾਫਿਸਟਾਤਾਇਹੁਹੈ।
 ਜੇਜੇਸੇਕੋਈਪੁਰਖੁਬਿਛੁਅਹੁਅਰੁਰੇਮੁਅਹੁਕੇਅੰਸਥਾਨਕਉਹਲਾਵੈ। ਜੇਮੇਇਨਕੇ
 ਰੂਸਣੇਕਾਤਮਾਸਾਦੇਖਉ। ਸੋਮੇਸਾਮਾਨੁਖਮਹਾਬੁਧਹੀਣਕਹੀਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਮੇਸੇਵਿ
 ਕਾਰਹੁਕਉਉਤਪਤਿਕਰਿਕੈਜੇਪੁਰਖੁਆਪਕਉਦੁਖਤਕਰਤਾਹੈ। ਸੋਮਹਾਮੁੜਹੈ।
 ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਇਸਵਿਕਾਰਕੀਬਿਧਤਾਹੋਤੀਹੈ। ਤਬਦੁਰਾਚਾਰਆਦਿਕਾਪਕਰਮ
 ਹੁਇਖੇਵਰਤਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਸਕਰਕੈਅਵਰਭੀਅਨੇਕਪਾਪਉਪਜਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਜਗਿ
 ਆਸਿਜਨਕਉਚਾਹੀਮੇਜੇਪ੍ਰਥਮੇਹੀਕਾਮਕੇਮਾਰਗਕਉਰੋਕੇ। ਅਰੁਜਬਮੇਸੇਨਕਰੇ
 ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਵਿਕਾਰਹੁਕੀਪ੍ਰਬਲਤਾਹੋਤੀਹੈ। ਸੋਕਾਮਕੀਉਤਪਤਿਕਾਮਾਰਗੁ
 ਜੇਤੁਹੁਕੀਫਿਸਟਿਹੈ। ਪਰੁਜਬਅਚਾਨਕਏਕਵਾਰਨੇਤੁਹੁਕੀਫਿਸਟਿਵਿਖੇਕੋਈ
 ਰੂਪਵਾਨਮਾਨੁਖਭਾਸਆਵੈ। ਤਬਦੂਸਰੀਵਾਰਨੇਤੁਹੁਕਉਦੇਖਣੇਤੇਵਰਜਰਾਖੈ।
 ਤਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਾਮਕਾਰੋਕਣਸੁਗਮਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਨੇਤੁਹੁਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾ
 ਰਨਵਰਜੈ। ਤਬਪੀਛੈਮਨਕਉਰੋਕਣਾਕਰਨਹੋਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਹਮਨਭੀਕਰੋਰ
 ਘੋਰੋਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰਬਇਹੁਜੇਜੇਸੇਘੋਰਾਕਿਸੀਅਵਰਓਰਕਉਚਲਿਆ
 ਚਾਰਤਾਹੈ। ਤਬਪ੍ਰਥਮੇਹੀਸੁਰੇਤੋਹੋਕਰਉਸਕਉਨਿਗ੍ਰਹਕਰਣਾਸੁਗਮਹੋਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਜਬਬਲੁਕਰਕੈਛੂਟਜਾਤਾਹੈ। ਤਬਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਪਕੜਹੀਨਹੀਸਕੀਤਾ। ਤੇ
 ਸਿਹੀਮਨਕੇਨਿਗ੍ਰਹਕਰੋਣਕਾਮਾਰਗਨੇਤੁਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ।
 ਜੇਮਿਹਤੁਰਦਾਉਦਭੀਨੇਤੁਹੁਕੇਮਾਰਗਹੀਕਰਿਛੁਲਿਆਗਾਇਆ। ਤਾਤੇਮਿਹ
 ਤਰਦਾਉਦਨੇਅਪੁਣੇਪੁੜਕਉਉਪਦੇਸੁਕੀਆਥਾ। ਜੇਬਰੇਅਜਗਰਅਰੁਸਿੰਘ
 ਕੇਸਨਮੁਖਜਾਣਾਹੀਪ੍ਰਵਾਣੁਹੈ। ਪਰਇਸਤ੍ਰੀਕੇਸਨਮੁਖਜਾਣਾਅਯੋਗੁਹੈ।
 ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਸਤ੍ਰੀਅਦਿਕਰੂਪਕਉਦੇਖਣਾਮੇਸੇ
 ਹੈ। ਜੇਜੇਕਿਸੀਕੇਸਰੀਰਵਿਖੇਵਿਖਸਾਥਮਿਲਿਆਹੁਆਬਾਣੁਲਾਗੇ। ਤਾਤੇਜੇ
 ਪੁਰਖੁਗੁਰਗਵਿਤਕੇਭੈਕਰਿਕੈਅਪੁਣੇਨਕਹੁਕਉਰੋਕਿਰਾਖਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕੋਚਿ
 ਤਾਵਿਖੇਭਜਨਨਕਾਰਜਉਪਜਤਾਹੈ। ਬਹੁੜਇਓਕਹਾ। ਜੇਜੇਜੇਇਵੀਅਹੁਕਾਰਿ
 ਕਾਮਕਉਰੋਗਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਨੇਤੁਹੁਕੀਫਿਸਟਿਭੀਕਾਮਕਾਰੋਗਹੈ। ਪਰੁਜੇਪੁਰਖਅ
 ਪੁਣੇਨੇਤੁਹੁਕਉਰੋਕਸਕੈਨਾਹੀਤਬਰਾਹੀਮੇਜੇਤੁਪੁਅਰੁਬਰਤੁਹੁਕਰੋਕੈਸਰੀਰ
 ਕੇਬਲਕਉਘਟਾਵੈ। ਬਹੁੜਜਬਇਸਕੇਬਲਵਿਖੇਭੀਅਸਮੁਥਹੋਵੈ। ਤਬਅ
 ਪੁਣੇਗ੍ਰਹਸਤਮਾਰਗਵਿਖੇਭੀਵਿਚਰੇਤਉਭੁਲਾਹੈ। ਪਰੁਇਹੁਤੇਮੇਨੇਇਸਤ੍ਰੀ

ਅੰਗੁਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਰੂਪ ਵਾਨ ਬਾਲ ਕਹੁ ਕੀ ਓਰ ਦੇਖਣਾ ਭੀ ਬਹੁ ਵਿਘਨ ਹੈ
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਜਿਸ ਕਉ ਇਹ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਬਦਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਪਾਪਾ ਕੇ
 ਸਮੁਝ ਵਿਖੇ ਵਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਰਦੇਖਨ ਹੀ ਰਹਸ ਕਤਾ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ
 ਨੇਤ੍ਰ ਕਰ ਕੈ ਫੂਲ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਰੂਪ ਕਉ ਦੇਖਣਾ। ਅਰੁ ਸਪਰਸ ਕੇ ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਵਿਰ
 ਕਤ ਰਹਣਾ। ਸੋ ਇਹੁ ਭੀ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਪੁਰਖ ਤੋ ਹੋਸ ਕਤਾ ਹੈ। ਜਿਨ ਦਪ ਇਹ ਦੇਖਣਾ
 ਭੀ ਕਾਮ ਕੀ ਅੰਸ ਤੇ ਰਹਤ ਨਹੀ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਮਹਾਮਲੀਨ ਨਹੀ ਕਹੀਤਾ। ਇਸੀ ਕਾਰ
 ਏਤੇ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੂਪ ਵਾਨ ਬਾਲ ਕਹੁ
 ਤੇ ਭੁੰਕ ਰਤੇ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਗਰਜਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭੀ ਭੁੰਮਾਨ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ॥੬॥ * * * ॥ ਅ
 ਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਈ ਉਸਤਤਿ ਕਾਮ ਕੇ ਬਲ ਕਉ ਤੇਜ਼ ਨੇ ਕੀ। ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੋ
 ਜੇਤੀ ਹੀ ਜਿਸ ਭੋਗ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਬਲ ਕਉ ਤੇਜ਼ ਨੇ ਕੀ
 ਵਸੇਖਤਾ ਭੀ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਜੋ ਕਾਮ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਮਹਾ
 ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਵਿਚਰਣਾ ਮਹਾਮਲੀਨ ਹੈ। ਪਰੁ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਜੋ ਇਸ
 ਭੋਗ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਅਧਿਕ ਤਉ ਲਜਾ ਅਰੁ ਰਾਜ ਰੂਪ ਅਬਦਾ ਅਸਮੁਥ ਕਰ
 ਕੈ ਰੋਕੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਤਤੇ ਉਨ ਕਉ ਕਛੁ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਲੋਕ ਹੁਤੇ
 ਕਰ ਕੈ ਸੁਕਰੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਭੁੰਕ ਰੇ ਕਰ ਕੈ ਰਹਤ ਨਹੀ ਹੁੰਦੇ। ਪਰੁ ਜਬ ਅ
 ਸਮੁਥਤਾ ਅਬਦਾ ਲਜਾ ਕਰ ਕੈ ਪਾਪ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਵੈ ਤਉ ਭੀ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਦੁ
 ਖ ਤੇ ਭੋਗ ਦੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੇ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਪਾਪ ਤੇ ਰਖਿਆ ਕ
 ਰ ਦੇਹਾਰਾ ਅਵਰ ਕੇ ਈਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਭੁੰਕ ਰੇ ਕਰ ਕੈ ਪਾਪ ਕਰ ਮਹੁ ਕਉ ਤਿਅ
 ਗ ਦੇਵੈ। ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਅਧਿਕ ਤੇ ਅਧਿਕ ਫਲ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਰ
 ਏਕ ਵਾਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਏਕ ਯੂਸਫਨਾ ਮਾਸਾ ਈ ਲੋਕ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਰੁਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਜਬ ਉ
 ਸ ਕਉ ਜਲੀ ਖਾਂਕਾ ਮਿਲਾ ਪੁਰੁਆਥਾ। ਤਬ ਯੂਸਫਨੇ ਕਾਮ ਕੇ ਬਲ ਕਉ ਰੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਤੇ ਭੁੰਕਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁਇਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਕ ਅਵਰ ਵਾਰ
 ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਦਾਇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਂਗ ਕਿਸੀ ਦੇ ਸਕਉ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਥੇ। ਤਬ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਏਕ ਭੁ
 ਈ ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕੇ ਨੀਮਤਨ ਗਰਮੇ ਗਇਆ। ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਅਸਟ ਪਰਬੈ ਰਾਹਗਾ।
 ਬਹੁਤ ਵਈ ਵਸਿ ਜੋਗ ਕਾਰਿ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਇਕ ਰਿਉ ਸਕਉ ਚਪਲਤਾ ਰਿ
 ਖਾਵਣੇ ਲਾਗੀ। ਤਬ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨੀਚੇ ਸੀ ਸਕਰ ਰੇ ਵਣੇ ਲਾਗਾ। ਤਤੇ ਵਹੁ ਇਸ
 ਤ੍ਰੀ ਲਜਾ ਮਨੋਹਰ ਜਾਤੀ ਰਹੀ। ਬਹੁਤ ਜਬ ਦੂਸਰਾ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਆਇਆ ਤਬ ਪੁਛਣੇ

ਲਾਗਾ ਜੇਹੇ ਰਾਈ ਤੂ ਕਿਉ ਰੇ ਵਤਾਹੈ । ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਉਸ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਏ
 ਰਤਿ ਤਕਉ ਪ੍ਰਗਟਿ ਨ ਕੀਆ । ਪਰ ਜਬ ਅਰੁ ਏਨੇ ਹੋ ਕਰਉ ਸਨੇ ਵਾਰਤਾ ਖੋਲ ਕਹੀ । ਬ
 ਹੁਕੀ । ਬਹੁਕੁ ਉਦਾਰਤਾ ਸੁਣਕਰਿ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਭੀ ਰੇ ਵਤਉ ਏਆ । ਤਬ ਪ੍ਰਥਮ
 ਰਾਈ ਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੇ ਤੂ ਕਿਉ ਰੇ ਵਤਾਹੈ । ਬਹੁਕੁ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਰਵਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨਾ ਏ
 ਹੁਕੀ । ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਤੁਮਨੇ ਆਪਕੋ ਛਲਤੇ ਬਚਾਇਆ ਹੈ । ਤੇ ਸੇ ਮੇ ਆਪਕਉ ਬਚਾਇਨ ਸ
 ਕਤਾ । ਬਹੁਕੁ ਜਬ ਰਾਤੁ ਏ ਖੋ ਸੈਨ ਕਰਤ ਰੁਏ ਤਬ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਉਨ ਕਉ ਅਕਾਸ ਬ
 ਣੀ ਰੁਈ । ਜੇ ਤੁਮਹੁਨੇ ਯੁਸਫ ਫਕੀ ਨਿਆਈ ਆਪਕਉ ਬਚਾਇਆ ਹੈ । ਤਾ ਤੇ ਤੁਮਹਿ
 ਨਹੈ । ਬਹੁਕੁ ਏਕ ਅਵਰ ਵਾਰਤਾ ਹੈ । ਜੇ ਤੀਨ ਮਾਨੁਖ ਏ ਕਮਾਰ ਗਵਿਖੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਏ
 । ਬਹੁਕੁ ਜਬ ਰਾਤੁ ਹੁਈ ਤਬ ਮੇਘ ਕੀ ਰਖਿ ਆਕੇ ਨ ਮਿਤ ਕੀ ਵਰਾ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਰਹੈ । ਦ
 ਈ ਵ ਸਿੰਧੇ ਗਕਰ ਕੇ ਪਹਾੜ ਕੇ ਸੀਸ ਤੇ ਇਕ ਬਡਾ ਪਾਥਰੁ ਗਿਰਿਆ । ਅਰੁ ਕੀ ਵਰਾ ਕੇ ਦੁ
 ਆਰ ਕਉ ਰੋਕ ਲੀਆ । ਤਬ ਤੀਨੇ ਮਾਨੁਖ ਵਿਆਕੁਲ ਰੁਏ । ਬਹੁਕੁ ਏਹੀ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਆ
 ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਅਪੁਣੇ ਪੁੰਨ ਕਉ ਸਿਮਰਣ ਕਰਕੇ ਅਰਾਦਾ ਸੰਕਰਹਿ । ਤਬ ਏਕ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ
 । ਜੇਹੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਮੇ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਜਾਣਕਰਿ ਮਾਤਾ ਅਰੁ ਪਿਤਾ ਕੀ ਅਧਿਕ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ
 ਥਾ । ਬਹੁਕੁ ਏਕ ਮਾਤਾ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਮੇ ਦੂਧ ਕਾ ਕੋਟੇ ਗਾਂਭੁਰ ਲੈ ਆਇਆ ਥਾ । ਤਬ ਉਸ ਸ
 ਮੇ ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਸੇਇ ਗਈ । ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਬਾਵਿਖੇ ਕੋਟੇ ਗਲੀਏ ਸਾਰੀ ਰੋਨ ਖੜਾ ਰਹਾ
 । ਅਰੁ ਅਹਾਰੁ ਨ ਕੀਆ । ਹੋ ਅਤੁਰ ਜਾ ਮੀਤੂ ਤਉ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ । ਤੰਤੁ
 ਹਮ ਕਉ ਨਿਕਸਣੇ ਕਮਾਰ ਗਵੇਹੀ । ਤਬ ਕਛੁ ਕਕਿ ਵਰਾ ਕੇ ਦੁਆਰ ਤੇ ਪਾਥਰੁ ਚਲਾਇ
 ਮਾਨੁਕੁ ਏਆ । ਪਰੁ ਬਾਹਜ ਅਵਟੇ ਕਮਾਰ ਗਵਾਨੁ ਆ । ਬਹੁਕੁ ਦੂਸਰੇ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ
 ਹੋ ਮਹਾਰਾਜੇ ਤਉ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ । ਜੇ ਏਕ ਸੂਰਕੀ ਅਕਸਮਾ ਤੁਸੇ ਰੇ ਪਾਸ
 ਰਹੀ ਥੀ । ਤਬ ਮੇ ਉਸਹੀ ਮਜੂਰੀ ਕੀ ਅਜਾ ਲੀਨੀ । ਬਹੁਕੁ ਉਸ ਅਜਾ ਕਾ ਵੇਤਾ ਪਰਵਾਰੁ ਬ
 ਧਿਆ ਜੇ ਮੇਨੇ ਉਸਹੀ ਕੇ ਮੇਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪਸੁਲੀਏ । ਸੋ ਜਬ ਚਿਰ ਕਾਲ ਤੇ ਪੀਛੇ ਵਹੁ ਮ
 ਜੂਰ ਆਇਆ । ਤਬ ਮੇ ਸਭ ਹੀ ਮਾਲ ਉਸ ਕਉ ਉਠਾਇ ਦੀਆ । ਸੋ ਜਬ ਏਹ ਵਾਰਤਾ
 ਸਚੁ ਹੋਤ ਬਹਮ ਕਉ ਮਾਰ ਗਵੇਹੀ । ਬਹੁਕੁ ਵਹੁ ਪਾਥਰੁ ਹਲਕਰ ਕਛੁ ਕਦੁ ਆਰਹੁ ਆ
 । ਬਹੁਕੁ ਤੀਸਰੇ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇਹੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਅਮਕੀ ਇਸ ਤ੍ਰੀਸਾਥਿ ਮੇਰੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀ
 ਤ ਥੀ । ਅਰੁ ਵਹੁ ਮੁਕਉ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਥੀ । ਬਹੁਕੁ ਜਬ ਵਹੁ ਭਿਖ ਕਰਕੇ ਉਸ ਕੇ ਸਨ
 ਬੀਧੀ ਦੀਨਹੁ ਏ ਤਬ ਮੇ ਉਸ ਕਉ ਪਾਇਆ । ਬਹੁਕੁ ਜਬ ਮੇ ਉਸ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਗਇਆ
 । ਤਬ ਇਸ ਤ੍ਰੀਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੂ ਗਵਿਤ ਤੇ ਨਹੀ ਰੂਰਤਾ । ਤਬ ਮੁਕਉ ਤੇਰਾ ਤਾਸ ਆਇਆ

ਅਰੁਤੁਸੁਕਉ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨਕਰਿਉ ਸਕਾਤਿ ਆਗੁਕੀ ਆਸੇਜ ਬਾਇਹਵਾਰਤਸ
 ਰੁਏਤਬਹਮਕਉ ਮਾਰਗਏਹੀ। ਤਬਵਹੁਪਾਬਰੁਕੇਦਰਾਕੇਮਾਰਗਤੇਦੁਰਹੁਆਅ
 ਰੁਮੇਸਾਮਾਰਗੁਉਇਅਜੇਤੀਨੇਬਾਹਰਨਿਕਸੇ। ਅਰੁਦੁਖਤੇਮੁਕਤਿਹੁਏ॥੭॥ *
 * * * ੧॥ ॥ ਅਬਪ੍ਰਗਟਕਰਣਿਨਿਖੇਪਪਰਫਿਸਟਿਕੀ। ਤਤੇਜਾਣੁ
 ਤੁਜੇਤੇਬਲਕਾਮਕਉਤੇਜਨਾਮਹਾਕਰਨਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਪ੍ਰਥਮੇਹੀ
 ਨੇਤੁਕਉਪਰਫਿਸਟਿਤੇਰੋਕੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਕਹੈ। ਜੇਇਸਤੀਆਦਿਕ
 ਹੁਤੇਵਸਤੁਦੇਖਣੇਕਰਕੈਭੀਕਾਮਉਪਜਤਾਹੈ। ਤਤੇਇਨਕੇਵਸਤੁਕਾਦੇਖਣਾਭੀਜ
 ਗਿਆਸੀਕਉਪਰਵਾਣੁਨਹੀ। ਬਹੁਕੁਇਸਤੀਆਦਿਕਹੁਸਾਬਿਬੇਲਣਾ। ਅਰੁਉ
 ਨਕੇਵਚਨਕਉਚੁਨਣਾ। ਅਰੁਜਹਾਉਨਕਾਨਿਵਾਸੁਹੈਤਹਾਜਾਵਣਾ। ਅਰੁਹਾਸੀਆ
 ਵਿਕਜੇਤੇਵਿਵਹਾਰਹੈਸੇਸਰੁਹੀਲਿਦਹੈ। ਤਤਪਰਜੁਇਹੁਜੇਕਾਮਕਾਕਰਣਰੂਪਹੈ।
 ਤਤੇਰੂਪਕੀਅਭਿਲਾਖਾਕਰਕੈਫਿਸਟਿਕਰਣੀਅਜੇਗਹੈ। ਪਰੁਜਬਅਭਿਲਾਖਾਬਿ
 ਨਾਹੀਮਾਰਗਵਿਖੇਅਬਵਾਕਿਸੀਅਵਰਹਉਤਵਿਖੇਅਚਨਕਹੀਕਾਹੁਪਰਫਿਸਟਿ
 ਜਾਇਪੜੈ। ਤਬਵਹੁਦੇਖਣਾਪਾਪੁਨਹੀ। ਪਰੁਬਹੁਤੁਸਰੀਬਾਰਪੀਤਕਰਦੇਖਣਾ
 ਨਿਰਸਿਦੇਹਪਾਪਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਸੁਭਾਵਕਫਿਸਟਿ
 ਪੜਤੀਹੈ। ਅਰੁਦੁਸਰੀਬਾਰਦੇਖਣਾਰਿਕਕਾਕਰਣਹੈ। ਪਰਜਨਇਹੁਜੇਇਸਤੀਅਹੁ
 ਅਰੁਪੁਰਖਹੁਕਾਮਿਲਾਪੁਸਰਬਾਵਿਘਨਹੁਕਾਬੀਜੁਹੈ। ਬਹੁਕੁਮੇਸੇਕੇਤੇਅਸਥਾਨ
 ਹੈ। ਜੇਉਨਹੁਵਿਖੇਅਵਸਮੇਵਾਇਸਤੀਆਦਿਕਹੁਕਾਮਿਲਾਪੁਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਅਸਥਾਨ
 ਹੀਨਿਦਹੈ। ਜੇਸੇਰਾਗਰਿਗਕੀਰਉਤਾ। ਅਬਵਾਵਿਵਾਹੁਆਦਿਕਅਬਵਾਤਮਾਜੇ। ਅ
 ਰੁਮੇਲੋਜੇਤੇਹੈ। ਜੇਉਨਹੁਵਿਖੇਜਾਗਿਆਸੀਕਉਜਾਣਾਪਰਵਾਣੁਨਹੀ। ਬਹੁਕੁਇਉ
 ਭੀਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਉਨਕੀਕਿਸੀਬਸਤਕਾਅੰਗੀਕਾਰਨਕਰੈ। ਅਰੁਪੀਤਿਕਰਕੈਕ
 ਛੁਦੇਵੈਭੀਨਹੀ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁਰਖਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਸਤੀਆਦਿਕਜਾਬਮਧਰ
 ਬਚਨਨਬੇਲਹਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਮਾਰਗਵਿਖੇਭੀ। ਕਿਸੀਇਸਤੀਆਦਿਕਅਬਵ
 ਸਿੰਦਰਬਾਕਕਾਪਿਆਰੁਮਿਲਾਪੁਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਮਨਾਵਿਖੇਏਹੀਸਿਕਲਪਫੁਰ
 ਤਾਹੈ। ਜੇਇਸਕਉਅਵਸਮੇਵਦੇਖਿਆਚਾਹੀਮੇ। ਪਰੁਜਗਿਆਸੀਕਉਹੈਹੀ
 ਪੁਰਖਾਰਬੁਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਮਨਸਾਬਜੁਪਕਰੈ। ਅਰੁਮੇਸੇਕਹੈਜੇਇਸਦੇਖਣੇਕ
 ਰਿਕੈਮੁਸੁਕਉਜਿਸਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਪਾਪੁਹੋਵੇਗਾ। ਅਰੁਰੁਗਵਿਤਤੇਬੇਮੁਖਹੋਵਉ
 ਗਾ। ਮੇਸੇਹੀਵੀਚਾਰੁਕਰਕੈਮਨਕਉਵਰਜਰਾਖੇਤਉਰੁਲਾਹੈ॥੮॥ * ਅਬ

ਤੀਸਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਬੋਲ ਦੇ ਕੇ ਵਿਘਨ ਵਰਨਨ ਹੋਵਹਿਗੇ ॥ + + + ॥
 ਤਾਂ ਤੇਜਾ ਦੂਤ ਜੇ ਇਹ ਸਨ ਗ੍ਰੀਰੁਗ ਵੰਤ ਨੇ ਮਹਾ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਬਨਾਈ ਹੈ ॥ ਕਹੇ
 ਤੇਜੇ ਦੇਖਣੇ ਵਿਖੇ ਤਉ ਮਾਸ ਕਾਟ ਕੜਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਕੁਛ ਧਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਵਿਖੇ
 ਸਿਸਟਿ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਨੇ ਸਰੁ ਨੇ ਪਰ ਰਸਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਅ
 ਰੁਪ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਭੀ ਵਰਨਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਸਨ ਗ੍ਰੀਬ ਪਕਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਹੀ ਹੈ
 ॥ ਅਰੁ ਬੁਇਹੁ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਬੁਧਿ ਕੀ ਪਛਾਣਤੇ ਬਾਹਜਨ ਹੀ ॥ ਤੇ ਸੇ
 ਗੰਠ ਸਨ ਗ੍ਰੀਸਰ ਬਪਦਾਰਥ ਹੁਕਉ ਵਰਨਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਵਰੁਇ ਫੀ
 ਅਰੁ ਕਾਧਰੁ ਮੇਸੇਨ ਹੀ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹੁਇ ਪੇ ਵਰਤਮਾਨ ਹੋਵਹਿ ॥ ਜੇ ਸੇ
 ਕੇ ਵਲ ਆਕਾਰ ਹੀ ਕਉ ਦੇਖ ਸਕਤੇ ਹਹਿ ॥ ਅਰੁ ਸੁਵਣ ਕੇ ਵਲ ਸਬਦ ਹੀ ਸੁ
 ਵਣੇ ਕਉ ਸਮਰਥ ਹੋਤੇ ਹਹਿ ॥ ਅੇਸੇ ਹੀ ਅਵਰੁਇ ਫੀ ਆਭੀ ਏਕ ਏਕ ਕਾਰਜ ਕਉ
 ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤੀ ਆ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਇਹੁ ਸਨਾ ਅੇਸੀ ਹੈ ਜੇਨੇ ਕੁਹੁ ਅਰੁ ਸੁਵਣ ਹੁ ਅਰੁ ਅਵ
 ਰਸਰਬ ਅੰਗ ਹੁਕਉ ਵਰਨਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਜੀਵ ਕੀ ਚੇਤਨ ਤਾ ਸਰਬ ਅੰ
 ਗ ਹੁਇ ਖੋਪ ਸਰ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਰਸਨਾ ਭੀ ਜੀਵ ਕੇ ਸਰਬ ਸਿਕਲ ਪਹੁਕਉ ਪ੍ਰਗਟ
 ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਕੇ ਜੇ ਸੇ ਵਚਨ ਕਾਉ ਚਾਰੁ ਰਸਨਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸਾਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਰਿ
 ਦੇ ਕਉ ਭੀ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਅਪੀਨ ਤਾ ਅਰੁ ਬਿਓਗ ਕਾ ਵਰਨ ਉਚਾਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤ
 ਬਰਿਦਾ ਕੇ ਮਲ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਨੇਨ ਹੁਕਉ ਮਾਰਗ ਤੇ ਆਸੁ ਚਲਣੇ ਲਾਗਤੀ ਆ ਹੈ
 ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਪ੍ਰਸਿਨ ਤਾ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਵਰਨਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਸੁਭਾ ਵਕ
 ਕੀ ਆਭੀ ਲਾਖਾਉ ਪਜਿਆ ਵਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਤ ਪਰਜ ਇਹੁ ਜੇ ਜਬ ਰਸਨਾ ਵਿਖੇ ਸੁਭਾ
 ਰੁਮਲੀਨ ਅਛਰ ਹੁਕਉ ਚਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਰਿਦਾ ਭੀ ਮਲੀਨ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਜਬ ਸੁਭਾ ਵਰਨ ਕਉ ਚਾਰ ਕਰਣੇ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਰਿਦਾ ਭੀ ਸਾਂਤ ਕਰਾ ਵਕ
 ਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾਇਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾਇਸ ਪੁਰਖ ਕਾਰਿਦਾ
 ਸੁਪੁਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਤਬ ਲਗਾਇਸ ਕਾ ਧਰਮੁ ਫਿਕੂਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਾਰਸ
 ਨਾ ਸੁਪੀਨ ਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਤਬ ਲਗਾਰਿਦਾ ਭੀ ਸੁਪੁਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਰਸਨਾ ਕੇ ਪਾਪ ਹੁਤੇ
 ਅਰੁ ਵਿਘਨ ਹੁਤੇ ਭੈ ਕਰਣਾ ਧਰਮ ਕੀ ਫਿਕੂਤਾ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਮੇ
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਮੇਨ ਕੀ ਵਸੇਖਤਾ ਕਹੇ ਗਾ ॥ ਬਹੁ ਰਸਨਾ ਕੇ ਵਿਘਨ ਜੇ ਸੁਭਾ ਅਰੁ ਨਿ
 ਦਾ ਅਰੁ ਵਿਦਾ ਦਾ ਅਰੁ ਦਰਬ ਚਨ ਆਇ ਕੁ ਜੇ ਤੇ ਪਾਪ ਹੈ ਸੋ ਤਸ ਕਾ ਵਰਨਨ
 ਕਰਉਗਾ ॥ ਅਰੁ ਇਨ ਕਾਉ ਪਾਉ ਭੀ ਭਿਨ ਭਿਨ ਕਰਕੈ ਕਹੇ ਗਾ ॥ ੧ ॥ + + + ॥

ਅਥ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਣੀ ਉਸਤਤਿ ਮੋਨ ਕੀ ॥੪੪॥ ੪॥ ॥ ਤਤਿ ਜਾਣੁ ਤੇਜੋ ਇਸ ਬਲ ਦੇ
 ਵਿਖੇ ਦੇ ਤਪਾ ਪਰਿ ਜੇ ਅਪੁ ਈ ਉਨ ਤੇ ਰਖਿ ਅਕਰਣੀ ਮਹਾ ਕਰਨੈ ॥ ਤਤਿ ਸਰਨੁ ਦਾਇਖੇ
 ਮੋਨ ਹੀ ਉਪਾਇ ਵਸੇਖੈ ॥ ਇਸ ਮਾਨੁ ਪਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਹੀ ਤਹੈ ॥ ਜੇ ਕਾਰਜ ਬਿ
 ਨਾ ਵਰਨਨ ਕਰੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕਮ ਹੋ ॥ ਜੇ ਜਿਨ ਕਾ ਅਹੁ ਅਰੁ ਨਿਝਾ ਅਰੁ ਵਰ
 ਨ ਸਿਜਾ ਮਸਹੁ ਤੇ ਤਹੈ ॥ ਸੇ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਸਿਧ ਪਵਈ ਕਉ ਪਾਵਤੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਰਜ
 ਨੇ ਭੀ ਕਹੈ ॥ ਜੇ ਅਧਿਕ ਬਲ ਦੇ ਵਿਖੇ ਕਦਾ ਚਿਤ ਭਲਾਈ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਤਤਿ ਜਬ ਕਿਸੀ
 ਕਉ ਪਕਾਰੁ ਅਰੁ ਦਾਨੁ ਦੇਣਾ ॥ ਅਰੁ ਵਿਹੁੰ ਪਨਿ ਵਰਤ ਕਰਣੈ ਕੋਨੀ ॥ ਤਵ ਰਨ ਕਹੈ ਤਉ
 ਰੁਲਾਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਰਸਨਾ ਅਰੁ ਉਦਰ ਅ
 ਰੁ ਕਾਮ ਇਝੀ ਕੀ ਉਪਾਧਿ ਤੇ ਰੁਗ ਵਿਤਨੇ ਰਾਖਿ ਅਹੈ ॥ ਸੇ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ਬਹੁ ਏਕ
 ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਤੇ ਪੁਛਿ ਆਥਾ ॥ ਜੇ ਵਸੇਖ ਤਤ ਕਉ ਦੇਹੈ ॥ ਤਬ ਉਨ ਹੁਨੇ
 ਮੋਨ ਕਰ ਕੈ ਕਹੈ ॥ ਜੇ ਮੋਨ ਹੀ ਵਸੇਖ ਕਰਤ ਤਹੈ ॥ ਬਹੁ ਏਕ ਇਉ ਭੀ ਕਹੈ ॥ ਜੇ ਮੋਨ ਅ
 ਰੁ ਕੋ ਮਲ ਸੁਭਾ ਵਸੁ ਖੋਨ ਭੁਜਨੈ ॥ ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਕਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਕੋ ਈ ਅਧਿਕ ਬਲ ਤ
 ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਰਿਦਾ ਕਰਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਾ ਰਿਦਾ ਕਰਹੈ ॥ ਸੇ ਪਾਪ ਹੁ
 ਕਾਰੁ ਪਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪਾਪ ਰੂਪ ਹੁ ਅਸਿ ਅਗਨ ਵਿਖੇ ਜਲ ਦੇ ਕਾਰੀ ॥ ਇਸੀ ਪਰ
 ਏਕ ਵਾਰਤਾ ॥ ਜੇ ਇਕ ਸਰਾ ਵਿਖੇ ਕੁਛ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸੁ ਹੋਤਾ ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵ
 ਨੇ ਮੋਨ ਕਰ ਕੈ ਬੈਠ ਰਹਾ ॥ ਤਬ ਉਨ ਸਿਉ ਮਿਤ੍ਰ ਹੁਨੇ ਪੁਛਿ ॥ ਜੇ ਤੁਮ ਕਿਉ ਨਹੀ ਬੋਲਤੈ ॥
 ਬਹੁ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਜਬ ਸੁਣੁ ਕਹਉ ਤਬ ਰੁਗ ਵਿਤਨੇ ਰਾਖੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਸਾਰੁ ਕਹੈ ਤ
 ਬ ਤੁਮ ਤੇ ਭੈ ਮਾਨਹੈ ॥ ਤਤਿ ਜਾਣੁ ਤੇਜੋ ਮੋਨ ਕੀ ਵਸੇਖ ਤਾ ਇਸ ਕਾਰਣ ਕਰਿ ਅਧਿਕ ਕਹੀ
 ਹੈ ॥ ਜੇ ਬੋਲ ਦੇ ਕਰ ਕੈ ਅਨੇਕ ਪਾਪ ਉਪਜਤੈ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਰਸਨਾ ਸਰਬ ਦਾਇ ਅਰਥ
 ਵਰਨ ਦਾਇਖੇ ਕੁਛ ਜਤਨ ਭੀ ਨਾਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਅਰੁ ਮਨ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਤ ਤਾ ਕਉ ਪਾਵਤੈ ॥
 ॥ ਬਹੁ ਗੁਣ ਵਰਨ ਕੈ ਅਰੁ ਦੇਖ ਕਉ ਵਿਚਾਰਣਾ ਮਹਾ ਕਰਨੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਕ
 ਹਾਹੈ ॥ ਜੇ ਮੋਨ ਕਰ ਕੈ ਸਰਬ ਕਲੇਸ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰਹਤੈ ॥ ਪੁਰਖਾਰ ਥਾ ਅਰੁ ਇਕ ਯ
 ਤਾ ਭੀ ਬਢਤੀ ॥ ਅਰੁ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਮਇਸ ਬਿਤਹੈ ॥ ਤਤਿ ਜਾਣੁ ਤੇਜੋ ਵਰਨ
 ਚਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ॥ ਜੇ ਇਕ ਤਕਉ ਵਿਪਨ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸੇ ਨਿਦਾ ਅਰੁ ਸੁਣਾ ਅਰੁ
 ਦੁਸਹਾ ਵਰਨ ਅੇਸਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਉਸ ਵਿਖੇ ਗੁਣ ਅਰੁ ਦੇਖ ਮਿਲਿ ਆਹੂ ਅਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਪ੍ਰੇਸਨ
 ਬਿਨ ਕਿਸੀ ਕੀ ਬਿਥਾ ਪੁਛਣੀ ॥ ਬਹੁ ਤੀਸਰਾ ਵਰਨ ਗੁਣ ਅਰੁ ਦੇਖ ਤੇ ਰਹਿਤੈ ॥
 ਸੇ ਇਹਾ ਵਿਅਰਥ ਵਾਹੈ ॥ ਪਰ ਇਹ ਬਡੀ ਹਾਨ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਮਾ ਬਿਥਾ ਬੀਤ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਰੁਚਉਬਾਵਚਨਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਸਰਬਥਾਗੁਣੁਪਹੈ॥ ਜੇਸੇਕਿਸੀਕੋਸੁਖਨਮਿ
 ਤਵਚਨਕਹੈ॥ ਤਤੇਇਨੇਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕੇਵਚਨਵਿਖੇਤੀਨਨਿਦਾਹੈ॥ ਅਰੁਜਗਿਆਸੀ
 ਕਉਚਉਬਾਹੀਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਣੇਜੇਗਹੈ॥ ਪਰੁਜੇਪੁਰਖੁਮੋਨਵਿਖੇਇਸਬਿਤਹੈ॥ ਸੇ
 ਸਰਬਵਿਘਨਹੁਤੇਸੁਭਾਵਕਹੀਮੁਕਤਿਰਹਿਤਾਹੈ॥ ਪਰੁਜੇਤੇਰਸਨਕੇਵਿਘਨਹੈਸੇਸ
 ਭੋਕੇਈਪਛਾਣਨਹੀਸਕਤਾ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਮੇਸਰਬਵਿਘਨਹੁਕਉਭੁੰਨਭਿਨਕ
 ਰਕਹਤਾਹੈ॥ ਜੇਪੀਰਦਸਵਿਘਨਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ॥ ਪ੍ਰਥਮਵਿਘਨਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਜਿਸਵਚਨ
 ਵਿਖੇਤੇਰਾਂਕਾਰਨੁਕਛੁਨਹੈਵੈ॥ ਸੇਵਹੁਬੋਲਣਾਭੀਮਹਾਨਿਦੈਹੈ॥ ਅਰਬਇਹੁਜੇਜਿਸ
 ਵਿਖੇਵਿਵਹਾਰਅਰੁਪਰਮਾਰਥਕੀਸਿਧਤਾਕਛੁਨਹੈਵੈ॥ ਤਬਉਸਬੋਲਣੇਵਿਖੇਸਤੇ
 ਗੁਣਕੀਸਿਭਾਨਸਟਹੇਜਾਤੀਹੈ॥ ਜੇਸੇਕਿਸੀਸਭਾਵਿਖੇਜਾਇਕਰਮੇਸੇਵਰਨੂਕਰਹਿ॥
 ਜੇਮੇਅਪੁਨੇਅਰੁਅਮਕੇਵੇਸਵਿਖੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਗਇਆਥਾ॥ ਬਹੁਕਉਨਨਗਰਹੁ
 ਅਰੁਖਾਨਪਾਨਅਰੁਬਾਗਹੁਕੀਵਾਰਤਾਕਰਣੇਲਾਗਹਿ॥ ਸੇਜਦਪਵਹੁਤੇਰਾਕਹਣਾ
 ਸਾਰਹੀਹੈਵੈ॥ ਤਉਭੀਇਸਕਉਵਿਅਰਬਵਚਨਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਕਾਰੋਤੇਜੇਮੇਸੇਵਚਨਹੁ
 ਵਿਖੇਤੇਰਾਂਕਾਰਨੁਸਿਧਕਛੁਨਹੀਹੈਤਾ॥ ਅਥਵਾਜਬਕਿਸੀਤੇਪ੍ਰੇਜਨਬਿਨਾਪੁਛਹਿਤ
 ਉਭੀਵਿਅਰਬੁਹੈ॥ ਪਰੁਵਿਅਰਬਉਸੀਕਉਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਜਿਸਵਿਖੇਅਵਗੁਣਕਛੁ
 ਨਹੈਵੈ॥ ਅਰੁਕਰਜਕਛੁਨਹੈਵੈ॥ ਪਰੁਜਬਕਿਸੀਤੇਮੇਸੇਪੁਛਹਿਜੇਤੇਨੇਬ੍ਰਤਰਖਿਆ
 ਹੈ॥ ਸੇਜਬਵਹੁਕਹੈਜੇਮੇਬ੍ਰਤੀਹੈ॥ ਤਬਅਭਿਮਾਨੀਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਜਬਲਜਾਕਰਕੈਬ੍ਰ
 ਤਕੀਏਬਿਨਾਆਪਕਉਬ੍ਰਤੀਕਹੈ॥ ਤਉਭੀਪਾਪੀਹੋਤਾਹੈ॥ ਸੇਇਹੁਅਭਿਮਾਨੁਅਰੁ
 ਪਾਪਉਸਕਉਤੇਰੇਪੁਛਣੇਕਰਹੀਲਾਗਤਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਮੇਸੇਪੁਛਣਾਅਜੇਗਹੈ॥ ਅ
 ਥਵਾਜਬਕਿਸੀਤੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਪੁਛਹਿਜੇਤ੍ਰਿਕਹਾਤੇਆਵਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਕਹਾਰਲਾਹੈ
 ॥ ਅਰੁਕਿਆਕਰਤਾਹੈ॥ ਸੇਜਬਉਸਨੇਪ੍ਰਸਿਧਕਰਣਹੈਵੈ॥ ਅਰੁਨੂਕਹਿਦੈਵੈ॥
 ਤਉਭੀਤੇਰੇਸਨਬਿਧਕਰਕੈਪਾਪੀਹੋਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਏਕਵਾਰ
 ਲੁਕਮਾਨਹੀਮਾਮਿਹਤਰਦਉਵਕੇਪਾਸਗਇਆਥਾ॥ ਤਬਵਹੁਆਗੇਲੇਹੋਕੀ
 ਕਵਚਬਨਾਵਤਾਥਾ॥ ਬਹੁਕਲੁਕਮਾਨਕੇਚਿਤਾਵਿਖੇਪੁਛਣੇਕੀਮਨਸਾਰੁਈ॥
 ਜੇਤੁਮਾਇਹਕਿਆਕਰਤੇਹੈ॥ ਪਰੁਭੈਅਰੁਪੀਰਜਕਰਿਪੁਛਤਨਭੁਇਆ॥ ਸੇਜ
 ਬਵਹੁਮਿਹਤਰਦਉਵਕਵਚਕਉਬਨਾਇਰਹਾ॥ ਤਬਗਲੇਵਿਖੇਤਾਰਕਰਕ
 ਹਣੇਲਾਗਾ॥ ਜੇਇਹੁਜੁੱਧਕੇਸਮੇਕਾਭੁਲਾਪਹਰਾਵਾਹੈ॥ ਤਬਲੁਕਮਾਨਮੇਸੇਜਾਨ
 ਤਰੁਇਆਜੇਇਹਮੇਨਉਤਮਪਦਾਰਥਹੈ॥ ਪਰਇਸਵਿਖੇਪ੍ਰੀਤਿਕੋਈਨਹੀਕ

ਰਤਾ ਬਹੁੜ ਜਬਾਇਹ ਮਾਨੁਖ ਕਿਸੀ ਤਿਕਾਰ ਜਾ ਬਿਨਾ ਕਛੁ ਪੁਛਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕ
 ਰਕੇ ਪੁਛਤਾ ਹੈ। ਜਿਸੇ ਲੋਕ ਹੁਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟਿ ਜਾਣੇ। ਅਰੁ ਉਨ ਸਿਉ ਵਰਨਹੁ
 ਕਰਕੇ ਮਿਤਾਈ ਕਾ ਸਨ ਬਿਪਕਰੇ। ਸੋ ਇਹ ਸਰੁ ਹੀ ਬੁਧਿ ਕੀ ਹੀ ਨਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੁ
 ਇਸ ਕਉ ਪਾਵਇਹੁ ਹੈ। ਜਿ ਕਾਲ ਕਉ ਨਿਕਟ ਵੇਖੇ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣੇ ਜੇ ਏਕ ਵਰਗੀ
 ਰਗਵੰਤ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਣਾ ਬਗਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਬ ਮੇਵਾ ਵਾਇਵਾ ਵਾਇਖੇ ਮੇਸੇ ਖਜਾਨੇ
 ਕੋ ਬਿਬ ਕਰੇਗਾ। ਤਬ ਮੇਰੀ ਬਡੀ ਹਾਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੋ ਇਹੁ ਉਪਾਵ ਕੇ ਵਲ ਬੂਝੁ ਕਰ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਰਤ ਤਕ ਰਿਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਾਉ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਿ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਜਾ
 ਇਰਹੇ ਤਉ ਭੀ ਵਾਇਵਾ ਵਾਇਖੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤਪ ਰਜ ਇਹੋ ਜੇ ਏਕ ਵਰਨ ਕਰ
 ਕੇ ਜਿਸ ਕਾਰਜ ਕਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਹੋਵੇ। ਤਬ ਉਸ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਖੇ ਵਾਇਵਾ ਵਰਨ ਨ ਕਰੇ। ਇ
 ਸੀ ਪਰ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜਿ ਜਦ ਪਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਮੀਠਾ ਵਰਨ ਛੁਰੁ
 ਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਮੇਰੇ ਚਾਹੁਨ ਹੀ ਕਰਤਾ। ਕਹੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਅਧਿਕ ਬੋਲ ਦੇਹਾ ਹੋ ਜਾ
 ਵੇ। ਜਿ ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜਿ ਭੁਲਾ ਪੁਰੁਖ ਤਿਸ ਕਉ ਕਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਜਿ
 ਧਨ ਕੀ ਗਾਂਠ ਕਉ ਖੋਲੇ। ਅਰੁ ਰਸ ਨਾ ਕਉ ਬਿਪਨਾ ਵਿਖੇ ਰਾਖੇ। ੧॥ ਬਹੁੜ ਦੁਸਰਾ
 ਵਿਘਨ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਮਿਥਿਆ ਅਰੁ ਪਾਪ ਸਿਜੁ ਗਤਿ ਵਚਨੁ ਬੋਲਣਾ। ਜੋ ਸੇਜੁ ਪਰੁ
 ਕੀ ਆਵਾ ਰਤਾ। ਅਰੁ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ। ਸੋ
 ਮੇਸੇ ਵਰਨ ਸਰੁ ਹੀ ਪਾਪ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਪ੍ਰਬ ਮੇਵੇ ਅਰਬ ਵਿਵਾਦ ਕਾ ਨਿ
 ਰਣ ਜੇ ਕੀ ਆਖਾ। ਸੋ ਇਹੁ ਬੋਲਣਾ ਉਸ ਕਾ ਨਿ ਆਈ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਥੁਇਹੁ ਜੇ ਉਸ
 ਤੇ ਭੀ ਮਹਾਂ ਨੀਚ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜਿ ਜਬ ਇਹੁ ਪੁਰੁਖ ਨਿਹ
 ਸਿਕੋ ਕਰਿ ਬੋਲਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਵਚਨ ਕੀ ਬੁਰਾਈ ਕਉ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ। ਤਬ ਉਸ
 ਹੀ ਬੋਲਣੇ ਕਰਨ ਰਕ ਗਾਮੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਉਸੇ ਜੁਗਤਿ ਬੋਲਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਵੀ
 ਰਾਹੁ ਕਰਕੇ ਉਸ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮਝਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿਦੇਹ ਪਰਮਾਨਿ ਦਕਉ ਪਾਵਤਾ
 ਹੈ। ਬਹੁੜ ਤੀਸਰਾ ਇਹੁ ਹੈ ਵਿਘਨੁ ਜੋ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖ ਵਚਨ ਕਰੇ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਵ
 ਚਨ ਕਉ ਵਿਪਰਜੋ ਕਰਵੇਣਾ। ਸੋ ਇਹੁ ਭੀ ਮਹਾਂ ਨਿਦ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਪੁਰੁਖ ਕਾਸੁ
 ਤਾਉ ਮੇਸਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਿ ਜਬ ਕੋਈ ਕਛੁ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕਹਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਜਿਸੇ ਸੇਤੇ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਨਹੀ ਪਰੁ ਜਬ ਵੀ ਚ
 ਰੁ ਕਰਵੇਖੀ ਮੇਤਬ ਇਸ ਕਾ ਇਹੁ ਅਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਿ ਤੂੰ ਪੁਰੁਖ ਅਰੁ ਬੂਝਾ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਮੇ ਬੁਧਿਵਾਨੁ ਅਰੁ ਸਾਢਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂਆ ਜਉ ਮੇਸੇ ਵਚਨ ਕਰਿਕੇ

ਕੁਪੁਅਰੁਅਹੋਕਾਰੁਜੇਮਹਾਮਲੀਨਸੁਭਾਵਹੋਸਿਵਿਨਦੇਨੇਸੁਭਾਵਹੁਕੀਬਿਧਿ
ਤਾਹੋਤੀਹੋਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਹੋਜੇਪੁਰਖੁਕਿਸੀਕੇਵਚਨਕਉਵਿਪਰ
ਜੇਨਾਕਰੇਅਰੁਵਿਅਰਥਵਾਵਤੇਭੀਰਹਤੁਹੋਵੈਤਬਵਹੁਪਰਮਸੁਖਕਉਪਾ
ਵਤਾਹੋਅਰੁਇਸਕੀਵਸੇਖਤਾਇਸਨਮਿਤਕਹੀਹੋਜੇਭੁਲੇਬੁਰੇਵਚਨਕ
ਉਧੀਰਜਕਰਸਹਣਾਮਹਾਕੁਠਨਹੋਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੋਜੇਇਸਪੁਰਖੁਕ
ਪਰਮੁਤਬਹੀਫਿਰ੍ਹੇਤਾਹੋਜੇਜਦਪਇਹੁਸਾਰਾਹੋਵੈਤਉਭੀਕਿਸੀਕੇਵਚਨਕਉ
ਉਲਟਾਵੈਨਹੀਅਰੁਵਚਨਉਲਟਾਵਣਾਇਸਕਉਕਹੀਤਾਹੋਜਬਕੋਈਕ
ਉਇਹੁਅਨਰੁਖਾਵਾਹੋਅਰੁਤੂਜਕਹੈਏਹਮੀਠਹੋਅਥਵਾਜਬਕੋਈਹੋਜੇਅਮ
ਕਨਗਰੁਈਹਾਂਤੇਪਾਂਚਕੋਸਹੋਅਰੁਤੂਕੋਸੇਕਹੈਏਹਪੀਚਕੋਸਨਹੀਖਟਕੋਸਹੋ
ਜੇਇਹੁਮਹਾਪਾਪੁਹੋਕਾਹੋਤੇਜੇਉਸਕੇਵਚਨਕਉਖੰਡਤਕਰਣਾਹੋਤਾਹੋ
ਅਰੁਉਸਕੇਵਖਕਉਪਗਾਇਕਰਣਾਹੋਤਾਹੋਅਰੁਵਚਨਕਰਕੇਦੁਖਾਵਣਾਇ
ਸੀਕਾਨਾਮੁਹੋਤਾਤੇਸਰਬਪੁਕਾਰਜਗਿਆਸੀਕਉਮੋਨਹੀਚਾਹੀਤਾਹੋਪਰੁਏਕ
ਜਬਦੂਸਰੇਕੇਮਤਕਉਨਿਖੇਪਕਰੀਐਤਬਇਹਤਉਸੁਗਰਾਹੋਤਾਹੋਅਥਵਾ
ਜਬਕਿਸੀਪੁਰਖੁਵਿਖੇਸਰਪਾਵੇਖੀਐਤਬਦੇਕਾਂਤਵਿਖੇਉਪਵੇਸੁਕਰਣਾਭ
ਲਾਹੋਅਰੁਜਬਸਰਪਾਹੀਛੋਹੋਵੈਤਬਮੋਨਹੀਵਸੇਖਹੋਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖ
ਨੇਕਹਾਹੋਜੇਜਬਇਹੁਪੁਰਖੁਅਤੁਹੁਅਰੁਪੀਥਹੁਕੇਸੁਗਰੇਵਿਖੇਫਿਰ੍ਹੇਤਾਹੋ
ਤਬਸੀਪ੍ਰੀਤੀਅਤਮਧਰਮਤੇਕੁਸਟਹੋਜਾਤਾਹੋਤਤਪਰਜਇਹੁਜੇਜੇਗਅਜੇਗ
ਵਚਨਕਉਸੁਣਕਰਿਮੋਨਕਰਰਹਿਣੀਬੜਾਪੁਰਖਾਰਭੁਹੋਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰ
ਤਾਹੋਜੇਇਕਜਗਿਆਸੀਜਨਜਗਤਕਉਤਿਆਗਕਰਿਏਕਾਂਤਵਿਖੇਇਸਬਿ
ਤੁਹੁਅਥਾਤਬਕਿਸੀਬੁਧਵਾਨਨੇਉਸਤੇਪੁਛਿਆਜੇਤੂਲੇਕਹੁਵਿਖੇਕਿਉਨਹੀ
ਆਵਤਾਤਬਉਸਨੇਕਹਾਜੇਮੇਜਗਤਕੇਸੁਗਰੇਤੇਆਪਕਉਬਚਾਇਆਚਹਤਾ
ਹੋਬਹੁਜ਼ਵਹੁਬੁਧਵਾਂਨਕਹਤਿਭੁਇਆਜੇਜਬਤੂਲੇਕਹੁਵਿਖੇਆਵਹਿਅ
ਰੁਓਨਕੇਭੁਲੇਬੁਰੇਵਚਨਉਲਟਕਰਿਧੀਰਜਕਰਹਿਅਰੁਬੋਲਣੇਤੇਰਹਿਤੋਹੋ
ਵਹਿਤਬਇਹੁਬੜਾਪੁਰਖਾਰਥਹੋਬਹੁਜ਼ਕੇਤੇਪੁਰਖੁਮੇਸੇਹੋਤੇਹੋਜੇਅਪੁਣੀ
ਮਾਨਕੇਨਮਿਤਏਕਦੂਸਰੇਕੇਪੀਥਕੀਨਿਖੇਪਕਰਤੇਹੋਅਰੁਕਧਤੇਹੋਜੁਇਹਭੀ
ਪਰਮਕੀਫਿਰ੍ਹੇਤਾਹੋਜੇਇਹਬੜੀਮੁਰਖਤਾਹੋਬਹੁਜ਼ਚਉਥਾਵਿਘਨਾਇਹੁਹੋ
ਜੇਧਨਕੇਨਮਿਤਕਿਸੀਸਾਥਸੁਗਰਾਕਰਨਾਅਰੁਗਜਿਅਹੁਕੇਦਰਪਰਜਾਇਕ

ਰਖੁਕ ਰਕਰਨੀ॥ ਇਸੀ ਪਰਸਿਤ ਜਨੁ ਨੇਕਹਾਰੈ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਧਨ ਕੇ ਲੇਭੁ ਕਰਿ ਕੈ॥
 ਹੁਮਾਨੁ ਖਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਸੁਗਰਤਾਰੈ॥ ਤਬ ਮੇਸੀ ਵਿਛੋਪਤਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾਰੈ॥ ਜੇ ਮੇਸੀ ਵਿ
 ਛੋਪਤਾ ਅਵਰੁ ਕਿਸੀ ਅਵਰੁ ਕਰਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ॥ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਮੇਸੇ ਸੁਗਰੇ ਕਾ ਕਠਉ ਰਵ
 ਚਨ ਅਰੁ ਵੇਰੁ ਰਵਾ ਬਿਨਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਗੀ ਅਸੀ ਜਨ ਪੁਰੁ ਖਾਰਥ ਕਰਿ ਕੈ
 ਮੂਲਹੀ ਤੇ ਮੇਸੇ ਵਿਵਹਾਰੁ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਤਾਰੈ॥ ੪॥ ਬਹੁਤ ਪੰਚਵਾ ਵਿਘਨ ਇਹੁ ਹੈ॥
 ਜੇ ਮੁਖ ਤੇ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲਣਾ॥ ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਪੁਰੁ ਖਨੇ ਕਹਾਰੈ॥ ਜੇ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲ
 ਟੇ ਹਾਰੁ ਪੁਰੁ ਖਪਰ ਲੇਕ ਕੇ ਸੁਖ ਤੇ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰਹਤਾਰੈ॥ ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾਰੈ॥ ਜੇ ਏਕ
 ਪੁਰੁ ਖਨ ਰਕ ਵਿਖੇ ਮਹਾਦੁਖੀ ਹੋਵਹਿਗੇ॥ ਅਰੁ ਪੁਕਾਰ ਕਰਹਿਗੇ॥ ਤਬ ਅਵਰੁ ਨ ਰਕੀ
 ਪੁਛਣਿਗੇ॥ ਜੇ ਇਹ ਮਹਾਪਾਪੀ ਕਉ ਟਹੈ॥ ਬਹੁਤ ਦੇਵਤ ਕਹੈਗੇ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਸਰਬਦ
 ਹੀ ਬਚਨੁ ਭੀ ਵਿਖੇ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲਤੇਏ॥ ਅਰੁ ਦੁਰਾਚਾਰ ਕੇ ਵਜਨੁ ਵਿਖੇ ਹੀ ਇਨ ਕੀ
 ਪ੍ਰੀਤਿ ਥੀ॥ ਅਰੁ ਮਹਾਪੁਰੁ ਖਨੇ ਕਹਾਰੈ॥ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਮਹਾਸਤਾ ਪਿਤਾ ਕਉ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲ
 ਹਾ॥ ਤਬ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿਅ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਮਾਤਾ ਅਰੁ ਪਿਤਾ ਕਉ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲਣੇ ਹਾਰਕ
 ਉਣਹੈ॥ ਬਹੁਤ ਮਾਨੁਖ ਹੁ ਵਿਖੇ ਮਹਾਪੁਰੁ ਖਨੇ ਕਹਾਰੈ॥ ਮਾਨੁਖ ਕਿਸੀ ਅਵਰੁ ਕੇ ਮਾਤਾ
 ਪਿਤਾ ਕਉ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲਤਾਰੈ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਇਸ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਉ ਦੁਰਬ ਚਨ ਕਹਣੇ
 ਲਾਗਤਾਰੈ॥ ਜੇ ਜਬਦੀ ਚਾਰ ਕਰਦੇ ਖੀ ਮੇਤਬ ਇਸਨੇ ਅਪੁਹੀ ਅਪੁਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਉ
 ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲਿਅਾਰੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਜੇ ਜਬ ਅਵਸ ਮੇਵ ਕਿਸੀ ਮਲੀਨ ਕ੍ਰਿਆ ਕਾਨਾਮੁ
 ਲੇਣਹੈ॥ ਤਉ ਭੀ ਸੇਨੇ ਸੋਕਹੈ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਧ ਵਰਨਨ ਕਰੈ॥ ੫॥ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਵਿਘਨ
 ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਧਿਕਾਰ ਕਰਨੀ॥ ਸੋ ਇਹੁ ਭੀ ਮਹਾਨਿਦਹੈ॥ ਜਦ ਪਪਸੁ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਜ
 ਰੁਪ ਦਾਰਥ ਕਉ ਧਿਕਾਰੁ ਕਰੀ॥ ਤਉ ਭੀ ਬੁਰੀਹੈ॥ ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਪੁਰੁ ਖਨੇ ਭੀ ਕਹਾਰੈ॥
 ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਕਿਸੀ ਕਉ ਧਿਕਾਰੁ ਨਹੀ ਕਰਤੇ॥ ਬਹੁਤ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾਰੈ॥
 ਜੇ ਜਬ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਧਰਤੀ ਅਥਵਾ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਰ ਧਿਕਾਰੁ ਕਰਤਾਰੈ॥ ਤਬ
 ਵਹੁ ਪਦਾਰਥ ਮੇਸੇ ਕਹਤਾਰੈ॥ ਜੇ ਭੁਗਵਿਤ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੁ ਅਰੁ ਪਾਪੀ ਅਹੁ ਕਉ ਧਿਕਾਰੁ ਕ
 ਰਤਾਰੈ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਪਦਾਰਥ ਮੇਸੇ ਕਹਤਾਰੈ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਸਰਬ ਅਕਰਮੀ ਅਹੁ ਕਉ ਧਿਕਾਰੁ
 ਕਰੈ॥ ਤਉ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਦੇ ਖੀ॥ ਮੇਤਉ ਅਪਕਰਮੀ ਅਹੁ ਕਉ
 ਧਿਕਾਰੁ ਕਰੈ॥ ਤਉ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਸਤੇ ਭੁਗਵਿਤ ਕਾਨਾਮੁ ਲੇਣਵੇ ਸੇਖੁ ਹੈ॥ ੬॥ ਬਹੁ
 ਤ ਸਤਵਾਂ ਵਿਘਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਰੂਪ ਅਰੁ ਸੀਗਾਰ ਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀ ਕਵਿਤਾ ਕਰਣੀ॥ ਅਰੁ
 ਰੂਪ ਵਾਨੁ ਕੀ ਉਸਤੁਤਿ ਕਰਣੀ॥ ਸੋ ਇਹੁ ਭੀ ਅਜੇਗਾਰੈ॥ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਮੇਸੇ ਕਵਿਤਾ ਵਿ

ਖੇਅਧਿਕਤਉਤ੍ਰੁਹੋਤਹੈ॥ ਬਹੁੜਸੁਣਨੇਅਰੁਕਹਣੇਹਰੇਕਾਰਿਵਾਰਪਲਹੋਤਹੈ॥
 ਪਰੁਜਬਮਾਨਤੇਰਹਿਤਹੋਕਰਿਭਗਵੰਤਅਰੁਸਿਤਜਨਹੁਕੀਉਸਤਤਿਵਰਨਕਰੈਤ
 ਉਪਰਵਾਨਹੈ॥ ੧॥ ਬਹੁੜਅਠਵਾਵਿਘਨਹਾਸੀਹੈ॥ ਸੋਹਾਸੀਤੇਮਹਾਪੁਰਖਦੁਨੇਜਗਿ
 ਆਸੀਜਨਹੁਕਉਵਰਜਿਆਹੈ॥ ਪਰੁਜਬਅਕਸਮਾਭਕਿਸੀਕਉਪ੍ਰਸਿਨਕਰਣੇਕੇਨਮਿ
 ਤਹਾਸੀਕਾਵੁਚਨੁਕਪੈਤਉਨਿਦਭੀਨਹੀ॥ ਪਰੁਇਹਭੀਤਬਪਰਵਾਨੁਹੈਜੇਜਬਹਾਸੀਕਾ
 ਸੁਭਾਵਅਧਿਕਨਹੈ॥ ਅਹੁੜੁਭੀਭੀਨਕਹੈ॥ ਅਰੁਕਿਸੀਕੋਰਿਦੇਕਉਖੇਦਭੀਨਹੈ॥
 ਕਹੇਤੇਜੇਹਾਸੀਕਾਸੁਭਾਵਅਧਿਕਹੋਤਹੈ॥ ਤਬਇਸਮਾਨੁਖਕੀਅਰਬਲਾਵਿਅਰਬ
 ਥੀਤਜਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਭਿਦਾਅੰਧਹੋਜਤਾਹੈ॥ ਬਹੁੜਗੀਭੀਰਤਾਭੀਨਸਟਹੋਜਤੀਹੈ
 ਅਰੁਹਾਸੀਤੇਅਕਸਮਾਭਤਮੇਗੁਣੁਉਪਜਾਵਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਸਿਤਜ
 ਨਹੁਨੇਅਧਿਕਹਾਸੀਤੇਵਰਜਿਆਹੈ॥ ਅੰਧੇਗੀਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਜੇਸੇਭਗਵੰ
 ਤਕੀਬਰਾਈਅਰੁਬੇਪਰਵਾਹੀਕਉਮੇਜਨਤਾਹੈ॥ ਸੋਜਬਤੁਮਭੀਨਾਣਹੁਤਬਹਸਣੇ
 ਤੇਰਹਿਤਹੋਕਰਿਰੁਦਨਕਰਤੇਰਹੈ॥ ਬਹੁੜਕਿਸੀਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇਏਕਅਵਰਪ੍ਰੀਤਮਕ
 ਉਕਹਾਥਾ॥ ਜੇਤੂਨਰਹੁਕੇਦੁਖੁਕਉਨਿਰਸਿਦੇਹਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਤਬਉਸਨੇਕਹਾਜੇਜਾ
 ਨਤਾਹੈ॥ ਬਹੁੜਪ੍ਰਥਮਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇਕਹਾਜੇਤੂਮੇਸੀਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਜੇਨਰਹੁਕੇਦੁਖੁਤੇ
 ਕਬਛੁਟੀਐਗਾ॥ ਤਬਉਸਨੇਕਹਾਜੇਏਹਤਉਮੇਨਹੀਜਾਣਤਾ॥ ਬਹੁੜਉਨਹੁਕ
 ਹੋਜੇਜਬਮੇਸੇਭੁਆ॥ ਤਬਪ੍ਰਸਿਨਤਾਅਰੁਹਾਸੀਤੁਮਕਉਕਿਉਕਰਿਆਵਤੀਹੈ॥
 ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਇਕੁਜਗਿਆਸੀਜਨਹਾਲੀਸਬਰਸਪ੍ਰੀਤਹਸਣੇਤੇਰਬਤਹੁ
 ਆਹੈ॥ ਅਰੁਪਰਲੋਕਕਉਕਉਸਿਮਰਣਕਰਤਾਰਹਾਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਵੇਕਸਿਤਜ
 ਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਪੁਰੁਖਪਾਪੁਕਰਕੋਇਸਵਿਖੇਹਸਤਾਹੈ॥ ਸੋਨਿਰਸਿਦੇਹਨਰਕਹੁਵਿ
 ਖੇਅਧਿਕਰੇਵਤਾਰਹੈਗਾ॥ ਬਹੁੜਏਕਸਿਤਨੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਜੇਸੇਸੁਅਰਗ
 ਵਿਖੇਰੇਵਣਾਅਸਚਰਜਹੈ॥ ਤੇਜੇਗੀਇਸਸਿਸਾਰਵਿਖੇਹਸਣਾਤੀਅਸਚਰਜਹੈ
 ਕਹੇਤੇਜੇਇਹੁਮਨੁਖਤਉਵੇਤਾਭੀਨਹੀਜਾਣਤਾ॥ ਜੇਮੇਪਰਲੋਕਵਿਖੇਨਰਕਹੁ
 ਕਉਪਾਪਤਿਹੋਵਉਗਾ॥ ਅਥਵਾਸੁਖੀਹੋਵਉਗਾ॥ ਇਸੀਪਰਵੇਕਸਿਤਜਨਨੇ
 ਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਭਗਵੰਤਕੇਭੈਕਰਕੇਹਾਸੀਤੇਰਹਿਤਹੋਵਉ॥ ਕਹੇਤੇਜੇਹਾਸੀਕਰ
 ਕੋਕੋਪਉਪਜਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਕੋਪਕਰਕੇਅਵਰਭੀਅਨੇਕਅਵਗੁਣਉਪਜਤੇ
 ਹੈ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਮਹਾਪੁਰਖਕੀਸਰਬਅਰਜਾਵਿਖੇਜੀਵਹੁਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕੇ
 ਨਮਿਤਕਛੁਅਲਪਹੀਹਾਸੀਕੀਵਾਰਤਾਵਰਨਨਹੁਈਹੈ॥ ਜੇਸੇਏਕਵਾਰਬਿਧਿ

ਇਸਤੀਕਰਿ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ਜੋ ਕੇ ਕੀ ਬੁਢਾ ਪੁਰਖ ਸੁਰਗਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਗਾਨਹੀ।
 ਤਬ ਹੁਇ ਸਤੀ ਰੋਵਣੇ ਲਾਗੀ। ਬਹੁੜੁ ਇਸਕਉ ਕਹਤੁ ਏ ਜੇਤੂੰ ਸੋ ਕਵਾਨ ਨਾ ਹੋਹੁ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਬਕੇ ਈ ਮਾਨੁ ਖੁਸ਼ ਰਗਾ ਵਿਖੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਉਸਕਉ ਜੋ ਬਨਵਾ
 ਨਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਹੁੜੁ ਇਕ ਅਵਗਇ ਸਤੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਉ ਕਹਣੇ ਲਾਗੀ। ਜੇਤੂੰ ਮ
 ਕਉ ਰੋਜੇ ਈ ਕੇਨ ਮਿਤ ਮੇਰਾ ਭਰਤਾ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸਕਉ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ਜੇਤੋ
 ਰਾਤੁ ਰਤਾ ਵਧੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇਨੇ ਤ੍ਰਹੁ ਵਿਖੇ ਸੁਪੇ ਦੀ ਹੈ। ਬਹੁੜੁ ਵਹੁਇ ਸਤੀ ਕਹਤਿ ਭਈ
 ਜੇ ਉਸ ਕੇਨੇ ਤ੍ਰਹੁ ਵਿਖੇ ਸੁਪੇ ਦੀ ਤੋ ਨਹੀ। ਤਬ ਉਸਕਉ ਹਸਕਰ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ। ਜੇ ਸੁਪੇ
 ਦੀ ਤੋ ਰਹਤੁ ਤੋ ਕਿਸੀ ਕੇਨੇ ਤ੍ਰਹੁ ਜੀਹੇ ਤੋ। ਬਹੁੜੁ ਇਕ ਵਾਰ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਥੇ
 ਤਬ ਇਕ ਬਿਧਿ ਇਸਤੀ ਕਹਣੇ ਲਾਗੀ। ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਉਠ ਪਰਚੜਾ ਵਹਿਓ। ਬਹੁ
 ਰਉਸਕਉ ਕਹਤਿ ਭਈ। ਜੇਤੂੰ ਮੁਸਕਉ ਉਠ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰਚੜਾ ਵਹਿਓ। ਤਬ ਵਹੁਇ ਸ
 ਤੀ ਕਹਣੇ ਲਾਗੀ। ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਉਠ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰਚੜਾ ਵਹਿਓ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਮੁਸਕਉ
 ਗਿਰਾਇ ਦੇਵੇਗਾ। ਬਹੁੜੁ ਹਸਕਰ ਕਹਤਿ ਭਈ ਅਜੇ ਮੇਸਾ ਉਠ ਤੋ ਕਉ ਨਹੀ ਜੇ ਉ
 ਠਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ ਦੇਵੇ। ਤਾਤੁ ਪਰਜਾਇ ਹੁਜੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਹਾ ਸਣਾ ਅਰੁ ਬੇਲਣਾ ਸਰੁ
 ਹੀ ਫਿਰਾ ਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਗੁਣ ਤੇ ਰਹਤ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰੁ ਜਬ ਕੇ ਈ ਉ
 ਨਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਮੇਸਾ ਹੀ ਸੁਤਾ ਉਕਰਿ ਲੈਵੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮਝਨ ਸਕੈ। ਤ
 ਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪਾਪੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ੮੭। ਬਹੁੜੁ ਨਵਾ ਵਿਪਨਾਇ ਹੁਏ। ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਉ ਦੇ
 ਕ ਕਰਿ ਕੈ ਵਖਾਵਣਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਵਚਨ ਅਰੁ ਕਰਮ ਕੇ ਛਿੜ ਕਉ ਪਗਟ ਕਰਿ
 ਕਰਿ ਲੈ ਕਉ ਕਉ ਹਸਾਵਣਾ। ਸੇ ਇਹ ਭੀ ਮਹਾ ਨਿਵਰੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਰ ਜਨੇ ਭੀ
 ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਛਿੜ ਦੇਖ ਕਰਿ ਨਾ ਹਸੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਵਹੁ ਮਤ ਤੁਝ ਤੇ ਭੁਲਾ ਹੋ ਜਾ
 ਵੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਰ ਜਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਛਿੜ ਦੇਖ ਕਰਨਾ ਹਸੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਜੋ ਮਤ ਵਹੁ ਤੁਝ ਤੇ ਭੁਲਾ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਉਸ ਤੇ ਭੀ ਨਿਚਗਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵ
 ਿ। ਬਹੁੜੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਜਬ ਕੇ ਈ ਅਰੁ ਮਾਨਸ ਹਿਤ ਕਿਸੀ ਕਾ ਅ
 ਉ ਗੁਣ ਦੇਖ ਕਰਿ ਹਸਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਰਣੇ ਤੇ ਆਗੇ ਹੀ ਅਵਸਯੇ ਵਹਿਸ ਅਵਗੁ
 ਣ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ੮੮। ਬਹੁੜੁ ਦਸਵਾ ਵਿਪਨਾਇ ਹੁਏ। ਜੋ ਅਪੁਨੇ ਵਚਨ
 ਕਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਨ ਕਰਣਾ। ਸੇ ਇਹ ਭੀ ਮਹਾ ਪਾਪ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜੋ ਪੁਰਖ ਵਚਨ ਛੁਟਾ ਕੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਚਨ ਕਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਨ ਕਰੈ। ਅਬ ਵਾ ਕਿਸੀ
 ਕੀ ਵਸਤੁ ਚੁਗਾਇ ਲੈਵੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਕਪਟੀ ਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਜ ਪਤ ਪਾ ਅਰੁ ਬ੍ਰ

ਤਕਰਾਇਨਹੁਆਇਕਭੀਕਰਤਾਹੈ। ਤਉਭੀਭਗਵੰਤਤੇਬੇਮੁਖਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰ
 ਸਿਤਜਨਹੁਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਕਿਸੀਕੇਸਾਬਵਚਨਕਰਣਾਭੀਰਿਣਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਤਤੇ
 ਉਸਤੇਵਿਪਰੇਜੇਨਹੁਜੀਐ। ਅਰੁਜਬਾਸਕਤਸਿਪੂਰਨਕੀਜੀਐ। ਤਉਭੁਲਾਹੈ। ਬ
 ਹੁਕਮਸਾਸਤਾਵੇਖੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਸੇਕਿਸੀਕਉਕਛੁਦੇਕਰਿਠੇਰਲੇਣਾ
 ਅਜੇਗੁਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਵਚਨਹੁਕਰਿਕੇਨਿਰਬਾਹੁਨਾਕਰਣਾਅਜੇਗੁਹੈ। ੧੦॥ ਬਹੁੜ
 ਯਾਰਵਾਇਘਨਇਹੁਹੈ। ਜੇਸੁਠੁਬੋਲਣਾਅਰੁਸੁਠੀਦੁਹਾਈਕਰਣੀਸੇਇਹੁਭੀ
 ਪਰਮਪਾਪੁਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਸੁਠੁਕਰਕੇਇਸਮਾਨੁਖਕੀਪਾਲ
 ਬਧਘਟਿਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਸਉਦਾਗਰੀਬਖੇਸੁਠੁਬੋਲਣਾਅ
 ਰੁਸੁਠੀਦੁਹਾਈਕਰਣੀਮਹਾਨੀਚਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਸਹੀਪਾਪਕਰਕੇਸਉਦਾਗਰਭੀਨ
 ਰਕਗਮੀਹੋਵਹਿਗੇ। ਬਹੁੜਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਸੁਠਾਮਾਨੁਖਵਿਰਾਰੀਤੇਭੀਬੁਰਾ
 ਕਹੇਤੇਜੇਵਿਰਾਰਾਅਕਸਮਝਛਲਕਰਿਕੋਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਸੁਠੁਬੋਲਣਾਮਨਸਾ
 ਕੀਮਲੀਨਤਾਕਰਹੋਤਾਹੈ। ਪਰੁਮੇਸੇਜਾਣੁਤੇਜੇਸੁਠੁਕੀਨਿਖੇਧਇਸਕਰਕੇਕਹੀਹੈ
 ਜੇਸੁਠੁਬੋਲਣੇਕਰਿਦਾਅਧੋਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਸੁਠੁਕੀਮਨਸਾਨਹੈ। ਅਰੁ
 ਅਕਸਮਾਤ੍ਰਕਿਸੀਕਾਰਜਕੇਨਮਿਤਬੋਲਿਆਚਾਹੀਐਤਉਸੁਠੁਬੋਲਣਾਭੀਪਰਵਾ
 ਨਹੈ। ਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਜਬਸੁਠੁਕੀਮਨਸਾਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਕਿਸੀਕੀਭੁਲਾਈ
 ਅਬਵਾਰੀਖਾਕੇਨਮਿਤਬੋਲਤਾਹੈ। ਤਬਰਿਦਾਅਧਨਹੀਹੋਤਾ। ਜੇਸੇਕੋਈਅਨ
 ਭਾਕੇਸੀਤਾਮਸੀਕੇਰੁਕਰਿਛੁਪਿਅਹੋਵੈ। ਅਰੁਇਸਨੇਦੀਖਅਹੋਵੈ। ਬਹੁੜਜਬਵ
 ਹੁਤਮਸੀਮਨੁਖਇਸਤੇਪੁਛੇਜੇਅਮਕਾਕਹਾਹੈ। ਤਬਸਚੁਬੋਲਣੇਤੇਸੁਠੁਬੋਲਣਾਵ
 ਸੇਖਹੈ। ਅਬਵਾਜਬਵਾਇਮਾਨੁਖਹੁਕਾਆਪਸਵੇਖੇਵਿਰੁਪਹੋਵੈ। ਅਰੁਇਸਕੇ
 ਸੁਠੁਬੋਲਣੇਹਰਿਉਨਕਾਵਿਰੁਪਨਿਵਰਤਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਸੁਠੁਕਹਿਣਾਨਿਦਨਹੀ
 ਯਾਅਬਵਾਜਬਕਿਸੀਕਾਅਵਗੁਣਦੇਖੇ। ਅਰੁਅਵਰੁਕਈਉਸਕੇਅਵਗੁਣਪੁਛਿ
 ਆਚਾਹੈ। ਤਉਭੀਉਸਕਉਗੁਹਜਰਾਖਣਾਭੁਲਾਹੈ। ਅਬਵਾਜਬਕੋਈਤਮਸੀ
 ਮਨੁਖਕਿਸੀਕਾਪਨੁਪੁਛੇਤਉਭੀਪ੍ਰਸਿਧਕਹਣਾਜੇਗਨਹੀ। ਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਜਦ
 ਪਸੁਠੁਕਹਣਾਅਜੇਗੁਹੈ। ਤਉਭੀਵਿਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਵੇਖੇਦੇਖੇ। ਜੇਜਬਸੁਠੁ
 ਕਰਕੇਕਿਸੀਕੀਰੀਖਅਹੋਵੈ। ਅਬਵਾਕੋਈਵਰਾਵਿਘਨਦੁਰਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਸੁ
 ਠੁਕਹਣੇਕਰਦੇਖੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਜਬਅਪਣੀਮਨੁਅਰੁਪਨਕੇਨਮਿਤਸੁਠੁਬੋ
 ਲੇਤਬਮਹਾਨਿਦਹੈ। ਬਹੁੜਮੇਸੇਭੀਜਾਣੁਤੇਜੇਜਬਜਗਿਆਸੀਜਨਹੁਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾ

ਰਦੇਖਿਆਹੈ। ਜੇਅਮਕਕ ਰਜਤੂਰੁ ਬਿਨਾਸਿ ਪਿਨਹੀਰਤਾ ਤਬਉਨਹੁਨੇਮੇਸਾਜਤ
 ਨਗਿਆਹੈ। ਜੇਇਸਵਚਨਾਵਿਖੇਬੂਠਕਾਅੰਛਰਨਾਵੇਅਰੁਦੁਪੁਰਖੁਕਛੁਅਵ
 ਰਕਾਅਵਰਹੀਸਮਸੁਲੇਵੇ। ਤਬਮੇਸਾਹੀਵਚਨਉਨਹੁਨੇਬੋਲਿਆਹੈ। ਜੇਸੇਇ
 ਕੁਪੀਤਿਵਾਨਚਿਰੁਕਾਲਤੇਪੀਛੇਰਾਜਾਕੇਨਿਕਟਿਗਇਆਥਾ। ਤਬਰਜੇਨੇਪੁਛਿ
 ਅਜੇਤੁਮਚਿਰਕਾਲਕਰਿਕੈਕਿਉਆਇਹੈ। ਬਹੁੜਵਹੁਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕਹਤਿਉਇਆ
 ਜੇਨਿਸਦਿਨਕਾਮੇਤੁਮਾਰੇਪਾਸਤੇਗਇਆਹੈ। ਜੇਮੇਤਿਸਦਿਨਤੇਅਪੁਣਾਅੰਗਧ
 ਰਤੀਤੇਤਬਹੀਉਠਾਇਆਹੈ। ਜਬਮੁਸ਼ਕਉਰੁਗਵਿਤਨੇਅਰੇਗਤਾਦੀਨੀਹੈ। ਤਤੇ
 ਰਾਜੇਨੇਜਾਇਆਜੇਇਨਕਉਕਛੁਰਗੁਪੁਆਹੈਵਾ। ਤਿਸਕਰਇਹਪੜੇਰਹੈਹੈ। ਅ
 ਰੁਇਨਹੁਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਾਥਾ। ਜੇਜਬਮੁਸ਼ਕਉਰੁਗਵਿਤਨੇਅਰੇਗਤਾਕਾਬਲਦੀ
 ਆਹੈ। ਤਬਹੀਮੇਰਾਸਰੀਰਚਲਣੇਅਰੁਛਿਰਨੇਕਉਸਮਰਬਹੁਆਹੈ। ਸੇਇਸਵਾਰਤਾ
 ਵਿਖੇਕਛੁਸਿਦੇਹਨਹੀ। ਬਹੁੜਇਕਅਵਰਪ੍ਰੀਤਵਾਨਹੁਆਹੈ। ਸੇਤਿਸਨੇਅਪੁਣੀਦਾਸੀਕ
 ਉਸਮਸ਼ਾਇਦੀਆਥਾ। ਜੇਜਬਮੇਏਕੰਤਵਿਖੇਰੁਗਵਿਤਕਾਰੁਜਨਕਰਣੇਲਾਗੇ। ਅ
 ਰੁਕੇਈਪੁਰਖੁਮੁਸ਼ਕਉਆਇਕਰਪੁਛੇ। ਤਬਤੇਨੇਧਰਤੀਪਰਲਕੀਰਖੇਚਕਰਕਹਣਾ
 ਜੇਈਹਤਉਨਹੀ। ਬਹੁੜਜਬਮੇਸੇਪੁਛੇਜੇਕਹਾਗਇਆਹੈ। ਤਬਉਸਕਉਮੇਸੇਕ
 ਹਣਾਜੇਕਿਸੀਠਾਕੁਰੁਦੁਆਰੇਵਿਖੇਹੈਵੇਗਾ। ਸੇਤਿਨਹੁਨੇਗਿਹਵਿਖੇਹੀਠਾਕੁਰੁਦੁ
 ਆਰਾਬਨਾਇਛੋਤ੍ਰਿਆਥਾ। ਬਹੁੜਇਕਅਵਰਪ੍ਰੀਤਵਾਨਾਏਕਧਰਮਗਰਜਾਕਾ
 ਪਰਧਾਨੁਹੋਕਰਕਿਸੀਦੇਸਕੀਪਾਲਨਕਉਗਇਆਥਾ। ਸੇਜਬਅਪਣੇਗਿਹਵਿਖੇਅ
 ਏਆਤਬਉਸਕਉਇਸਤੀਕਹਣੇਲਾਗੀ। ਜੇਤੁਮਹਮਾਰੇਨਮਿਤਕਿਆਲੇਆਇਹੈ।
 ਬਹੁੜਉਨਹੁਕਹਜੇਮੇਰੇਸਾਥਕਰੇਗਾਇਕਅਵਰਬਾਤਤੇਮੈਕਛੁਨਹੀਲੇਆਇਆ।
 ਸੇਉਨਕੇਕਹਣੇਕਾਤਾਤਪਰਜਇਹੁਥਾ। ਜੇਅੰਤਰਜਾਮੀਰੁਗਵਿਤਮੇਰੇਸਾਥਥਾ। ਅ
 ਰੁਇਸਤੀਨੇਮੇਸੇਜਾਇਆਜੇਰਾਜਾਜੇਅਵਰਕੇਈਕਰੇਗਾਰੇਜਿਆਹੈਵੇਗਾ। ਪਰੁਇ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰੁਜਾਣਤ੍ਰੇਮੇਸਾਵਚਨਬੋਲਣਾਭੀਤਬਪਰਵਾਨਹੈ। ਜਬਕਿਸੀਕਾਰਜਕਾ
 ਨਿਰਬਾਹੁਮੇਸੇਵਚਨਨਹੋਸਕੈ। ਅਰੁਜਉਸਰਬਥਾਮੇਸਾਹੀਉਰੁਉਪਕਰਲੇਵੇ
 ਤਉਅਜੇਗਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਦਪਇਹੁਵਚਨਸਾਥੁਹੈਤਉਭੀਅਉਰੁਕਉਬੇਖਾਰਾਹ
 ਣਾਪਰਵਾਣਨਹੀ। ਅਰੁਇਕਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਮੇਸੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਭੁਗਵਿਤਕੀਦੁਹਾਈ
 ਕਰਣੀਮਹਾਪਾਪੁਹੈ। ਅਬਵਾਜਬਮੇਸੇਕਹੈ। ਜੇਭੁਗਵਿਤਜਾਨਤਾਜੇਇਹਵਾਰਤਾਮੇ
 ਸੇਹੀਹੈ। ਪਰੁਜਬਵਹੁਵਾਰਤਾਮੇਸੇਨਹੈਵੇਤਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਣਾਭੀਬਡਾਪਾਪੁਹੈ

॥੧੧॥ ਬਹੁੜ ਬਾਰ ਵਾਇ ਪਨ ਨਿਦੇ ॥ ਸੋਇ ਹਨਿ ਦਾ ਮੇਸੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਵ
 ਸਮੇ ਦਸ ਕੁ ਕਿਸੀ ਤੋਹ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਕੀ ਭੁਗਵੰਤ ਰੀਖਿਆ ਕਰੇ ॥ ਸੋਇ ਰਲਾ ਜਨ
 ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਤੋਹ ਤਾ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਰਾ ਜਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਰਵੀ ॥ ਮੇਸੀ ਬੁਰੀ ਹੈ ॥ ਜੇ
 ਸੋਕੇ ਈ ਅਪੁਣੇ ਬਾਂਧਵ ਕਾ ਮਾਂਝੁ ਭੁਛਨ ਕਰੇ ॥ ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਨਿ
 ਦਾ ਵਿਰਚਾਰ ਤੇ ਭੀ ਬੁਰੀ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਿਰਚਾਰ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੇ ॥ ਤਉ ਭੀ ਭੁਗਵੰ
 ਤ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਕਉ ਮੁਕਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਕੇ ਪਾਪ ਤੇ ਤਬ ਹੀ ਛੁਟਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੀ
 ਸਪੁਰਖੁ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕੀ ਨਿਹਿਏ ॥ ਸੋ ਜਬ ਉਸਹੀ ਤੇ ਖਿਮਾਂ ਕਰਵੇ ॥ ਬਹੁੜ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਵ
 ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮੇਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਸੋ ਉਤਮ ਉਪਦੇਸੁ ਪੁਛਿਆ ॥ ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾ ਜੇ
 ਕਿੰਚਤ ਮਾਝੁ ਕੁਤ ਕਉ ਭੀ ਅਲਪ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਜਦ ਪਕਿਸੀ ਪਿਆਰੇ ਕਉ ਜਲ ਕਾ ਕ
 ਟੋਰਾ ਭਰਵੇ ਵਹਿ ॥ ਤਉ ਭੀ ਭੁਗਵੰਤ ਕਉ ਪਕਾਰੁ ਜਾਣਾ ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਮਾਨੁਖ ਹੁਸਾ
 ਬਾ ਮਸਤਕ ਪ੍ਰਸਿਨਹਾ ਪੁ ॥ ਬਹੁੜ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿਦਾ ਭੀ ਨ ਕਰੁ ॥ ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਵਿਸਕਾਨ
 ਮੁਹੈ ॥ ਜੇ ਜਦ ਪਤਿ ਸਾਹੁ ਹੀ ਕਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਵਚਨ ਕਉ ਸੁਣ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਕਾਰਿ ਦਾਖੇ ॥
 ਵਾਨੁ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਉਸਹੀ ਕਉ ਨਿਦਾ ਕਰਤੈ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੋ ਤੁਕਹੈ ॥ ਜੇ ਅਮਕਾ ਪੁਰਖੁ ਅਧਿਕ
 ਲਿਖਾ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਅਤਿ ਸਿਆਮਾ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਮੰਦ੍ਰਿਸਟੀ ਹੈ ॥ ਸੋਇ ਹਸਤੁ ਹੀ ਨਿਦਾ ਹੈ
 ॥ ਅਥਵਾ ਜਬ ਉਕਹੈ ॥ ਜੇ ਇਹ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੈ ॥ ਕੇ ਦਾ ਸੀ ਸੁਤੈ ॥ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ ॥ ਅਥ
 ਵਾ ਕੁਰ ਉਰੈ ॥ ਅਥਵਾ ਬਹੁੜ ਬੋਲਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਜਬ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਕਉ ਕਹੈ ॥ ਜੇ ਅਮ
 ਕਾ ਕਰੈ ॥ ਅਥਵਾ ਭੁਜਨ ਤੇ ਹੀ ਦਾ ਹੈ ॥ ਕੇ ਬਾਣੀ ਅਸੁਪੁ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਤੀ
 ਰਹਿਤਾ ॥ ਅਥਵਾ ਕ੍ਰਿਪਣ ਹੈ ॥ ਕਿਵਿਦੁ ਹਾਰੁ ਅਨੁਪੁਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਕੇ ਅਜਿਜਮੀ ਹੈ ॥ ਅ
 ਥਵਾ ਸੋਵਤ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ਕਿਵੇ ਸਤ੍ਰਿ ਦਰਪਹਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਅਧਿਕ ਚਪਲ
 ਹੈ ॥ ਇਹ ਸਤ੍ਰਿ ਹੀ ਨਿਦਾ ਹੈ ॥ ਤਤੁ ਪਰਜਾਇ ॥ ਜੇ ਜਦ ਪਸਾਰਾ ਹੀ ਵਚਨ ਹੋਵੇ ॥ ਪਰੁ
 ਜਿਸ ਵਚਨ ਕਉ ਸੁਣ ਕਰਿ ਉਸ ਕਾਰਿ ਦਾਤੁ ਪਾਇ ਮਯੋਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸਹੀ ਕਾਨਾ
 ਮੁਨਿਦਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਰੁ ਪੁਰਖ ਕੀ ਇਸਤੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਏਕ ਵਾਂਗ ਮੇਨੇ ਇ
 ਸਪੁਕਾਰ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਅਮਕੀ ਇਸਤੀ ਮਧੁਰੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਮੁਣਕਉ
 ਕਹਤਿ ॥ ਉਹ ਅਜੇ ਤੇ ਨੇ ਉਸ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਬੁਕਤਾ ॥ ਬਹੁ
 ਜਨ ਬਮੇ ਬੁਕਤਾ ॥ ਰੀਤ ਬਮੇ ਰੇ ਮੁਖ ਤੇ ਰੁਪੁ ਸਿਕਸਿਆ ॥ ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਅਸਥੁ
 ਲ ਬੁਧੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੈ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਪਕਰਮੀ ਅਰੁ ਕੀ ਨਿਖੇਪ ਕਰਵੀ ਨਿਦਾ
 ਨੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਨ ਕੀ ਨਿਖੇਪ ਕਰਾਧਰਮਾ ਬ੍ਰਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋਇ ਹਵਾਰਤਾ ॥

ਜੇਗਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਸਰਬ ਬਾਅਪੁ ਦੇ ਮਧ ਕੀ ਓਹੁ ਤ੍ਰਿਸਟਿ
 ਰਾਖਣੀ ਪਗਮਾਵੁ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਮਦੁ ਪਾਸੀ ਅਰੁ ਦਰਾਗੀ ਕਹਣੇ ਜੇਗੁ ਨ ਹੀ। ਅ
 ਥਵਾ ਜਬ ਕੋਈ ਮੇਸਾਹੀ ਸਿ ਜੇਗਾ ਅਵਸ ਮੇਵੇ ਤੇ ਵੈ ਤਬ ਕਹੀ ਮੇ ਪਰਕਾਰ ਜਬ ਨਾ ਕਹਿ
 ਟਾਅ ਜੇਗੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਜਾਣਿਆ ਚਾਹੀ ਮੇ ਜੋ ਨੀ ਦਾ ਕੇਵਲੁ ਰਹੁ ਸੁਕਰਨ ਹੀ ਤੇ
 ਤੀ। ਹਾਥੁ ਅਰੁ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਿ ਭੀ ਨਿਦਾਹੁ ਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਨੇਤ੍ਰ ਅਥਵਾ ਹਾਥ ਅਵਰ ਕਿਸੀ
 ਅੰਗ ਕੀ ਸੇ ਨ ਕਰਿ ਕੈ ਦਿਖਾਵੈ। ਜੇ ਅਮਕਾ ਮਨੁ ਖਮੇ ਸਾਹੈ। ਤਬ ਇਹ ਭੀ ਪਾਪੁ ਹੈ। ਅ
 ਰੁਜ ਬਾਕਿ ਸੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਹੀ ਕਹਿ ਦੇਵੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਮੇਸਾਕ
 ਰਮ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਇਹ ਨਿਦਾਨ ਹੀ ਕਹੀ ਤੀ। ਪਰੁ ਕੇਤੇ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਅਰੁ ਤਪਸੀ
 ਜੇ ਪਰਖਹੁ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੇ ਹਮ ਹੁਨੇ ਨਿਦਾਨ ਹੀ ਕਰੀ। ਜੇ ਸੇ ਅਪੁ
 ਟੀ ਸਭਾ ਵਿਖੇ ਬੈਰ ਕਰਿ ਵਰਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਏਹ ਮਾਇਆ ਮਹਾ ਛਲ ਰੂਪੁ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਇਸ ਕੇ ਛਲ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਣਾ ਮਹਾ ਕਰਨ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਦਪਾ ਅਮ
 ਕਾ ਪੁਰੁਖ ਮਹਾ ਉਤਮ ਬਾਪਰਤ ਉਭੀ ਅਮ ਕੇ ਛਲਾ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤਿ ਹੋਗਾ ਇਆ ਹੈ।
 ਬਹੁੜ ਉਸ ਕਉ ਕਿਆ ਕਹੀ ਮੇ ਜੇ ਹਮ ਭੀ ਛਲੇ ਹੁਏ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਹ ਮਾਇਆ ਮੇਸੀ ਹੀ
 ਵਿਪਨ ਰੂਪੁ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਅਪੁ ਟੀ ਨਿਦਾ ਕਰ ਕੈ ਅਵਰ ਹੁਕੀ ਸੀ
 ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਬਹੁ ਮੁਰਖਤਾ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਕੋਈ ਉਸ ਕੇ ਅਗੇ ਆਇ ਕਾਰਿ
 ਕਹੇ ਜੇ ਅਮਕਾ ਪੁਰੁਖ ਮੇਸੇ ਅਪਕਰਮ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਰੁ ਆ ਹੈ। ਤਬ ਅਸਚਰਜ
 ਮਾਨ ਹੋ ਕਰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਰਾਖਿਆ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਇਹ ਤਉ ਬਹੁ ਅਸੀ ਰੁਵ
 ਵਾਰਤਾ ਹੁਈ ਹੈ। ਜੇ ਅਮਕਾ ਪੁਰੁਖ ਗੁਣਵੰਤ ਭੀ ਛਲ ਕਉ ਪਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਸੋ
 ਇਸ ਵਰਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਰਣੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰੁਖੁ ਪਸੰਨ ਹੋ ਕਰਿ ਉਸ ਕੇ
 ਕਰਮ ਕਉ ਵਰਨਨ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਸਭੁ ਹੀ ਲੋਕ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਣ ਕਰਹੀ। ਅਥ
 ਵਾ ਮੇਸੇ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੁਗਵੰਤ ਤੇ ਭੈਂ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ
 ਅਰੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਰਣੇ ਜੇਗੁ ਨ ਹੀ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅਮਕੇ ਸੇਸਟ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਕੈਸਾ ਛ
 ਲੁ ਪਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਭੁਗਵੰਤ ਉਸ ਕੀ ਰਾਖਿਆ ਕਰੇ ਤਉ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਦਪਾ ਮੁ
 ਖਤੇ ਮੇਸੇ ਹੀ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਛਲ ਕਉ ਲੋਕ ਭੀ
 ਜਾਣਹੀ। ਸੋ ਇਹ ਸਭੁ ਹੀ ਨਿਦਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਮੇਸਾ ਮਹਾ ਕਪਟੁ ਹੈ ਜੇ ਪਾਖੰਡ ਕਰ
 ਕੈ ਆਪ ਕਉ ਨਿਦਾ ਕਰ ਦਿਖਾਵੁ ਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਕਉ ਦੁਇ ਪਾਪ ਲਗਤੇ ਹੈ। ਏਕ
 ਨਿਦਾ ਦੂਸਰਾ ਕਪਟ ਬਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਹੁ ਮੁਰਖਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮੇਸੇ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ

ਮੇਨੇ ਨਿਦਾਨ ਹੀ ਕਰੀ। ਪਰੁ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ। ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਅਰੁ ਸੁਣਨੇ
 ਹਾਰੇ ਵੇਨੇ ਏਕ ਸਮਾਨ ਪਾਪੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਜਬ ਨਿਦਾ ਸੁਣਨੇ ਹਾਰੇ ਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਨਿਦਾ
 ਕੀ ਗਿਲਾਨ ਰਹੇ। ਫਿਰ ਕਰ ਕੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਾਰਣੁ ਕਹਿਉ ਸਕਉ ਵਰਜਨ ਸਕੈ। ਤੁ
 ਬਵੁ ਨਿਦਾ ਵਰਜਨ ਸੁਣਨੇ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ। ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਪਰਸਿਧਿ ਵਰਜਨ ਹਵੈ। ਬਹੁ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰਿ
 ਮੁਖਤੇ ਨਿਦਾ ਕਰਣੀ ਪਰਮ ਪਾਪੁ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਰਿਦੇ ਕਰ ਭੀ ਨਿਦਾ ਕਰਣੀ ਪਾਪੁ ਹੈ। ਸੋ ਰਿ
 ਦੇ ਕਰ ਨਿਦਾ ਕਰਣੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੇਖ ਕਉ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਸਿਮਰਣ ਕਰ
 ਣਾ ਸੋ ਇਹ ਭੀ ਬਰਾ ਪਾਪੁ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਪੁਰਖੁ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਦਰਬ ਚੁਰਾਵਣਾ
 ਅਰੁ ਹਾਥੁ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਕਾ ਪ੍ਰਹਾਰੁ ਕਰਣਾ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪਰਿਬਰਾਉਨ ਮਾਨੁ ਰਾਖਣਾ
 ਸੋ ਇਹ ਤੀਨੋ ਮਹਾ ਪਾਪੁ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਅਕਸਮ ਤਤੇ ਰੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਮੇਸਾਹੀ ਸਿਕਲ ਪਛਰਿ
 ਆਵੈ। ਅਰੁ ਤਉ ਸਕਉ ਮਲੀਨ ਜਾਨ ਕਰਿ ਨਿਵਰਤ ਕਰਹਿ। ਤਬ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਤੁਝ ਕਉ
 ਪਾਪੁ ਨ ਹੀ ਲਾਗਤਾ। ਪਰੁ ਇਸ ਕੀ ਪਰੀਖਿ ਆਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੇਖ ਕਾ ਸਿਕਲ ਪ
 ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਛੁਰੇ। ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਤੇ ਸੁਣਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਉਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਫਿਰੋ ਕਹਿਉ ਛੁ
 ਨਹੀ। ਅਰੁ ਉਸ ਛੁਰਣੇ ਕਉ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਕਰ ਲੇਵੈ। ਬਹੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣੈ ਜੇ ਸੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਮ
 ਨ ਵਿਖੇ ਅਨੇਕ ਪਾਪ ਪੜ੍ਹੇ ਉਪਜਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਅਵਰ ਮਾਨੁ ਖਰੀ ਪਾਪੁ ਤੇ ਹਰਿ ਤਨ ਹੀ ਹੋਸਕਤੇ
 ਪਰੁ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਅਵਗੁਣੁ ਕਉ ਛੁਪਾਇ ਆਚਾਰੁ ਤਾਹੇ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਅਵਗੁਣੁ ਕੇ
 ਅਵਗੁਣੁ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕਰਣੇ ਪ੍ਰਵਾਣੁ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਜਬ ਮੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਛਿੜ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟਿ ਜਾਣ
 ਉਗਾ। ਤਬ ਮੁਝ ਕਉ ਕਿਆ ਲਾਭੁ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਪਰੁ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕੇ ਅਵਗੁਣੁ ਕਉ ਨਿਰਸਿ
 ਦੇ ਹਜਾਣੈ। ਤਬ ਇਕੁ ਤਵਿਖੇ ਉਸ ਕਉ ਨਿਮ੍ਰਿਤਾ ਸਹਿਤ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕੇ
 ਅਗੇ ਉਸ ਕਾ ਛਿੜ ਵਰਨਨਾ ਕਰੇ। ਬਹੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣੈ ਜੇ ਨਿਦਾ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਭੀ
 ਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਬਰੂਰੇ ਗੁਹੈ। ਤਤੇ ਇਸ ਕਾ ਉਪਾਉ ਕਰਣਾ ਅਵਸਮੇਵ ਪਰਵਾ
 ਨੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਪਾਵ ਇਸ ਕਾ ਭੀ ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ। ਜੇ ਏਕ ਉਪਾਵ ਸਮਝਟੇ ਹੈ। ਅਰ
 ਥਾਇਹੁ ਜੇ ਏਕ ਠਾਹੀ ਨਿਦਾ ਕਉ ਨਾ ਸਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਉਪਾਵ ਭੀ ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਜੇ ਤੇ ਵਰਜਨ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਨੇ ਨਿਦਾ ਕੀ ਨਿਖੇਧਤਾ ਵਿਖੇ ਕਰੇ ਹੈ। ਸੋ
 ਬਾਰੇ ਬਾਰ ਇਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣੈ ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕੇ ਸਭ ਹੀ ਸੁਭ
 ਗੁਣ ਉਸ ਹੀ ਓਰ ਜਤੇ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰੀ ਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਦਕ ਮਾਨੁ ਖਰਾਣੁ ਹੀ ਣ
 ਰਹ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਪੁਰਖੁ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਤਿਣੁ ਕਉ ਅਗਨ ਭੁਸਮ ਕ

ਰਤਾਤੀਹੈ ਤੇਸੇਹੀਨਿਦਾਕਰਕੈਸਰਬਸੁਭਗੁਣਸੀਪ੍ਰਹਿਨਸਟਹੋਜਾਤੁਹੈ। ਅਰੁਦੂਸਰ
 ਪ੍ਰਕਾਰਇਹੁਹੈ। ਜੇਅਪਣੇਅਵਗੁਣਹੁਕਾਵੀਚਾਰੁਕਰੈ। ਅਰੁਮੇਸੇਜਾਣੈਜੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਮੇਅਵਗੁਣਹੁਕੇਵਸੀਕਰੁਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਅਵਗੁਣਮਨੁਖਭੀਅਵਗੁਣਤੇਰਹਤਨਹੀਹੋਸਕ
 ਤੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਮਹਾਰਾਜਕੀਆਇਆਅਤਿਪ੍ਰਬਲਹੈ। ਬਹੁਜਨਬਾਪੁਣੇਵਿਖੇਕੋਈ
 ਅਵਗੁਣਨਦੇਖੇ। ਤਬਮੇਸਾਜਾਣੈਜੇਅਪਣੇਅਵਗੁਣਹੁਕਾਵੇਖਣਹੀਬਡਾਅਵਗੁਣ
 ਹੈ। ਅਰੁਜਦਿਪਾਇਹਪੁਰੁਖਗੁਣਵੇਤਹੀਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਭਗਵੰਤਕਾਉਪੰਕਾਰਜਾਣਕਾਰਿ
 ਸੁਕਰਕਰੈ। ਅਰੁਨਿਦਤੇਰਹਤਿਹੋਵੈ। ਬਹੁਮੇਸੇਜਾਣੈਜੇਜਬਮੇਕਿਸੀਕੀਨਿਦਾਕਰਉ
 ਗਾ। ਤਬਇਹਭੀਭਗਵੰਤਕੀਨਿਦਾਹੋਇਗੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਭਕਿਸੀਕਾਉਤਪਤਿਕਰ
 ਏਹਾਰਾਭਗਵੰਤੁਹੈ। ਜੇਸੇਕਾਰੀਗਰੀਕੀਨਿਦਾਕਰਕੈਕਾਰੀਗਰੀਕੀਨਿਦਾਹੋਤੀਹੈ। ਤੇ
 ਸੇਜੀਵਹੁਕੀਨਿਦਾਕਰਕੈਮਹਾਰਾਜਕੀਨਿਦਾਹੋਤੀਹੈ। ਸੇਇਹਨਿਦਾਕਉਦੂਰਕਰਣੇਕੇਦੇ
 ਨੇਉਪਾਵਸਮਸਟਕਰੇਹੈ। ਪਰੁਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਨਿਦਾਕਉਭਿਨਭਿਨਉਪਾਵਕਰਿਦੂਰਕਰੀ
 ਤਾਹੈਸੇਏਹੁਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਹੀਜਗਿਆਸੀਅਪਣੇਰਿਦੇਵਿਖੇਵੀਚਾਰੁਕਰੈ। ਜੇਮੇਨਿਦਾਕਿ
 ਸਕਾਰਣਿਕਰਿਕਹਿਤਾਹੈ। ਸੇਨਿਦਾਕੇਅਠਕਾਰਣਹੈ। ਅਰੁਸਭਨਹੁਕੇਭਿਨਭਿਨਉਪਾਵ
 ਹੈ। ਤਤੇਪ੍ਰਥਮਕਾਰਣਇਹੁਹੈਜੇਜਬਇਹਪੁਰੁਖਕਿਸੀਪਰਕ੍ਰੋਧਵਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਤਉਭੀ
 ਉਸਕੀਨਿਦਾਕੀਆਚਾਹਤਾਹੈ। ਜੇਜਬਮੇਸੇਹੋਵੈਤਬਜਗਿਆਸੀਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚਾਰੁ
 ਕਰੈ। ਜੇਬਿਰਾਨੇਕ੍ਰੋਧਕੇਨਮਿਤਆਪਕਉਨਰਕਗਾਮੀਕਰਣਬਡੀਮੂਰਖਤਾਹੈ। ਅਰੁ
 ਜਬਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਦੇਖੀਮੇਤਬਉਸਕੇਨਮਿਤਆਪਣੇਉਪਰਕ੍ਰੋਧਕਰਣਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀ
 ਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਇਹਪੁਰੁਖਭਗਵੰਤਕੇਨਮਿਤਆਪਣੇਕ੍ਰੋਧਕਉਖਿ
 ਮਾਕਰਲੇਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕੇਉਪਰਮਹਾਰਾਜਦਇਆਲੁਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਜਨਦੂਸਰਾਕਾਰਣ
 ਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਕਿਸੀਕਉਨਿਦਾਕਰਤਾਦੇਖਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕੀਮਨੇਹਾਰਕੇਨਮਿਤਇ
 ਹਭੀਨਿਦਾਕਰਣੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਤਬਇਸਕਾਉਪਾਵਇਹੁਹੈਜੇਮੇਸੇਜਾਣੈ। ਜੇਮੇਲੋਕਹੁ
 ਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕੇਨਮਿਤਭਗਵੰਤਕਉਅਪ੍ਰਸਿਨਕਰਤਾਹੈ। ਸੇਇਹਭੀਮੂੜਤਾਹੈ। ਤਤੇਜਗ
 ਆਸੀਕਉਚਾਹੀਮੇਜੇਨਿਦਕਪੁਰਖਹੁਕਉਦੇਖਕਰਕ੍ਰੋਧਵਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਨਕੀਸਿਗ
 ਤਿਕਾਤਿਆਗੁਕਰੈ। ਬਹੁਜਨੀਸਰਾਕਾਰਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਇਸਪੁਰੁਖਕਾਕੋਈਛਿੜ
 ਕਾਦੇਖਅਵਗੁਣਪਰਗਾਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਆਪਕਉਬਚਾਇਆਚਾਹਤਾਹੈ। ਸੇਇਹਭੀ
 ਅਜੇਗੁਹੈ। ਤਤੇਮੇਸੇਜਾਨਣਾਪਰਵਾਨੁਹੈ। ਜੇਭਗਵੰਤਕਾਕ੍ਰੋਧਮੇਰੀਚਤੁਰਾਈਕਰਿ
 ਨਸਟਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁਜਿਸੁਅਪਮਾਨਤੇਮੇਰੁਰਤਾਹੈਸੇਤਿਸਅਪਮਾਨਤੇਭਗਵੰਤਕਾਕ੍ਰੋਧ

ਮਹਾਤੀਖਣੇਹੋ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇਦੇਸਅਵਰੁਪਰਦੇਣਾਹੀਕੁਗਵਿਤਕੇਕੋਪਕਾਬੀਜੁਹੋ। ਅ
ਰੁਜਬਅਪੁਣੇਅਵਰੁਪੁਵਰਨਨਕਰੇ। ਤਬਇਹਬੀਮੁਰਖਤਹੋ। ਜੇਸੇਕੋਈਕਹੈਜੇਅਮਕ
ਤੀਅਸੁਪਜੀਵਕਾਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਤਹੋ। ਜੇਸੇਜਾਨਣਹਾਰਾਪੁਰਖਹੀਮਹਾਪੁਰਖਹੋ।
ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਿਸਮਾਨੁਖਕਾਰਮੁਮਲੀਨੁਹੋਤਹੋ। ਤਿਸਕਉਦੇਖਕਰਿਆਪਤੀਮਲੀਨ
ਤਾਵਿਖੇਵਿਰਰਣਾਅਜੇਗੁਹੋ। ਜੇਸੇਕੋਈਜਾਇਕਰਿਆਗਨਿਵਿਖੇਜਾਏਤਬਉਸਕੇ
ਪੀਛੇਨਲਣਾਤਉਇਸਕਉਪਰਵਾਣਨਹੀ। ਤੇਸੇਹੀਪਾਪੀਕਉਦੇਖਕਰਿਆਪੁਕਰਣਾ
ਅਜੇਗੁਹੋ। ਬਹੁਕਰਉਥਾਕਾਰਣੁਇਹੁਹੋ। ਜੇਅਪੁਣੀਉਸਤਤਿਕੋਨੀਮਤਅਵਰੁਪਕੀਨਿ
ਦਾਕਰਤਹੋ। ਜੇਸੇਕੋਈਕਹੈਜੇਅਮਕਾਪੁਰਖੁਵਰਨਕਉਨਹੀਸਮਝੁਗਾ। ਅਰੁਅਮਕਾ
ਪੁਰਖਪਾਖੰਡਕਾਰਿਅਗੁਨਹੀਕਰਤਾ। ਜੇਇਸਵਰਨਹੁਕਾਅਰਥਇਹੁਹੋ। ਜੇਮੇਬੁ
ਧਵਨਹੋਅਰੁਕਪਟਤੇਰਹਤਹੋ। ਜੇਇਹੁਬੀਅਜੇਗੁਹੋ। ਤਤੇਮੇਸੇਜਾਣਿਆਰਹਿਤਾ
ਹੋ। ਜੇਬੁਧਵਨਪੁਰਖੁਤਉਇਸਮੇਰੇਕਪਟਕਉਸੀਪ੍ਰਹੀਲਖਛੇਵੇਗਾ। ਅਰੁਮੇਰੀਨਿਹ
ਕਾਮਤਾਪਰਪ੍ਰਤੀਤਨਕਰੇਗਾ। ਬਹੁਕਰੇਆਪੁਹੀਮੁਰਖਹੋਸੋਤਿਸਕੀਪ੍ਰਤੀਤਅਰੁਪ੍ਰੀਤਿ
ਕਰਿਮੁਕਉਕਿਆਲਾਭੁਹੋਵੇਗਾ। ਤਤੇਇਹੁਬੀਬੁਧਿਕੀਹੀਣਤਹੋ। ਜੇਕੁਗਵਿਤਕੇ
ਨਿਕਟਿਅਪਕਉਲਜਾਮਾਨਕਰਣਾ। ਅਰੁਪਗਾਥੀਨਜੀਵੁਕੇਨਿਕਟਿਅਪੁਣੀਅਸ
ਬਛਾਵਣੀ। ਬਹੁਕਪਾਂਚਵਾਕਾਰਣਇਹੁਹੋ। ਜੇਈਰਖਾਕਰਕੋਭੀਨਿਦਾਹੋਤੀਹੋ।
ਜਬਕਿਸੀਪੁਰਖਕਾਧਨੁਅਰੁਮਾਨੁਅਧਿਕਹੋਤੀਹੋ। ਤਬਈਰਖਾਕਰਨੇਹਾਰਾਪੁਰਖੁ
ਉਸਕੀਬਡਾਈਕਉਦੇਖਨਹੀਸਕਤਾ। ਤਤੇਉਸਕੇਅਵਰੁਪੁਕਉਦੂਦਣੇਲਾਗਤਾ
ਹੋ। ਅਰੁਵੇਰਭਾਵਾਵਿਖੇਵਿਕੁਹੋਤਹੋ। ਅਰੁਮੇਸੇਨਹੀਜਾਣਤਾਜੇਮੇਅਪੁਣੇਹੀਸਾਥਿਵੇ
ਰਭਾਵਿਕੋਕਰਤਹੋ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਲੋਕਵਿਖੇਈਰਖਾਕੀਅਗਨਿਵਿਖੇਜਲਤਾ
ਰਹਤਹੋ। ਅਰੁਪਰਲੋਕਵਿਖੇਭੀਨਿਦਾਆਦਿਕਪਾਪਹੁਕਰਦੁਖਹੋਵੇਗਾਤਤੇਮੇਸਾ
ਪੁਰਖੁਦੇਨਦੁਲੇਕਕੇਸੁਖਹੁਵਿਖੇਅਪ੍ਰਾਪਤਿਰਹਤਹੋ। ਅਰੁਇਤਨਾਹੀਨਹੀਸਮਝਤ
ਜੇਕੁਗਵਿਤਕੀਆਗਿਆਕਰਿਜਿਸਕਉਧਨਮਾਨਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਈਹੋ। ਤਬਮੇਰੀਈ
ਰਖਾਕਰਕੋਉਸਕੀਹਾਨਕਿਉਕਰਿਹੋਵੇਗੀ। ਬਹੁਕਛਰਵਾਕਾਰਣਇਹੁਹੋ। ਜੇਹਾਸੀ
ਕੇਸੁਭਾਵਕਰਕੋਭੀਨਿਦਾਹੋਜਾਤੀਹੋ। ਅਰੁਹਾਸੀਕਰਣੇਹਾਰਾਪੁਰਖੁਮੇਸੇਹੀਨਹੀਜਾ
ਨਤਾ। ਜੇਜੇਤਾਮੇਹਾਸੀਕਰਕੋਕਿਸੀਕਉਮੇਲਜਾਮਾਨਕਰਤਹੋ। ਜੇਮੇਸੇਕਰਮਕਰਕੋਮੇ
ਕੁਗਵਿਤਕੇਨਿਕਟਿਅਤਿਲਜਾਮਾਨਹੋਵਉਗਾ। ਅਰੁਜਬਮੇਸੇਜਾਣੇਜੇਹਾਸੀਅਰੁਨਿਦਾ
ਕਰਿਕੋਪਰਲੋਕਵਿਖੇਮੇਰੀਮੇਸੀਗਤਿਹੋਵੇਗੀ। ਤਬਕਦਾਰੇਤਭੀਇਸਕਰਮਕਉਮੇਰੀ

ਕਾਰਨ ਕਰੇ। ਬਹੁਤ ਸਤਵਾ ਕਾਰਣ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕਛੁ ਅਵਗੁਣ ਹੋਵੈ ਤਬ ਸਤਰੀ
 ਮਾਨੁਖ ਕਾਰਿ ਦਾਸੁ ਭਾਵ ਕਹੀ ਸੇ ਕਵਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਉਸ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਕਰਤੇ ਹੁਏ
 ਅਚੇਤਤਾ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਾਨਾ ਮੁਖ ਤੇ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਤਬ ਇਹ ਭੀ ਨਿਦਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਮੇ
 ਸੇ ਜਾਨਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ ਜੇ ਜਦ ਪਕੇ ਵਲ ਦਇਅ ਕਰਕੇ ਉਸ ਕਾਰਿ ਦੋ ਕੰਮ ਲਹੁ ਆਏ। ਅ
 ਰੁ ਉਸ ਕੋ ਅਵਗੁਣ ਕਉ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀ ਚਾਹਤਾ। ਤਉ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਧ ਨਾਮੁ ਲੇਣੇ ਕਰਿ ਕੇ
 ਇਸ ਕਰਤ ਤੇ ਕੇਲ ਲਤੇ ਅਪਾਪ ਤਿਹ ਹਿਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਆਠ ਵਾ ਕਾਰਣ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਜ
 ਦ ਪਧਰ ਮਹੀ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤੁਕਿਸੀ ਕਾ ਅਵਗੁਣ ਦੇਖਨ ਸਕੇ। ਪਰੁ ਜਬ ਆਪ ਕਉ ਸੁ
 ਧਨਾਣ ਕਰਿ ਉਸ ਕੋ ਛੇੜ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਅਸਚਰਜ ਮਾਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਮੇ ਸੇ ਜਾ
 ਏ ਜੇ ਅਮਕੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਹ ਅਵਗਿਆਰਿ ਉਕਰ ਕਰੀ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਵਿਸਮਾਨ ਹੋਵੇ ਵੇ
 ਲਾਗੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਅਸਚਰਜਤਾ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਾਨਾ ਮੁਖਿ ਪਿਲੇ ਵੇ। ਤਬ ਇਹ ਭੀ
 ਅਜੇ ਗੁਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇ ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਅ
 ਵਗੁਣ ਦੇਖ ਕਰਿ ਅਸਚਰਜ ਮਾਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਨਿਮਿਤਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਰਹੈ।
 ॥ * * * * ॥ ਅਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਇਸ ਕਾ ਜੇ ਕੇਤੇ ਕਾਰਣ ਹੁਕਰਿ ਨਿ
 ਦਾ ਭੀ ਪਰਵਾਣ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਾ ਭੀ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਤੂ ਠਕੀ ਨਿ ਆਈ
 ਮਹਾ ਪਾਪੁ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਅਵਸਮੇਵ ਕਾਰਜ ਬਿਨਾ ਨਿਦਾ ਭੀ ਪਰ
 ਵਾਣ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਤਾ ਤੇ ਮੇ ਕਛੁ ਕਾਰਜ ਵਰਨਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਨ ਹੁਕਰ ਨਿਦਾ
 ਭੀ ਪਰਵਾਨੁ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾਰਜ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਨੇ ਇਸ ਕਉ ਦੁਖਾਇ
 ਆਹੋਵੈ। ਅਥਵਾ ਕਛੁ ਪਨੁ ਹਿਰਲੀ ਆਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਨੀ
 ਹੋਵੈ। ਤਬ ਇਹ ਕਾਰਜ ਭੀ ਨਿਦਾ ਕੀ ਏ। ਬਿਨਾ ਸਿਧਨ ਹੋਤਾ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਜਿਸ ਪੁਰਖ
 ਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਛੁ ਨਹੀ ਇਸ ਕੋ ਆਗੇ ਰੋਕ ਰਣੇ ਹਾਏ। ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਕਰਣੀ ਅਜੇ
 ਗੁਹੈ। ਬਹੁਤ ਦੁਸਰਾ ਕਾਰਜ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਪਾਪ ਦੇਖੇ। ਪ
 ਰੁ ਮੇ ਸੇ ਜਾ ਏ ਜੇ ਇਸ ਪਾਪ ਕਉ ਜਬ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਰੀ ਏਗਾ। ਤਬ ਅਧਿਕ ਹੀ ਬਦਤਾ ਜਾਵੇਗਾ
 ਤਾ ਤੇ ਮੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਈਸ੍ਵਰ ਜਵਾਨ ਕਉ ਕਹਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕੋ ਭੈ ਕਰਿ ਵਹੁ ਪਾਪਨ
 ਸਟ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਬਹੁਤ ਤੀਸਰਾ ਕਾਰਜ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਿਸੀ ਨਾਸਤ ਬਾ
 ਈ ਕੀ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਅਪਕਰਮੀ ਕੀ ਸਿਗਤ ਕਰਤਾ ਹੋਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕੋ ਅਵਗੁਣ
 ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕਰਣੇ ਜੇ ਗੁਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਨ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਿ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਾ ਅਕ
 ਰਜ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕੀ ਨਿਦਾ

ਕਰਣੀ ਪਾਪੁਨ ਹੀ। ਸੋ ਏਕਤਉ ਅਨਿਆਈ ਰਾਜਾ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਸਿਤ ਜਨਹੁ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ
ਦਾਤੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਸਤੁ ਵਾਈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਦੁਰਾਚਾਰੀ। ਸੋ ਇਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ
ਕਛੁ ਗੁਪਤ ਨ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਤਾਤੇ ਇਨ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕਰਣੀ ਨਿਦਾਨ ਹੀ। ਬਹੁਤ
ਚਉਥਾ ਕਾਰਜੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੋ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕਾਨਾ ਮੁਅਰੁ ਕ੍ਰਿਯਾ ਐਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਵੈ।
ਜੇ ਅਮਕਾ ਸੁਰਦਾਸ ਹੈ ਅਬ ਵਾ ਮੰਦ ਦਿਸਟੀ ਹੈ। ਅਬ ਵਾ ਕੁਸਟੀ ਹੈ। ਸੋ ਐਸਾ ਪੁਰਖ
ਗ੍ਰੀਅਪੁਣੇ ਨਾ ਮੁਕਉ ਸੁਣਕਰਿ ਅਪ੍ਰੰਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰੁ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਭੀ ਕਿਸੀ ਅਵਰ
ਨਾਮ ਕਰ ਬੁਲਾਈ ਐ ਤਉ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਾਂਚਵਾ ਕਾਰਜੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੋ ਜੇਤੇ ਲੋਕ ਪਰ
ਸਿਧਨ ਹੀ ਨਿਰਲਜ ਹੈ। ਜੋ ਸੇਖੁ ਸਰੇ ਅਬ ਵਾ ਭੀ ਰੂਗਤੀ ਏ ਜੋ ਲਜ ਤੇਰਹਿ ਤੁ ਹੈ।
ਸੋ ਇਹ ਗ੍ਰੀਅਪੁਣੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਕਰਿ ਬੁਰਾਨ ਹੀ ਮਾਨਤੇ। ਤਾਤੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਸਿਜੇਗ ਕ
ਹੋਇਨ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਚਲੈ ਤਬ ਇਸ ਕਾਨਾ ਮੁਭੀ ਨਿਦਾਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਕਾ ਅਰਥੁ ਇ
ਹੁ ਹੈ। ਜੋ ਜਿਸ ਵਚਨ ਕਉ ਸੁਣਕਰਿ ਕਿਸੀ ਕਾਰਿ ਦਾਤ ਪਾਇ ਮਾਨ ਹੋਵੈ। ਤਾਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾ
ਨ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਜਬ ਇਸ ਤੇ ਕਛੁ ਐਸੀ ਅਵਗਿਆ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਉ
ਸਤੇ ਖਿਮਾ ਕਰਾਵੈ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਪਾਪੁ ਕਾ ਪੁਨਹ ਚਰਨ ਕਰ ਲੇਵੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਾ
ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਈਹਾ ਹੀ ਅਪੁਣੇ ਪਾਪ ਕਉ ਛਿਮਾ ਕਰਾਵਹੁ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਪਰਲੋਕ
ਵਿਖੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਜਬ ਅਧਿਕ ਰੂਹੋ ਵੈਗਾ। ਤਬ ਇਸ ਕੇ ਪਾਸ ਕਛੁ ਪੁਨਹ ਚਰ
ਨ ਕੀ ਸੀਮ ਹੀ ਭੀ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਵਚਨ ਵਿਖੇ ਉਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਜਿਸ
ਪੁਰਖ ਕੀ ਇਸਨੇ ਨਿਦਿਅ ਕੀ ਨੀ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਰੁਗਵੀ ਤਕੇ ਆਗੇ ਅ
ਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੋ ਉਸ ਕਉ ਛਿਮਾ ਕਰਾਵੈ। ਪਰੁ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਜਨੇ ਇਹੀ ਝਿੜਕੀ ਆਹੈ
ਜੋ ਜਿਸ ਕੀ ਇਸਨੇ ਕਛੁ ਅਵਗਿਆ ਕੀ ਨੀ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸਤੇ ਖਿਮਾ ਕਰਾਵਣੇ ਕੀ ਅ
ਪੇਛਾਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਭੁਗਵੀ ਤਹੀ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਣੀ ਵਿਸੇਖ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਵਾਰਤਾ
ਅਜੇਗੁ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਭੁਗਵੀ ਤਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਣੀ ਤਬ ਹੀ ਕਹੀ ਹੈ। ਜਬ ਵ
ਹੁ ਮਾਨੁਖ ਜੀਵ ਤਾ ਨ ਹੋਵੈ। ਅਬ ਵਾ ਦੂਰ ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਉਸ ਕੀ ਮਲਾ ਪੁਹੇ ਇਸ ਕੇ ਤ
ਬ ਨਿਮ੍ਰਿਤਾ ਅਰੁ ਦਿਨ ਤਾ ਸਹਿਤ ਉਸ ਹੀ ਤੇ ਛਿਮਾ ਕਰਾਵੈ। ਤਉ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ
ਵਹੁ ਛਿਮਾਨ ਕੇਰੇ ਤਬ ਉਸ ਹੀ ਕਉ ਪਾਪੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ੧੩॥ ਬਹੁਤ ਤੇਰਵਾ ਵਿਧਾਨ ਇ
ਹੁ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਵਚਨ ਕਾ ਛਿੜ ਛੁੜਣਾ। ਅਰੁ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੀ। ਸੋ ਇਹੁ ਗ੍ਰੀਬਰੁ
ਪਾਪੁ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਕਦਾਰਿ ਤਿ
ਬੁਖੀ ਨ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਸਰਬ ਮਾਨੁ

ਖਹੁਤੇ ਅਤਿ ਨੀਚੇ ਹੋ ॥ ਏਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰ ਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਏਕ ਸਮੇ ਏਕ ਦੇਸ ਸੇ ਬਹੁਤ ਦੁਰੁ ਰਿਖ
 ਏਸੇ ਬਾ ॥ ਤਬ ਮਿਹਤੁ ਰਮੁ ਸਾ ਅਰੁ ਉਸ ਦੇਸ ਕੋ ਲੋਕ ਮਿਲ ਕਰਿ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਦੇਲਾ ਗੇ ॥
 ਬਹੁ ਜਮਿਹਤੁ ਰਮੁ ਸੇ ਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਭੁਈ ॥ ਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਇਕ ਚਗਲੇ ਹੋ ॥ ਜੇ
 ਤਿਸ ਕੋ ਪਾਪ ਕਰਮੇ ਘਨ ਹੀ ਬਰਸਤਾ ॥ ਤਬ ਮਿਹਤੁ ਰਮੁ ਸੇ ਨੇ ਪੂਛਿ ਅਜੇਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਵਹੁ
 ਚਗਲ ਕਉ ਦੇਹੇ ॥ ਬਹੁ ਜਮਿਹਤੁ ਰਮੁ ਸਾ ਅਰੁ ਉਸ ਦੇਸ ਕੋ ਲੋਕ ਮਿਲ ਕਰਿ ਅਪੁਣਾ
 ਸਤ੍ਰਜਾਨ ਤੋਹੇ ॥ ਤਾ ਤੇ ਮੇਰੀ ਚਗਲੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਹੈ ਜੇ ਅਮਕਾ ਚਗਲੇ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਇਸ ਕਾ
 ਉਪਾਇ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਤੁਮ ਸਰਬ ਲੋਕ ਕਉ ਚਗਲੀ ਤੇ ਵਿਵਰਜਤ ਕਰਹੁ ॥ ਤਬ ਸੀ ਪ੍ਰ
 ਹੀ ਵਰਖਾ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਬਹੁ ਜਮਿਹਤੁ ਰਮੁ ਸੇ ਨੇ ਪੂਛਿ ਅਜੇਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਵਹੁ
 ਰਿਖ ਦੂਰ ਹੋਤ ਭੁਇਆ ॥ ਅਰੁ ਅਵਰ ਵੀ ਏਕ ਵਾਰ ਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਦੇਸ ਹੀ ਸੁਕੋਸ
 ਪਰਚਲ ਕਰਿ ਏਕ ਬੁਧ ਵਾਨ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਗਇਆ ॥ ਅਰੁ ਉਹ ਜਾਇ ਕਰਿ ਇਹ ਵਾ
 ਰਤਾ ਪੁਛਤ ਭੁਇਆ ॥ ਜੇ ਅਕਾਸ ਤੇ ਵਿਸਾਲ ਕਿਐ ॥ ਅਰੁ ਧਰਤੀ ਤੇ ਭਾਰ ਕਿਐ ॥
 ਅਰੁ ਪਾਥ ਰਤੇ ਕਰ ਉਰ ਕਿਐ ॥ ਅਰੁ ਅਗਨ ਤੇ ਭੀਤੀ ਖਣ ਕਿਐ ॥ ਅਰੁ ਵਰਠ
 ਤੇ ਸੀਤਲ ਕਿਐ ॥ ਅਰੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਉਦਾਰ ਕਉ ਨਹੇ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਬਾਲਕ ਕਾ ਮਾਤਾ
 ਪਿਤਾ ਮੁਆ ਹੋਵੇ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਨਿਰਮਾਨ ਅਰੁ ਵਖੀ ਕਉ ਦੇਹੇ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਬੁਧ ਵਾਨ ਕਹ
 ਤ ਭੁਇਆ ॥ ਜੇ ਸਾਰਾ ਵਚਨ ਅਕਾਸ ਤੇ ਭੀ ਵਿਸਾਲ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਨਿਰੋਖ ਮਨੁ ਖਕਉ ਦੇ
 ਖਲਗਾ ਵਣ ਸੇ ਇਹੁ ਪਾਪ ਧਰਤੀ ਤੇ ਭਾਰ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਮਨੁ ਮੁਖ ਹੁਕਾਰਿ ਦਾ ਪਾਸੁ ਰੁ
 ਤੇ ਭੀ ਕਰ ਉਰ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਈਰਖਾ ਅਗਨ ਤੇ ਭੀਤੀ ਖਣ ਹੋ ॥ ਬਹੁ ਜਮਿਹਤੁ ਰਮੁ ਸਾ ਅਰੁ ਉਸ ਦੇਸ
 ਸੀਲਤਾ ਬਰਠ ਤੇ ਭੀ ਸੀਤਲ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਸੰਤੋਖ ਵਾਨ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਭੀ ਅਤਿ ਉਦਾਰ ਹੋ ॥
 ਅਰੁ ਚਗਲੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਮਨੁ ਖਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਬਿਨਾ ਬਾਲਕ ਤੇ ਭੀ ਅਤਿ ਨਿਰਮਾਨ ਹੋ
 ਤਾ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਚਗਲੀ ਕਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇਹੁ ॥ ਜੇ ਵਚਨ ਅਥਵਾ ਕ੍ਰਿਆ ਅਥਵਾ ਸੇਨ ਕਰਿ
 ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਛਿੜ ਕਉ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕੇ ਆਗੇ ਪਰਗਟ ਕਰਣਾ ॥ ਅਰੁ ਉਬਕਾ
 ਰਿਦਾ ਦੁਖਾਵਣਾ ॥ ਸੋ ਇਹੁ ਮਹਾ ਪਾਪੁ ਹੋ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਗਿ ਆਸੀ ਕਉ ਚਾਹੀ ॥ ਮੇਰੇ ਕਿਸੀ
 ਕਾ ਪਰਦਾਇ ਘਰੈ ਨਹੀ ॥ ਅਥਵਾ ਅਥਕੋਈ ਮੇਸਾ ਹੀ ਅਵਸ ਮੇਵ ਕਾਰਜ ਹੋਵੇ ॥
 ਤਬ ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ਭੀ ਪਰਵਾਨੁ ਹੋਤਾ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਬ ਕੋਈ ਆਇ ਕਰਿ ਤੁਝ ਕਉ ਮੇਸੇ
 ਕਹੈ ॥ ਜੇ ਅਮਕਾ ਪੁਰਖੁ ਤੇਰਾ ਬੁਰਾ ਚਿਤੁ ਵਹੁ ॥ ਅਥਵਾ ਵਹੁ ਬਚਨ ਕਹਤਾ ॥ ਤਬ
 ਤੁਝ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿ ਆਚਾ ਹੀ ਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਚਗਲ ਅਰੁ ਦੁਰਚਾਰੀ
 ਭੂਠੇ ਹੋਤੇ ਹੋ ॥ ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਪਰਪ੍ਰੀਤ ਕਰਣੀ ਅਜੇਗੀ ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹੁ ਹੋ ॥

ਅੰਜੋਜਬਾਪਕਾਰੁ ਦੇਖੀਐ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਚੁਗਲੀ ਤੇ ਵਿਵਰਜਤ ਕਰੀਐ ਅਰੁ ਤੀਸ
 ਰਾਇ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪੁਰਖ ਸਾਥਿ ਮਿਤਾਈ ਨਾ ਕਰੀਐ ਅਰੁ ਚਉਥਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ
 ਇਹੁ ਹੋਐ ਜਿਨ ਬਕਿਸੀ ਕੇ ਅਵਗੁਣ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣੀਐ ਤਬ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾਮ ਲੀਨ ਉਨਮਾ
 ਨ ਉਸ ਪਰਨ ਰਾਖੀਏ ਕਹਿੰਦੇ ਜੋ ਬੁਰਾ ਉਨਮਾ ਕਰੀਐ ਤਉ ਅਤਿ ਨਿੰਦੇਏ ਬਹੁਤ
 ਪਾਂਚਵਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਇਹੁ ਹੋਐ ਜਿ ਕਿਸੀ ਕਾ ਛਿੜ ਸੁਣ ਕਰਿ ਉਸ ਕੀ ਛੁੰਨ ਭੀ ਨ ਕਰੀਐ ਜਿ
 ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣੇਏ ਅਥਵਾ ਸੁਣੇਏ ਅਰੁ ਛਰਵਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਇਹੁ ਹੋਐ ਜੋ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੇ
 ਹਾਰੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਭੀ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕਉ ਨ ਕਹੇ ਜੋ ਚੁਗਲੀ ਇਹੁ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇਏ ਤਾ ਤੇ
 ਉਸ ਕੇ ਛਿੜ ਕਉ ਭੀ ਗਿਭੀ ਰਤਾ ਕਰ ਕੇ ਛਪਾਇ ਲੇਵੇ ਤਾਤ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁੰਦੇ ਖਸਟਾਇ ਹੁੰਦੇ
 ਗਤਾ ਸਗੁ ਕਿਸੀ ਕਉ ਅਵਸ ਮੇਵ ਚਾਹੀ ਤੀਐਏ ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰਤਾ ਹੋਏ ਜਿਏਕ
 ਬੁਧਵਾਨ ਕਉ ਕਿਸੀ ਨੇ ਆਇ ਕਰ ਕਹਾਥਾ ਜੇ ਅਮਕਾ ਪੁਰਖੁ ਤਮਾਹੀ ਨਿਦਾ ਕਰਤਾ ਹੋਏ
 ਤਬ ਵਹੁ ਬੁਧਵਾਨ ਕਹਾਤਿ ਭੁਇਆ ਜੇ ਜਦ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਇਆ ਹੋਏ ਤੁ
 ਉਭੀ ਤੀਨ ਅਉਗੁਣ ਤੇ ਨੇ ਅਬ ਹੀ ਕੀਏਏ ਸਿਏਕ ਤਉ ਮੁਝ ਕਉ ਉਸ ਕਉ ਪਰਤੈ ਨੇ
 ਕੇ ਪਵਾਨ ਕੀਐਏ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਕਉ ਵਿਛੋਪਤਾ ਦੀਨੀਏ ਬਹੁਤ ਕੀਸਰਾ
 ਇਹੁ ਜੋ ਤੁਝਾ ਪੁਰੀ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੂਆਏ ਇਸੀ ਪਰ ਹਸਨ ਬਸਰੀ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾਏ
 ਜਿਨ ਬਕੋਈ ਮਾਨੁਖ ਆਇ ਕਰਿ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿਸੀ ਕੀ ਚੁਗਲੀ ਸੁਨਾਵੇ ਤਬ ਨਿਰਸਿੰਦਹ
 ਐਸੇ ਜਾਣੇ ਤੇਰੀ ਵਾਰਤਾ ਭੀ ਅਵਰ ਕਉ ਉਸ ਮੁਝਾਵੇ ਗਾ ਅਰੁ ਸੁਨਾਵੇ ਗਾ ਤਾ ਤੇ ਉਸ
 ਕਉ ਅਪੁਣਾ ਸਤੁ ਅਰੁ ਨਿੰਦਕ ਜਾਣ ਕਰਿ ਉਸ ਕੀ ਸਿਗਤ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਿ ਪਰੇ ਜਨ
 ਇਹੁ ਜੋ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਤੇ ਕੇ ਤੇ ਜੀਵਹੁ ਕਾ ਘਾਤੁ ਹੋਤਾਏ ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰ
 ਰਤਾ ਹੋਏ ਜਿਏਕ ਪੁਰਖ ਨੇ ਏਕ ਵਾਸੁ ਮੇਲੁ ਲੀਆਥਾ ਤਬ ਦਾਸੁ ਬੇਚਣੇ ਹਾਰੇ ਕਾਹ ਜੇ ਇ
 ਸਾਵਿਖੇ ਅਵਰ ਅਵਗਣ ਕੇ ਦੀਨੀਏ ਪੁਰਖ ਛੁੰਨ ਚੁਗਲੀ ਅਰੁ ਵਾਕਛ ਲੁਕ ਰਤਾਏ
 ਤਬ ਦਾਸ ਲੇਣੇ ਹਾਰੇ ਕਹਾਏ ਜੇ ਏਤੇ ਅਉਗੁਣ ਕਾ ਸਿਸਾ ਕੀਐਏ ਬਹੁਤ ਜਬ ਵਹੁ ਦਾਸ
 ਉਸ ਕੇ ਗਿਹਾਵਿਖੇ ਰਹਣੇ ਲਾਗਾ ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਉ ਕਹਾਤਿ ਭੁਇਆ ਜੇ ਤੇਰਾ
 ਭਰਤਾ ਅਵਰ ਵਿਵਾਹੁ ਕੀਆ ਚਾਹਤਾਏ ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਵਿਧੀਤ ਚਿਤ ਹੂਆਏ ਤੁ
 ਤੇ ਇਸ ਕਉ ਪਾਉਇ ਹੁੰਦੇ ਜਿਨ ਬਤੇਰਾ ਭਰਤਾ ਮੈਨ ਕਰੇ ਤਬ ਏਕ ਵਾਲ ਉਸ ਕੇ ਕੀਨ
 ਕਾ ਮੁਝ ਕਉ ਕਾਟਿ ਦੇਇਤ ਬੇਮੈਤ ਨੁਮੰਤ ਕਰ ਦੇਵਉ ਗਾ ਅਰੁ ਸਰਬ ਬਤੇਰੇ ਹੀ ਸਾਥਿ
 ਉਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਬਹੁਤ ਅਧਿਕਾ ਬਹੁਤ ਵਹੁ ਦਾਸ ਅਪੁਣੇ ਸੁਆਮੀ ਕਉ ਐਸੇ ਕਹ
 ਤਿ ਕਹਾਇਆ ਜੇ ਤੇਰਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਪੁਰਖੁ ਸਾਥਿ ਰਹੁਣੀਏ ਤਾ ਤੇ

ਤੁਸਕਉਮਰਿਅਚਾਰਿਤੀਹੋ॥ ਪੁਰੁਸਬਤੁਰਾਤੁਬਿਖੇਸੈਨਕਰਹਿਗਾਤਬਸੁਰੇਤਰਹਿ
 ਏ॥ ਬਹੁਜਨਬਹਾਤੁਈਤਬਵਹੁਤਿਨਿਵਿਖੇਅਇਕਰਿਸੈਨਕਰਹਾਅਰੁਅੰ
 ਤਰਤੇਜਾਗਤਾਰਹਾ॥ ਤਬਵਹੁਇਸਤੀਉਸਤਰਾਏਕਰਤੁਹਤੇਕੇਕੰਠਕਵਾਲੁਕਾਟਏ
 ਲਾਗੀ॥ ਅਰੁਵਹੁਤੁਰਤਾਏਸੇਜਨਤੁਰੁਇਅਜੇਇਹਮੁਸ਼ਕਉਮਾਰਤੀਹੋ॥ ਤਾਏਕੇ
 ਪਵੰਨਹੋਕਰਿਉਸਾਇਸਤੀਕਉਮਾਰਤੁਰੁਇਆ॥ ਬਹੁਜਨਬਾਇਸਤੀਕੇਸਨਬੀਪੀਅਹੁ
 ਨੇਸੁਣਿਆ॥ ਤਬਵਹੁਅਇਕਰਿਉਸਪੁਰੁਖਉਮਾਰਤੁਰੁਏ॥ ਬਹੁਤਿਸਤੀਕੇਅਰੁ
 ਪੁਰਖਕੇਸਨਬੀਪੀਅਹੁਵਿਖੇਬਰੁਜੁਸ ਰੁਇਆ॥ ਅਰੁਅਵਰਤੀਕੇਤੇਮਨੁਖਹੁਕਾ
 ਘਾਤੁਰੁਆ॥ ੧੩॥ ਬਹੁਤਿਰੋਪਵਾਵਿਘਨਇਹੁਹੋ॥ ਜੇਦੁਇਸਤੁਅਹੁਵਿਖੇਵਾਕਫਲੁ
 ਕਰਨਾ॥ ਅਰੁਅਪੁਣੀਅਪੁਣੀਰਉਰੇਨਹੁਕਉਮਿਤ੍ਰਹੋਇਵਿਖਾਵਣਾ॥ ਸੇਇਹੁ
 ਚੁਗਲੀਤੇਭੀਬਡਾਪਾਪੁਹੋ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੋ॥ ਜੇਇਸਲੋਕਾਵਿ
 ਖੇਜਿਸਕਾਸੁਰਾਉਵਾਕਫਲਕਾਹੋਤਾਹੋ॥ ਤਬਪਰਲੋਕਵਿਖੇਉਸਕੀਆਦੁਇਜਿਹ
 ਵਹੋਵਹਿਗੀਆ॥ ਤਾਤੇਮਹਾਦੁਖਕਉਭੂਚੈਗਾ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਬੁਧਿਵਾਨਕਉ
 ਇਸਪੁਕਾਰੁਚਾਹੀਤਾਹੋ॥ ਜੇਜਬਦੁਇਸਤੁਅਹੁਕਮਿਲਾਪੁਕਰੈ॥ ਤਬਦੇਨਹੁਕੀਵਾਰਤ
 ਸੁਣਕਰਿਸੈਨਕਰਿਰਹੈ॥ ਅਬਵਾਜਬਾਰਬਵਾਕਕਹਿਏਵੈਤਉਕੁਲਾਹੋ॥ ਪਰੁਏਕ
 ਕੀਵਾਰਤਾਦੂਸਰੇਕਉਕਹਣੀਅਜੇਗੁਹੋ॥ ਅਰੁਕਪਵਕਰਕੇਏਕਦੂਸਰੇਕਉਮਿਤ੍ਰਹੋਇ
 ਵਿਖਾਵਣਾਭੀਬੁਰਾਹੋ॥ ੧੪॥ ਬਹੁਤਿਪੰਦਵਾਵਿਘਨਉਸਤਤਿਹੋ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਏਕਉ
 ਸਤਤਹੀਕਰਿਕਹਣੇਕਰਖਸਟਪਾਪਅਵਰਉਪਸਤਿਹੋ॥ ਸੇਦੁਇਪਾਪਸੁਤੇਕਉਲਾ
 ਗਤੇਹੋ॥ ਅਰੁਚਾਰਪਾਪਵਕਤੇਕਉਲਾਗਤੇਹੋ॥ ਅਰੁਪੁਥਮਪਾਪਵਕਤੇਕਉਇਹੁ
 ਹਿਤਾਹੋ॥ ਜੇਜਬਅਪਿਕਾਰਤੇਅਪਿਕਕਿਸੀਕੀਉਸਤਤਿਕਰਤਾਹੋ॥ ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹ
 ਸੁਰੁਹੋਤਾਹੋ॥ ਅਰੁਦੂਸਰਾਪਾਪੁਇਹੁਹੋ॥ ਜਬਕਿਸੇਕੀਪੀਤਾਬਿਨਾਕਿਸੀਕੀਉਸਤਤਿ
 ਕਰਤਾਹੋ॥ ਤਬਕਪਟਹੋਤਾਹੋ॥ ਬਹੁਤੀਸਰਾਪਾਪੁਇਹੁਹੋ॥ ਜੇਜਿਸਕੇਗੁਣਕਾਵੇਤਾ
 ਨਹੋਵੈ॥ ਤਬਉਸਕੀਉਸਤਤਿਕਰਣੀਭੀਅਜੇਗੁਹੋ॥ ਜੇਸੇਕੇਈਕਹੈਜੇਅਮਕਾਪੁਰੁਖ
 ਵੇਗਾਹੀਹੋ॥ ਅਬਵਾਸੁਰੁਕਰਮੀਹੋ॥ ਪਰੁਜਬਉਸਕੇਗੁਣਹੁਕਉਪਛਾਣਤਾਹੀਨਹੋ
 ਵੈ॥ ਤਬਅਸੇਕਹਣਾਭੀਮਿਥਿਆਵਾਵੁਹੋਤਾਹੋ॥ ਬਹੁਤਰਉਥਾਪਾਪੁਇਹੁਹੋਜੇਜ
 ਬਕਿਸੀਤਾਮਸੀਮਾਨੁਖਕੀਉਸਤਤਿਕਰੈ॥ ਅਰੁਵਹੁਤਾਮਸੀਪੁਰੁਖਾਪੁਣੀਉਸਤੁ
 ਤਿਸੁਣਕਰਿਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ॥ ਅਰੁਪ੍ਰਸਿਨਹੋਕਰਤਮੇਗੁਣੀਕਰਮਵਿਖੇਫਿਰੁਹੋਜਾਣੈਤੁ
 ਬਇਹੁਭੀਪ੍ਰਵਾਣਨਹੀ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕਹਾਹੋ॥ ਜੇਜਬਕੇਵੀਤਾਮਸੀਪੁਰੁ

ਖਕੀਉ ਸਤਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਉਪਰਿ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਧਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹੁ ਜੇ ਚਾ
 ਰਪਾਪ ਵਰਨ ਨਿਕੀਏ। ਜੇ ਇਹੁ ਤਉ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਲਾਗਤਿ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪੁ
 ਟੀਉ ਸਤਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਅਰੁ ਸੁਣਨੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਭੀ ਦਇਆ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ। ਸੋ ਤੇਰੇ ਹੋ। ਸੋ
 ਪ੍ਰਥਮ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਇਹੁ ਪੁਰਖ ਅਪਣੀ ਉਸਤਤਿ ਸੁਣ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਰਾਵ
 ਕੀ ਅਗ੍ਰਿਮ ਨਿਰੋਜਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਸਾਪਾਪੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਅਪੁਣੇ ਗੁਣ ਅਰਥਿ ਬਿ
 ਵਿਆਕੀ ਬਗਾਈ ਸੁਣਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਆਗੇ ਸੁਰਕਰਤ ਤੇ ਬਕਤ ਹੋਜਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣ
 ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇ ਪਰਮਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੀਖਣ
 ਸਸਤ੍ਰ ਕਰਪੁ ਹਾਰ ਕਰਣਾ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੀ ਭੁ
 ਗੀ ਹੈ। ਕਰੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਇਹੁ ਪੁਰਖ ਅਪੁਣੀ ਮਹਾਸੁਣਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਮਨ ਹੀ
 ਅਪੁਣੇ ਇਸ ਬਾਨ ਤੇ ਇਸ ਕਉ ਗਿਰਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਬੁਧਵਾਂ ਨਹੈ ਸੇ ਅਪਕਉ
 ਪਛਾਨਣੇ ਹਾਰੇ ਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਜਬ ਦੁਹਾਪੁਣੀ ਉਸਤਤਿ ਸੁਣਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਧਿਕ ਹੀ
 ਅਧੀਨ ਚਿਤ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ। ਤਾਤਪਰਜ ਇਹੁ ਜੇ ਜਬ ਸੁਣਨੇ ਅਰੁ ਕਰਣੇ ਹਾਰਾਇ ਨ
 ਹੁਖ ਸਟਹੁ ਪਾਪ ਹੁਤੇ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੀ ਭੀ ਪਰਵਾਨੁ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਪਰੁ
 ਅਪੁਣੇ ਮੁਖ ਤੇ ਅਪੁਣੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੀ ਮਹਾਨੀ ਚੁਹੈ। ਅਰੁ ਪਰਮ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਖੇ
 ਭੀ ਨਿੰਦਾ ਕਹੀ ਹੈ। ਤਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਇਸ ਕੀ ਉਸਤ
 ਤਿ ਕਰੈ। ਤਬ ਅਪੁਣੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣ ਕਰਿ ਅਗ੍ਰਿਮ ਨਿਰੋਵੈ। ਅਰੁ ਅੰਤ ਕਾਲ ਕੇ ਭੈ
 ਕਉ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣੇ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾ ਮੇ ਪਰੋਥੇ ਕਰੇ ਦੁਖ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਨਹੈ ਵ
 ਉ। ਤਬ ਲਗਾ ਸੁਕਰ ਅਰੁ ਸੁਆਨ ਭੀ ਮੁਸੁਤੇ ਭੁਲੇ ਹੋ। ਤਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇ ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਉਸ
 ਤਤਿ ਸੁਣ ਕਰਿ ਲਜਾ ਮਾਨੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਨੀਚਤਾ ਕਉ ਵਰਨਨ ਕਰੈ। ਇਸੀ ਪ
 ਰੇ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੇ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਦੁਹ
 ਸਿਤ ਜਨ ਅਧੀਨ ਚਿਤ ਹੋ ਕਰਿ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤ ਭੁਇਆ। ਜੇ
 ਏਕ ਮਹਾਰਾਜ ਏਕ ਪੁਰਖੁ ਤਉ ਮੁਸੁਕਉ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ। ਅਰੁ ਤੈਰੁ ਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰੁ ਕਿ
 ਛੁ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਤੇ ਤੈਰੁ ਮੁਸੁਕਉ ਖਿਆ ਕਰਿ। ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਕੀ ਸੀਨੇ ਉ
 ਸਤਤਿ ਕਰੀ ਥੀ। ਤਬ ਦੁਹ ਸਿਤ ਕਰਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਇਹੁ ਜੇ ਮੇਰੀ ਬਗਾਈ ਕ
 ਰਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਰੂਪ ਮੁਸੁਕਉ ਦੇਹਿ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਮੇਰੇ ਅਵਗੁਣ ਕਉ ਨਹੀ ਜਾ
 ਣਤੇ ਸੇ ਅਵਗੁਣ ਭੀ ਭੁਗੀ ਦੁਰਕਰਾ। ਅਰੁ ਜੇ ਸਾਮੁਸੁਕਉ ਇਹ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਅਪੁਣੀ
 ਦਇਆ ਕਰ ਕੇ ਇਸਤੇ ਭੀ ਵਸੇਖ ਕਰਾ। ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਪੁਰਖੁ ਮੇਸਾ ਬਾਜੇ ਉਸ

ਕਰਿ ਦੇਵਿ ਖੇਪੀ ਤਿਅਹੁ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਛੁ ਨ ਬੀ। ਅਰੁ ਸਨਮੁਖ ਆਇ ਕਰਕ ਪਟਸਹਤ ਸਿਤ ਜ
 ਨ ਕੀਉ ਸਤ ਤਿਕਰੇ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਦੁਹ ਸਿਤ ਕਹਤ ਭੁਇ ਆ ਜੇ ਜੇ ਸੇਤੂ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਤਿਸ ਤੇ ਹਮ ਅਤਿ ਨਿਜ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇਤੂ ਰਿ ਦੇਵਿ ਖੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਤੇ ਹਮ ਨਿਰਸਿ ਦੇ
 ਹ ਅਧਿਕ ਹੈ॥ ੧੫॥ * * * ॥ ॥ ਇਤਿ ਰਸਨਾ ਵਿਘਨ ਵਰਨ ਨਿਨਾ ਮੁਸਰਗਾ ਹ॥
 ੩॥ ॥ ਅਬ ਚਉ ਥੇ ਸਰਗਾ ਵਿਖੇ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਈਰਖਾ ਅਰੁ ਗਾਂਠ ਕੀ ਨਿਖੇ ਪਵਰਨ ਨ
 ਹੋਵੈ ਗੀ॥ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ ਇਹ ਕ੍ਰੋਧ ਕ੍ਰੀਮ ਹਮ ਲੀਨ ਸੁਭਾਵੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਬੀ
 ਜੁ ਅਗਨਿ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਅੰਸੀ ਅਗਨਿ ਹੈ ਜੋ ਕੇਵਲ ਰਿ ਦੇਹੀ ਕਉ ਜਲਾਵਣ
 ਹਾਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰ ਕੇ ਅੰਸੀ ਵਿਖੇ ਪਤਾ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਜੋ ਚਿਤੁ ਕਬਹੂੰ ਸਾਂਤ ਕਉ ਨਹੀ
 ਪਾਵਤਾ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਸੁਰੁ ਕਰਤ ਤੁਕਾ ਫਲੁ ਸਾਂਤਿ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਪੀਤ ਵਾਨੇ ਮ
 ਗਾਂ ਪੁਰਖ ਤੇ ਪੁਛਿ ਆਥਾ ਜੇ ਮੇਰੁ ਗਵਿਤ ਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਉ। ਤਬ ਉ
 ਨਹੁ ਕਹਾ ਜਬ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਪਰ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨੇ ਹੋਵਹਿ। ਤਬ ਤੂੰ ਭੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਮੁਕਤਿ
 ਹੋਵਹਿ ਗਾ। ਬਹੁ ਕਉ ਸਪੀਤ ਵਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੇ ਮੁਕਤਿ ਕੋਈ ਅੰਸਾ ਕਰਤ ਤਬ ਤਾ
 ਵਹਾ। ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਕ੍ਰੋਧ ਆਬੋ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਫਲੁ ਉਸ ਕਾ ਅਧਿਕ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾ
 ਜੇ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵਣਾ ਹੀ ਅਧਿਕ ਫਲ ਦਾਇਕ ਹੈ। ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਆਇ ਸਕੀ ਬੋਗੀ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਮਾਖੀ ਕਉ ਖਟਾਈ ਗਵਾਇ ਦੇਤੀ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ
 ਕ੍ਰੋਧ ਕਾਰਿ ਕੇ ਪਰਮ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤਪਰਜ ਇਹੁ ਜੇ ਜਦ ਪਅਤਿ ਅਤਿ ਕਨਿ ਕ੍ਰੋਧ
 ਹੋਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਹੁ ਤੇ ਅਵਸਮੇਵ ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਤਨ ਕਰ
 ਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਸਹਾਰਨ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ ਪੁਰਖ ਹੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਪੀਰ ਜ ਕਰ ਕੇ ਜੀਤਿ ਆਪੈ।
 ਸੇ ਤਿਨ ਕੀ ਭਗਵੰਤ ਭੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ
 ਦਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕਰਿ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਭੀ ਸਰ ਕਾਵਾ ਆਰਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਅਪੁਣੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਭੁੱਛ
 ਨ ਕਰਣਾ ਹੀ ਸਰਬ ਅਹਾਰ ਹੁਤੇ ਵਿਸੇਖ ਹੈ। ਬਹੁ ਕੇ ਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹਮਿ ਲਕਰ ਦੇ ਹੀ ਸਿ
 ਪਤਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੀ ਆਪੈ। ਜੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕੇ ਸਮੇ ਪੀਰ ਜ ਵਾਨੇ ਹੋਵਣਾ। ਅਰੁ ਲੋਕ ਕੇ ਅਵਸਰ ਵਿਖੇ
 ਸਿਤੋ ਖਕਰਣਾ ਸਰਬ ਕਰਤ ਤੁਹ ਤੇ ਵਸੇਖ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਕ
 ਬਹੁ ਈ ਸੁਰਜ ਵਾਨ ਸਿਤੁ ਥਾ। ਅਰੁ ਕੋਈ ਵਸਟ ਵਾਨੇ ਹੋਇ ਅਰੁ ਅਇਕ ਰਿਉ ਨ ਕਉ
 ਵਹੁ ਬਚਨ ਕਰਵੇ ਲਾਗਾ। ਪਰੁ ਵਹੁ ਸੀਸ ਅਪੁਨਾ ਨਿਵਾਇ ਕਰਿ ਕਰਮੇ ਨ ਕਰ ਰਹੇ॥
 ॥ ਬਹੁ ਕਉ ਸਵਸਟ ਕਉ ਕਹਤ ਭੁਏ। ਜੇ ਹਮ ਕਉ ਤੂੰ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨ ਕੀ ਆਰਾਹਤਾ ਹੈ। ਅ
 ਰੁ ਮਨ ਕੇ ਫਲ ਵਿਖੇ ਰਾਹਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਮੰਤ੍ਰ ਉਐ ਸੇ ਨ ਕਰਉ ਗਾ। ਅਰੁ ਅਸੇ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ

ਰੁਗਵੰਤਕੋਇਹਕ੍ਰੋਧਗ੍ਰੀਇਸਨਮਿਤਰਚਿਆਹੈ॥ * * * * * ਜਿਹੀ
 ਕ੍ਰੋਧਇਸਪੁਰਖਕਾਸਸਤ੍ਰਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਹੀਜਸਤ੍ਰਕਰਕੈਅਪੁਣੇਸਤ੍ਰਅਹੁਕਾਨਾਸੁ
 ਕਰੈ॥ ਅਰੁਸਰੀਰਕੀਰਖਿਆਵਿਖੇਜਾਵਯਾਨਹੈ॥ ਜੇਸੇਰੂਪਅਰੁਪਿਆਸਇਸ
 ਨਮਿਤਰਚੀਹੈ॥ ਜੇਜਲੁਅਰੁਅਹਾਰਕਉਖੇਚਕਰਸਰੀਰਕੀਪੁਸਟਤਹੈ॥ ਤਤੇ
 ਪ੍ਰਸਿਧਹੂਅਜੇਹਾਅਰੁਕ੍ਰੋਧਇਹਦੇਨੇਇਸਮਾਨੁਖਕੇਸਸਤ੍ਰਹੈ॥ ਪਰਜਬੁਮ੍ਰਿਜਾਦਾ
 ਤੇਅਧਿਕਬਢਤੇਹੈਤਬਇਹਦੇਨੇਹੀਦੁਖਦਾਇਕਹੋਤੇਹੈ॥ ਤਤੇਜਬਇਹਕ੍ਰੋਧਰੂਪੀ
 ਅਰੁਨਿਰਿਵੇਵਿਖੇਪ੍ਰਬਲਹੋਤੀਹੈ॥ ਤਬਇਸਕਾਪੁੰਆਸਰਬਸਰੀਰਵਿਖੇਪਸਰ
 ਜਾਤਾਹੈ॥ ਬਹੁਜਬੁਪੁਅਰੁਵੀਚਾਰਕਉਅੰਧਕਰਲੇਤਾਹੈ॥ ਤਤੇਕੁਲਾਈਅਰੁਬੁਰਾ
 ਈਕਉਪਛਾਣਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਕਾਰਤੇਕਰਾਹੈ॥ ਜੇਕ੍ਰੋਧਬੁਧਿਕਾਸਤ੍ਰਹੈ॥ ਅਰੁਮਹਾਮਲੀ
 ਨਸੁਭਾਵਇਹੀਹੈ॥ ਪਰਜਬਇਹਕ੍ਰੋਧਮੂਲਹੀਤੇਨਜਟਹੋਜਾਵੈ॥ ਤਬਕੁਸਿਗਾਅਰੁਅਪ
 ਕਰਮਹੁਕੀਗਿਲਾਨਵੁਰਹੇਜਾਤੀਹੈ॥ ਪਰਜਬਕ੍ਰੋਧਹੀਤੇਮੂਲਹੀਨਜਟਹੋਜਾਵੈ॥ ਤ
 ਬਤਤੇਚਾਹੀਅੰਜੇਇਹਕ੍ਰੋਧਮ੍ਰਿਜਾਦਤੇਅਧਿਕਗੁੰਨਹੋਵੈ॥ ਅਤਿਅੰਤਕਸੁਨਰੀ
 ਨਹੋਜਾਵੈ॥ ਤਤੇਜਰਬਦਾਧਰਮਅਰੁਵਿਚਾਰਕੀਆਗਿਆਮਨੁਸਾਰੁਵਰਤੇਤ
 ਉਤੁਲਾਹੈ॥ ਤਤਪਰਜਇਹੁਜੇਸੇਸੇਨੇਪੀਛੇਵਰਨਨਕੀਆਹੈ॥ ਜੇਅਤਿਅਤਿ
 ਕਨਿਹਕ੍ਰੋਧਹੋਦਾਅਤਿਕਰਨਹੈ॥ ਪਰਤਉਭੀਕੇਤੇਅਵਸਰਹੁਵਿਖੇਅੰਜਾਲੀ
 ਨਹੋਤਾਹੈ॥ ਜੇਜਾਇਆਹੀਨਹੀਜਾਤਾ॥ ਜੇਇਸਕਾਵਖਿਆਣਇਹੁਜੇਕ੍ਰੋਧਕਾ
 ਕਾਰਣਮਨੇਰਬਹੈ॥ ਜੇਜਬਕੋਈਇਸਕੀਪੀਤਮਬਸਤਕਉਲੀਆਚਾਹਤਾਹੈ
 ॥ ਤਬਸੀਘ੍ਰਹੀਕ੍ਰੋਧਉਪਜਿਆਵਤਾਹੈ॥ ਪਰਜਿਸਪਦਾਰਥਕੇਵਿਖੇਇਸਕਾਮਨੇ
 ਰਥਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਜੇਤਿਸਕੇਵੁਰਹੋਣੇਵਿਖੇਕ੍ਰੋਧਨਹੀਉਪਜਤਾ॥ ਬਹੁਜਬਲ
 ਗਇਹਜੀਵੇਹਅਰੁਮਾਨੀਹੈ॥ ਤਬਲਗਾਅਹਾਰੁਅਰੁਵਸਤ੍ਰਅਰੁਇਸਥਾਨਕੇ
 ਪਰੇਜਨਤੇਮੁਕਤਿਨਹੀਹੋਸਕਤਾ॥ ਇਸੀਕਾਰਟਿਤੇਜਬਕੋਈਇਨਹੁਪਦਾਰਥਕਉ
 ਹਿਰਿਆਚਾਹਤਾਹੈ॥ ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਇਸਕਉਕ੍ਰੋਧਉਪਜਤਾਹੈ॥ ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੂਆ
 ਜੇਪਰੇਜਨਹੀਬਿਧਨਰੂਪਹੈ॥ ਅਰੁਪਰੇਜਨਤੇਰਹਤਹੋਣਾਹੀਮੁਕਤਿਰੂਪਹੈ॥ ਇਸੀ
 ਕਾਰਟਿਤੇਜਬਜਗਿਆਸੀਪੁਰਖਾਰਥਕਉਰੈਕੈਪਦਾਰਥਹੁਕੀਤ੍ਰਿਸਨਾਕਉਪਟਵੈ
 ॥ ਅਰੁਪਨੁਮਾਨਾਵਿਕਰੁਕੀਅਰੁਲਾਖਾਤੇਰਹਿਤਹੈ॥ ਤਬਕ੍ਰੋਧਹੀਸੁਭਾਵਕਹੀ
 ਪਟਜਾਤਾਹੈ॥ ਜੇਸੇਕੋਈਮਾਨੀਪੁਰਖਕੀਸਨਮਾਨਨਹੀਕਰਤਾ॥ ਤਬਉਸਕਉਅਵ
 ਸਾਮੇਵਕ੍ਰੋਧਉਪਜਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਜਬਕੋਈਨਿਰਮਾਨਪੁਰੁਖਤੇਆਗੇਹੋਇਚਾਲੇਅ

ਥਵਾਅਧਿਕਾਦਰੁਨਕਰੈਤਉਗ੍ਰਿਵਹੁਨਿਰਕੋਪਰਹਤਾਹੈ। ਸੋਭਦਪਲੋਕਹੁਕੀਅਵ
 ਸਥਾਵੇਖੇਤੇਦਬਹੁਤਹੋਤਾਹੈ। ਤਉਗ੍ਰਿਧਨੁਅਰੁਮਾਨਕੀਅਧਿਕਤਾਵੇਖੇਤੇਦਬਹੁਤ
 ਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਕੋਪਗ੍ਰਿਬਹੁਤਅਧਿਕਹੋਤਾਹੈ। ਤਤਪਰਜਇਹੁਜੇਪਦਾਰਥਹੁਕੇਵੈਰਾਗਅ
 ਰੁਜਤਨਕਰਕੋਕੋਸਕੀਖੀਣਤਾਹੋਤੀਹੈ। ਪਰੁਮੂਲਹੀਤੇਨਸਟਨਹੀਹੋਜਾਤਾ। ਪਰੁਜ
 ਬਕੋਪੁਵੀਚਾਰੁਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੇਅਧਿਕਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕਾਦੇਖਗ੍ਰਿਕਛੁਨਹੀ। ਇਸੀਪ
 ਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੇਰੁਅਵਰਮਾਨੁਖਹੁਕੀਨਿਆਈਕੋਪਕਰਤਾਹੈ। ਅਥ
 ਵਾਜਬਕਛੁਤਾਕੁਨਾਦੇਤਾਹੋਤਉਗ੍ਰਿਮੇਰੇਰਿਦੇਤੇਦਇਆਦੂਰਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਵਹੁਕੋ
 ਧਵੀਉਸਕੀਰੁਲਾਈਨਮਿਤਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਕਅਵਰਸਿਤੇਨੇਭੀਕਹਾਹੈਜੇਜਬ
 ਮੇਕੋਪਵਨਹੋਤਾਹੈ। ਤਉਗ੍ਰਿਮੇਰੀਜਿਹਬਾਤੇਜਬਾਰਥਵਚਨਨਿਕਸਤਾਹੈ। ਪਰੁਮੇ
 ਸੇਜਾਣਤੇਜੇਕੋਤੇਪੁਰਖਹੁਕੀਮੇਸੀਅਵਸਥਾਭੀਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਸਰਬਕਰਤਤਹੁਕਾਕ
 ਰਤਾਭਗਵੰਤਹੀਦੇਖਤੇਹੈ। ਤਬਇਸਕਾਰਿਕੋਗ੍ਰਿਕੋਪਹੀਣਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਜੇਸੇਕੋਈਪੁਰ
 ਖੁਇਸਕਉਪਾਥਰੁਮਾਰੈ। ਤਬਰੇਚਕਮਾਤ੍ਰਗ੍ਰਿਪਾਥਰਪਰਕੋਪਵਾਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਉ
 ਸਦੁਖਕਾਕਾਰਣਪਾਥਰੁਕਉਨਹੀਜਾਣਤਾ। ਅਥਵਾਜਬਮਹਾਰਾਜਾਕਿਸੀਪੁਰਖਕਉ
 ਮਾਰਦੇਕੇਨਾਮਿਤਪਰਵਾਨਾਲਿਖਦੇਵੈ। ਤਬਉਸਪੁਰਖਕਉਕਲਮਪਰਕੋਪੁਨਹੀਉ
 ਪਜਤਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਕਲਮਕਉਮਹਾਰਾਜੇਕੋਹਾਥਹੁਵੇਖੇਪਰਾਧੀਨਦੇਖਤਾਹੈ। ਤੇਸੇ
 ਹੀਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਨੇਭਗਵੰਤਕੀਅਸਮੁੰਬਤਾਕਉਨਿਸਚੇਜਾਣਿਆਹੈ। ਤਬਵਹੁਸਰ
 ਬਜੀਵਹੁਕਉਪਰਾਧੀਨਦੇਖਤੇਹੈ। ਅਰੁਸਰੁਨੇਕਪ੍ਰੇਰਕਭਗਵੰਤਜਾਣਤੇਹੈ। ਤਤੇ
 ਕਿਸੀਪਰਕੋਪਵਾਨਹੀਹੋਤੇ। ਇਸਕਰਕੋਜੇਜਦਪਕਰਮਕਾਕਾਰਣਬਲੁਹੈ। ਅਰੁ
 ਬਲਕਾਕਾਰਣਸਰਧਾਹੈ। ਪਰੁਇਸਮਾਨੁਖਕੀਸਰਧਾਇਸਕੋਅਧੀਨਨਹੀ। ਤਤੇ
 ਵਹੁਸਰਧਾਭਗਵੰਤਕੀਪ੍ਰੇਰਨਾਕਰਿਉਪਜਤੀਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇਕ
 ਹਾਹੈ। ਜੇਇਹਮਾਨੁਖਗ੍ਰਿਪਾਥਰੁਅਥਵਾਕਲਮਕੀਨਿਆਈਪਰਾਧੀਨਹੈ। ਅਰੁ
 ਜਦਪਕਰਮਕਰਤਾਇਹੀਮਾਨੁਖਵਿਸਟਿਆਵਤਾਹੈ। ਤਉਗ੍ਰਿਮਾਪੁਕਰਕੋਸੀਮੁਖ
 ਕਛੁਨਹੀ। ਸੇਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਕਉਮੇਸੀਸਮਾਝਿਝਿਕੁਈਹੈ। ਤਬਵਹੁਕਿਸੀਪਰ
 ਰੇਸਨਹੀਕਰਤੇ। ਅਰੁਕੋਪਵਾਨਗ੍ਰਿਨਹੀਹੋਤੇ। ਅਰੁਜਦਪਦੁਖਕਰਿਦੁਖੀਭੀਹੋ
 ਤੈਹੈ। ਤਉਗ੍ਰਿਉਨਕਉਕੋਪੁਨਹੀਉਪਜਤਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਦੁਖਾਵਹੁਹੈ। ਅਰੁਕੋਪਮ
 ਵਹੁਹੈ। ਜੇਸੇਅਚਨਕਹੀਕਿਸੀਕਾਪਸੁਮਰਜਾਵੈਤਬਸੇਕਕਰਕੋਦੁਖੀਤਉਹੋਤਾਹੈ
 ਪਰੁਕਿਸੀਪਰਕੋਪੁਨਹੀਕਰਤਾ। ਪਰੁਇਸਪਰਕਾਰਸਰਬਜੀਵਪਰਾਧੀਨਦੇਖ

ਫਾਅਰੁਸਰਬਦਾਮੇਸੀਸਮਝਵਿਖੇਇਸਥਿਤਰਹਣਾਮਹਾਦੁਰਲਿਭੁਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜ
 ਦਪਕਬਹੁਬਿਜਲੀਕੀਨਿਆਈਇਸਅਵਸਥਾਕਾਚਮਤਕਾਰਹੋਤਾਹੈ। ਤਉਭੀਅਸ
 ਬੁਲਤਾਕਰਿਕੈਬਹੁਵਿਛੋਪਹੋਜਤਾਹੈ। ਪਰਜਬਮੇਸੇਅਵਸਥਾਕਉਪਾਪਤਿਨਹੀ
 ਹੁਆਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਕੇਤੇਜਗਿਆਸੀਜਨਹੁਕਾਅਭਿਆਸਪਰਮਾਰਥਕੇਮਾਰਗ
 ਵਿਖੇਮੇਸਾਵਿਭੁਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਉਨਕਉਕਦਾਚਿਤਕੋਧਛੁਰਤਾਹੀਨਹੀ। ਜੇਸੇਏਕਸਿਤ
 ਜਨਕਉਕਿਸੀਨੇਦੁਰਬਚਨਕਹਾਥਾ। ਤਬਵਹੁਸਿਤਇਸਪਰਕਾਰਕਹਤਿਭੁਇਆ।
 ਜੇਜਬਮੇਪਰਲੋਕਕੇਦੁਖਤੇਮੁਕਤਿਹੁਆਤਬਤਉਤੇਰੇਕਹਣੇਕਾਥੈਕਛੁਨਹੀ। ਅਰੁ
 ਜਬਮੇਪਰਲੋਕਵਿਖੇਦੁਖਕਉਪਾਪਤਿਹੁਆਤਉਭੀਤੇਰੇਕਹਣੇਕਾਕਿਆਸੀਸਾਹੈ।
 ਬਹੁੜਾਅਵਰਸਿਤਕਉਕਿਸੀਨੇਦੁਰਬਚਨਕਹਾਥਾ। ਤਬਵਹੁਸਿਤਕਹਤਿਭੁਇਆ
 ਜੇਮੇਰੇਅਰੁਪਰਮਾਸੁਖਵਿਖੇਕੇਤੀਆਕਛੁਨਪਾਟੀਆਹੈ। ਅਰੁਮੇਉਨਤੇਉਲਿਖ
 ਤਹੁਆਚਾਹਤਾਹੈ। ਜੇਜਬਮੇਉਨਹੁਪਾਟੀਆਤੇਉਲਿਖਤਹੁਆਤਉਭੀਤੇਰੇਕਹਣੇ
 ਕਾਮੁੜਕਉਭੈਕਛੁਨਹੀ। ਅਰੁਜਬਮੇਉਨਤੇਉਲਿਖਤਹੁਆਤਬਜੇਸਾਤ੍ਰਿਹਮ
 ਕਉਕਹਤਾਹੈਸੇਇਸਤੇਭੀਅਧਿਕਨੀਚਹੈ। ਬਹੁੜਾਇਕਅਵਰਸਿਤਜਨਕਉਕਿਸੀ
 ਨੇਕਛੁਦੁਰਬਚਨਕਹਾਥਾ। ਤਬਵਹੁਕਹਤਿਭੁਏਜੇਹੋਭਾਈਜੇਤੇਹਮਾਰੇਅਵਗੁਣ
 ਹੋਸੇਤੇਰੇਜਨਣੇਤੇਅਤਿਗੁਰਜੋਹੈ। ਅਰੁਅਸਿਖਹੈਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਇਹਜਗਿਆ
 ਸੀਜਨਵੈਰਾਗਅਰੁਅਭਿਆਸਵਿਖੇਮੇਸੇਲੀਨਹੁਏਹੈ। ਜੇਉਨਕਉਕੋਧਕੀਚਿਤ
 ਵਣਹੀਕਛੁਹੀਨਹੀਰਹੀ। ਜੇਸੇਏਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕਉਕਿਸੀਇਸਤ੍ਰੀਨੇਕਹਾਥਾ। ਜੇ
 ਤੁਬਰਾਕਪਣੀਹੈ। ਤਬਵਹੁਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਤੈਨੇਮੁੜਕਉਭੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪਛਾਣਿਆ
 ਹੈ। ਬਹੁੜਾਇਕਅਵਰਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕਉਕਿਸੀਨੇਦੁਰਬਚਨਕਹਾਥਾ। ਤਬਵਹੁਕਹਿ
 ਤਰੁਏਜੇਜਬਤ੍ਰਿਸਾਰੁਕਹਤਾਹੈ। ਤਬਇਹਅਵਗਿਆਭੁਗਵਿਤਹਮਕਉਖਿਮਾ
 ਕਰੈ। ਅਰੁਜਬਸੁਠਕਹਤਾਹੈਤਬਤੁੜਕਉਭੁਗਵਿਤਬਖਸਲੇਵੈ॥ ॥ ਤੁ
 ਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਆਜੇਏਤੇਪ੍ਰਕਾਰੁਕਰਿਕੈਕੋਧਜੀਤਿਆਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਕਿਸੀ
 ਪੁਰਖੁਕਉਮੇਸੀਵਿਜਤਾਹੈਵੇਜੇਕੋਧਤੇਰਹਿਤਹੋਵੇਕਉਭੁਗਵਿਤਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਤਾਹੈ
 ਤਬਹੀਵਹੁਭੀਭੁਗਵਿਤਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕੇਨਾਮਿਤਕੋਧਤੇਰਹਿਤਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਸੇਕਿ
 ਸੀਮਾਨੁਖਕਕੋਈਪ੍ਰੀਤਮੁਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਪ੍ਰੀਤਮਕਾਪਿਤਾਅਥਵਾਪੁਤ੍ਰਉਸਕਉਤ੍ਰ
 ਰੁਕਰੈ। ਪਰਜਬਵਹੁਪ੍ਰੀਮਾਨੁਖਮੇਸੇਜਾਵੈ। ਜੇਮੇਰਾਪ੍ਰੀਤਮਹੀਮੁੜਕਉਤਾੜਨਾ
 ਕਰਾਵਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਉਪ੍ਰੀਤਕੀਅਧਿਕਤਾਕਰਕੇਤਾੜਨਾਕਾਦੁਖਹੀਕਛੁਨਹੀ

ਭਾਸਤਾ ਅਰੁ ਰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਤੀਕ੍ਰੋ ਪਵਾਨੁ ਹੀ ਹਿਤਾ ਤਾ ਤੇ ਜਗਿ ਅਸੀ ਕਉ ਚਾਹੀ
 ਤਾਹੈ ਜੇ ਕਿਸੀ ਮੇਸੇ ਹੀ ਕਾਰਜਾ ਵਿਖੀ ਨਹੋ ਕਾਰਿ ਕ੍ਰੋ ਪਤੇ ਰਹਤ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਜਬ ਮੇਸਾ
 ਪਰਖਾਰ ਬੁਨੋਹੈ ਸਕੈ ਤਉ ਭੀ ਚਾਹੀ ਮੇਜੇ ਕ੍ਰੋ ਪਕੀ ਸਬ ਲਤਾ ਕਉ ਖੀ ਦੁਕਰੈ ਅਰੁ
 ਬਇਹੁ ਜੇ ਜਦ ਪ੍ਰੋ ਪਕਉ ਮੂਲ ਹੀ ਤੇ ਨਾ ਸੁਨ ਕਾਰਿ ਸਕੈ ਤਉ ਭੀ ਜਤਨ ਕਰੈ ਬੁਧ ਅਰੁ
 ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾਉ ਲਿਖਤ ਨ ਦੇਵੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਕ੍ਰੋ ਪਹੀ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਬਹੁ ਤੇ
 ਜੀਵੁ ਕਉ ਨ ਰਕਗਾ ਮੀ ਕਰਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਏਕ ਅਨੇਕ ਬਿਘਨ ਕਉ ਰਿਕਰਣੇ ਹੋ ਤਾ ਤੇ
 ਇਸ ਕਉ ਜੀਤ ਦੇ ਕਉ ਪਾਉ ਕਰਣਾ ਅਵਸਮੇ ਦੁਪਰ ਦਾਣੇ ਹੋ ਪਰੁ ਇਸ ਕਉ ਪਾਵਭੀ
 ਰਿਦੈ ਕਉ ਸੁਧੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਦੁਸਰਾਉ ਪਾਉ ਮਧਮ ਹੋ ਸੇ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕ੍ਰੋ ਪਕਉ ਨਿ
 ਰਬ ਲਕਰਤਾ ਹੋ ਪਰੁ ਉਤਮ ਉਪਾਵ ਇਹੈ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਕ੍ਰੋ ਪਕੈ ਕਾਰਣ ਕਉ ਪਛਾ
 ਣੇ ਅਰੁ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਛਾਣ ਕਉ ਨ ਕਉ ਦੁਰ ਕਰੈ ਸਿ ਕ੍ਰੋ ਪਕੈ ਕਾਰਣ ਪਾਂਚ ਹੋ ਪ੍ਰ
 ਥਮ ਕਾਰਣ ਕ੍ਰੋ ਪਕਾ ਅਭੁ ਮਾਨੁ ਹੋ ਜੇ ਅਰਿ ਮਾਨੀ ਪੁਰਖ ਕਿਚਤ ਹੀ ਵਚਨ ਅਰੁ ਨਿਰਾ
 ਦਰ ਕਰੈ ਕ੍ਰੋ ਪਵਾਨੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਕਉ ਪਾਉ ਦੀਨਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣੇ
 ਜੇ ਮੇ ਅਵਰ ਜੀਵੁ ਤੇ ਕਛੁ ਦੁਸੇਖ ਤਉ ਨਹੀ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਭ ਹੀ ਜੀਵੁ ਭੁਗਵੇ ਤਕੈ ਉ
 ਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੁਏ ਅਰੁ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੋ ਅਰੁ ਜਦ ਪਕਿਸੀ ਕਉ ਦੁਸੇਖ ਕਹੀਤਾ ਹੋ ਤਉ
 ਭੀ ਸੁਭਗੁਣ ਦੁਕਰਿ ਦੁਸੇਖ ਤਾਹੇ ਤੀਹੋ ਅਰੁ ਅਰਿ ਮਾਨ ਕਰਣਾ ਮਹਾਮਲੀਨ ਸੁਭਾਉ
 ਹੋ ਅਰੁ ਨੀਚਤਾ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੋ ਬਹੁੜ ਦੁਸਰਾ ਕਾਰਣ ਕ੍ਰੋ ਪਕਉ ਇਹੈ ਜੇ ਹਾਸੀ ਤੇ ਭੀ
 ਕ੍ਰੋ ਪਉ ਪਜਤਾ ਹੋ ਜੇ ਇਸ ਕਉ ਪਾਉ ਇਹੈ ਜੇ ਜਗਿ ਅਸੀ ਸਰਬ ਦਾ ਪਰਲੋਕ ਕੇਕ
 ਰਜ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਸੁਭਗੁਣ ਦੁਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕੀ ਚਿਤ ਵਨੀਰਾਖੇ ਅਰੁ ਵਾਦ
 ਵਿਦਾ ਦਹਾਸੀ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਰਹੇ ਅਰੁ ਆਪ ਕਉ ਮੇਸੇ ਸਮਝਾਵੈ ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਇਸ ਲੋ
 ਕ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਹਾਸੀ ਕਰਤਾ ਹੋ ਤਉ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਉ ਲਜਾ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੋ
 ਬਹੁੜ ਤੀ ਸਰਾ ਕਾਰਣ ਇਹੈ ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਇਸ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰਤਾ ਹੋ ਅਥਵਾ ਇਸ
 ਪਰਕਛੇ ਦੇਖ ਰਾਖਤਾ ਹੋ ਤਉ ਭੀ ਦੁਹਰਿ ਰਤੇ ਕ੍ਰੋ ਪਉ ਪਜਤਾ ਹੋ ਜੇ ਇਸ ਕਉ ਪਾਉ
 ਇਹੈ ਜੇ ਆਪ ਕਉ ਨਿਰਦੇਖ ਨ ਜਾਣੇ ਅਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝੈ ਜੇ ਮੇ ਤਉ ਅਵਗੁ
 ਣੁ ਕਰਤੁ ਰਪੁ ਰਹੇ ਤਾ ਤੇ ਕਿਸੀ ਪਰ ਕ੍ਰੋ ਪਵਾਨ ਕਿਉ ਹੋਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਜਦ ਪਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਅ
 ਵਗੁਣ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤਉ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿਦਾ ਮੁਝ ਕਉ ਸਿਸਾ ਕੀ ਆਹੈ ਬਹੁੜ ਚਉਥਾ ਕਾਰਣ
 ਕ੍ਰੋ ਪਕਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰੁ ਈਰਖਾ ਹੋ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਣ ਮਾਨੁ ਖਤੇ ਜਬ ਕੋਈ ਏਕ ਦੰਮੁ ਹਿਰ
 ਲੇਵੈ ਅਥਵਾ ਮਾਗ ਲੇਵੈ ਤਉ ਭੀ ਕ੍ਰੋ ਪਵਾਨੁ ਹੋਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਲੋਭੀ ਪੁਰਖ ਕਉ

ਏਕਕਉਗੀਨਦੇਵੈਤਉਗੀਦੁਖਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਤਹੈ।ਸੋਇਹਸਰਗੀਮਲੀਨਸੁਗ੍ਰਾਵੈ
 ਆਮਰੁਇਸਕਉਪਾਉਇਹੁਹੈ।ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਤਉਤ੍ਰਿਸਨਾਕੇਵਿਘਨਕਉਪਛਾਏ।ਜੇਤ੍ਰਿਸ
 ਨਾਵਾਨਪੁਰਖੁਇਸਲੋਕਵਿਖੇਰੀਦੁਖੀਰਹਤਹੈ।ਅਰੁਪਰਲੋਕਵਿਖੇਰੀਬਡੇਦੁਖਹੁ
 ਕਉਰੋਗਤਹੈ।ਤਾਤੇਰਾਗੀਅੰਜੋਤ੍ਰਿਸਨਾਕਉਰਿਦੇਸੇਦੂਰਕਰੇ।ਅਰੁਅੰਜੋਮਲੀਨਸੁ
 ਗ੍ਰਾਵਹੁਸਾਥਿਵਿਰੁੱਧਕਰਿਕੈਆਤਮਧਰਮਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੈ।ਬਹੁਤਪਾਂਚਵਾਕਾਰ
 ਏਇਹੁਹੈ।ਜੇਕ੍ਰੋਧਵਾਨਦੁਕੀਸਿਗਤਿਤੇਰੀਕ੍ਰੋਧਉਪਜਤਹੈ।ਅਰੁਵਹੁਮਾਨੁਖਅੰ
 ਸੇਮੂਰਖਹੋਤੇਹੈ।ਜੇਕ੍ਰੋਧਕੀਅਧਿਕਤਾਕਉਅਪਣਾਪੁਰਖਾਰਥਸਮਝਤੇਹੈ।ਅਰੁ
 ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤੇਹੈ।ਜੇਹਮਹੁਨੇਤਾਤ੍ਰਨਾਕਾਰਿਕੈਅਮਕੇਪੁਰਖਕਉਜੀਤਲੀਅ
 ਆਮਰੁਅਮਕੇਸਿਤਨੇਏਕਹੀਸ੍ਰਾਪਕਾਰਿਕੈਅਮਕੇਮਾਨੁਖਕਉਰੁਸਮਕਰਤਾਰਾ।
 ਓਸਕਾਧਨਅਰੁਗੀਹੁਸਰਗੀਨਾਸੁਕਰਈਆ।ਬਹੁਤਅੰਸੇਕਹਤੇਹੈ।ਜੇਬਲਵਾ
 ਨਪੁਰਖਹੁਕਾਲਛੁਣਏਹੀਹੈ।ਜੇਉਨਕੇਸਨਮੁਖਵਚਨਬੋਲਤਹੈ।ਸੋਤ੍ਰਿਸਕਾਨ
 ਸੁਹੇਤਹੈ।ਪਰੁਅੰਸੇਕਹਤੇਹੈ।ਮਾਨੁਖਅੰਸੇਮੂਰਖਹੈ।ਜੇਜਿਸਕ੍ਰੋਧਕਉਸਿਤਜ
 ਨਹੁਨੇਕੁਕਰਹੁਕਾਸੁਗ੍ਰਾਉਕਹਾਹੈ।ਸੋਤ੍ਰਿਸਕਉਪੁਰਖਾਰਥਅਰੁਬਡਾਈਜਾਣ
 ਤੇਹੈ।ਅਰੁਸਹਣਸੀਲਤਾਕਹਤੇਹੈ।ਜੇਮਹਾਪੁਰਖਹੁਕਾਲਛੁਣਹੈ।ਸੋਤ੍ਰਿਸਕਉ
 ਬਲਹੀਣਤਾਕਹਤੇਹੈ।ਸੋਇਹਮਲੀਨਮਨਕੀਪਰਕਿਰਤਿਹੈ।ਜੇਬਡਾਈਕਉ
 ਛਲਕਰਕੈਸਿਦਰਕਰਦਿਖਾਵਤਹੈ।ਸੁਗ੍ਰਾਵਹੁਕਉਅਰੁਕੁਰੂਪਕਰਿਦਿਖਾ
 ਵਤਹੈ।ਪਰੁਜੇਬੁਧਿਵਾਨਪੁਰਖੁਹੈ।ਸੋਨਿਰਸਿਵੇਹਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮਝਤਹੈ।
 ਜੇਜਬਕ੍ਰੋਧੀਕਾਨਾਮਪੁਰਖਾਰਥਹੋਤਹੈ।ਤਬਇਸਤ੍ਰੀਆਅਰੁਬਾਲਕਅਰੁ
 ਬਿਧਿਪੁਰਖਹੁਕਉਤੇਅਧਿਕਕ੍ਰੋਧਹੋਤਹੈ।ਤਾਤੇਜਗਤਾਵਿਖੇਇਨਹੀਕੀਵਸੇ
 ਖਤਾਹੋਤੀ।ਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਜੇਅਪੁਣੇਕ੍ਰੋਧਕਉਜੀਤਣਹੀਪਰਮਪੁਰਖਾਰਥਹੈ
 ਆਮਰੁਮਹਾਪੁਰਖਹੁਕਾਲਛੁਣਭੀਇਹੀਹੈ।ਬਹੁਤਕ੍ਰੋਧਵਾਨਪੁਰਖੁਜੀਗਲੀ
 ਮਾਨੁਖਹੁਕੀਨਿਆਈਹੈ।ਅਰੁਥਇਹਜੇਜਦਪਦੇਖਣੇਵਿਖੇਮਾਨੁਖਭਾਸਤੇਹੈ।
 ਤਉਗੀਸਿਘਅਰੁਬਿਘਆਤ੍ਰੁਕਾਰੁਪਹੈ।ਤਾਤੇਤੂੰਵੀਚਾਰੁਕਰਿਕੈਦੇਖੁ।ਜੇ
 ਮਹਾਪੁਰਖਹੁਕੇਲਛੁਣਕਾਨਾਮਪੁਰਖਾਰਥਹੈ।ਕੋਪਸੁਅਰੁਅਰੁਮੂਰਖਹੁਕੇਸੁ
 ਗ੍ਰਾਵਹੁਕਾਨਾਮਪੁਰਖਾਰਥਹੈ।ਅਰੁਇਹੁਜੇਉਪਾਉਮੈਨੇਵਰਨਨਕੀਆਹੈ।ਸੋਇ
 ਹੁਓਤਮਉਪਾਵਹੈ।ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਕਾਰਿਕੈਕ੍ਰੋਧਮੂਲਹੀਤੇਨਸਟਹੋਤਹੈ।ਅਰੁਅ
 ਧਮਉਪਾਉਇਹੁਹੈ।ਸੋਇਸਕਾਰਿਕੈਕ੍ਰੋਧਕਾਕਛੁਕਬਲੁਖੀਵਹੋਤਹੈ।ਪਰੁਮੁ

ਲਗੀ ਤੇ ਵਰਨਗੀ ਹੋਤਾ ਸੋਇ ਤੁਓ ਪਾਉਗੀ ਬੁਝੁ ਪੀਮਿ ਠਾਈ ਅਰੁ ਹਠ ਰੂਪੀ ਕਟ
 ਕਤ ਕੈ ਮਿਲਾ ਪਕਾਰਿ ਸਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸੁਰਗੀ ਬੁਰੇ ਸੁਰਾ ਵਹੁ ਕਾ ਬੁਝੁ ਉ
 ਪਾਵੁ ਅਰੁ ਕਰਤ ਤਕੀ ਇਕੁ ਤਕਾਰਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਬੁਝੁ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਤੇ ਵਚਨ ਕੇ
 ਪਕੀ ਨਿਦਾ ਅਰੁ ਸਹਣ ਸੀਲ ਤਾਕੀ ਵਸੇਖ ਤਾਵਿਖੇ ਆਏ ਹੈ ॥ ਸੋ ਬਾਰੇ ਬਾਰ
 ਤਿਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਆਪ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਾਵੈ ॥ ਜੇ ਜੇ ਸੇਤੂ ਪ੍ਰਬਲ
 ਹੋ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਅਨਾਥ ਪਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਸ ਤੇ ਭੀ ਰੁਗਵਿਤ ਤੇ ਹੈ ਉਪਾਰਿ ਅ
 ਤਿ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਬ ਤੂ ਕਿਸੀ ਪਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਹਿ ਗਾ ॥ ਤਬ ਤੇ ਹੈ ਉਪਰੰਗਵਿਤ
 ਭੀ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਕੇਟਹ ਲੁਏ ਨੇ ਕਿ
 ਛੁ ਅਵਗਿਅ ਕਰੀ ਬੀ ॥ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਉਸ ਕਉ ਕਹਤਿ ਕਉਇ ਆ ॥ ਜੇ ਜਬ ਪਰ
 ਲੋਕ ਕਉ ਨ ਹੋਤਾ ॥ ਤਬ ਮੇਤੂ ਕਉ ਤਾਜਨਾ ਕਰਤਾ ॥ ਬਹੁੜ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝੈ ਜੇ
 ਮੇਤੂ ਇਸ ਨਾਮਿ ਤਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਰੁਗਵਿਤ ਕੀ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰੁ ਕਾਰਜ ਹੁਆ
 ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮੇਰੀ ਚਾਹ ਅਨੁਸਾਰੁ ਕਰਤ ਤਨਹੀ ਹੁਆ ॥ ਸੋਇ ਹਤ ਉਮਹਾਰਾ ਜਕੇ ਸਾਥ ਵਿ
 ਰਧੋਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਮੇਰੀ ਬੁਝੁ ਕਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਬਲੁ ਪੀਣੁ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਗਿਸਿਸ
 ਰ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਕਉ ਵੇਚਾਰੈ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਖੰਡਤ ਕਰੈ ਜੇ ਜ
 ਬ ਮੇਰੀ ਪਰ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨ ਕਰੇ ਗਾ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਵਿਰੁਧ ਕੀ ਆਚਾਰੇ ਗਾ ॥
 ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸਤ੍ਰੁ ਕਉ ਅਲੇਪੁ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕੇ ਸਮੇਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਸਰੂਪ
 ਕੁਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਆਨਕ ਅਕਾਰ ਕਉ ਸਿਮਰਣ ਵਿਖੇ ਆਵੈ
 ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਲੀਨ ਸੁਰਾ ਵਕਉ ਤਿਅ ਗਕਾਰਿ ਖਿਮਾ ਅਰੁ ਪੀਰ ਜੁ ਜੇ
 ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਲੱਛਣ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਗੁਣ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਜਗਤ ਕੀ ਮਾਨ ਕਉ ਤਿ
 ਅਗਕਾਰਿ ਮਹਾਰਾਜ ਗੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਕਉ ਚਾਹੈ ॥ ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਕਉ ਸਮਝਾ
 ਵਣਾ ਹੀ ਪਰਮ ਬੁਝੈ ॥ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਜੀਤਣੇ ਕਉ ਪਾਉ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਤਤ ਕਰਕੇ ਇ
 ਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਾਉ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਵਿਖੇ ਤਬ ਮੁਖ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਹੈ ਜੇ
 ਰੁਗਵਿਤ ਇਸ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਵਿਸਦਿ ਤੇ ਮੇਰੀ ਤੂੰ ਹੀ ਗਖਿਅ ਕਰੁ ॥ ਬਹੁੜ ਜਬ ਖੜਾ ਹੋਵੈ
 ॥ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦੇਖੇ ਤਬ ਬੈਠ ਜਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਆਗੇ ਹੀ ਬੈਠਾ ਹੁਆ ਹੋਵੈ
 ਤਬ ਬੈਠ ਕਰਿ ਰਹੈ ॥ ਅਬ ਵਾਸੀ ਤਲ ਜਲ ਸਾਥਿ ਇਸ ਨਾਮ ਕਰਿ ਲੇਵੈ ॥ ਤਬ ਸੁਰਾ ਵਕ
 ਗੀ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਬਲੁ ਪੀਣੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਇ
 ਸ ਮਾਨੁਖ ਪਰਿ ਕ੍ਰੋਧ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਚਾਹੀ ਮੇਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਉ ਰੰਗਿਤ ਕਰੇ ॥

ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਮਸਤ ਕਰ ਉਪਰਤੀ ਪਰਗਾਖੀ। ਬਹੁ ਚਿਤ ਵਿਖੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ
 ਚਾਰ ਕਰੈ ਜੇ ਮੇਧਰਤੀ ਤੀਤੇ ਉਤ ਪਤਿ ਹੁਆਹੈ। ਤਾਤੇ ਮੁਕੁ ਉਕ੍ਰੇ ਪਕਰਣਾ ਪਰਵਾਨ
 ਹੀ। ਤਾਤ ਪਰਜ ਇਹੁ ਜੇ ਬਕੇਈ ਇਸ ਕਉ ਦੁਖਾਵੈ। ਅਬ ਵਾਹੁ ਬਚਨ ਕਹੈ।
 ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਖਿਆ ਕਰਣੀ ਵਿਸੇਖਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਦੇਖੈ ਜੇ ਅਵਸਮੇ ਵਕਛੁ ਕਹਿ
 ਏਹੀ ਕਾ ਅਵਸਰਹੈ। ਤਬ ਬੋਗਹੀ ਉਤਰਦੇਵੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਕਰ ਉਰਵਚਨ ਕਹੈ।
 ਤਉ ਭੀ ਭੂਨ ਬੋਲੈ। ਪਰੁ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੀ ਜੇ ਦੁਰਬਚਨ
 ਸਾਬ ਦੁਰਬਚਨ ਕਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰੈ। ਸੇ ਇਹੁ ਸਹਿਣਸੀ ਲ
 ਤਾਨਹੀ ਰੋਤੀ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇ ਇਕ ਪੀਤਵਾਨ ਕਉ ਕਉ ਦਸਟ ਦੁਰਬ
 ਚਨ ਕਹਤਾ ਬਾ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਭੀ ਪਾਸ ਬੈਰਾਹੁ ਆਬਾ। ਬਹੁ ਜਬ ਵਹੁ ਪੀਤਵਾਨ
 ਉਸ ਦਸਟ ਸਿਉ ਕਛੁ ਬੋਲਣੇ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਖੜਾਹੁ ਆਉਠਾ ਅਰੁ ਜਬ ਉਠਾ
 ਬਹੁ ਉਸ ਪੀਤਵਾਨ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੇਹੇ ਸੁਆਮੀ। ਜਬ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਮੁਕੁ ਉਦੁਰਬਚਨ
 ਕਹਤਾ ਬਾ। ਤਬ ਤੁਮ ਬੈਰੇਹੁ ਏਥੇ। ਅਰੁ ਜਬ ਮੇ ਬੋਲਣੇ ਲਾਗਾ ਤਬ ਤੁਮ ਕਿਸ ਨੀਮਤ ਉ
 ਰਚਲੇ। ਬਹੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾ ਤੂੰ ਮੇਨ ਕਰ ਰਹਾ ਬਾ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਨੀਮ
 ਤ ਦੇਵਤੇ ਉਸ ਕਉ ਦੇਤੇ ਬੇ। ਅਰੁ ਜਬ ਤੂੰ ਬੋਲਣੇ ਲਾਗਾ ਤਬ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਅਸੁਰ ਆਵ
 ਤਉ ਇਆ। ਤਾਤੇ ਅਸੁਰ ਹੁਕੀ ਸੀ ਗਤਿ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਨ ਹੋਏ। ਬਹੁ ਮ
 ਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਉਂ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਮਨੁ ਖਹੁਕੀ ਅਵਸਥਾ ਭਗਵਿਤ ਨੇ ਭੀਨ ਭਿਨ ਰਹੀ
 ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਕੇਤੇ ਮਾਣ ਚਿਰਕਾਲ ਕਰ ਕੈ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਚਿਰਕਾਲ
 ਹੀ ਕਰ ਕੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਸੀ ਪ੍ਰਹੀ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੀ ਪ੍ਰਹੀ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਮਹਾ ਉਤਮ ਜਨ ਹੋ। ਅਰੁ ਅਸੇ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ ਬਕੇ ਪਕਉ ਵੀ ਚਾਰੁ
 ਅਰੁ ਪੀਰ ਜਕਰ ਕੈ ਲੀਨ ਕਰਿ ਲੇਵੈ। ਤਬ ਇਹ ਤਉ ਮਹਾ ਵਸੇਖਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਹ
 ਪੁਰਖ ਕਿਸੀ ਸਿਨੇਗ ਅਬ ਵਾ ਅਪੁਣੀ ਨਿਬਲਤਾ ਕਰ ਕੈ ਕ੍ਰੋਧ ਨ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ
 ਛੇਤੁ ਵਾਨ ਹੋ। ਤਬ ਇਸ ਕਰਿ ਕੈ ਚਿਤ ਮੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਗਿਰਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਮਹਾ ਨਿਦ
 ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਗਿਰ
 ਨਹੀ ਰਾਖਤੇ। ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਜੇ ਇਹ ਗਾਂਠ ਭੀ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਸਿਤਾਨੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਹੀ ਛੇ
 ਭੁਕੇ ਗਾਂਠ ਕੇ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਅਵਰਹੈ। ਸੇ ਸਭੁ ਹੀ ਪਰਮ ਕੇਨਾ ਸਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰ
 ਥਮ ਤਉ ਈਰਖਾਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਸਤ੍ਰਕ ਸੁਖ ਦੇਖ ਕਰਿ ਰਖਾਇ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਦੁਸਰਾ ਵੈਰ ਭਾਵੈ। ਸੇ ਜਬ ਅਪੁਣੇ ਸਤ੍ਰਕ ਉਦੇਖੇ ਦੁਖ ਉਸ ਕਉ ਤਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ

ਕਰਿਉ ਸਦੁ ਖੁਕਾਵਿਖਿਆ ਟੁਕੇਰੇ। ਬਹੁਤੀ ਸਗਾਇਹੁ ਹੈ। ਜੇਕੋ ਪਕਰ ਕੇ ਉਸ ਕੇ ਸਾ
 ਬਰਾਮਰਾਮ ਤੀਨ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਚਉਥਾ ਇਹੁ ਪੈ ਜੇ ਅਪਣੇ ਸਤੁ ਕਉ ਗਿਲਾਨ ਸਹਤੁ ਦੇਖ
 ਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਪਾਂਚਵੇ ਉਸ ਕਉ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੇਲਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਛਠਵਾ ਉਸ ਕੋ ਛਿੜ ਕਉ ਲੇ
 ਕਹੁ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਸਤਵਾਂ ਉਸ ਕਾ ਘਾਤੁ ਰਿਤੁ ਵਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਆਠਵਾ ਉਸ
 ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਅਰੁ ਜਦਪ ਉਸ ਕਾ ਰਿਣ ਈਹੈ ਵੈ ਤਉ
 ਭੀ ਛੀਠਤਾ ਕਰ ਕੈ ਬੇਮੁਖ ਰਹਤਾਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਕਈ ਮੇਸਾਬੁ ਪਵਨ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਅਸ ਬੁਲ
 ਵਿਕਰਹੁ ਤੇ ਅਪਕਉ ਬਚਾਇ ਰਾਖੇ। ਤਉ ਭੀ ਸਤੁ ਪਰਉ ਪਕਾ ਕਰਨਾ ਤਉ ਮਹਾ ਕਰ
 ਨਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਤੁ ਵਾ ਅਰੁ ਮਿਲਾਪ ਅਰੁ ਸਹਾਇਤਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਰੁਲਾਈ ਕਉ ਦੁ
 ਰਨ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ। ਸੋਇਹੁ ਸਤੁ ਹੀ ਸੁਰਾਵੈ ਚੰਤੁ ਕਉ ਮਲੀਟ ਕਰ ਦੇਹਾਰੇ ਹੈ।
 ਇਸੀ ਪਰਟੇ ਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇ ਇਕ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਰਸੋਈ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾਥਾ। ਸੋਇਸ
 ਕਉ ਕਛੁ ਦੁਰਬ ਚਨ ਕਹਤੁ ਇਆ। ਬਹੁਤੁ ਅਬੁ ਬਕਰ ਸਦੀ ਕਹੀ ਰਸੋਈ ਕਰਨੇ ਹਾ
 ਰੇ ਕੇ ਪਾਂਧ ਪਾਂਧ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਕੀ ਖਬਰ ਲੇਤਾਥਾ। ਪਰੁ ਜਬ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਐ। ਜੇ ਇਸ ਕੋ ਮੇਰੀ
 ਖਤੀ ਕਉ ਦੁਰਬ ਚਨ ਕਹਾਹੈ। ਤਬ ਕੋ ਪਸਿਨੁ ਗਤਿ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ਦੇ ਕਰ ਕਹਤਿ ਤਉ ਇਆ
 ਜੇ ਬਹੁਤੁ ਮੇਰੇ ਗੀਨੀ ਵਕਾ ਕੀ ਖਬਰ ਲੇਵਉ ਗਾ। ਜਬ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਸੁਣੀ
 ਤਬ ਕਹ ਦੇਲਾ ਗੈ ਮੇਰਾ ਕਉ ਭੁਗਵੇ ਤਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੀਐ। ਜੇ ਜਬ ਕਈ ਤੁਮਾਰੀਆ
 ਵਗਿਆ ਕੋਰੇ ਤਬ ਖਿਆ ਕਰਹਾ। ਅਰੁ ਦੁਹਾਈ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ। ਜੇ ਬਹੁਤੁ ਮੇਰੇ ਸਕੇ
 ਸਾ ਬਿਰੁਲਾਈ ਕਰੇਗਾ। ਤਤਪਰ ਜਇਹੁ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਪਰਿਇਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਚੇਤੁ ਛੇ ਰੁਵਨ
 ਹੋਵੈ। ਤਬ ਚਾਹੈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਹਠ ਅਰੁ ਪੀਰ ਜ ਕਰਿ ਕੋ ਪਕਉ ਨਿਵਾਰੈ। ਅਬ ਵਾਅਪੁ
 ਟੇ ਸਤੁ ਸਾ ਬਿਰੁਵਾ ਅਰੁ ਰੁਲਾਈ ਬਚਾਵੈ। ਸੋਇਹੁ ਉਤਮ ਪੁਰਖ ਹੁਕੀ ਅਵਸਥਾਹੈ।
 ਅਰੁ ਜਬ ਸਤੁ ਸਾ ਬਿਰੁਲਾਈ ਨਾ ਕਰੈ ਤਬ ਇਤਨਾ ਤਉ ਅਵਸਮੇ ਵਚਹੀ ਤਾਹੈ। ਜੇ ਸਤੁ ਕ
 ਉ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੁਖਾਵੈ ਨਹੀ। ਸੋਇਹੁ ਮਧਮ ਪੁਰਖ ਹੁਕੀ ਅਵਸਥਾਹੈ। ਅਰੁ ਬੁਰੇ ਸਾਬ ਬਰਾ
 ਈ ਕਰਣੀ ਤਉ ਸੀਸਾਰੀ ਜੀਵੁ ਕ ਕਰਮੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾਨੀਚ ਅਵਸਥਾਹੈ। ਤਾਤੁ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁ
 ਅਜੇ ਬੁਰੇ ਸਾਬ ਰੁਲਾਈ ਕਰਣੀ ਮਹਾ ਉਤਮ ਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਮੇਰੇ ਸੇਨੇ ਹੋ ਸਕੈ ਤਬ ਖ
 ਮਾ ਕਰਣੀ ਦੁਖੇ ਪਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੁਗਵੇ ਤ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ਕਰ ਕੈ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਦ
 ਨੇ ਦੇ ਕਰ ਕੈ ਪਨ ਕੀ ਖੀਟ ਤਾ ਕ ਵਾਚਿਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਅਰੁ ਬਿਰਾਨੀ ਆਸਾ ਕਰ ਦੇਹਾਰੇ
 ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਵਸਮੇ ਵਨਿਰਧਨ ਤਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਿਸਾ ਕਰ ਦੇਹਾਰੇ ਪੁਰ
 ਭ। ਰਮਹਾਰਾਜ ਭੀ ਨਿਰਸਿਟੇ ਹੀ ਖਿਆ ਕਰਤਾਹੈ। ਬਹੁਤੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖੀ ਇਸ ਤੀਨੇ ਕਹੈ।

ਜੇਮੇਮਹਾਪੁਰਖੁਕਉਅਪੁਣੇਨਮਿਤਰੰਰਕਦਚਿਤਕਰਤਾਨਹੀਦੇਖਿਆਪਰਜਬਕੇ
 ਵਲੁਪਰਮਹੀਕਾਪਰੋਜਨਹੀਤਾਥਾਤਬਤਾਨਾਭੀਕਰਤਥੇਅਰੁਉਪਦੇਸਕਰਕੇ
 ਭੀਸਮਝਾਵਤੇਥੇਬਹੁੜਾਇਉਭੀਕਹਾਏਜੇਮੇਲੋਕਪਰਲੋਕਵਿਖੇਉਤਮਕਰਤਤਿ
 ਉਹੀਦੇਖਿਆਹੈਜੇਵੇਰੀਸਾਬਭਵਕਰਹਾਅਰੁਦਖਦੇਣੇਹਾਰੇਕਉਸੁਖਦੇਵਉ
 ਅਰੁਮਹਾਰਾਜਨੇਕਹਾਏਜੇਮੇਰੇਭੈਕਰਹੇਤੇਬਲਕਿਸੀਕੀਅਵਗਿਆਕਉਖਿਆਕ
 ਰਤੇਹੈਜੇਸਰਬਦਾਮੇਰੇਨਿਕਟਿਵਰਤੀਹੈਅਰੁਮੁੜਕਉਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤੇ
 ਹੈਇਸੀਪਰਇਕਦੁਰਤਾਹੈਜੇਏਕਸਿਤਜਨਕੀਸਮਿਰੀਕਿਸੀਨੇਚੁਗਾਇਲੀਨੀਬੀ
 ਤਬਵਹੁਸਿਤਜਨਰੁਵਨਕਰਦੇਲਾਗਾਬਹੁੜਾਕਉਨੇਪੁਛਿਆਜੇਤੁਮਧਨਕੇਨਮਿ
 ਤਰੇਵਤੇਹੈਤਬਸਿਤਜਨਕਹਤਿਉਇਅਜੇਮੁੜਕਉਧਨਕਾਸੇਕਤਉਨਹੀਕਛੁਭੀ
 ਪਰਮੇਇਸਨਮਿਤਰੇਵਤੇਹੈਜੇਜਬਪਰਲੋਕਵਿਖੇਵਹੁਜਬਅਨਾਬਚੇਰਪਕਗਏ
 ਗਾਅਰੁਉਸਕਉਰੂਕਰਹਿਗੇਤਬਵਹੁਬਿਚਾਰਾਕਿਆਉਤਰਦੇਵੇਗਾਤਤੇਮੇਦ
 ਇਆਕਰਿਰੇਵਤੇਹੈਬਹੁੜਾਮਿਹਤਰਦਾਉਦਕਉਅਕਾਸਬਾਣੀਭੁਟੀਬੀਜੇ
 ਜਬਇਹੁਪੁਰਖਅਪੁਣੇਸਤ੍ਰਕੀਅਵਗਿਆਖਿਆਕਰਾਵਤੇਹੈਅਰੁਵੇਰਭਾਵਤੇ
 ਦੁਰਹੇਤਾਹੈਤਬਉਸਕੇਸਰਬਵਿਘਨਨਸਟਹੇਜਤੇਹੈਤਤੇਚਹੀਅਜੇਜਬਕੋਧਉ
 ਪਜਣੇਲਾਗੇਤਬਸੀਤਲਚਿਤਹੇਤਾਹੈਅਰੁਦਖਦੇਣੇਹਾਰੇਮਾਖਪਰਭੀਉਪ
 ਕਾਰੁਕਰੇਤਬਕੋਧਹੀਨਿਰਮਲਹੇਜਤੇਹੈਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਅਪੁਣੀਇ
 ਸਤ੍ਰੀਕਉਕਹਾਥਾਜੇਜਿਸੁਕਉਭਗਵੰਤਨੇਭਾਵਅਰੁਦਇਆਕਾਲਛਣਕੀਆਹੈ
 ਸੇਲੋਕਅਰੁਪਰਲੋਕਕੇਸੁਖਕਉਬੁਝਤਾਹੈਅਰੁਜੇਪੁਰਖਭਾਵਹੀਦਹੈਸੇਲੋ
 ਕਅਰੁਪਰਲੋਕਕੇਸੁਖਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਿਰਠਤਾਹੈਅਥਪ੍ਰਗਟਕਰਣਾਈਰਖਕੇ
 ਵਿਘਨਹੁਕਾਤਤੇਜਾਣੂਜੇਕੋਧਤੇਗਾਂਠਉਤਪਤਿਹੋਤੀਹੈਅਰੁਕੋਧਹੀਕੀਗੰਠਤੇ
 ਈਰਖਾਉਪਜਤੀਹੈਸੇਈਰਖਾਭੀਜੀਵਕੇਧਰਮਕਉਨਾਸਕਰਦੇਹਾਰੀਹੈਇਸੀਪ
 ਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਏਜੇਜੇਸੇਲੋਕਕੀਅਰੁਕਉਅਗਨਭੁਸਮਕਰਗ੍ਰਾਂਰਤੀਹੈਤੈਸੇ
 ਹੀਈਰਖਾਸੁਭਕਰਤੰਤੁਕਉਜਲਾਇਦੇਤੀਹੈਬਹੁੜਾਇਉਭੀਕਹਾਏਜੇਦੇਖਾਵੇਸ
 ਟਿਅਰੁਈਰਖਾਤੇਮੁਕਤਿਹੋਣਾਇਸਪੁਰਖੁਕਉਮਹਾਕਠਨਹੈਪਰਇਸਕਾਉਪਾਉਇ
 ਏਹੈਜਬਕਿਸੀਪਰਦੇਖਾਵੇਸਟਿਊਪਜੇਤਬਉਸਕੇਛਿੜਕੀਛੂਫਨਾਕਰੀਐਅਰੁਜਿ
 ਸਕੇਸਾਥਿਕਛੂਏਜਾਏਪਸਣੇਲਾਗੇਤਬਰਸਨਾਅਰੁਹਾਬਹੁਕਉਅਪਕਰਮਹੁਤੇ
 ਬਚਾਇਰਾਖੀਏਅਰੁਮਹਾਪੁਰਖਨੇਅਪੁਣੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰੁਕਹਾਏ

ਜਿਅਬਮੇਤੁਮਰੇਵਿਖੇਈਰਖਾਕੀਅਪਿਕਤਦੇਖਤਹੋਸੋਈਰਖਾਅਰੁਵੇਰਭਾਵਕਰ
 ਕੈਅਗੇਤੀਬਹੁਤੇਮਾਨੁਖਹੁਕਾਨਾਸੁਖੁਆਹੈ। ਤਤਮੇਭੁਗਵਿਤਕੀਏਹਾਈਦੇਕਰਕੈਕ
 ਹਤਹੋਜੇਜਬਲਗਇਸਮਾਨੁਖਕਾਪਰਮੁਤ੍ਰਿਜਨਹੀਹੋਤਾ। ਤਬਲਗਾਅਤਮਸੁਖੁਕ
 ਉਨਹੀਪਾਵਤਾ। ਅਰੁਜਬਲਗਸਰਬਮਨੁਖਹੁਸਾਬਭਾਵਪ੍ਰੀਤਨਹੀਰਾਖਤਾ। ਤਬ
 ਲਗਇਸਕਾਪਰਮੁਤ੍ਰਿਜਨਹੀਹੋਤਾ। ਇਸੀਪਰਸਾਈਨੇਕਹਾਹੈਜੇਈਰਖਾਕਰਨੇਹਾਰ
 ਪੁਰਖੁਮੇਸਾਵੇਮੁਖਹੈ। ਜੇਜਿਸਕਉਮੇਕਛੁਵੇਖਤਹੋਸੋਤਿਸਕਾਸਬੂਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰਜੀਵਹੁਕੀਪਾਲਬਧਮੇਜੇਰਗੀਹੋਸੋਤਿਸਕਉਰੁਲਾਨਹੀਜਾਣਤਾ। ਅਰੁਮਹਾਪੁ
 ਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਖਸਟਪ੍ਰਕਾਰਕੇਮਨੁਖਕੁਸਟਸੁਭਾਵਹੁਕਰਕੈਸੁਭਾਵਕੀਨਰਕਉ
 ਖੈਚਲੇਜਾਵਹਿਗੇ। ਸੋਗਜੇਅਪਰਮਕਰਕੈ। ਅਰੁਜਿਪਾਹੀਲੋਕਕਠਉਰਤਾਕਰਕੈ।
 ਅਰੁਪਨਵੰਨਅਰੁਮਾਨਕਰਕੈ। ਅਰੁਵਿਵਹਾਰੀਲੋਕਛੁਲੁਕਰਕੈ। ਅਰੁਜਿਗਲੀਲੋ
 ਕਮੁਰਖਤਾਕਰਕੈ। ਅਰੁਵਿਦਿਆਵੰਨਈਰਖਾਕਰਕੈਨਰਕਗਾਮੀਹੋਵਹਿਗੇ। ਬ
 ਹੁਕਇਕਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈਜੇਮੇਕਿਸੀਕੀਈਰਖਾਨਹੀਕਰਤਾ। ਕਹੈਤੇਜੇਜਬਮੇਪਰ
 ਲੋਕਵਿਖੇਸੁਖੁਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆ। ਤਬਇਹਅਸਭੁਲਸੁਖੁਕਿਚਤਮਾਝਹੈ। ਜੇਇਸਕੀ
 ਈਰਖਾਕਰੇ। ਅਰੁਜਬਮੇਨੇਨਰਕਗਾਮੀਹੋਵਣਾਹੈਤਬਸਿਸਾਰਕੈਅਲਪਸੁਖਹੁਕਰਿ
 ਕਬਲਗਸੁਖੀਹੋਵਉਗਾ। * * * * * ॥ ਅਬਪ੍ਰਗਟਕਰਣਾਰੂਪਈਰਖ
 ਕਾ। ॥ ਅੰਮੇਸੇਜਾਣੁਤ੍ਰੇਜਬਕਿਸੀਮਨੁਖਕਉਸੁਖੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਕੈਸੁਖੁਕ
 ਉਦੇਖਕਰਤਪਾਇਸਾਨਹੋਵਹਿ। ਅਰੁਸੁਖਕਉਨਾਸਹੁਆਚਹੈਤਬਇਸਹੀਕਾਨਾਮੁ
 ਈਰਖਾਹੈ। ਸੋਇਹਮਹਾਮਲੀਨਸੁਭਾਵਹੈਕਹੈਤੇਜੇਭੁਗਵਿਤਕੀਆਗਿਆਸਧਿਵਿਰੁ
 ਧੋਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਹੁਗੀਬਡੀਮੁਰਖਤਾਹੈ। ਜੇਤੁਛਕਉਕਛੁਲਾਰੁਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਬਿਰ
 ਨੀਹਾਨਚਿਤਵਣੀ। ਸੋਰਿਦੇਕੀਮਲੀਨਤਾਕਾਲਛੁਣੈ। ਅਰੁਜਬਤੁਕਿਸੀਕਾਸੁਖ
 ਦੇਖਕਰਿਅਪ੍ਰਸੰਨਨਹੋਵਹਿ। ਅਰੁਉਸੀਕੈਸਮਾਨਸੁਖੀਹੁਆਚਹੈਤਬਇਸਕਾਨਾਮੁ
 ਅਰੁਲਾਖਾਕਹੀਤੀਹੈ। ਸੋਇਹਅਭਿਲਾਖਾਪਰਮਕੇਕਾਰਜਵਿਖੇਹੋਵੈਤਬਨਿਰਸਿ
 ਦੇਹਸੁਖਕਾਕਰਨਹੈ। ਅਰੁਜਬਭੁਗਉਕੇਨਾਮਿਤੁਹੋਵੈਤਬਇਹੁਗੀਅਪਵਿਤ੍ਰਹੈ। ਇ
 ਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁਰਖਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਗਿਆਸੀਜਨਕਉਈਰਖਾਕਰਣੀਅਜੇਗਾਹੈ।
 ਪਰਇਸਪਰਕਾਰਪਰਵਾਨਹੈ। ਜੇਜਬਕਿਸੀਸੰਤਕੀਮਨੁਖਕਉਸੁਭਕਰਤੰਤਵਿਖੇ
 ਵਰਤਤਾਵੇਖੈ। ਅਬਵਕਿਸੀਪਨਵਾਨਕਉਉਦਾਰਤਾਸਹਤਾਵੇਖੈ। ਤਬਅੰਮੇਸੇਚਾਹੈਜੇ
 ਮੇਭੀਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਇਸਹੀਕੀਨਿਆਈਹੋਵਹੁ। ਸੋਜਦਪਇਹੁਪੁਰਖੁਨਿਰਪਾਨਹੈਤ

ਉਭੀਸਾਤਕੀਸਰਧਾਕਰਕੋਪਨਵੰਨਕੀਉਦਾਰਤਕੋਠਲਕਉਪਵਤਹੈ॥ ਅੰਸੇਹੀਜ
ਬਕੋਈਪਨਵੰਨਅਪੁਣੇਪਨਕਉਪਾਪਹੁਵਿਖੇਲਗਾਵਤਹੈ॥ ਅਰੁਕੋਈਨਿਰਧਨਉਸ
ਕਉਦੇਖਕਰਿਇਸਪ੍ਰਕਾਰਹੈ॥ ਜਬਮੇਰੇਪਾਸਪਨਹੋਤਾਤਬਮੇਰੀਅੰਸੇਹੀਰੋਗਭੋਗ
ਤਾਸੇਅੰਸੇਮਨਸਾਕਰਕੋਵੇਨਹੀ॥ ਸਮਾਨਪਾਪੀਹੋਤੇਹੈ॥ ਤਾਤਪਰਜਾਇਹੋਕਿਸੀਕੀਸਿਪਦ
ਅਰੁਸੁਖਦੇਖਕਰਿਗਿਲਾਨਕਰਣੀਪਰਵਾਨਹੀ॥ ਪਰੁਸਬਕੋਈਅਧਰਮੀਰਜਾਹੈ
ਵੈਅਬਵਕੋਈਦੁਰਚਾਰੀਹੈ॥ ਤਬਉਸਕੋਸੁਖਕਉਦੇਖਕਰਿਦੇਖਵਿਸਦਿਆਵੈ॥
ਤਉਪਰਵਾਨਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਉਸਕੀਸਮੁਥਾਈਹੋਣੇਨਾਸਕਰਿਕੈ॥ ਪਾਪਹੁਕਾਨਾਸੁਹੋਤਾਹੈ॥
ਸੇਇਸਕਾਲਛੁਣਇਹੋ॥ ਜੇਜਬਦੁਹਅਧਰਮੀਰਜਾਅਬਵਉਹਦੁਰਚਾਰੀਉਸਪਾ
ਪਕਾਤਿਆਗੁਕਰੈ॥ ਤਬਉਸਕੀਸਿਪਦਾਕਉਦੇਖਕਰਿਪ੍ਰਸੰਨਹੋਵੈ॥ ਅਰੁਦੇਖਵਿਸਦਿ
ਨਰਾਖੇ॥ ਤਬਜਾਣੀਅੰਜੇਇਹਈਰਖਾਨਹੀ॥ ਅਰੁਜਦਪਇਹੁਈਰਖਾਅੰਸੀਹੈਜੇਸੁਭ
ਵਕਹੀਮਾਨੁਖਕੋਰਿਵੈਵਿਖੇਅਨਫੁਰਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਅਪੁਣੇਬਲਕਰਿਕੈਇਸਤੇਦੁਰਨ
ਹੋਰੇਤੀ॥ ਪਰੁਜਬਇਹੁਪੁਰਖਉਸਈਰਖਾਕੋਸਿਕਲਪਕਉਮਹਾਮਲੀਨਜਾਣੇ॥ ਅ
ਰੁਭੋਮਾਨਹੈ॥ ਤਬਉਸਸੁਖਮਸਿਕਲਪਕਰਕੈਅੰਸਾਸਾਖੀਰੂਪਹੋਵੈ॥ ਜੇਜਦਪਇਸ
ਕੋਸਤੁਕਾਸੁਖਅਰੁਦੁਖਇਸਹੀਕੋਹਾਥਹੋਵੈ॥ ਤਉਭੀਈਰਖਾਕਰਕੋਉਸਕਉਸੁਖਤੇਅ
ਪਾਪਤਿਨਗਾਖੇ॥ * * * ॥ ਅਬਪ੍ਰਗਟਕਰਣਉਪਾਇਈਰਖਾਕਾ॥ ਤਾਂਤੇ
ਜਾਣੁਤੇਜੇਇਕਈਰਖਾਗ੍ਰੀਦੀਰਘਰੇਗੁਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਰੋਗਕਰਿਕੈਕੋਵਲਰਿਦੇਹੀਕਉ
ਦੁਖਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਇਸਕਉਪਾਉਭੀਬੁਝੁਅਰੁਤਤਕੇਸਨਬਿਧਕਰਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਸੇਬੁਝੁਇਹੁ
ਹੈ॥ ਜੇਈਰਖਾਕਰਿਕੈਲੋਕਅਰੁਪਰਲੋਕਵਿਖੇਅਪੁਣੀਹਾਥਕਉਜਾਣੇ॥ ਪਰੁਇਸ
ਲੋਕਵਿਖੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਹੋਤੀਹੈ॥ ਜੇਈਰਖਾਕਰਨੇਹਾਪੁਰਖਸਰਬਦਾਚਿਤਿਵਾ
ਨਅਰੁਦਖੀਰਹਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਜਦਪਆਪੁਣੇਮਨਬਿਖੇਸਤੁਕਾਦੁਖਚਿਤਵਤਾਹੈ॥ ਤਉਭੀ
ਪ੍ਰਥਮੇਤਉਆਪਹੀਚਿਤਾਕਰਕੈਜਲਵੇਲਾਗਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੂਆਜੇਇਹਈਰਖਾ
ਮਹਾਦੁਖਰੂਪਹੈ॥ ਅਰੁਮਹਾਮੂਰਖਤਾਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਆਪਣੇਹੀਕ੍ਰੋਧਕਰਿਕੈਆਪਕਉਪੜਾ
ਜਲਾਵਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਸਤੁਕੀਹਾਣਕਛੁਨਹੀਕਰਸਕਤਾ॥ ਇਸਕਰਕੈਜੇਸਤੁਕਿਸੀਕਾਸੁ
ਖਅਰੁਦੁਖਮਹਾਰਾਜਕੀਆਗਿਆਵੇਅਪੀਨਹੈ॥ ਅਰੁਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਭੁਗਵਿਤਨੇਉਸਸੁ
ਖਕੀਮਿਤਰਾਖੀਹੈ॥ ਸੇਇਸਕੋਸਿਕਲਪਕਰਿਕੈਨਬਦਤੀਹੈਨਘਟਤੀਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਪ੍ਰਸਿਧਿਹੂ
ਅੰਜੇਈਰਖਾਕਰਨਹਾਰੇਮਾਨੁਖਕਉਇਸਹੀਲੋਕਵਿਖੇਈਕਾਦੁਖਦੇਤੀਹੈ॥ ਬਹੁਜਿ
ਪਰਲੋਕਵਿਖੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਦੁਖਦਇਕੈਹੈ॥ ਜੇਈਰਖਾਕਰਨੇਹਾਪੁਰਖਭੁਗਵਿਤਕੀ

ਅਗਿਆਸਾਥਵਿਰੁਪਕਰਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਗੁਗਵਿਤਨੇਜੇਪੁਰਨਜਾਨਸਾਥਜੀਵਦੁਕੀਪੁਰ
 ਬਧਰਚੀਹੈ॥ ਸੋਤਿਸਤੇਬੇਮਖੋਤਾਹੈ॥ ਤਤੇਪ੍ਰਥਮੇਤਉਈਰਖਾਕਰਕੈਮਹਾਰਾਜਕੀਪੁ
 ਤੀਤਤੇਹੀਦੁਹੋਤਾਹੈ॥ ਬਹੁੜਸਰਬਜੀਵਦੁਕਾਭੀਬੁਰਾਦਿਤਵਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇ
 ਸਿਤਜਨਹੁਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਈਰਖਾਕਰਣੀਮਨਮੁਖੀਹੈ॥ ਅਰੁਜਬਵੀਚਾਰੁਕਰਦੇਖੀਅੇ
 ਤਬਜਿਸਕੀਈਰਖਾਕਰਤਾਹੈਸੋਤਿਸਕਉਇਹੁਲਾਕੁਹੋਤਾਹੈ॥ ਜੇਉਸਕੀਈਰਖਾਕ
 ਰਨੇਹਾਰਾਇਸਹੀਲੋਕਾਵਿਖੇਪੜਾਜਲਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਉਸਕੀਹਾਨਕਛੁਨਹੀਹੋਤੀ॥ ਬਹੁੜ
 ਜਿਸਕੀਤੂੰਈਰਖਾਕਰਤਾਹੈਸੋਤਿਸਕਉਪਰਮਕਾਲਾਭੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰੁਹੋਤਾਹੈ॥ ਜੇਉਸਨੇ
 ਤਉਤੁਝਕਉਨਹੀਦੁਖਾਇਆ॥ ਅਰੁਤੂੰਹੀਉਸਕਾਦੁਖੁਚਿਤਵਤਾਹੈ॥ ਤਤੇਤੇਰੇਸੁਕੁਕ
 ਰਮਹੁਕਠਲੁਉਸਹੀਕਉਹੋਵੈਗਾ॥ ਅਰੁਉਸਕੇਪਾਪਹੁਕਾਦੁਖੁਤੁਝਕਉਭੁਚਣਾਪਵੈ
 ਗਾ॥ ਤਤੇਜਬਤੂੰਵੀਚਾਰਕਰਦੇਖਹਿਤਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣਹਿ॥ ਜੇਤੂੰਉਸਕੇਅਸਥੁ
 ਲਸੁਪ੍ਰਕਾਨਾਸੁਰਾਹਹਿ॥ ਸੋਵਹੁਤੇਰੇਚਿਤਵਣੇਕਰਿਸੁਖਭੀਦੂਰਨਹੀਹੋਤੇ॥ ਅਰੁਤੇਰੀ
 ਈਰਖਾਕੇਸਨਬੀਧਕਰਿਭੈਉਸਕਉਪਰਲੋਕਾਵਿਖੇਭੀਸੁਖਅਧਿਕੁਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਤੂੰਇ
 ਸਲੋਕਾਵਿਖੇਭੀਦੁਖੀਰਹਿਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਪਰਲੋਕਕੇਦੁਖਹੁਕਾਬੀਜੁਕੇਵਤਾਹੈ॥ ਤਤੇ
 ਤੂੰਅਪੁਣੇਚਿਤਵਿਖੇਜਾਣਤਾਹੈਜੇਮੇਅਪੁਣਾਮਿਤ੍ਰਹੈ॥ ਅਰੁਉਸਕਾਸਤ੍ਰਹੈ॥ ਪਰਜਬਤੁ
 ਲੀਪ੍ਰਕਾਰਦੇਖਹਿਤਬਉਸਕਾਮਿਤ੍ਰਹੈ॥ ਅਰੁਅਪੁਣਾਸਤ੍ਰਹੈ॥ ਤਤੇਤੂੰਸਰਬਦਾਅਪਣੇ
 ਆਪਹੀਕਉਦੁਖੀਪੜਾਕਰਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਜੇਪੁਰਖੁਭਲੇਮਨੁਖਹੁਕੀਸਿਪਦਾਅਰੁਸੁਖਕਉ
 ਦੇਖਕਰਈਰਖਾਨਹੀਕਰਤੇ॥ ਅਰੁਪ੍ਰਸਿਨਹੋਤੇਹੈ॥ ਸੋਈਹਾਭੀਸੁਖੀਹੈ॥ ਅਰੁਪਰਲੋਕਾਵਿ
 ਖੇਭੀਸੁਖੀਹੋਵਹਿਗੇ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਉਤਮਪੁਰਖੁਵਹੀਹੈ॥ ਜੇ
 ਕਿਸੀਕਉਸੁਭਉਪਦੇਸੁਝਿੜਾਵੈ॥ ਅਥਵਾਵਿਦਿਆਵਨਹੁਤੇਉਪਦੇਸੁਸੁਣਕਰਿਅੰ
 ਗੀਕਾਰੁਕਰੈ॥ ਅਥਵਾਉਨਕਉਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖੇ॥ ਸੋਈਰਖਾਕਰਨੇਹਾਰਾਇਨਹੁਤੀਨਹੁਗੁ
 ਠਹੁਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਿਰਹਿਤਾਹੈ॥ ਤਤੇਈਰਖਾਕਰਨੇਹਾਰੇਕਉਇਸਕਾਵਿਸਟਾਂਤਇਹੁਹੈ
 ॥ ਜੇਸੋਕਉਕੋਧਕਰਿਕੈਅਪੁਣੇਸਤ੍ਰਕਉਪਾਥਰਮਾਰੈ॥ ਬਹੁੜਇਸਕਾਸਤ੍ਰਉਸਪਾਥਰਕੀ
 ਰੇਟਕਉਬਚਾਵੈ॥ ਅਰੁਵਹੁਪਾਥਰਉਲਟਿਕਰਿਇਸਹੀਕੇਨੇੜਹੁਕਉਲਾਗੈ॥ ਤਤੇ
 ਇਸਕਾਨੇੜਅੰਧਹੋਜਾਵੈ॥ ਬਹੁੜਅਧਿਕਕੋਧਕਰਕੈਅਵਰਪਾਥਰਉਸਕਉਮਾਰੈ॥ ਤ
 ਬਉਸਚੇਟਕਰਿਕੈਇਸਕਾਦੂਸਰਾਨੇੜਭੀਅੰਧਹੋਜਾਵੈ॥ ਬਹੁੜਅਵਰਪਾਥਰਮਾਰੈਤ
 ਬਉਸਕਰਿਕੈਭੀਇਸਹੀਕਾਸੀਸਛੂਟੈ॥ ਬਾਰੇਬਾਰੇਸੋਹੀਆਪਕਉਪਾਇਲਕਰਤਾ
 ਹੈ॥ ਅਰੁਵਹੁਸਤ੍ਰਉਸਕਉਦੇਖਕਰਹਸਤੇਰਾਹੈ॥ ਤੇਸੋਹੀਈਰਖਾਕਰਨੇਹਾਰਾਪੁਰਖੁ

ਪਦੇਅਪਕਉਦਖੀਕਰਤਹੈ॥ਅਰੁਸਤੁਕੀਹਾਇਭੀਕਛੁਨਹੀਕਰਸਕਤਾ॥ਬਹੁ
ਜਬਾਬੁਅਰੁਵਰਨਕਰਕੈਸਤੁਕਉਦਖਾਵੈ॥ਅਰੁਉਸਕੀਨਿਦਾਕਰੈਤਬਵਹੁਤਉ
ਅਧਿਕਦਖੁਕਾਰੀਹੋਤਾਹੈ॥ਪਰਬੁਝਕਉਪਾਉਜੇਮੇਨੇਕਹਾਥਾਸੋਇਹੀਹੈ॥ਜੇਜਿ
ਸਨੇਈਰਖਾਕਉਹਲਾਹਲੁਵਿਖਕੀਨਿਆਈਜਾਇਆ॥ਤਬਅਵਸਮੇਵਾਇਸਕਾ
ਤਿਆਗੁਕਰਦਾਹੈ॥ਬਹੁਕਰਤਤਕਰਕੈਇਸਪ੍ਰਕਾਰਉਪਾਉਹੋਤਾਹੈ॥ਜੇਜਿਸਸਨ
ਬਿਧਕਰਕੈਈਰਖਾਉਪਸਤੀਹੈ॥ਸੋਤਿਸਕਉਜਤਨਕਰਕੈਅਪੁਣੇਰਿਦੇਤੇਦੁਰਕਰੈ॥
ਸੋਈਰਖਕਾਬੀਜੁਅਭਿਮਾਨਅਰੁਵੇਰੁਭਾਵੁਅਰੁਮਾਨਕੀਪ੍ਰੀਤਿਹੈ॥ਤਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇ
ਜਗਿਆਸੀਜੇਮੇਸੇਮਲੀਨਸੁਰਾਵਕਉਮੂਲਹੀਤੇਦੁਰਕਰੈ॥ਤਬਈਰਖਾਕਾਬੀਜ
ਹੀਨਸਟਹੋਜਾਵੈ॥ਬਹੁਇਕਉਹੀਉਪਾਉਹੈਜੇਜਬਈਰਖਾਕਰਕੈਕਿਸੀਕੀਨਿਦਾ
ਕੀਆਚਾਹੇਤਬਉਸਕੀਉਸਤਤਿਕਰੈ॥ਅਰੁਜਬਸਤੁਕੀਹਾਨਕੀਆਚਾਹੈ॥ਤਬਸਹਾ
ਇਤਾਕਰੈ॥ਅਰੁਜਬਅਭਿਮਾਨਕਾਅੰਕੁਰਉਪਜਣੇਲਾਗੇਤਬਦੀਨਤਾਕਉਅੰਗੀ
ਕਾਰੁਕਰੈ॥ਸੋਇਹਭੀਉਤਮਉਪਾਵੈਹੈ॥ਜੇਜਿਸਕੇਸਾਥਕਛੁਇਸਕਾਵੇਰੁਭਾਵਹੋਵੈ॥
ਤਬਸਰਬਪ੍ਰਕਾਸਉਸਕੀਭੁਲਾਈਵਰਨਕਰੈ॥ਤਉਸੁਰਾਵਕਹੀਈਰਖਾਦੁਰਹੋ
ਜਾਤੀਹੈ॥ਪਰਉਹੁਮਨੁਮੇਸਾਸਤੁਹੈਜੇਜਬਉਪੁਰਖੁਸਹਣਸੀਲਤਾਕਰਕੈਕਰਤਾਹੈ
॥ਤਬਮਨਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਣੇਲਾਗਤਾਹੈ॥ਜੇਜਬਤੁਸਹਣਸੀਲਹੋਵਹੀਗਾਤਬਤੇ
ਰਾਸਤੁਤੁਸਕਉਨਿਬਲਜਾਣੇਗਾ॥ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਕਹਾਹੈ॥ਜੇਜਦਪਮਨਕੇਸੁਰਾਵ
ਕਉਵਿਪਰਜੇਕਰਣਉਤਮਅਉਖਧੁਹੈ॥ਪਰਅਤਿਕਠਨਹੈ॥ਅਰਬਉਹੋਜੇਇਸ
ਵਿਖੇਪੀਰਜਕਰਣਾਅਤਿਕਠਨਹੈ॥ਪਰਜਬਜਗਿਆਸੀਕੀਬੁਧਿਵਿਖੇਮੇਸਾਬਲਾਉ
ਜੋਹੋਵੈ॥ਜੇਈਰਖਾਅਰੁਕੋਧਕਉਲੋਕਅਰੁਪਰਲੋਕਕਾਦੁਖਜਾਣੇ॥ਅਰੁਇਨਕੇਤਿਆ
ਗੁਕਰਕੈਪਰਮਸੁਖਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਦੇਖੇ॥ਤਬਵਹੁਜਤਨਬਿਨਾਹੀਇਸਅਉਖਧਕਉਅੰ
ਗੀਕਾਰੁਕਰਤਾਹੈ॥ਕਹੇਤੇਜੇਜਦਪਸਭਹੀਅਉਖਧਕਟਕਅਰੁਕਸੇਲੋਹੇਤੇਹੈ॥ਤਉ
ਭੀਬੁਧਵਾਂਤਪੁਰਖੁਕਟਕਤਾਕੈਨਮਿਤਅਉਖਧਕਤਿਆਗੁਨਹੀਕਰਤਾ॥ਅਰੁਜਬ
ਮੂਰਖਤਾਕਰਕੈਅਉਖਧਕਉਕਟਕਜਾਣਕਰਿਤਿਆਗਦੇਵੈ॥ਤਬਵਹੁਗੀਸੀਪ੍ਰ
ਹੀਮਿਤਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਗਾ॥ਮੇਸੇਜਾਣੁਤੂੰਜੇਮਨੁਖਉਹੁਅਪੁਣੇਜਤਨਕਰਿਕੈਸਤੁ
ਅਰੁਮਿਤਕਉਸਮਾਨਨਹੀਕਰਸਕਤਾ॥ਕਹੇਤੇਜੇਇਹਨੀਵਹੈਅਰੁਪ੍ਰਾਪੀਨੋ॥ਪਰ
ਤਉਭੀਇਤਨਾਇਸਕਉਅਵਸਮੇਵਚਾਹੀਤਾਹੈ॥ਜੇਜਦਪਮਨਤੇਈਰਖਾਅਰੁਕੋਧਕੈ
ਬੀਜਕਉਵਰਨਕਰਸਕੈ॥ਤਬਵਰਨਅਰੁਕਰਮਕਰਕੈਤਉਵੈਰੁਭਾਵਨਕਰੈ॥ਅ

ਰੁਬੁਧਵਿਖੇਰੀਇਸਕਉਮਲੀਨਜਾਣੈ॥ ਬਹੁੜਇਸਪ੍ਰਕਾਰਚਾਹੈਜੇਜਬਇਹੁਮਲੀਨ
 ਸੁਭਾਵਮੇਰੇਰਿਦੇਤੇਦੂਰਹੋਵੈਤਉਰੁਲਾਹੈ॥ ਜਬਜਾਗਿਆਜਿਨਮੇਸੇਪੁਰੁਖਾਰਥਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ॥ ਤਬਜਾਣੀਮੇਜੇਕੁਛਕਮਨਕੇਸਿਕਲਪਕਾਰਿਕੈਇਸਕਉਪਕੜਨਹੋਵੈ
 ਗੀ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਕੀਸਰਧਾਵਿਖੇਮਲੀਨਤਾਕਛੁਨਹੀ॥ ਅਰੁਜੀਵਤੁਕਰਕੈਅਕ
 ਸਮਾਤਕਛੁਕਸਿਕਲਪਹੁਰਾਵਤਾਹੈ॥ ਸੇਵੁਭੀਵੀਚਾਰਕੇਬਲੁਕਰਕੈਦੂਰਹੋਜਾਵੈ
 ਗਾ॥ ਪਰੁਕੇਤੇਪੁਰੁਖਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤੇਹੈ॥ ਜੇਜਦਪਾਰਿਦੇਵਿਖੇਈਰਖਾਕੀਬੁਠਾਈ
 ਨਾਜਾਣੈ॥ ਪਰੁਜਬਬਚਨਅਰੁਕਰਮਕਰਕੈਵੈਰੁਭਾਵਨਕਰੈ॥ ਤਬਮਨਕੇਸਿਕਲਪਕੀ
 ਪਕੜਇਸਕਉਕਛੁਨਹੀਹੋਤੀ॥ ਜੇਇਹੁਅੰਜਗੁਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਹਈਰਖਾਤਉਕੇਵਲ
 ਮਨਹੀਕਾਕਰਮਹੈ॥ ਸੋਜਬਇਹਕਿਸੀਕਾਸੁਖਦੇਖਕਰਿਤਪਾਇਮਾਨਹੋਵੈ॥ ਅਰੁਦੁਖ
 ਦੇਖਕਰਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈਤਬਾਇਸਤੇਅਧਿਕਪਾਪਕਿਆਹੈ॥ ਤਤੇਇਸਪਾਪਤੇਤਬਹੀ
 ਛੂਟੈਜਬਇਸਸੁਭਾਵਕਉਮਲੀਨਜਾਣੈ॥ ਅਰੁਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਇਸਤੇਹੁਆਚਾਹੈ॥
 ਤਬਸੁਪੁਮਨਸਕਰਕੈਵਹੁਮਲੀਨਸਿਕਲਪਵਰੁਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਪਰੁਸਤੁਅਰੁਮਿਤਕੀਸੀ
 ਪੁਰਨਸਮਤਾਤਬਹੀਹੋਤੀਹੈ॥ ਜਬਾਇਸਪੁਰੁਖਕਉਏਕਤਾਕੀਅਵਸਥਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ
 ॥ ਅਰੁਬਇਹੁਜੇਸਰਬਜੀਵੁਕਉਪਰਾਧੀਨਵੇਖੈ॥ ਅਰੁਸਰਬਕਰਮਕਾਕਰਤਾਰੁਭਾ
 ਵੀਤਕਉਜਾਣੈ॥ ਸੋਇਹੁਅਵਸਥਾਮਹਾਦੁਰੁਲਿਭੁਹੈ॥ ਅਰੁਜਦਪਕਿਸੀਸਮੇਵਿਖੇ
 ਬਿਜਲੀਵਤਚਮਤਕਾਰਦਿਖਾਵਤੀਹੈ॥ ਤਉਗ੍ਰੀਸਰਬਦਇਸਬਿਤਨਹੀਤਪਿਤੀ॥
 ਅਰੁਜਿਨਹੁਨੇਮੇਸੇਪਰਮਪਦਵਿਖੇਇਸਬਿਤਪਾਣੀਹੋਤੇਭੀਵਿਰਲੇਹੀਸਿਤਜਨਹੈ
 ॥੪॥ ਚੰ ਚੰ ਚੰ ॥ ॥ ਅਬਪਾਂਚਵੈਸਰਗਵਿਖੇਸਾਇਅਕੀਪ੍ਰੀਤਅਰੁਤ੍ਰਿਸਨਕੀ
 ਨਿਖੇਪਵਰਨਨਹੋਵੈਗੀ॥ ॥ ਤਤੇਜਾਵਤੁਜੇਇਹਮਾਇਆਸਰਬਵਿਘਨਹੁਕ
 ਮੁਲਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਕੀਪ੍ਰੀਤਿਗ੍ਰੀਸਰਬਪਾਪਹੁਕਾਬੀਜੁਹੈ॥ ਬਹੁੜਇਹਮਾਇਆਕੈ
 ਸੀਹੈ॥ ਜੇਭੁਗਵੇਤਹੁਕੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਕੀਬੈਰਨਹੈ॥ ਅਰੁਜੇਮਹਾਂਰਾਜਤੇਬੇਮੁਖਹੈ
 ਜਿਤਿਨਹੁਕੀਭੀਸਤੁਹੈ॥ ਪਰੁਭੁਗਵੇਤਕੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਕੀਬੈਰਨਇਸਪ੍ਰਕਾਰੁਹੈ॥
 ਜੇਉਨਕੋਆਗੇਆਪਕਉਸੁੰਦਰਕਰਿਦਿਖਾਵਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਛੁਲ
 ਹੁਕਉਪਸਾਰਤੀਹੈ॥ ਇਸੀਕਾਰਵਿਤੇਵਹੁਜਗਿਆਸੀਵੈਰਾਗਅਰੁਇਸਕਉਤਿ
 ਆਗਾਣੇਵਿਖੇਜਤਨਕਰਤੇਹੁਹਤੇਹੈ॥ ਅਰੁਆਪਕਉਬਚਾਇਆਚਾਹਤੇਹੈ॥
 ਬਹੁੜਰੁਗਵੇਤਤੇਬੇਮੁਖਹੁਕੀਸਤੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰੁਹੈ॥ ਜੇਪ੍ਰਬਸੇਉਨਕਉਆਪ
 ਏਉਪਰਗੀਝਾਵਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਜਬਅਧਿਕਪ੍ਰਮਾਦਿਕਰਕੈਮਹਤਹੋਤੇਹੈ॥ ਤਬਉ

ਨਕਾਤਾਤਿਆਗੁਕਰਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਦੁਰਾਰਨਇਸਤੀਕੀਨਿਆਈਗੁਹਿਗੁਹਿ
 ਵਿਖੇਕੁਟਕਤੀਛਿਰਤੀਹੈ। ਅਰੁਅਪੁਣੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਕਉਸਰਬਦਾਹੀਪਤੀਦੁਖਦੇ
 ਤੀਹੈ। ਬਹੁਜਨਬਇਸਕੇਸਾਬਪ੍ਰੀਤਕਰਨੇਹਾਰੇਮਨੁਖਪਰਲੋਕਵਿਖੇਜਾਤੇ।
 । ਤਬਮਹਾਰਜਕੋਕੋਧਕਉਦੇਖਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਜਿਸਬੁਧਵਾਨਨੇਇਸਕੇਲਛਣੁਕ
 ਉਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਸਮਝਕਰਇਸਕਾਤਿਆਗੁਕੀਆਹੈ। ਸੋਇਸਕੇਵਿਘਨਹੁਤੇਦੁ
 ਛੁਟਤਾਹੈ। ਇਸੀਪ੍ਰਗਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਹਮਾਇਆਮਹਾਛਲਰੁਪਹੈ।
 । ਅਰੁਗੁਗਵਿਤਨੇਜੇਸਿਤਜਨਹੁਕਉਸਿਸਾਰਵਿਖੇਕਉਜਿਆਹੈ। ਅਰੁਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇ
 ਸਾਸਤ੍ਰਅਰੁਵਚਨਜੇਉਤਪਤਿਕੀਏਹੈ। ਸੋਤਿਨਹੁਕਾਪ੍ਰੋਜਨਇਹੈ। ਜੇਜੀਵਹੁਕ
 ਉਮਾਇਆਕੀਪ੍ਰੀਤਤੇਵਿਵਰਜਤਕਰਹਿ। ਬਹੁਜਨਇਸਕੇਛਲਅਰੁਵਿਘਨ
 ਪ੍ਰਸਿਧਕਰਦਿਖਾਵਹਿ। ਤਬਇਹਜੀਵਮਾਇਆਤੇਵਿਰਕਤਚਿਹੰਕਉਪ੍ਰਲੇ
 ਕਮਾਰਗਕੇਜਤਨਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਵਹਿ। ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਮਹਾਪੁ
 ਰੁਖਅਪੁਣੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਸਾਬਚਲਾਜਾਤਾਥਾ। ਤਬਮਿਰਤਕਪਸੁਕਉਦੇਖਤਰੁਇ
 ਆ। ਅਰੁਕਹਣੇਲਾਗਾਜੇਮੇਰੁਗਵਿਤਕੀਦੁਹਾਈਕਰਕੈਕਹਤਾਹੈ। ਜੇਸੇਇਹਮਿ
 ਰਤਕਪਸੁਐਸਾਕੂਚੀਲੁਹੈ। ਜੇਇਸਕੀਓਰਕੋਈਦੇਖਤਾਹੀਨਹੀ। ਤੇਸੇਇਹਮਾ
 ਇਆਸਿਤਜਨਹੁਕੇਆਹੈ। ਇਸਤੇਭੀਅਤਿਕੂਚੀਲਹੈ। ਕਾਰੇਤੇਜੇਜਬਰੁਗਵਿਤਕੇ
 ਦਰਬਾਰਵਿਖੇਇਸਮਾਇਆਕੀਕਛੁਕਭੀਵਸੇਖਤਾਹੋਤੀ। ਤਬਮਨੁਖਹੁਕਉਰੇ
 ਚਕਮਾਤੁਭੀਨਮਿਲਤੀ। ਇਸੀਕਾਰਣਤੇਮਹਾਪੁਰਖਜੋਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਸਮਾਇਆਕ
 ਉਧਿਕਾਰੁਹੈ। ਅਰੁਇਸਕੀਜੇਸਰਬਸਮਿਰਹੀਹੈ। ਸੋਤਿਸਕਉਭੀਧਿਕਾਰੁਹੈ। ਪਰ
 ਇਕਵਹੀਪਦਾਰਥਧਿਕਾਰਤੇਰਹਿਤਹੈ। ਜੇਕੇਵਲਭੁਜਨਹੀਕੇਨਮਿਤਮੰਗੀਕਾਰੁਕ
 ਰੀਐ। ਬਹੁਜਨਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਿਸਨੇਮਾਇਆਕਉਅਪੁਣਾਪ੍ਰੀਤਮੁਕੀਆਹੈ।
 ਸੋਪਰਲੋਕਤੇਬੇਮੁਖਹੁਆਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਨੇਪਰਲੋਕਕੋਸੁਖਕਉਪ੍ਰੀਤਮਕੀਆਹੈ।
 ਸੋਮਾਇਆਕੋਭੋਗਹੁਤੇਵਿਰਸਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਚਾਹੀਐ। ਜੇਨਾਸਵਿਤਪਦਾਰਥਹੁਕਾ
 ਤਿਆਗੁਕਰਹੁ। ਅਰੁਸਤਿਸਰੂਪਕੀਪ੍ਰੀਤਿਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਵਹੁ। ਬਹੁਜਨਇ
 ਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਏਕਵਾਰਅਬੂਬਕਰਸਦੀਕਨੇਜਲਮਾਗੀਆਥਾ। ਤਬ
 ਲੋਕਹੁਨੇਉਨਕਉਸਰਬਤਕਾਕਟੇਗਾ। ਆਨਦੀਆ। ਸੋਜਬਪਾਨਕਰਣੇਲਾਗੇਤਬ
 ਐਸਾਰੁਦਨਕਰਤਭੁਏਜੇਉਨਕਉਦੇਖਕਹਿਸਤੁਹੀਲੋਕਰੁਦਨਕਰਣੇਲਾਗੇ। ਅ
 ਰੁਕੋਈਪੁਛਨਸਕੈ। ਜੇਤੁਮਕਿਉਰੋਵਤੇਹੈ। ਬਹੁਜਨਬਮੇਨਕਹੀਤਬਪ੍ਰੀਤਮਹੁਨੇਪੁ

ਛੇ ਅਜੇਤੁ ਮਾਰੇ ਰੁਦ ਨ ਕਾ ਕਾਰਨ ਕਉ ਨ ਬਾ ਅਤ ਬ ਅਬੁ ਬਕਰ ਸਦੀ ਕਨੇ ਕਹਾ ਜੇ
 ਏਕ ਵਾਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਨ ਵਿਖੇ ਬੈਠਾ ਬਾ ਅਰੁ ਹਾ ਬਹੁ ਕਰ ਕੈ ਕਿਸੀ ਕਉ ਹਟਾ
 ਵਤਾ ਬਾ ਪਰੁ ਮੁਣ ਕਉ ਝਿਸਟਿ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਅਗਇਆ ਅਤ ਬ ਮੇ ਪੁ ਛੇ ਅਜੇਤੁ ਮ ਕਿਸ
 ਕਉ ਹਟਾ ਵਤੋ ਬੇ। ਬਹੁ ਕਉ ਨ ਹੁਕਮ ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਬਾਰਿ ਬਾਰ ਮੇਰੇ ਨਿਕਟਿ ਆਵ
 ਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੇ ਉਸ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੀ ਹੈ
 ਅਜੇਤੁ ਮੇਰੇ ਛਲ ਹੁਤੇ ਬਚਿ ਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇਤੁ ਬੁਝੇ ਪੀਛੇ ਹੋਵਾ ਹੋ ਗੇ ਸੋ ਆਪ ਕਉ ਮੇਰੇ
 ਛਲ ਹੁਤੇ ਬਚਾਇ ਨ ਸਾ ਕਹਿ ਗੇ। ਤਾਤੇ ਸਰਬ ਤ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇ ਇਸ ਨੀਮਿਤਤੁ ਰਿ
 ਆਹੇ। ਜੇ ਮਤ ਦੁਖੁ ਮਾਇਆ ਇਹੀ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰਿ ਆਇ ਮਿਲੀ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਮੇ
 ਕਿਆ ਕਰੇ। ਬਹੁ ਕੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਉਂ ਕੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਨਿਘਰਾ ਘਰੁ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਰਧਨਾ ਧਨੁ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੈ ਮੁਰਖ ਹੀ ਇਸ ਕਉ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ
 ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵਿਖੇ ਈਰਖਾ ਵਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੇ ਵਿਦਿਆ ਹੀ ਟਹੇ। ਅਰੁ ਇਸ ਕੋ ਨੀਮਿ
 ਤਤ ਨ ਵਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੇ ਧਰਮ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭਾਤ ਸਮੇ ਉਠ ਕਰ ਮਾਇ
 ਆ ਹੀ ਕੇ ਕਾਰਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਝੁਕੁ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਰੁਗ ਵਿਤ ਤੇ ਬੇ ਮੁਖ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ
 ਧਾਰੀ ਜੀਵ ਵਿਖੇ ਚਾਰ ਲਛਣ ਅਵਸਮੇ ਵਪੁ ਬਲ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਥਮ ਤ ਉਉਸ ਕੀ
 ਚਿਤਾ ਕਦਾ ਚਿਤ ਦੂਰ ਨ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਜਾ ਲਹੁ ਵਿਖੇ ਐਸਾ ਅਸਕਤ ਰਹਤ
 ਹੈ ਜੇ ਕਦਾ ਚਿਤ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਸਰਬ ਦਾ ਅਭਿਪਤਿ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਚ
 ਉਥਾ ਉਸ ਕੀ ਆਸਾ ਕਦਾ ਚਿਤ ਸਿ ਪੂਰਨ ਨ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਵਿਸੀ ਪਰ ਅਬੁ ਹਰੇ ਰਾਸਾਈ
 ਲੇ ਕਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਏਕ ਵਾਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਮੁਣ ਕਉ ਕਹਤਿ ਭੁਇਆ ਜੇਤੁ ਮਾਇਆ
 ਕੀ ਸਿ ਪੂਰਨ ਤਾ ਕਉ ਦੇਖਿ ਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕਰ ਮੁਣ ਕਉ ਕੁਚੀ ਲਠ
 ਉਡਾ ਵਿਖੇ ਲੇ ਗਏ। ਸੇਤ ਹਾ ਪਸੁ ਅਹੁ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਖਹੁ ਕੇ ਅਸਤ ਪੜੇ ਬੇ। ਵਿਸਟਾ
 ਅਰੁ ਪੁਰਾਤਨ ਵਸ ਕੇ ਵਕ ਕੇ ਪੜੇ ਬੇ। ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤਿ ਭੁਏ। ਹੇਰੁ
 ਈਏ ਹੁ ਜੇ ਮਾਨੁ ਖਹੁ ਕੇ ਸੀਸ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੇਤੁ ਮਾਰੀ ਨਿਆਈ ਝਿਸਨਾ ਅਰੁ ਈਰਖਾ
 ਕਰਿ ਪੂਰਵ ਬੇ। ਸੇ ਅਬ ਇਨ ਕੇ ਹਾਤੁ ਪਰਤੁ ਚ ਭੀ ਨ ਰਹੀ। ਅਰੁ ਸੀ ਪ੍ਰਹੀ ਭੁਸਮ
 ਹੋ ਜਾਵਹਿ ਗੇ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਿਜਨ ਜੇ ਮੀਠੇ ਲਾਗਤੇ ਬੇ। ਅਰੁ ਜਤਨ ਕ
 ਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਬੇ। ਸੇ ਅਬ ਸਰੁ ਹੀ ਬਿਸਟਾ ਕਾਰੁ ਪਹੁ ਏ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਅਨੇ ਕਭਾ ਤ ਕੇਵ
 ਸਤੁ ਸਰੁ ਹੀ ਪੁਰਾਤਨ ਹੋ ਕਰਿ ਭਸਮ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਨਿ ਨ ਹੁਏ ਝਿ ਅਹੁ ਅਰੁ ਹਾ ਬੀਅ
 ਉਪਰ ਚੜ੍ਹ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕਰਿ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਫਿਰਤੇ ਬੇ। ਜੇ ਤਿਨ ਕੀ ਗਤੁ ਹੀ ਸੇਖ ਰਹਿ

ਗਏਹੈ। ਜੇਮਾਇਆਕਾਸਿਪੁਰਨਆਇਅੰਤੁਇਹੀਹੈ। ਬਹੁਤਾਇਉਭੀਕਹਾਹੈ
 ਜੇਪਰਲੇਕਵਿਖੇਕੇਤੇਪੁਰਖੁਪਤਪਕਰਨੇਹਾਰੇਭੀਨਰਕਗਾਮੀਹੋਵਹਿਗੇ। ਕਹੈ
 ਤੇਜੇਜਬਮਾਇਆਕੇਪਦਬਹੁਕਉਦੇਖਤੇਥੇ। ਤਬਅਧਿਕਤ੍ਰਿਸਨਾਕਰਕੇਅੰਗੀਕਾ
 ਰਕਰਤੇਥੇ। ਬਹੁਤਾਇਕਵਹਮਹਾਪੁਰਖੁਅਪੁਣੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਕਉਕਹਣੇਲਾਗਾਜੇਮਾ
 ਪੁਕਉਅੰਧਕਰੀਹਾਰਾਪੁਰਖੁਕਉਨਹੈ। ਤਾਤੇਜੇਪੁਰਖੁਮਾਇਆਕੀਤ੍ਰਿਸਨਾਕਰਤਾਹੈ
 ਜੇਮਾਪੁਕਉਅੰਧਕੀਆਚਾਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਪੁਰਖਮਾਇਆਤੇਵਿਰਕਤਹੋਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਆਸਾਤ੍ਰਿਸਨਾਪਟਾਵਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕੋਰਿਦੇਵਿਖੇਰੁਗਵੰਤਅਨਰੁਵਕੀਵਿਦਿ
 ਆਪੁਗਟਾਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਪੜੇਬਿਨਾਹੀਉਸਕੀਬੁਧਿਉਜਲਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਜਬਾਰ
 ਥਕੇਮਾਰਗਕਉਪੁਗਟਦੇਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਹਾਪੁਰਖਨੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਮਾਇ
 ਆਕੇਪਦਰਬਹੁਕਾਸਿਮਰਣਭੀਨਾਕਰਹਾਜੇਮਾਇਆਕੀਜਿਸਵਾਰਤਾਕਰਣੀ
 ਅਜੇਗਹੁਈ। ਤਬਉਸਕੇਸਾਖਪ੍ਰੀਤਕਰਣੀਅਰਉਸਕੀਤਪਤਿਕੇਨੀਮਤਜਤਨਿ
 ਕਰਣਾਕੈਸੇਪੁਮਾਵਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਿਹਤਰਈਸੇਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਮਾਇਆਕ
 ਉਅਪੁਨਾਸੁਆਮੀਨਬਨਾਵਹਾ। ਤਬਤੁਮਕਉਇਹਮਾਇਆਅਪੁਨਾਵਾਸੁਨਾਕਰੇ।
 ਅਰਥਇਹੁਜੇਮਾਇਆਕੇਸਾਥਿਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਿਨਾਕਰਹਾ। ਤਬਇਸਕੇਜੰਜਾਲਵਿਖੇ
 ਬਿਧਮਾਨਨਹੋਵਉ। ਬਹੁਤਾਇਸਪਦਰਬਕਉਸਿਚਉਜੇਜਿਸਕੇਸਿਚਣੇਵਿਖੇਤੁਮਕ
 ਉਕਦਾਚਿਤ੍ਰਹੋਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਹਮਾਇਆਅਰੁਪਰਲੇਕਅੰਸੇ
 ਹੋਜੇਸੇਏਕਪੁਰਖਕੀਆਦੇਇਸਤ੍ਰੀਆਹੋਵਹਿ। ਅਰਥਇਹੁਜੇਜਾਬਿਏਕਪ੍ਰਸਿਨ
 ਹੋਤੀਹੈਤਬਦੂਸਰੀਦੁਖਤੋਹੋਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਜਬਇਹਪੁਰਖੁਮਾਇਆਵਿਖੇਸਾਵਧਾ
 ਨਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਪੁਲੇਕਤੇਥੇਮੁਖਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਪਰਲੇਕਮਾਰਗਵਿਖੇਸਾਵਧਾ
 ਨਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਮਾਇਆਸਾਥਿਵਿਰੁਥਕਰਤਾਹੈ। ਬਹੁਤਾਮਿਹਤਰਈ
 ਸੇਨੇਅਪੁਣੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਕਉਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੰਤੁਮਾਰੇਦੇਖਤੇਹੀਇਸਮਾਇਆਕ
 ਉਧਰਤੀਪਰਗਾਰਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਤੁਮਭੀਇਸਕਉਅੰਗੀਕਾਰੁਨਕਰਹਾ। ਕਹੈਤੇਜੇਪ੍ਰਬ
 ਮੇਤਉਇਹਮਾਇਆਅੰਸੀਮਲੀਨੁਹੋਜੇਸਰਬਪਾਪਇਸਕੀਪ੍ਰੀਤਕਰਹੋਤੇਹੈ। ਬਹੁਤਾ
 ਜਬਲਗੁਇਸਕਾਤਿਅਗਨਕਰੀਏ। ਤਬਲਗਪਰਲੇਕਕੇਸੁਖਕਉਪਾਇਨਹੀਸ
 ਕੀਤਾ। ਤਾਤੇਇਸਮਾਇਆਕੀਪ੍ਰੀਤਤੇਬਾਹਨਨਿਕਸਉ। ਅਰੁਇਸਕੇਕਾਰਜਹੁਕੀ
 ਸਿਪੁਰਨਤਾਵਿਖੇਫਿੜਨਹੋਵਉ। ਬਹੁਤਾਅੰਸੇਜਾਣਹੋਜੇਸਰਬਪਾਪਹੁਕਮੂਲਮਾਇਆਕੀ
 ਪ੍ਰੀਤਹੈ। ਅਰੁਸਰਬਭੋਗਹੁਕਾਣਲੁਸੇਗਅਰੁਦੁਖਹੈ। ਬਹੁਤਾਜੇਸੇਜਲੁਅਰੁਅਗਨਿ

ਕਾਮਲਾਪੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਤੇਸੇਹੀਭੁਗਵਿਤਅਰੁਮਾਇਆਕੀਪ੍ਰੀਤਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਏਕਠੀ
 ਨਹੀਹੋਤੀ। ਇਸੀਕਾਰਵਿਤੇਸਿੰਤਜਨਿਮਾਇਆਤੇਵਿਰਕਤਹੂਏਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕ
 ਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਾਦਿਨਵਿਖੇਬਹੁਤਮੇਘਅਰੁਬਿਜਲੀਕਾਰਮਤਕਾਰਹੋਤੁਭੁਇਆ।
 ਤਬਮਿਹਤਰਈਸਾਮੇਘਕੀਰਖਿਆਕੇਨਮਿਤਅਸਥਾਨਕਉਛੁਟੇਲਾਗਾ। ਤਹਾਇਕ
 ਤਿਬੁਕਉਦੇਖਤੁਭੁਇਆ। ਪਰਜਬਤਿਬੁਵਿਖੇਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੂਆਤਬਉਹਾਇਕਸਿੰਦ
 ਰਇਸਤੀਦੇਖੀ। ਬਹੁਤਉਹਉਚਿਕਿਸਕਰਪਹਾੜਕੀਕੰਦਰਾਵਿਖੇਗਇਆ। ਤਬਆਗੇ
 ਇਕਸਿੰਘਬੈਰਾਹੁਆਏ। ਖਿਆ। ਤਬਭੁਗਵਿਤਕੇਆਗੇਅਰਦਾਸੁਕਰਤੁਭੁਇਆ। ਜੇਹੇਮ
 ਹਾਰਜੇਤੇਨੇਸਰੁਕਿਸੀਕਉਬਿਸਮਕਾਅਸਥਾਨਈਆਹੈ। ਅਰੁਕੇਵਲਮੇਰਹੀਅਸਥਾਨ
 ਕੋਈਨਹੀ। ਤਬਅਕਾਸਬਾਣੀਹੂਈਜੇਮੇਨੇਤੁਕਉਕੁਸਿਗਤੇਬਚਇਰਖਿਆਹੈ। ਤਾਤੇਤੇ
 ਰੇਬਿਸਮਕਾਅਸਥਾਨਮੇਰੀਵਇਆਹੈ। ਬਹੁਤਇਸੀਪਰਇਕਅਵਰਵਾਰਤਾਹੈ। ਜਿਜਬ
 ਮਿਹਤਰਸੁਲੇਮਾਨਕਾਅਧਿਕਈਸੁਰਜਹੂਆ। ਅਰੁਸਰੁਹੀਪਸੁਪੰਛੀਅਰੁਮਾਨੁਖਦੇਵ
 ਤਿਪਰੀਆਉਸਕੀਆਗਿਆਨਣੇਲਾਗੇ। ਤਬਕਿਸੀਤਪਸੀਨਿਸੁਲੇਮਾਨਕਉਕਹਾ। ਜੇ
 ਤੁਮਕਉਭੁਗਵਿਤਨੇਬਹੁਈਸੁਰਜਤੇਏਕਵਾਰਭੁਗਵਿਤਕਾਨਾਮੁਲੇਣਵਸੇਖਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੇਮ
 ਹਾਰਜਕੇਨਾਮਕਉਚਾਰੁਅਸਥਿਰੁਬੋਹੈਗਾ। ਅਰੁਮੇਰਾਈਸੁਰਜਸਰੁਹੀਨਸਟਹੋਜਾਵੇਗਾ।
 ਬਹੁਤਏਕਅਵਰਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਮਿਹਤਰਨੂਹਕੀਆਰਬਲਾਸਹੀਸੁਬਰਖਪ੍ਰਜਿਤਹੂਈ
 ਹੈ। ਸਿਜਬਪਰਲੋਕਵਿਖੇਗਇਆਤਬਦੇਵਤਿਅਹੁਨੇਪੁਛਿਆ। ਜੇਤੇਨੇਏਤੀਆਰਬ
 ਲਾਵਿਖੇਸਿਸਾਰਕਉਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਦੇਖਿਆਹੈ। ਤਬਮੇਹਤਰਨੂਹਨੇਕਹਾ। ਜੇਸੇਸਰਾਇਕੇ
 ਏਕਦਰਵਾਜੇਵਿਖੇਅੰਤਰਚਲਾਜਾਈਐ। ਅਰੁਵੂਸਰੇਦਰਵਾਜੇਤੇਬਾਧਜਨਿਕਸੀਐ
 ਮੇਮੇਨੇਏਤੀਆਰਬਲਾਵਿਖੇਜਗਤਕਾਜੀਵਣਾਐਸੇਹੀਦੇਖਿਆਹੈ। ਬਹੁਤਮਿਹਤਰ
 ਈਸੇਸਿਉਲੋਕਹੁਨੇਪੁਛਿਆ। ਜੇਜਿਸਕਰਕੇਹਮਭੁਗਵਿਤਕੇਪ੍ਰੀਤਮਹੋਵਹਿਸੇਵਹੁ
 ਲੰਛਣਕਉਨਹੈ। ਤਬਮਿਹਤਰਈਸੇਨੇਕਹਾ। ਜੇਜਬਤੁਮਮਾਇਆਕੇਪ੍ਰੀਤਮਨਹੋਵਹੁ
 ਤਬਸੁਰੁਵਕਹੀਭੁਗਵਿਤਕੇਪ੍ਰੀਤਮਹੋਵਹੁਗੇ। ਸੋਮਾਇਆਕੀਨਖੇਧਵਿਖੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇ
 ਐਸੇਹੀਵਚਨਬਹੁਤਕਰੇਹੈ। ਜੇਸੇਅਲੀਸਾਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਿਸਪੁਰੁਖਨੇਇਨਹੁ
 ਖਸਵਰੁਦਹੁਕਉਜਾਇਆਹੈ। ਸੋਸੁਰੁਵਕਹੀਨਰਕਹੁਤੇਮੁਕਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਪਰਮਸੁ
 ਖਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇਤਉਜਿਸਨੇਭੁਗਵਿਤਕਉਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪਛਾਇਆਹੈ। ਸੋਨਿ
 ਰਸਿਦੇਹਉਸਕੇਭੁਜਨਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨੁਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਨੇਅਪੁਣੇਮਾਨਕਉਛੁਟਲਰੁ
 ਪਜਾਇਆਹੈ। ਸੋਨਿਰਸਿਦੇਹਮਨਸਾਧਵਿਰੁਪਹੀਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਸਕੀਆਗਿਆ

ਨਹੀਮਾਨਤਾ। ਬਹੁਤ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਰਬ ਵਸਤ ਇਹ ਹੈ। ਤਬ
ਵਹੁ ਸਾਰੇ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸਨੇ ਫੂਠ ਕਉ ਫੂਠੀ ਪਛਾਣਿ
ਆਹੇ ਸੋ ਸਹਜੇ ਹੀ ਉਸ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਿਸਨੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਆਦਿ ਅੰਤ
ਕਉ ਭੁਲੀ ਭੁੰਤਿ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਇਸ ਕੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕਉ ਵਿਰਸ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਅ
ਰੁ ਵਿਰਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸਨੇ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਸੋ ਸਰਬ ਦਾ ਪ
ਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਕੇ ਜਤਨ ਵਿਖੇ ਹੀ ਇਸ ਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਬੁਧਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ।
ਜੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਪਦਾਰਥ ਭੁਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਭੁਤ ਅਗੇ ਭੀ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੂਆ ਥਾ। ਅਰੁ ਭੁਤ ਪੀਛੇ ਭੀ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਤੇ ਨਿਸਚੇ ਜਾਣਤੈ ਜੇ
ਐਸੇ ਪਦਾਰਥ ਪਰ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕਉ ਕਰਿ ਹੂਜੀਐ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਵਿਖੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆ
ਦਿਕਤੇ ਅਧਿਕਤੇ ਤਉ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਹੀ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਤਤੇ ਤੂੰ ਇਸ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕੇ ਨੀਮਤ ਅਪ
ਣਾ ਨਾਸੁ ਕਿਉ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭੁਤ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸ
ਰਬ ਭੋਗ ਹਤੇ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖਿ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੁਆਰੁ ਖੁਲੈਗਾ। ਸੋ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ
ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਦੁਖੀ ਪੂਜੀ ਵਾਸਨਾ ਅਰੁ ਤਿਸਨਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਲਾਭੁ ਇਸ ਕਾ ਕੁਭੀ ਨਰ ਕਹੈ। ਬ
ਹੁਤ ਇਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕਉ ਕਿਸੀ ਜਗਿਆਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਾਇਆ ਕੀ ਅਭਿਲਾ
ਖਾ ਵਰਨ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਤਤੇ ਮੇਰੇ ਵਨ ਉਪਾਉ ਕਰੇ। ਤਬ ਵਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਤਿ ਭੁਇ ਆਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ
ਤਉ ਮਾਇਆ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਪਰੇ ਮਸਹਤ ਕਰੁ। ਬਹੁਤ ਜਿਸਨੇ ਅਰਥਿ ਉਸ ਕਉ ਖਰਚ ਕਰਿ।
ਤਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਸਟਿ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੋ ਇਹ ਉਪਾਉ ਉਨ
ਹੁਨੇ ਇਸ ਨੀਮਤ ਕਹਾ ਥਾ। ਸਿਧਰ ਮਕੀਉ ਪਾਰਜਨਾ ਅਰੁ ਸੁਭਾਵ ਅਰਥ ਖਰਚਣੇ ਕਰਿ ਕੇ
ਸਹਜੇ ਹੀ ਵਿਰਕਤ ਚਿਤੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਫੁਜੇ ਲਾਸ ਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਬਾਮਾ
ਟੀ ਕਾ ਬਾਸਨਾ ਸਥਿਰ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਸੁਰਨ ਕਾ ਬਾਸਨਾ ਖੀਣ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਬੁਧਵਾਨ ਕ
ਉਚਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਾਟੀ ਕੇ ਅਸਥਿਰ ਬਾਸਨ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਨਾਜ ਹੋਵੇ ਹਾਰੇ
ਸੁਰਨ ਕਉ ਤਿਆਗ ਦੇਵੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਮਾਇਆ ਤਉ ਮਾਟੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਖਿਣ
ਖਿਣ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਉ ਪਾਵਤੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਸੁਰਨ ਵਤ ਨਿਰਮਲ ਹੈ।
ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਹੈ। ਤਤੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਕਿਉ ਕਰ ਪਰਵਾਣ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਕੇ
ਸੁਖ ਤਿਆਗ ਦੀ ਜੀਐ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਭੋਗ ਹੁਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੀਐ ਸੋ ਇਹ ਬਡੀ
ਖੂਬ ਖਰਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੇ ਫੁਲ ਤੇ ਭੁੰਕ
ਰਹਾ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮਾਇਆ ਸਥਿ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨ ਹਾਰਿ ਅਹੁ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ

ਹਰਿਗੋ। ਜੋ ਜਿਸਮਾਇਆ ਕੇ ਭੋਗੁ ਕਉ ਰੁਗਵੰਤ ਨੇ ਨਿਦਕ ਹਾਹੈ। ਜੋ ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਉਸਹੀ
 ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮਹੈ। ਇ ਬਨਮਾਸ ਉਦਸਾਂ ਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਸਿਸਾਹ ਵਿਖੇ ਸਭ ਹੀ ਮਾਨੁਖ
 ਪਰਦੇ ਸੀਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਤੀਕ ਢੁਮਾਇਆ ਕੀ ਸਮਗੀ ਹੋ ਸੋ ਬਿਗਾਨੀ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਪਰਦੇ ਸੀ ਕਉ ਅ
 ਵਸਮੇ ਵਡਲ ਵਾਹਿ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਸਭ ਹੀ ਸਮਿਗੀ ਵੀਹ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਵੈਗੀ। ਬਹੁਤ ਲੁਕ
 ਮਾਨਸਾਈ ਲੋਕ ਨੇ ਅਪੁਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਕਹਾਹੈ। ਜੋ ਜਬ ਭੂਮਾਇਆ ਕੇ ਸੁਖ ਕਉ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਪ
 ਰ ਲੋਕ ਕੋ ਸੁਖ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹਿਗਾ। ਤਬ ਲੋਕ ਅਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖੁ ਸੁਹੀ ਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਜਬ ਮਾਇਆ ਕੇ ਨਮਿਤ ਪਰ ਲੋਕ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਹਿਗਾ। ਤਬ
 ਦੇ ਨਹੁ ਲੋਕ ਹੁ ਵਿਖੇ ਤੇਰੀ ਹਾਨ ਹੋਵੈਗੀ। ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਫੁਲੈ ਲਜਾਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾਹੈ।
 ਜੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਪ ਤੇ ਰਹਿ ਮੁਝ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿ। ਅਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿ
 ਖੋ ਕਛੁ ਉਨ ਕਾ ਰੂਠੀ ਨਾ ਦੇਣਾ ਪੜੈ। ਤਉ ਭੀ ਮੁਝ ਕਉ ਅਸਥੂ ਲੋਗ ਹੁ ਤੇ ਲਜਾ ਅਵਤੀਹੈ
 । ਜੈ ਸੇ ਤੁਮ ਮਿਰਤ ਕਪਸੂ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਲਜਾ ਮਾਨ ਹੋਤੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਹਸਨ ਬਸਰੀ ਨੇ ਉਮਰ
 ਅਬ ਦਿਲ ਅਜੀਜ ਕੀ ਓਰ ਪਾਤੀ ਲਿਖੀ ਥੀ। ਜੋ ਅੰਤ ਕਾਲ ਕੇ ਦਿਨ ਕਉ ਮਾਇਆ ਦੇਖਾ
 ਕਾਹੇ ਤੋ ਜੋ ਜਿਸ ਕੇ ਮਸਤ ਕਪਰਿ ਮਰਣਾ ਲਿਖਿ ਅਹੈ ਸੋ ਅਵਸਮੇ ਵਾਵੈਗਾ। ਬਹੁਤ ਉਮਰ
 ਅਬ ਦਿਲ ਅਜੀਜ ਨੇ ਲਿਖਿ ਅਹੈ। ਜੋ ਹਮ ਕਉ ਤਉ ਸਰਬ ਦਾ ਅੰਤ ਕਾਲ ਕਾ ਦਿਨ ਹੀ ਦਿਸ
 ਏ। ਆਵਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਸਿਸਾਰੁ ਅਨਹੂ ਅਕੀਰਾ ਸਤਾਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ ਸਿਤ ਜਨ
 ਹੁ ਨੇ ਕਹਾਹੈ। ਜੋ ਇਹੁ ਮਾਨਖ ਮਰਦੇ ਕਉ ਭੀ ਸਾਚੁ ਜਾਣਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾਹੈ।
 ਜੋ ਇਹੁ ਭੀ ਬੜਾ ਅਸਚਰਜ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖ ਨਰ ਕਉ ਸਾਚੁ ਜਾਣੁ ਕਰਿ ਹਸਣੇ ਲਾਗ
 ਤਾਹੈ। ਜੋ ਇਹੁ ਭੀ ਬੜਾ ਅਸਚਰਜ ਹੋ। ਜੋ ਇਹੁ ਮਾਨਖ ਮਾਇਆ ਕੀ ਸਮਿਗੀ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕ
 ਉਸਦਾ ਹੀ ਦੇਖਦਾਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਉ ਅਸਥਿਰ ਜਾਣ ਕਰਿ ਬਿਧਮਾਨ ਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਤ ਜੇ ਪੁ
 ਰਖੁ ਰੁਗਵੰਤ ਕਉ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਨੇ ਹਾਜਨ ਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜੀਵ ਕਾ ਕੀ ਚਿਤ ਵਨਾਵਿ ਪ੍ਰਤਿ
 ਤਾਵਾਂ ਨਹੋਤਾਹੈ। ਜੋ ਇਹੁ ਭੀ ਬੜਾ ਅਸਚਰਜ ਹੋ। ਅੰਧੇ ਹੀ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾਹੈ
 । ਜੋ ਇਸ ਸਿਸਾਹ ਵਿਖੇ ਅੰਧੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਪਦਾਰਥੁ ਕੋ ਈਨ ਹੀ। ਜਿਸ ਕਰ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂ ਜੀ
 ਅੰਧੇ ਅਰੁ ਪੀਛੈ ਸੋ ਕਨ ਆਵੈ। ਤਾ ਤ ਪਰਜ ਇਹੁ ਜੇ ਦੁਖੁ ਤੇ ਰਹਿਤ ਨਿਰਮਲ ਸੁਖੁ ਇਸਮਾਇ
 ਆਵਿ ਖੇਨ ਹੀ ਹੂ ਆਉਤ ਪਤਿ। ਇਸ ਪਰ ਹਸਨ ਬਸਰੀ ਨੇ ਕਹਾਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਮਾਨਖ ਕਉ ਅੰ
 ਤ ਕਾਲ ਕੇ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਤੇਨ ਪਾਸ ਚਾਤਾ ਪੁ ਅਵਸਮੇ ਵਹੋਤੈ। ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਹੁ ਜੋ ਜਿਸੁ ਮਾਇਆ
 ਕਉ ਜਤਨ ਕਰਿ ਸਿਰਿਆ ਥਾਤਿ ਸਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਭੋਗੁ ਨ ਲੀਆ। ਬਹੁਤ ਦੂਸਰਾ ਇਹੁ ਜੋ
 ਮਨ ਕੇ ਮਨੋਰਥ ਸਭ ਹੀ ਪੂਰਨ ਨਹੁਏ। ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਪਸਚਾਤਾ ਪੁਇ ਹੋਤਾਹੈ। ਜੋ ਪਰ ਲੋਕ

ਮਾਰਗ ਕਾ ਤੇਜਾਨ ਬਨਾਇ ਲੀਆ ॥ ਇਸੀ ਪਰ ਇਬਰਾਹੀਮ ਅਧਮਨੇ ਕਿਸੀ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਬਾ ॥
 ਭੂਜੇ ਸੁਪਨੇ ਪੇਸੇ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਰਾਖਤ ਹੈ ॥ ਕੇਜਗਤ ਕੀ ਮੁਹਰ ਕਉ ਵਸੇਖ ਜਾਨਤ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ
 ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਜਾਗਤ ਕੀ ਮੁਹਰ ਕਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਰਾਖਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਇਬਰਾਹੀਮ
 ਕਹਤਿ ਰੁਇਆ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਭੂਰੁ ਕਹਤ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਇਹ ਮਾਇਆ ਸੁਪਨੇ ਕਾ ਪੇਸਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖੁ ਜਾਗਤ ਕੀ ਮੁਹਰ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਹੀ ਕੇ ਸਾਥ ਤੇਰੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ॥ ਤਾਂ
 ਤੇ ਤੂੰ ਭੂਰੁ ਬੋਲਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜ
 ਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਬੁਧਵਾਨ ਪੁਰਖੁ ਵਹੀ ਹੈ ਜਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਤਿਆਗੇ ਹੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਿਆਗੁ
 ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰੇ ਆਗੇ ਹੀ ਮਿਰਤ ਕਰੇ ਇਹ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਬਹੁੜ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਜਗਾਵਣੇ ਤੇ ਅ
 ਗੇ ਹੀ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕੇ ਤੇਜਾਨਾ ਇਲੇਵੇ ॥ ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਮਾਇਆ
 ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਹੀ ਰੁਗਵੰਤ ਤੇ ਅਚੇਤ ਕਰ ਰੂ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕੀ ਮ
 ਲੀਨਤਾ ॥ ਕਿਆ ਵਰਨ ਨ ਕਰੀਐ ॥ ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪੁਰਖ ਮਾਇ
 ਆ ਕੇ ਰੋਗਾਹੁ ਕਰਿ ਤਿ ਪਤਿ ਤੂ ਆਚਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਫਿਸਟਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇਸੇ ਕੇ ਟੀਲ
 ਕਰੀ ਆਰਾਧ ਕਰਿ ਅਗਨਿ ਕਉ ਬੁਝਾਇ ਆਚਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਮੁਰਖ ਕਹੀ ਤਾ ਹੈ ॥
 ਤੇ ਸੇਹੀ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਸਿਤੁ ਸਟ ਹੋਵਣਾ ਅਸਿਰੁ ਦੁਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰ ਅਲੀ ਸਾਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕ
 ਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਅਸਥੁ ਲੋਗਾਹੁ ਕਾ ਸਾਰੁ ਇਹ ਖਸਟੁ ਲੋਗਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਹਰ
 ਣਾ ਚੁਪਾਣਾ ਅਰੁ ਘੋੜਿ ਅਹੁ ਪਰ ਚੜਨਾ ॥ ਬਹੁੜ ਇਸ ਤੀਆ ਦਿਕੁ ਸਾਥਿ ਮਿਲਣਾ
 ॥ ਸੇ ਇਹ ਖਸਟੁ ਲੋਗਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਹਾਮਲੀਨ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਰਸਹੁ ਤੇ ਸੇਸਟਿ ਮਾਖੀ ਹੈ ॥
 ਸੇ ਮਾਖੀ ਅਤੁ ਕੀ ਖੁਕਤ ਉਤ ਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਸਰਬ ਤਹੁ ਵਿਖੇ ਜਲ ਵਸੇਖ ਹੈ ਸੇ ਸਭਾ ਕਿਸੀ
 ਕਉ ਏਕ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਪਹਿਰਣਾ ਪੰਟਕਾ ਅਤਿ ਕੋਮਲ ਹੈ ਸੇ ਵਹੁ ਭੀ
 ਕੀ ਵਹੁ ਕੀ ਲਾਗੇ ਉਪਜਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਸੁਰੀਯਹੁ ਤੇ ਉਤੁ ਮਕਸਤੂਰੀ ਹੈ ਸੇ ਮਿਰਗ
 ਹੁਕਾਹੁ ਪਰ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਇਸ ਤੀਆ ਦਿਕੁ ਲੋਗਾ ਤਉ ਪ੍ਰਸਿਧ ਮਲੀਨ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਘੋੜਿ ਅਹੁ ਪ
 ਰ ਚੜਨਾ ਅੇਸੇ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਅੰਗਾਹੁ ਕਉ ਚੀਰ ਕੇ ਇਸ ਬਿਤ ਕਰੀਐ ॥ ਬਹੁੜ ਉਮਰ ਅਬਾ ਵਿ
 ਲਾ ਅਜੀਜ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਹੇ ਮਾਨੁਖ ਹੁਤੁ ਮਕਉ ਰੁਗਵੰਤ ਨੇ ਪਰਮ ਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੇ
 ਨਾਮਿ ਤਉ ਤਪਤਿ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੀ ਤੁਮ ਕਉ ਫਿਜ਼ਨ ਹੀ ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ
 ਮਨ ਮੁਖ ਹੈ ॥ ਅਬ ਵਾਜਬ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੀ ਰਾਖਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਚੇਤ ਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਨਿਰੂਹ ਰਹੈ
 ॥ ਤਉ ਭੀ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਮੁਰਖ ਹੈ ॥ + + + ॥ ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਣਾ ਅਰਬ ਮਾਇਆ
 ਕੀ ਮਲੀਨਤਾ ॥ ॥ ॥ ਤਾਂ ਤੇਜਾਨੁ ਤੂੰ ਜੇ ਇਸੀ ਪਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ

ਇਹਮਾਇਆਮਹਾਨਿਦੇਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਰੀਸਰਬਸਮਿਗੀਭੀਨਿਦੇਹੈ॥ ਪਰਵਹੀਪਦਰ
 ਬਨਿਦਨਹੀਜੋਗਵੇਤਕੇਵਲਹੀਜੇਨਮਿਤਮੰਗੀਕਾਰੁਕਰੀਐ॥ ਤਾਤੇਇਸਰੇਦਕ
 ਉਅਵਸਮੇਵਪਛਾਇਆਗੀਤਾਹੈ॥ ਜੋਇਸਮਾਇਆਵਿਖੇਨਿਦਕਿਆਹੈ॥
 ॥ ਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਜੇਸਰੁਹੀਪਦਾਰਬਤੀਨਪਰਕਾਰਕੇਹੈ॥ ਸੇਏਕਤਉਕੇਵਲ
 ਮਾਇਆਰੂਪਹੈ॥ ਜੋਸੇਪਾਪਅਰੁਰੇਗਾ॥ ਅਰਬੁਇਹੁਜੇਜਬਲਗਾਇਹੁਪੁਰਖੁ
 ਇਨਕਾਤਿਆਗਨਕਰੇਤਬਲਗਾਨਿਰਮਲਕਦਾਚਿਤਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇ
 ਅਚੇਤਤਾਕਰਿਅਰੁਪ੍ਰਮਾਦਤਾਕਰਕਾਰਵੁਇਫੀਆਇਕਰੇਗਾਅਰੁਤਮੋਗੁਈ
 ਕਰਮੁਹੈ॥ ਬਹੁਤੁਇਕਾਐਸੇਪਦਾਰਬਹੈਜੇਏਖਣੇਮਾਤਰੁਗਵੇਤਕੇਨਮਿਤਕਾਸਤੇਹੈ॥
 ਅਰੁਸਹਕਾਮਤਾਕਰਕੇਵਹੁਰੀਮਾਇਆਰੂਪਕਹੀਤੇਹੈ॥ ਜੋਸੇਜਾਪਅਰੁਤਾਪਅਰੁਰੇ
 ਗਹੁਕਾਤਿਆਗਾਣਾ॥ ਜੋਇਹੁਤੀਨੇਪਦਾਰਬਪਰਲੇਕਾਵਿਖੇਭੀਸੁਖੁਦੇਣਹਾਰੇਹੈ॥ ਪ
 ਰੁਜਬਇਸਪੁਰਖਕੀਮਨਸਾਨਿਹਕਾਮਹੋਵੈ॥ ਅਰੁਜਬਰਿਦੇਵਿਖੇਮਨਆਇਕਹੁ
 ਕਾਪਰੇਜਨਹੋਵੈ॥ ਤਬਇਹੁਕ੍ਰਿਆਅਸਬੁਲਭੇਗਹੁਤੇਭੀਨਿਦੇਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਕਪਟਾ
 ਰੁਜੇਪਾਖੰਡਾਇਸਹੀਕਾਨਾਮੁਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਬਹੁਤੁਤੀਸਰਾਪ੍ਰਕਾਰੁਇਹੁਹੈਜੇਏਖਣੇਵਿ
 ਖੇਮਨਕਾਰੇਗਭਾਸਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਅੰਤਰਤੇਪਰਮਾਰਬਕਾਪਰੇਜਨਹੋਤਾਹੈ॥ ਸੇ
 ਮੇਸੇਪਦਾਰਬਹੁਕਉਨਿਦਨਹੀਕਹੀਤਾ॥ ਜੋਸੇਸਰੀਰਕੇਨਿਰਬਾਹਮਾਤ੍ਰਮਹਾਰੁ
 ਕਰਣਾ॥ ਅਬਵਾਸੁਪਜੀਵਕਾਰਿਤਪਤਿਕਰਣੀ॥ ਜੋਮਨਸਾਕੀਨਿਹਕਾਮਤਾਕ
 ਰਿਕੇਇਹਸਰੁਹੀਕਰਮਨਿਰਮਲਹੋਜਾਤੇਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਹੈ॥
 ਜੇਪੁਰਖੁਅਪੁਣੇਰੇਗਕੇਨਮਿਤਪਨਕਉਸਿਰਤਾਹੈ॥ ਸੇਪਰਲੇਕਾਵਿਖੇਆਪਣੇ
 ਉਪਰਿਭੁਗਵੇਤਕਉਕ੍ਰੋਧਵਨਦੇਖੇਗਾ॥ ਪਰੁਸਰੁਇਸਨਮਿਤਵਿਵਹਾਰੁਕਰੇ
 ਜੇਇਤਨੇਉਦਮਕਰਿਕੇਲੇਕਉਤੇਬੇਮੁਹਤਾਜੋਵਉਗਾ॥ ਅਰੁਅਚਿਤਹੋਕਰਿਰੁ
 ਜਨਵਿਖੇਸਾਵਪਨਹੋਵਉਗਾ॥ ਤਬਪਰਲੇਕਾਵਿਖੇਉਸਕਾਮਸਤਕਪੁਰਣ
 ਮਾਸੀਕੋਚੰਦ੍ਰਮਾਵਤਉਜਲਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਜੇਵਾਸਨਾਰੇਗਹੁਕਾਨਾਮੁ
 ਮਾਇਆਹੈ॥ ਜਿਸਦਿਖੇਪਰਲੇਕਮਾਰਗਕਾਸਨਬੰਧਕਛੁਨਹੋਵੈ॥ ਪਰੁਜਿਤ
 ਕ੍ਰਿਆਵਿਖੇਪਰਮਾਰਬਕੀਮਨਸਾਹੋਵੈ॥ ਤਬਉਸਕਉਮਾਇਆਮਾਤ੍ਰਨਹੀਕਹੀ
 ਤਾ॥ ਜੋਸੇਤੀਰਬਜਾਤੀਤੀਰਬਹੁਕੇਮਾਰਗਟਿਖਪਾਸੁਅਰੁਜਲੁਕਰਉਨਕੀ
 ਖਬਰਲੇਤਾਹੈ॥ ਤਉਭੀਉਸਕੀਇਹਕ੍ਰਿਆਤੀਰਬਜਾਤਾਕੇਨਮਿਤਹੋਤੀਹੈ॥
 ਇਸੀਪਰਸਾਈਨੇਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੋਮਨਕੀਵਾਸਨਾਕਾਨਾਮੁਮਾਇਆਹੀਹੈ॥ ਤਾ

ਤੇਜੇ ਪੁਰਖ ਵਾਸਨੇ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੁਆ ਹੈ ਸੇ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਕਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ
 ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਆ ਜੇ ਸਰਬ ਸਮਗੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਕਹੀ ਹੈ। ਸੇ ਇਕ ਤਉ ਅਤਾ ਰੁਖ
 ਰੁਵਸਤ ਅਰੁ ਇਸ ਬਾਨ ਹੈ। ਸੇ ਸਗੀਰ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਉ ਕਰ ਦੇ ਜੇ ਗੁਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇ
 ਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮਨ ਸਾਨਿ ਕਰਾ ਮੁਹੈ ਵੈਤ ਬਾਇਤ ਨੀ ਸਮਿ ਰੀ ਕਰ ਬੰਧ ਮਾਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ
 ਅਰੁ ਦੁਸਰੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਵਿਕਰੇ ਗੇ ਹੈ। ਸੇ ਇਨ ਹੁਕਾਰ ਕੇ ਕਦਾ ਚਿਤ
 ਬਿਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਕੇ ਸਾਥ ਬੁਝੀ ਇਨ ਕਾ ਸਨ ਬੰਧ ਕਛੁ ਨਹੀ
 । ਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਪ੍ਰਾਣੁ ਕੀ ਰਖਿਅ ਕੇ ਨ ਮਿਤੁ ਸਮਿ ਰੀ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕੀ
 ਆਹੈ। ਸੇ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਮਨੁ ਖਇੰਦ੍ਰੀਆ ਵਿਕਰੇ ਗਹੁ ਵਿ
 ਖੇ ਪਸਰਿ ਆਹੈ। ਸੇ ਪਰਮ ਨਰਕ ਹੁਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਬਹੁ ਜਤਿ ਸਰਾ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸਗੀਰ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਮਾਤ੍ਰ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਵਿਕਰੇ ਗਹੁ ਕੇ ਸਧਰਾ ਵ
 ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਰਹੈ। ਸੇ ਵੀਹਾਰ ਕੀ ਸੁਖ ਮਾਝਿ ਸਟਿਕ ਰਿਦੇ ਖਸਕੀਤਾ ਹੈ। ਅੰਨ
 ਥਾਨ ਹੀ ਜਾਇ ਆਜਾਤਾ। ਪਰ ਉਸ ਕਾਰੇ ਖਣਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਇ
 ਸ ਕਉ ਅਤਿਤ ਕ ਅਪੇਛਾ ਨਹੈ ਵੈ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਮੇਸੇ ਜਾਣੇ
 ਜੇ ਇਹਿ ਪਦਾਰਥ ਮੁਕਤਿ ਅਵਸਮੇ ਵਚਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰ ਲੇਵੈ
 । ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਰੂਰੁ ਕਾ ਅਪਕਾਰ ਕਰ ਲੇਵੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪਰਲੋ
 ਕ ਕੇ ਰੂਰੁ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਗਿ ਆਜੀ ਜਨ ਹੁਕੇ ਅਪੁਣੇ
 ਸਗੀਰ ਕਉ ਜਤਨ ਵਿਖੇ ਰਖਿ ਆਹੈ। ਅਰੁ ਅਸਭੁਲ ਸਮਿ ਰੀ ਕਉ ਅਲਪ ਹੀ ਅੰ
 ਗੀ ਕਾਰ ਕੀ ਆਹੈ। ਤਬ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੁਏ ਹੈ। ਪਰ ਸਰਬ ਵੈਰਾਗੀ ਅ
 ਰੁ ਕਾ ਮੁਖੀ ਆਵੈ ਸਕਰਣੀ ਹੁਆ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਆਪ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਕੀ ਆਥਾ। ਜੇ ਸਰੁ ਹੀ ਲੋਕ ਉਸ ਕਉ ਬਾਵਰਾ ਜਾਨ ਤੇ ਬੋ। ਪਰੁ
 ਤਸਮੇਨ ਗਰਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਸ ਜਾਤਾ ਥਾ। ਅਰੁ ਪਹਿਰਾ ਤਕੇ ਵਿਤੀਤ ਹੁਏ ਨਗਰ
 ਵਿਖੇ ਬਹੁ ਜਾ ਵਤਾ ਥਾ। ਬੇਰ ਅਰੁ ਖਜੂਰ ਹੁਕੇ ਫਲ ਜੇ ਸੁਰਾ ਵਕਹੀ ਗਿਜ ਪਸ਼ਤੇ ਬੇ
 । ਸੇ ਤਿਨ ਕਉ ਚੁਣ ਕਰਿ ਅਹਾਰੁ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਅਰੁ ਕਛੁ ਰੁਗ ਵਿਤ ਅਰਥ ਦੇਤਾ ਥਾ
 । ਬਹੁ ਜਗਲੀ ਅਹੁ ਕੇ ਚੀਥ ਰੂਰੁ ਟਕਰਿ ਪੋਤਾ ਥਾ। ਅਰੁ ਉਨ ਹੀ ਕੀ ਗੋਦ ਤੀ ਬਾਇ
 ਕਰਿ ਉਪਰ ਚੁਛਤਾ ਥਾ। ਸੇ ਉਸ ਕੀ ਅੰਸਿ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖ ਕਰ ਲੋਕ ਹੁਕਉ ਬਾਵਰਾ
 ਰਾਸਤਾ ਥਾ। ਅਰੁ ਬਾਲ ਕਉ ਸਕਉ ਪਾਥ ਮਾਰਤੇ ਬੋ। ਤਬ ਵਹੁਕਹਤਾ ਥਾ ਜੇ ਮੁ
 ਕਤਿ ਹੋਵੈ ਪਾਥ ਮਾਰਹਾ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਪਾਇਲੋ ਕਰ ਰੁਜਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਨਹੈ ਵਉ।

॥ ਇਸੀ ਕਾਗਣਿ ਤੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਜਦ ਪਉ ਅਸ ਬੁਲ ਨੇ ਤੁਹ ਕਰਨ ਦੇ ਖਿਆਲਾ ਤੁ
 ਓਹੀ ਸਰਬ ਦਾ ਉਨ ਕੀ ਉਸਤਤ ਕਰਤੇ ਬੇ। ਬਹੁਤ ਉਮਰ ਅਰੁ ਅਲੀ ਕਉ ਮਹਾ ਪੁਰ
 ਖ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਾ ਬਾ। ਜੇ ਤੁਮ ਨੇ ਆਵੇ ਸਕਰਨੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਜਾਇ ਕਰ ਦਾ।
 ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਕਾ ਜਾਮਾ ਉਨ ਕਉ ਪਹੁਚਾਵਣਾ। ਜੇ ਉਸ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੈ ਅਨੰਤ
 ਮਾਨੁਖ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਹਿ ਗੇ। ਬਹੁਤ ਅਵੇ ਸਕੇ ਹਾ ਬਕਾ ਰਿਹਨ ਕੀ ਬਤਾਇਆ ਬਾ।
 ਤਾਤੇ ਜਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਹੀਰ ਛੁਟਿਆ ਤਬ ਉਮਰ ਅਰੁ ਅਲੀ ਉਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ
 ਗਏ। ਅਰੁ ਉਸ ਦੇ ਸਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਇ ਕਰ ਪੁਛੁਣੇ ਲਾਗੇ ਜੇ ਕਰਨ ਦੇ ਸਕਾ ਪੁਰਖ ਕੋ
 ਈ ਈਹਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਇਕ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਕੇ ਮੇ ਕਰਨ ਨਗਰ ਕਾ ਬਾਸੀ ਹੋ।
 ਤਬ ਉਸ ਤੇ ਪੁਛੁਤਰੁਏ। ਜੇ ਤੂੰ ਆਵੇ ਸਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਉਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇ
 ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਵਹੁਤੁ ਮੇਰੇ ਪੁਛੁਣੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੇ ਨਹੀ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਮਹਾ ਬਾਵ
 ਰਾ ਜੇ ਸਾਹੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕੇ ਜਾ ਬੁਮਿਲਾ ਪੁਰੀ ਨਹੀ ਰਾਖਤਾ। ਸੇ ਜਬ ਉਮਰ ਨੇ ਇਹ
 ਬਾਤ ਸੁਣੀ ਤਬ ਰੋਵਣੇ ਲਾਗਾ। ਅਰੁ ਕਹਤਿ ਰੁਇਆ ਜੇ ਹਮ ਉਸ ਹੀ ਕਉ ਦੂਦਤੈ।
 ॥ ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੈ ਜੇ ਮੇ ਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਇਹ ਵਚਨ ਸੁਣਿਆ ਬਾ। ਜੇ ਉਸ ਕੀ ਦ
 ਇਆ ਕਰ ਅਸਿਖ ਜੀਵਾ ਕਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੈਗਾ। ਇਸੀ ਪਰ ਹਮ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜੇ ਮੇਰੀ ਆਵੇ ਸਕੀ ਮਹਮਾਸੁਣ ਕਰਿਏ ਕਵਾਰ ਉਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਗਇਆ ਬਾ।
 ਤਬ ਵਹੁ ਕੁਨ ਵਿਖੇ ਨਦੀ ਪਰ ਇਸ ਨਨ ਕਰਤਾ ਬਾ। ਤਬ ਮੇ ਨੇ ਉਸ ਕਉ ਅਚਾਨਕ ਹੀ
 ਪਛਾਣ ਕਰਿ ਰੰਤਰ ਉਤਰੀਆ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਬਹੁ
 ਤ ਕੇ ਮਲਹੂਆ। ਤਬ ਮੁਸਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁਛੁਣੇ ਲਾਗਾ। ਜੇ ਹੇ ਹਰ ਮਖਤੂ ਹਸ
 ਨ ਕੇ ਤੂੰ ਕੀ ਕਾਲਿਆਣ ਸਿਜੁ ਗਤਿ ਹੈ। ਅਰੁ ਈਹਾ ਕਿਉ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਮੇ
 ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਮ ਹੁਨੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਮੁਸਕਉ ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਕਿਉ ਕਰ ਪਛਾਣਿਆ
 ਬਹੁਤ ਉਨ ਹੁਕਹਾ ਜੇ ਹਮ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਲਖਾਇਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਹੁਕੇ ਰਿ
 ਦੇ ਸਹੀਰ ਕੇ ਮਿਲਾ ਪਾ ਬਿਨਾ ਹੀ ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਕਉ ਪਛਾਣ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਮੇ ਨੇ ਅਧੀਨ
 ਹੋ ਕਰ ਕਹਾ ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕਛੁ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਾਵਹੁ। ਤਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ
 ਹਤਿ ਰੁਏ ਜੇ ਮੇ ਤਉ ਉਨ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਸ ਸਹੀਰ ਕਰ ਕੈ ਮੇ ਉਨ ਕਉ ਦੇਖਾ ਹੀ ਨ
 ਹੀ। ਬਹੁਤ ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਕੇ ਅਰੁ ਆਸ ਵਿਖੈ ਰਚਿਆ ਹੁਆ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਮੁਸਕਉ
 ਪੰਤੂਤ ਹੁਕੀ ਨਿਆਈ ਕਹਣੇ ਸੁਣਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਭੀ ਨਹੀ। ਬਹੁਤ ਮੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਮ ਹੀ ਮੁ
 ਸਕਉ ਕਛੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹੋ। ਤਬ ਮੇਰਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕਰ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ਜੇ ਇਸ ਮਨ

ਹਾਰਕਰਣਾ ਵਿਸੇਖਰੇ। ਤੇਸੇਹੀਧਨਵਾਨਹੁਕੀਆਭੀਦੁਇਅਵਸਥਾਹੈ। ਸਿਏਕਕ੍ਰਿਪ
 ਟਤਾਹੈ। ਅਰੁਏਕਉਦਾਰਤਾਹੈ। ਪਰਉਦਾਰਤਾਭੀਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੋਤੀਹੈ। ਸੇਏਕ
 ਉਦਾਰਤਾਵੀਚਾਰੁਕੇਅਨੁਸਾਰੁਹੈ। ਅਰੁਏਕਉਦਾਰਤਾਵੀਚਾਰਕੀਮਿਥਾਦਾਤੇਰਹਿਤਿਹੈ।
 ਅਰੁਦੁਸਰੀਨਿਦੇਹੈ। ਪਰਉਹਪਰਸਪਰਆਪਸਵਿਖੇਮਿਲੀਆਹੁਈਆਹੈ। ਅਰੁਇਨ
 ਕਾਪਛਾਨਣਾਮਹਾਕਰਨਹੈ। ਤਤਪਰਜਇਹੁਜੇਧਨਕਰਅਨੇਕਾਵਿਘਨਭੀਉਪਜਤੇਹੈ।
 ਅਰੁਪੁੰਨਕਰਮਹੁਕਾਬੀਜੁਭੀਇਹੀਹੈ। ਤਬਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪਛਾਣੇ। ਅਰੁਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰ
 ਪਛਾਣਕਰਿਵਿਘਨਹੁਕਾਤਿਆਗੁਕਰੈ। ਅਰੁਲਾਰੁਕਉਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰੈ। ॥ ਅਥ
 ਪ੍ਰਗਟਕਰਣੀਨਿਖੇਧਨਕੀਅਰੁਧਨਕੀਪ੍ਰੀਤਕੀ। ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਰਾਜਨੇਕਹਾਹੈਜੇਨਿ
 ਸਕਉਧਨਅਰੁਜਿਤਨਆਦਿਕਹੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਨਿਰਸੀਦੇਹਰੁਜਨਹੁਤੇਵੇਮੁਖੁਹੋ
 ਤਾਹੈ। ਬਹੁਕੁਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜੇਸੇਜਲਕਰਕੈਸੀਪ੍ਰਗਿਸਬਜੀਉਤਪਥਿਤੀ
 ਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਧਨਅਰੁਮਾਨਕੀਪ੍ਰੀਤਕਰਕੈਬੇਗਹੀਰਿਦੇਵਿਖੇਕਪਟਉਪਜਾਵਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਇਉਭੀਮਹਾਪੁਰੁਖਤੇਕਿਸੀਨੋਪੁਛਿਆਥਾਜੇਸਰਬਸਿਸਟਿਵਿਖੇਨੀਰਮਾਨੁਖਕ
 ਉਨੇਹੈ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਕਹਾਜੇਧਨਸਾਥਪ੍ਰੀਤਕਰਨੇਹਾਰੇਅਉਨੀਚਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੇਨਾਨਾਪ੍ਰ
 ਕਾਰਕੇਰਸਹੁਕਉਭੁੰਚਤੇਹੈ। ਅਰੁਅਨੇਕਭੁੰਚਕੇਉਦਰਵਸਤੁਪਹਰਤੇਹੈ। ਬਹੁਕੁਇਸ
 ਤੀਆਦਿਕਹੁਕੈਰੂਪਸਾਥਿਬੰਧਮਾਨਤੇਹੈ। ਕਿਆਬਿਧੇਜਾਤੇਹੈ। ਅਰੁਬਰੇਬਰੇਘੋਰਿਅ
 ਹੁਪਰਅਰੁਹਾਬੀਅਹੁਪਰਅਰੁਰੂਹੁਆਚਾਹਤੇਹੈ। ਤਤੇਉਨਕੀਵਿਸਥਾਕਦਾਰਿਤਪੁਰ
 ਨਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਸਰਬਥਾਮਾਇਆਕੀਸਮਿਰੀਵਿਖੇਅਸਕਤਿਰਹਿਤੇਹੈ। ਤਤੇਮਾ
 ਇਆਹੀਕਉਭੁਗਵਿਤਕੀਆਈਪੁਜਤੇਹੈ। ਅਰੁਜੇਕਛੁਕ੍ਰਿਆਕਰਤੇਹੈਸੇਮਾਇਆਹੀ
 ਕੇਨੀਮਤਕਰਤੇਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਵਿਤੇਮੇਤੁਮਕਉਪਦੇਸੁਕਰਤੇਹੈ। ਜੇਮੇਸੇਮਾਨੁਖਹੁਸਾਥਿ
 ਕਦਾਰਿਤਮਿਲਾਪਨਾਕਰਹੁ। ਬਹੁਕੁਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਹਮਾਇਆ
 ਸਰੁਹੀਮਾਇਆਧਾਰੀਅਹੁਕਉਅਰਪਦੇਵਹੁ। ਕਹੇਤੇਜੇਮਾਇਆਕੇਸੁਖੁਕਉਸਰੀਰ
 ਕੇਨਿਰਬਾਹਤੇਅਧਿਕਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਤਾਹੈ। ਸੇਆਪੁਣੇਆਪਕਉਨਾਸੁਕੀਆਚਾਰਿ
 ਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਾਣਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈਜੇਇਹੁਆਗਿਆਨੀਮਾਨੁਖਸਰ
 ਬਦਾਇਉਹੀਪੜਾਕਹਤਾਹੈ। ਸੇਇਹੁਧਨਮੇਰਾਹੈ। ਅਰੁਸਿਪਦਾਮੇਰੀਹੈ। ਅਰੁਏਤਾਨ
 ਹੀਜਾਨਤੁਜੇਸਰੀਰੁਕੇਅਹਾਰੁਅਰੁਨਗਨਤਕੇਓਛਣੇਤੇਅਧਿਕਮੇਰਾਕਿਆਹੈ। ਤਤੇ
 ਇਸਕਾਅਪੁਨਾਧਨੁਵਹੀਹੈ। ਜੇਕਿਸੀਕਉਭੁਗਵਿਤਅਰਬੁਦੇਵੈ। ਤਬਵਹੁਧਨਪਰ
 ਲੋਕਾਵਿਖੇਸਰਬਦਾਇਸਕਾਸਿਰੀਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਕਿਸੀਮਹਾਪੁਰੁਖਤੇਪੁਛਿਆਥ

ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਤੇ ਸਾ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਤੁ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਿਆ ਜਤਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ
 ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਬ ਕਛੁ ਪਨ ਕਾ ਸਿਗਾਹਿ ਰਾਖ ਤਹੈ। ਤਬ ਭਗਵੰਤ ਅਰਥ ਦੇਹਾ ਕਾ ਹੋ ਤੇ ਜੇ ਭੁ
 ਗਵੰਤ ਅਰਥ ਦੇਣਾ ਸਦਾ ਇਸ ਕਾ ਸਿਗਾਹਿ ਤਹੈ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਕੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਮਾ
 ਨੁਖ ਕੇ ਤੀਨ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ। ਸੇਏ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਜੀਵ ਦੇ ਤੇ ਉਪਰਾਂਤ ਕਛੁ ਨਹੀ ਰਹਤੀ। ਅਰੁ ਦੂ
 ਸਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਾਸਾ ਨਹੁ ਪ੍ਰਜੀਤ ਸਿਗਾਹਿ ਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਤੀਸਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਲੋਕ ਪ੍ਰਜੀਤ ਨਿਰਬਾਹੁ ਕ
 ਰਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਚੁਏ ਹੁ ਜੇ ਤੀ ਕਛੁ ਪਨ ਕੀ ਸਮਿਗਾਹਿ ਹੋ। ਤਿਸ ਕੀ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਜੀਵ ਦੇ ਪ੍ਰਜੀਤ
 ਹੋ। ਅਰੁ ਜੇ ਸਨ ਬੀਧੀ ਲੋਕ ਹੋ ਸਗੀਰ ਕਉ ਮਾਸਾਣਤ ਕਪਹੁ ਚਾਵੇ ਤੇ ਹੋ। ਬਹੁ ਇਸ ਮਾਨੁਖ
 ਕੇ ਜੇ ਕਰਮ ਹੋ ਸੇ ਪਰਲੋਕ ਪਰਜੀਤ ਇਸ ਕੇ ਸਿਗਾਹਿ ਤੇ ਹੋ। ਪਰੁ ਜਬ ਇਹ ਮਨੁਖ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ
 ਹੈ ਤਬ ਅਵਰਲੋਕ ਕਹਣੇ ਲਾਗਤ ਹੋ। ਜੇ ਇਸ ਕੀ ਸਮਿਗਾਹੀ ਪੀਛੇ ਕਿਆ ਰਹੀ ਹੋ।
 ਅਰੁ ਦੇਵ ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤ ਹੋ ਜੇ ਇਸ ਨੇ ਅਗੇ ਕਿਆ ਕਛੁ ਭੁਜਿਆ ਹੋ। ਇਸੀ
 ਪਰਮਿਹਤ ਰਈਸੇ ਕੇ ਸਿਗਾਹਿ ਅਹੁ ਨੇ ਉਸ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ ਤੁਮ ਜਲਹੁ ਪਰ ਕਿਸ ਕਰ
 ਸੂ ਕੇ ਹੀਚ ਲੇਜਾ ਤੇ ਹੁ। ਅਰੁ ਹਮਾਰੇ ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਸਮੁਥਤਾ ਕਿਉ ਨਹੀ ਪਾਈ ਜਾਤੀ।
 ਤਬ ਮਿਹਤ ਰਈਸੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰੂ ਪੇ ਅਰੁ ਸੂਰਨ ਕਉ ਮਾਟੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਾਨਤਾ ਹੋ।
 ਅਰੁ ਤੁਮਾ ਇਸ ਕਉ ਉਤਮ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸਮਝਤ ਹੋ। ਤੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਅਰੁ ਤੁਮ
 ਗੀਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਏਤਾ ਹੀ ਭੁਦੇ ਹੋ। ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰ ਤਾਹੈ। ਜੇ ਅਬੁ ਦਰਦੇ ਸਾਂਈ
 ਲੋਕ ਕਉ ਮਨੁਖ ਨੇ ਕਿਸੀ ਦੁਖਾਇਆ ਥਾ। ਤਬ ਅਬੁ ਦਰਦਾਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤ ਭੁ
 ਇਆ ਜੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਤੂੰ ਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਅਰੇ ਗਤਾ ਅਰੁ ਬੜੀ ਆਰਬ ਲਾਅਰੁ
 ਬਹੁਤਾ ਪਨੁ ਦੇਹਾ। ਤਾਤ ਪਰ ਜਇਉ ਜੇ ਉਨਹੁ ਨੇ ਇਹ ਸਰੁ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਦੁਖਾਇਕਾ ਸ
 ਮਏ ਥੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਮੇਰੀ ਸਿਪਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਪ੍ਰਮਾਦ ਕਰਕੇ
 ਪਰਲੋਕ ਤੇ ਅਚੇਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ ਬੁਧਨ ਸਟਤਾ ਕਉ ਪਾਵਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ
 ਹਸਨ ਬਸਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਰੂਪੇ ਅਰੁ ਸੂਰਨ ਕਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੀਆ ਹੋ
 ਸਿਤਿਸ ਕਉ ਪੁਲੋਕ ਵਿਖੇ ਭੁਗਵੰਤ ਲਜਾ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਅਹੀਏ ਸਾਂਈ
 ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਰੂਪਾ ਅਰੁ ਸੂਰਨ ਬਿਛੁਅਹੁ ਅਰੁ ਸਰਪਹੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਤਾ
 ਤੇ ਜਬ ਲਗਾਇਨ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਨਾਣਹੁ ਤਬ ਲਗਾਇਨ ਕਾ ਸਪਰਸਨ ਕਰਹੁ। ਅਰੁ ਜਬ
 ਮਿਤ੍ਰ ਸੀਥੇ ਬਿਨਾਇਨ ਕਉ ਹਾਥ ਝਾਰਹੁ ਗੇ। ਤਬ ਨਿਰਸਿਧੇ ਹਾਇਨ ਕੀ ਬਿਖਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਤ
 ਹੋਵਹੁ ਗੇ। ਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਇਸ ਕਾਇ ਹੋ। ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਪਨ ਕਉ ਤਪਤਿ ਪਾਪ ਤੇ ਰਹਿਤਿ ਹੋਵੇ
 ਅਰੁ ਧਰਮ ਕੇ ਮਾਫਗਾ ਵਿਖੇ ਦੀਜੀਐ। ਬਹੁ ਜਬ ਉਮਰ ਅਬੁ ਦਿਲ ਅਜੀਜ ਸਾਂਈ

ਲੋਕਕਾਸਗੀਰਛੂਟੇਲਾਗਾਥਾਤਬਇਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਉਨਕਉਕਗਤਿਉਇਆਜਿਤੁ
 ਮਹੇਅਪੁਣੀਸਿਤਾਨਕੇਨਮਿਤਪਨਕਛੂਨਹੀਰਾਖਿਆਸੋਇਸਦਾਰਤਾਕਾਰਦਰਿ
 ਆਹੋਤਬਉਮਹਾਅਨਾਦਿਲਾਮਜੀਜੇਨੇਕਗਾਜੇਮੇਪੁਤਹੁਕੀਪਾਲਬਧੇਸੇਨਲਹੇਸੇ
 ਮੇਅਵਰਕਿਸੀਕਉਦੀਨੀਨਹੀਅਰੁਜੇਅਵਰਕੀਪ੍ਰਾਰਥਧਹੇਸੇਇਨਕਉਕਿਸੀਖੁਕਾਰਪ੍ਰਾ
 ਲਬਧਹੇਸੇਇਨਕਉਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਾਰਥਧਨਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਅਰੁਇਹਦਾਸਤਾਭੀ
 ਪ੍ਰਸਿਧਹੇਜੇਮੇਰੇਪੁਤਪਰਮਕੇਅਧਿਕਾਰਹੋਹਿਗੇਅਬਦਾਧਰਮਤੇਕ੍ਰਿਸਟਹੋਵਹਿਗੇ
 ਪਰਜਬਧਰਮਕੇਅਧਿਕਾਰੀਹੁਏਤਬਰੁਗਵਿਤਹੀਇਨਕੀਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਤਿਪਾਲ
 ਕਰੇਗਾਅਰੁਜਬਧਰਮਤੇਹੀਨਹੁਏਤਬਮੁਝਕਉਇਨਕੀਚਿਤਾਂਹੀਕਛੂਨਹੀਰਹੀਬ
 ਹੁਨਇਕਅਵਰਜਾਈਲੋਕਬਰਾਧਨਵਾਨਹੁਆਹੋਸੇਸਰਬਦਾਅਪਣੀਸਿਪਦਾਰੁਗਵਿ
 ਤਅਰੁਥੁਵੇਤਾਥਾਤਬਕਿਸੀਨੇਉਨਸਿਉਕਹਾਜੇਕਛੂਕਧਨੁਅਪੁਣੀਸਿਤਾਨਕੇਨਮਿ
 ਤਰਾਖੇਤਬਵਹੁਸਾਈਲੋਕਕਗਤਿਉਇਆਜੇਮੇਪਨਕਉਰੁਗਵਿਤਕੇਨਿਕਟਿਅ
 ਪੁਣੇਨਮਿਤਰਾਖਤਾਹੇਅਰੁਪੁਤਹੁਕੀਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕਰਨੇਹਾਰਾਰੁਗਵਿਤਹੇਬਹੁੜ
 ਅਹੀਏਸਾਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੇਜੇਮਿਤਕੇਸਮੇਧਨਵਾਂਨਪੁਰਖਕਉਦਾਇਦੁਖਅਵਸ
 ਮੇਵਲਾਗਤੇਹੇਸੇਇਕਤਉਉਸਕੀਸਰਬਸਿਪਦਾਦੂਰਹੋਜਾਤੀਹੇਅਰੁਦੁਸਰਾਦੁਖ
 ਇਹੁਹੋਜੇਧਰਮਗਾਇਕੇਤੰਤੁਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਤਾਹੇਪਰੁਮੇਸੇਜਾਣਤੰਜੇਜਦਪਇਹੁ
 ਧਨੁਮਹਾਨਿਦਹੇਤਉਭੀਕਛੂਕਇਸਵਿਖੇਵਸੇਖਤਾਕਹੀਹੇਕਹੇਤੇਜੇਇਹੁਧਨਰੁ
 ਪੀਪਦਾਰਥਉਪਾਧਅਰੁਰੁਲਾਈਕਾਬੀਜੁਹੇਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕਹਾਹੇਜੇ
 ਇਹਧਨਭੀਉਤਮਪਦਾਰਥਹੇਪਰੁਬੁਧਵਾਨਅਰੁਧਰਮਾਤਮਾਪੁਰੁਖਕਉਅਰੁਇਉ
 ਭੀਕਹਾਹੇਜੇਜਬਇਹੁਮਨੁਖਅਤਿਅੰਤਕਨਿਰਧਨਹੋਤਾਹੇਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਮਹਾ
 ਰਾਜਤੇਬੇਮੁਖਹੋਜਾਤਾਹੇਕਹੇਤੇਜੇਜਬਅਪੁਣੇਸਨਬੀਅਹੁਅਰੁਆਪਕਉਭੂਖਿ
 ਜੁਗਤਿਅਧੀਨਦੇਖਤਾਹੇਤਬਮੇਸੇਜਾਨਤਾਹੇਜੇਰੁਗਵਿਤਨੇਇਹੁਕੇਸੀਅਨੀਤਰਚੀਹੇ
 ਜੇਪਾਪੀਮਨੁਖਹੁਕਉਏਤਾਧਨੁਦੀਆਹੇਅਰੁਸਾਂਭਕੀਮਨੁਖਮੇਸੇਦੁਖਤਕੀਏਹੇ
 ਜੇਉਨਕਉਏਕਦਾਂਮਭੀਹਾਥੁਨਹੀਆਵਤਾਜਿਸੁਕਾਰਿਕੈਰੂਖਕਾਨਿਵਾਰਣੁਕਰਹਿ
 ਬਹੁੜਮੇਸਾਉਨਮਾਨਕਰਤਾਹੇਜੇਜਬਰੁਗਵਿਤਮੇਰੇਦੁਖਕਉਨਹੀਜਾਨਤਾਤਬਅੰ
 ਤਰਜਮੀਕਉਕਰਹੁਆਤਬਦੁਖੀਜਾਨਕਰਵੇਖੁਨਹੀਸਕਤਾਤਬਪੂਰਨਸਮਰਥਕਿ
 ਉਕਰਹੁਆਅਰੁਜਬਸਮਰਥਹੋਕਰਨਹੀਏਤਾਤਬਦਇਆਅਰੁਉਦਾਰਤਾਤੇਹੀਣ
 ਜਾਇਆਜਾਤਾਹੇਅਰੁਜਬਇਸਨਮਿਤੁਨਹੀਏਤਾਜੇਪਰਲੋਕਵਿਖੇਖੁਖੀਕਰਉਗਾ

॥ ਤਬ ਮੇਸੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਦੁਖ ਦੀ ਏ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਦੇ ਟੇ ਕਉ ਸਮਰ ਬੁਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ
 ॥ ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੋ ਜੇ ਨਿਰਧਨ ਪੁਰੁਖ ਕੋ ਪਦ ਨਹੀ ਕਰਿ ਮੇਸੇ ਕਹਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸਮਾ
 ਵਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰੁ ਲੋਕ ਅੰਧ ਹੋ ਗਏ ਹੋ ॥ ਤਤ ਪਰ ਜਾਇ ਹੋ ਜੇ ਸਿਤੋ ਬਾ ਬਿਨਾ ਇਹੁ ਮ
 ਨੁਖ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੁਗਵਿ ਤਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕਉ ਪਛਾਣਨ
 ਹੀ ਸਕਤਾ ॥ ਤਤੇ ਮੇਸਾ ਪੁਰੁਖ ਕੋ ਵੀ ਦੁਰ ਬਿਭੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਦ ਪਾਨਿਰਧਨ ਹੋਵੇ ॥ ਤਉ ਹੀ
 ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਕਰ ਕੋ ਉਸਹੀ ਵਿਖੇ ਅਪੁਣੀ ਭਲਾਈ ਜਾਣੇ ॥ ਪਰ ਬਹੁਤੇ ਮਨੁਖ ਮੇਸੇ ਹੋਤੇ ਹੋ
 ਜੇ ਨਿਰਧਨ ਤਾਈ ਵਿਖੇ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੋ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਰੁਗਵਿ ਤਨੇ ਇਹ ਪਨ
 ਹੀ ਜੀਵ ਕੇ ਛਿੜੁ ਕਉ ਛਪਾਵਾਣਿ ਹਾਗ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਗੀਰ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹੁ ਮਤ
 ਸਿਰੁ ਹਰਾਖਣਾ ॥ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ ਭੀ ਪਰਵਾਨੁ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੁਆ ਜੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਕਰ ਕੇ ਪਨ ਭੀ ਕੇਵਲ ਨਿਵਨ ਹੀ ॥ ਬਹੁਤੁ ਇਸਹੀ ਪਨ ਵਿਖੇ ਇਕ ਏਹੁ ਭੀ ਲਾਭ ਹੈ ॥
 ਜੇ ਸਰਬ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਹੁਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਪਰ ਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖੁ ਤਬ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ
 ॥ ਜਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੀਨ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਾ ਹੀ ॥ ਸਿਏ ਕਤ ਉਵਿ ਵਿਆ ਅਰੁ ਕੋ ਮਲ ਸੁ
 ਭਾਵਾ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਇਸ ਬਿਤਮਨ ਵਿਖੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਪਦਾਰਥੁ ਸ
 ਹੀ ਗਵਿਖੇ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਅਰੋਗਤਾ ॥ ਅਰੁ ਅਰਬ ਲਾਹੇ ॥ ਬਹੁਤੁ ਤੀਸਰਾ ਪਦਾ
 ਰਥੁ ਸਗੀਰ ਤੇ ਬਾਹਜ ਹੈ ॥ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕੀ ਗਖਿਅ ਕੋ ਨੀਮਤੁ ਸੁਪੁਜੀਵ ਕਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਇ
 ਸ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਸਰਧਾ ਨਿਰਕਾਮ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਇਨਹੁ ਪਦਾਰਥ ਕਰ ਕੇ ਪਰ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਕਉ
 ਪਾਇਸਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਸਚੈ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਤਬ ਦੁਹ ਪਨ ਕਉ
 ਕਾਰਜ ਮਾਤ੍ਰ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਸਮਿਰੀ ਕਉ ਹਲਾਹਲ ਬਿਖਕੀ ਨਿ
 ਆਈ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦੁਚਨ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਉਤਮ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਪਨ ਕੀ ਲਾਭ
 ਵਾਇ ਕਹੇਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਪਨ ਕਉ ਪਰਮ ਕੋ ਨੀਮਤੁ
 ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਦੁਹ ਪਰਮ ਹੀ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਅਪੁਣੀ
 ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਪਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਹੀ ਕਾਦਾ ਸੁਭੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕੇ ਤਤ ਪਰ ਜਕਉ ਨਹੀ ਸਮਾਇਆ ॥ ਤਤੇ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਹੈ ॥
 ਇਸੀ ਪਰ ਇਬਰਾਹਿਮ ਸਾਂਝੇ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰੀ ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਹੁਕੀ
 ਪਾਥਰ ਪੁਜਾਤੇ ਰਖਿਆ ਕਰਹੁ ॥ ਅਰੁ ਬੁਇਹੁ ਜੇਹੁ ਪਾਅਰੁ ਸੁਇਨਾ ਪਾਥਰੁ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਭ
 ਹੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਿਰੁ ਗਤਿ ਇਸ ਕਉ ਪੁਜਤੇ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦੂਰ ਕਰ
 ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਣੇ ਲਾਭੁ ਅਰੁ ਵਿਪਨ ਪਨ ਕੇ ॥ ॥ ਮੇਸੇ ਜਾਣ

ਤੁੰਜੇ ਇਹੁ ਪਨੁ ਸਰਪ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾ ਇਹੁ ਜੇ ਜੇ ਬਿਖ ਅਰੁ ਤਿਹੀ ਆ ਕੁ ਸਰ
 ਪਹਿ ਤੇਉ ਪਜੇ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇਹੀ ਧਨ ਵਿਖੇ ਭੀ ਗੁਣ ਵੇਖ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ਸਿਰ ਬਲਗ ਬਿਖੁ ਅਰੁ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਉ ਭਿੰਨ ਨ ਕਰੀਏ ॥ ਤਬ ਬਲਗ ਵਚਨ ਕਾ ਤਤਪਰ ਜਸਿ ਧਨ ਹੋਤਾ ॥ ਤਾਤੇ ਮੇ
 ਧਨ ਕੇ ਗੁਣੁ ਅਰੁ ਵੇਖ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਕੈ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਧਨ ਕੇ ਲਾਭੁ ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿ
 ਧ ਹੈ ॥ ਸੇ ਏਕਤ ਉਸੀ ਸਾਰੀ ਲਾਭੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਧਨ ਵਾਨ ਪੁਰੁਖੁ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਬੰਗੁ ਏਕਉ ਪਾਵਤਾ
 ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਵਰ ਜੇ ਅਸਥੂਲ ਲਾਭੁ ਹੈ ॥ ਸਿਆਪਹੀ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ॥ ਬਹੁ
 ਰੂਪ ਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਜੇ ਧਨ ਕੇ ਲਾਭੁ ਹੈ ॥ ਸੇ ਇਹੁ ਗੀਤੀ ਨਹੈ ॥ ਏਕਤ ਉਘਾਪੁਣੇ ਸਰੀਰ
 ਕੀ ਨੀਵ ਕਹੇਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਤੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਹੈ ॥ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸਨ ਬਿਪਕਾਰਿ ਸਿਧਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥
 ਤਾਤੇ ਸਰਬ ਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁਕਾ ਬੀਜੁ ਸੁਪੁਜੀ ਵਕਾ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਸਰਬ ਦਾ ਜੀਵ ਕਾ
 ਕੀ ਰਿਤਾਰਹਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸਤੇ ਭੁਜਨ ਅਰੁ ਅਭਿ ਆਸੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਹੋਸਕਤਾ ॥ ਪਰੁ ਜਬ
 ਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਮਨ ਸਾਧ ਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕੀ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਜੀਵੁ ਕਾ ਸਿਗੁਰਾ ਪਣਾ ਭੀ ਉ
 ਸਹੀ ਮਾਰਗ ਕਾ ਤੇ ਸਾਹੇਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅਬਲ ਕਾ ਸਮਾਈ
 ਲੇਕ ਕਉ ਕਛੁ ਕਾ ਅਨਾਜੁ ਨਿਹ ਪਾਪੁ ਵਿਵਹਾਰ ਕਾ ਆਇ ਆਥਾ ॥ ਤਬ ਉਸ ਅਨਾਜ ਕੀ ਮੁਸ
 ਵਰੁ ਕੈ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ॥ ਜੇ ਇਸ ਸੁਪੁਜੀ ਵਕਾ ਕੇ ਮੇ ਨਿਰਉ ਵਸੀ ਅਹੁ ਕੇ ਰੁਏ ਸੇ ਤੇ ਵਸੇ ਧਨ
 ਵਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਇਸੁ ਰੁਏ ਕਉ ਸੇਈ ਪੁਰੁਖੁ ਸਮਸਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਸੁਪੁ
 ਤਾ ਅਰੁ ਅਸੁਪਤਾ ਕੀ ਬੁਝੈ ਹੋਵੈ ਅਥਵਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੇ ਧਨ ਜੀਵ ਕਾ ਕਰ
 ਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਿਦਾ ਨਿਖੇਦ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਵਰ ਲੇਕਹੁ ਕੀ ਆਸਾ ਵਰਹੇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
 ਅਰੁ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਇਕ ਗਤਾ ਵਿਖੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਰੂਪ ਸਰਾਲਾ ਰੂਪ ਨ ਕਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜਿ ਅਵ
 ਰ ਜੀਵੁ ਕਉ ਦਾਨੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਰੁਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਧਨ
 ਕਾ ਵੇਣਾ ਭੀ ਚਾਰੁ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਹੈ ॥ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਰਥੀ ਅਰੁ ਸਾਂਤ ਕੀ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕੀ
 ਪੁਜਾ ਕਰਣੀ ॥ ਤਬ ਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਕਰਕੇ ਬਿਵਹਾਰ ਅਰੁ ਪਰਮਾਰਥ ਕੇ ਸੁਖ ਕਉ ਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਰੂਪ ਸਰਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰੁ ਅਰੁ ਸਨ ਬੀਧੀ ਅਰੁ ਸਾਥ ਭਾਵ
 ਕਰਣਾ ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹੁ ਵਿਖੇ ਉਦਾਰ ਚਿਤ ਹੋਵਣਾ ॥ ਸੇ ਇਹੁ ਭੀ ਧਨ ਕਰਹੇਤਾ
 ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਰੂਪ ਤੀਸਰਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਕੀ ਆਸਾ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਉਨ ਕਉ
 ਕਛੁ ਨ ਦੇਵੈ ਤਨਿ ਦਾ ਕਰਵੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਰੁ ਕੁਟੁਮਬੁ ਅਰੁ ਕਵੀ ਸਰਹੇਤੀ ਹੈ ॥
 ਸੇ ਇਨ ਕਉ ਵੇਣਾ ਭੀ ਬਹੁ ਉਪਕਾਰੁ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਸਭੁ ਹੀ ਨਿਦਾ ਕਰਵੇ ਤੇ ਭੂਟ
 ਤੇ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਰੂਪ ਚਉਥਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਸਰੁ ਹੀ ਕ੍ਰਿਆ ਅਪੁਣੀ ਆਪੁ

ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਨ ਹੀ ਸਕਤਾ। ਤਾ ਤੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਹੁਸਾਇ ਵਿਵਹਾਰ ਕਾ ਅਨਬੰਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤ
ਬਾਪੁਣੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਹਾਰਿ ਅਹੁਕ ਉਦੇਣ ਭੀ ਵੇਖੇ ਖੋਹੇ। ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਜਬ
ਅਪੁਣੀ ਕ੍ਰਿਆ ਤੇ ਅਚਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਰੁਜਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ
ਪਾਪੁਣੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਆਪ ਹੀ ਕਰਣੀ ਵਿਸੇਖੇ। ਤਉ ਭੀ ਜਿਸੁ ਜਗਿਆਸੀ
ਕਾ ਚਿਤੁ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਕੇ ਅਗ੍ਰਿ ਆਸ ਵਿਖੇ ਫਿੜ੍ਹੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਅਸਥੂਲ ਕ੍ਰਿਆ
ਕਾ ਅਤਿ ਅੰਤ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੁ ਨ ਹੀ ਰਹਿਤਾ। ਬਹੁੜਤੀ ਸਰਾਲਾ ਰੂਪ ਨ ਕਾਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਧਨੁ
ਕਰਕੋ ਅਵਰ ਭੀ ਬਡੇ ਬਡੇ ਪੁੰਨ ਕਾਰਜ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਸੇ ਸੇ ਕੂਏ ਅਰੁ ਤਾਲਾ ਅਰੁ ਪੁਲ ਹੁਕਾ ਬ
ਣਾਵਣਾ ਅਥਵਾ ਆਰਿਓ ਆਗਤ ਹੁਕੇ ਕੀਮਤ ਠਾਕੁਰੁ ਦੁਆਰੇ ਬਣਾਵਣੇ। ਸੇ ਇਤਿ
ਆਦਿ ਕਪੁਨ ਅਸਥਾਨ ਮੇ ਸੇ ਉਤਮ ਹੈ। ਜੇ ਇਨ੍ਹ ਕਰ ਰਿਰ ਕਾਲ ਪ੍ਰਜਿਤੁ ਅਸਿਖ
ਜੀਵ ਹੁਕਉ ਸੁਖੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਨ ਕੀ ਸਿਧਤਾ ਭੀ ਧਨ ਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। * * *
॥ * * * ॥ ॥ ਅਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਵੇ ਵਿਘਨ ਧਨ ਕੇ ॥ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਇਸ
ਧਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਕੇਤੇ ਅਸਥੂਲ ਵਿਘਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਵਿਘਨ ਮੇ ਸੇ ਹੈ ਜੋ ਧਰਮ
ਕੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਵਿਘਨ ਕ੍ਰੀਤਿ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ
ਇਹੁ ਜੇ ਧਨ ਕਰ ਕੇ ਰੋਗ ਹੁਕੀ ਪਾਪਤਿ ਅਰੁ ਪਾਪੁ ਕ੍ਰਿਆ ਸੁਖੇ ਨ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੇ ਇਸ
ਜੀਵ ਕਾ ਮਨੁ ਤਉ ਆਗੇ ਹੀ ਮੇ ਸਾਰ ਪਲੈ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਦਾ ਵਿਖਿਅਹੁ ਅਰੁ ਪਾਪ
ਹੁਕੀ ਓਰੁ ਪੜਾ ਦਉੜਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਸਮਰਥ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਤਉ ਕੇਤੇ ਪਾਪ ਹੁਤੇ ਸਹਜੇ
ਹੀ ਬਾਚਿ ਆਰਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਸਨਮਾਨ ਆਦਿ ਕਸਮ ਰਥਾਈ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ
। ਤਬ ਜੀਘ੍ਰਿਸੀ ਪਾਪੁ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਗਿੜਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਬੁਧੁ ਕੀ ਸੁਧੁ ਤਾਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾ
ਤੀ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਹਠ ਕਰ ਕੇ ਰੋਗ ਹੁਕੀ ਪਾਪ ਹੁਤੇ ਆਪ ਕਉ ਬਚਾਇ ਆਚਾ ਹੈ।
ਤਉ ਭੀ ਬਹੁ ਪੁਰਖਾਰ ਚੁਚਾ ਹੀਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਸੀਪ ਦਾ ਵਿਖੇ ਵਿਰਕਤ ਰਹਿਣਾ
ਮਹਾ ਕਠਨ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਦੁਸਰਾ ਵਿਘਨ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਦ ਪਧਨ ਦਾਨ ਪੁਰਖੁ ਮੇ ਸਾ
ਵੀਚਾਰੁ ਵਾਨ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੁਤੇ ਆਪ ਕਉ ਬਚਾਇ ਗਾਖੇ। ਤਉ ਭੀ ਖਾਨ ਪਾ
ਨ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਆਦਿ ਕਰੋਗ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਮੇ ਸਾਵੇਰਾ
ਗੁਮ ਹਾਵੁਰੁ ਲਿਭੁ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਸੀਪ ਦਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ਆਪ ਕਉ ਜਿਜਮ ਸਾਥ ਗਾਖੇ।
ਜੇ ਸੇ ਬਿਜਨ ਹੋਤੇ ਹੀ ਰੂਖਾ ਅਨਾਜੁ ਖਾਵੈ। ਅਥਵਾ ਸਿਦਰ ਵਸਤੁ ਹੋਤੇ ਹੀ ਕਮਲੀ
ਆਦਿ ਕਪਹਿਰੇ। ਤਾ ਤੇ ਜਬ ਮੇ ਸੇ ਵੇਰਾ ਗਕਉ ਪਾਪਤਿ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਤਬ ਸਰੀਰ ਕਾ
ਦੁਭਾਵੁ ਅਧਿਕ ਭੋਗ ਹੁਸਾਥਿ ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਰਜਸੀ ਵਿਵਹਾਰੁ ਕਾਤਿ ਆ

ਗੁਨਹੀਕਰਸਕਤਾ ਬਹੁਤਾ ਅਧਿਕੁ ਗੁਨਹੀਕਰਿ ਤਪਤਿ ਪਾਪਹੁ ਤੇਰਹਿ ਤੁਹੇਈ
ਕਰਿਨਹੈ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਿ ਤੇਰੇ ਗੀਪੁਰਖੁ ਅਚਾਨਕ ਹੋਪਾਪਹੁ ਕੇਸਮੁੰਦਾ ਵਿਖੇਵ
ਹਿਜਾਤਾਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਸਸੀਸਾਰਕੇਜੀਵਣੇਕਉਸ੍ਵਰਗਵਤਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਪ
ਰਲੋਕਕੇਮਾਰਗਤੇਵੇਮੁਖਰਹਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਜਿਸਕਉਭੋਗੁਕੀਤਿਸਨਾਹੇਤਾਹੈ॥
ਤਬਧਨਕੇਨਮਿਤਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਪਾਖੰਡਕਰਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਗਾਜਿਅਹੁਕਾਨਿਕਟਿਵ
ਰਤੀਪੁਆਚਾਹਤਾਹੈ॥ ਤਬਅਨੇਕਸਤੁਅਰੁਈਰਖਾਕਰਨੇਹਾਰਉਪੰਜਿਆਵਤੈ
ਅਰੁਪਰਸਪਰਸਪਰਵੇਰਕੁਵੇਖੈਵੇਖੈਤੁਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਸੇਮੇਸੇਕਰਮਸਰੁਹੀਪ
ਪਰੁਪਹੈ॥ ਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਰਜੇਗੁਣੀਬੀਜਤੇਅਵਸਮੇਵਤਮਸਰੂਪੀਬਿੰਦੁਉਪ
ਜਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਮਾਇਆਕੀਪ੍ਰੀਤਸਰਬਪਾਪਹੁਕ
ਕਾਰਣਹੈ॥ ਅਰੁਮੇਸਾਮਹਾਨਰਕਹੈਜੇਇਸਕਾਅੰਤੁਕਦਾਰਿਤਨਹੀਆਵਤਾ॥
ਦੁਖਤੀਸਰਾਵਿਘਨਧਨਕਾਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਜਦਪਧਨਵੇਨਪੁਰਖੁਭੋਗਹੁਅਰੁਪਾਪ
ਹੁਤੇਭੀਰਹਤਹੈਵੇ॥ ਅਰੁਸਰਬਥਾਵੇਗਾਗਸਿਜੁਗਤਿਰਹੈ॥ ਅਰੁਧਨਕੀਉਤਪ
ਤਿਭੀਪਾਪਤੇਰਹਤਕਰੈ॥ ਅਰੁਵੀਚਾਰੁਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਸਾਬਿਖਰਚੁਕਰੈ॥ ਤਉਭੀ
ਧਨਕੀਰਖਿਅਕੇਸਿਕਲਪਾਵੇਖੈ॥ ਮੇਸਾਲੀਨਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਜੇਭੁਜਨਅਰੁਅਭਿ
ਆਸੁਕਰਨਹੀਸਕਤਾ॥ ਸੇਸਰੁਸਰੁਕਰਮਹੁਕਾਫਲੁਗਵਤਕਾਭੁਜਨਅਰੁਪ੍ਰੀ
ਤਿਹੈ॥ ਅਰੁਪ੍ਰੀਤਕਾਰੁਪਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਭੁਗਵਤਤੇਇਤਰਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਤੇਵੇ
ਰਕਤਹੈਵੇ॥ ਪਰੁਮੇਸੀਅਵਸਥਾਤਬਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਜਬਅਵਰਸਰੁਸਿਕਲ
ਪਹੁਤੇਮੁਕਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਧਨਵਾਨਕੀਵਿਛੋਪਤਾਇਸਪ੍ਰਕਾਰਹੈ॥ ਜੇਜਬਅਧਿ
ਕਸਮਿਰੀਰਾਖਤਾਹੈ॥ ਤਬਤਉਸਹੋਜੀਵਿਵਹਾਰੁਪਸਰਤਾਹੈ॥ ਪਰੁਜਬਅਵ
ਰਸਮਿਰੀਕਛੁਨਹਾਖੈ॥ ਅਰੁਕੇਵਲਰੂਪਸੇਨਾਹੀਧਰਤੀਵੇਖੇਦਾਬਿਛੋਰੈ॥
ਤਉਭੀਉਸਕਉਸਰਬਦਾਹੀਇਹੀਸਿਕਲਪਰਹਿਤਾਹੈ॥ ਜਬਕੋਈਪੁਰੁਖਮੇਰਾਧ
ਨੁਵੇਖਲੇਵੈ॥ ਅਰੁਅਚਾਨਕਹੀਹਿਰਲੇਜਾਵੈ॥ ਤਬਮੇਕਿਆਕਰੈ॥ ਤਾਤਪਰਜ
ਇਹੁਜੇਧਨਵਾਨਕਾਰਿਦਾਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਨਿਹਸਿਕਲਪਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਅਰੁਉਤਾਕਾਸ
ਮੁੰਦਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਸਿਤਜਨਹੁਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਜੇਸੇਜਲਵੇਖੈਸੁਕਾਰਹਿਣਾ
ਅਸਿਭੁਹੈ॥ ਤੇਸੇਹੀਮਾਇਆਵੇਖੈਨਿਰਲੇਪਰਹਣਾਅਤਿਕਠਨਹੈ॥ ਤਾਤੇਮੇਨੇ
ਧਨਕੇਲਾਭਅਰੁਵਿਘਨਸਰੁਹੀਪ੍ਰਗਟਕੀਏਹੈ॥ ਪਰੁਜਬਬੁਧਵਾਨਹੁਨੇਕੁਈਪ੍ਰ
ਕਾਰਵੀਚਾਰੁਕਰਕੇਵੇਖਿਆ॥ ਤਬਉਨਹੁਨੇਵੇਹੀਨਿਸਚਾਕੀਆਹੈ॥ ਜੇਸਰੀਰਕੇ

ਨਿਰਬਾਹੁਮਾਤ੍ਰਸੁਪੁਜੀਵਕਾਕਾਸਿਰਾਹਕਰਣਾਅਮ੍ਰਿਤਰੂਪਹੈ॥ ਅਹੁਇਸਤੇਅ
ਧਿਕਸਿਪਦਾਨਿਰਸਿਦੇਹਬਿਖਰੁਪਹੈ॥ * * * * ॥ ਅਥਪ੍ਰਗਟਕਰ
ਏਵਿਘਨਤ੍ਰਿਸਨਾਕੇਅਹੁਵਿਖਤਸਿਤੋਖਕੀ॥ ॥ ਤਾਤੇਜਾਣੁਤ੍ਰੇਜੇਇਹਤ੍ਰਿ
ਸਨਾਹੁਪੀਸੁਹਾਦਮਹਾਨਿਦਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਲੋਭੀਮਾਨੁਖਵਿਵਹਾਰਵੇਖੇਭੀਨਿਰਾ
ਵਰਕਉਪਾਵਤਹੈ॥ ਅਹੁਸਦੀਵਲਜਾਮਾਨਰਹਤਹੈ॥ ਬਹੁਕੁਇਸਹੀਲੋਕ
ਤੇਅਵਰਭੀਅੰਨੇਕਅਵਗੁਣਉਪਜਤੇਹੈ॥ ਜੇਸੇਕਪਟਅਰੁਪਾਖੰਡੁਅਹੁਧਨਵ
ਨਹੁਕੀਅਪੀਨਤਾਵੇਖੇਅਸਕਤਿਰਹਤਹੈ॥ ਅਹੁਉਨਕੀਅਪਮਾਨਕਉਪਕਾਖੰਚ
ਤਹੈ॥ ਅਹੁਉਨਕੇਣੂਕਉਸਾਚਕਹਤਹੈ॥ ਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕਉਭੁਗਵੇਤਨੇਪ੍ਰਥ
ਮੇਹੀਤ੍ਰਿਸਨਾਸਹਤਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ॥ ਪਰਇਹਤ੍ਰਿਸਨਾਸਿਤੋਖਬਿਨਾਕਦਾਚਿਤ
ਤੁਰਨਹੀਹੋਤੀ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਜਦਪਇਸਮਾਨੁਖਕਉਦੁ
ਇਜੇਗਲੇਸੁਰਨਸਾਬਪੁਰਨਕਰਦੀਜਹਿਤਬਤੀਸਰੇਭੀਚਾਹਤਹੈ॥ ਤਾਤੇਮ੍ਰਿ
ਤਕਾਹੀਇਸਕਉਤ੍ਰਿਪਤਿਕਰਤੀਹੈ॥ ਅਹੁਅਵਗਕਿਸੀਪਦਾਰਥਕਉਤ੍ਰਿਪਤਿ
ਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਬਹੁਤ੍ਰਿਉਭੀਕਹਾਹੈਜੇਧਨਕੀਤ੍ਰਿਸਨਾਅਹੁਜੀਵਟੇਕੀਆਸਾਕ
ਦਾਚਿਤਪੁਰਦਨਹੀਹੋਤੀ॥ ਤਾਤੇਉਤਮਪੁਰੁਖੁਵਹੀਹੈਜਿਸਕਉਧਰਮਕੇਮਾਰਗ
ਕੀਬੂਝਪ੍ਰਾਪਤਿਭਈਹੈ॥ ਅਹੁਸਹੀਰਕੇਨਿਰਬਾਹੁਮਾਤ੍ਰਸੁਪੁਜੀਵਕਾਪਰਸਿਤੋ
ਖਕਰਤਹੈ॥ ਅਹੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈਜੇਜਬਲਗਾਇਹੁਮਾਨੁਖਅਪੁਣੀਸਰਬਪ੍ਰ
ਰਥਧਨਹੀਭੁੰਰਤਾ॥ ਤਬਲਗਨਿਰਸਿਦੇਹਮ੍ਰਿਤਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਤਾਤੇਤ੍ਰਿਸਨਾਕਾਤ੍ਰਿਅਗੁ
ਕਰਹੁ॥ ਅਹੁਸਿਤੋਖਸਹਿਤਜੀਵਕਉਤਪਤਿਕਰੇ॥ ਅਹੁਅਧਿਕਉਗਹੁਤੇਵਿਰਕਤ
ਹੋਵਹੁ॥ ਅਹੁਜਬਪ੍ਰਾਪਤਿਵੇਖੇਪ੍ਰਸਿਨਰਹੇ॥ ਤਬਭੁਗਵੇਤਕਉਪਕਾਰਤੇਕ੍ਰਿਤਘਨਨ
ਹੋਵਹੁ॥ ਬਹੁਕੇਕਉਤਮਕਉਚਿਤਆਵਤਹੈ॥ ਜੇਅਵਰਹੁਕਉਪਰਗੀਮੇਸੇਹੀਚਾਹੇ
॥ ਤਬਪ੍ਰੀਤਵਾਨਹੋਵਹੁ॥ ਬਹੁਕੇਕਵਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕਛਕਜਗਿਆਸੀਜਨਹੁਕਉ
ਇਹਉਪਦੇਸੁਕੀਆਥਾ॥ ਜੇਭੁਗਵੇਤਤੇਇਤਰਕਿਸੀਕੇਪੁਜਾਰੀਨਹੋਵਹੁ॥ ਅਹੁਇਸਹੀ
ਕੀਆਗਿਆਵੇਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਵਹੁ॥ ਅਹੁਅਵਗਕਿਸੀਤੇਜਾਚਨਾਭੀਨਕਰਹੁ॥ ਜੇਜਿ
ਨਕਉਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਇਹਉਪਦੇਸੁਕੀਆਥਾ॥ ਤਿਨਕੀਮੇਸੀਅਵਸਥਾਹੁਈਹੈ॥ ਜੇਜ
ਦਪਘੋਰੇਪਰਸਵਾਰਹੋਤੇਥੋ॥ ਅਹੁਚਾਬਕਉਨਕਾਗਿਰਪਰਤਾਥਾ॥ ਤਬਕਿਸੀਕਉ
ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਨਕਹਤੇਥੋਜੇਹਮਕਉਚਾਬਕਉਠਾਇਦੇਵਹੁ॥ ਤਾਤੇਆਪਹੀਘੋਰੇਤੇਉਤਰ
ਉਠਾਇਲੇਤੇਥੋ॥ ਬਹੁਕਮਿਹਤਰਮੁਸੇਨੇਭੀਸਾਂਈਕੇਅਗੇਅਰਦਾਸਕਰੀਥੀ॥ ਜੇਹੋ

ਮਹਾਰਾਜ ਤੇਰੀ ਸਰਬ ਸਿਸਾਇ ਵਿਖੇ ਅਤਿ ਧਨਵੰਨ ਕਉ ਨਹੈ। ਤਬ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ
 ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਜਬਾਪੁ ਪਤਿ ਵਿਖੇ ਸਿਤੋ ਖਹੈ। ਸੋਈ ਅਤਿ ਧਨਵੰਨ ਹੋ। ਬਹੁੜ ਅਰ
 ਦਾ ਸਕਰਤ ਭਇ ਆਜੇ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਨਿਆਉ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਉੱਤਮ ਕਉ ਨਹੈ। ਤਬ ਅਕਾਸ
 ਬਾਣੀ ਹੁਈ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਉਪਰ ਨਿਆਉ ਕੀ ਆਹੈ। ਸੋਈ ਉੱਤਮ ਨਿਆਉ ਕਰਨੇ ਹਾਰ
 ਹੋ। ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਰੁਖੀ ਰੋਟੀ ਕਉ ਜਲ ਸਾਥਿ ਭਿਰੋਇ ਕਰਖਾਇ
 ਲੇਤਾ ਥਾ। ਅਰੁ ਇਸ ਪੁਕਾਰ ਕਹਤਾ ਥਾ। ਜੇ ਜਿਸ ਨੇ ਅਸੀ ਜੀ ਵਕਾ ਪਰ ਸਿਤੋ ਖੁਕੀ ਆਹੈ
 ਸੋ ਸਰਬ ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਅਚਾਰ ਹਰਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਕ ਮਸਊ ਦਸਾਂਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿ ਕਹਾਹੈ।
 ਜੇ ਇਕੁ ਦੇਵਤਾ ਸਦੀ ਵਜਗਤ ਵਿਖੇ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਹੋ ਮਾਨੁਖ ਹੁਜੇ ਕੁਛੁ ਜੀ ਵਕਾ
 ਤੁਮਾਰੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਿਬਾਹੁ ਮਾਤ੍ਰ ਹੋ। ਸੋ ਤੁਮ ਕਉ ਵਹੀ ਵਿਸੇਖ ਹੋ। ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਤੇਈ ਇਸ
 ਤੇ ਅਧਿਕ ਸਮਿਰੀ ਹੋਤੀ ਹੋ। ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਦ ਅਰੁ ਅਚੇਤਤਾ ਉਪਜਤੀ ਹੋ। ਇਸੀ ਪਰ
 ਇਕ ਅਵਰ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਉਦਰੁ ਤੇ ਰਾਸਰਬ ਮਲੀਨਤਾ ਕਾ ਪਰ ਹੋ। ਤ
 ਤੇ ਤੁ ਇਸ ਉਦਰ ਕੀ ਤਿਸ ਨਾ ਕੇ ਨੀ ਮਿਤਨ ਰਕਗਾ ਮੀ ਕਿਉ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਇਸੀ ਪਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ
 ਨੇ ਕਹਿ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਹੋ ਮਾਨੁਖ ਜਬ ਮੇਤੁ ਸੁਕਉ ਅਧਿਕ ਧਨ ਦੇਵਉ। ਤਉ ਭੀ ਅਹਾਰੁ ਤੇਰੀ ਤਿ
 ਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਪਰੁ ਜਬ ਮੇਤੁ ਸੁਕਉ ਅਹਾਰੁ ਮਾਤ੍ਰ ਦੇਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀ ਵਿ
 ਛੇਪਤਾ ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਕਾਰੀ ਰੂਪਨ ਵਨੇ ਕੇ ਸੀਸੀ ਸਪਰ ਰਾਖੋ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਇਸ ਤੇ ਬ
 ਰਾਉ ਪਕਾਰ ਕਉ ਨਹੈ। ਅਰੁ ਇਕ ਬੁਧਵੰਨ ਨੇ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਤਿਸ ਨਾ ਵਨੇ ਜੇ ਸਾਦੁ ਖੁਸਹਟੇ ਹ
 ਰ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਸਿਤੋ ਖਵਨੇ ਜੇ ਸਾਦੁ ਖੀ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਈ ਰਖਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਜੇ
 ਸਾਦੁ ਖੀ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਵੇਰਾ ਗਵਨੇ ਜੇ ਸਾਦੁ ਖੇਨ ਚਿਤ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਜੇ ਵੇਦਿ ਆ
 ਵਨ ਕਰਤ ਤੇਰ ਹਤਿ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਸਮਾਨ ਪਸਚਾਤਾ ਪੁਕਰਨੇ ਹਾਰ ਅਵਰ ਕੋਈ ਨਹੀ
 । ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਇਕ ਬਾਧਿਕ ਨੇ ਮੇਲੇ ਕਉ ਛਸਾਇ ਆਥਾ। ਤਬ ਮੇ
 ਲੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਬ ਤੁ ਮੁਸੁਕਉ ਮਾਰ ਕਰੇ ਭੇਜਨ ਕਰਹਿ ਗਾ। ਤਉ ਭੀ ਤੇਰੀ ਤਿ ਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ
 । ਤਾ ਤੇ ਮੇਤੁ ਸੁਕਉ ਤੀਨ ਉਪਦੇਸ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਤਿਨ ਹੁਕਾਰਿ ਤੁ ਸੁਕਉ ਅਧਿਕ ਲਾਭੁ ਹੋਵੈ
 ਗਾ। ਪਰੁ ਏਕ ਵਾਰ ਵਚਨ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਪਾਰਿ ਕੋਹ ਗਾ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਮੁਸੁਕਉ ਛੇਰੁ ਹੋਗਾ
 । ਅਰੁ ਮੇਥਿ ਛੇਰੇ ਉਪਰਿ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਗਾ। ਤਬ ਬਾਧਿਕ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਬਹੁਤੁ ਲਾਪਰਪੁ ਬ
 ਮਵਚਨ ਤੇ ਕਹਾ। ਤਬ ਮੇਲਾ ਕਹਤਿ ਭੁਇ ਆਜੇ ਜਿਸ ਕਾਰਜ ਕਾ ਸਮਾ ਬੀਤ ਜਾਵੈ। ਤਬ
 ਤਿਸ ਕੇ ਉਪਰ ਪਸਚਾਤਾ ਪੁਨ ਕਹਾ। ਤਬ ਬਾਧਿਕ ਨੇ ਮੇਲੇ ਕਉ ਛੇਰੁ ਦੀਆ। ਅਰੁ ਥਿੰ
 ਛੇਰੇ ਉਪਰਿ ਜਾਇ ਬੈਠਾ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਬਾਧਿਕ ਦੂਸਰਾ ਵਚਨ ਸੁਨਤੁ ਭੁਇ ਆ। ਤਬ ਮੇ

ਸਰਾਇਹੋਜੇਸਿਪਦਾਅਰੁਅਪਦਾਵਿਖੇਸਿਪਤਸਹਤਜੀਵਕਾਕਰਣੀ।ਇਸੀਪਰਅਬੁਦ
 ਰਦਾਜਾਂਈਲੋਕਏਕਵਾਰਖਜੂਰੁਕੇਫਲੁਗਿਜ਼ੇਹੁਏਪੜਾਉਣਤਾਥਾ।ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕ
 ਹਤਾਥਾ।ਜੇਜਬਾਪ੍ਰਾਪਤਿਜੀਵਕਾਵਿਖੇਪ੍ਰਸਿਨਹਣਭੀਬਡਾਪੁਰਖਾਰਥਹੈ।ਸੋਏ
 ਕਉਪਉਤ੍ਰਿਸਨਾਪਟਾਵਏਕਾਇਹੁਕਹਾਹੈ।ਬਹੁਤ੍ਰੁਸਰਾਉਪਉਇਹੁਹੈ।ਜੇਜਬ
 ਇਸਪੁਰਖਕਉਏਕਦਿਨਕੀਜੀਵਕਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਵੈ।ਤਬਹੁਸਰੇਦਿਨਕੀਚਿਤਨਕਰੈ
 ਪਰਾਇਹੁਮਾਨੁਖਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਿਸਾਉਪਜਾਵਤਾਹੈ।ਜੇਅਜਹੁਤਉਤੇਨੇਬਹੁਤਜੀਵ
 ਟਾਹੈ।ਅਰੁਮਤਕਾਲਕੇਦਿਨਪ੍ਰਾਪਤਿਕਛੁਨਹੈਵੈ।ਤਤੇਰਾਹੀਐਜੇਅਬਹੀਉਦਮਕ
 ਰਿਕੋਕਛੁਸਿਚਾਕਰਰਾਖੀਐ।ਜੇਇਹੁਮਨੁਤੇਰਾਐਸਾਸਤ੍ਰੈ।ਜੇਅਗਲੀਚਿਤਕਰਕੈ
 ਅਜਹੀਵਖੁਕੀਆਚਾਹਤਾਹੈ।ਅਰੁਨਿਰਧਨਤਾਈਕੋਭੁਤੇਅਬਹੀਤੁਏਕੋਨਿਰਧਨ
 ਕਰਤਾਹੈ।ਪਰਜਬਐਸਾਸਿਕਲਪਫੁਰੇਤਬਜਗਿਆਸੀਕੋਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚਾਰੁਕੀ
 ਆਚਾਹੀਤਾਹੈ।ਜੇਇਹਜੀਵਕਾਤ੍ਰਿਸਨਾਕਰਿਉਤਪਤਿਨਹੀਹੋਤੀ।ਕਹੇਤੇਜੋਪਾਲ
 ਕੁਧਤਉਮਹਾਰਾਜਕੀਰਚੀਹੁਈਹੈ।ਜੇਇਸਜੀਵਕਉਅਵਸਮੇਵਾਅਨਪਹੁਚਤੀਹੈ
 ਅਰੁਇਉਭੀਹੈਜੇਜਬਅਗਲੇਦਿਨਜੀਵਕਾਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੁਈ।ਤਉਭੀਇਸਕੀਉਤ
 ਪਤਿਵਿਖੇਜੇਤਾਜਤਨਅਬਹੋਤਾਹੈ।ਸੋਤੇਤਾਹੀਕਾਲਹੋਵੈਗਾ।ਤਤੇਅਬਹੀਕਾਹੈ
 ਕਉਚਿਤਾਵਾਨਹੁਜੀਐ।ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਮਹਾਂਪੁਰਖੁਇਬਨਮਸਉਦਕੇਪਰਗ
 ਇਆਥਾ।ਤਬਇਬਨਮਸਉਦਕਉਚਿਤਾਵਾਨਦੇਖਕਰਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤਰੁਇ
 ਆਜੇਤ੍ਰਿਸੋਕਅਰੁਚਿਤਨਕਰਾ।ਕਹੇਤੇਜੇਤੇਹੀਪਾਲਬਧਅਵਸਮੇਵਤੁਏਕੋਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੋਰਹੈਗੀ।ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁਰਖਨੇਕੀਕਹਾਹੈ।ਜੇਵੈਗਾਗਵਨਕੋਜਤਨਬਿਨਾਜੀ
 ਵਕਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਐ।ਇਸੀਪਰਸਿਫੀਆਸਉਗੀਸਾਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ।ਜੇਤੁਏਕਉ
 ਤ੍ਰਿਸਨਾਤੇਰਹਿਤਹੋਵਣਾਵਸੇਖਹੈ।ਕਹੇਤੇਜੇਕੋਈਸਿਤੋਖਵਾਨਹੁਖਕਰਕੈਦੁਖੀਨ
 ਹੀਹੁਆ।ਇਸਕਰਕੋਜੇਭੁਗਵੇਤਸਰਬਜੀਵਹੁਕਉਉਸਕੋਉਪਰਦਇਆਲਕਰ
 ਦੇਤਾਹੈ।ਤਤੇਜਾਚਨਾਬਿਨਾਹੀਉਸਕੀਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹੋਤੀਹੈ।ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤੁਜਨਨੇ
 ਕਹਾਹੈ।ਜੇਮੇਰੀਪਾਲਬਧਹੈਜੇਤਨਬਿਨਾਹੀਮੁਝਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਗੀ।ਅਰੁਜੇਮੇ
 ਰੀਪਾਲਬਧਨਹੀਜੇਸਰਬਮਾਨੁਖਹੁਅਰੁਦੇਵਤਿਅਹੁਕੋਜਤਨਕਰਕੈਭੀਮੁਝਕਉਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿਨਹੋਵੈਗੀ।ਤਤੇਜੀਵਕਾਕੋਨੀਮਤਜਤਨਅਰੁਮੇਰਾਅਧੀਰਜਕਿਸਕਾਮਅਵਤਾ
 ਹੈ।ਬਹੁਤ੍ਰੁਤੀਸਰਾਉਪਉਇਹੁਹੈ।ਜੇਜਬਇਸਪੁਰਖਕਉਨਿਰਾਸਹੋਏਵਿਖੇਜਤ
 ਨਅਰੁਖੇਦਗੀਹੋਜਾਵੈਗਾ।ਅਰੁਮੇਨਿਰਲਜਤਾਕਉਭੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਉਗਾ।ਅ

ਰੁਕੁਗਵਿਤਤੋਭੀਬੇਮੁਖਿਕੋਗਾਪਰੁਜਬਮੇਨਿਰਾਸਤਾਵਿਖੇਧੀਧੀਰਜਕੋਰੇਗਾ
 ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਲਾਕੁਕਉਪਾਪਤਿਹੋਵਉਗਾਤਾਤਪਰਜਇਹੋਜੇਨਿਰਾਸਤਾਕੇਦੁਖਵਿਖੇਧੀ
 ਰਜਕਰਣਾਸੋਲੋਕੁਕੇਦੁਖਅਰੁਅਪਮਾਨਕੇਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਵਿਸੇਖਹੋਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁ
 ਰੁਖਨੇਕਹਾਹੋਭੀਪੀਤਵਨਕੀਬਰਾਈਇਹੀਹੋਜੇਸਿਤੋਖਕਰਕੈਜੇਸਰਬਸਿਸਾਰਤੇਬੇਮੁਖ
 ਰਾਜਰਹਿਣਹੋਐਸੇਹੀਅਲੀਸਾਈਏਕਨੇਭੀਕਹਾਹੋਜਿਸਕੋਸਾਬਿਤੇਰਾਕਛੁਪ੍ਰੇਜਨ
 ਹੋਤਬਤੁਓਸਹੀਕਾਦਾਸੁਹੋਅਰੁਜਿਸਕਾਪ੍ਰੇਜਨਸੁਰੇਸਾਥੁਹੋਸੇਨਿਰਸਿਦੇਹਤੇਰਾਹੀ
 ਦਾਸੁਹੋਅਰੁਜਿਸੁਪਦਾਰਥਤੇਤੁਬੇਮੁਹਤੁਜੀਹੋਤਬਤੁਕਉਓਸਕੀਅਧੀਨਤਾਨਹੀਰਹਿ
 ਭੀਬਹੁਰੁਕਉਥਾਉਪਾਵਇਹੋਜੇਜਗਿਆਸੀਜਨਿਪ੍ਰਥਮੇਹੀਆਪਣੇਹਿਦੇਵੇਖੈਐ
 ਸੇਵੀਚਾਰੁਦੇਖੈਐਸੇਭਿਸਨਾਅਰੁਲੋਕੁਕਿਸਨਮਿਤਕਰਤਾਹੋਪਰੁਜਬਮੇਅਹਾਰਕੇ
 ਨਮਿਤਲੋਕੁਕਰੇਜੇਇਹਤਉਬੈਲਹੁਅਰੁਗਰਧਬਹੁਕਾਕਾਮੁਹੋਅਰੁਜਬਕਾਮਾ
 ਵਿਕੁਕੇਨਮਿਤਿਭਿਸਨਾਕਰੇਤਬਸੁਕਰਅਰੁਚਿਤ੍ਰੇਮੁਸੁਤੇਅਧਿਕੁਕਉਗੀਹੋਅ
 ਬਵਜਬਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਵਸਤੁਅਰੁਅਰੁਬਰਕੇਨਮਿਤਜਤਨਕਰੇਤਬਕੇਤੇਤਾਮਾਸੀ
 ਮਨੁਖਮੁਸੁਤੇਭੀਅਧਿਕਸਿਪਦਾਵਨਹੋਤਾਤਪਰਜਇਹੋਜੇਜਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚਾਰੁ
 ਕਰਕੈਭਿਸਨਾਕਉਦੁਰਕਰੇਤਬਸਰਬਸਿਸਾਰਤੇਉਤਮਅਵਸਥਾਕਉਪਾਵੈਅ
 ਰੁਸਿਤਜਨਦੁਕੋਪਦਕਉਜਾਇਪਹੁਚੈਬਹੁਰੁਪਾਂਚਦਾਉਪਾਉਇਹੋਜੇਬਾਰਿਬਾਰ
 ਧਨਕੇਵਿਘਨਕਉਵੀਚਾਰੇਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣੈਜੇਧਨਵਾਂਨਪੁਰੁਖੁਇਸਲੋਕ
 ਵਿਖੇਭੀਸਰਬਦਾਰੁਤਾਰਹਤਾਹੋਅਰੁਪਰਲੋਕਵਿਖੇਭੀਰੁਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਤਾ
 ਹੋਤਾਤਤੇਜਗਿਆਸੀਕਉਚਾਹੀਐਜੇਸਦੀਵਾਅਪਤੇਨਿਰਧਨਕਉਦੇਖਤਾਰਹੋਅ
 ਰੁਧਨਵਾਨਦੁਕੀਓਰੁਨਦੇਖੈਤਬਰੁਗਵਿਤਕਉਪਕਾਰਕਉਪਗਟਿਜਾਣੈਪਰੁਮਨੁ
 ਇਹੋਐਸਾਸਤੁਹੋਜੇਸਰਬਦਾਹੀਇਸਮਨੁਖਕਉਪਰਾਭਟਕਾਵਤਾਹੋਅਰੁਐਸੇਕਹ
 ਤਾਹੋਜੇਅਮਕਾਤੇਐਸਾਧਨਵਾਨਹੋਅਰੁਜਮਕਾਵਿਦਿਆਵਾਨਤਉਕਿਸੀਕੇਧਨਤੇ
 ਭੈਨਹੀਕਰਤਾਤਾਤੇਤੂਕਿਉਤਿਆਗੁਕਰਤਾਹੋਜੇਇਸਸਿਕਲਪਕਉਪਾਉਇ
 ਹੋਹੋਜੇਅਪਤੇਵਸੇਖਅਵਸਥਾਵਾਨਕਉਦੇਖੈਤਬਅਪਣਿਨਿਚਤਾਕਉਪਗਟ
 ਜਾਣੈਅਰੁਅਰੁਮਾਨਤੇਰਹਿਤਹੋਵੈਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਅਪਤੇਨੀਚਮਾਨੁਖਦੁਕੀਓਰੁ
 ਦੇਖਤਾਹੋਤਬਇਸਕੀਅਵਸਥਾਭੀਨਿਚਹੋਜਾਤੀਹੋਐਸੇਹੀਜਗਿਆਸੀਕਉਚਾ
 ਹੀਐਜੇਵਿਵਧਾਰੁਵਿਖੇਅਪਤੇਨਿਰਧਨਦੁਕੀਓਰੁਦੇਖੈਤਬਰੁਗਵਿਤਕਉਪਕਾਰ
 ਕਾਵੇਤਾਹੋਵੈਅਰੁਜਬਅਧਿਕਧਨਵਾਨਦੁਕੀਓਰੁਇਸਟਿਕਰਤਾਹੋਤਬਕਿ

ਤਪਨਅਰੁਚਿਤਾਵਨੁਹੋਤਾਹੈ॥ * * * * * ॥ ਅਬਪ੍ਰਗਟਿਕਰਣਿਉਸ
 ਤਤਿਉਦਾਰਤਾਕੀ॥ ਤਤੋਜਾਵੁਤੁਜੇਜੇਸੇਨਿਰਪਨਤਾਈਵੇਖੇਜਾਗਿਆਸੀਕਉ
 ਸਿਤੋਖਰਾਹਿਤਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਹੀਧਨਅਰੁਸਿਪਦਾਵੇਖੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕਉਉਦਾਰਤਾਵਸੇਖਹੈ॥
 ਅਰੁਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਉਦੂਰਕਰਣਾਹੀਭੁਲਾਈਕਾਕਾਰਵੁਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁ
 ਖਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਉਦਾਰਤਾਪ੍ਰੀਤਛੋਕਾਮੁਲਸੁਰਗਵੇਖੇਹੈ॥ ਅਰੁਸਾਖਾਇਸਥੇਕ
 ਵੇਖੇਹਾਹੈ॥ ਤਤੋਉਦਾਰਪੁਰੁਖਉਸੀਸਾਖਾਕਉਪਕਰਕਰਿਅਵਸਮੇਵਸੁਅਰਗਕ
 ਉਪਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਅੇਸੇਹੀਨਰਕਵੇਖੇਕ੍ਰਿਪਣਤਾਪ੍ਰੀਤਛੋਕਾਮੁਲਹੈ॥ ਸੋਕ੍ਰਿਪਣ
 ਮਾਨੁਖਸੁਭਾਵਕਹੀਉਸਸਾਖਾਕਉਪਕਰਕਰਨਰਕਗਾਮੀਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾ
 ਹੈ॥ ਜੇਉਇਲਛਣਭੁਗਵੇਤਕਉਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤੇਹੈ॥ ਸੋਇਕੋਕੇਮਲਸੁਭਾਵ
 ਅਰੁਦੂਸਰੀਉਦਾਰਤਾ॥ ਅੇਸੇਹੀਦੁਇਲਛਣਨਿਰਸਿਦੇਹਰੁਗਵੇਤਤੇਬੇਮਖਕ
 ਰਤੇਹੈ॥ ਸੋਇਕੋਕਉਰਸੁਭਾਵਹੈ॥ ਅਰੁਦੂਸਰੀਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੈ॥ ਬਹੁਤੁਇਉਭੀਕ
 ਹਾਹੈ॥ ਜੇਉਦਾਰਪੁਰੁਖਕਉਗੁਣਹੀਭਿਰਨਦੇਖਹਾ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਉਦਾਰਪੁਰੁਖ
 ਕਉਕਛੁਅਵਸਰਬਨਤਾਹੈ॥ ਤਬਭੁਗਵੇਤਹੀਉਸਕੀਸਹਾਇਤਾਕਰਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਇ
 ਉਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਉਦਾਰਪੁਰੁਖਭੁਗਤਾਕਾਨਿਕਟਿਵਰਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਪਰਮਸੁਖਭੀਉ
 ਸਕਉਨਿਕਟਿਹੈ॥ ਅਰੁਲੋਕਹੁਕੇਚਿਤਵੇਖੇਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਨਰ
 ਕਹੁਤੇਦੂਰਹੈ॥ ਅਰੁਲੋਕਹੁਕੇਚਿਤਤੇਭੀਦੂਰਹੈ॥ ਅਰੁਨਰਕਹੁਕੇਨਿਕਟਿਹੈ॥ ਇਸੀ
 ਕਰਟਿਤੇਕ੍ਰਿਪਣਮਾਨੁਖਜਦਪਭੁਜਨਵਨਹੋਵੈ॥ ਤਬਉਸਤੇਵੇਦਿਅਹੀਵਉਦਾਰ
 ਪੁਰੁਖਕਉਭੁਗਵੇਤਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਤਾਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਕ੍ਰਿਪਣਤਾਮਹਾਮਲੀਨ
 ਸੁਭਾਉਹੈ॥ ਅਰੁਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਜੇਨਹੁਪੁਰਖਹੁਕਉਪਰਮਪਦ
 ਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਭੂਈਹੈ॥ ਸੋਜਪਤਪਅਰੁਬ੍ਰਤਕਰਕੈਨਹੀਹੂਈ॥ ਤਤੋਵਹੁਰਿਦੇਕੀਸੁਧਤਾ
 ਦਇਅਾਅਰੁਉਦਾਰਤਾਕਰਉਤਮਪਦਵੇਖੇਇਸਾਬਿਰੂਏਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਮਲੀ
 ਸਾਂਦੀਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਜਬਤੁਸੁਕਉਸਿਪਦਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਣੇਲਾਗੈ॥ ਤਉਭੀਉਦਾਰ
 ਤਾਸਹਤਿਖਰਚਕਰੁ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਦਨੁਕਰਕੈਸਿਪਦਾਦੂਰਨਹੋਵੈਗੀ॥ ਅਰੁਜਬਧ
 ਨਕੀਇਹਸਾਮਿਗਾਰੀਤੁਸੁਤੇਦੂਰਹੋਣੇਲਾਗੈ॥ ਤਉਭੀਨਿਸਿਕਦੇਹਿ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਵਹੁ
 ਤਉਅਪੁਹੀਚਲੀਜਾਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਜਬਉਸਿਚਣੇਕੀਮਨਸਾਕਰਹਿਗਾਤਬਰ੍ਹੰਡਕ
 ਅਧਿਕਾਰੀਹੋਵਹਿਗਾ॥ ਇਸੀਪਰਮਇਕਦਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਕੋਈਪੁਰੁਖਅਪੁਣੇਮਨੋਰਥਕੀ
 ਪਾਤੀਲਿਖਕਰਹਸਨਸਾਂਦੀਲੋਕਕੇਨਿਕਟਿਲੇਅਇਆ॥ ਤਬਹਸਨਸਾਂਦੀਲੋਕ

ਨੇਪੜੇਬਿਨਾਹੀਕਹਾਜੇਜੇਤਾਕਛੁਤੁਸੁਕਉਚਾਹੀਮੇਸੇਲੇਹਾਬਹੁੜਿਕਿਸੀਨੇਪੁਛਿਆ
 ਜੇਪਾਤੀਤੁਮਨੇਕਿਉਨਪੜੀਤਬਵੁਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਜਬਮੁਸੁਕਉਪਾਤੀਪੜਤੇਕਛੁ
 ਠੀਲਲਾਗਤੀਅਰੁਗੁਗਵੇਤਮੁਸਿਉਪੁਛਤੇਜੇਤੋਨੇਅਰਥੀਕਅਰਥਸਿਪੁਰਣਕ
 ਰਕਰਣੇਵੇਖੇਤੀਬੇਰਕਿਉਲਗਾਈਤਬਮੇਕਿਆਉਤਰਕਹਤਾਇਸਹੀਭੇਕਰਿ
 ਮੇਨੇਪਾਤੀਨਹੀਪੜੀਇਸੀਪਰਇਕਅਵਰਤਹੈਜੇਕਿਸੀਧਨਵਾਨਨੇਪੰਚਾਸਸਹੀਸੁਰ
 ਪਈਯਾਅਇਸਾਕੀਓਰਭੇਜਿਆਥਾਤਬਆਇਸਾਨੇਵਹੁਸਰੁਹੀਧਨਬਾਂਟਦੀਆ
 ਬਹੁੜਜਬਬੁਤਖੇਲਣੇਕਾਸਮਾਹੁਅਤਬਰੁਖਾਹਿਭੋਜਨਖਾਵਣੇਲਾਗੀਤਬਦਾਸਨੇਕ
 ਹਾਜੇਜਬਤੁਆਪਣੇਨੀਮਤਇਕਦੁਇਪੇਸੇਰਾਖਤੀਤਬਕਿਆਹੋਤਾਬਹੁੜਆਇ
 ਸਾਨੇਕਹਾਜੇਜਬਤੁਪੁਸੁਕਉਸਿਮਰਨਕਰਾਵਤੀਤਬਮੇਤੁਸੁਕਉਭੀਕਛੁਦੇਤੀ
 ਇਸੀਪਰਇਕਅਵਰਵਾਰਤਹੈਜੇਇਕਦਿਨਅਲੀਸਾਂਈਲੋਕਰੁਦਨਕਰਣੇਲਾ
 ਗਾਤਬਕਿਸੇਨੇਪੁਛਿਆਜੇਤੁਮਕਿਸਨਮਿਤਭੇਵਤੇਹੈਬਹੁੜਉਨਹੁਕਹਾਜੇਸਾਤਦਿਨ
 ਬਿਤੀਤਹੁਏਹੈਅਰੁਹਮਾਰੇਗ੍ਰਹਵੇਖੇਅਭਿਆਗਤਕਉਨਹੀਆਇਆਤਤੇਇ
 ਸੀਨਮਿਤਮੇਰੇਵਤੇਹੈਬਹੁੜਾਇਕਅਵਰਵਾਰਤਹੈਜੇਇਕਪ੍ਰੀਤਿਵਾਨਨੇਅਪੁਣੇਮਿ
 ਤਕਉਕਹਾਥਾਜੇਮੇਨੇਦੁਇਸੇਰੁਪਈਯਾਦੇਵਦਾਹੈਤਬਉਸਮਿਤਨੇਦੁਇਸੇਰੁਪਈ
 ਯਾਉਸਕਉਦੀਆਅਰੁਪੀਛੇਰੁਦਨਕਰਣੇਲਾਗਾਤਬਉਸਕੀਇਸਤੀਨੇਕਹਾ
 ਜਬਤੁਸੁਕਉਦੇਣੇਕੀਸਰਪਾਨਥੀਤਬਪ੍ਰਥਮੇਗਨਦੇਤਾਬਹੁੜਵਹੁਪੁਰਖੁਆਪੁ
 ਣੀਇਸਤੀਕਉਕਹਾਤਿਭੁਇਆਜੇਮੇਧਨਕੇਨਮਿਤਤੇਨਹੀਰੇਵਤਾਪਰੁਮੇਇਸਨ
 ਮਿਤਰੁਦਨਕਰਤਹੈਜੇਜਬਮੇਅਪੁਣੇਮਿਤਕੀਬਿਰਥਤੇਅਚੇਤਰਹਾਤਬਉਸਕ
 ਉਮਾਗਣਾਪੜਾਹੈਸੇਮੇਨੇਮਿਤਕੀਇਹਬੜੀਅਵਗਿਆਕਰੀਹੈ॥ * * * ॥
 ਅਥਪ੍ਰਗਟਕਰਣੀਨਿਖੇਧਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕੀ॥ * * * ॥ ਤਤੇਜਾਣਤੁਜੇਮਹਾਰਾ
 ਜੇਨੇਗੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਾਹੈਜੇਜਿਸਕਉਧਨਰੁਪੀਪਦਾਰਥਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆਅਰੁਵਹੁ
 ਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਰਤੇਹੈਤਬਵਹੁਧਨਹੀਉਨਕਉਵਿਘਨਦਾਇਕਹੋਤਾਹੈਅਰੁਅੰਤਕੇਸ
 ਮੇਵੇਖੇਓਹੀਸਿਪਦਾਉਨਕੇਗਲੇਕਾਜਿਜੀਰਹੇਤੀਹੈਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ
 ਜੇਕ੍ਰਿਪਣਤਤੇਦੂਰਹੋਵਹੁਕਹਿਤੇਜੇਇਸਕ੍ਰਿਪਣਤਾਅਗੇਭੀਬਹੁਤਭੇਕਹੁਕਾਨਸੁ
 ਕੀਆਹੈਅਰੁਜਿਨਕਉਪਰਕ੍ਰਿਪਣਤਾਪ੍ਰਬਲਹੁਈਹੈਸੇਤਿਨਹੁਨੇਨਿਹਸਿਕਹੋਕਰਿਨੀ
 ਵਹੁਕਾਪਾਤੁਕੀਆਹੈਅਰੁਅਸੁਪਜੀਵਕਾਕਉਸੁਧਕਾਰਿਜਾਣਿਆਹੈਅਰੁਇਉ
 ਭੀਕਹਾਹੈਜੇਤੀਨਸੁਭਾਵੁਇਸਜੀਵਕੀਬੁਧਿਕਉਨਾਸੁਕਰਣੇਹਾਰੇਹੈਜੇਪ੍ਰਥਮੇਤਉਕ੍ਰਿ

ਮਦਤ ਹੈ। ਅਰੁਣ ਸਰਾ ਅਰੁਣ ਸਰਾ ਅਰੁਣ ਸਰਾ ਅਰੁਣ ਸਰਾ ਅਰੁਣ ਸਰਾ
 ਪਕਉ ਵਸੇਖ ਜਾਣ ਕਰਿ ਆਉ ਮਾਨ ਕਰਣਾ। ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰ ਹੈ। ਜੇ ਦੁਇ
 ਰਖਹੁ ਨੇਕ ਛੁਕ ਪਨ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਤੇ ਮਾਗੇ ਆਖਾ। ਸਿਜ ਬਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਉਨ ਕਉ
 ਈ ਆਤ ਬਵਹੁ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਤ ਰੁਏ। ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਉਮਰ ਵਿਸਟਿਕ
 ਰਿਕੈ ਕਹਾ। ਜੇ ਇਹ ਲੋਕ ਅਧਿਕ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿ ਕੈ ਮੁਝ ਜਿਉ ਮਾਗਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਮੇ
 ਇਨ ਕਉ ਕਛੁ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖੀ ਮੇਤ ਬਸਹ ਕਾ ਮਤ ਕਾ ਦਰ
 ਬੁਓਨ ਕਉ ਅਗਨਿ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਲਾਵ ਦੇਹਾ ਗਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਮਰ ਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੇ
 ਇਹੁ ਦਰਬੁ ਅਗਨਿ ਰੁਪ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਕਿਸਨ ਮਿਤ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਬਹੁੜ
 ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇ ਉਨ ਕੀ ਅਧਿਕ ਦੀਨਤਾ ਦੇਖ ਕਰਿ ਰੋ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਇਸਤੇਰੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮਤ ਮੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਣ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਰੁ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰਿ
 ਕੈ ਮਹਾਰਾਜ ਅਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਵੇ। ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖੁ ਗਵੇ
 ਤਕੇ ਆਗੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਰੰਦਾਸ ਕਰਤਾ ਬਾ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਕਉ ਤੁਮ ਹੀ
 ਖਿਮਾ ਕਰੁ। ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਉਸ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ। ਜੇ ਭਾਈ ਤੇਗ ਪਾਪੁ ਕਿ
 ਆਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਪੁਰੁਖੁ ਕਹਤ ਰੁਏ। ਅਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਅਤਿ ਵੀਰਘ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੁ
 ਖਤੇ ਕਹਿ ਆਨ ਹੀ ਜਾਤਾ। ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੇਗ ਪਾਪੁ ਦੀਰਘ ਹੈ।
 ਕਿ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੀਰਘ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਾਪੁ ਦੀਰਘ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਉਨ
 ਹੁਕਮ ਜੇ ਤੇਗ ਪਾਪੁ ਦੀਰਘ ਹੈ ਬਹੁਤ ਅਧਿਕ ਹੈ ਅਬ ਵਾ ਆਕਾਸੁ ਅਧਿਕ ਹੈ।
 ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਾਪੁ ਅਧਿਕ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੇਗ ਪਾ
 ਪ ਬਰਾ ਹੈ। ਕਿ ਅਬ ਵਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਦਇਆ ਨਿਰਜਿ ਦੇਹ ਅਮਿਤ ਹੈ। ਤਬ ਮ
 ਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕਰ ਕੈ ਕਹੁ। ਬਹੁੜ ਉਸ ਪੁ
 ਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇ ਅਧਿਕ ਧਨ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਕਿਸੀ ਜਾਚ ਕਉ ਆਇ ਆ
 ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੀ ਅਗਨਿ ਕਰਿ ਜਲ ਦੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਰ
 ਤਾ ਸੁਣ ਕਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੁਝ ਤੇ ਦੁਰ ਹੋਹੁ। ਕਹੋ ਤੇ ਜੇ ਜਦ ਪਤ੍ਰਿ ਸਰਬ
 ਆਰ ਬਲਾ ਤੀਰ ਬਹੁ ਪਰ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੋਵਹਿ। ਅਰੁ ਰਾਤ ਵਿਨ ਕੁਜਨ ਕਰਤਾ
 ਰੇ। ਬਹੁੜ ਏਤਾ ਦੁਨ ਕਰਹਿ। ਜੇ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਲ ਕਰਿ ਕੈ ਬਰੇ ਪਵਹਰ
 ਲਾਹਿ। ਪਰੁ ਜਬ ਲਗਾ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੀ ਤਿਆਗਨ ਕਰਹਿ ਗਾ। ਤਬ ਲਗਨ
 ਰਕੁ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ ਨ ਛੁਹਿ ਗਾ। ਕਹੋ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਹੀ ਮਨ ਮੁਖੀ ਹੈ। ਅ

ਤੇ ਮਗਨ ਰੂਪ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਹੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਜਿਸ ਦੀ ਵਦਾਇ ਦੇ ਵਤੇ ਰੁਗ ਵੀ ਤਕੇ
 ਆਗੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੋ। ਜਿਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਜੋ ਧਨ ਕਉ ਸਿਧ ਛੇ ਹਾਰੇ ਕ੍ਰਿਪਣ
 ਹੁਕੀ ਸਿਪਦਾ ਨਾ ਸੁਕਰਿ। ਅਰੁ ਉਦਾਰ ਪੁਰੁਖ ਹੁਕਉ ਆਧਿਕ ਸਿਪਦਾ ਦੇ ਹਿ।
 ਏਕ ਬਾਰ ਯਕ ਕੀ ਜਾਂਈ। ਏਕ ਨੇ ਸੈ ਤਾਨ ਸਿਉ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਕਿ
 ਸਕਉ ਰਾਖ ਤਹਿ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਤ੍ਰੁਕਿ ਸਕਉ ਜਾਨ ਤਹਿ ਹੋ। ਤਬ ਸੈ ਤਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇ ਕ੍ਰਿ
 ਪਣਤ ਪਸੀ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਗਾਖ ਤਹਿ ਹੋ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁਤ ਪੁ ਅਰੁ ਕਸਟ ਕਰਿ ਕੇ
 ਦੁਖ ਪੜਾਖੇ ਚਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰ ਕੇ ਛਲ ਉਸ ਕਾਨ ਸਟਹੇ ਜਾਤਾ ਹੋ।
 ਬਹੁਤ ਰਾਜ ਸੀ ਮਾਨੁਖ ਉਦਾਰ ਕਉ ਅਪੁਣਾ ਸਤ੍ਰੁ ਜਾਨ ਤਹਿ ਹੋ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁਤ ਸਰੀ
 ਰ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਸੁਖੁ ਭੁੰਗਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਮੇਰੁ ਰਤਾਰ ਹਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਮਤ ਉਦਾਰ ਤਾ ਕਰ
 ਕੇ ਉਸ ਕਉ ਰੁਗ ਵੇਤ ਬਖਸ ਲੇਵੈ। ਅਰੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਦਇਆ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਕ
 ਉਵੇ ਗਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਵੈ॥ * * * * * ॥ ਅਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਪ
 ਰਮ ਉਦਾਰ ਤਾ ਕਾ॥ ॥ ਤਬੋ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ ਇਕ ਉਦਾਰ ਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਕ ਪਰ
 ਮ ਉਦਾਰ ਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਉਦਾਰ ਤਾ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੋ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਇਸ ਕਉ ਆਧਿਕ
 ਅਪੇ ਛਾਨੇ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਵਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਰੁਗ ਵੇਤ ਅਰਥ ਉਠਾਇ ਦੇਵੈ। ਅਰੁ ਪਰ
 ਮ ਉਦਾਰ ਤਾ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੋ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਇਸ ਕਉ ਮੁਹਤਾ ਜੀ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਵ
 ਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਕਿਸੀ ਅਵਰਾ ਅਰਥੀ ਕੇ ਉਠਾਇ ਦੇਵੈ। ਅਰੁ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪ
 ਣਤਾ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੋ ਜਦ ਪਉਸ ਕਉ ਕਛੁ ਅਪੁਣੇ ਸਰੀਰੁ ਕਾ ਪਰੋਜਨ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤਉ
 ਭੀ ਖਰਚੁ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਮਨੋਰਥ ਕਉ ਭੀ ਅਵਰਾ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕੀ ਅਸ
 ਕਰ ਕੇ ਪੁਰਨ ਕੀ ਆਚਾਰ ਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਧਨ ਕੀ ਗਾਂਠ ਕਉ ਖੋਲ ਨਹੀ ਸਕਤਾ
 ॥ ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਸ ਪੁਕਾਰ ਕਹਾ ਹੋ। ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਅਪੁਣੇ ਅਰਥ ਕੀ ਚਿਰਿ
 ਵਿਸਦਿਨ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਅਵਰ ਕੇ ਅਰਥ ਕਉ ਸਿਖੁ ਰਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਰਿ
 ਰੁਗ ਵੇਤ ਅਤਿ ਪ੍ਰਸਿਦ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਇਸੀ ਪਰਾਇ ਕਵਾਚ ਤਾ ਹੋ। ਏਕ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾਨੁ
 ਕੇ ਗਹਿ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਅਭਿ ਆਗਤੁ ਆਇ ਆਥਾ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ ਰਿਹੈ ਮੇਰੇ ਜਨ
 ਅਲਪ ਥਾ। ਤਬ ਉਨ ਹੁਨੇ ਵੀ ਪਕ ਬੁਝਾਇ ਵੀ ਆ। ਅਰੁ ਸਿਲਕ ਕਰੇ ਜਨ ਕਰ
 ਏ ਕੇ ਰਗਾਏ। ਪਰੁ ਵਹੁਤ ਅਪੁਕਛੁ ਨ ਖਾਵਹਿ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਹੀ ਗਾਥ ਪਰੇਰੁ ਰਹਿ
 ॥ ਇਸ ਕਉ ਕੇਰੇ ਇਹੁ ਅਰੁ ਆਗਤੁ ਰਿਪਤਿ ਹੋ ਕਰਖਾਵੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ ਇਹੁ ਵ
 ਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰਿ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਮ ਹੀ ਪਰਮ ਉਦਾਰ ਤਾ ਕਰਿ ਰੁਗ ਵੇਤ

ਅਤਿਕ੍ਰਿਪਾਲਹੁਆਹੈ॥ ਅਰੁਮਿਹਰਮੂਸੇਕਉਗ੍ਰਿਅਕਸਬਾਈਹੁਈਬੀਜੈ
 ਪੁਰਖਸਰਬਆਰਬਲਾਵਿਖੇਏਕਵਾਰਗ੍ਰਿਅਪਟੇਅਰਬਕਾਤਿਅਗਕਰਕੇ
 ਅਵਰਕਾਅਰਬਸਿਪੂਰਨਕਰਤਾਹੈ॥ ਤਬਮੇਉਸਕੇਸਾਥਲੇਖਾਨਹੀਕਰਸਕਤਾ॥
 ॥ਇਸੀਪਰਇਕਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਇਕੁਬਡਾਪਨੀਅਰਉਦਾਰਪ੍ਰੀਤਵਾਨਰਟਨਕ
 ਰਤਾਹੁਆਖਜੂਰਕੇਬਾਗਮੇਜਾਇਨਿਕਸਿਆ॥ ਤਹਾਬਾਗਕੇਰਾਖੇਕਉਗ੍ਰਿਹ
 ਤੇਏਇਰੋਟੀਆਲੇਆਏ॥ ਬਹੁਕੁਉਸੀਸਮੇਇਕਕੁਕਰਖਜੂਰਹੁਕੇਬਾਗਸੇਜਾ
 ਇਨਿਕਸਿਆ॥ ਤਬਉਸਰਾਖੇਨੇਏਕਰੋਟੀਕੁਕਰਕਉਰੁਹਦਈਸੇਵਹੁਕੁਕ
 ਰਨੇਸੀਪ੍ਰਹੀਖਾਇਲੀਨੀ॥ ਤਬਉਸਨੇਦੁਸਹੀਗ੍ਰਿਹਾਰਈਨੀ॥ ਤਬਇਹੁਅਸ
 ਰਰਜਦੇਖਕਉਉਸਰਾਖੇਤੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਪ੍ਰਾਣਿਆਜਿਤੁਕਉਗ੍ਰਿਹਤੇਕੇਤਾ
 ਕੁਭੇਜਨਆਵਤਾਹੈ॥ ਤਬਰਾਖੇਨੇਕੁਹਾਜੇਜੇਤਾਕੁਤਮਹੁਨੇਦੇਖਿਆਹੈ॥ ਬਹੁਕੁ
 ਉਸਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਕੁਹਾਜੇਤੇਨੇਕੁਕਰਕਉਕਿਸਨਮਿਤਰਾਰਈਆ॥ ਤਬਰਾਖੇਨੇ
 ਕਹਾਜੇਈਹਾਆਰੋਕੁਕਰਕੋਈਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਅਰੁਇਹੁਦੁਰਤੇਆਇਆਹੈ॥
 ਤਾਤੇਮੇਨੇਏਹੀਮਨਸਾਕਰੀਜੇਕੁਕਰਕੁਪਾਨਰਹੈ॥ ਤਬਉਸਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਕੁਹਾ
 ਜੇਮੁਕਉਲੋਕਵਿਅਰਬਹੀਉਦਾਰਕਹਤੇਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਬਾਗਕਾਗਾਖਾਮੁ
 ਟੁਤੇਗ੍ਰਿਪਰਮਉਦਾਰਹੈ॥ ਇਤਨਾਕਹਿਕਰਉਸਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਬਾਗਅਰੁਗਾਖੇਕ
 ਉਮੋਲਲੇਕਰਮੁਕਾਤਿਕੀਆ॥ ਅਰੁਵਹੁਬਾਗਗ੍ਰਿਹਾਖੇਹੀਕਉਸਉਪਈਆ
 ॥ ਬਹੁਕੁਇਕਅਵਰਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਹੁਸੇਨਜਾਈਲੋਕਕੋਗਿਹਾਵਿਖੇਕਛੁਕਪ੍ਰੀ
 ਤਵਾਨਆਏਥੇ॥ ਅਰੁਉਨਕੇਘਰਮੇਭੋਜਨਅਲਪਬਾ॥ ਤਾਤੇਉਨਹੁਨੇਏਟੀਆ
 ਹੁਕੇਵਕਰੇਕਰਰੂਰੇ॥ ਅਰੁਈਪਕੁਬੁਝਾਇਕਰਿਭੋਜਨਕਰਟੇਕੇਨਮਿਤਇਕਤ
 ਰੇਇਬੈਠੇ॥ ਬਹੁਕੁਜਬਇਕਪੜੀਤੇਪੀਛੇਉਨਹੁਨੇਈਪਕੁਜਲਾਇਆ॥ ਤਬ
 ਭੋਜਨਸਹੀਇਉਹੀਪੜਾਰਹਾ॥ ਅਰੁਕਿਸੀਨੇਅੰਗੀਕਾਂਕੁਨਕੀਆ॥ ਤਾਤਪਰ
 ਜਾਇਹੁਜੇਸਭੁਨਹੁਨੇਪਰਮਉਦਾਰਤਾਕਰੀ॥ ਅਰੁਇਉਹੀਮਨਸਾਕਰਕੁਭੁਏ॥
 ਜੇਹਮਰੇਮਿਤ੍ਰਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਕਰਿਖਾਵਹਿ॥ ਅਰੁਹਮਕਉਭੂਖਾਰਹਫਾਭੁਲਾਹੈ॥
 ॥ਇਸੀਪਰਇਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਏਕਵਾਰਬਡਾਜੁਪੁਹੁਆ॥ ਅਰੁਉਸ
 ਜੁੱਧਾਵਿਖੇਬਹੁਤਲੋਕਘਾਇਲਹੁਏਥੇ॥ ਅਰੁਮੇਰਾਇਕਗ੍ਰਾਈਗ੍ਰਿਉਸਖੇਤ
 ਵਿਖੇਘਾਇਲਥਾ॥ ਤਬਮੇਉਸਕੇਨਮਿਤਜਲਕਾਬਾਸਨਰੁਗਲਿਆਇਆ
 ॥ ਸੇਮੇਜਬਉਸਕਉਜਲੁਦੇਣੇਲਾਗਾ॥ ਤਬਇਹੁਅਵਰਘਾਇਲਨੇਕੁਹਾਜੇ

ਮੁਏ ਕਉ ਜਲੁ ਦੇਵਹਿ। ਤਬ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਕਹਤਿ ਰੁਇ। ਅਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਸ ਤੀਕ
 ਉਦੇਹਿ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਉ ਸਕੇ ਨਿਕਟਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਇਕ ਅਵਰ ਨੇ ਲਮਾਗਿ
 ਆ। ਤਬ ਉਸ ਪਾਇਲ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਉਸ ਹੀ ਕਉ ਦੇਹਿ। ਮੇਸੇ ਹੀ ਜਬ ਉਸ ਕੇ
 ਨਿਕਟਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਵਹੁ ਮੇਰੇ ਜਾਵੇ ਤੇ ਆਗੇ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕਹੇ ਤਰੁਇਆ। ਅ
 ਰੁਜ ਬਉ ਨ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਆਇਆ। ਤਬ ਉਸ ਪਾਇਲ ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ
 ਭੀ ਛੂਟ ਗਏ। ਪਰੋ ਜਨ ਇਹੁ ਜੇ ਸਰੁ ਹੀ ਅਪੁਣੇ ਜੀਵੇ ਤੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕਹਾ ਜੀਵੇ ਵਹੁ
 ਸੇਖ ਜਾਨਤ ਰੁਏ। ਅਰੁ ਬਸਰਹਾ ਫੀਸਾਂ ਈਲੇ ਕ੍ਰਮੇ ਸਾਪਗਮ ਉਦਾਰੁ ਆਹੇ
 ਜਬ ਉਸ ਕੇ ਸਹੀਰ ਛੂਟੇ ਕਾਸਮਾ ਹੂਆ। ਤਬ ਇਕ ਅਰਥੀ ਨੇ ਆਇਕ ਰਿਜਾਰ
 ਨਾ ਕਹੀ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ ਪਾਸ ਕਛੁ ਨ ਬਾ। ਤਬ ਉਨ ਹੁਨੇ ਅਪੁਣੇ ਗਲੇ ਕਾ ਜਾਮਾ ਉ
 ਤਾਰ ਕਰ ਜਾਚ ਕਉ ਦੀਆ। ਅਰੁ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਜਾਮਾ ਗਕਰਿ ਅਪੁਣੇ
 ਗਲ ਪਹਿਰਿ ਆ। ਬਹੁ ਕੁਏ ਕਮ ਹੁਰਤ ਕੇ ਪੀਵੇ ਸਹੀਰ ਕਾ ਤਿ ਆਗ ਕਰਤ ਰੁ
 ਏ। ਤਬ ਬੁਧਵਾਨ ਹੁਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਬਸਰਹਾ ਫੀਸਾਂ ਈਲੇ ਕ੍ਰਮੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਜਗਤਿ
 ਵਿਖੇ ਆਇਆ ਬਾ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਪਰਲੋ ਕਾਵੇ ਖੇਗਇਆ। ਅਰਬ ਇਹੁ ਜੇ ਸੇਹੀ
 ਨਗਨ ਜਨਮਿ ਆਬਾ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਅਸਿਰ ਹੁਏ ਕਰਗਮ ਨ ਕਰਤ ਰੁਇਆ। *
 * * * * ॥ ਅਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਵੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਉਦਾਰਤਾ ਕੀ। ॥ ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪ
 ਟਤਾ ਕੀ। ॥ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਣ ਉਦਾਰ ਕਉ ਨਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਉਦਾਰ ਕ੍ਰਿਪਣ ਕਉ ਨਹੈ।
 ਤਾ ਤੇ ਜਾਵੇ ਤੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖੁ ਆਪ ਕਉ ਉਦਾਰੁ ਜਾਣੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਅਵਰੁ ਲੋਕ ਹੁਕੇ
 ਮਤ ਵਿਖੇ ਕ੍ਰਿਪਣ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਕੁਏ ਕਉ ਅਵਸਮੇ ਵਪਛਾਇਆ ਚਾਹੀ ਤਾਹੇ
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਣ ਤਾਰੁ ਪੀਦੀ ਰਘੋਗੁ ਹੋ। ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਾ ਮੇਸੇ ਰੋਗ ਕਉ
 ਚੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਛਾਣੀ ਮੇਹੀ ਨਹੀ। ਤਬ ਲਗਾਇਸ ਕਉ ਪਾਉ ਕਿਉ ਕਰ ਕਹੀ ਮੇ।
 ਅਰੁ ਇਹੁ ਵਾਰਤਾ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ਜੇ ਅਰਥੀ ਕੇ ਸਰਬ ਅਰਬ ਹੁਕਉ ਸਿਪੁਰਨ ਕੇ ਦੀਨ ਹੀ
 ਕਰ ਸਕਤਾ। ਸੇ ਜਬ ਇਸ ਹੀ ਕਾਨਾ ਮੁਕ੍ਰਿਪਣ ਤਾਹੇ ਵੈਤ ਬਸਰਹੀ ਕ੍ਰਿਪਣ ਹੋਤੇ ਹੋ।
 ਪਰੁ ਮੇਸੇ ਨਹੀ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਵਿਸਟਿ ਵਿਖੇ ਜਿਸੁ ਵਸਤੁ ਕਾਵੇਣਾ ਪਰ
 ਵਾਣੁ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਪਦਾਰਥ ਦੇਇਨ ਸਕੈ ਤਬ ਵਹੁ ਕ੍ਰਿਪਣ ਕਹੀ ਤਾਹੇ। ਅ
 ਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖ ਵੀਚਾਰੁ ਸਾਥਿ ਸੁਗਮ ਹੀ ਦੇਵੈ ਤਬ ਵਹੁ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਉਦਾਰੁ ਕਹੀ ਤਾਹੇ। ਅ
 ਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖ ਰੋਜਨਾ ਕੇਨਾ ਮ੍ਰਿਤ ਬਸਰ ਲੇਤਾ ਹੂਆ ਅਧਿਕ ਵਿਵਾਦ ਕਰੇ। ਅਥਵਾ ਸ
 ਨ ਬੀਧੀ ਅਰੁ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਅਪੁਣੇ ਅਹਾਰ ਕਉ ਛੁਪਾਇ ਲੇਵੈ। ਸੇ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸਿਧਿ

ਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੋ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰਿਕੈ। ਅਰੁ ਜੋ ਜਨ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਬ ਸਤ ਲੇਤਾ ਹੂਆ
 ਅਧਿਕਾ ਵਿਵਾਦ ਕਰੈ। ਅਥਵਾ ਸਨਬੀਧੀ ਅਰੁ ਕਉ ਅਗਰੁ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਅਧਿਕ ਸੁਕ
 ਰਕਰਦੈਵੈ। ਅਥਵਾ ਜਾਚਕ ਕਉ ਦੇਖਕਾਰਿ ਅਪਣੇ ਅਗਰ ਕਉ ਛਪਾਇ ਲੇਵੈ। ਸੇ
 ਭੀ ਇਹੁ ਅਧਿਕਾ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੋ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰਿਕੈ। ਅਰੁ ਥਇਹੈ। ਜੋ ਜਿਸ ਪ
 ਦਾਰਥਕਾ ਦੇਣਾ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਦੁਹੁ ਸਤੁਵੈ। ਇਨ ਸਕੋਤ ਬਨਾਣੀ। ਐਇਹ
 ਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਰੁਗਾਵਤਨੇ ਇਹੁ ਪਰਵਾਣੁ ਦੁਹਾਰ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਉਤ ਪਤਿਕੀਆਹੈ
 ਸਿਜ ਬਲਗਾਇ ਸਰੋਦ ਕਉ ਨਜਾਣੈ। ਅਰੁ ਏਕਰਾ ਕਰਤਾ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਣ
 ਤਾ ਕਾ ਲਛਣ ਹੈ। ਬਹੁ ਪਨਕਾ ਦੇਵਣਾ ਇਉ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋ। ਜੋ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਮਾਸ
 ਸਤੁ ਵਿਖੇ ਕਹਾਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਕੁਛੁ ਅਰੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਪਰਮਾਸ
 ਸਤੁ ਵਿਖੇ ਦਸਵੇ ਪਕਾ ਦੇਵਣਾ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਕਹਾਹੈ। ਸੇ ਇਹੁ ਸਿਸਾਰੀ ਜੀਵੁ ਕਾ ਅ
 ਧਿਕਾਰੁ ਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੋ ਇਹੁ ਅਲਪ ਬੁਧੀ ਮਨੁ ਪਾਇਸਤੇ ਅਧਿਕ ਕਛੁ ਨਹੀ ਦੇਇ ਸਕ
 ਤੇ। ਤਾਤੇਵੀਚਾਰਨੁ ਦੁਕੇ ਮਤਾਵੈ। ਏਇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੈ। ਪਰੁ ਰੁਗਾਵਕੇ ਨਾਮਿ ਤੋ ਜੋ ਪ
 ਨਕਾ ਦੇਵਣਾ ਕਹਾਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੁ ਭੀ ਬਿਨ ਬਿਨੈ ਹੈ। ਜੋ ਸੇ ਇਕੁ ਵਸਤੁ ਨਿ
 ਰਧਨ ਉਕਉ ਦੇਣੀ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋ। ਅਰੁ ਓਹੀ ਵਸਤੁ ਪਨਵਾਨੁ ਕਉ ਦੇਣੀ ਰੁਲੀ ਨਹੀ
 ਲਾਗਤੀ। ਅਥਵਾ ਅਰਥੀ ਅਰਥੀ ਅਰੁ ਕਉ ਜੋਗੁ ਹੋ। ਅਰੁ ਮਿਤ ਕਉ ਦੇਣੀ ਨਿਦ
 ਹੈ। ਅਥਵਾ ਸਨਬੀਧੀ ਅਰੁ ਕਉ ਦੇਣੀ ਅਜੇਗੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਵਰ ਲੋਕ ਕਉ ਕਉ ਦੇਣੀ ਅ
 ਜੇਗੁ ਨਹੀ। ਅਥਵਾ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥੁ ਇਸਤੀ ਅਰੁ ਕਉ ਦੇਣਾ ਵਸੇ ਪਾਹੈ। ਅਰੁ ਪੁਰੁ
 ਖ ਕਉ ਦੇਣੀ ਨਿਦੈ। ਤਾਤ ਪਰਜਾ ਇਹੁ ਜਨ ਦਪਧਨਕਾ ਸਿਚਣ ਭੀ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਖੇ ਪ
 ਰਵਾਣੁ ਹੋ। ਪਰੁ ਜਬ ਸਿਚਣੇ ਤੇ ਅਧਿਕ ਪਰੋਜਨ ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਸਿਚਣੇ
 ਤੇ ਦੇਣਾ ਵਿਸੇਖੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਲੰਗੁ ਦੇਣੇ ਕਾ ਪਰੋਜਨੁ ਅਧਿਕ ਨਹੈ। ਤਬ ਲਗਪਨਕਾ
 ਰਾਖਣਾ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਣ ਮਨੁ ਖੈ ਸੇ ਇਸ ਮਿਜਾਦਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਿ
 ਨਹੀ ਦੇਸਕਤਾ। ਜੋ ਸੇ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸੀ ਕੇ ਰਿਹਾ ਵਿਖੇ ਅਭਿਅਗਤੁ ਆਵੈ। ਤਬ ਰੁਵਾ ਅਰੁ
 ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਉਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲਕਰਣੀ ਪਨਕੇ ਸਿਚਣੇ ਤੇ ਵਿਸੇਖੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਅਪਣੇ
 ਚਿਤਾ ਵਿਖੇ ਇਹੁ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰ ਲੇਵੈ। ਜੋ ਮੇਨੇ ਤਉ ਆਗੈ ਦਸਵੇ ਪਦੀ ਆਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ
 ਕੇ ਭਾਵਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਹੈ। ਸੇ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸਿਧਾ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਅਰੁ ਨਿਚਤਾਹੈ। ਅਥਵਾ ਜਬ ਇ
 ਸਕਾ ਪਰੋਸੀ ਨਿਰਧਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਕੇ ਪਾਸ ਅਨਾਜ ਬਹੁਤ ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਉਨ ਕ
 ਉਰੁ ਖਾ ਦੇਖਕਰ ਕਛੁ ਨ ਦੇਵੈ। ਤਬ ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਲਗਪਨਕਾ ਸਾਸ

ਰਾਹੁ ਦਾਇਆ ਭਾਵੁ ਸਿੰਗਤਿ ਦੇਤਾਰਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾਥਿ ਧਨੁ ਅਧਿਕ ਹੋਵੈ॥
 ਤਉ ਭੀ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਭੁਲਾਏ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਮੇਸੇ ਕਾਰ ਜ ਕਰ ਜ ਕਰ ਟੇਜੇ ਗੁਹੈ॥ ਜੇ ਕੂਏ ਅਰੁ ਤਾਲ
 ਅਰੁ ਪੁਲਹਾ ਕਰੁ ਦੁਆਰੇ ਅਰੁ ਇਉਂ ਆਇਕ ਅਵਰ ਜੇ ਧਰਮ ਕੇ ਇਸ ਬਾਨਹੈ॥ ਜਿਨ੍ਹ ਕਰ
 ਕੈ ਚਿਹਕਾਲ ਪੁਜਿਤ ਅਰਥੀ ਜੀਵੁ ਕਉ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਹੈ॥ ਜੇ ਧਨ ਦਾਨੁ ਕਉ ਮੇਸੇ ਕਾ
 ਰਜੁ ਕੀ ਅਵਸਮੇ ਵਕਰਣੀ ਵਹੈ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਮੇਸੇ ਕਾ ਰਜਨ ਕਰੈ॥ ਤਬ ਸਿਸਾ ਹੀ ਜੀਵਹੁ
 ਕੇ॥ ਭਾਵੇ ਖੇਡਿ ਪਟਨ ਹੀ ਕਹੀਤਾ॥ ਅਰੁ ਵੀਚਰੁ ਦਾਨੁ ਕੇ ਮਤਾ ਵਿਖੇ ਵਿਹੁਤੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ
 ਹੈ॥ ਤਤ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁੰ ਜਨ ਬਸਾਸਤਾ ਅਨੁਸਾਰੁ ਅਰੁ ਕੂਵੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਕ੍ਰਿ
 ਪਣਤਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਇਦਾਰੁ ਤਬ ਹੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜਬ ਵਹੁ ਦੇਣਾ ਬਦਤਾ ਜਾਵੈ॥
 ਸਿਏ ਹਰੀ ਧਨ ਕੀ ਮਿਸਾਵ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਭਿਨ ਭਿਨ ਅਧਿਕਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਕਉ ਦੇ
 ਣਾ ਸੁ ਗਮ ਹੋਵੈ ਸੋ ਉਦਾਰੁ ਕਹੀਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਕਰਨਾ ਈਕਰ ਕੇ ਦੇਵੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਣ
 ਹੈ॥ ਅਥਵਾ ਜੇ ਮਾਨੁਖ ਜਸੁ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕੇ ਨ ਮਿਤੁ ਦਾਨੁ ਕਰੈ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਕਾਰੁ ਕੀ ਇ
 ਛਾਰਾਖੇ॥ ਤਉ ਭੀ ਉਦਾਰੁ ਨ ਹੀ ਕਹੀਤਾ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਦਾਰੁ ਤ ਨਿਹਕਾ ਮੈ॥ ਪਰੁ ਪਰੇ ਜ
 ਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਣਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਅਤਿ ਕਰਨਹੈ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਰੇ ਜਨ ਬਿਨਾ ਦੇਣਾ ਭੁਗਵੈ
 ਤਹੀ ਕਾਕਾ ਮੈ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਸੁਰਗ ਅਥਵਾ ਮਾਨ ਕੀ ਕਾਮਨ ਕਰ ਕੇ ਦੇਵੈ॥ ਤਬ ਸਿਸਾ ਹੀ
 ਅਰੁ ਕੇ ਮਤਾ ਵਿਖੇ ਦੁਹੀ ਉਦਾਰੁ ਕਹੀਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸੰਤ ਜਨੁ ਕੇ ਮਤਾ ਵਿਖੇ ਉਦਾਰੁ ਤਾਇ
 ਹੁੰ ਜੇ ਨਿਹਕਾ ਮਹੀ ਜੀਵ ਅਰੁ ਸਹੀਰੁ ਗਵੰਤ ਅਰਥ ਅਰਪ ਦੇਵੈ॥ ਅਰੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ
 ਪ੍ਰੀਤਾ ਵਿਖੇ ਮੇਸਾ ਮਗਨੁ ਹੋਵੈ॥ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਸਹੀਰੁ ਅਰੁ ਜੀਉ ਕੇ ਦੇਣੇ ਕਉ ਕਛੁ ਵਸਤੀ ਨ
 ਜਾਵੈ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਆਪੁ ਹੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਕਉ ਅਨੰਦ ਮਾਨੋ ਦੇਵੈ॥ ਨ ਨ ਨ॥ ਅਥ ਪ੍ਰਗਟ
 ਕਰਣਾ ਉਪਾਉ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਾ॥ ਮਤਾ ਤੇ ਜਾਣੁ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਉ ਪਾਉ ਬੁਝੁ ਅਰੁ ਕਰਤ
 ਤ ਕੇ ਸਨ ਬਿਪਕਰੇ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਸਿ ਬੁਝੁ ਇਹੁ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਗੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੇ ਕਾਰਣ ਕਉ ਪਛਾਣੇ
 ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸੇ ਰੋਗ ਕਾ ਕਾਰਣੁ ਜਾਣਿ ਅਨਹੀ ਜਾਤਾ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਾਉ ਬੁਨਹੀ॥
 ਕਰਿ ਸਕੀਤਾ॥ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਾ ਕਾਰਣੁ ਭੋਗੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ॥ ਜੇ ਧਨ ਬਿਨਾ ਇਝੀ ਅਰੁ
 ਭੋਗ ਸਿਧਨ ਹੀ ਹੋਤੇ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਕਾਰਣ ਜੀਵ ਦੇਣਾ ਅਧਿਕਾ ਆਸਾ ਹੈ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ
 ਜੇ ਜਬ ਇਹੁ ਮਨੁਖ ਮੇਸੇ ਜਾਣੈ ਜੇ ਮੇਨੇ ਕਛੁ ਕਰਿਨ ਅਥਵਾ ਦੇਕਾ ਸਉ ਪਰਿਤ ਮਰਣਾ ਹੈ
 ॥ ਚਬ ਸੁਭਾ ਵਕਹੀ ਧਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਖੀਣੇ ਜਾਤੀ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਕੀ ਕਛੁ ਸਿਤਨ ਹੋਤੀ ਹੈ॥
 ਤਬ ਉਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਮਤ ਕੇ ਸਮੇ ਭੀ ਨਹੀ ਪੁਲਤਾ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮੇਹ ਕਰ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਾ ਜੀਵ
 ਣਾ ਭੀ ਅਪੁਣੇ ਜੀਵ ਦੇਣੀ ਨਿਅਈ ਜਾਣੁ ਹੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੀ ਗਿਰਾਫ਼ਤਿ ਹੋ

ਜਾਤੀਏ। ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾਏ। ਜੇ ਇਹ ਸਿਤਾਨ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਅਰੁ ਮੋਹ ਕਾ ਕਾ
 ਰਣ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਭੁਗਤੁ ਕੇਨ ਮਿਤ ਪਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਰਾਖੇ। ਅਬ ਵਾਪਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ
 ਕੇ ਜਿਸ ਕਉ ਅਧਿਕ ਭੁਗਤੁ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾਉ ਪਜਿਆਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਤਉ ਅਧਿਕ
 ਜੀਵਣੇ ਕੀ ਅਸਾਕਾਰਿ ਕੈ ਧਨੁ ਅਰੁ ਸਿਪਦਾ ਕੇ ਸਿਰ ਟੇਕੀ ਅਸਾਕਾਰਿ ਕੈ ਧਨੁ ਅਰੁ ਸਿਪਦਾ
 ਕੀ ਅਸਾਫਿ ਤੋਹ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਕ ਪੁਰਖੁ ਐਸੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੇਵਲ ਰੂਪੇ ਅਰੁ
 ਸੇਨੇ ਹੀ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਰੇਗੀ ਹੋਵੈ ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਸਗੈਰ ਕਾਉ ਪਚਾਭੁ
 ਨ ਹੀ ਕਰਤੇ। ਅਰੁ ਦਸਵੇਂ ਪੁਰਖੀ ਨਹੀ ਦੇਸ ਕਰਤੇ। ਅਰੁ ਉਨ ਕਉ ਏਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੇ ਰੂਪਾ
 ਅਰੁ ਸੂਰਨ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਨਿਕਟਿ ਦਾਇਓ। ਅਰੁ ਜਦ ਪ੍ਰੇਮੇ ਸੇਭੀ ਜਨ ਤੈ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ
 ਮੇ ਮਰੇਗਾ ਤਬ ਮੇਰੇ ਪੀਛੇ ਇਹੁ ਧਨੁ ਮੇਰੇ ਸਤ੍ਰੁ ਹੀ ਲੇਜਾਵਹਿਗੇ। ਤਉ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰਿ
 ਕੈ ਖਰਚਨ ਹੀ ਸਕਤਾ। ਸੋ ਇਹੁ ਐਸਾ ਦੀਰਘ ਰੇਗੁ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਕਉ ਪਉਕਰਣਾ ਮਹਾ ਕਰਨ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਤੈ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੇ ਕਾਰਣ ਕਉ ਜਾਣਿਆ ਤਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿਆ
 ਚਾਹੀਐ। ਜੇ ਭੁਗਤੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਉ ਪਾਉ ਸਿਜਮੁ ਹੈ। ਤਤ੍ਰੇ ਜਬ ਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਸਿਤੋ ਖਰਕੇ
 ਭੁਗਤੁ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਪਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਖੀਣਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਧਿ
 ਕ ਜੀਵਣੇ ਕੀ ਅਸਾਕਾਰਿ ਪਾਉ ਇਹੁ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੀਵੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕਉ ਚਿਤ ਵਤਾਰੈ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਪੁਣੇ ਸਨ ਬੀਧੀ ਅਰੁ ਕੀ ਓਰਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਕੈ ਦੇਖੇ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਨਿ ਆਈ ਵਹੁਤੀ ਪਨ ਕਉ ਸਿ
 ਚਤੇ ਥੇ। ਅਰੁ ਮਰਣੇ ਤੇ ਅਚੇਤ ਥੇ। ਬਹੁੜ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਪਸਰਾਤਾ ਪਸਿਰੁ ਗਤਿ ਮ੍ਰਿਤ ਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੁਏ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਧਨ ਸਰੁ ਹੀ ਉਸ ਕੇ ਸਤ੍ਰੁ ਕਾਟਿ ਲੇਗਏ। ਬਹੁੜ ਪੁਰਖੁ ਕੀ ਨਿਰਧ
 ਨਤਾਈ ਕੇ ਭੁਕੇ ਕਰ ਕੈ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਪਾਉ ਏਹੁ ਹੈ। ਜਿਸ ਰਬ ਜੀਵਹੁ ਕਉ
 ਤਪਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰਾ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲ ਕਰੁ ਗਵਤੁ ਹੀ ਕਉ ਜਾਣੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝੈ ਜੇ
 ਜਿਸ ਕੇ ਲੇਖ ਵਿਖੇ ਰੁਗਵੀਤ ਨੇ ਨਿਰਧਨਤਾਈ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਤਬ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰਿ ਕੈ
 ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਨ ਵਾਨ ਨਹੈ ਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਜਬ ਮੇਰੀ ਸਿਪਦਾ ਅਧਿਕ ਸੇਖਰੇ ਹੋਗੀ। ਤਉ
 ਰੀਵੀ ਅਰਬ ਹੀ ਨਸਟਿ ਹੋ ਜਾਵੈਗੀ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਨ ਕੀ ਪਾਲ ਬਧਾਵੇ ਖੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ
 ਧਨੁ ਅਰੁ ਸਿਪਦਾ ਰਚੀ ਹੈ। ਤਬ ਮੇਰੀ ਸਿਪਦਾ ਬਿਨਾ ਹੀ ਉਨ ਕਉ ਧਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਗਾ। ਅ
 ਰੁ ਇਹ ਦਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ। ਜੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਸਿਪਦਾ ਬਿਨਾ ਹੀ ਧਨ ਵਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅ
 ਵਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖੁ ਧਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤਾ ਧਨੁ ਰੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਬਾਤ ਉਭੀ ਨਿਰ
 ਧਨ ਹੋਗਏ ਹੈ। ਤਤ੍ਰੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਕੈ ਜੇ ਜਬ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਰੁਗਵੀਤ ਕੇ ਆਗਿਆ
 ਕਾਰੀ ਹੁਏ। ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਰੁਗਵੀਤ ਹੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਰੁਗਵੀਤ ਕੀ

ਅਗਰੀਆਤੋਬੈਮੁਖਹੁਏ। ਤਬਉਨਕਉਨਿਰਧਨਤਈ। ਏਸੇਖਯੋ। ਕਹੋਤੇਜੋਨਿਰ
 ਧਨਤਈ। ਕਰਿਕੈਅਨੇਕਪਾਪਹੁਤੇਬਹਹਿਗੇ। ਬਹੁਜੇਤੇਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਚਨਕ੍ਰਿਪਣ
 ਤਾਕੀਨਿਖੇਧਅਰੁਉਦਾਰਤਾਕੀ। ਏਸੇਖਤਾਵਿਖੇਆਏਹੈ। ਸਿਬਰਬਾਰਤਿਨਕਬੀਚ
 ਰੁਕੋਹੈ। ਅਰੁਮੇਸੇਜਾਣੈਜੋਕ੍ਰਿਪਣਮਾਨੁਖਜਦਪਰੁਜਨਵਨਹੋਵੈ। ਤਉਗ੍ਰੀਨਿਰਸਿ
 ਦੇਹਨਰਕਗਾਮੀਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਤੇਜੋਧਨਅਰੁਸਿਪਦਮਹਾਰਜਕੀਅਪ੍ਰਸਿਨਤਾਅਰੁ
 ਨਰਕਹੁਕਾਕਾਰਹੁਏਹੈ। ਸੋਤਿਸਧਨਕਰਕੈਮੁਸੁਕਉਕਿਅਲਾਹੁਹੋਵੈਗਾ। ਬਹੁਜ
 ਕ੍ਰਿਪਣਮਾਨੁਖਇਸਹੀਸਿਸਾਰਵਿਖੇਕੈਸੀਅਪਮਾਨਕਉਪਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਸਰੁ
 ਕੇਈਉਨਕੀਨਿਦਾਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਜਬਮੇਗ੍ਰੀਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਉਗਾਤਬਅਵਸਮੇਵਸ
 ਰਬਲੋਕਹੁਕੇਅਰੁਵਕਉਪਾਪਤਿਹੋਵਉਗਾ। ਸਿਬੁਸੁਕਰਕੈਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਉਪਾਉ
 ਕਹਾਥਾਜੇਇਹੀਹੈ। ਪਰੁਜਬਮੇਸੇਵੀਚਰੁਕਰਕੈਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੁਰਨਹੋਵੈ। ਤਬਕਰ
 ਤਤਕਰਕੈਇਸਪ੍ਰਕਾਰਉਪਾਉਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਇਸਸਮੇਇਸਮਾਨੁਖਕੋਰਿਦੇਵਿਖੇਕਛੁ
 ਕਤਾਇਆਦਾਨਕੀਸਰਧਾਹੁਰੇ। ਤਬਉਸਹੀਸਮੇਸਰਧਾਕਉਸਿਪੁਰਨਕਰੇ। ਅਰੁਉ
 ਸਸਾਂਤਕੀਸਿਕਲਪਕਉਵਿਅਰਥਨਹੁਰੇ। ਇਸੀਪਰਾਇਕਵਾਰਤਾਹੈਜੋਅਬਲ
 ਹਸਨਸਾਈਲੋਕਮਲਤਿਆਗਵੇਕੇਨੀਮਤਾਇਸਥਾਨਵਿਖੇਗਾਇਆਥਾ। ਉਸਹੀ
 ਸਮੇਵਿਖੇਇਕਜਾਚਕਨੇਆਇਆਕਰਕਹੈਜੋਮੁਸੁਕਉਕਛੁਦੇਵੁਹਾਤਬਵਹੁਸਾਂਈ
 ਲੋਕਉਸਹੀਅਸਥਾਨਵਿਖੇਬੈਠੇਹੁਏਗੇ। ਲੋਕਜਾਮਾਉਤਾਰਕਰਿਅਪਣੇਦਾਸਕਉਰੁ
 ਰੁਦੀਆ। ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤਭੁਇਆਜੋਜਾਚਕਕਉਉਠਾਇਦੇਹਿ। ਬਹੁਜਨਬ
 ਉਸਅਸਥਾਨਤੇਬਾਹਜਨਿਕਸੇਤਬਟਹਲੁਏਨੇਕਹਾਜੇਤਮਹੁਨੇਏਤਾਪੀਰਜਕਿਉਨ
 ਕੀਆ। ਜੋਜਬਬਾਹਰਆਵਤੇਤਬਉਠਾਇਦੇਤੇ। ਤਬਉਨਨੇਕਹਾਜੇਮੇਇਸਵਾਰਤਾ
 ਤੇਹੈਮਾਨਹੂਆਥਾ। ਜੇਅਬਤਉਮੇਰੇਰਿਦੇਵਿਖੇਦੇਣੇਕਸਿਕਲਪਛੁਰਿਆਹੈ। ਪਰੁਜਬ
 ਅਵਰਸਿਕਲਪਉਪਨਕਰਇਸਸਰਧਾਕਉਗਿਰਾਇਦੇਵੈਤਬਮੇਰਾਅਕਾਜੋਹੋਵੈਗਾ
 ਪਰਾਇਹੁਵਾਰਤਾਭੀਨਿਰਸਿਦੇਹੈ। ਜੇਧਨੁਕੇਈਏਬਿਨਾਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕ੍ਰਿਪਣਤਾਦੁ
 ਰਨਹੀਹੋਤੀ। ਜੇਸੇਪ੍ਰੀਤਮਕੋਬਿਛੁਰੇਬਿਨਾਪ੍ਰੀਤਮੇਹੁਨਹੀਟੂਟਤਾ। ਤੇਥੇਹੀਧਨਕੀਪ੍ਰੀ
 ਤਕਉਭੀਦੁਰਕਰਣੇਕਉਪਾਉਧਨਕਾਤਿਆਗੇਹੈ। ਤਾਤੇਸਰਬਵੀਚਾਰਕਰਦੇਖੀਅ
 ਤਬਜਦਪਾਇਹਧਨਕਉਪੁਰਖਸਮੁਦ੍ਰਵਿਖੇਤਾਰਕਰਿਕ੍ਰਿਪਣਤਾਤੇਮੁਕਤਹੋਵੈ। ਤਉ
 ਗ੍ਰੀਵਿਸੇਖਹੈ। ਅਰੁਧਨਕਸਿਰਦਾਮਹਨਿਦਹੈ। ਪਰੁਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਉਦੁਰਕਰਣੇਕਾ
 ਉਤਮਉਪਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਮਨਕਉਜਸੁਅਰੁਮਾਨਕਾਛਾਛੁਦੇਵੈ। ਅਰੁਉਦਾ

ਰਤਾ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ਅਰਥੁ ਇਹੁ ਜੇ ਮਾਨਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਕਰਕੇ ਪਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ
 ਕਉ ਘਟਾਵੇ ॥ ਬਹੁ ਜਨ ਬਪਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਪੀਛੇ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਮਾ
 ਨਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਕਉ ਭੀ ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਵਿਸਟਾਂਤ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾ
 ਲ ਕਉ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਖਾਨਪਾਨ ਕਾਲਾ ਲਹੁ ਦੇ ਇਕਰ ਪਰਚਾਇ ਰਾਖ ਤੇ ਹੈ ॥ ਬਹੁ
 ਜਨ ਬਹੁ ਦੂਧੁ ਉਸਕਉ ਵਿਸਮਰਣੁ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਖਾਨਪਾਨ ਕਾ ਭੀ ਅਧਿ
 ਕ ਲਾਲਚ ਨਹੀ ਰਹਿਤਾ ॥ ਤੇ ਸੇ ਇਹੁ ਭੀ ਭੁਲਾਉ ਪਾਉ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ
 ਕਰਕੇ ਦੂਸਰੇ ਸੁਭਾਵ ਕਉ ਘਟਾਵੇ ॥ ਅਰੁ ਪੀਛੇ ਉਸ ਪ੍ਰਥਮ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ
 ਕਰਕੇ ਦੂਸਰੇ ਸੁਭਾਵ ਕਉ ਅਧਿਕਤਾ ਕਉ ਭੀ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ਜੋ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਕਉ
 ਰੁਪਰੁ ਲਗਾ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਚਾਹੀ ਅੰਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਉਸਕਉ ਲਾਪੀਸਾ ਬੋਧਿ ਲੇਵੇ ॥ ਬਹੁ ਜਨ
 ਬਹੁ ਰੁਪਰੁ ਕਾ ਦਾਗੁ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ॥ ਤਬ ਸੁਪੁਜ ਲਕਰਕੇ ਲਾਪੀਕੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਭੀ
 ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜਬ ਮਾਨਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਵਿਖੇ ਬੀਧ ਮਾਨ ਨਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ਤਬ ਮਾਨ
 ਕਰਕੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰਣਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਸੇਖ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਅਵਰ ਭਾਵੁ ਕਰ ਦੇਖੀ ਅ
 ਤਬ ਇਹੁ ਵਾਰਤਾ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਦ ਪਮਾਨ ਵਿਖੇ ਹੀ ਅਸਕਤ ਹੋਗੇ ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ
 ਕਰਿ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਤਉ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੇ ਬੀਧਨ ਤੇ ਮਾਨਕਾ ਬੀਧਨ ਕੇ ਮਲ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ
 ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਅਰੁ ਮਾਨਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਸੇ ਜਦ ਪਾਇ ਹੋਵੇ ਨੇਮਨ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਇ
 ਸਾ ਵਿਖੇ ਇਤਨਾ ਭੇਦੁ ਹੈ ਜੋ ਸੇ ਇਕ ਸੁਪਨੇ ਕਾ ਬਾਗੁ ਹੋਵੇ ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਮਲਮੂ
 ਤ ਕਾ ਇਸ ਬਨੁ ਭਾਸੇ ॥ ਸੇ ਜਦ ਪਜਾਗਤ ਕੀ ਅਪੇਖਿ ਅਕਰਕੇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਨੇਮਨ ਕਉ ਤ੍ਰਿਮਿਥਿ
 ਆਹੈ ॥ ਪਰੁ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਉਸ ਮਲੀਨ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਬਾਗ ਦੁਸੇਖ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧੁ ਅ
 ਜੇ ਮਾਨਕੇ ਲਾਲਚ ਕਰਿ ਕੇ ਉਦਾਰਤਾ ਕਰਣਿ ਨਿਦਨਹੀ ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਮਾਨ ਅਰੁ ਦਿਖ
 ਲਾਵਾਰੁ ਜਨ ਵਿਖੇ ਨਿਰਧਨ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਨਿਖੇਪ ਕਰਾਹੈ ॥ ਤਤ ਪਰ ਜਇਹੁ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਣ
 ਕਉ ਮਾਨ ਪਾਗਿ ਉਦਾਰ ਪਰ ਦੇਖ ਰਾਖਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਨਹੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੀ ਮ
 ਲੀਤ ਨਹੀ ॥ ਮਾਨਸੁ ਤਉ ਦਾਰਤਾ ਕਰਣੀ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਣ
 ਤਾ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਖੀ ਇਛਾ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਚਾਹੀ ਅੰਜੋ ਜਬ ਲਗਾਉਦਾਰਤਾ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਤ੍ਰਿਜ
 ਨਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ਤਬ ਗਜਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਪਨ ਕਉ ਦੇਵੇ ॥ ਤਤੇ ਕੇਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਭੀ ਉਪਕਾਰੁ ਅਰੁ ਉਪਾਉ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਜਗਿ ਆਸਿ ਕਉ ਜਬ ਦੇਖ ਤੇ ਜੋ ਇਕ ਅਸਥਾਨ
 ਵਿਖੇ ਅਸਕਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਨਿਕਸਕਾਰਿ ॥ ਅਵਰ ਇਸ ਥਾਨ ਵਿ
 ਖੇ ਅਸਕਤਿ ਹੋ ਗਇ ਆਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਨਿਕਸਕਾਰਿ ਅਵਰ ਇਸ ਅਸਥਾ

ਨਾਵਿਖੇਇਸਾਬਿਤਕਰਤੇ॥ ਅਰਉਸਪ੍ਰਥਮਅਸਥਾਨਕੀਸਮਗੀਉੀਅਰਬੀਅਰੁਕ
 ਉਉਠਾਇਦੇਤੇ॥ ਅਰੁਜਬਦੇਖਤੇਜੇਇਸਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕੀਸੁਗਤਿਕਿਸੀਨਏਵਸਤ੍ਰਾਵਿ
 ਖੇਅਸਕਤਿਹੁਈਹੈ॥ ਤਬਵਹੁਵਸਤ੍ਰਾਵਿਕਿਸੀਜਾਚਕਕਉਦਿਵਾਇਦੇਤੇ॥ ਇਸੀ
 ਪਰਾਇਕਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਇਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਮਹਾਪੁਰੁਖਕੀਓਰਪਾਵਹੁਕੀਜੇਜਾਲੇਆਇ
 ਆਥਾ॥ ਸਿਉਨਹੁਨੇਪਹਰਲੀਆ॥ ਪਰੁਜਬਤੁਜਨਕਰਣੇਲਾਗੇਤਬਉਸਜੇਕੁਕੀ
 ਓਰਵਿਸਦਿਜਾਇਪਰੀ॥ ਤਬਮੇਸੇਕਹਤਭੁਏਜੇਮੇਰਾਪੁਰਾਤਨਹੀਜੇਗਲੇਆਵਹੁ॥
 ॥ ਅਰੁਨਵਿਆਕਿਸੀਕਉਉਠਾਇਦੇਵਹੁ॥ ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅਜੇਧਨਕੇਤਿਅਗਾਬਿਨਾ
 ਧਨਕਾਸੇਹਨਹੀਟੁਟਤਾ॥ ਸੇਜਬਲਗਾਇਸਪੁਰਖਕਾਂਹਾਥਮੁਕਤਾਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਇਸਕ
 ਰਕੇਜੇਜਬਇਹੁਮਨੁਖਨਿਰਪਨਹੋਤਾ॥ ਤਬਉਦਾਰੁਅਰੁਮੁਕਤਾਰਹਤਾਹੈ॥ ਬਹੁਜੁਜ
 ਬਕਫੁਉਸਕੇਪਾਸਧਨਏਕਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਬਸਿਚਣੇਕੇਰਸਵਿਖੇਧਮਨਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਅ
 ਰੁਮੇਸਾਕ੍ਰਿਪਣਹੋਤਾਹੈ॥ ਜੇਖਰਚਨਹੀਸਕਤਾ॥ ਅਰੁਜੇਪਦਾਰਥਇਸਕੇਪਸੁਨਹੀਹੋਤਾ
 ॥ ਤਬਸੁਰਾਵਕਹੀਇਸਕੇਨਿਰਮੇਹਰਹਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਾਇਕਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਏਕਮਹਾ
 ਰਾਜੇਕੇਆਗੇਕਿਸੀਪੁਰੁਖਨੇਉਤਮਰਤਨਹੁਕਾਜਕ੍ਰਿਆਹੁਆਕੋਟੇਰਾਆਨਰਾਖਿਆਥਾ
 ॥ ਤਬਮਹਾਰਾਜੇਨੇਉਸਕੋਟੇਰੇਕਉਦੇਖਕਰਾਇਕਬੁਧਵਾਨਸਿਉਪ੍ਰਾਣੁਆਜੇਇਹਕੋਟੇਰਾ
 ਕੋਸਾਅਸਚਰਜਰੂਪਹੈ॥ ਤਬਵਹੁਬੁਧਵਾਨਕਾਂਹਤਿਭੁਇਅਜੇਇਹਕੋਟੇਰਾਸੇਕਅਰੁਨਿ
 ਰਧਨਤਾਈਕਾਬੀਜੁਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਟੂਟਜਾਵੈਤਬਇਸਕੇਸਮਾਨਅਵਰਕੋਟੇਰਾਪਾ
 ਏਆਨਜਾਵੈਗਾ॥ ਸੇਇਸਹੀਨਿਰਧਨਤਾਈਕਰਕੋਤੁਏਕਉਅਧਿਕਸੇਕਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋ
 ਵੈਗਾ॥ ਅਰੁਜਬਲਗਾਇਹੁਕੋਟੇਰਤੇਰੇਪਾਸਨਥਾ॥ ਤਬਤੂੰਨਿਰਧਨਤਾਈਅਰੁਸੇਕ
 ਤੇਮੁਕਤਿਥਾ॥ ਵਈਵਸਿਜੇਗਵਹੁਕੋਟੇਰਾਟੂਟਗਾਇਆਅਰੁਮਹਾਰਾਜੇਕਉਅਧਿਕਸੇ
 ਕਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਇਆ॥ ਤਬਕਹਣੇਲਾਗਾਜੇਉਸਬੁਧਵਾਨੇਜਥਾਰਥਕਹਾਥਾ॥ * *
 ॥ ਅਬਪ੍ਰਗਟਕਰਣੇਮੰਤ੍ਰਧਨਕੇ॥ * * * ॥ ॥ ਤਾਤੇਜਾਣਤੂੰਜੇਇਹੁਧਨੁਸਪਰਸ
 ਕੀਨਿਆਈਹੈ॥ ਜੇਇਸਵਿਖੇਬਿਖੁਅਰੁਮੀਮ੍ਰਿਤਦੇਨੇਏਕਠੇਪਾਏਜਾਤੇਹੈ॥ ਤਾਤੇਮੇਨੇ
 ਪੀਛੇਵਰਨਨਕੀਏਹੈ॥ ਜੇਮੰਤ੍ਰਸੀਖੋਬਿਨਾਧਨਰੂਪੀਸਰਪਕਉਹਾਥਰਾਰਣਾਪਰ
 ਵਾਣਨਹੀ॥ ਪਰੁਜਬਕੇਈਮੇਸੇਕਹੈ॥ ਜੇਕੇਤੇਸਿਤਜਨਆਗੇਭੀਧਨਵਾਨਭੁਏਹੈ॥ ਸੇਜ
 ਬਧਨਕਾਰਾਖਣਾਅਜੇਗਹੋਤਾ॥ ਤਬਵਹੁਕਿਸਨੀਮਿਤਰਾਖਤੇ॥ ਜੇਇਸਕਾਵਿਸ਼ੁੰ
 ਤਾਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਜੇਸੇਕੇਈਬਾਲਕਮੰਤ੍ਰੀਕੇਹਾਥਾਵਿਖੇਸਰਪਕਉਦੇਖੇ॥ ਅਰੁਇਸਪ੍ਰ
 ਕਾਰੁਕਹੈ॥ ਇਹੁਪੁਰਖਸਰਪਕਉਕੋਮਲਜਾਣਕਰਪਕੜਤਾਹੈ॥ ਤਤੇਵਹੁਬਾਲ

ਕੁਭੀ ਸਰਪਕਉ ਹਾਥ ਰੁਠੈ ॥ ਤਬ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਹੁ ਰੋਤੈ ॥ ਸਿਧ ਨਹੁ ਪੀਸਰ ਪਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾ
 ਰਹੈ ॥ ਪਰਏ ਕਾਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਧਨ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ॥ ਸੋ ਧਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕਾ ਕ
 ਰਜਾਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਸਿਧੋ ਰੋਤੈ ॥
 ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਇੰਦ੍ਰੀਅਰੁ ਕਾਇ ਸਥਾਨ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਬੁਧਿ ਕੀ ਟਹਲੁ ਕਰਨੇ ਹਾਗੀ
 ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕਰਕੇ ਭੁਗਵੈ ਤਕੀ ਕਾਗੀ ਗਰੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕ
 ਰਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਸਮਰਥਤਾ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ॥ ਸਿਰਗਵੈ ਤਕੀ ਪਛਾਣ ਕਰਕੇ ਜੀਵਾਤਮਾ ਸੁ
 ਧੁਰੋਤੈ ॥ ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਸ ਰੋਦ ਕਉ ਸਮਝਿ ਆਹੈ ॥ ਸੋ ਕਾਰਜ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਧਨ ਕਉ
 ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਅਸਕਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਬਹੁਤ ਦੁਸਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ
 ਧਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਛਲੁ ਅਰੁ ਪਾਪ ਤੇਰਹਤ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਅਨੁਸਾਰੁ ਖਰ
 ਚੈ ॥ ਬਹੁਤ ਸਰਾਮੰਤ੍ਰ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਕਾਰਜ ਤੇ ਅਧਿਕ ਸਿਚਨ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਕੋਈ
 ਅਰਥੀ ਦੇਖੇ ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਤੇ ਦੁਰਾਇ ਨ ਰਾਖੇ ॥ ਅਥਵਾ ਜਬ ਅਧਿਕ ਉ
 ਦਾਰਤਾ ਕਾਰਿਨ ਸਕੈ ਤਉ ਕ੍ਰਿਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਅਨੁਸਾਰੁ ਵਨੁ ਦੇਵੈ ॥ ਬਹੁਤ ਚਉਥਾ ਮੰਤ੍ਰ ਇਹੁ ਹੈ
 ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਜੀਵ ਕਾ ਸਿਜਮਾ ਸਾਥ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਗੋਗਹੁ ਵਿਖੇ ਧਨ ਕਉ ਖਰਚਨ ਕ
 ਰੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਿਜਮਾ ਸਹਤ ਜੀਵ ਕਾ ਕਰਣੀ ਨਿਰੰਦੇਖਾ ਵਿਵਹਾਰ ਤੇ ਭੀ ਵਸੇਖ ਹੈ ॥ ਬ
 ਹੁਤ ਪਾਂਚਵਾਂ ਮੰਤ੍ਰ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਧਨ ਕੇ ਸਿਚਣੇ ਅਰੁ ਖਰਚ ਕਰਣੇ ਵਿਖੇ ਮਨ ਸੁਧਰਾਖੇ ॥ ਅ
 ਰੁ ਸੁਧਮਨਸਾ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰੈ ॥ ਤਬ ਭੀ ਅਚਿਤੁ ਹੈ
 ਕਾਰਿ ਰੁਜਨਾ ਵਿਖੇ ਫਿੜ੍ਹੇ ਦੇ ਕੀ ਮਨਸਾਰਾਖੇ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥੁ ਕਾਤਿ ਆਗੂ ਕਰੈ
 ਤਉ ਭੀ ਮਾਇਆ ਕੀ ਸਮਗੀਤਿ ਨਿਰਬੰਧ ਹੋਣੇ ਕੇ ਨੀਮਤ੍ਰਿਤਿ ਆਗੇ ॥ ਤਾਤੁ ਪਰਜਾਇਹੁ ਜੇ ਸ
 ਰਬ ਥਾ ਅਪੁਨੇ ਚਿਤੁ ਵਟੀਧਰ ਮਹੀ ਕੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨੁ ਕਰੈ ॥ ਤਾਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਇ
 ਸ ਰੋਦ ਕਉ ਸਮਝ ਕਾਰਿ ਧਨ ਕਉ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਧਨ ਕੇ ਸਿਗਹ ਕਰਕੇ ਦੇਖਨ
 ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਅਰੁ ਧਨ ਕੀ ਬਿਖੁ ਉਸ ਕਉ ਸਪਰਸਨ ਹੀ ਕਰਤੀ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮਾਣੀ ਸਾਂਈ ਲੋਕ
 ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਸਰਬ ਪ੍ਰਥਵੀ ਕੇ ਧਨ ਕਉ ਸਿਗਹ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਮਨਸ
 ਉਸ ਕੀ ਸੁਧੁ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਨਿਸਚੈ ਨਿਰੰਦੇਖ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਪਰਮਵੈਰਾਗੀ ਹੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਕੇਵਲ ਅਸਿਗਹ ਹੋਵੈ ॥ ਪਰਮਨਸਾ ਜਿਸ ਕੀ ਨਿਹਕਾ ਮੁਨ ਹੋਤੀ ॥ ਤਬ
 ਵਹੁ ਵੈਰਾਗਾ ਵਾਨ ਨਹੀ ਕਹੀਤਾ ॥ ਤਾਤੇ ਚਾਹੀਐ ਜੇ ਸਭਿ ਆਸੀ ਕਾਰਿ ਦਾ ਸਰਬ ਬਾਰੁਗ
 ਵੈਤ ਕੇ ਰੁਜਨ ਕੀ ਓਰਸਨ ਮੁਖਰ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਸਰਬ ਕ੍ਰਿਆ ਸਫਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਉਸ ਕਾ
 ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ ਅਰੁ ਮਲੁ ਤਿਆਗਾ ਵੀ ਭੀ ਪੁਨਰੁ ਪਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਸਭੁ ਕ੍ਰਿਆ

ਸਰੀਰ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤੀਆ ਚੈ। ਅਰੁ ਧਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਜਨ ਬਿਪਰੀਤ ਤੇ।
 ਸੁਖ ਮਨ ਸਾਕਾਰਿ ਕੈ ਸਰਬ ਕਰਮ ਫਲ ਦਾਇਕ ਹੋਤੇ। ਪਰੁ ਬਹੁਤ ਮਾਨੁ ਖਾਅ ਰੇਤ ਤਾ ਕਰ
 ਕੈ ਪਨ ਰੂਪੀ ਸਰ ਪਕੇ ਮਤਿ ਕਉ ਜਾਣਿ ਨਹੀ ਸਕਤੇ। ਅਰੁ ਮਨ ਕੀ ਸੁਖੁ ਤਾ ਕਉ ਭੀ ਨਹੀ ਪਛੁ
 ਣਤੇ। ਅਥਵਾ ਜਬ ਬਾਜਣੇ ਤੇ ਭੀ ਹੋਤ ਬਕਰਤਤ ਵਿਖੇ ਫਿਰਨ ਨਹੀ ਹੋਤੇ। ਤਾ ਤੇ ਉਨ ਕਉ
 ਟੇਹੀ ਵਸੇਖ ਹੈ। ਜੇ ਪਨ ਕੀ ਆਪਿ ਕਤਾ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਹਿ। ਫਿਰੇ ਤੇ ਜੇ ਜਦ ਪਇਹੁ ਪੁਰੁ
 ਪਨ ਕਰ ਕੇ ਭੋਗੁ ਕੀ ਆਪਿ ਕਤਾ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤ ਨਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਸਿਰ ਟੇ ਅਰੁ ਰਾਖ ਟੇ ਕੀ
 ਵਿਛੋਪਤਾ ਕਉ ਪਾਵੁਤ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰਤ ਹੈ। ਜੇ ਇਕ ਅਬਾਇਲ ਰਹਮਾਨ ਮ
 ਹਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਖਾ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਪਨ ਭੀ ਬਹੁਤ ਬਾਸਿਓ ਕਵਾਰ ਜਮਨ ਦੇ ਸਕੇ
 ਉਸ ਕੇ ਬਡੇ ਕਾਰਵਾਨ ਆਨ ਉਤਰੇ। ਅਰੁ ਉਹ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਬਡੇ ਮੇਰੇ ਹੋਤ ਉਇ ਆਤਮ
 ਵਹੁ ਮੇਰੇ ਸੁਣ ਕਰਿ ਆਇਸਾ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਸਚੁ ਕਹਾ ਬਾਸਿਓ ਟੇਹੀ ਵਾਰਤ ਕਿ
 ਸੀ ਨੇ ਅਬਾਇਲ ਰਹਮਾਨ ਕਉ ਸੁਨਾਈ। ਤਬ ਵਹੁ ਅਪੀਨ ਹੋ ਕਰਾ ਆਇਸਾ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਆ
 ਏ। ਆ ਅਰੁ ਪੁਛ ਟੇ ਲਾਗੇ ਜੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਾ ਬਾ। ਤਬ ਆਇਸਾ ਕ
 ਹਾਤਿ ਭੁਈ ਜੇ ਟੇ ਕਵਾਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਾ ਬਾ। ਜੇ ਜਬ ਮੇਰੇ ਪਿਆਨ ਵਿਖੇ
 ਸੁਰਗ ਕਉ ਦੋਖ ਆ ਹੈ ਤਬ ਕੇਤੇ ਵੇਰਾ ਗਵਾਨ ਮੁਖ ਕਉ ਉਹਾ ਫਿਰਿ ਆਇਓ। ਅਰੁ
 ਮੇਰੇ ਸੁਰਗ ਵਿਖੇ ਪਨ ਵਾਨ ਜਾਤ ਕੇ ਟੇਨ ਦੇਖ ਆ। ਪਰੁ ਸਰਬ ਵੇਰਾ ਗਵਾਨ ਹੁਤੇ ਪੀ
 ਛੇ ਇਕ ਅਬਾਇਲ ਰਹਮਾਨ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਬਾਸਿਓ ਚਲਣੇ ਕਉ ਸਮਰਥ ਨਹੈ ਸਕਤਾ ਬਾ
 ਤਾ ਤੇ ਜਤਨ ਕਰ ਕੇ ਗਿਰਤਾ ਗਿਰਤਾ ਜਾਇ ਸੁਰਗ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਜਬ ਟੇਹੁ
 ਰਤਾ ਅਬਾਇਲ ਰਹਮਾਨ ਨੇ ਸੁਣੀ। ਤਬ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋ ਕਰਿ ਸਹੁ ਹੀ ਉਠਾ ਅਰੁ ਜੇ ਕੁਛ ਬਾਸਿਓ
 ਉਹੀ ਟੇਹੁ ਆਇਆ ਅਰੁ ਜੇਤੇ ਦਾਸ ਕਾਰਵਾਨ ਵਿਖੇ ਬੇਸੇ ਸਹੁ ਹੀ ਮੁਕਤ ਕਰਵੀਏ।
 ਆ ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਕਹਾਤਿ ਭੁਇਆ ਜੇ ਮੇਰੀ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੇਰਾ ਗਵਾਨ ਹੁਕੇ ਸਾਬਕਾ ਇਪ
 ਹੁਚੇ ਤੇ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਅਵਰ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਮੇਰੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ
 ਤੀਨ ਸਹੀ ਸੁਰੁ ਪਈ ਯਾ ਪਾਪ ਤੇ ਰਹਤ ਉਤਪਤਿ ਕਰਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਹੀ ਕਉ ਧਰਮ ਕੇ ਅ
 ਰਥ ਖਰਚ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਭੀ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੇ। ਤਉ ਭੀ ਮੇਰੇ ਪਨ ਕੀ ਵਛੋਪ
 ਤਾ ਕਉ ਚਾਹਤਾ। ਤਬ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆ ਜੇ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਨਿਰਦੋਖ ਪਨ ਕਉ ਕਿਸ ਨਾਮ
 ਤਨਹੀ ਚਾਹਤੇ। ਬਹੁਤ ਉਨ ਹੁਕਾ ਜੇ ਜਦ ਪਾਮੇ ਅਪੁਣੀ ਬੁਧ ਅਨੁਸਾਰ ਮੇਰੇ ਸੀ ਸੁਖ
 ਤਾ ਕਰੇ। ਤਉ ਭੀ ਪਰ ਲੋਕਾ ਵਿਖੇ ਮੁਸ਼ਿ ਉਪੁਛਹਿ ਗੇ। ਜੇ ਇਹੁ ਪਨ ਤੇ ਨੇ ਕਿਉ ਕਰਿ
 ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆਬਾ। ਅਰੁ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਗਾਇਆ ਬਾਸਿਓ ਮੇਰੇ ਅਪਣੇ ਹੀ ਵਿਖੇ

ਇਤ ਪ੍ਰਸਨ ਉਤਰਹੁ ਕੀ ਸਮਰਥਤਾ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ। ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜਿਨਿ ਨਹੁ ਪੁਰਖ ਹੁਨੇ ਪਾਪਸਹ ਤਿਧਨ ਕਉ ਜਾਇ ਕਰਿ ਪਾਪਹੁ ਵਿਖੇ ਖਰਚਿ ਆਹੈ
 ਜਿਵਹੁ ਭੀ ਨਰਕਗਾਮੀ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ ਨੇ ਪਾਪਹੁ ਤਿਧਨ ਉਤਪਤਿ ਕਰ
 ਕੈਰੋਗਾਹੁ ਵਿਖੇ ਲਗਾਇਆਹੈ। ਤੇ ਭੀ ਨਰਕ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਜਿ
 ਨਹੁ ਨੇ ਪਾਪਹੁ ਤਿਧਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਵੈਗਾ ਤੇ ਭੀ ਨਰਕ ਤੇ ਨ ਛੁਟਹਿਗੇ। ਬਹੁ ਜਿ
 ਸਨੇ ਪਾਪ ਤੇ ਰਹਿਤ ਧਨ ਉਪਜਾਇ ਆਹੈ ਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਪਰਮਾ ਹੀ ਕੇ ਅਰਥ ਲਗਾ
 ਇ ਆਹੈ ਵੈਗਾ। ਤਬ ਉਸਕਉ ਇਸ ਬਿਤਕਰ ਕੈ ਵੇਚਾਰੁ ਕਰਹਿਗੇ। ਜੇ ਮਤੁਰੁ
 ਨ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਵੈ। ਅਥਵਾ ਅਧਿਕਾਰੁ ਗੁਹਿ ਖਾਵਿ ਰਹਿ ਆਹੈ ਵੈ। ਅਥਵਾ
 ਦਾਨੁ ਕਰਕੈ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੈ। ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਸਨ ਬੀਧੀ। ਅਰੁ ਨਿਰਧਨ ਪਰੇ
 ਸੀਕੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਲੀਨੀ ਹੋਵੈ। ਅਥਵਾ ਵਿਧਿ ਸਿਧਾ ਰਿਮਹਾਰਾਜ ਕਉ ਪਕਾਰੁ ਕਾ
 ਖੁਕਰਨ ਕੀ ਆਹੈ ਵੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਰਧਨ ਦਾਨ ਕਉ ਏਕ ਏਕ ਵਾਰਤਾ ਪੁਛਹਿਗੇ
 ਅਰੁ ਜਬ ਕਛੁ ਅਵਗਿ ਆਹੁ ਏਹੈ ਵੈਗੀ। ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹਤਾ ਹੁਨ ਹੋਵੈਗੀ।
 ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਿਰਧਨਤਾ ਏਕਉ ਇਸਹੀ ਨੀਮਤੁ ਅੰਗੀ
 ਕਾਰੁ ਕੀ ਆਹੈ। ਜੇ ਅਵਰ ਲੋਕ ਭੀ ਨਿਰਧਨਤਾ ਏਕਉ ਰੁਲਾ ਜਾਣਹੀ। ਬਹੁ ਜਾਇ
 ਕ ਵਾਰਮਾ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕੈ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾਨ ਸਾਥ ਜਾਇ ਖੜਾ ਹੁ
 ਆ। ਅਰੁ ਪੁਛਣੇ ਲਾਗਾ। ਜਿਹਮ ਭੀ ਤਰਹੀ ਆਵਹਿ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਬਹੁਤ
 ਰੁਲਾ। ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਬਸਤ ਬੋਰਾਹੈ। ਤਬ ਮਾਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਅਪੁਣਾ ਬਸਤ ਉਤਾ
 ਰਕਰਿ ਭੀ ਤਰਹੀ ਆ। ਬਹੁ ਜਬ ਭੀ ਤਰਹਾਏ ਤਬ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ਜੇਹੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤੇ
 ਗੀਕੀ ਆ ਅਵਸਥਾਹੈ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕਹਾ ਤਿਭੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਗਾ ਅਰੁ ਖੁਖ ਕਰਕੈ ਅ
 ਤਿ ਆਤਰੋਹੀ। ਅਰੁ ਅਹਾ ਹੁਮਾਤੁ ਭੀ ਹਾ ਖੁਕਰਨ ਹੀ ਲਾਗਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਮੇਰੇ
 ਵਿਖੇ ਖੁਖ ਕੇ ਸਹਣੇ ਕੀ ਸਮਰਥਤਾ ਨਹੀ ਰਹੀ। ਤਬ ਮਾਹਾ ਪੁਰਖੁ ਕਹਤ ਕਉਇ ਆ
 ਜੇਹੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਅਪੀਰਨੁ ਨ ਕਰੇ। ਜੇ ਮੁਕਉ ਭੀ ਤੀਨ ਦਿਨ ਰੂਖੇ ਗੀ ਬਿਤੀਤ ਭ
 ਏਹੈ। ਸੋ ਜਦ ਪਮੈ ਕਛੁ ਮਹਾਰਾਜ ਤੇ ਮਾਂਗੈ ਤਉ ਹੀ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹਮੁ ਮੁਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਤਾਹੈ। ਪਰੁ ਮੇਰੇ ਮਾਇ ਆਕੇ ਸੁਖ ਹੁਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੋਕਰਿ ਪਰ ਲੋਕ ਹੀ ਕੇ ਸੁਖ
 ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕੀ ਆਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਜਾਚਨਾ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਬਹੁਤ ਪੁ
 ਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸੀ ਸਪਰਹਾ ਬਗਾ ਖਕੈ ਕਹਾ ਤਿਰੁਏ। ਜੇ ਤੂੰ ਇਸਹੀ ਵੈਗਾ ਕੁਕਰਿ ਕੈ ਸਰਬ ਵਿਸਤੀ
 ਅਹੁ ਤੇ ਉਤਮ ਹੋਵੈਗੀ। ਅਰੁ ਪਰਮਾ ਸੁਖ ਕਉ ਪਾਵਹਿਗੀ। ਮਰੇ ਤੇ ਪੀਰ ਜਪਾਰ ਅਰੁ ਕਹਾਵੈ

ਤਕਾਸੁ ਕਰਕਰਾਇ ਸੀਪਰਾਇ ਕਾ ਵਰਵਰਤਾਹੈ ਜੇਮਿਹਤਰਈ ਸੇਕੇ ਸਾਥਇ
 ਕਪੁਰਖ ਮਾਰਗਾਵੇਖੇ ਸਿਰੀਹੁਆਥਾ ਅਰੁ ਤੀਨਰੇਟੀਉ ਸਕੋ ਪਾਸਥੀ ਸੇਜਬਜਾ
 ਤੇਹੁਏ ਨਦੀਕੇਤੀਰਪਰਪ੍ਰਾਪਤਿਕੁਏ। ਤਬਦੇਨਹੁਪੁਰਖਹੁਨੇਦੇਇਰੇਟੀਅਰੁਜਨਕ
 ਰੀਆ। ਬਹੁਜਨਬਮਿਹਤਰਈਸਾਨਦੀਕੀਭਿਰਗਾਇਆ। ਤਬਦੁਸਰੇਪੁਰਖਨੇਤੀਸਰੀ
 ਰੇਟੀਗੁੰਘਾਇਲੀਨੀ। ਮਿਹਤਰਈਸੇਨੇਆਇਕਰਪੁਛਿਐ। ਜੇਤੀਸਰੀਰੇਟੀਕਿਸਨੇਲੀ
 ਨੀਹੈ। ਤਬਉਸਪੁਰਖਨੇਕਹਾਜੇਮੇਤਉਨਹੀਜਾਣਤਾ। ਬਹੁਜਨਬਆਗੇਚਲੇਤਬਏਕ
 ਮਿਗੁਆਵਤੁਭੁਇਆ। ਤਬਮਿਹਤਰਈਸੇਨੇਮਾਰਕਰਉਸਕਉਅਰੁਦੇਨਹੁਨੇਰੋਜ
 ਨਕਰਲੀਆਪੁਰਖਹੁਨੇ। ਬਹੁਜਨਗਵੇਤਕਾਨਾਮੁਲੇਕਰਿਮਿਗਕਉਸੁਰਜੀਤਕੀਆ
 ਤਬਸਿਰੀਕਉਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਜਿਸਮਹਾਰਾਜਕੀਤੇਨੇਏਤੀਸਮਰਥਤਾਦੇਖੀਹੈ
 ਸਿਤਿਸਕੀਦੁਹਾਈਕਰਕੈਕਹੁਜੇਤੀਸਰੀਰੇਟੀਕਹਾਹੈ। ਬਹੁਉਸਨੇਕਹਾਜੇਮੁਫੁ
 ਕਉਖਬਰਕਛੁਨਹੀ। ਫੇਰਉਹਾਤੇਆਗੇਚਲੇ। ਤਬਆਗੇਏਕਨਦੀਆਈ। ਅ
 ਰੁਉਸਪੁਰਖਕਾਗਾਬਪਕੜਕਰਸੂਕੇਹੀਪਾਰਉਤਰਗਏ। ਬਹੁਮਿਹਤਰਈਸੇ
 ਨੇਕਹਾਜੇਜਿਸਮਹਾਰਾਜਕੀਸਮਰਥਤਾਕਰਿਤੁਸੁਕਾਹੀਉਤਰਆਇਆਹੈ। ਸੇ
 ਤਿਸਕਉਅੰਤਰਜਾਮੀਜਾਣਕਰਕਹੁਤੀਸਰੀਰੇਟੀਕਹਾਹੈ। ਤਬਉਸਪੁਰਖਨੇਕਹਾ
 ਜੇਮੇਤਉਨਹੀਜਾਣਤਾ। ਬਹੁਜਨਬਆਗੇਗਏ। ਤਬਉਹਾਬਹੁਤਰੇਤੁਏਕਰੀਕਰੀ
 ਮਾਰੁਭੁਗਵੇਤਕਾਨਾਮੁਲੇਕਰਿਸਰੁਹੀਰੇਤਕਉਸੁਰਨਕੀਆ। ਤਬਉਸਸੁਦਰ
 ਨਕੇਦੇਰਕਉਤੀਨਭਾਗਕਰਕੈਮਿਹਤਰਈਸੇਨੇਇਸਪੁਕਾਰਕਹਾਜੇਏਕਭਾਗ
 ਮੇਰਾ। ਅਰੁਏਕਭਾਗੁਤੇਰਾ। ਅਰੁਏਕਭਾਗਉਸਕਾਜਿਸਨੇਤੀਸਰੀਰੇਟੀਖਾਈ
 ਹੈ। ਤਬਦੁਪੁਰਖਲੇਕੁਕਰਕੈਕਹਤਿਭੁਇਆਜੇਦੁਹਰੇਟੀਤਉਮੇਨੇਹੀਖਾਈ
 ਥੀ। ਤਬਮਿਹਤਰਈਸੇਨੇਕਹਾਜੇਸੇਨੇਕੇਤੀਨੇਦੇਰਤੂਹਿਲੇਹਾ। ਇਤਨਕਹਿਕ
 ਰਜਾਤੇਰਹੈ। ਅਰੁਦੁਪੁਰਖਉਹਾਹੀਬੈਠਾਰਹਾ। ਬਹੁਭੁਇਪੁਰਖਉਹਾਅਵ
 ਰਾਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਏ। ਸੇਇਹੁਮਨਸਾਕਰਤਭੁਏਜੇਇਸਪੁਰਖਕਉਮਾਰਕਰਸ
 ਰੁਹੀਸੇਨਾਹਮਲੇਜਾਵਹਿ। ਤਬਉਸਪੁਰਖਨੇਕਹਾਮੁਫੁਕਉਮਾਰਨਹੀ। ਅਰੁ
 ਏਕਏਕਭਾਗਬਾਂਟਲੇਵਹਾ। ਏਹੀਵਾਰਤਾਮਾਨਕਰਿਏਕਪੁਰਖੁਨਗਰਵਿਖੇ
 ਗਇਆ। ਜੇਮੇਤੁਮਾਰੇਨਮਿਤਰੋਜਨਲੇਆਵਉ। ਬਹੁਉਸਕੇਚਿਤਵਿਖੇਫੁ
 ਰੀਜੇਮੇਉਨਕਉਸੇਨੇਕੇਦੇਰਕਿਸਨਮਿਤਦੇਤਹੈ। ਤਤੇਰੇਟੀਅਹੁਵਿਖੇਬਿਖੁਮਿ
 ਲਾਇਕਰਿਛੇਆਇਆ। ਅਰੁਦੁਪੁਰਖਜੇਸੇਨੇਕੇਦੇਰਪਰਬੈਠੇਬੈਠੇ।

ਤਿਨਹੁਇਹੁਮਨਸਾਧਾਰੀਥੀ। ਜੋਜਬਦੁਪੁਰਖਉਤਨਲੇ। ਆਵੇਤਬਉਸਕਉਮਾ
 ਰਰੁਗੀਏ। ਅਰੁਸਬੀਧਨੁਹਮਹੀਬੰਟਲੇਵਹਿ। ਬਦੁਜਨਬਦੁਪੁਰਖੁਆਇਆ
 ਤਬਉਨਹੁਨੇਸੀਪ੍ਰੀਤਿਉਸਕਉਮਾਰਰੁਗਾ। ਅਰੁਪੀਛੇਵਹੁਮਿਲਕਰਉਤਨਕਰ
 ਏਲਾਗੇ। ਤਬਕਿਥਕੇਪਵੇਸਕਰਿਕੇਵਹੁਗੀਮ੍ਰਿਤਰੁਏ। ਅਰੁਸਨੇਕੇਤੀਨੇਦੇ
 ਰਉਹਾਹੀਪੜੇਰਹੇ। ਬਦੁਜਨਬਮਿਹਤਰਈਸਾ। ਆਇਆਤਬਅਸੇਦੇਖਤਰੁ
 ਏਆ। ਜੋਸਨੇਕੇਦੇਰਉਓਹੀਪੜੇਰਹੇ। ਅਰੁਤੀਨੇਪੁਰਖਮ੍ਰਿਤਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਰੁਏਹੇ
 ॥ ਤਬਅਪਣੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਕਉਕਹਤਿਰੁਏ। ਆਜੇਇਹਮਾਇਆ। ਸੀਛਲਰੁਪਹੇ
 ॥ ਤਾਤੇਰੁਸਿਜੁਗਤਿਇਸਕਉਆਗਕਰਹੁ। ਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਜਦਪਇਹੁਪੁ
 ਰੁਖੁਧਅਰੁਬਲਸਿਜੁਗਤਿਹੇਵੇ। ਤਉਰੁਆਪਿਕਧਨਕਾਅੰਗੀਕਾਰੁਨਕਰੇ।
 ਤਉਰੁਲਾਹੇ। ਕਾਏਤੇਜੋਬਦੁਤੇਸਰਪਪਕੜਨੇਹਾਰੇਪੁਰਖਸਰਪਹੀਕੇਰੁਸਏਕਰ
 ਮ੍ਰਿਤਹੇਤੇਹੇ। ਅਬਵਾਜਿਸਕਉਪਰਕੁਗਵੇਤਅਪੁਣੀਦਇਆਕਰੇ। ਅਰੁਉਸਕ
 ਉਸਕਉਵਿਘਨਹੁਤੇਬਚਾਇਏਵੇ। ਤਬਉਸਕੀਵਰਤਾਵਰਨਤੇਅਗੋਚਰਹੇ। ਇ
 ਤਧਨਅਭਿਲਾਖਉਪਚਾਰਵਰਨਨੀਨਾਮੁਸਰਗਹਾ॥੬॥ * * * * ॥ ਅਬ
 ਸਾਤਵੇਸਰਗਵਿਖੇਮਾਨੁਅਰੁਬਭੁੰਈਕੀਪ੍ਰੀਤਕਉਪਾਉਵਰਨਨਹੇਵੇਗਾ। * *
 ॥ ॥ ਤਾਤੇਜਾਣੁਤੇਜੇਮਾਨਅਰੁਬਭੁੰਈ। ਅਰੁਅਪੁਣੀਉਸਤਤਿਕੀਪ੍ਰੀਤਿਕਰਿਕੇ
 ਬਦੁਤਲੇਕਹੁਕੀਬੁਧਕਾਨਾਸੁਹੁਆਹੇ। ਅਰੁਮਾਨਹੀਕੀਪ੍ਰੀਤਕਰਕੇਵੇਰਕੁਵ
 ਅਰੁਅਦੁਰਅਨੇਕਪਾਪਹੁਵਿਖੇਅਸਕਤਿਹੇਤੇਹੇ। ਕਾਏਤੇਜੇਮਾਨਕੀਅਪਿਕਪ੍ਰੀ
 ਤਬਦੁਤੀਹੇ। ਤਬਧਰਮਕੇਮਾਰਗਤੇਕੁਸਟਹੇਜਾਤਹੇ। ਅਰੁਉਸਪੁਰਖਕਾਰਿਹਾ
 ਭੂਨੁਅਰੁਕਪਣਵਿਖੇਹੀਬਿਧਮਾਨਹੇਰਹੇ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਹੇ। ਜੇਪ
 ਨਅਰੁਮਾਨਕੀਪ੍ਰੀਤਕਪਣਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਥਿਧਿਕਰਤੀਹੇ। ਜੇਸੇਖੇਤੀਕਉਜਲੁ
 ਸੀਪ੍ਰੀਤਿਥਿਧਿਕਰਲੇਤਾਹੇ। ਇਸੀਪਰਮਲੀਲਾਈਲੇਕਨੇਕੀਕਹਾਹੇ। ਜੇਸਰਬ
 ਜਿਸਰਕਉਦੁਇਅਵਗਾਣਹੁਨੇਨਾਜੁਕੀਆਹੇ। ਸੋਏਕਵਾਸਨਕੇਅਨੁਸਾਰੇਰਗਹੁ
 ਵਿਖੇਵਿਰਰਣਾ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਮਾਨਕੀਪ੍ਰੀਤਵਿਖੇਅਸਕਤਹੋਣਾ। ਤਾਤੇਇਨਹੁਦੁ
 ਇਵਿਘਨਹੁਤੇਕੋਈਪੁਰਖਵਿਰਲਾਹੀਛੁਟਤਾਹੇ। ਜੇਮਾਨਅਰੁਉਸਤਤੁਕੀਚਾਹਨਾ
 ਕਰੇ। ਅਰੁਮਾਇਆਕੇਰੁਗਾਤੇਵਿਰਕੇਤਰਹੇ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਰਾਜਨੇਕੀਕਹਾਹੇ
 ॥ ਜੇਪਰਲੇਕਕੀਰੁਲਾਈਉਸਹੀਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੇਤੀਹੇ। ਜਿਸਕਉਮਾਨੁਅਰੁਬਭੁੰਈ
 ਕੀਅਰੁਲਾਖਾਕਛੁਨਹੇਵੇ। ਅਰੁਮਹਾਪੁਰਖਨੇਇਉਕੀਕਹਾਹੇ। ਜੇਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁ

ਸ੍ਰੀਅਵਸਥਾਬਾਹਰਤੋਕੁਚੀਲਕੁਸਤੀਹੈ। ਅਰੁਲੋਕਉਨਕਉਬਾਹਰਜਾਣਕਉਤਿ
 ਨਕਾਵਰਨਹੀਨਹੀਸੁਣਤੋ। ਅਰੁਧਨਵਨਹੀਉਨਕਾਅਦਰੁਨਹੀਕਰਤੋ। ਪਰਹਿਦ
 ਤਿਨਕੁਰਗਵੇਤਕੇਪੇਮਕਰਕੈ। ਸੇਪਰਮਸੁਖਕੇਅਧਿਕਾਰੀਵਹੀਪੁਰਖਹੈ। ਅਰੁਇ
 ਉਭੀਕਹਾਹੈਜੇਇਸਸਿਸਾਹਵਿਖੇਇਕਪੁਰਖੁਮੇਸੇਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਨਬਕਿਸੀਤੇਕਛਮਾਂ
 ਗਹਿਤਬਕੋਈਮਨੁਖਵਿਕਪੇਸਾਭੀਉਨਕਉਨਹੀਦੇਤਾ। ਪਰੁਜਬਮਹਾਗਜਤੋਬੈਕੁਰ
 ਕੀਗਾਰਕਰਹਿ। ਤਉਭੀਉਨਕਉਸੁਗਮਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਇਸੀਪਰਉਮਰਸਾਂਈ
 ਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੇਨੇਇਕਪ੍ਰੀਤੁਵਨਕਉਇਕਤਰਉਜਾਵਿਖੇਰੋਵਤਦੇਖਿਆ। ਤਬ
 ਮੇਓਸਤੋਪੁਛਿਆਜੇਤੂਕਿਉਹੋਵਤਾਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਉਸਨੇਕਹਾਜੇਮੇਨੇਮਹਾਪੁਰਖਕੇਮੁਖ
 ਤੋਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸੁਣਿਆਬਾ। ਜੇਬੋਕਾਕਪਦਭੀਮਨਮੁਖੀਹੈ। ਅਰੁਕੁਰਗਵੇਤਮੇਸੇ
 ਵੈਰਾਗੀਅਰੁਕਉਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਤਾਹੈ। ਜੇਅਪਕਉਲਖਾਵੇਤੋਹੀਨਹੀ। ਅਰੁਕੋਈ
 ਤਿਨਕਉਪਛਾਣੁਹੀਨਹੀਸਕਤਾ। ਪਰੁਹਿਦਾਉਨਕਾਮਹਾਉਜਲਸਰੂਪੇਹੈ। ਅਰੁਸਿ
 ਸੇਰੂਪੀਅੰਧੇਰਤੋਮੁਕਤਿਹੂਏਹੈ। ਇਸੀਪਰਇਬਰਾਹੀਮਅਧਮਸਾਂਈਲੋਕਨੇਕਹਾ
 ਹੈ। ਜੇਜਿਸਕਉਇਵੀਆਦਿਕਭੋਗਾਅਰੁਆਪਣੀਉਸਤਤਿਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗ
 ਤੀਹੈ। ਸੇਅੰਸਾਮਨੁਖਧਰਮਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਸਾਚਾਨਹੀਕਹੀਤਾ। ਇਸੀਪਰ
 ਇਕਅਵਰਸਾਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ। ਸਾਰੇਪੁਰਖਕਾਰਿਹਨਇਹੇਹੈ। ਜੇਅਪਕਉ
 ਕ੍ਰਿਸੀਪਰਕਾਰਲਖਾਵੈਨਹੀ। ਇਸੀਪਰਗਜਨਬਸਰੀਸਾਂਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇ
 ਜਿਸਪੁਰਖਕੀਬੁਧਫਿਤਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਲੋਕਉਸਕਾਅਧਿਕਸਨਮਾਨਕਰਤੇਹੈ।
 ਤਬਉਸਕਾਰਿਦਾਇਸਥਿਤਨਹੀਰਹਿਤਾ। ਬਹੁਜੇਕਵਾਰਅਯੁਬਸਾਂਈਲੋਕਮਾਰਗ
 ਵਿਖੇਚਲਾਜਾਤਾਥਾ। ਅਰੁਬਹੁਤੇਪੁਰਖਉਨਕੋਪੀਛੇਲਾਗਚਲੇ। ਤਬਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਰੂ
 ਕਾਵੇਤਇਸਵਾਰਤਾਕਉਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣਤਾਹੈ। ਜੇਮੇਅਪੁਣੇਹਿਦੇਵਿਖੇਜਗਤਕੀਮਾਨ
 ਕਉਰੁਲਾਨਹੀਜਾਣਤਾ। ਅਰੁਇਸਾਦਰਕਉਦੇਖਕਰਿਕੁਰਗਵੇਤਕੇਭੈਕਰਿਸੁਕਚ
 ਜਾਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਸਿਫੀਆਸਉਰੀਸਾਂਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇਅਪਕਉ
 ਲਖਾਵੇਹਾਰੇਵਸਤੁਕਉਭੀਨਿਦਕਹਾਹੈ। ਅਰੁਬਇਹੁਜੇਜਿਸਵਸਤੁਕਰਿਇਹੁਮਨੁਖ
 ਵੈਰਾਗੀਅਬਵਾਮਹਿਤਕੁਸੇ। ਸੇਅੰਸਾਵਸਤੁਰਾਖਣਾਜੇਗਾਹੈ। ਤਤੇਜਗਿਆਸੀ
 ਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵਿਚਰਣਾਪਰਵਾਨਹੈ। ਜੇਕੋਈਇਸਕੀਵਾਰਤਾਨਚਲਾਵੈ। ਇਸੀਪ
 ਰਬਹਾਸੀਠਸਾਂਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਮਾਨਧਰੀਪੁਰਖੁਲੋਕਅਰੁਪਰਲੋਕਵਿਖੇਕੁਸਟ
 ਹੋਜਾਤਾਹੈ। * * * * * ਅਪ੍ਰਗਟਕਰਣਚੁਪਮਾਨਕਾ। ਤਤੇਜਾਣਤੁਜੇਜੇ

ਸੇਧਨਕੀਸਮਕੀਉਸਕੇਪਸਹੋਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਏ। ਸੁਰਜਵਾਨਕਾਅਰਥਇਹੁਹੈਜੋਲੋ
ਕਹੁਕੇਚਿਤਵਸੀਕਾਰਤਬਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਉਸਕੀਸਕਤਸਰਬਰਿਦਿਅਹੁਵਿਖੇਪਵੇਸੁ
ਕਰਤੀਹੈ। ਸੇਜਿਨਕਾਰਿਦਾਇਸਕੇਅਪੀਨਹੁਆਤਬਉਨਕਾਸਰੀਰਅਰੁਧਨਤੀਉਸੀ
ਕੇਵਸੀਕਹੁਹੋਤੀਹੈ। ਬਹੁਤੁਇਹੁਰਿਦਾਤਿਸਹੀਕੇਅਪੀਨਹੋਤੀਹੈ। ਜਿਸਕੀਕੁਲਾਈ
ਅਰੁਪੁਰਣਤਾਈਪਰਇਸਕੀਪੁਤੀਤੋਹੀਹੈ। ਸੇਤੁਲਾਈਅਰੁਪੁਰਣਤਾਈਵਿਦਿਆ
ਅਥਵਾਤੁਲੇਸੁਰਾਵਕਹੋਤੀਹੈ। ਅਥਵਾਅਸਬੂਲਈਸੁਰਜਤਾਕਰਕੇਭੀਇਸਨਮਿ
ਤਬਹੁਈਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਸਰਬਲੋਕਮਾਨਅਰੁਈਸੁਰਜਕਉਵਸੇਖਜਾਣਤੇਹੈ। ਤਾਤਪਰ
ਜਇਹੁਜੇਜਬਇਹਮਾਨੁਖਕਿਸੀਕੇਸੁਖਮਅਥਵਾਅਸਬੂਲਗੁਣਕਉਨਿਸਰੇਕਰਤੀਹੈ।
ਤਬਸੁਰਾਵਕਹੀਇਸਕਾਰਿਦਾਉਸਕੇਅਪੀਨਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਤਾਤੇਚਿਤਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਸਹਤੁ
ਉਸਕੀਆਗਿਆਕਉਮਾਨਤੀਹੈ। ਅਰੁਰਸਨਾਕਰਕੇਉਸਕੀਮਹਮਾਕਰਤੀਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰ
ਕਰਕੇਉਸਕੀਸੇਵਾਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਜੇਟਹਲੂਆਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਸੁਆਮੀਕੇਅ
ਪੀਨਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਪਰੁਜਬਵੀਚਾਰਕਰਦੇਖੀਅੇਤਬਅਵਰਣਤਿਛੁਟੇਕੁੰਕਰਿਕੇਸੁਆ
ਮੀਕੀਟਹਲਕਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਗੁਣਕੀਪ੍ਰੀਤਵਾਲਗੁਣਸੇਸਿਜੁਗਤਿਉਸਕੇਅਪੀਨ
ਹੋਤੀਹੈ। ਤਾਤੇਮਾਨਕਾਅਰਥਇਹੁਹੈਜੋਲੋਕਹੁਕੇਚਿਤਇਸਕੇਵਸੀਕਾਵਹੋਵਹੀ। ਪਰੁ
ਇਸਮਾਨੁਖਕਉਤੀਨਕਾਰਣੁਕਰਕੇਧਨਕੀਅਭਲਾਖਾਤੇਮਾਨਕੀਪ੍ਰੀਤਅਧਿਕਹੋ
ਤੀਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਥਮਕਾਰਣਇਹੁਹੈਜੋਧਨੁਕੀਮਨੋਰਥਹੁਕੀਪੁਰਨਤਾਈਕੇਨਮਿਤਪ੍ਰੀਤਮਲਾ
ਗਤੀਹੈ। ਅਰੁਮਾਨਰੂਪੀਪਦਾਰਥੁਅੇਸਾਹੈਜੋਮਾਨਧਾਰੀਮਾਨੁਖਕਉਸੁਰਾਵਕਹੀਧਨੁਪ੍ਰ
ਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਪਰੁਜਬਕੋਈਨੀਚਪੁਰਖੁਧਨਕਰਕੇਮਾਨਕਉਪਾਪਤਿਕੀਆਚਾਹੈਤਬਨਹੀ
ਤੇਤੀ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਕਾਰਣਇਹੁਹੈ। ਧਨਕਉਚੇਰੁਅਰੁਰਾਜੀਤੁਅਰੁਇਤਿਅਾਦਿਕਾਅਟ
ਰਾਨੇਕਉਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਮਾਨਕਉਮੇਸੇਵਿਧਨਨਾਸੁਨਹੀਕਰਸਕਤੇ। ਬਹੁਤੀਸਰਾਕਾ
ਣਇਹੁਹੈਜੋਧਨਕੀਉਤਪਤਿਬਡੇਜਤਨੁਕਰਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਮਾਨੁਚਤੁਨਾਬਿਨਾਹੀਬਰਤਜਾ
ਤੀਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਏਕਪੁਰਖਕੀਪ੍ਰੀਤਤ੍ਰਿਕੂਟਈ। ਤਬਉਸਕੇਮੁਖਤੇਮਹਮਾਸੁਣਕਰਿਦੇ
ਸਦੇਸਾਂਤਰਹੁਵਿਖੇਜਸਅਰੁਮਾਨਪਰਤੀਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਮਾਪਿਕਲੋਕੋਚਿਤਵਸੀਕਾਰ
ਹੋਜਾਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਧਨਅਰੁਮਾਨਏਕਤਉਇਸਜੀਵਕਉਇਸਨਮਿਤਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤੇਹੈ।
ਜੇਇਨਹੁਕਰਕੇਸਰਬਮਨੋਰਥਹੁਕੀਪੁਰਨਤਾਈਹੋਤੀਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਨੁਖਕਾਇਹੁਹੀਸੁ
ਰਾਵਪ੍ਰਸਿਧੀਹੈ। ਜੇਜਦਪਾਮੇਜਾਵੇਜੇਮੇਅਮਕੇਦੇਸਵਿਖੇਪਦੁਚਣਹੀਨਹੀ। ਤਉਭੀ
ਦੇਸਦੇਸਾਂਤਰਹੁਪ੍ਰਜੀਤੁਅਪੁਣੀਮਾਨਚਾਹਤੀਹੈ। ਸੇਇਸਕਾਭੁਵਇਹੁਹੈ। ਸੇਇਸਮਾ

ਨਖਕਾਰਿ ਦਾ ਵੇਦ ਤਿਅਹੁ ਕੀਨਿ ਆਈ ਉਤਮ ਜਾਤੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਈਸਰ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਬਿਬਹੇ। ਜੈਸੇ
 ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹੀ ਵਸਰ ਬਮਹਾਰ ਜਕੀ ਸੰਤਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਆ ਜੈਸੇ
 ਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹੀ ਵਕਾਸਨ ਬਿਧ ਗਵਿਤ ਗਿਕੇ ਸਾਥ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਇਹੁ ਭੀ ਅ
 ਪੁਣੀ ਬਰਾਈ ਕਉ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਮਾਨੁ ਪਾਵਿਕ ਫੁਲ ਮਾਰ ਬਤਾਹੈ। ਤਬ ਸੁਭਾਵ
 ਕਹੀ ਉਸ ਕੋ ਰਿਦੈ ਵਿਖੇ ਅਪੁਣੇ ਈਸਰ ਜਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਆਨ ਫੁਰਤੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਫਰਨ ਭੀ
 ਕਹਤਾ ਬਾ। ਜੈਸੇ ਸਰ ਬਜਗਤ ਕਾ ਈਸਰ ਹੈ। ਜਿਉ ਹੁਸਰੁ ਉਸਰ ਬਮਾਨੁ ਪਰ ਪ੍ਰਬਲ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਈਸਰ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੁ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸਮਾਨ ਅਵਰ ਕੇ ਈਨ ਹੀ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ
 ਕਾ ਕੇ ਈ ਵਿਰੁਧੀ ਅਥਵਾ ਜਿਸ ਕੋ ਕੇ ਈ ਸਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਈਸਰ ਜਤੁ ਪ੍ਰਿਤੁ ਤੇ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸੁਰ ਨਕੀ ਪੁਰਨਤ ਈ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ। ਜਿਉ ਸਕੀਨਿ ਆਈ ਅਵਰ
 ਕੇ ਈਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਸੁਰੁ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਉਸ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਰਬ ਅੰਗ ਹੁਕਰ ਪੁਰਨ ਏਕ
 ਰੁਗਵਿਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਉਸ ਹੀ ਕੀ ਸਤਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਸਰਬ ਦਾ ਸਤ ਸਰੁ
 ਪਾਏ। ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਸਤਾ ਬਿਨ ਕੇ ਈ ਪਦਾਰਥ ਸਤਨ ਹੀ। ਰੂਪ ਰੂਪ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜੈਸਰ ਬਪਦਾਰਥ ਉਸ ਹੀ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਪੁਪ੍ਰਸੂਰਨ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ
 ਪ੍ਰਸਿਧ ਇਹੁ ਆ ਜੈਸਰ ਬਕਾ ਈਸਰ ਏਕ ਮਹਾਰਾਜ ਹੈ। ਜਿਉ ਇਸਮਾਨੁ ਪਾਕਾ ਕਿ ਸੁਭਾਵ
 ਏਹੀ ਹੈ। ਜੈਸਾ ਅਪੁਣਾ ਸੁਰਜ ਅਰੁ ਪੁਰਨਤ ਈ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਏਕ ਹੀ ਵਿਛਾਰਾ ਹੁਤਾ ਹੈ।
 ਜੈਸਰ ਕੋ ਈਸਰ ਅਪੀਨ ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਅਵਿਦਿਅ ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸਨ ਬਿਧ ਕਰ ਕੇ। ਅੰ
 ਸੀ ਸਮੁਥਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੈਸੇ ਚੇਤਨਤਾ ਕੀ ਅੰਸ ਕੇ ਸਿੱਧੇ ਗਕਰ ਕੇ ਇਸ ਵਿਖੇ ਭੀ
 ਈਸਰ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਫੁਰਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਮਲਨ ਅਹਿਕਾਰੁ ਅਰੁ ਵਿਕਾਰੁ ਕਰਿ ਅਤਿ
 ਅੰਤ ਕਪਰਾ ਧੀਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਉ ਅਪੁਣੇ ਵਸੀ ਕਾਰਨ ਹੀ ਕ
 ਰਸਕਤਾ। ਜੀਵ ਕੀ ਪਰਾਧੀਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ। ਜਿਉ ਸਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ। ਜੈ ਏਕ ਸ੍ਰਿਸਟਿਤ ਉਇਸ ਕੀ
 ਬੁਧਿ ਅਰੁ ਬਲ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਅਕਾਸ ਕੀ ਆਪੁਰੀ ਆਵੇ ਵੇਤੋਤਾ ਰਾਮ ਰੂਲਾ ਅਰੁ
 ਰੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਅਵਿਕਸੀ ਵਾ ਅਰੁ ਪਾਤਾਲ ਹੁਵਿਖੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਹੈ। ਬਹੁ ਪਰਬਤ ਹੁਅਰੁ ਸੁ
 ਏਵਹੁ ਵਿਖੇ ਜੈਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਰਚਨਾ ਮਹਾਰਚੀ ਹੈ। ਜਿਉ ਨਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਪਕੀ ਸਮ
 ਰਥਤਾ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀ ਪਹੁਚਤੀ। ਪਰੁ ਜੰਦ ਪਇਹੁ ਮਾਨੁ ਪਾਇਸ ਸਮੁਥਤਾ ਤੇ ਹੀ ਏ
 ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਅਪੁਣੇ ਸੁਭਾਵ ਕਰਿ ਕੇ ਇਹੁ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਵਿਦਿਅ ਕਰ ਕੇ ਇਨ
 ਹੁ ਸ੍ਰਿਸਟ ਹੁਕੇ ਰੂਪ ਛਾਣਉ ਅਜੈਸੇ ਕੇ ਈਸਤ ਰੀਜ ਕੀ ਖੇਲ ਖੇਲਨ ਜਾਣੈ ਤਉ ਭੀ ਇ
 ਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸਤ ਰੀਜ ਕੀ ਆਗੋਟਾ ਤਉ ਪਛਾਣਉ। ਅਰੁ ਜੀਤਹਾਰ ਕਾ

ਵੇਤਾਹੋਵਉਸੇਇਹਜਾਨਣਕੀਅਭਿਲਾਖਾਤੀਪ੍ਰਕਲਤਾਅਹੁਈਸ੍ਵਰਜਨਕਾਅੰਗੁਰੇਅਥ
 ਹੁਕਿਦੁਸਰੀਸਿਸਟਿਮੇਸੀਹੋਉਪਰਇਸਮਾਨੁਖਕਾਬਲੁਵਰਤਮਨੁਹੋਤਾਹੋਸੇਸੇਬਨਾਸ
 ਪਤੀਅਰੁਪਸੁਅਰੁਇਤਿਅਵਿਕੋਜੋਪਰਤੀਪਰਰਚਨਾਹੋਸਿਤਿਨਕਉਅਪੁਣੇਹੀਵ
 ਸੀਕਾਰਕਰਲੇਤਾਹੋਅਰੁਸਰਬਪਦਰਬਹੁਤੇਉਤਮਜੇਮਾਨੁਖਹੁਕੇਰਿਦੇਹੋਸਿਤਿਨਕ
 ਉਭੀਅਪੁਣੇਅਧੀਨਕੀਆਚਾਰਤਾਹੋਅਰੁਅਪੁਣੀਸਮਰਥਤਕੇਬਿਧਿਹੋਣੇਕਉ
 ਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਤਾਹੋਸਿਮਾਨਕਾਅਰਬਇਹੀਹੋਜੇਇਹੁਮਨੁਖਪਰਮੇਸਰਕੀਅੰਸੁਹੋਤਾ
 ਤੇਇਹੁਭੀਅਪੁਣੀਸ੍ਵਰਜਚਾਹਤਾਹੋਪਰੁਇਸਵਿਖੇਅਵਿਦਿਆਇਹੁਹੋਜੇਪਨਕ
 ਰਕੇਅਪੁਣੀਅਸਮਰਥਤਾਜਾਣਤਾਹੋਤਾਤੇਪਨਅਰੁਮਨਕਉਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਤਾਹੋਪ
 ਰੁਜਬਕੇਈਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹੈਜੇਜਬਮਾਨੁਅਰੁਈਸ੍ਵਰਜਕੀਅਭਿਲਾਖਾਕਾਸੁਰਾਉ
 ਇਸਕਰਕੇਫੁਰਤਾਹੋਜੇਇਹਮਾਨੁਖਮਹਾਰਾਜਕੀਅੰਸੁਹੋਅਰੁਪਰਮੇਸਰਕੇਸਾਬ
 ਇਸਕਾਸਨਬਿਧਹੋਤਬਇਸਕਰਕੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅੰਜੇਮਾਨਅਰੁਬਰਾਈਕੀਚਾਹਕ
 ਰਣੀਭੀਅੰਜੇਗੁਨਹੀਕਾਹੋਤੇਜੇਈਸ੍ਵਰਕੀਪੂਰਨਤਾਈਵਿਦਿਆਅਰੁਸਮਰਥ
 ਤਾਕਰਿਹੋਤੀਹੋਸਿਜੇਸੇਵਿਦਿਆਕਾਵੇਤਾਹੋਣਾਵਿਸੇਖਹੋਤੇਸੇਹੀਪਨਅਰੁਮਾਨਜੇ
 ਸਮੁਥਾਈਕਾਕਾਰਵੇਹੋਸੇਇਨਕੀਅਭਿਲਾਖਾਕਰਣੀਭੀਵਸੇਖਹੁਈਤਬਇਸਕਾ
 ਉਤਰਾਇਹੋਜੇਜਦਪ੍ਰਭੂਅਰੁਸਮੁਥਤਾਇਸੁਮਾਨੁਖਕੀਪੂਰਨਤਾਈਹੋਅਰੁਮਹ
 ਰਾਜਕੇਅੰਗੁਭੀਇਹੀਹੋਪਰੁਤਉਭੀਇਸਮਾਨਕਉਰੁਗਵੇਤਨੇਉਤਮਬੁਝਕੀਓਰਚਲ
 ਟੇਕਾਮਾਰਗੁਦਿਆਹੋਅਰੁਈਸ੍ਵਰਜਕੀਓਰਮਾਰਗੁਨਹੀਈਆਕਾਹੋਤੇਜੇਜਿਸਸਮਰਥ
 ਤਾਕਰਿਕੇਰੁਗਵੇਤਸਰਬਥਹਮੰਰੁਕਉਉਤਪਤਿਅਰੁਇਸਥਿਤਕਰਤਾਹੋਸੇਤਿਸਸੰ
 ਮਥਤਾਕਉਇਹੁਮਾਨੁਖਅਪੁਣੇਜਤਨਕਰਕੇਪਾਇਨਹੀਸਕਤਾਅਰੁਬੁਝਹੁਪੀਪਦਾ
 ਰਬੁਮੇਸਾਹੋਜੇਉਸਕੀਬਿਧਿਤਾਕਰਕੇਜਬਾਰਥਗਿਆਨਕਉਪਹੁਰਤਾਹੋਪਰਪਨਅਰੁ
 ਮਾਨਕਾਜੇਸ੍ਵਰੁਬਲੁਹੋਸੇਇਸਕੀਬਿਧਿਤਾਸਾਬਿਸਮੁਥਾਈਕੀਪੂਰਨਤਾਈਕਉਨਹੀਪ
 ਵਤਾਅਰੁਜਦਪਨਅਰੁਮਾਨਕੀਸਕਤਕਰਕੇਆਪਕਉਇਹਪੁਰੁਖੁਬਲਵੰਨਸਮਸ੍ਵ
 ਤਾਹੋਤਉਭੀਇਹਅਸਬੁਲਬਲਾਇਸਥਿਰੁਨਹੀਰਹਿਤਾਕਾਹੋਤੇਜੇਪਨਅਰੁਮਨਕਾ
 ਸਨਬਿਧਇਤੀਆਵਿਕਪਦਾਰਥਹੁਸਾਥਹੋਤਾਹੋਤਾਤੇਪ੍ਰਿਤਕੇਸਮੇਇਸਤੇਵਰਹੋਜ
 ਤੇਹੋਅਰੁਜੇਪਦਾਰਥਪ੍ਰਿਤਕੇਸਮੇਦੁਰਹੋਵੈਸੇਤਿਸਕਉਸਤਾਸਰੂਪਨਹੀਕਹੀਤਾਤਾ
 ਤੇਉਸਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਵਿਖੇਆਪਣਾਸਮਾਬਿਤੀਤਕਰਣਾਮੂਰਖਤਾਹੋਪਰੁਵਰੁਬਲੁਜੇ
 ਸਰਬਵਾਇਸਕਾਸਿਗੀਹੋਤਾਹੋਸੇਇਹੁਹੋਸੇਜਿਸਪੁਰਖਾਰਥਕਰਿਭੂਝਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਤੇਵੈ। ਕਹਿਤੇ ਜੇ ਬੁਝਕਾ ਸਨ ਬਿਧ ਕੇਵਲ ਰਿਦੇ ਹੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਰਿਦਾ ਸਚਿ ਸ
 ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਬੁਝਕਾ ਪੁਰਖੁ ਜਬ ਇਝੀ ਆਦਿ ਕੇ ਸਕਉ ਤਿਆਗ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਬੁ
 ਝਕਾ ਪੁਰਖੁ ਸਦੀ ਵਉ ਸਕੇ ਸਾਥ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸਹੀ ਪੁਰਖੁ ਸਕ ਰਮਹਾਰਾ ਜਕੇ ਦਰ
 ਸਨ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਨਿਦ ਕਉ ਪਵਤਾ ਹੈ। ਸੇਵਹੁ ਅਨਿਦ ਕੇ ਸਾਥੇ ਜੇ ਉਸਕੇ ਨਿਕਟਿ
 ਸੁਰਗਾਇਕ ਸੁਖ ਭੀਤੁ ਛੁਕਾ ਸਤੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਬੁਝਕਾ ਸਨ ਬਿਧੁ ਮਹਾ
 ਰਾਜ ਹੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਅਰੁ ਉਸਕੇ ਗੁਣ ਹੁਸਾਥੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਪੁਰਣ ਬੁਝਕਾ ਪਰਣਾ ਮੁਕਦਾ
 ਚਿਤਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਤਾਤੁ ਪਰਜਾ ਇਹੁ ਜੇ ਨਾ ਸਵੈਤ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਭਾਵ ਕਦਾ ਚਿਤਨ ਹੀ ਹੋਤਾ।
 ਅਰੁ ਜੇ ਸਾਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਅਭਾਵ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰੁ ਇਹੁ ਵਿਦਿਅ ਜੇ ਜਿਸ ਕਾ
 ਸਨ ਬਿਧੁ ਅਸਥੂਲ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੇ ਸਾਥ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਮੇਲੁ ਹੀ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਜੇ ਸੇਵਿ
 ਆਕਰਣਿ ਅਰੁ ਜੇਤ ਕਾ ਆਦਿ ਕੇ ਜੇਵਿਦਿਅ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਸਰੂਪ ਅਸਥੂਲ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਵਿਅਕਰਣੁ ਆਦਿ ਕਾ ਵਿਦਿਅ ਕੀ ਵਸੇਖਤਾ ਭੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਕਉ
 ਪੁਰਖ ਰਿਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਵਚਨ ਹੁਕਾ ਵੇਤਾ ਹੈ ਇਕ ਰਿਗੁ ਗਵੈਤ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪਛਾਣੇ।
 ਅਰੁ ਰੁਗਵੈਤ ਕੇ ਮਾਰਗਾਵਿਖੇ ਜੇ ਕਠਨ ਪਾਟੀਆਂ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਓਪਕਰਿ ਹੋਵੇ ਕੇ
 ਜਤਨ ਕਉ ਸਮਝੈ। ਤਾਤੁ ਪਰਜਾ ਇਹੁ ਜੇ ਜਿਸੁ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਪਰਣਾ ਮੁਅਰਨਾ ਸੁਤਾ ਹੋਵੇ
 ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਬੁਝਤੀ ਨਾ ਸਵੈਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਬੁਝ ਰੁਗਵੈਤ ਕੀ ਪਛਾਣ
 ਹੈ। ਸੋ ਪਰਣਾ ਮੁਅਰਨਾ ਸਤਾਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰਖੁ ਕਉ ਜੇਤੀ ਜੇਤੀ ਇਹ ਬੁ
 ਝਪੁ ਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਤੇਤਾ ਹੀ ਰੁਗਵੈਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਇਹ ਬੁਝਤੀ
 ਜਥਾ ਰਥ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਥਾ ਰਥ ਸਿਖਾਈ ਵਿਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਬਲ ਕਰਕੇ ਰੁਗਹੁ
 ਕੇ ਬਿਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ। ਕਹਿਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਾਰਿ ਦੋ ਰੁਗਵਾਸਨਾ ਵਿਖੇ ਬਿਧ
 ਮਾਨ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਸਨਾ ਹੀ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਾਸਨਾ ਹੀ ਕੀ ਪੁਬਲਤਾ ਇਸ ਹੀ ਕੀ ਹੀਣ
 ਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਣਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਪੁਰਨਤਾਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਪੁਰ
 ਨਤਾਈ ਕਰਕੇ ਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੁਭਾਵ ਕਉ ਪਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਪਰਣਾ ਮਤੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਪੁਰਣਤਾਈ ਜਥਾ ਰਥ ਗਿਆਨੁ ਅ
 ਰੁ ਰੁਗਹੁ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੈ। ਸੋ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਧਨ ਮਾਨ ਕੀ ਪੁਰਨਤਾਈ ਨਾ
 ਸਵੈਤ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਆ ਜੇ ਸਰੂਪ ਮਾਨੁਖ ਅਪੁਣੀ ਪੁਰਨਤਾਈ ਕਉ ਜਾਣਤੇ ਹੀ
 ਨਹੀ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਹੀਣਤਾ ਕਉ ਪੁਰਨਤਾਈ ਜਾਨ ਕਾਰਿ ਪੜੇ ਚੂਢਤੇ ਹੀ। ਅਰੁ
 ਸਰਬ ਦਾਤ ਪੀਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪੁਰਖ ਤਾ ਕਰਕੇ ਅਸਥੂਲ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੀ ਓਹੁ ਸ

ਨਮੁਖਦੁਇਹੀ। ਬਹੁੜਵਾਸਤਵਜੇਇਨਕੀਪੁਰਨਤਾਈਹੀ। ਸੋਤਿਸਤੇਸਰਬਦਾਏਮੁਖ
ਹੀ। ਇਸੀਕਾਰਣਤੇਅਪੁਣੀਹਾਣਕੀਭਿਰਚਲੇਨਤੇਹੀ। ਪਰਮੇਸੇਜਾਣੁਤੁਜੇਇਹਮਾ
ਨਭੀਪਨਕੀਨਿਆਈਸਰਬਦਾਨਿਦੁਨਹੀ। ਅਰਥਇਹੁਜੇਜੇਸੇਜੀਵਕਮਤਪਨਕਾ
ਸਿਗ੍ਧਤੀਪਰਵਾਨੁਹੀ। ਤੇਸੇਕਾਰਜਮਾਨਭੀਲਾਉਦਾਇਕਹੋਤੀਹੀ। ਪਰੁਜਬਪਨਅ
ਰੁਮਾਨਕੀਅਪਿਕਤਾਵਿਖੇਇਸਮਾਨੁਖਕਾਰਿਦਾਅਸਕਤਹੋਜਾਵੈ। ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹ
ਪਰਲੋਕਕੇਮਾਰਗਤੇਦਰਗਹਿਜਾਤਾਹੀ। ਸੋਮਾਨਕਾਕਾਰਜਇਹੁਹੀ। ਜੇਇਸਕਾਟਹਲੁ
ਅਹੋਵੈ। ਅਬਵਾਜੇਮਿਤੁਇਸਕੀਸਹਾਇਤਾਕਰਨੇਹਾਰਹੋਵੈ। ਅਬਵਾਜੇਰਾਜਾਉ
ਪਾਪਤੇਇਸਕੀਰਖਿਆਕਰੇ। ਸੋਏਤੇਕਾਰਜਤਬਹੀਸਿਪਹੋਤੇਹੀਜਬਉਨਕੇਰਿਦੇ
ਵਿਖੇਇਸਕੀਕਛੁਮਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਇਸਕਉਭਲਾਜਾਵੈ। ਸੋਸਕੀਰਧਾਰੀਕਉਏ
ਤੇਕਾਰਜਮਵਸਮੇਵਚਹੀਤੇਹੀ। ਅਮੇਸੇਹੀਜਬਪੜਾਵਟੇਹਾਰੇਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਇਦਿਅ
ਰਥੀਕੀਮਾਨਕਛੁਮਾਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕਉਪੜਾਵੈਨਹੀ। ਅਰੁਜਬਵਿਦਿਅਤਬੀ
ਕੇਚਿਤਮੇਪੜਾਵਟੇਹਾਰੇਕੀਮਾਨਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਤੇਵਿਦਿਅਤੀਪੜਨਸਾਕੇ
। ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਿਹੁਅਜੇਕਾਰਜਮਾਨੁਮਾਨਕਾਸਿਗ੍ਧਤੀਅਜੇਗਨਹੀ। ਪਰੁਇਸਮਾਨ
ਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਭੀਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕਰਹੋਤੀਹੀ। ਸਿਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਨਿਦਹਹੀ। ਅਰੁਦੁਇਪ੍ਰਕ
ਰਪਵਾਣਹਹੀ। ਪਰੁਵਹੁਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਜੇਨਿਦਕਹੋਥੇਸੇਇਹੁਹੀ। ਜੇਅਪੁਣੇਰਿਦੇ
ਕੇਭਜਨਕਾਦਿਖਲਾਵਕਾਰਿਕੇਮਾਨਕਉਦੁਣਾਅਰੁਆਪਕਉਭਜਨਵਾਨਦਿ
ਖਾਵਣਾ। ਸੋਇਹੁਕਿਵਲਦਿਭੁਹੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਭਜਨਭੁਗਵਿਤਕਾਨਿਹਕਾਮਹੀਚਾਹੀ
ਤਾਹੀ। ਸੋਜਬਭਜਨਕੇਸਨਬਿਧਕਾਰਿਕੇਮਾਨਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਚਾਹੀ। ਤਬਅਜੇਗੁਹੀ। ਅ
ਰੁਦੁਸਰਾਪ੍ਰਕਾਰੁਇਹੁਹੀ। ਜੇਨਿਸਾਵਿਦਿਅਕਉਇਹੁਪੁਰਖਜਾਨਤਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁ
ਮਾਨਕੇਨਮਿਤੁਆਪਕਉਵੇਤਾਹੀਇਦਿਖਾਵੈ। ਤਬਇਹੁਗ੍ਰੀਅਜੇਗੁਹੀ। ਜੇਸੇਬਿ
ਦੇਸਾਵਿਖੇਜਾਇਕਰਕਹੈਜੇਮੇਬ੍ਰਹਮਣੇਹੀ। ਅਬਵਾਉਤਮਜਾਤਹੀ। ਅਬਵਾ
ਅਮਕੇਵਿਵਹਾਰਕੀਵਿਦਿਅਜਾਣਤਾਹੀ। ਪਰੁਜਬਵਹੁਜਾਣਤਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁ
ਮਾਨਕੇਨਮਿਤੁਭੁਭੁਕਹਿਭੇਵੈ। ਤਬਇਹੁਗ੍ਰੀਅਸੋਹੀਤਾਹੀ। ਜੇਸੇਕੇਈਪਾਪਅਰੁ
ਛਲਸਾਬਪਨਕੀਉਤਪਤਿਕਰੇ। ਬਹੁੜਵਹੁਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਮਾਨਕੇਨਮਿਤਪ੍ਰਵਾਣ
ਕਹੇਥੇਸੇਇਹੁਹੀ। ਅਰੁਭਜਨਕਾਦਿਖਲਾਵਣਾਭੀਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਆਕ
ਉਪ੍ਰਗਟਿਦਿਖਾਵੈ। ਅਰੁਵਿਵਹਾਰਕੇਕਾਰਜਵਿਖੇਅਪਣੀਮਾਨਕਉਖਿਪਿ
ਕਰਲੇਵੈ। ਤਬਇਹੁਵਾਰਤਾਭੀਅਜੇਗੁਨਹੀ। ਬਹੁੜਵਹੁਸਰਾਪ੍ਰਕਾਰੁਇਹੁਹੀ

॥ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਪਾਪ ਕੇ ਦੁਰਾਇ ਕਰਿ ਅਪਣੀ ਮਾਨਗੀ ॥ ਪਰ ਇਸ ਨਿਮਿਤ ਪਾਪ ਕਉ
 ਦੁਰਾਵੈ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਸਾਧ ਸਿਤ ਜਾਣਹੀ ॥ ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਮਨ ਜਾਇ ਹੋਵੈ ਜੇ
 ਜੇ ਜਬ ਮੇਰਾ ਅਵਗੁਣ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਬ ਮੇਰੀ ਲੋਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਗੋ ॥ ਅਰੁ
 ਮੇਰੀ ਚੀਠੇ ਜਾਵਉ ਗਾ ॥ ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਣੀ ਮਾਨਗੀ ਭੀ ਪਰਵਾ
 ਨਹੀ ॥ * * * ॥ ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾਉ ਪਾਉ ਮਾਨਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾ ॥ * * *
 ॥ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਜਬ ਮਾਨਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਧਿਕ ਬਛਤੀ ਹੈ ਤਬ ਇਹ ਭੀ ਰਿਦੇ
 ਵਿਖੇ ਚਿਰ ਪਰੇ ਗਉ ਪਜਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਇਸੇ ਰੋਗ ਕੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰਣੇ ਕਾਉ ਪਾਦ
 ਕੀ ਆਚਾਰ ਬਾਹੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਇਸ ਕਾਉ ਪਾਉ ਨ ਕਰੀਐ ॥ ਤਬ
 ਕਪਟ ਦੇ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਹੋਵੈ ਰਗੁ ਵਣੀ ਰਖਾ ਅਰੁ ਇਤ੍ਰਿ ਆਦਿ ਕਾ ਅਵਰਭੀ ਅਨੇ
 ਕ ਪਾਪ ਉਪਜਤ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਚਾਹੀਐ ਜੋ ਧਨ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕਾ ਏਤ ਹੀ ਸਿਗ੍ਰਹ ਕਰੈ ਧਰ
 ਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਨਿਰਬਾਹ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਅਸਕਤ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਮੇਰਾ ਬੁਧ
 ਵਾਨ ਪੁਰਖ ਰੋਗੀ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁਧਨ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਹੀ ਰਖ
 ਤਾ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਮਨ ਜਾਇ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਹੁ ਕਰਕੇ ਅਚਿਤ ਹੋਵਉ ॥ ਅ
 ਰੁ ਜਨ ਨਾ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਉ ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਮਾਨਿ ਹੀ ਕੀ ਅਭਿਲਾ
 ਖਾ ਬਛਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਚਿਤ ਕੀ ਚਿਤ ਵਨੀ ਸਰਬ ਦਾ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਓਰ ਰਹਤੀ ਹੈ
 ॥ ਜੇ ਇਹ ਲੋਕ ਮੁਸਕਉ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕਿਆ ਕਹਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮੁ
 ਸਕਉ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਖਤ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਰੋਗ ਕਾਉ ਪਾਵ ਜਮੇਵੁ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾ
 ਨਹੀ ॥ ਪਰੁ ਇਸ ਕਾਉ ਪਾਉ ਭੀ ਬੁਝੁ ਅਰੁ ਕਰਤ ਤਕੇ ਸਨ ਬੰਧ ਕਰਹੇ ਤਾਹੀ ॥ ਸੋ ਬੁ
 ਝੁਇ ਹੋਵੈ ਜੇ ਮਾਨ ਕੇ ਵਿਧਨ ਹੁਕਾਵੀ ਗਰੁ ਕਰੇ ॥ ਜੇ ਲੋਕ ਅਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮਾ
 ਨੀ ਪੁਰਖ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹੁ ਖੀਰਹਤ ਹੈ ॥ ਪਰ ਇਸ ਲੋਕ ਕਾ ਦੁਖਾਇ ਹੋਵੈ ॥ ਜੇ ਮਾਨ ਕੀ
 ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਕਰਨੇ ਹਾਮਨੁ ਖਸਰ ਬਦਾਜਗਤ ਕੀ ਸਨ ਮਾਨ ਅਰੁ ਮਨੋਹਾਰ ਵਿਖੇ
 ਖੇਦ ਵਾਨੁ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਮਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਤਬ ਨਿਰਲਜਨ ਤਕੇ ਦੁਖੁ ਕਉ
 ਪਾਵਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਕੇਤੇ ਸਤੁ ਈਰਖਾ ਕਰਣੇ ਹਾਹਉ ਪਜਿ
 ਆਵਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਹ ਭੀ ਉਨ ਕਉ ਮਰਦਨ ਕਰਣੇ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਵੇਰਗੁ ਵਾਵੇ ਖੇਦ
 ਕਰੇ ਤਾਹੀ ॥ ਅਰੁ ਸਤੁ ਅਹੁਕੇ ਛਲ ਤੇ ਰਹਤਾ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਉਨ ਕੀ ਮਨ ਜਾ ਸੁਪੁਕ
 ਦਾ ਚਿਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਬਹੁੜੁ ਜਬ ਸਤੁ ਅਹੁ ਪਰ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਵਹੁ ਬਹੁਈ
 ਇਸ ਥਿਰ ਨਹੀ ਰਹਿਤੀ ॥ ਅਰੁ ਖਿਣ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮਾਨੁ ਅਰੁ

ਬਹੁਈ ਕਾਸਨ ਬੀਧ ਲੋਕ ਹੁਕੇ ਮਨ ਸਾਥ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਲੋਕ ਹੁਕਾ ਮਨ ਸਮੁੰਦਰੀ ਲਹਰ
ਵਤ ਪਲ ਪਲਾਵੇ ਖੇਪਰਣਾ ਮਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਾਤ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁੰਨੇ ਜਿਸ ਬਹੁਈ
ਕਾਮੁਲ ਸਿਸਾ ਗੀਜੀ ਵਹੁਕਾ ਮਾਨੁ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਬਹੁਈ ਗੀਕ ਛੁਵ ਸਤੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਕਾਹੇ ਤੇ
ਜੇਜ ਬਕਿ ਚਤੁ ਸਿਕਲ ਪਉ ਸਕੇ ਚਿਤ ਵੇਖੇ ਛੁਰਤਾ ਤਬ ਸੀ ਪ੍ਰਗਿ ਵਹੁ ਬਹੁਈ ਨ ਸੁ
ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹੁ ਮਾਨੁ ਜੋ ਕਿਸੀ ਦੇ ਸਕੇ ਰਾਜ ਕਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਇਹੁ ਤਉ ਮਹਾਤੁ
ਛੁਰੁ ਪੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇਜ ਬਮਹਾਰਾ ਜੇਕੇ ਰਿਦੇ ਵੇਖੇ ਚਿਤ ਕਰਿ ਤਵਨੀ ਵੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਛੁਰੈ।
ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਪਰਧਾਨ ਕਉ ਵਰਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸਕੀ ਸਰੁ ਹੀ ਮਾਨ ਨ ਸਟੇ ਹੋ ਜਾ
ਤੀ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਆਜੇ ਮਾਨੀ ਮਾਨੁ ਪਾਇ ਸਕੇ ਕਾਵੇ ਪੇਸਈ ਵਾਇ ਸਪ੍ਰਕਾਰੁ ਦੁ
ਖੀਰ ਹਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਲਪ ਬੁਧੀ ਜੀ ਵਾਇ ਸਵਾਰਤਾ ਕਉ ਨ ਹੀ ਪਛਾਣੇ। ਅਰੁ ਜਿ
ਨਕੇ ਬੁਧਿ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰ ਬੁਲੇ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਹੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਜੇਜ ਬਇਸ ਮਾਨੁ
ਖਕਉ ਉਦੇ ਅਸਤ ਪ੍ਰਜਤਿ ਨਿਹਰੇਟ ਕਰਾ ਜੋਵੈ। ਅਰੁ ਸਰੁ ਹੀ ਲੋਕ ਉਸਕਉ ਪੁਣ
ਮਕਰਹਿ। ਤਉ ਗ੍ਰੀਇਹ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਕਛੁ ਵ ਸਤੁ ਨ ਹੀ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇਜ ਬਵਹੁ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਤਾ
ਹੈ। ਤਬ ਸਰੁ ਹੀ ਸਮਿਰਾਨੀ ਵਰਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਲਪ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਆਪ ਹੀ
ਨਹੀ ਰਹਿਤਾ। ਅਰੁ ਉਸਕੀ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਨਹੀ ਰਹਿਤੀ। ਸੋ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਡੇ ਬਡੇ ਰਕ
ਵਰਤੀ ਮਹਾਰਾਜੇ ਆਗੇ ਗ੍ਰੀਸੁ ਪਨਾਹੇ ਇਗਾਏ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੋਈ ਉਨਕਾ ਸਿਮਰਨ ਭੀ ਨ
ਹੀ ਕਰਤਾ। ਤੇ ਸੋ ਇਹੁ ਗ੍ਰੀਸੁ ਪਨਾਹੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਕਛੁ ਕਾਇਨਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਕੋ ਨ
ਮਿਤ ਅਮਰ ਪਾਰਿਸਾਹੀ ਕਉ ਵਿਅਰਥ ਕਰਣਾ ਬਗੈ। ਮੁਰਖ ਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ
ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਾਰਿਦਾ ਅਸ ਬੁਲ ਬਹੁਈ ਵਿਖੇ ਬਿਧ ਮਾਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ
ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਰਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਮਾਨੁ ਬਹੁਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਨੁ ਆ
ਨੁ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥਿ ਬਾਧਿ ਆਹੂ ਆਪ ਲੋਕਾ ਵਿਖੇ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਵਸਮੇਵ
ਦੀਰਘ ਦੁਖ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਮਾਨ ਕਉ ਕਿਵਰਤ ਕਰਣੇ ਕਾ ਬੁਝਕਰਕੇ
ਇਹੀ ਉਪਾਉ ਹੈ। ਪਰੁ ਕਰਤ ਬਤਸਾਥਿ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਪਾਉ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰ
ਬਮਾਇ ਹੁੰਨੇ ਜਿਸ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਇਸਕੀ ਮਾਨ ਹੋਵੈ ਤਉ ਉਸ ਦੇਸਕੇ ਤਿਆਗ ਜਾਵੈ।
ਅਰੁ ਉਹ ਜਾਇ ਹੋਜਹਾਂ ਇਸਕਉ ਕੋਈ ਪਛਾਣੇ ਗੀ ਨਹੀ। ਸੋ ਇਹੁ ਗ੍ਰੀਉਤ ਮ
ਉਪਾਉ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇਜ ਬਾਪਣੇ ਨਗਰ ਵਿਖੇ ਇਕਾਂਤ ਕਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉ
ਸਕਉ ਲੋਕ ਤਿਆਗੀ ਜਾਣ ਕਾਰਿ ਅਧਿਕ ਮਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਮਾਨ ਕੋ ਰਸ ਵਿ
ਖੇ ਅਸਕ ਤੋਹ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਉਸਕੀ ਨਿਦ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਹ

ਤਾਹੀ ਅਰੁ ਅਪਣੇ ਦੁਖਣ ਕਉ ਉਤਾਰਨੇ ਕੇ ਨਾਮ ਤੁਥੁ ਠਤੇ ਭੀ ਨਹੀ ਭੁਰਤਾ ਬਹੁਤੁ
 ਦੂਸਰਾ ਉਪਾਉ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਅਰੁ ਗਵਿਖੇ ਵਰਤੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਲੋਕੁ ਕੀਪੁ
 ਤੀਤੁ ਫੁਲੇ ਜਾਵੇ ਅਰੁ ਉਗੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਨ ਕਰੇ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਕੇ
 ਤੇ ਮੁਰਖ ਪਾਪਹੁ ਵਿਖੇ ਵਰਤਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਣੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈ ਜੇ ਹਮ
 ਹੁਨੇ ਮਾਨ ਕਉ ਦੁਰਕਰਣੇ ਕੇ ਨਾਮ ਤੁਥੁ ਇਸ ਕਰਮ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਜੇ ਇ
 ਹੁ ਵਾਰਤਾ ਅਜੇ ਗੁਹੈ ਤਾ ਤੇ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੀ ਤਾਹੀ
 ਜੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਤੇ ਹੀ ਦੁਰਹੈ ਅਰੁ ਲੋਕੁ ਕੀਪੁ ਤੀਤੁ ਭੀ ਨ ਸਟਹੇ ਜਾ
 ਵੇ ਜੇ ਜੇ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਵਰਸਨ ਕਉ ਇਕ ਮਹਾਰਾਜਾ ਆਇਆ ਬਾਸਾ ਜੇ ਜ ਬਉ
 ਸ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਰਾਜੇ ਕਉ ਆਵਤੁ ਦੇਖਿਆ ਤ ਬੋਰੇ ਟੀਅਰੁ ਮੂਲੀ ਹਾਥ ਵਿਖੇ ਲੈ
 ਕਰ ਬੋਰੇ ਗਾਸ ਖਾਵਣੇ ਲਾਗਾ ਬਹੁਤੁ ਜ ਬਰਾਜੇ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖਿਆ ਤ
 ਬਕਹਤਿ ਰੂਇ ਆਜੇ ਇਹ ਤਉ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਸੀ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਦੁਰਾਜਾ ਆਪੁਣੇ ਗਿਹ
 ਕਉ ਜਾਤਾ ਰਹਾ ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਕੀ ਕੁੰਬਹੁ ਤ ਮਾਨਹੁ ਈ ਥੀ ਤਾ ਤੇ ਜ
 ਬਵਹੁ ਸਿਤ ਹਮਾ ਮਤੇ ਇਸ ਨਾਨ ਕਰਨਿ ਕਹਿੰਆ ਤ ਬਕਿ ਸੀ ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸ
 ਸਤੁ ਪਹਰ ਕਰਹੁ ਆਰੇ ਪਰਠਾ ਛਹੇ ਰਹਾ ਬਹੁਤੁ ਜ ਬਲੋਕੁ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਤ ਬ
 ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ਜੇ ਇਹ ਤਉ ਚੋਰੁ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਕਉ ਅਪਿਕਤਾ ਕੂਨਾ ਕਰਤ ਰੁਏ ॥
 ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਕੀ ਕੁੰਬਹੀ ਅਧਿਕ ਮਾਨ ਥੀ ਤ ਬਉ ਸਨੇ ਸੀ ਸੇ ਵਿਖੇ ਸ
 ਰ ਬਤ ਰੂਰ ਕਰਾ ਆਪੁਣੇ ਨਿਕਟਿ ਰਾਖਿਆ ਅਰੁ ਬੋਰੇ ਬੋਰੇ ਪੀਵਤਾ ਰਹੈ ਤਾ ਤੇ
 ਲੋਕੁ ਨੇ ਜਾਇ ਆਜੇ ਇਹ ਤਉ ਮਦਰਾ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮਾਨਹੁ ਪੀਰੇ ਗਾ ਕਉ
 ਦੁਰੰਗਰ ਨੇ ਕੇ ਨਾਮ ਤੁਥੁ ਜਾਗਿਆ ਜਿਨ ਹੁਨੇ ਮੇ ਜੇ ਹੀ ਉਪਾਉ ਕੀਏ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥
 ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਉਪਾਉ ਉਸਤਤਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾ ਅਰੁ ਨਿਵਰਤ ਕਰਣ
 ਦੇ ਖਲੋਕੁ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਾ ॥ ੨੩ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤੇ ਪੁਰਖ ਕਉ
 ਜਗਤ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਆਪਣੀ ਮ
 ਹਮਾ ਕਉ ਚਾਹਤੇ ਹੈ ਜੇ ਜਦ ਪਸਾਸਤੁ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾਤੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਕਰਮੁ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ਤਉ ਹੀ ਉਸਤਤਿ ਕੇ ਨਾਮ ਤੁਥੁ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਜਦ ਪਸੁਰ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਪਰ ਉਸ ਕ੍ਰਿ
 ਆ ਵਿਖੇ ਲੋਕੁ ਨਿਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪਰ ਤਉ ਭੀ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤੇ ਜੇ ਇਹੁ ਭੀ ਦੀ ਰਖ
 ਰੇਗਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਾਇ ਸਰੋਗ ਕੇ ਕਾਰਣ ਕਉ ਪਛਾਣੀ ਮੇ ਨਹੀ ਤਬ ਲਗ
 ਇਸ ਕਉ ਪਾਉ ਕਰਣਾ ਹੀ ਕਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਉਸਤਤਿ ਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਕੇ ਕਾਰ

ਏਕਾ ਰਹੇ। ਸੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਇਹੋ ਜੇ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਅਪਣੀ ਬਰਾਈ ਕਉ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਅਪੁਣੀ ਹੀਣਤਾ ਪਰਿਭਾਸਨ ਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਕਉ ਸਤਤਿ ਕਰ
 ਤਾ ਹੈ। ਤੁਥ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਅਪਣੀ ਬਰਾਈ ਕਉ ਸਮਝਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਨਿਦਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਮਹਾਮਾਸੁ ਫਕਰਿ ਅਪੁਣੀ ਸੂਰਜ ਇਸ ਕਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕਾ
 ਗਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਨਿਦਾਸੁ ਏਤਾ ਹੈ ਤੁਥ ਅਪੁਣੀ ਹੀਣਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤੁ
 ਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਬ ਉਸਤਤਿ ਅਥਵਾ ਨਿਦਾ ਬੁਧਵਾਨ ਪੁਰਖ ਕੇ ਮੁਖ
 ਤੇ ਸੁਵਣ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਥ ਸੋ ਕਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਅਧਿਕ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਕੇ
 ਜਬਾਰ ਬਵਰਨ ਪਰਾਇਸ ਕੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਮੁਰਖ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁ
 ਏਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਵਰਨੇ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀ ਰਾਖਤਾ। ਤੇ ਜੇ ਕਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਭੀ ਅਲ
 ਪ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ ਕੁਝ ਸਰਾਕਾਰ ਏਹੋ ਹੈ ਜੇ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਅਪੁਣਾ ਸੇਵ
 ਕ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਸੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਕੇ ਚਿਦੇ ਵਿਖੇ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ। ਤਾ
 ਤੇ ਅਪਕਉ ਸੁਆਮੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਬ ਅਪੁਣੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਸੀ ਸ੍ਰੇ
 ਸਟ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਸੁਣਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਨੀਚ ਪੁਰਖ ਕੇ ਮੁਖ
 ਤੇ ਸੁਵਣ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਥ ਅਸਾ ਅਨਿਦਵਾਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਬਹੁ ਕੁਝ ਸਰਾਕਾਰ ਏ
 ਏਹੋ ਹੈ ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕਉ ਅਪੁਣੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤੁਥ ਇਉਂ ਭੀ ਜਾਣ
 ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਮਹਾਮਾਸੁ ਫਕਰਿ ਅਵਰ ਲੋਕ ਭੀ ਮੁਝ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਹਿਗੇ। ਅਰੁ
 ਮੇਰੇ ਵਸੀ ਕਾ ਹੋਵੇ ਹਿਰੀ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਬ ਸਤੁਾ ਵਿਖੇ ਅਪੁਣੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਵਣ
 ਕਰੇ ਤਬ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਕੰਤ ਉਕੁ ਵਿਖੇ ਸੁਣਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅਸਾ
 ਹਰਖ ਵਾਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਬਹੁ ਕੁਝ ਥਾਕਾਰ ਏਹੋ ਹੈ ਜੇ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ
 ਅਪੁਣੇ ਬਲ ਕੇ ਅਧੀਨ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਉਸ ਕਉ ਅਪੁਣਾ ਸੇਵਕ ਨ ਜਾਣੇ ਤਉ ਭੀ
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਪੁਰਖ ਭੈ ਅਥਵਾ ਪ੍ਰਜਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕ
 ਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਭੀ ਇਸ ਕਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਹੀ। ਤੇ ਜੇ ਅਪਕਉ ਬਰਾਜਾਣ
 ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਬ ਉਸ ਕਾ ਵਰਨਾ ਸਾਰਾ ਭੀ ਨ ਜਾਣੇ ਅਰੁ ਭੈ
 ਰ ਕੀ ਭੀ ਨ ਕਹਤਾ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਉਪਹਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ। ਤੁਥ ਰਿਚ ਕ
 ਮਾਤ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸਤਤਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਰਣ ਕੋਈ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ। ਪ
 ਰੁਸ ਬਤੇ ਨੇ ਇਸੇ ਰੋਗ ਕੇ ਕਾਰਣ ਕਉ ਪਛਾਣਿਅਤ ਬਇਸ ਕਉ ਪਉਭੀ ਸੁਗਮ ਹੀ
 ਸਮਝਹਿਗਾ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਪੁਰਖਾਰ ਬਕਰਹਿਗਾ ਤੁਥ ਇਸੇ ਰੋਗ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰਤਾ।

ਰਹਿਗਾਪਰਪ੍ਰਥਮਕਾਰਜਉਸਕੇਵਚਨਕਰਿਕੈਅਪੁਣੀਬਡਾਈਕਉਨਿਸਚੈਕਰਕੈ
 ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਤਾਹੈ।ਸੋਇਸਕਾਉਪਾਉਇਹੁਹੈ।ਜੋਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚਾਰੁਕਰੈ।ਜੋਜਦਪਾਇ
 ਹਪੁਰਖਬੁਝਾਅਰੁਵਈਹਾਗੁਅਥਵਾਕਿਸੀਸੁਭਗੁਟੁਕਰਕੈਮੇਰੀਉਸਤਤਿਕਰਤਾਹੈ
 ਅਰੁਇਸਕਾਟੁਚਨਭੀਜਬਾਰਭੁਹੈ।ਤਉਭੀਤੁਲਕਉਭੁਗਵੈਤਕਉਪਕਾਰਪਾਰਿਪ੍ਰ
 ਸਿਨਹੋਣਾਪਰਵਾਣੁਹੈ।ਕਾਹੇਤੇਜੋਇਹਸੁਭਗੁਟੁਤੁਲਕਉਮਹਾਰਾਜਗੀਨੇਦੀਏਹੈ।
 ਜੋਕਿਸੀਕੀਉਸਤਤਿਨਿਦਾਕਰਕੈਬਢਤੇਪਟਤੇਨਹੀ।ਬਹੁਜਨਬਕੋਈਮਾਨੁਖਾਇ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰਇਸਕੀਉਸਤਤਿਕਰਕੈਜੋਤੂਪਨਵਾਨਹੈ।ਅਥਵਾਮਹਾਰਾਜਾਹੈ।ਅਥਵਾ
 ਕਿਸੀਅਵਰਕਿਸੀਅਸਬੁਲਪਦਾਰਥਕਾਵਰਨਨਕਰੈ।ਤਬਇਸਵਾਰਤਾਪਰਤ
 ਉਪ੍ਰਸਿਨਹੋਣਾਹੀਅਜੇਗੁਹੈ।ਕਾਹੇਤੇਜੋਇਹਸੁਭਗੀਸਮਿਰੀਨਾਸੁਦਿਤਹੈ।ਅਰੁਜਬ
 ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈਤਉਭੀਜਿਸੁਮਹਾਰਾਜਕੀਦਤਹੈ।ਸੋਤਿਸਕੈਉਪਕਾਰਕਉਨਿਸਚੈਜਾ
 ਟੁਕਰਿਹਰਖਵਨੁਹੋਵੈ।ਪਰੁਜਬਵੀਚਾਰੁਕਰਦੇਖੀਮੇਰਬਅਪਣੇਗੁਣਹੁਪਰਪ੍ਰ
 ਸਿਨਹੋਣਾਭੀਪਰਵਾਣੁਨਹੀ।ਕਾਹੇਤੇਜੋਇਸਵਾਰਤਾਕਉਕੋਈਪੁਰਖੁਨਹੀਜਾਣਤਾ
 ਜੋਅੰਤਕਾਲਵਿਖੇਮੇਰਾਨਿਰਬਾਹੁਕਿਉਕਰਹੋਵੈਗਾ।ਅਰੁਜਬਲਗਾਇਸਵਾਰ
 ਤਾਕਉਨਜਾਣੈਜੋਪਰਲੋਕਵਿਖੇਮੇਰੀਕੋਸੀਗਾਰਿਹੋਵੈਗੀ।ਤਬਲਗਾਜਗਿਆਸੀ
 ਕਉਪ੍ਰਸਿਨਹੋਣਾਕਦਾਰਿਤਪਰਵਾਣੁਨਹੀ।ਬਹੁਜਨਬਕੋਈਮਾਨੁਖਾਇਸਕਉਗੁ
 ਟੁਵੈਤਕਹੈ।ਅਰੁਇਹੁਪੁਰਖੁਅੰਸੇਜਾਣੈਜੋਇਹੁਗੁਣੀਮੇਰੇਵਿਖੇਕੀਕੋਈਨਹੀ।ਤੁ
 ਬਅੰਸੀਉਸਤਤਿਪਰਪ੍ਰਸਿਨਹੋਣਾਹੀਮਹਾਮੂਰਖਤਾਹੈ।ਸੋਇਸਕਾਵਿਸਟਾਂਤਉਹੁਹੈ
 ਜੋਸੇਕੋਈਕਹੈਜੋਅਮਕੋਪੁਰਖਕਾਸਰੀਰਅਰੁਸਰਬਅੰਗਸੁਗੰਧਤਾਸਹਤਭੁਰ
 ਪੂਰਹੈ।ਅਰੁਮਲਮੂੜਕੀਭੂਭੀਧਤਾਕਛੁਨਹੀ।ਪਰੁਜਬਵਹੁਪੁਰਖਅੰਸੇਜਾਣ
 ਤਾਹੋਵੈ।ਜੋਮੇਰੇਤਉਸਰਬਅੰਗਹੁਵਿਖੇਵਿਸਟਾਮੂੜਕਾਵਿਕਕੁਚੀਲਤਾਹੈ
 ਅਰੁਉਸਕੀਉਸਤਤਿਸੁਣਕਰਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ।ਅਰੁਅਪਕਉਦੁਗਿਧਸਹਤਭੁਰ
 ਪੂਰਜਾਣੈ।ਤਬਮਹਾਮੂਰਖਕਹੀਤਾਹੈ।ਬਹੁਜਨਅਰੁਬਡਾਏਕੋਨਮਿਤਿਜੋ
 ਇਸਕਉਅਪੁਣੀਉਸਤਤਿਪ੍ਰੀਤਮੁਲਾਗਤੀਹੈ।ਸੋਇਸਕਾਉਪਾਉਮੰਨੇਅਗੇਹੀ
 ਵਰਨਨਕੀਆਹੈ।ਪਰੁਜਬਕੋਈਪੁਰਖੁਤੇਗੀਨੇਦਕਰੈ।ਤਬਉਸਕਉਪਰਕ੍ਰਪ
 ਕਰਣਾਅਰੁਅਪ੍ਰਸਿਨਹੋਣਾਹੀਮਹਾਮੂਰਖਤਾਹੈ।ਕਾਹੇਤੇਜੋਜਬਵਹੁਸਾਚੁਕਹਤਾ
 ਹੈਤਬਦੇਵਤਾਹੈ।ਅਰੁਜਬਸੂਰੁਕਹਤਾਹੈ।ਤਬਅਸੁਰਹੈ।ਅਰੁਜਬਵਹੁਨਿਦਕ
 ਅਪੁਣੇਸੂਰੁਕਉਗੀਨਜਾਣੈ।ਤਬਪਸੂਅਥਵਾਗਹੁਪਪਹੈ।ਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਜੋ

ਸਾਚੁ ਕਹਾਣੇ ਹਰੇ ਕਉ ਆਪੁ ਠਾਗੁ ਦੇਉ ਜਾਣੀਐ ॥ ਤਉ ਉਸਕਾ ਵਚਨ ਸੁਣ ਕਉ
 ਗੀਲਾਂ ਨਨ ਕਰੀਐ ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸੋ ਅਵਗੁਣ ਪਰੋਸਿ ਕਵਨ ਨਹੀਐ ॥ ਬਹੁ ਜੋਸਮ
 ਨੁਖੁ ਅਰੁ ਅਰੁ ਗਰਧ ਬੋਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸਕੇ ਵਚਨ ਪਰਪ੍ਰੀਤ ਕਰਣੀਐ ਅੰਜੋ ਗੁਹੈ ॥
 ॥ ਪਰੁ ਜਬੋ ਕਈ ਤੇਰੇ ਅਸਥੂਲ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅੰਗਹੀ ਏਹੋ ਅਥਵਾ
 ਨਿਰਧਨੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਅਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀ ॥ ਕਹਿ ਤੇਜੇ ਇਹ ਤਉ ਸਿਤ ਜਨਾ ਕੇ ਨਿ
 ਕਟਿ ਬਡਾਈਹੈ ॥ ਬਹੁ ਭਾਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੀਰ ਭੁਕਰਣਾ ਭੀ ਵਸੇਖਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਤੇ
 ਰਾ ਅਵਗੁਣ ਤੁਝ ਕਉ ਪਗਟ ਕਰਕੇ ਕਹਿਐ ॥ ਸੇਵੁ ਕਹਣਾ ਭੀ ਤਿਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਬਾਹਜ
 ਨਹੀ ॥ ਤਬ ਉਸਨੇ ਜਬਾਰਥ ਅਰੁ ਏਐ ਅਸਿਤੁ ਗਤਿ ਕਰਾਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸਕਾ ਉਪਕਾਰੁ ਜ
 ਏਐ ॥ ਕਹਿ ਤੇਜੇ ਜਬੋ ਕਈ ਤੁਝ ਕਉ ਕਹੈ ਜੇ ਤੇਰੇ ਬਸਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਸਰਪੁਹੈ ॥ ਤਬ ਨਿਰਸਿ
 ਦੇਹ ਉਸ ਸਰਪ ਲਖਾਵਣੇ ਹਰੇ ਕਉ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਅਵਗੁਣ ਤੁਕਾ ਵਖੁ ਸ
 ਰਪ ਕੇ ਰੂਸਣੇ ਤੇ ਭੀ ਤੀਖਣਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਅਵਗੁਣ ਕਹਿ ਬੁਧਨਾ ਸੁਹੀਤੀਹੈ ॥
 ਤਉ ਦੋਖ ਕੇ ਲਖਾਵਣੇ ਹਰੇ ਕਉ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣੀਐ ॥ ਜੇ ਸੇ ਤੁਮ ਹਾਰਾ ਜੇ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਵ
 ਏਕੀ ਮਨਸਾ ਕਰਹਿ ॥ ਅਰੁ ਕਈ ਪੁਰਖ ਤੁਝ ਕਉ ਲਖਾਇ ਦੇਵੈ ॥ ਜੇ ਤੇਰਾ ਬਸਤ੍ਰ ਮ
 ਨੀਨ ਤੁਸਥਿ ਰਹਿ ਆਹੂ ਆਹੈ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਸ ਕਉ ਧੋਇ ਲੇਹੁ ॥ ਸਿਜ ਬਤ੍ਰਿ ਉਸਕੇ ਵਚਨ
 ਕਰਕੇ ਅਪੁਣਾ ਬਸਤ੍ਰ ਧੋਇ ਲੇਵਹਿ ॥ ਤਬ ਤੁਝ ਕਉ ਉਸਕਾ ਉਪਕਾਰੁ ਜਾਨਣਾ ਪਰਵਾ
 ਏਹੈ ॥ ਕਹਿ ਤੇਜੇ ਜਬੋ ਤੁਝ ਕਉ ਦੁਰਗੇਧ ਤਾਸਹਤ ਬਸਤ੍ਰ ਰਹੁਹੈ ॥ ਸਾਥਿ ਰਾਜੇ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਤਾ
 ॥ ਤਬ ਉਸਕੀ ਸਰ੍ਵਾ ਵਿਖੇ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਲਜਾਇ ਮਾਨਹੋਤਾ ॥ ਬਹੁ ਜੁਦੁ ਸਰਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਇਝੈ ॥
 ਜੇ ਜਬ ਨਿਦਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪੁਰਖੁ ਨੇ ਈਰਖਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਅਵਗੁਣ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਤਉ
 ਭੀ ਉਸਨੇ ਅਪੁਣੇ ਪਰਮ ਕੀ ਹਾਣ ਕਰੀਹੈ ॥ ਪਰੁ ਤੇਰੀ ਤਉ ਹਾਣਿ ਕਛੁ ਨਹੀ ॥ ਕਹਿ ਤੇਜੇ ਜਬ
 ਉਉਸਕਾ ਵਚਨ ਸੁਣ ਕਉ ਸਹਣ ਸੀਲ ਹੋਵਹਿਗੇ ॥ ਤਬ ਤੁਝ ਕਉ ਪੀਰਨ ਕੀ ਬਡਾਈ ਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿ ਹੋਵੈਗੀ ॥ ਅਥਵਾ ਜਦ ਪਉਸਨੇ ਸੂਰੁ ਕਹਾਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਅਵਗੁਣ ਨਹੀ
 ॥ ਤਉ ਭੀ ਅਵਗੁਣ ਤਉ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਆਪਿ ਕਹੈ ॥ ਤਉ ਇਹ ਭੀ ਰੁਗਵੇਤ ਕਾ ਉਪਕ
 ਰੁ ਜਾਣਿ ਆਜਾਤਾਹੈ ॥ ਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਵਹੁ ਅਵਗੁਣ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਏ ॥ ਅਰੁ ਨਿਦਕ
 ਕੇ ਸੁਰੁਗੁਣ ਤੁਕਾ ਪੁਨ ਭੀ ਤੁਝ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰ
 ਤਾਹੈ ॥ ਸੇਵੀਚਾਰੁ ਕਰਕੇ ਖੀਐ ਤਉ ਤੇਰਾ ਦੁਖ ਦਾਇਕ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ਕਹਿ ਤੇਜੇ ਵਹੁ ਉਸਤਤਿ
 ਸੁਣ ਕਰੇ ਅਰੁ ਮਾਨਿਹੋ ਦਹਿਗਾਤੁ ॥ ਤਉ ਤੁਮ ਰਖਤਾ ਕਰਿਕੋ ਅਪੁਣੇ ਦੁਖ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਪਰ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ॥ ॥ ॥ ਅਰੁ ਅਵਗੁਣ ਵੀ ਵਿਖੇ ਸੋਕ ਵਹੁਣੇ ਤਾਹੈ ॥ ॥ ॥ ॥

ਜਿਸਿਸਕੀਮੇਸੀਅਦਸਥਾਹੋਏ। ਤਬਜਾਣੀਮੇਜੇਦੁਪੁਰਖਾਅਸਥੂਲਤਾਈਕ
 ਉਦੇਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਗੁਰਜਰੇਦਕਉਨੀਜਾਣਤਾਅਰੁਨਾਪਛਾਣਤਾ। ਅਰੁਜੇਪੁਰਖੁਬੁ
 ਧਮਾਨੋਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਅਸਥੂਲਤਾਕੀਉਨੀਦੇਖਤਾ। ਅਰੁਉਸਕੇਅੰਤਰੇਦਕਉਸਮ
 ਫੁਤਾਹੈ। ਤਾਤਪਰਜਇਉਜੇਬਲਗੁਇਸਪੁਰਖਕੀਆਸਥਰਬਜਗਤਮੇਦੁਰਨੀ
 ਦੇਈ। ਤਬਲਗਉਸਤਤਅਰੁਮਾਨਕਾਰੇਗੁਨਸਟਨਹੀਏਤਾ। * * * ਅਥ
 ਪੁਰਾਟਕਰਣਾਉਦਸਰਬਮਾਨੁਖਹੁਕੀਅਦਸਥਾਕਾ। * * * ਜੇਉਸਤਤਅਰੁ
 ਨਿਦਾਵੇਖੇਸਰੁਹੀਪੁਰਖੁਦੇਕਸਮਾਨਨਹੀਹੋਤੇ। ਤਤੇਕਾਣੂਜੇਉਸਤਤਅਰੁਨਿਦਾਕੇ
 ਸਟਨੇਵੇਖੇਭੀਜੀਵ ਕੀਚਾਰਪੁਕਾਰਕੀਅਦਸਥਾਹੋਤੀ। ਸੋਪ੍ਰਥਮੇਸਿਸਕੀਜੀਵਹੁ
 ਕੀਅਦਸਥਾਹੋਤੀਹੈ। ਸੋਅਪੁਣੀਉਸਤਤਸੁਟਕਾਰਿਪ੍ਰਸੰਨਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਉਸਤਤਿਕ
 ਰਦੇਹਾਰੇਕਉਪਕਾਰਜਾਣਤੇਹੈ। ਮੇਸੇਹੀਨਿਦਾਕਰਕੋਕ੍ਰੋਧਵਾਨੋਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਨਿ
 ਦਕਉਦਖਾਇਆਚਾਹਤੇਹੈ। ਸੋਇਹਅਦਸਥਾਮਹਾਨੀਚੁਹੈ। ਬਹੁਜੁਦਸਗੀਸਾ
 ਤਕੀਮਨੁਖਹੁਕੀਅਦਸਥਾਇਹੈ। ਜੇਜਦਪਾਰਿਦੇਵਪੁੰਉਸਤਤਿਨਿਦਾਕਉਸਮਾਨਨ
 ਹੀਜਾਨਤੇ। ਤਉਭੀਬਾਹਜਵਿਵਹਾਰਵੇਖੇ। ਨਿਦਕਅਰੁਮਹਮਾਕਰਨੇਸਾਬਸਮਵਰ
 ਤਤੇਹੈ। ਬਹੁਜੁਤੀਸਰੀਅਦਸਥਾਵੀਚਾਰਵਾਨਹੁਕੀਇਹੈ। ਜੇਉਸਤਤਅਰੁਨਿਦਾਕ
 ਉਮਨਬਚਕਰਮਕਰਿਕੋਸਮਾਨਰਾਖਤੇਹੈ। ਤਤੇਨਿਦਾਸੁਟਕਾਰਿਅਪ੍ਰਸੰਨਨਹੀਹੋਤੇ।
 ਈਰਖਾਅਰੁਕ੍ਰੋਧਕੀਨਹੀਕਰਤੇ। ਅਰੁਉਸਤਤਿਕਉਦਸੇਖਨੀਜਾਣਤੇ। ਜੇਉਨ
 ਕਰਿਦਾਉਸਤਤਿਅਰੁਨਿਦਾਸੇਵਿਰਕਤਹੀਰਹਤਾਹੈ। ਸੋਇਹਉਤਮਅਦਸਥਾਹੈ।
 ਜੇਹਮਾਇਸਹੀਪਦਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਏਹੈ। ਸੋਜਬਲਗਅਪੁਣੇਰਿਦੇਕੀਪਰੀਖਿਆ
 ਨਕਰਦੇਖਾਹਿ। ਤਬਲਗਉਨਕਾਕਹਿਣਾਫੂਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਪਰੀਖਿਆਇਹੈ। ਜੇ
 ਜਬਨਿਦਕਉਨਕੇਪਾਸਥੈਰਹੋਤਉਭੀਗਿਲਾਨਨਕਰਹਿ। ਅਥਵਾਜਬਦੁਹਕਿ
 ਸੀਕਾਰਜਕੀਸਹਾਇਤਾਚਾਹੈ। ਤਬਉਸਤਤਿਕਰਨੇਹਾਰੇਕੀਨਿਆਈਉਸਕੀਸਹਾ
 ਇਤਾਕਰਹਿ। ਅਰੁਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਾਹੈ। ਬਹੁਜੁਜੇਸੇਉਸਤਤਿਕਰਨੇਹਾਰੇਕਉਦਿਤਾਵੇ
 ਖੇਸਮਾਰਤੇਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਜਬਨਿਦਕਕੋਮਿਲਾਪਵੇਖੇਚਿਹੋਜਵੈਤਬਪ੍ਰੀਤਸਹਤਿ
 ਉਸਕਉਭੀਸਗਾਰਹੈ। ਅਥਵਾਜਬਕੇਈਨਿਦਕਕਉਕੋਈਦੁਖਾਵੈਤਬਪ੍ਰੀਤਸ
 ਹਤਉਸਕਉਭੀਮੇਸੇਜਾਣੇ। ਤਬਜਿਸਪੁਕਾਰਉਸਤਤਿਕਰਦੇਹਾਰੇਕੋਦੁਖਕਰਕੇ
 ਦੁਖੀਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਨਿਦਕਕੋਦੁਖਕਰਕੇਦੁਖੀਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਨਿਦਕਕੋਦੁਖਕਰਕੇ
 ਭੀਸੇਕਵੇਨਹੋਏ। ਸੋਇਹਅਦਸਥਾਮਹਾਕਰਨਹੈ। ਜੇਜਿਸਪੁਕਾਰਉਸਤਤਿ

ਭਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕੇ ਅਵਗੁਣ ਕਉ ਵੀਚਾਰਤਾ ਤੇ ਸੇਹੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਅਭਿਮਾਨੀ ਮਾਨੁਖ ਮੇ ਸੇਹੀ ਕਰ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸਤਤਿ ਕੇ ਨਿਦਾ ਕਉ ਅ
 ਸੋਇਹ ਕੁੀ ਮਨ ਕਾ ਛਲੁ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅਵਰ
 ਅਰੁ ਅਵਰ ਕੁੀ ਨਿਦਾ ਕਰਨੇ ਲਾਗੁ ਤੈ ਹੈ। ਸੇਜ ਬ
 ਨਨ ਕਰਹਿ। ਤਬ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੇ ਉਨ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦਾ ਭੀ
 ਪਰ ਇਹ ਤਪਸੀ ਲੋਕ ਮੇ ਸੇ ਸੁਖ ਮਾਛੁ ਲਾਉ ਕਰਿ ਕਬ ਪ
 ਰਾਬਿ ਨਾ ਸਰੁ ਹੀ ਜਤਨ ਉਨ ਕੇ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤੈ ਹੈ। ਬਹੁ
 ਖਕੀ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਅਪੁਣਾ ਸ
 ਪੀਤ ਮਰਾਖ ਤੈ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਰੇ ਵਰਨ ਕਰੇ ਅ
 ਬਹੁ ਕਉ ਸਦੇ ਖਰੇ ਨਿਦਾ ਰਤ ਕਰਵੇ ਕੀ ਸਰਧਾ
 ਪਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਹੈ। ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਦਿਨ ਕਉ ਬ੍ਰ
 ਤਾਰੈ। ਅਰੁ ਗਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੁਖਾ ਬਨਾਵੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਲ
 ਨੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਮਹਾ ਕਉ ਬੁਧੀ ਨਾ ਲੈ। ਅਰੁ ਨਿ
 ਰਬ ਲਗਾਉ ਸਕੀ ਸਰਬ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੇਜ ਬ
 ਰੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖੀਐ। ਤਬ ਮੇ ਸੇ ਪਦ ਕਉ ਪ
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਇਹ ਦੁਰਤਾ ਭੀ ਕਰਨ ਹੋਤੈ।
 ਨਿਦਾ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਤਉ ਹੀ ਨਿਦਾ
 ਥਿ। ਬਾਹਜ ਕਰਤ ਤਉ ਵਿਖੇ ਭੈ ਦੁਨ ਰਾਖੇ। ਪਰੁ ਇਹ ਮਨੁਖ
 ਰੁਇਹੁ ਮਨੁਖ ਤਉ ਸਰਬ ਦਾ ਅਪਣੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰਿ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹੁਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਆਚਾਰ ਤੈ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਬਾਹਜ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਖੇ ਭੀ ਪਾਪੀ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤਉ ਮਹਾ ਦੁਰੁਤੀ ਹੋ ਹੈ। ਪਰੁ ਬਾਹਜ ਕੀ ਸਮਤਾ ਕਉ ਭੀ ਵੀ
 ਅਰੁ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕਾ ਵਿਰੋਧੀ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਅ
 ਜੁਧ ਕਰੈ। ਤਾਤੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਅਪਣਾ ਅਵਗੁਣ
 ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਕੀ ਬੁਧਿ ਕਉ ਮੇ ਸਾਉ ਜਲ ਦੇਖੇ। ਜੇ ਇਸ ਨੇ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੁਖ ਲੀ ਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੇ ਸੇਹੀ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਵੈ ਜੇ ਸੇ ਅਪੁ

ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਭੀ ਕੋ ਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ
 ਬਾਅਦ ਬਲਾ ਪ੍ਰਸੰਤ ਜਤਨ ਅਰੁ ਪੁਰਖਾਰ ਭੁਕ
 ਸਮਾਨ ਕਰ ਦਾ ਕਰਨੇ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਜਾਣੂ ਤੇ ਜੋ ਬਇ
 ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਪਰ ਗਿਲਾਨ ਰਾਖਤਾ ਹੈ
 ਲਹੇਤੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਅਪੁ ਈ ਉਸਤਤਿ ਕੋ ਨਾਮਿ ਤਰੁ ਜ
 ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਮ ਕੋ ਪਾਪ ਕਰ ਕੋ ਮੇਰੀ ਉ
 ਕੀ ਸੀਕ ਭੀ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਤਾਤ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁ ਜੇ ਬਲ
 ਸਨਾਕਾ ਬੀਜੁ ਮੁਲ ਹੀ ਤੇ ਨਸਟ ਨਹੈ ॥ ਤਬ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ
 ਹੋ ਜਾਵਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਬਾਹਜ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਖੇ ਮਿਤ੍ਰ ਅਰੁ
 ਅਰੁ ਮਨ ਬਚ ਕਰ ਮਕਰ ਕੋ ਨਿਦ ਕਰ ਉਦੁਖਵੇ ਨ
 ਤਵੁ ਤਾਰੈ ॥ ਅਰੁ ਜਦ ਪਰਿ ਦੇ ਵਿਖੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸਰ ਕੀ ਸ
 ਪੀਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਨੀਵੁ ਕਾ ਮੇਸਾ ਹੀ ਜੁਰਾਵੈ ॥
 ਰਹਿਣਾ ਮਹਾ ਕਰਨ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਨ ਪਾਪੁ ਤੇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਤਵੁ ਭੀ ਵਿਸੇਖ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ
 ਪਕਰ ਮਉ ਸਤਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਕੀ ਗਿਲਾਨ ਕੇ ਨ
 ਜਰ ਬਦਾਉ ਨ ਕੀ ਦਿਤਵਨੀ ॥ ਇਸ ਹੀ ਅਰਿਲਾਖਾ ਵਿਖੇ
 ਕੇ ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲੋਕ ਹਮਾਰੀ ਉਸਤਤ ਕਰਹੀ ॥ ਤਾਤੇ ਮਾਨ
 ਪਕਰ ਮਹਾ ਵਿਖੇ ਵਿਚਰ ਦੇ ਲਾਗਤ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰ
 ਜਾਨੁ ਖਹੁ ਕੀ ਜਨ ਮਾਨ ਅਰੁ ਮਨੋਹਾਰ ਕਰ ਈ ਤਉ ਨਿਦਾਨ ਹੀ
 ਪਦੁ ਅਰੁ ਦੇ ਭਕਰਣਾ ਮਹਾ ਨਿਦ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਦੁਖੁ ਕਾ ਬੀਜੁ ਹੈ ॥
 * * ॥ ॥ ਇਤਿ ਮਾਨ ਅਰਿਲਾਖਾ ਨਿਖੇਪ ਵਰਨਨ ਨਾਮੁ
 * * * * * ॥ ॥ ਅਬੁ ਆਠ ਵੇ ਸਰਗਾ ਵਿਖੇ ਦਿਕੁ ਕੀ
 ਵਰਨਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ * * * * * ॥
 ॥ ਇਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਦਿਕੁ ਕਰਣਾ ਅਜੇ ਗੁਹੈ ॥ ॥ ਅਰੁ ਸ੍ਰੀ ਭ
 ਕਰਣਾ ਅਤਿ ਦੁਰਲਭੁ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਖਣੀ ॥
 ਗਤੇ ਕਾ ਅਰੁ ਸਰੁ ਨੇ ਜਾਈ ਲੋਕ ਦੁਕਾ ਭੁਜਨ ਕਰਣਾ ਇਹੀ ਉਪਦੇ
 ਪਾਰਸ ਭਾਗਿ ਬਿਸਮਾਪਤੀ ॥ ॥ ਸੁਰੁ ਮਾਸਤਾ ਸੁਰੀ ਭੁਜਾਤਾ ॥

ਗਨਵਾਲ ਮੈ ਮਨ ਸਿ ਬਿਜਲਾ ਕੋ ਏਤਾ ਮਾਮੇ ਦੁਪਾ